

2013

Tiên Thai Giao và Nhị Tu Tập

www.hoasentrenda.com

MỤC LỤC

Lời tựa	6
PHẦN I: TIỀN THAI GIÁO	7
Chương 1: Tiền Thai Giáo là gì?	7
Chương 2: Kỹ thuật Tiền Thai Giáo	10
PHẦN II: BA MẸ VÀ NHÍ	30
Chương 1: Chuẩn bị làm Ba Mẹ của Nhí	30
Chương 2: Nuôi dạy Nhí	35
Chương 3: Năm bài học lớn.....	57
PHẦN III: NHÍ TU TẬP	65
Chương 1: Chương trình tu tập của Nhí.....	65
Chương 2: Nhí của Tamnhu tu tập.....	67
Chương 3: Nhí của Lá Chuối tu tập	71
Chương 4: Nhí của Longkhau tu tập	96
Chương 5: Nhí của TLT tu tập.....	97
Chương 6: Nhí của Ruồi Sinh tu tập	103
Chương 7: Nhập Định vào các tầng Thiên Vô Sắc.....	105
Chương 8: Dấu hỏi (?) và dấu chấm than (!).....	116
Chương 9: Tụi nhỏ Nhập Lưu!	118
Chương 10: Nhí mới xin chia vui	120
Chương 11: Nhí và Subham	124
PHẦN IV: CHUYỆN CỦA NHÍ	128
Chương 1: Tụi nhỏ tu	128
Chương 2: Hiểu ý và... hết ý!.....	130
Chương 3: Thằng oắt tỳ kiểm tra... ba nó.....	131
Chương 4: Cục xương Phật.....	132

Chương 5: Diệu Quan Sát Trí	134
Chương 6: Lại chuyện khó tin!	135
Chương 7: Mạn Đà La Quan Thế Âm	136
Chương 8: Cô bé hàng xóm	137
Chương 9: Xuất hồn bằng luồng Bhavanga.....	140
Chương 10: Một đứa nhỏ ăn Tết.....	142
Chương 11: Chẳng có đứa nào điên cả.....	149
PHẦN V: BÉ HẠT TIÊU	150
Chương 1: Hồi thật: Nhí là ai?.....	150
Chương 2: Chương trình tu tập của Bé Hạt Tiêu.....	153
Chương 3: Bước vỡ lòng khi học trường tu	156
Chương 4: Có mà không, không mà có.....	158
Chương 5: Chỉ đường lên Thiên Đàng.....	161
Chương 6: Thiên Đàng hay Địa Ngục trong tâm ta?	163
Chương 7: Làm sao để rời khỏi Địa Ngục?	165
Chương 8: Cảnh giới do tâm tạo	166
Chương 9: Chuyện ma.....	173
Chương 10: Chết do tự sát thì linh hồn sẽ ra sao?	179
Chương 11: Chuyện trên trời	181
Chương 12: Về Tây Phương thì làm sao trả nghiệp?.....	183
Chương 13: Cõi giới Tây Phương Tịnh Độ.....	185
Chương 14: Niết Bàn.....	197
Chương 15: Cái biết từ màn tivi.....	202
Chương 16: Chữa bệnh bằng màn tivi.....	210
Chương 17: Cây cối nói điều gì?	211
Chương 18: Cầu nguyện	211

Chương 19: Ông Phước	213
Chương 20: Nguồn gốc Kinh Thủ Lăng Nghiêm	217
Chương 21: Hình dáng Chư Phật	223
Chương 22: Nhân duyên và nghiệp quả	226
Chương 23: Câu chuyện Đức Phật.....	231
Chương 24: Hỏi chuyện tu tập	234
Chương 25: Hoa Sen Trong Phật Đạo.....	258
Chương 26: Hành động không tạo nghiệp.....	267
Chương 27: Cuốn phim về cuộc đời	268
Chương 28: Những thắc mắc	269
Chương 29: Người bạn vô hình	277
Chương 30: Thầy thuốc Hạt Tiêu	282
Chương 31: Linh hồn	285
Chương 32: Linh hồn đi đầu thai	293
Chương 33: Đường đi vào bụng mẹ của Bé Hạt Tiêu.....	307
Chương 34: Độ tử ngoài chợ	308
Chương 35: Chuyện độ tử.....	310
Chương 36: Cõi Rộng.....	321
Chương 37: Cõi quỷ	326
Chương 38: Chuyện gấu	329
Chương 39: Câu chuyện tình cờ	346
Chương 40: Chuyện đi chùa	349
Chương 41: Giấc mơ	353
Chương 42: Vi sinh vật.....	354
Chương 43: Những ngày trăng tròn	356
Chương 44: Bỏ Tát Di Lặc	358

Chương 45: Hình ảnh tư tưởng	359
Chương 46: Kinh nghiệm Nhập Lưu.....	360
Chương 47: Tiền Thai Giáo	362
Chương 48: Cửa sổ tâm linh	366
Chương 49: Điểm tận cùng của vũ trụ	370
Chương 50: Hành trình về bên kia lỗ đen trong vũ trụ	371
Chương 51: Kinh nói về thuyết vũ trụ.....	376
Chương 52: Chị Hằng trên Cung trăng!	385
Chương 53: Ông Mặt Trời là ai?.....	388
Chương 54: Món quà từ trên trời	397
Chương 55: Xá Lợi.....	405
Chương 56: Sống đời chân thật.....	407
Chương 57: Happy Mother's Day!	415
Chương 58: Tham quan hành tinh Kờ Lô Ti Tú.....	417
Chương 59: Công dụng của vật được xù xì.....	431
Chương 60: Sóng thần ở Nhật Bản	435
Chương 61: Ông Thầy và Bóng Ma sát thủ Samurai	443
Chương 62: Đứa bé mồ côi.....	449
Chương 63: Đời sống của một Samurai	460
Chương 64: Những trạng thái tâm	480
PHẦN VI: TÌNH YÊU, HẠNH PHÚC VÀ NHÂN QUẢ.....	492

Lời tựa

- Diễn đàn là nơi vô cùng thuận tiện và bổ ích cho chúng ta được gần (ở cấp độ gần nhất) với VỊ THẦY của mình, gần nhất với bạn bè đồng tu để được học, được hỏi, được giải thích cặn kẽ để hiểu và học (mà ít tốn thời gian và tiền bạc đi cầu đạo nhất).

- Bé Hạt Tiêu là một Nhị tu tập theo cách của anh TIBU chỉ, đó là **An trú chánh niệm đằng trước mặt với 1 đề mục được chọn sẵn phù hợp** với bé. Chương trình học và tốt nghiệp đã được Bé kể rõ ở trang 13. Bé là người chịu nói ra một ít trong những gì bé đã biết. Chúng ta cùng đọc lại lời nhắn nhủ của Bé về cách tu tập

Toàn bộ chương trình học là đi tìm TÂM, học về LINH HỒN.

Nên những gì thuộc về Trí Óc: phân tích, thông minh, thông thái, bình luận... đều không có nghĩa gì trong chuyện học này hết. Nếu dùng Trí Óc để hiểu và học thuộc lòng những gì ông Phước nói thì cơ bản mình đã sai từ đầu... Nên chỉ chỉ thực hành và bắt tay vào làm việc với TÂM mà thôi... Theo BHT là vậy đó!

- Chuyên đề này ghi lại những trao đổi của Bé Hạt tiêu và ACE của HSTĐ khi được nghe Bé kể những chuyện thuộc về tu tập của Bé. **Những trao đổi, những câu hỏi của ACE khi nghe kể về những chứng đắc là những góc nhỏ của suy nghĩ, nhìn qua mức độ nhận thức của Tâm và nó chứa đựng sự va chạm kỳ diệu của Tâm thức với Phật tánh (BHT-trang 160).** Chúng ta cùng đọc lại và ngẫm nghĩ thêm nhiều lần nữa để lắng nghe Tâm thức của chúng ta tiếp tục va chạm như thế nào với Phật Tánh, các bạn nhé.

- Chúng ta là những người tìm đến HSTĐ với mục đích tu tập **Diệt tận phiền não với 3 điều kiện (3 giới): Có hiếu với cha mẹ, Ăn ngay nói thật, nói việc mình làm và làm việc mình nói.** Hầu như chúng ta đều đã may mắn được chọn đề mục và đang cố gắng tập theo vận tốc của riêng mình. **Thân chúc mọi người luôn có đủ phước báu tinh thần và vật chất, thân thiện với bạn đồng tu, chăm chỉ tu tập để sớm được như Bé Hạt Tiêu..**

- Nguyên xin đồng tu hành đồng thành tựu.

PHẦN I: TIỀN THAI GIÁO

“Không ai bắt buộc phải tin một điều gì nếu điều đó không hợp với ý mình. Nhưng nếu bác bỏ tất cả những gì mà lý trí hữu hạn của ta không thể quan niệm được thì điều ấy không phải hoàn toàn là chánh đáng.” (HL)

Chương 1: Tiền Thai Giáo là gì?

Chào quý Bạn! Một ông bác sĩ đã nói như sau: “Không có một nơi nào, mà tui học được nhiều điều bổ ích hơn, khi đi chữa bệnh cho bệnh nhân!”.

Thật vậy, Hai Lúa tui cũng có lúc chữa bệnh cho bà con. Trong thời gian đó, Hai Lúa tui đã thống kê như sau: **70%, những đứa con có máu diên hay tính tình khó chịu, khó dạy bảo... đều là những đứa con đầu lòng.**

Sau này, dùng Tứ Thiện để nghiên cứu thì thấy rằng, khi 2 tài tử “đóng phim” ở giai đoạn đầu: Tâm ý họ **trụ ở dục vọng** rất nhiều: Điều này chiêu cảm những thần thức nặng về tham dục đến đầu thai. Do vậy mà những đứa con đầu lòng mới có tỷ lệ cao về vấn đề ngộ nghịch. So với những đứa con thứ vì tình trạng tham dục (khi đóng phim) đã giảm nên chúng thường thông minh hơn, mà tui mình cứ lầm tưởng rằng tui mình có kinh nghiệm nuôi con hơn. Như vậy, tui mình sẽ dùng chiêu thức là giảm tham dục để có đứa con thông minh.

Tóm lại, một phần là do lỗi của tui mình, hầu hết những đứa con khó dạy bảo đều, bị cái nhân là: Vô tình hôm đó mình để tâm mình trụ vào Tham dục quá nhiều.

Sinh con ra, rồi mới dạy dỗ đó là chuyện thường tình. Thế nhưng suy nghĩ lại thì tui mình thấy là đã quá trễ. Tui mình hể đã sinh con thì lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn: “Cha mẹ sinh con, Trời sinh tính”. Ấy vậy mà vẫn có một cách đã thất truyền lâu rồi:

Tiền Thai Giáo. Có nghĩa là giáo dục đứa con khi nó chưa thụ thai (tiền thai).

Một quy trình độc đáo của Phật Giáo (?). Mời các bạn suy nghĩ về đề mục trên. Và nếu có thể, tội mình tán láo về vấn đề thực tế này!

Vì là một cư sĩ nên Hai Lúa tui có một số kinh nghiệm để dụ khị những anh chàng tốt tới nhà mình ở chơi cho vui hí hí. Đề ý: Khi khách quý tới nhà thì tội mình thường phải dọn dẹp nhà cửa, trang hoàng lồng lầy, có khi phải treo cả cờ xí, mướn dàn nhạc tới để làm tăng thêm cái phần thiện chí của mình. Nhìn ra cuộc đời: Mã tầm Mã, Nguru tầm Nguru, có nghĩa là dân áp phe thì chơi với dân áp phe, và tất nhiên: Dân chích choác thì cứ tìm nhau.

Lợi dụng vào định luật cộng hưởng này, tội mình có thể lựa cho mình một đứa bé thật là nét na, và thông minh... Chuẩn bị: Người chủ mưu, phải có một sức mạnh về tập trung tư tưởng, mà tập trung tư tưởng: Không gì bằng là tập quán đề mục xuất hiện đằng trước mặt. Sau khi đề mục xuất hiện một cách dễ dàng đằng trước mặt, thì tội mình có 2 cái lợi:

1. Tánh tình tự nhiên hiện ra, không thể nghĩ bậy và làm bậy nữa.
2. Vì định luật cộng hưởng, tội mình sẽ tìm ra những sân ga (sangha) và sẽ cộng hưởng được những người tốt. Tại sao?

Vì việc quán đề mục làm cho mình rất mạnh về trực giác, mình có thể đánh hơi được ai là người hiền, ai là kẻ ác. Thực hành: Trước khi khách quý tới và đòi ở chung với mình, thì mình phải tạo phước, bằng cách giúp đỡ bạn bè khi họ gặp hoạn nạn, nguyên tắc: mình tỏ thiện chí trước, và theo nguyên lý: Muốn có thì phải cho, có nghĩa là tùy vào việc mình cho mà tội mình sẽ có (lại lòng vòng hí hí). Cho ác, tất nhiên sẽ khó có thể gặp thiện. Cho Thiện, thì lại khó có thể gặp ác. Mặt khác nhờ vào dao động tâm thức thuần thiện của mình có được, khi tập thiền quán: Chúng và đắc Sơ Thiên thôi đã làm cho mình hiền như cục đất rồi.

Thế nào là chứng: Đề mục xuất hiện trước mặt mình trong vòng 12 giây đồng hồ.

Thế nào là đắc: Cứ mỗi lần mình nghĩ đến đề mục thì mình thấy nó xuất hiện đằng trước mặt cũng trong 12 giây đồng hồ.

- Làm sao mà biết được sức mạnh của sự tập trung tư tưởng? Đề mục càng rõ thì lực tập trung tư tưởng càng mạnh. Và tụi mình sẽ làm cho đề mục rõ ràng như thật là hay nhất.

Kết luận: Khi “đóng phim” hí hí (tìm mãi mới ra chữ!) nếu cả hai đều khởi tâm vui vẻ và hiền hòa có nghĩa là: làm đề mục xuất hiện đằng trước mặt thì sẽ cộng hưởng được với những linh hồn (thần thức) cao cấp, và như vậy, mình sẽ có quý tử.

Hai Lúa xin thân tặng viên ngọc này cho những tâm hồn độc thân, bỗng nhiên thấy cô đơn trên đường tu hành và móng tâm tìm bạn 4 phương hí hí.

---o0o---

*“Đọc cho kỹ, suy nghĩ cho kỹ,
hỏi cho rõ và thật là kỹ,
sau cùng là làm cho thiệt là kỹ” (HL)*

HoaSenTrenDa

Chương 2: Kỹ thuật Tiền Thai Giáo

Tibu: Một ý nghĩ lại vụt ra: Muốn cho xã hội ngon lành hơn thì cũng nên phát triển và dạy bảo cho con cháu nghe và làm theo kỹ thuật “**Tiền Thai Giáo**” có nghĩa là kỹ thuật dạy bảo đưa trẻ trước khi nhập thai, kể đó là ngay vào lúc nó nhập thai và sau cùng là trong lúc nó còn là bào thai. Quý Bạn có ai nghe về chuyện... xem ra thuộc loại... không tưởng này chưa?

Bt: Trời đất! Kỹ thuật “**Tiền Thai Giáo**” cũng có thể thực hiện được sao? Xin chú nói ra cái tuyệt chiêu này qua giai đoạn:

- Trước khi nhập thai
- Ngay vào lúc nhập thai
- Trong bào thai

Tibu: Chuyện **tiền thai giáo** là một vấn đề cũ và xưa như Trái Đất. Là Phật Tử thì không có chuyện "Cha Mẹ sanh con, Trời sanh tánh"!

Tuyên bố như vậy thì chỉ có dân Việt Nam mình mới dám làm mà thôi: Các ông bà mình ở ngay trên kho đạn xưa nay rồi! Nên chuyện gì cũng nổ bự hết. Đề cử chuyện "Bà Âu Cơ với cái bọc có 100 cái trứng" là chuyện trên thế giới chưa có nơi nào nghĩ ra!

Không phải không có lý khi ông bà lại nhận định được câu trên. Nhưng khi suy nghĩ về câu này, và đọc phần bốn điều tham chiếu lớn (lời dạy của Bốn Sư trước khi Nhập Diệt)

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp14.htm>

(Đức Phật và Phật Pháp.

Chương 14- Đức Phật nhập Đại Niết Bàn)

Vậy thì: Khi nghe người này nói thế này, và người kia lại nói thế kia, Thì tibü tóm gọn lại câu nhận xét như sau:

"Họ có thể là số đông, nhưng điều này chưa có gì là khẳng định là họ đều đúng!".

Hể mà nói tới chuyện "Tiền Thai Giáo" là y như rằng là đụng vách tường. Người đầu tiên nói về chuyện này là:

Bác sĩ Ohsawa (<http://www.ahvinhnghiem.org/angaolut.html>) (Gạo Lúc Muối Mè) đề cập ra chuyện tiền thai giáo bằng cách cho em bé ăn uống theo âm dương. Cho tới nay, tất nhiên là những đứa bé này đã khôn lớn, nhưng lại không có ai nghe nói năng gì những vị đã "Hợp với Âm Dương" này cả.

Tiền thai giáo là giáo dục đứa bé trước khi sanh ra đời, Vốn là một chuyện không tưởng y như là alchemy (chỉ đá hóa vàng)

<http://en.wikipedia.org/wiki/Alchemy>

Do đó cho nên: Bí lù là chuyện thường tình!

Tuy nhiên, vì là sức trai trẻ nên tibù lại cũng... mò ra. Và nay vì duyên lành của Diễn Đàn thì tibù chỉ tự ý đục bỏ những vấn đề của người lớn với nhau. Còn chuyện diễn tiến bên kia thế giới thì sẽ ghi rõ lại. Bà con chuẩn bị câu hỏi và cũng như thường lệ: Cứ tự nhiên mà hỏi, tibù sẽ cố gắng tìm ra câu trả lời.

« on: January 13,2010,08: 47: 27 PM »

Brightmoon00: Có phải là nếu muốn có một "đứa con đặc biệt" thì chú và hành giả sẽ xuất hồn lên trên để "chọn" một vị muốn xuống dưới này không ạ?

Tibù: Chưa có được như vậy đâu!

Là vì có một vấn đề khá nan giải là:

Trong chuyện sinh đẻ, Mẹ là người trực tiếp chịu đựng và là liên lạc viên giữa hai thế giới. Thế giới của các Linh Hồn (thế giới bên kia cửa tử) và thế giới bên này (thế giới của những chúng hữu tình có thân xác). Thông thường theo kiểu bà rá nhập ông đĩa thì ít có khi xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm!

Nhưng khi đứa bé chiến đấu mà xuống thì chuyện này có thể xảy ra:

Vì Mẹ không có đủ sức nên khi sinh. Thì một đôi khi con lại rút hết năng lượng của Mẹ nên... Mẹ bị hủy hoại luôn.

Phước báu không đầy đủ thì có nguy cơ đi đứt một thành viên trong gia đình:

Ví dụ như là Mẹ sinh ra con và con đang cần rất là nhiều Phước Báu để mà thi hành phận sự thì con sẽ rút hết năng lượng của Mẹ và chuyện Mẹ đi đứt là... chuyện bình thường.

Chuyện Bồn Sur của mình:

1. Tình hình gia đình:

Trong gia đình thì người **Mẹ là ngon lành**, **người Cha thì tham vọng Chính Trị rất là lớn**

Một bên là nghiêng hẳn về Đạo Đức và một bên nghiêng về chuyện đời.

Hai thái cực hoàn toàn khác nhau.

Một bên (Mẹ) là tu thân, cố gắng hiền hòa. **Một bên (Cha) thủ đoạn, mưu mô, rất là đời.**

2. Khuyết điểm lớn nhất:

Vả lại về đêm thì Vua hay bỏ vợ một mình. **Vợ bị rơi vào hoàn cảnh éo le và buồn lắm nhưng không biết cùng ai để mà thổ lộ!**

3. Khi Bồn Sur vào thọ thai.

Tất nhiên là khi thọ thai thì **linh hồn của Mẹ và linh hồn của Ngài gặp nhau** và **Ngài đọc được sự buồn phiền của Mẹ** và Ngài làm theo quán tính là đưa Mẹ lên Đạo Lợi nghi mát dài hạn trên đó cho khỏe.

Mở ngoặc:

Đối với Ngài thì đâu có gì là sai trái, nhưng đối với dân gian thì đây là một thảm họa!

Người ta xâm xì: Người mà đẻ con ra rồi chết liền thì đứa con là "kẻ thù", Triều Đình có vấn đề!

Thế là chiêu: Bẫy bước trên hoa sen được đưa ra để lấy lại uy tín! Tất nhiên, ai mà không tin là tới đến có người hỏi thăm!

Đóng ngoặc.

Nay tibu lại trở về lại câu hỏi trên:

Sau khi cân đong đo đếm về phước báu xong, tibü lên trên Đâu Suất và hỏi coi có anh chàng nào muốn tháp tùng xuống chơi... cho biết đá, biết vàng không? Thì cũng có vài người.

Nhận xét:

1. Sau đó thì tibü thấy rằng dân ở trên không có làm ăn gì nhiều lắm (vì có lý lịch là dân mâm trên) nên lè phè, và không năng nổ gì cho lắm. **Nhí vừa vừa ra đời từ đó.**

2. Nên tibü thay đổi chiến thuật là **đi xuống để tìm**. Và cũng có người hưởng ứng. **Thế là Nhí xịn ra đời**

Thông thường thì nếu có trình độ tâm linh (Tam Thiên) thì có giấc mơ là cùng tibü lên trên mà lựa đứa nhỏ.

Lại có hai vấn đề:

1. Lựa và ôm đi, là có con
2. Bốc lên, rồi thả xuống! Lại là chưa có con (vì chưa đủ điều kiện).

Langngiem: Quy trình Nhập Thai của 1 linh hồn diễn ra như thế nào?

Tibü: Buồng trứng có trứng chín. Vòi trứng hút buồng trứng và chỉ có trứng chín thì mới bị hút vào vòi. Trứng lại có trang bị những sợi lông chung quanh nên khi đang di chuyển trong vòi trứng mà đụng tinh trùng thì nhờ những sợi lông này mà không thể thụ thai (Tất nhiên, do thiếu những sợi lông này mà có tình trạng thụ thai ngoài tử cung). Khi di chuyển trong vòi trứng thì các sợi lông này rụng dần cho tới khi trứng vào được tử cung thì sạch sẽ và sẵn sàng thụ thai.

Thì phải có ba cái, mới ra được một em bé: Trứng + Tinh Trùng + Linh Hồn. Hai cái đầu là vật chất. Còn cái thứ ba là tâm linh. Mà tâm linh thì kèm theo Ác và Thiện.

Ở đây định luật cộng hưởng được áp dụng tối đa.

Ngắn gọn, khi linh hồn thấy được cảnh nghiên cứu thì linh hồn bị cuốn hút vào đó.

Lúc này nếu mà nó để ý đến Mẹ nó thì nó là con trai, và nếu ngược lại thì nó là con gái.

Khi nó bị cuốn hút vào đó thì nó bị một cơn gió xoáy rất là mãnh liệt. Nó bị hút vào đó và đầu thai.

Bàn về cơn lốc Nghiệp Quả:

Trong cơn lốc này về phần đứa bé thì nó bị cái tư tưởng cuối cùng khi nó chết vừa rồi chi phối rất là mạnh:

Thế xác sẽ là tập hợp của những thói hư tật xấu, cùng với những tánh tốt của chính nó.

Tóm lại, nó là kết quả của chính nó qua những thói quen mà chính nó đã từng làm.

Phật Ngôn: Chính mình làm cho mình tốt, và cũng chính mình làm cho mình xấu.

Có nghĩa là nó phải trả những gì! Hoặc là làm chuyện gì khi nó thành người! Là đã được định đoạt vào lúc này rồi.

Sự định đoạt này là do nguyên tắc:

Gieo nhân nào thì lãnh quả đó!

Không có sự can thiệp từ bên ngoài!

Từ căn bản này, mà bé làm tốt thì sẽ dễ thở chút đỉnh. Còn mà càng làm xấu hơn, thì càng ngột thở hơn, sau khi thành người.

Cơn lốc và cộng nghiệp:

Khi nó bị cơn gió xoáy này thì nó lại bị cộng nghiệp với người Mẹ, và người Cha

Ngay lúc này tư tưởng người nào mà mạnh hơn thì nó lại bị ảnh hưởng nghiêng nặng về người đó hơn.

Ví dụ như:

Người Cha lại nghĩ về cô đào hát bóng (Tà D. trong tư tưởng) thì nó bị ngọn gió dẫn dắt từ nhẹ nhẹ cho đến dữ dội (Phim nhà nghèo, hay là thuốc kích thích...)

Linh hồn bị va vào vách tử cung đùng! đùng!

Và càng bị va vào thì càng bị mất trí nhớ, Khi lớn lên, nó càng chậm chạp trong lối suy nghĩ dị thường, và rất là khác người khi giải quyết sự việc (Không được bình thường).

Như vậy làm sao mà không bị hay là tránh bị va chạm được chừng nào hay chừng đó?

Tại đây, thì **người có tập an trú chánh niệm đăng trước mặt lại chiếm ưu thế, có thể nói là 100%.**

Tâm lực là từ Tam Thiên trở lên. (đề mục phát ra ánh sáng chói lòa về phía cái thấy, hoặc là từ 40 cho tới 70 giây).

Người có tư tưởng như vậy **sẽ hết trong tâm câu Niệm Phât khi có linh tính là sắp xong**

Cú nước rút này cực kỳ quan trọng.

Sức hút của nó rất là mãnh liệt và có thể lật ngược thế cờ **ngay cả phía bên kia có suy nghĩ Tà D. như thế nào đi nữa (Chỉ áp dụng cho Tam Thiên, những mức độ khác thì tibu chưa kiểm chứng).**

Đây là chiêu thức một mất một còn với vấn đề này.

Tóm lại, khi làm như trên (hết trong tâm câu niệm thường ngày) thì:

Toàn lực của công đức tu hành từ trước tới giờ đều được bàn giao toàn bộ cho đứa con tương lai.

Hiện tượng xảy ra, khi chấm dứt:

Đối tượng phía bên kia sẽ thấy bên này (**bên hết trong tâm câu niệm) bị hụt hơi và mệt lả.**

Như vậy nếu Cha hay là Mẹ chỉ là "Cận Định" thì đứa bé được nâng lên cỡ "Tha Hóa Tự Tại" khi nhập thai.

Sơ Thiên thì bé là Sơ Thiên khi nhập thai v.v... và v.v...

Tứ Thiên thì dĩ nhiên, bé "nhập thai biết và xuất thai biết".

(Mẹ u tối: Là một chúng hữu tình chưa được trưởng thành trong tâm linh: Trong từ điển thường dùng hàng ngày của họ không có chữ nhẫn nhục, nhường nhịn, chia đều, thành thật... Do vậy mà khi một tu sĩ dùng con đường này để đầu thai thì sẽ đụng phải hệ thống “Mạnh vì

Gạo, Bạo vì Tiền” luồng tư tưởng này là một cơn bão cấp 8. Cơn bão này nó không chấp nhận Bát Chánh Đạo nên khi nhập thai, tu sĩ sẽ bị cơn bão nó đào thải và phải là dân tu sĩ thứ dừ mới sống sót được)

Brightmoon00: Điều kiện để một người có thể làm tiền thai giáo như thế nào?

Tibu: Có những người họ nguyện là họ sẽ làm cầu để lót đường cho những người giỏi ra đời.

Có những gia đình sống "Thuần Thiện" thì Linh Hồn cực kỳ giỏi sẽ tìm ra gia đình này mà tự nhiên rặng bay vào, tự mưu sinh thoát hiểm (do ảnh hưởng của những va chạm vào vách tử cung, những va chạm này là do Mẹ là như vậy, và Cha thì lại như kia: Khi nghiên cứu) và ra đời để làm tu sĩ.

Bàn về "Thuần Thiện":

Có nghĩa là chỉ sống rất là hiền lành, tu tâm, dưỡng tánh, không hề nghĩ ác và làm ác cũng không nổi! Là một gia đình lúc nào cũng nghèo nàn, bị ăn hiếp, hoặc là được bà con hàng xóm thương yêu, kính trọng và sẵn sàng giúp đỡ (Theo kiểu: Nhà chị túng thiếu quá, thì chị cứ qua tui mượn về xài, khi nào chị có thì chị trả, chúng tôi không có đòi).

Nó khác với khái niệm "Chí Thiện" vì chí thiện là đỉnh cao của thiện thì nó sẽ biến đổi thành Tà liên, theo quy luật Dịch Lý (Cực Âm thì sinh Dương; và ngược lại).

Do đó "Chí Thiện" thì có thể dẫn đến chuyện tâm bậy. Nhưng "Thuần Thiện" thì... không có chuyện đó.

Lý tưởng là Cha và Mẹ đều an trú chánh niệm hằng trước mặt, trình độ "Tam Thiên trở lên". hehehe Làm sao mà tìm ra những cặp này ta! Bọn nào mà... hay vậy ta hehehe!

Brightmoon00: Đứa bé ra đời xong thì có cần luyện tập An Trú Chánh niệm Hằng Trước Mặt không? Hay tự bé đã là một vị Bồ Tát xuất chúng và đi làm hạnh Ba La Mật luôn?

Tibu: Đây chỉ là một đứa bé với ác nghiệp và thiện nghiệp y như bao đứa bé khác! Có nghĩa là:

Chuyện gì cũng có thể xảy ra cho đứa bé, nhưng chắc chắn là nó sẽ tu hành.

Nhà gần người giỏi thì 7 tuổi đem nó tới người đó và được nhắc lại cách thức An Trú Chánh Niệm Đẳng Trước Mặt là yên tâm công tác! Nó có đi đông, đi tây thì rồi nó cũng tu hành.

Còn những đứa khác thì sao?

Quanh quần hai vấn đề: **Ăn ngay nói thật, và chữ Hiếu.**

7, 14, 21 tuổi là những thời gian thay đổi tâm lý: Ác nghiệp có thể vào cũng như là Thiện nghiệp cũng có thể tới: Ăn nhằm vào môi trường và cái nhìn của nó.

Vì đây là những đứa mà mình bị vượt tay (nó ra đời trước khi mình biết cách tu), nên còn nước thì còn tát. Được tên nào, hay tên đó. **Còn không được thì... thôi! Không có gì phải nặng nề.**

Đây là những **viên thủy ngân đã bị rút xuống đất**. Muốn lấy nó lên thì phải nhẹ nhàng và khéo léo ghê lắm. **Còn lụp chụp là nó vỡ ra, hay là nó chạy lung tung.**

Có điều này:

Mình đã có những đứa con và cũng tính chuyện đầu tư này nọ, và để lại gia tài, của cải với mục đích là: **Hy vọng là nó đỡ khổ.**

Khi đứa nhỏ tu hành thật là giỏi thì **nó đang đi trên đường hết khổ** (chớ không phải là đỡ khổ), **và nó đi giỏi hơn là cách của mình đang đi!**

Thì đừng có mong là đứa nhỏ sẽ xuất sắc ở Đời và ở Đạo. **Thông thường chỉ làm được một cái mà thôi.**

Không phải chỉ riêng mình!

Mà có một giai thoại kể về một ông Vua, khi Hoàng Hậu tới nghe Đức Phật thì lại đặc quả A La Hán, trong khi đó Vua thì chưa được gì.

Và ngay hôm đó là Hoàng Hậu đi xin ăn.

Phật có nói là: - "Ông này không làm chuyện đời được nữa"!

Vua chỉ còn nước là: - "Thôi thì Ngài cho vợ con xin ăn quanh thành phố để con còn dịp để nhìn nàng, vì con thương nàng lắm"!

Nên chuẩn bị tinh thần như vậy, khi có Nhí ra đời.

Ttvi: Vai trò của người cha trong lúc này là gì? Người cha phải và nên làm gì khi biết mình sắp có con và mong nó trở thành tu sĩ thứ thiệt trong cuộc đời?

Tibu: Tại đây chỉ nhận dân có nghề, người Cha hay là Mẹ mà không có nghề thì chỉ châu rìa. Không có tâm lực thì độ ảnh hưởng rất là ít.

Mẹ có nghề thì lợi điểm hơn Cha. Vì Cha phải đi làm, còn Mẹ thì lúc nào cũng có bé.

A. Thời gian chuẩn bị:

Ba tháng.

1. Người không có nghề: Người Mẹ có nghề hay là không, nên làm chuyện này: Chép tay một cuốn kinh nhỏ và gắn để chuẩn bị tâm thức cho có tí xúu chất tâm linh trong đó.

2. Người có nghề thì:

Công phu, công phu và công phu. Sau khi xả thì liền nghĩ tới **đứa con và trộn đứa con theo tỷ lệ: 50% của mình với 50% của bà xã.**

3. Tư thế điều hòa khí lực cho cả hai vợ chồng, có tên là: **Tư Thế Chuyển Luân Vương: Hai lòng bàn tay và hai lòng bàn chân của cả hai vợ chồng đụng với nhau, trước khi ngủ thiếp đi!** chớ không phải là của một người, hay là mỗi người đều nghe.

B. Thời gian nghiên cứu:

Sau lúc rụng trứng 24 giờ. Chỉ cần một lần là được.

C. Sau khi có bầu:

Công việc là làm cho bé thư giãn chừng nào thì hay chừng đó. Bằng cách dùng công phu Niệm và nhập chánh định trên đề mục của mình và để tay lên bụng: Đứa bé đang gò cứng thì lại thư giãn một cách rất là sâu: Người Mẹ có thể cảm nhận được điều đó.

Các điềm lành cũng có thể xảy ra, chỉ có trong vài trường hợp đặc biệt:

Giấc mơ đi tìm con, hay là người Mẹ đi học kinh. Người mẹ (khác tôn giáo) đang đọc kinh thường xuyên của mình thì bị lôi vào câu niệm: A Di Đà Phật. (Hơi hiếm).

Tư thế nằm của 2 vợ chồng trước khi “nghiên cứu” (Gọi là thể Chuyển Luân Vương)

Thể Chuyển Luân Vương 1:

- Nằm ở tư thế cầm tay nhau và đụng hai bàn chân với nhau.
- Cả hai nằm ngửa, tay phải cầm tay phải của anh ấy (choàng dưới cổ) và tay trái cầm tay trái.
- Còn chân thì chân trái đụng chân phải của anh ấy. Và chân còn lại thì đụng chân kia.
- Như vậy chân của con thì nó lại téo. Còn chân anh ấy thì bình thường.
- Đây là cách nằm của thầy khi có tinou. Còn có thể tùy vào tính cách tự nhiên mà con nằm với tay đụng tay và chân đụng chân luôn.

Thể Chuyển Luân Vương 2:

Thode chưa thử nhưng có dò thì thấy tư thế dễ thực hiện nhất là:

- Người nam nằm ngửa, 2 tay rải ra, lòng bàn tay ngửa lên, 2 chân co lại ở đầu gối.
- Người nữ nằm ngửa trên người người nam, 2 tay rải ra lòng bàn tay úp xuống nắm hay đặt trên 2 bàn tay người nam, 2 chân co lại, lòng bàn chân phải chạm vào lòng bàn chân trái người nam, lòng bàn chân trái chạm vào lòng bàn chân phải người nam. Nữ mà nặng ký thì hơi mệt cho nam đấy!

Tibu: Tư thế này để điều hòa nhân diện. 50% của bên này được trộn với 50% phía bên kia, và làm được do tư thế này. Đây là nhập đề, và cũng là lúc tác ý 50% nét đẹp của mình trộn với 50% nét đẹp bên kia. Khi nghiên cứu thì tùy vào thói quen.

Tudieude: Thầy cho con hỏi thêm về Chuyển Luân Vương (CLV):

Với đa số người thì lòng bàn chân ai cũng trũng (lõm) chứ ít ai có được lòng bàn chân bằng phẳng. Vì vậy thì 2 lòng bàn chân sẽ không thể nào chạm vào nhau được ạ.

Tibu: Thì đụng nhẹ nhẹ là được rồi.

Tudieude: Khi mình nằm theo tư thế Chuyển Luân Vương thì có cảm giác gì về nhân điện hoặc khí lực không ạ? Tụi con chưa cảm nhận được gì hết ạ, không biết có gì sai không nữa.

Tibu: Nó có cảm giác là điều hòa, ấm áp.

Tudieude: Nếu chồng hoặc vợ, hoặc là cả 2 vợ chồng cùng nằm với tư thế CLV để đột đề mục thì có tiến bộ hơn những cách nằm, ngồi khác không ạ?

Tibu: Tibu chưa thử cách này . Nhưng có điều là khi nhập chánh định thì da đầu rung động rất là mạnh và tạo ra một tần số mà phe bên kia có thể cảm nhận được, và có khi bên đó lại bị khó chịu, lý do là nó mạnh quá.

Tudieude: Thầy cho con hỏi vì sao lại có tên là Chuyển Luân Vương ạ?

Tibu: Chuyện xảy ra tại Đà Lạt (cốc 33) khi tibu vào tư thế thì Chư Thiên thấy và nói với tibu là:

- Tư thế này làm điều hòa khí lực cho cả hai người và có tên là Chuyển Luân Vương. Là vì khi hai dạng nhân điện được hài hòa rồi thì có một lực chiêu cảm những người giỏi xuống đầu thai.

Langnghiem: Những hành vi nên tránh của cha và mẹ trong lúc mang thai?

Tibu: Coi phim nhà nghèo. Gây gổ với nhau. Mẹ ăn dưa (Âm quá). Mẹ chạy, nhảy, leo trèo... (Tất nhiên, nếu là vận động viên thể thao thì cũng chưa đến nỗi nào). Nghiên cứu liên tục trong ba tháng đầu, tính từ khi có bầu.

Một số các câu hỏi khác đã được trả lời gián tiếp đâu đó rồi. Bà con nên đọc lại cho kỹ.

Tất nhiên là chủ đề này là không có chuyện đóng, hay là kết luận.

Bà con cứ việc. suy nghĩ, hể mà nó ra cái gì thì ghi lên miếng giấy chớ không thôi nó quên.

Tất nhiên, lubu có những trường hợp tiền thai giáo bằng... Niệm Phật. Niệm Phật quán chăm đo.

Xin mời quý Bạn ghi vội vào hàng về chuyện này cho bà con sau này lên tinh thần.

Ttvi: Do Ác nghiệp gì mà bào thai trở thành dị dạng bình tật?

Tibu: Do chất độc. Nghiệp sát, Nghiệp Sân.

Ttvi: Khi bào thai va vào thành tử cung thì sẽ từ từ quên đi mọi chuyện, như vậy làm sao để bào thai đừng va vào thành tử cung vì người mẹ còn có những sinh hoạt hằng ngày?

Tibu: - **Tà Dâm trong tư tưởng** là một trong những nguyên nhân làm cho con bào nghiệp lực trở nên quá mạnh: **Linh hồn (linh hồn cũng đã từng là như vậy! Cộng nghiệp mà)** khi bị cuốn hút **ngay vào lúc đầu thai** thì bị va vào tử cung.

Chớ không phải là người mẹ sinh hoạt hằng ngày như là lăn lộn, chạy giặc, hay là chiến đấu, hô hào... mà Linh hồn mới bị va vào tử cung đầu. Có làm như vậy thì **thai bị đông** chớ linh hồn không có bị va vào thành tử cung.

Kế đó là Sân Hận.

Sự tác hại nó tỷ lệ thuận với tâm lực.

Phật nói có một chữ: **lừa**. Thì nên hiểu: **Là nó thiêu rụi hết đó**

Sân Hận là thuốc độc trong tâm linh

Tu sĩ tẩy chay cái này, và làm càng sớm chừng nào thì càng tốt chừng đó.

Có nghĩa là khi chưa tu mà Sân Hận thì cao lắm là bể chén, bể đồ trong nhà. Hay vài người bị chết là cùng.

Còn khi tu hành đã có tâm lực thì nó chặn đứng lại hết. Nếu quá mạnh thì nó làm cho mình trở thành bất bình thường và mình phải mất thời gian để học cho thật là thuộc cái bài này.

Tnt: Làm cha mẹ, lúc nào cũng muốn sanh được những đứa con ngoan hiền lành dễ dạy, dễ bảo ...

Điều kiện mà cha mẹ luôn luôn mong đợi ở con cái là:

- Có hiếu với cha mẹ

- Ăn nói thật thà, đừng giấu cha, giấu mẹ, làm chuyện hư hèn, hồ đồ để rồi lại xảy ra tình trạng "con đại cái mang".

Khi thấy: Nếu mà con mình tu tập được thì không lo gì không có hai cái tánh căn bản trên, nên tnt dốc lòng cầu mong sao mình có thể có những đứa con mang đầy đủ những tánh tốt. Đó là mơ ước đầu tiên của tnt khi nghĩ về đứa con.

Một lòng cầu đạo, nhưng thấy mình không đủ sức để biến mơ ước và hy vọng thành sự thật. Nên đã đem hết những mơ ước và hy vọng đó đặt để trong cung lòng và ươm mầm sống cho đứa con tương lai của mình...

Lúc đó tnt cũng không hề biết "Tiền thai giáo" là gì?

Nhưng vì quá ngưỡng mộ phương cách tu tập này nên đã phát nguyện như vậy:

"Có ai muốn tu tập theo phương cách này, thì con xin cho được người đó vào làm con của con"

Và luôn đem lòng cầu xin cho có được một đứa bé có lòng tu tập.

Đó tâm nguyện của người mẹ khi nghĩ về một đứa con mà mình sẽ mang.

Và suốt trong thời gian đó thì lúc nào rảnh là niệm duy nhất câu:

Nam Mô A Di Đà Phật và coi sách Phật.

Kể cả khi gần chồng cũng nghĩ đến câu niệm Phật và nghĩ mình đang cầu xin một linh hồn có tu tưởng tu hành vào nhập thai.

Khi trong lòng mình mang nặng tư tưởng trên, thì tự nhiên giữa linh hồn và thể xác được chia ra làm hai và... như là hai phần hoạt động hoàn toàn khác biệt nhau:

Cái thể xác nó làm cái chuyện của nó và linh hồn của mình nó lại làm cái chuyện của linh hồn... Khi mình chăm chú vào câu niệm thì mình sẽ rất là dễ lãng quên phần thể xác đi!

Những lúc ấy mình sẽ nhìn thấy rất sâu vào bộ phận sinh dục ở bên trong, cùng với... đầy đủ các chi tiết của... chuyện gì đang xảy ra trong đó. Nơi mà mắt thường mình không hề nhìn thấy được, và tự nhiên mình có cảm nhận là mình đang hướng dẫn linh hồn đi vào nơi đó qua câu niệm của mình. Có người quan niệm rằng khi trai gái tư tình với

nhau là ô ể... những chuyện như thế, không thể nào để cho câu niệm Phật phát huy được hết sự màu nhiệm... Đây là một sai lầm lớn vô cùng và đã đóng cửa phe Chánh Đạo vào! Mà chỉ rước hầu hết là phe tà đạo.

Nhưng tnt thì ngược lại! Vì đã được trang bị bằng suy nghĩ về "chánh tâm" Có nghĩa là không suy nghĩ về ai khác ngoài chồng của mình và tình yêu đối với họ. Bằng tình yêu đó, đem tất cả những cái tốt và cái đẹp của hai bên để làm nên một cái chung là đứa con của hai người.

Và đồng thời trang bị cho con một tâm tưởng hướng thiện của nhà Phật nên đã đủ sức giữ câu niệm Phật, khi rước con vào lòng.

Phải nói thêm là lúc này chỉ có mình tnt mang tư tưởng cầu đạo thôi, còn ông xã của tnt không hề có khái niệm gì về chuyện này cả.

Một mình ôm trong lòng cái tư tưởng đó mà đi tìm đứa con cho mình! Thì... cũng vẫn được như thường đó!

Khi mình mang tư tưởng đi tìm như thế, thì những linh hồn muốn tu tập: Họ sẽ nhận ra tín hiệu mà tìm đến với mình...

Vì sau này bé tu tập cao rồi sẽ nói lại cho mình biết là mình đi tìm nó, mà nó cũng đi tìm mình!

Và hai linh hồn đã nhận ra nhau qua cái thông điệp tư tưởng đó để chui vào đầu thai làm con mình.

Và khi biết mình đã có thai, thì luôn giữ câu niệm Phật hoài luôn...

Những khi bé chồi hay đạp hay gò cứng thì cũng dùng câu niệm Phật mà dỗ dành và thoa nhẹ nhẹ lên đó thì liền tức khắc nó trở lại thư giãn nhẹ nhàng ngay.

Sau này khi đứa bé ra đời và lớn lên, nó rất là có tâm tu hành:

Lúc mới hai ba tuổi, tuy không biết gì hết, nhưng hề nhìn thấy tượng Phật là nằm chệp bẹp như con ếch lạy lịa, lạy lịa... Ngay trong chợ, giữa cảnh ông đi qua, bà đi lại!

Khi được bảy tuổi thì nó, dĩ nhiên, là được theo học chùa ông Phước...

Và sau này khi nó coi lại kiếp của nó được thì tự nhiên nó sẽ coi lại lúc nó nhập thai như thế nào... và nó có nói cho mình nghe là mẹ đã niệm cho con nghe trong bụng lặn đó...!

Lời nói đó để biết rằng mình có thể nói cho con nghe từ trong trứng nước, phôi thai ngày mới tượng hình hài lặn đó. Vậy ai có lòng mong làm mẹ thì hãy nhớ là dạy con từ thuở nằm trong lòng mẹ lặn đó nhen chị em. Đừng bỏ lỡ cơ hội này khi nghĩ về đứa con của lòng mình!

Còn gì hay hơn và tuyệt vời hơn là mình cứ tưởng là không thể làm gì được! Nhưng khi bé lớn lên và đã kể lại cho mình nghe từ đầu! Hỡi bé còn dưới Địa Ngục...

Ttvi: Hay quá hay quá, sao trường hợp của tnt giống y như của mình vậy, con mình cũng y chang như vậy, mới 2 tuổi mà khi nhìn hình Phật hay Quan Âm cũng chấp tay lạy rồi mặc dù mình chưa chỉ dẫn gì cho nó cả.

Còn quá trình hình thành đứa con mình cũng làm gần như là giống 100% tnt đã làm mặc dù cách đây 3 năm mình không biết là làm như vậy có đúng không vì chưa được chỉ dẫn mà, cứ cầm đầu làm đại, ăn thua ở cái tâm mình thôi, mình nghĩ vậy và đã làm như vậy.

Vì sao lại tập trung đánh mạnh vào 3 tháng đầu kể từ ngày mới thụ thai vậy chú? Còn sau đó thì sao chú ơi?

Tibu: Bé đang tu ở cõi của nó và bị hoa sen bốc đi bỏ nhiệm chỗ khác. Bé rất là sợ chuyện không được tu hành. Tâm hồn hoang mang và lo lắng. Sau khi đầu thai, không bị va vào tử cung và lại còn nghe câu niệm Phật thì bé yên tâm công tác.

Ttvi: Nếu như đã mang thai 1 thời gian ngắn (dưới 3 tháng) rồi mới biết những gì chú chỉ dẫn thì phải làm gì để chữa cháy vậy chú?

Tibu: Thay đổi phương cách sống, tu tập thiết tình, ăn ngay nói thật, Có Hiếu với Ba và Má. Chú ý tới sự Sân Hân.

Sau đó là khi bé gò, gồng, chòi... thì dùng công phu mà thoa dịu nó. Nên nhớ là "Còn nước, còn tát" và làm đại theo kiểu tới đâu hay tới đó.

Ttvi: Người cha có nên đọc câu sám hối mà chú hay dạy để giúp cho đứa con của mình đỡ được ác nghiệp và ra đời cho ngon lành, có được hồng chú?

- Nếu tâm thức của người mẹ còn yếu thì nên niệm làm sao để giúp đứa con mình thoát khỏi vòng ác nghiệp vậy chú?

Tibu: Còn nước còn tát, làm đại, và làm cái gì cũng được theo nguyên tắc: Công Phu, công phu, công phu.

Ttvi: Có lần đang ngủ, con mơ thấy mình đang đi trên đồi thông ở Đà Lạt và trên tay đang ẵm một đứa bé trai rất tuyệt vời xinh đẹp, bỗng nhiên xung quanh con xuất hiện 4 con quỷ ở 4 hướng, và tụi nó đòi bắt đứa bé đi, con nhất định không cho và nghĩ rằng "muốn sống chết thì bắt tôi đi, chứ đừng đụng vào đứa nhỏ này", vậy là tụi nó nhào tới liền. Con cố gắng bắt ấn và chống trả, có con quỷ đánh vô sau lưng con, có con đánh vô bên phải, con đánh trước ngực nhưng không làm gì được vì con đang dùng tay phải bắt ấn mà. Riêng con bên trái thì lợi dụng lúc tay trái con ôm đứa bé và không bắt ấn được nó thò tay chụp ngay đứa nhỏ trong lúc con đang trở tay bắt ấn ngăn cản nó. Con nghe tiếng đứa bé khóc thét lên và bay mất. Con giật mình tỉnh dậy nhưng bên tai vẫn nghe thấy tiếng khóc thét của đứa bé. Vậy trường hợp này là sao vậy chú?

Tibu: Nó đẹp bên ngoài mà tâm nó lại là tâm quỷ thì quỷ nó mới dành. Còn với cái đẹp ở bên trong thì quỷ nó dành về hang ổ của nó để nó... té à! Giác mơ thông báo là nhìn bề ngoài nhiều quá đó.

Ttvi: Loại kinh nào giúp ích cho người mẹ và bào thai trong quá trình mang thai vậy chú? Chú có đường link cho con xin. Con cảm ơn chú lắm...

Tibu: Thiên Chúa Giáo: Đức Mẹ ở Lộ Đức

<http://www.dongcong.net/MeMaria/NhungNgayCuaMe/05.htm>

<http://www.dongcong.net/MeMaria/LinhDiaDucMe/10.htm>

<http://www.catholic.org/clife/mary/lourdes1.php>

(cái này có vẻ hay hơn)

Phật Giáo: Kinh Duy Ma Cật

<http://www.thuvienhoasen.org/khduyma-00.htm>

Brightmoon00: Trong mấy bài trước, chú có nói đến đứa bé sinh ra sẽ trên con đường hết khổ, chứ không phải là đỡ khổ, và nếu nó đang

tiến lên trên con đường tinh thần, thì về mặt vật chất, sẽ là không được đầy đủ?

Tibu: Riêng đứa nhỏ thì chẳng có vấn đề gì lắm đâu: đủ ăn, đủ bận vậy thôi.

Brightmoon00: Như vậy thì đối với người vợ/người chồng (chủ yếu), bố mẹ anh chị em của người sinh ra bé; nếu họ không được chuẩn bị tinh thần, chưa hiểu gì về đạo thì sẽ như thế nào ạ? Vì cũng không ai muốn con cháu mình sinh ra phải sống một cuộc sống khổ sở về vật chất cả?

Tibu: Gia đình thì giai đoạn đầu thì mệt mỏi lắm. Giai đoạn kể thì đỡ hơn vì đứa trẻ đã lớn.

Brightmoon00: Có cách gì để giải quyết điều này không chú?

Tibu: Tùy vào đứa nhỏ, nếu vì nguyên nhân nào đó mà nó nghiêng hẳn về Chuyện Đạo thì... thôi (Thuận Hạnh Bồ Tát). Còn nếu mà nó nghiêng lại vào Đời thì phải biết là "Nghịch Hạnh Bồ Tát" ra đời. Từ đây trở đi thì không còn tiêu chuẩn nào để mà đo lường đứa bé được nữa. Nó làm gì thì nó làm.

Brightmoon00: Tại sao lại mệt mỏi vậy chú? Do gia đình có bất đồng quan điểm? Hay do bé tập hăng quá nên hay bị bệnh? Giai đoạn đầu là giai đoạn bé bao nhiêu tuổi ạ?

Tại sao sau khi bé lớn thì lại đỡ hơn ạ?

Tibu: Chỉ là phước báu của gia đình. Ở bên Tây Tạng dân tình ở đây là nghèo là chuyện bình thường, nhưng khi có tu sĩ ngon lành ra đời thì càng đói vì mất mùa: Phước báu không đủ.

Brightmoon00: Ra là do phước báu của gia đình. Vậy để phước báu được nhiều thì mình nên tập An Trú Chánh Niệm Đẳng trước mặt để đạt được các tầng thiền và đến lúc hồi hướng phước đức của mình cho những trường hợp như các Nhí trên này đã từng làm, thì phước báu sẽ tăng lên. Và thế là khi người mẹ sinh ra bé, thì phước báu của gia đình may ra mới có thể chênh lệch không đáng kể so với bé.

Tibu: Đúng 100%

Brightmoon00: Vậy trường hợp của gia đình chú thì như thế nào? Chú đạt được Tứ Thiên Hữu Sắc từ rất lâu rồi, chứng tỏ phước đức tạo ra cũng không thể gọi là ít. Vậy khi dùng phương pháp Tiền Thai Giáo, thì gia đình có gặp lộn xộn không?

Tibu: Chú thì: Đứa đầu thì bị suy dinh dưỡng nhẹ (tiền thai giáo ba rọi: Chú là "Cận Định" với sự tác ý là tìm một đứa để chỉ cho nó tập Yoga), đứa thứ hai thì ngon lành (Tiền Thai Giáo chiến đấu).

CủKhoaiSùng: Câu hỏi của con hơi... thực dụng một tí

Con đọc thấy Chú có nói là khi Nhí mà ngộ đạo thì bà mẹ cũng được 'ăn theo' (tức là ngộ đạo sau đó). Vậy tu sĩ có nên nghĩ theo hướng "hy sinh đời bố củng cố đời con" không vậy Chú vì xem ra... đầu tư uổng nắn một cái cây non bao giờ cũng dễ hơn cái cây già?

Tibu: Cũng đúng, vì trong gia đình mà có một tu sĩ ba rọi thì bà con cũng hưởng được nhiều điều hay. Huống chi là Nhí thì còn gì bằng. Nhưng suy nghĩ như vậy nó cũng đã hơi lỗi thời rồi. Vì Nhí sau này nó làm mạnh quá. Do đó cũng không cần gấp gáp gì cho lắm.

CủKhoaiSùng: Nhưng những gì nó liên quan đến 'tôi' và 'của tôi' thì lại làm cái tâm mình khó mà vô lượng cho được. Và Chú cũng đã nói "bạn đã chọn con đường khó khăn" khi ai đó mời Chú đi ăn cưới. Điều này có thể được hiểu là nếu gặp thuận duyên thì cuộc sống 'mình ên' vẫn là con đường người tu sĩ nên hướng đến?

Tibu: Tất nhiên, khi trang bị nhẹ thì đi xa hơn.

Đó là trên lý thuyết, nhưng mà nên nhớ là con người khi sinh hoạt bình thường thì hình ảnh chính xác nhất là hình ảnh một người đang nhảy dù. Gió thổi chiều nào thì dù sẽ bay về hướng đó. (đối với 99%). Người mà cưỡng lại được là những người biết cách lèo lái. (ý là người biết cách tu). Và người rơi vào đúng ngay boong chỗ mình muốn thì phải nói là trong muôn một!

Do đó, mà tibu cũng chỉ nói là: Dựa trên kinh nghiệm của người đi trước mà cứ làm theo đại.

Y như Nhí: Tụi nó làm đại. Thấy là nói Thấy.

Chớ còn "người lớn" khi "Thấy" thì lại cứ cho rằng "Không phải đâu: Đây chỉ là trí tưởng tượng".

Chỉ có khác nhau một tí xiu chỗ đó thôi mà cách xa nhau cả hằng tỷ năm ánh sáng (ý nói về trình độ Tâm Linh).

Ttiv: Chú Ủ ơi,

Chú chỉ cho con cái này với,

Mấy hôm nay ban ngày khi làm việc thì con niệm: "Nam Mô Cầu Sám Hối Bồ Tát Ma Ha Tát" bất cứ khi nào con có thể, còn ban đêm thì con vẫn giữ đề mục để tập. Nhưng tối hôm qua có cái này lạ quá chú ơi.

Đó là như mọi lần con vẫn biết mình xuất hồn và đi vô trạng thái tĩnh lặng rồi. Lần này cũng như mọi lần khác thôi nhưng khi đề mục ra hơi rõ rõ rồi thì nó lại đưa con vào một cái tĩnh lặng khác thường chưa bao giờ con có. Con thấy giống như mình rơi vào 1 cái hộp hình chữ nhật và ở trong đó thì cũng chẳng còn hồn nữa mà chỉ còn 1 khoảng không vô cùng vô cùng yên ắng, không 1 chút tạp niệm, không 1 gợn sóng, một cái gì đó quá yên lặng không tả được chú ơi. Lúc đó thì đề mục lại xuất hiện, chói sáng, con nghĩ chắc đui mắt nếu nhìn bằng mắt thường quá. Con không còn biết gì nữa hết vì hình như là con không con thân nữa và hình như lúc đó không phải là con mà là 1 sự yên lặng tuyệt đối nào đó không thể nào tả được. Được 1 lúc thì hiện tượng này mất đi, con lại trở về tình trạng hồn đang xuất hay sao đó, rồi hiện tượng trên lại trở lại thêm 2 hay 3 lần gì đó. Sau đó thì con xả vì không hiểu đó là gì.

Tibu: Tâm lực thì ngon lành vì các tiêu chuẩn sau:

1. Đề mục sáng chói đến đui mắt
2. Yên lặng
3. Mất cái thân.

Cái cảm giác về cái hộp đó là những vi tế hoặc của con: Những cái sân hận mà mình chưa thoát được nó hiện lộ ra trong lúc mình công phu và... giam mình lại qua cái cảm giác là cái hộp.

Giải quyết: Có thể là cảm giác sân hận nó ở thân thể. Nhưng đừng có cho cái tâm của mình nó bị ảnh hưởng. Làm được như vậy thì sân hận chỉ tồn tại lâu lắm là vài giây.

Ttiv: Con đi ngủ thì lại mơ thấy 2 vợ chồng con chuẩn bị “nghiên cứu” nhau bỗng nhiên trong tâm trí con lại nghe tiếng nói: "chuẩn bị cho đứa con mà làm vậy không được đâu..." và tham dục trong người con tụt xuống cái rụp rồi hình ảnh này biến mất ngay. Khi tỉnh dậy con tự hỏi hay là con áp dụng 1 cách máy móc quá, cứng ngắt quá mà nó đưa tới tình trạng này vậy chú? Con niệm câu sám hối liên tục thì thấy kết quả là sân hận và tham dục tụt xuống rất nhiều vào ban ngày, nhưng khi ngủ vì sao lại nằm mơ như vậy chú ơi?

Con cảm ơn chú lắm...mmmm...

Tibu: Nó còn tí xíu thôi. Vì mình thắng lại được trong giấc mơ! Và phải nói là việc rất là khó làm. Một lần nữa: để ý tới sân hận, nghi kỵ khi sinh hoạt bình thường.

Tudieude: Thầy cho con hỏi:

Nếu như một cặp vợ chồng "nghiên cứu" theo các kỹ thuật Tiền Thai Giáo **trước thời điểm trứng rụng** từ 1 đến 2 ngày, thì liệu người giỏi có xuống làm con của mình được không ạ? (Vì tình trùng có thể nằm chờ trong "ao đậm" từ 2 đến 5 ngày mới ngấm)

Tibu: Tibu canh chuyện này bằng hai cách.

1. Tibu đợi ngày có chất nhờn và sau đó 24 giờ thì tinu (con trai của tibu) nhập thai.
2. Bằng cách bắt Mạch Thái Tổ (mạch thất truyền lâu rồi).
3. BHT nhập thai bằng cách Mẹ niệm Phật với độ chánh định mạnh mẽ.
4. Nhí khác cũng bằng câu niệm Phật của Mẹ.

---o0o---

PHẦN II: BA MẸ VÀ NHÍ

*“Đừng cho là mình đúng
khi mình chưa rõ vấn đề” (HL)*

Chương 1: Chuẩn bị làm Ba Mẹ của Nhí

« on: February 27,2011,08: 00: 46 AM »

Rùa Biển: Trong số hơn 300 hành giả, nhiều bậc cha mẹ, hoặc chuẩn bị làm cha mẹ, sẽ mong muốn có được chú Tibu hướng dẫn phương pháp để chuẩn bị.

Tibu: Chuẩn bị làm Mẹ của Nhí là một nghề nguy hiểm:

Tất nhiên đây là hàng xịn nên rất là nhẹ tay khi dẫn dắt Nhí vào con đường tu hành trong khi Cha hay Mẹ đều mù tịt và gần như tê liệt trước vận tốc tiến triển mỗi ngày mỗi khác mà đứa nhỏ sẽ trải qua.

Nguyên tắc là: Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh! Cho Nhí làm một chuyện và chỉ một chuyện mà thôi. Có nghĩa là dợt cái gì thì chỉ cho Nhí dợt một bài đó mà thôi. Không nên cho nó nghe tụng kinh, tụng chú theo kiểu ca nhạc trên mạng (Nhạc phổ từ những câu Thần Chú).

Những cách này chỉ là gần đúng, chớ chưa đúng lắm. Tuy nhiên Nhí tự hiểu và tự điều chỉnh. Và như vậy mình lại làm động tác thừa là đem thêm việc cho Nhí giải quyết!

Công việc chỉ là nghe Nhí tường trình lại những gì nó thấy và trả lời với con mắt tròn xoe kèm theo nụ cười tươi như hoa:

-- Ủa, vậy à!

Chờ đừng có làm như sau:

-- Chuyện Ma, Ma, Phật Phật này nghe sao ghê quá! Không biết trúng trật ra sao! Loạng quạng nó khùng bây giờ!

-- Ôi xì! Chuyện con nít mà, hơi đâu! Nó muốn nói cái gì thì nó nói đó mà!

Thành thử: Nhí bị cô lập vì nói chẳng ai hưởng ứng.

Mặt khác khi tu hành rất là giỏi, Nhí hiểu rất là chính xác những chuyện thuộc về "cái nên làm, và cái không nên làm":

Nhí không còn nói cho có nói nữa, Nhí lại và có vẻ là cảm lạnh hơn, chịu đựng nhiều hơn.

Sự thay đổi đột ngột về tính tình này có thể bị gia đình đánh giá sai lầm là: Con mình từ một đứa nhanh nhẹn, nay lại thành khù khờ, chậm chạp hơn xưa rất là nhiều lý do là vì tập theo cách này! Vì không hiểu nên có thể đi đến chuyện đánh đập nó.

Chuyện này thì chẳng ăn nhằm gì đến Nhí cả là vì Nhí rất là thông cảm với gia đình. Nhí không oán ai hết vì Nhí hiểu là hễ mà làm chuyện oán trách này nọ thì linh ảnh sẽ mờ và điều này, đối với Nhí nó còn ghê gớm hơn bất cứ cái gì!

Nhân chi sơ tính bản thiện:

Cái tính bản thiện này của Nhí nó rất là tự nhiên. Nhí tự nhiên thương xót lung tung. Nhí dễ dàng xưng hô với dế, với trùng là "em" một cách nhẹ nhàng!

Rùa Biển: Và nuôi dạy con cháu của mình qua những giai đoạn: Bé chưa tập, bé tập chút chút?

Tibu: Giai đoạn này là Nhí dễ bị ảnh hưởng môi trường của "Người lớn trong gia đình nhất".

Như tibú đã trình bày lâu lắm rồi:

Trong bàn ăn là nơi nguy hiểm nhất cho Nhí khi chưa tập, hoặc là đang tập chút chút. Khi người lớn nói chuyện thua lỗ, tuy rằng Nhí đang chạy chơi quanh bàn ăn thì Nhí vẫn có thể lắng nghe câu chuyện bằng cái linh hồn của Nhí.

Với kinh nghiệm thực tế mà Người Lớn đã kinh qua do: Nhí hấp thụ rất là lẹ bằng cái linh hồn của Nhí! Nhí thâm xong và để đó chờ khi có dịp. Vào lúc suy nghĩ nặng nề là đem ra mà xài:

Chuyện xem ra là Vô Hại và không ảnh hưởng đến nền hòa bình thế giới! Nhưng khi Nhí nhập chánh định thì Nhí đi vào chuyện vận dụng

đầu óc trước và đúng là lúc Nhị **suy nghĩ nặng nề** cũng là lúc tai họa lại tới cho Nhị:

Lý do là vì:

Chuyện làm ăn, lương lậu của Người lớn lại được điều kiện thuận lợi để xuất hiện, Nhị như tờ giấy trắng hoàn toàn bị tư tưởng lời lẽ, được thua, nó ối ra và cản trở!

Rõ ràng hơn:

Là vì để sáng tác ra chiêu này thì **chính người làm ra đã động não rất là mạnh mẽ và vô tình tạo ra một chấn động để đạt được cái kết quả này** và tình trạng não loạn này nằm phục kích ở trình độ "công phu" này (ý là mức độ tập trung tư tưởng với cao độ tương đương với "Tam Thiên" và một đôi khi "Tứ Thiên ở phần nông") như là trình độ suy nghĩ của Louis Pasteur khi nhà Vật Lý này chích đại cái thuốc "Chó Dại" vừa được ông mới tìm ra cho một em bé cũng vừa bị chó dại cắn! Và với cái đề mục này thì dĩ nhiên sau một đêm thức trắng: Tóc của ông đã bạc hết chỉ trong vòng có một đêm!

Do đó khi mức độ tập trung tư tưởng của tu sĩ đạt được mức độ tương đương thì mức độ vọng tâm này lại vùng tỉnh dậy và cản trở không cho cái đề mục nó hiện ra! Như vậy là: Ai cũng bị, và ai cũng gặp khó khăn như nhau!

... Thế là hiện tượng đề mục lơ mơ xuất hiện. Nhị bị kèm chân lại vì ba cái chuyện vớ vẩn của Người Lớn!

Tới nước này mà lại bị tình trạng nhưế đầu nó cản thì đúng là Nghiệp Lực nó chặn ngay yết hầu! Tu sĩ khó làm ăn gì được!

Còn gặp trường hợp không bị gì thì dĩ nhiên là ca khúc khải hoàn và nhân ga dọt cho lẹ qua cái đoạn đường đầy ổ gà này! Để lao tới Tứ Thiên Hữu Sắc!

Nắm lấy nguyên tắc này và lừa thế công phu thì sai số không còn là bao nhiêu!

Rùa Biển: Nhị biết độ tử độ sanh, và cao hơn nữa?

Tibu: Tới đây là vùng trời an toàn là vì với màn tivi chưa bị ô nhiễm nên việc độ tử, và độ sanh chỉ còn là thời gian được tính trong số lần mà Nhí ra tay cứu độ! Đây là cơ hội ngàn vàng mà Nhí được dịp để tạo phước báu để tiến tu vào những bài tập cao cấp hơn! Chùa có đất dụng võ cho Nhí dợt tay nghề với những mức độ từ dễ tới khó như sau:

1. Độ tử từng cá nhân
2. Độ tử Cửu Huyền Thất Tổ
3. Tìm Bửu bối
4. Phóng quang, An vị
5. Tìm ra phương pháp Tu hành.

Nhắc tới sự ô nhiễm của màn tivi (thiên nhãn) thì chưa có sách vở nào bàn tới ngoại trừ cái chùa này.

Chuyện rằng:

- - Con coi cái thằng Mỹ đó tính tình nó ra làm sao?

Nhí chỉ dạ nhẹ một tiếng và chưa tới 10 phút sau là Nhí kể về anh chàng đó cho người nhà nghe!

Trong 10 phút vàng son này thì chuyện gì xảy ra trong cái óc non nớt của Nhí?

Nhí nó thấy rõ mòng một hết:

Tất cả những tật xấu hiện ra rõ rệt dưới Thiên Nhãn và cái ghê gớm nhất là nó hành hạ đầu óc non nớt này trong vòng ba (3) tháng trời ròng rã!

Trong vòng ba tháng trời, Nhí của mình bị quấy rầy cả ngày lẫn đêm với những âm thanh, hình ảnh, trái tai gai mắt. Và sau ba tháng đó nếu không bị hỏi nữa thì Nhí mới được yên thân và Nhí lại lo lau chùi lại màn tivi đã bị người nhà vô tình trầy trét lên đó bằng những câu hỏi không đầu vào đâu! Chuyện này còn ghi lại dư âm đau buồn là đã làm Nhí mất niềm tin giữa người và người!

Vô tình: Dưới nhãn quang của Nhí, người lớn đã biến thành một loại quái vật.

Dĩ nhiên, chuyện này sẽ chấm dứt khi Nhí lớn lên.

Rùa Biển: Phải gìn giữ quan hệ với chú Tibu, các cô chú bác là hành giả, bà con thân tộc như thế nào để các bé và Nhí không khựng lại hoặc vấp ngã, mà luôn tinh tấn trong việc tu tập.

Kính nhờ chú cho một bài pháp **hướng dẫn cụ thể** để các bậc cha mẹ sử dụng hướng dẫn và nuôi dạy các con cháu của mình thành Nhí ưu tú và xứng đáng.

Tibu: Tóm lại: Nhí là những học sinh đang học một loại sinh ngữ gọi là "**Ngôn Ngữ Tâm Linh**" Vì là một sinh ngữ nên chính người nhà nên tìm cách cho Nhí tập dợt thường xuyên qua những bài pháp tự chế về đề tài Nhân Quả. Hay là người lắng nghe vào buổi tối, những lời thổ lộ tuyệt vời mà Nhí sẽ cống hiến trong những buổi phát thanh hàng đêm trước giờ đi ngủ.

Bồ Đề: Chú cho con hỏi: chuyện gì sẽ xảy ra với đứa bé khi Cha Mẹ là người chưa có khái niệm tu hành, và cho bé tu tập vì sự toan tính và lòng tham của mình. Vd: Nghe bé tu thì gia đình được lợi này nọ...

Con cảm ơn Chú.

Tibu: Đây là tréo cẳng ngỗng đó, thấy người ta có đứa con làm được thì cũng cho con mình dợt coi có được hay không? Nên nhớ là hễ mà nó làm được thì nó tiến triển vượt bậc, nhưng gia đình thì cứ bàn chuyện làm ăn này nọ, mưu mô kèm theo toan tính thì Nhí bị rối loạn. Và sẽ đi đến chỗ không thể phát triển được nữa. Do bị cô lập nên Nhí là người bị cả gia đình ghét nhiều hơn là thương. Mà không có tình thương thì không có Đạo.

Phải là một tibut thứ hai thì mới chịu nổi cảnh éo le này. Tibu tu một mình chẳng có ma nào trong gia đình để ý tới. Chỉ có vợ là biết một tí mà thôi, người ảnh hưởng mạnh nhất là Ba Má nhưng ngay vào lúc khởi đầu thì chẳng có ai hay, chỉ sau này thì Ba Má mới biết và thông cảm cho tu!

HSTD chưa có chuyện này xảy ra.

Chương 2: Nuôi dạy Nhí

TLT: Ở đây chắc cũng có nhiều gia đình có em bé, và với các bé không được tiền thai giáo.

Có bé thì nhẹ nhàng, có bé thì hiếu động.

Để cho các bé vào tu tập chắc phải có điều kiện và cách thức nhất định.

Con xin Chú thương hướng dẫn cho tụi con cách tập lần lần cho các bé đã đến tuổi (6,7 tuổi) được không ạ?

Con cảm ơn Chú

Tibu: Cả gia đình tham gia vào trò chơi này. Thông thường một đứa bé hoạt bát sẽ có những biến chuyển đáng ngại sau đây:

Bé trở nên yên lặng hơn. Có vẻ ù lì. Là vì bé hiểu là những cái thấy của Bé nó khác người và khi nói ra thì chẳng ai hiểu gì cả, nên... tốt hơn hết là im lặng cho nó yên thân.

Đối với người mà bé thích nói chuyện thì...

Bé ăn nói lung tung toàn là chuyện "ma, ma, Phật... Phật" không biết đầu mà rờ.

Những chuyện này kéo dài cỡ hai năm. Cứ lung tung cả lên.

Sau cỡ hai năm thì Bé lại có khuynh hướng nói lại những hiện tượng đã kể lại trước đây.

Đây là phản ứng của đứa bé không thích tập ngay từ đầu.

Những đứa bé thích tập thì nó thú tự hơn và câu chuyện nó rõ ràng và ít có lộn xộn. Bé hay hỏi về bài tập mới. Tánh tình điềm đạm hẳn ra và khi nhận xét điều gì thì lại là rất là già dặn.

Điều mà gia đình nhận biết là đứa bé, sau thời gian tập cỡ hai năm, là có thể biết được người nhà đang bị đau ở chỗ nào trên thân thể. Và khi nó đụng vào chỗ này thì người nhà cảm nhận được cái sức mạnh của sự truyền lực của đứa bé qua cảm giác của mình.

Chín tuổi đứa bé có thể chữa bệnh trong gia đình. Mỗi lần làm xong thì nó xanh lét xanh lét và bị mệt, có khi bị ói hay là ỉa chảy.

Cái gì mà Bé thích thì Bé làm hết xảy. Còn khi nó không thích thì nó làm yếu hơn. Sự thích thú này xảy ra từ đối tượng mà nó giúp: Dữ dần quá thì nó nản chí. Còn người Hiền thì nó rất là thích giúp đỡ.

Thật ra, đứa bé nào cũng có một thời gian để khai mở tâm linh mà tibu gọi là "Cửa Sổ Tâm Linh". Tất nhiên có đứa thì cửa sổ này nó ngắn và có đứa thì nó dài!

Yếu tố "dài" và "ngắn" có thể sửa đổi đôi chút. Thông thường thì có thể sửa đổi theo... ý thích của chính đứa trẻ. Nó mà ưa rồi thì nó làm cả ngày, cả đêm. Nó mà không ưa thì... thôi, không ai có thể làm gì khác hơn được.

Nguyên tắc là mình làm thế nào cho đứa bé bị ám ảnh bởi những khám phá mới lạ trong khi tu tập. Và chính nó được khuyến khích khi nó tìm ra điều này, điều nọ. Không có người làm nhíp cầu thông cảm này thì nó cũng có thích nhưng không có được nhiều bằng.

Cái điểm lợi trước mắt là đứa nhỏ có một sự tập trung hơn người và đây là yếu tố thành công. Vì nó có được sự tập trung cao độ nên môi trường sinh hoạt của nó là một điều quan trọng.

Tuy nhiên, đây là lãnh vực của nghiệp quả nên người lớn chỉ có thể can thiệp vào được một phần nào thôi. Đừng hy vọng gì cao xa trong vấn đề cải tạo môi trường của đứa trẻ. Mình chỉ có thể làm được chút đỉnh mà thôi.

Tại sao? là vì đứa bé đã có thân xác rồi, thì mình (người lớn) mới mò ra phương pháp để tu hành! Do sự trễ nải này mà thân xác đứa bé đã gắn liền với môi trường nghiệp quả của chính nó rồi, khi nó vừa mới thụ thai (nó thụ thai vào ngay cái thời gian mình chưa tu hành). Do yếu tố này mà mình chỉ làm được chút đỉnh mà thôi.

Phải hiểu cho rõ yếu tố trên để mà không có buồn khi vô tình so sánh với những đứa trẻ khác.

Mặt khác, tính tình đứa trẻ có thể thay đổi do người lớn tu hành hay quá (chứng đắc A Na Hàm cho tới A La Hán) dĩ nhiên, Tu Đà Hườn hay Tu Đà Hàm thì chưa có sao.

Tại sao có chuyện kỳ cục vậy? Là vì A Na Hàm hay A La Hán chỉ còn sống với con người trong kiếp này mà thôi.

Một bên thì thăng thiên lên cõi Tứ Thiên để mà tu thành A La Hán và nhập Niết Bàn trên đó luôn (Nói về A Na Hàm), và một bên còn ngon lành hơn nữa là nhập Niết Bàn ngay sau khi chấm dứt kiếp sống cuối cùng này (Nói về A La hán).

Hai Thánh Tăng này mà là cư sĩ và có con thì sẽ lãnh theo. Do những ác nghiệp đối với Cha Mẹ mà Thánh Tăng đã tạo ra đối với Cha Mẹ mình vào thời xa xưa!

Do Thánh Tăng có đứa con, nên đứa con sẽ thay đổi tính tình và đại diện cho ác nghiệp để mà đòi lại.

Không có chuyện gì mà buồn phiền: Ấu cũng là chuyện sòng phẳng với nhau mà thôi.

Tất nhiên là ai cũng lo lắng và suy nghĩ nhiều về đứa con... trời đánh này:

- - Bộ mấy hết chỗ chơi rồi hay sao mà nhè Thầy của mấy mà mấy... chơi tới số vậy?

- - Tao nghe kể lại thôi, mà cảm thấy: Số mấy coi như là... lúa vàng rồi con ơi! A Tỳ thì tao chưa thấy, nhưng tao nghĩ là mấy sẽ ở chỗ nào còn hơn chỗ đó nữa thì... mới xứng đó!

Nhưng thực tế đều khác hẳn.

Trong trận đấu Chung Kết, thì chỉ có Nhất và Nhì mà thôi.

Một bên là Niết Bàn (gọi là bên thắng), còn bên kia là Danh vọng, nổi tiếng và giàu sang (tạm gọi là "bên thua") và như vậy cho tới khi Niết Bàn luôn đó nghe. Không tin hả?

[...]

Khi ăn xong thịt heo thì chính Phật Thích Ca của bọn mình có nói lại chuyện gã Thợ Rèn... Trời Đánh đó!

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp14.htm>

(Đức Phật và Phật Pháp - Chương 14) (Phần trích dẫn)

Bữa Cơm Nhiều Phước Báu Của Cunda.

Đức Phật tắm lần cuối cùng trong dòng sông Kakuttha và sau khi nghỉ một lúc Ngài dạy Đức Ananda rằng chuyện sau đây có thể xảy ra. Có người sẽ làm cho Cunda ăn năn hối hận vì họ nói: "Này Cunda, ông thật là người có tội. Ông sẽ bị chìm đắm sa đọa, vì Đức Thế Tôn đã lìa trần sau khi thọ thực lần cuối cùng với các món vật thực do ông dâng". Mỗi lần Cunda, người thợ rèn, ăn năn hối hận như thế, con phải giải thích như vậy: "Này Cunda, ông có thật nhiều phước báu thù thắng. Ông sẽ hưởng được nhiều lợi lạc vì Đức Phật đã độ ngộ lần cuối cùng với các vật thực do ông dâng lên. Này Cunda, bản tăng có nghe chính Đức Phật dạy rằng có hai vật thực cùng đường đem lại phước báu bằng nhau, tạo quả bằng nhau, và vô cùng quý báu hơn tất cả. Hai vật ấy là gì? Đó là vật thực cúng dường mà Bồ Tát thọ lần cuối cùng trước khi chứng ngộ Đạo Quả Vô Thượng, Chánh Đẳng Chánh Giác, và vật thực cúng dường mà Đức Phật thọ lần cuối cùng trước khi nhập diệt. Hai vật cúng dường ấy đem lại phước báu bằng nhau, tạo quả bằng nhau, và vô cùng quý báu hơn tất cả các món khác. Và vật thực cuối cùng mà Đức Thế Tôn thọ là chính tay của Cunda, người thợ rèn, dâng lên. "Nghiệp tốt này sẽ trở quả trong sự tái sanh thuận lợi, tuổi thọ cao, gặt nhiều may mắn và danh vọng, thọ hưởng nhiều phước báu trong các cảnh Trời và trong cảnh vua chúa, quyền quý cao sang."

"Này Ananda, phải khuyên lơn Cunda như thế ấy."

[...]

(Hết phần trích dẫn)

Thấy chưa! Nó thua... nhưng nó đứng Nhị trên toàn Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới mà... thua nên phước báu ghê lắm!

Vòng vo tam quốc như vậy cũng đã là đủ, phần sau thì tibù sẽ nói về cách chỉ dẫn những đứa bé tốt số này.

Chương trình thì tibù đã... dùng hai đứa con ruột của mình ra làm thí nghiệm nên đã có sẵn, với bằng chứng khá vững chắc là sự xuất hiện của những Nhị, những Nhị này chưa một lần tay bắt, mặt mừng với tibù và chỉ nhận phương pháp qua cách tu hàm thụ, khoảng cách xa như vậy

(nửa vòng Trái Đất), không có ảnh hưởng một tí xúu nào cả. Bên này thì có vài Nhí, những Nhí này thì có... tay bắt, mặt mừng và nội công thì cũng y như là những Nhí kia.

Chuyện gì cũng vậy: Có một đứa con giỏi, đối với phương pháp này thì... không có khó lắm đâu. Nhưng mà duy trì đứa con này thì mới là vấn đề. Vấn đề ở đây là vì Nhí quá giỏi và vượt xa những gì mà mình có thể tưởng tượng, nên mình... khóp cơ và tự nhiên coi đây là những ông thánh sống. Rồi nó đòi hỏi cái gì là mình làm theo ý của nó, do đó cho nên tỷ lệ hư hỏng cũng có thể xảy ra như thường.

Tibu rất là khoái những gia đình tuy là có Nhí nhưng vẫn cứ coi nó là đứa con của mình: Có nghĩa là nó mà cà chớn là đánh cho nó chừa. Kỷ luật sắt như vậy, xem ra là... có lợi cho đứa trẻ, vì những trận đòn này mà đứa nhỏ không dám khinh chê và coi thường những đứa bạn của nó và cho những người bạn đó là đồ chậm tiêu.

Mặt khác những trận đòn này làm cho những vi tế khinh người, vi tế "ta đây", vi tế "mâm trên", vi tế "coi thường" khó có cơ hội để hình thành, vì nó hiểu là: "Hay thì được khen, còn cà chớn là... ăn đòn".

Nhưng người lớn cũng phải hiểu là: Tụi nhỏ ít sợ ăn đòn hơn là nhìn thấy tình trạng công phu của chính nó bị tuột khi chính nó đã làm bậy.

Vì tụi nó học từ lúc nhỏ nên tụi nó không có hiểu là "Làm như vậy để làm gì?" mà tụi nó chỉ có thấy thích thú khi người lớn lại khen tụi nó làm hay quá! Khái niệm tu hành tuy vậy mà... không có Đối với tụi nhỏ thì đây là một trò chơi mà cả gia đình phải tham gia. Lý do chính thức là: Tụi Nhí làm là vì nó thấy người lớn thích thú với kết quả như vậy, như kia.

Công việc chữa bệnh cho người nhà, là nó làm chỉ vì người lớn khoái. Đối với Nhí thì công việc này quá dễ và không có gì là quan trọng.

Ngược lại công việc "độ tử" thì ảnh hưởng đến tụi nó ghê gớm lắm. Có đứa sợ quá nên không còn thích thú làm nữa.

Kể đến là coi kiếp của chính nó.

Tuy nhiên, đây là những đứa nhỏ nên tuy rằng nó có coi, và coi rất là chính xác, nhưng nó chưa có thâm thía gì đâu. Trừ khi nó coi và nó tự rút kinh nghiệm từ kiếp đó. Nó mà làm như vậy thì nó biến chuyển rất là nhiều.

Còn mình nhắc nó thì nó làm cho có lệ: Nó cũng có những biến chuyển, nhưng không có là bao so với những đứa "tự phát" (Những đứa có khuynh hướng "tự phát" này, nó thích tu tập ngay từ đầu). Câu chuyện lý tưởng sẽ là như vậy:

- - Con mà cũng coi được tiền kiếp à?

- - Coi được chứ!

- - Nó ra làm sao đâu? Con kể cho... nghe coi

Nhí sẽ nói là nó nhiều lắm, làm sao mà kể hết được?

Và đây là chiêu nhắc khéo nó đây, nhớ cái cách nói chuyện với Nhí:

- - Trong kiếp đó con làm hay ở chỗ nào? Con kể ra để cho... học với, là vì chỉ có một mình con là coi được mà thôi.

Nhí sẽ tìm cách kể lại những cái hay mà trong kiếp đó nó đã làm.

- - Hay quá! Với kết quả hiển nhiên như vậy, mà tội gì mình không làm nữa phải không?

Và rồi đây là đến khúc quanh của nó đây, người lớn hỏi về khuyết điểm của nó trong kiếp sống đó, vì với lý do là để cho người lớn cũng rút kinh nghiệm nên nó sẽ cố gắng kể.

Phải hiểu ngay chỗ này: Chữ của tui Nhí không có nhiều nên sẽ có những đoạn mình không... hiểu gì hết.

Và khi kể lại thì Nhí rất là mệt, nên nó có quyền tự nhiên ngừng ngang và nhảy nhót đi chỗ khác chơi . Và mình cũng phải cho nó làm như vậy, chớ đừng có bắt nó làm nghiêm chỉnh thì mất tính chất quan trọng bậc nhất là "Vừa Vui, Vừa Học". Nên nhớ là không có đặc tính này thì... không bao giờ có Nhí. Cho dù đó là "Tiền Thai Giáo Nhí".

Do vậy mà nhân vật nào mà đứng ra tập cho Nhí thì phải hội đủ hai tính chất: Vui tính tàn canh gió lốc, và kiên nhẫn kinh hồn.

Vui tính tàn canh gió lốc để mong có thể là người bạn thân với Nhí, là cái chỗ mà Nhí muốn nói cái gì thì cũng được gọi... là hay, là lạ. Với đặc tính là không bao giờ kết án Nhí nói sai nên Nhí không có gì mà phải sợ! Nhí cứ thấy sao là nói vậy. Chuyện này sẽ kéo dài cho tới hai năm sau (ví dụ là Nhí tập từ 7 tuổi thì đến chín tuổi) thì độ khả tính của

câu chuyện mới là cao được. Còn trước đó thì Nhí cứ lẫn lộn cái trí tưởng tượng của mình với cái thấy của màn tivi.

Điều cấm kỵ:

Trong thời gian này, điều cấm kỵ là cho nó coi chuyện tình cảm của người lớn. Vì nó sẽ phanh phui ra hết, và khi nó thấy chuyện "nghiên cứu" thì nó sẽ gớm và không thèm coi nữa. Nó sẽ phản ứng quyết liệt là làm như vậy là... dở màn tivi của nó.

Điều cấm kỵ thứ hai là:

Không cho nó nghiên cứu chuyện làm ăn thua lỗ. Vì một lần nữa là nó sẽ phanh phui ra hết và biết được những mảnh khoe trong nghề nghiệp và do đó nó sẽ mất niềm tin đối với người và người.

Phải biết là Nhí rất là tôn trọng bí mật cá nhân, Nhí sẽ không được quyền tự ý phanh phui chuyện người khác, vì làm như vậy là phạm giới và bị tuột công phu ngay lập tức liền.

Khi đề ý tới ai thì sẽ xuất hiện những yếu tố liên quan tới bản thân Nhí mà thôi (ví dụ như là Nhí sẽ biết là: Đây là ông chú của Ba vào tiền kiếp, hay là người bạn thân của Nhí vào tiền kiếp...). Còn ngoài ra thì Nhí không muốn thấy.

Và hay một điều là Nhí biết nhưng Nhí lại không hé môi điều gì cả (Nhất là khi Nhí đọc được tư tưởng).

Điều không thể được và không bao giờ nên áp dụng đó là người ác tâm mà lại tìm cách chỉ dạy Nhí.

Nó tai hại ở chỗ này:

Khi người này đưa công thức cho Nhí tập thì cái "ác tâm" nó... đụng Nhí trước. Do cái ác tâm này mà Nhí sẽ gặp trở ngại vô cùng khi công phu. Linh ảnh chao đảo và không cách gì mà rõ ràng được. Và khi trình bày lại kết quả thì Nhí lại đụng phải cái ác tâm này nữa: Do đó lời báo cáo cũng không còn trung thực mà chỉ là để... đối phó cho yên thân mà thôi:

Người Ác Tâm (NAT) hỏi Nhí:

- - Sao rồi?

- - Dạ, (Nhí ngập ngừng) nó cũng rõ và sáng lắm.

- - Từ một tới mười nó sáng bao nhiêu?

- - Dạ (Nhí ngập ngừng) 7

Và đây là điểm chết của vấn đề:

- - Sao là 7 hả? Con tu hành gì kỳ vậy? Người ta là 10 rồi mà con chỉ là 7 là tại sao?

(do sợ quá mà lần sau Nhí sẽ trả lời một cách liều lĩnh là... 10... cho yên thân) thế là bao nhiêu công trình tu hành đều xuống hố. Vì Nhí phải trả lời xạo để được yên thân! Mà xạo cái gì thì còn được, chớ xạo trong công phu là tiêu. Chỉ cần một lần thôi, là hệ thống của "cái Thấy" tự động hủy hoại! Tâm của Nhí không còn chuẩn để tu hành nữa mà phải đợi vài ba năm sau thì may ra mới tiến bộ được. Vì cái xạo mà nó đã lọt ngay vào công phu là nó hủy hoại nguyên cả quy trình tu hành. Y như con mắt mà lại chế acid vào là hết thấy đường liền. Tới đây sẽ là câu hỏi, câu hỏi và câu hỏi? Xin quý Bạn cứ tự nhiên mà đưa ra, tibu sẽ cố gắng hết sức để trình bày lại cho rõ ràng hơn và cũng sẽ cố gắng hết mình để tìm ra câu trả lời thích đáng cho dù phải lặn lội lên Liên Hoa Tạng hay là lục lọi vài Thai Tạng để tìm cho ra câu trả lời.

Hết

Tnt: Con có vài câu hỏi về chuyện của những Nhí nhưng không nhí tí nào!hihi

- Khi mà Nhí coi được tiền kiếp rồi thì nhí sẽ coi sự liên hệ giữa cha mẹ và Nhí là như thế nào? Nếu cha hoặc mẹ là kẻ thù hoặc người đã từng sát hại nhí thì nó sẽ phản ứng thế nào và mình sẽ làm sao với nó?

Tibu: Khi Nhí lớn và khôn trong công phu thì đồng thời sự hiểu biết trở nên già giặn và càng ngày càng chính xác (Tức là nó thấy được nhiều chi tiết hơn) và nhận xét càng ngày càng sắc bén.

Với trình độ là Tứ Thiên Hữu Sắc thì điều mà nó quan tâm bậc nhất là làm sao Ba và Má đều hướng về sự tu tập và có cố gắng tập đều đều. Hể mà có tu tập là nó vui lắm lặn, (nhưng vì tính cách "Bình Đẳng Các Pháp", một trình độ tu chứng hiển nhiên của những tu sĩ đã bò lên được Tứ Thiên Hữu Sắc, nên mình lại thấy nó hầu như là không có một sự biểu hiện nào hay phản ứng gì về sự vui mừng... muốn xỉu này!)

Đối với ác nghiệp mà mình đã làm với nó, thì nó sẽ nhắc mình là đừng có làm như vậy, như kia với nó nữa! Nó sẽ khéo léo nhắc nhở mình khi nó kể cho mình nghe chuyện tiền kiếp của nó. Câu nói này xuất phát từ sự sợ hãi qua những tiền kiếp mà mình đã làm cho nó khó chịu.

Nó sẽ quan sát mình và nó chỉ thất sự yên tâm khi mình cứ tu tập đều đều. Vì điều hiển nhiên là: Người mà tu tập đều đều thì sẽ... không có hại nó.

Còn chuyện bỏ qua cho mình là nó đã bỏ qua ngay từ lúc nó thấy mình làm như vậy như kia cho nó vào những tiền kiếp rồi (Tứ Thiên Hữu Sắc mà). Nó còn mang ơn mình nữa là khác! Là vì mình đã cho nó tu hành. Nên ân oán giang hồ coi như là xong.

Tnt: Khi Nhí có một cái nhìn về cuộc đời là quá vô thường nên nó trở nên quá thờ ơ với hiện tại thì sao? Ví dụ không có quan tâm nhiều đến học hành, không để ý đến bất cứ cái gì xung quanh nó, không có gì làm nó phải lưu tâm, nói chung là quên trước quên sau, không bận tâm nhiều đến vấn đề gì cả.

Tibu: Trước hết thì đây là cái sức của thân thể này của đứa bé khi nó vừa mới thoát thân từ những cõi rất thấp (thông thường là Địa Ngục) mà bò lên làm "Con Người". Dĩ nhiên, nó mà không tu thì nó còn... tệ hơn nữa đó. Do ác nghiệp mà nó đã làm ra từ hồi xa xưa, nên những chỗ mà nó hay đánh đập người ta thì ngay trên thân thể này: Ác nghiệp đã bóp lại các kinh mạch để không cho chất bổ vào chỗ đó. Và do đó mà nó... không được bình thường như vậy.

Tuy nhiên, cái gì cũng nên kiên nhẫn và khéo léo dùng phương tiện la rầy nó và làm dữ với nó để cho nó chỉ cần... nóng gà và chú ý vào những chỗ bị bế tắc này thì sẽ hết.

Nên nhớ điều này: Nếu mà có hai người thì nên lần lượt người này làm ác quỷ thì người kia lại là... thiên thần, để mà nó còn có chỗ dựa và không bị cảm giác là nguyên cả gia đình bỏ rơi nó.

Mà đứa nhỏ thì không thể nào giải quyết cùng một lúc hai chuyện được: Nó sẽ lo sợ và vì lo sợ bị bỏ rơi mà nó chỉ "Dạ" cho có lệ mà không cách gì mà hiểu mình đang nói cái gì!

Nếu chỉ có một mình, thì nên tăng từ từ cường độ Ác Quỷ với đũa nhỏ. Có nghĩa là: lỗi nhỏ thì đợi cho nó vui vẻ lên, thì mình mới dạy bảo nó qua những câu chuyện và ví dụ để cho nó hiểu. Còn lỗi lớn là... chơi liền cho nó chữa.

Còn không, thì nói nó là dùng màn tivi coi cái hào quang của mình coi nó bị tổn hại như thế nào khi nó lại không làm như vậy, hay như kia! Và ngay lúc đó là mình... nhập vai vào thảm trạng này luôn! Nó mà thấy được sự buồn bực của mình thì nó sẽ tìm cách mà tự sửa.

Lối thoát cho nó: Mình nhắc nó là vào tìm Thầy và xin lỗi với Thầy là nó đã làm cho gia đình buồn.

Mình sẽ thấy rằng trước khi vào thì nó nặng nề, và khi ra thì nó nhẹ nhàng liền.

Nên kiên nhẫn, vì mình phải hiểu là nó từ cõi Địa Ngục mới lên, nên ác nghiệp còn bủa vây nó.

Nên nhớ là những Nhí khác nó học giỏi là vì nó từ cõi cao hơn mà xuống đây tu hành, do đó mà ác nghiệp nó ít hơn. Và dĩ nhiên nếu nó không tu hành gì thì sức học của những đũa này đã là trên trung bình rồi.

Tnt: Khi mà Nhí sống gần như hết 80-90% đời sống của cõi giới bên kia rồi thì sự bình quân trong cuộc sống bình thường mình phải cân bằng lại làm sao?

Tibu: Nó tự cân bằng lấy nó, nhưng ở đây thì có những Nhí "Cá Biệt" là nó vừa từ Địa Ngục mà lên nên thể xác của nó là để chịu ác nghiệp chứ không phải là để tu hành! Đó đó mà, lâu lâu mình nên nhắc nhở nó là:

-- Thôi con làm nhiều rồi! Tuần này con nghỉ để... lo cho con: Con coi cái thân thể của con chỗ nào bị ác nghiệp nó cản và nó làm cho chỗ đó nó còn yếu (Như là chỗ có trí nhớ, chỗ học bài, chỗ suy nghĩ, chỗ tiêu hóa đồ ăn, chỗ tạo chất bổ, chỗ làm cho trái tim mạnh lên...) thì con: dùng phước báu của con (qua những việc thiện mà con đã làm như chữa bệnh, độ tử, chỉ cho bà con tu hành...) mà làm cho nó mạnh lên, và con giữ tình trạng "làm cho chỗ đó mạnh lên trong một tuần mà con nghỉ giải lao này".

Và trong tuần này là chính nó đối diện với ác nghiệp của nó, thì mình phải canh chừng giữ nó và nhắc chừng là:

- - "Con nên ngồi và tập đề tài làm cho mình mạnh lên trong vòng nửa giờ".

Và bắt nó làm, nếu không là nó hện lần, hện mòn (nó làm vậy là vì ác nghiệp nó cần).

Tnt: Mình phải làm gì vì khi Nhí luôn nhìn được bề trái và mặt thật của vấn đề, mà sự thật đó đôi khi khó mà giải thích được.

Người lớn phải đối mặt với Nhí: với sự thật mà nhí nhìn thấy và cái mà người lớn cần phải đối mặt với cuộc đời...

Làm sao để nhí hiểu và thấy được "nói thật " cần phải thể hiện trọn vẹn từ hành động của người lớn mà không bị ảnh hưởng đến lời dạy của mình khi nhắc nhở nhí phải nói thật?

Tibu: Nguyên tắc là tạo cho Nhí hiểu và thông cảm đến những khó khăn mà người lớn vấp phải trong đời sống hằng ngày. Bằng cách là cho nó đi nhiều nơi, qua cách Phân Thân, và vào Liên Hoa Tạng (dĩ nhiên). Và khi Nhí làm được rồi, thì sự thông cảm của Nhí sẽ là Vô Giới hạn. Nó chỉ lo phần nó mà thôi, chứ ít khi nào mà lại so sánh ngược lại người dưới cơ của nó (là... tội mình hiihihihi) ! Nên mình, vì cuộc sống, thì cứ làm theo phong tục nơi mà mình sống và nên nhớ là chỉ làm như vậy vì đời sống chỗ mình ở nó là như vậy. Chớ đừng có làm ác hơn.

Hết.

TLT: Dạ, (Nhí) hư hỏng là hư hỏng mức độ nào ạ?

Khi bé đã tu, thì sau này một khi bé ra đời, thì Bé thường là ứng xử tốt nhưng Bé có dễ tin là ai cũng tốt như bé hay là Bé vẫn phân biệt được người xấu, người tốt (không dùng màn tivi), điều nên, không nên, để mà “hư hỏng”.

Tibu: Người lớn không phân biệt được lúc nào Nhí dùng màn tivi và lúc nào nó chỉ dùng ý thích của nó. Do đó có khi vì thương nó và cũng một phần là nể nó mà chịu theo ý nó là Nhí sẽ hư.

Y như là vị Thầy mới tu hành kha khá, mà thí chủ đến cho của cải nhiều quá! Nên vị Thầy sơ cơ này sẽ bị hư.

TLT: Người ác tâm thường là người nào hả Chú? Sao con không hiểu? Người biết chỉ cho Bé phải là người tu mới chỉ được thì thường là người tốt chứ?

Con chỉ sợ Bé nói chuyện với người không biết, rồi họ “lơ tơ mơ” hay nói tầm bậy làm ảnh hưởng đến tâm lý của bé, phải vậy không Chú? Và mình có cách nào bảo vệ Bé không ạ?

Tibu: Phương pháp thì quá rõ, nên ai cũng muốn cho con mình thành tu sĩ thứ thiệt. Nhưng có nơi, người đem pháp này về dạy cho đứa con lại là người quá dữ nên hư chuyện là ở chỗ này.

TLT: Bé thành HT Nhí có tùy thuộc vào lá số tử vi của Bé không chú (có số tu)?

Thực tế, chú có thấy Bé nào thành Nhí mà lá số không phải là người tu không? Hay khi bé Tu thì đã “vượt qua 12 con giáp” rồi, nên không ảnh hưởng gì cả ạ?

Theo Chú thống kê, thì với các gia đình có cha mẹ là tu, thì phần trăm các Bé "chịu" tu là bao nhiêu ạ?

Tibu: Chú không có nhìn vào khía cạnh đó (vì Tử Vi chỉ có trùng cỡ 70%). Nên chú chỉ chỉ cho đứa nhỏ tu hành, khi người nhà yêu cầu.

Tuy nhiên thông thường, một chuyện động trời như vậy, thường làm cho chú vui trước đó cả tháng.

TLT: Con có con bé xiu 6 tuổi, tính tình tốt bụng, hiền lành, nhưng lanh chanh (không bình tĩnh và hay làm, nói cho xong) và “8” lăm (là hay để ý chuyện người khác). Con muốn xin cho bé tu tập, nhưng không biết nó có ngồi yên mà bình tĩnh tu không đây.

Con nhận đề mục cho nó được không ạ? Hay còn cần điều kiện gì về...

Cha Mẹ nó không ạ? (nếu Cha Mẹ chỉ được kiên nhẫn số 2, số 3 và vui tính số 5, số 6... thôi ạ)? Con cảm ơn!

Tibu: Có hai trường hợp ưu tiên:

1. Thông thường là nó phải có những biểu hiện ưa thích này nọ. Hoặc là khi người lớn mà nghĩ rằng: Sẽ tìm cách cho nó tu thì chính bản thân của người lớn cũng vui lâng lâng và nhẹ nhàng cả ngày (sự nhẹ nhàng và vui vui này, một đôi khi, có thể kéo dài nguyên cả cái hôm mà mình nghĩ rằng sẽ tìm cách cho nó tu).

2. Khi thiện nghiệp chín muồi, sẽ có chuyện này xảy ra: Nhí sẽ bảo trợ và chờ đứa bé đủ tuổi là trực tiếp chỉ cho đứa nhỏ tu hành! Nếu mà nó xảy ra như vậy là mừng hết lớn.

Ngoài hai trường hợp ưu tiên trên, đứa bé chỉ có một thời gian gọi là "Cửa Sổ Tâm Linh". Khi tới cái cửa sổ này thì nó tự nhiên hỏi về chuyện này (nếu nó là đứa gần tuổi dậy thì). Còn không thì người lớn tự nhiên gặp nhân duyên với chuyện tu hành và cũng một cách rất là tự nhiên đứa trẻ được cho tu hành.

Nhưng nên hiểu là phân đông: Đây chỉ là một "Cửa Sổ Tâm Linh"!

Phản ứng đứa nhỏ sẽ quyết định thời gian của cái "Cửa Sổ Tâm Linh" này. Nó thích là nó thành tu sĩ. Nó không thích thì... thôi.

Không có ai dờ, hoặc là hay, hoặc là có lỗi trong vấn đề này: Chỉ là những biểu hiện của biệt nghiệp. Hết

TLT: Qua Đề Mục xin đề mục cho bé? (chú ghi giùm cho con chữ "YES" hay "Not Yet" nha.

Tibu: Sinh nhật 7 tuổi.

Lotusdl: Em muốn xin một đứa con nuôi cháu trai được ba tháng tuổi ở trên Đà Lạt. Hoàn cảnh cháu rất tội nghiệp, em định đem về nuôi lớn thành người có ích, nhờ anh và các nhí xem giùm sau khi lên 7 tuổi cháu nhận đề mục, và có tu hành tốt không?

Giờ trong nhà em có 2 cháu gái đã nhận đề mục và em đang ép các cháu tu, chuyện này có nên hay không? Xin anh xem xét và trả lời Em xin chân thành cảm ơn anh và các nhí nhiều.

Tibu: Việc Tu Hành:

Cái căn bản khi đi vào con đường tu hành là tôn trọng tự do cá nhân.

Một đứa nhỏ chưa có thể lựa chọn đâu là đúng, đâu là sai, tất nhiên là cần sự hướng dẫn của người lớn.

Yên ổn hay là rắc rối cũng từ đây mà ra.

<http://hoasentrenda.com/FrontPage/NhiTuTap.htm>

Hay nhất là vừa vui, vừa học.

Không có chuyện thưởng phạt, đối chác (như làm xong thì cho coi xinê) **trong vấn đề tu hành.**

Việc Thiện:

Tất nhiên, làm việc thiện được thì cứ làm.

Lúc nào cũng tùy duyên thì pháp mới có thể lưu xuất được.

Pháp lưu xuất là mình cùng bà con cùng học được bài học đó.

Còn nếu có suy nghĩ:

Khi mình làm như vậy thì chắc chắn nó phải là có kết quả như thế kia thì "pháp không thể lưu xuất được".

Khi pháp không có lưu xuất thì có tình trạng "giấu nhem" và "khai trừ nó", do đó mà hận thù và bất mãn phát sanh từ đó mà ra!

Tnt: Trẻ con có khả năng tâm linh cao thì rất hay, nhưng đừng nghĩ chúng là Thánh Nhân giữa đời thường mà tôn thờ chúng một cách quá đáng thì vô tình chúng ta đã làm hại chúng.

Cho dù trong vấn đề tâm linh, chúng đã đạt đến một mức thượng thừa nào đó, nhưng cũng chỉ là những đứa trẻ rất ngây ngô, suy nghĩ rất đơn giản... Vẫn cần chúng ta chỉ bảo và dạy dỗ.

- Đừng bao giờ nói với trẻ rằng:

"Con hãy tập cho ra đi rồi, cô chú hay cha mẹ cho con cái gì mà con muốn"... hay là "Con muốn cái đó thì con phải tập được đi rồi Mẹ (Cha) cho"

Điều đó sẽ gieo vào đầu trẻ con một sự mặc cả "mua bán đối chác" trong tâm linh ngay thôi. Vì Đạo cần đến một sự đam mê niềm ham thích đi từ trái tim và tâm hồn thiết tha của trẻ như một động lực thôi thúc nó tìm đến và khám phá, khi được xây dựng trên sự đam mê thì

luôn luôn có niềm vui và sự sáng tạo, đó là điểm quan trọng của vấn đề. Làm vậy là chính mình đã dạy hư đứa trẻ và cũng là một cách gián tiếp phá hỏng đi tinh thần học đạo của trẻ.

Chúng ta phải cho trẻ thấy được "Ngọn lửa" hay hình ảnh Ông Phật trong tâm chúng là một hình ảnh rất là đẹp và trong sáng, nó vô giá, đừng để con trẻ suy nghĩ cái đó chỉ có giá trị bằng đồ vật. Nhận biết Đạo bằng trái tim chứ không bằng giá trị vật chất.

Chúng ta muốn cho con trẻ thì cứ cho nhưng đừng bao giờ ra một mặc cả nào hết. Hãy để chúng hiểu rằng chúng ta cho "vô điều kiện", vì tình thương mà cho ra.

Khi ta lo lắng chăm sóc cho đứa trẻ ta hãy tự hỏi từ thâm sâu trong lòng ta rằng ta làm điều ấy cho nó là vì một mục đích gì?

Nếu trong tâm ta nghĩ về nhí như một thứ "đầu tư bất động sản về tâm linh" thì chúng ta không thể nào tiến triển được trong vấn đề tu tập tâm linh của mình được... và chúng ta cũng sẽ hủy hoại luôn vấn đề tu tập của Nhí...

Đừng hời hợt mà nghĩ rằng suy nghĩ trong tâm ý của mình là vô hại. Tuy là vô hình vô ảnh nhưng tất cả đều được in dấu trong trời đất này cả!

Lúc nào chúng ta cũng nói đến "vô ngã", nhưng chúng ta có bao giờ nghĩ đến chuyện phải suy nghĩ thế nào để là "vô hại" cho kẻ khác không?

- Dạy cho trẻ tự biết cố gắng vươn lên trong tu tập không phải là đem một người khác ra mà so sánh và chê bai nó, như:

"Hãy nhìn kìa, nó cũng bằng con thôi mà nó làm được, tại sao con lại không? "

Đó là điều không nên, đừng bao giờ tạo trong suy nghĩ trẻ một sự so sánh về chuyện gì cả, vì tự bản thân mỗi con người không ai giống ai hết, nghiệp của mỗi cá nhân mỗi khác thì cách tu tập tiến thân trên con đường đạo cũng như vậy, nên chỉ những lời so sánh như thế chỉ tạo nên trong lòng trẻ một sự ganh đua mang đầy tính cạnh tranh và ganh tị, lẫn nhau... hiềm khích ngầm ngầm lẫn nhau mà thôi, mà chuyện như vậy xảy ra trong tâm trẻ là điều tối kỵ trong chuyện học đạo rồi.

Hãy nhẹ nhàng mà khuyên bảo con hãy cố lên, con sẽ thấy mình tiến lên từ từ, ngày mới bắt đầu và đến nay con đã hơn rất nhiều... lúc đầu con không biết gì hết nhưng bây giờ con đã biết được như vậy đó... nếu con chịu cố gắng con sẽ học được rất nhiều thứ hay từ Thầy dạy cho con...

Tạo cho nó một sự tự tin và tự biết lớn lên với chính mình hơn ngày hôm qua chứ không phải hơn người đối diện...

- Đừng bao giờ dùng áp lực bắt trẻ học đạo một cách gượng ép vì sợ hãi chúng ta, điều đó chỉ làm cho trẻ vì quá sợ mà đâm ra nói láo để cho được yên thân, khỏi bị người lớn la rầy, quấy nhiễu vì bắt phải thấy cho được Ông Phật... Vì quá sợ mà vô tình chính cha mẹ đã làm trẻ thành ra nói láo.

Thật ra chúng ta vì quá nóng lòng cho việc học Đạo của trẻ mà hành động thiếu đi sự suy xét sâu xa của nó nên thay vì mong có một kết quả tốt đẹp lại phải nhận lấy những thất bại khó tránh.

- Đừng nghĩ rằng một đứa trẻ tu tập giỏi thì phải là một đứa giỏi luôn cả về việc học hành và những chuyện khác trong đời sống hằng ngày của nó.

Đó là chúng ta đang đòi hỏi quá cao về chúng rồi và đặt một áp lực quá lớn cho trẻ. Chúng chỉ có thể làm bên nào thì chỉ một bên thôi... nếu chúng ta muốn chúng là một Tu sĩ thứ thiệt trừ danh thì chúng không thể là một Học sinh thứ giỏi xuất sắc nữa đâu...

Hãy thông cảm với chúng và cố gắng chấp nhận những thiếu sót của trẻ con. Đôi khi chúng có thể là đứa ngớ ngẩn nhất trong cái đám trẻ con cũng không chừng... Máy khi đòi đạo mà vẹn toàn đâu nên cũng đừng buồn hãy nghĩ rằng: "Nếu như nó không được tu tập thì nó còn tệ hại hơn thế nữa thì sao, giờ nó có tu tập được như vậy cũng là tốt lắm rồi..."

Chúng chỉ có thể "Toàn Tri" chứ không thể "Toàn Năng"

* Toàn Tri: là cái gì cũng biết.

* Toàn Năng: là cái gì cũng có thể làm được hết (Cái này thì Nhị không làm nổi).

Nên chi biết thì có biết đó, nhưng không phải mọi chuyện chúng có thể làm được hết cả đâu.

Trẻ tu tập để trở thành Toàn Tri chứ không thể Toàn Năng.

- Tập cho nó một suy tư về bên trong tâm hồn của nó hơn là cái vật chất đẹp đẽ bề ngoài... khi mà chúng ta quá chăm lo về sắc diện bên ngoài thì vô tình chúng đã bị chi phối nhiều về ngoại cảnh mà lơ là không nghĩ đến tu tập được nữa... Khi Tâm đẹp mặt sẽ đẹp.

Trước khi bàn về "vô ngã" hãy nghĩ làm sao để "vô hại" cho trẻ trong cách chăm sóc và nuôi dưỡng chúng. Học "vô ngã" mà quên "vô hại" thì hại vô cùng!

Việc Nuôi Dạy Bé

Nên:

- Tu Tập được xem là một thói quen tốt cho bé, chứ đừng kỳ vọng kết quả.

- Chơi với bé nhiều hơn là ra lệnh bé làm cái này cái nọ. Khen ngợi sách tấn bé, và điều chỉnh khi bé sai phạm. Khi bé nói dối là phải điều chỉnh ngay.

- Để cho em bé làm chứ mình không có làm thay- cả việc đạo lẫn việc đời.

- Nên nói những câu chuyện liên quan về nhân quả cho bé nghe.

- Nên cho bé đọc truyện tranh Phật giáo.

Không nên:

- Không nên nói hoặc vẽ vời đường cho hươu chạy. (thí dụ: nói trước những chuyện chưa xảy ra cho bé).

- Không nên hỏi bé nhiều về việc tu tập, mà để tự bé tỏ thể kể chuyện bé “chơi” với đề mục của bé.

- Không nên so sánh người này người kia với bé.

- Không nên nói chuyện công việc làm ăn lời lỗ trước mặt bé.

- Không nên sân hận gây gổ trong gia đình trước mặt bé.

Trên đây là những điểm chính yếu được chia sẻ của chú Phước Nhỏ, người có rất nhiều kinh nghiệm trong việc hướng dẫn các Nhí và bé.

Tnt: Chuyện mắc phải lỗi lầm đối với trẻ con là điều khó tránh khỏi...

Lúc chúng phạm lỗi thì đừng quá giận mà la mắng hay đánh đập vì cái tội đó ...

Khi cảm thấy đang quá giận thì hãy khoan dạy con. !

Hãy chờ cho con giận qua đi rồi cố gắng từ từ nói chuyện với chúng, chia sẻ với chúng và cuối cùng là giúp trẻ con giải quyết cái **lỗi** đó với tinh thần **chia sẻ** với bé!

Vì khi chúng ta la mắng hay đánh đập trong sự tức giận là *chúng ta chỉ đang biểu thị sự nóng giận của chúng ta trong tâm đối với con cái...*

Bề mặt thì chúng ta nghĩ rằng chúng ta đang dạy con nhưng thật ra chúng ta chỉ đang xả cơn giận lên chúng.

Cái tâm của trẻ thì đang bị sự giận dữ của chúng ta áp đảo làm cho hoảng sợ, **nên chúng sẽ không hiểu và cũng chẳng biết chúng ta đang muốn nói gì hay dạy chúng điều gì...**

Nên cách vừa la mắng hay đánh đập để dạy dỗ ấy hoàn toàn không có tác dụng gì với tâm trí của trẻ cả nó không giúp gì cho việc sửa sai đối với bé mà chỉ làm chúng hoảng sợ bởi cái tâm giận dữ của chúng ta đang phát ra mà thôi.

Trẻ con chúng chẳng cảm nhận được gì ngoài sự giận dữ của chúng ta!

Thì chúng sẽ không bao giờ dám thổ lộ những sai phạm và những điều gì mà chúng biết cha mẹ không bằng lòng...

Làm như vậy vô tình chúng ta đã làm cho con cái giấu giếm che đậy những cái tật và lỗi lầm của chúng sau lưng chúng ta và khi phát hiện ra thì chúng lại mang tội nói dối với cha mẹ mà nguyên nhân chính là do chúng ta đã tạo nên áp lực đối với trẻ!

Dĩ nhiên là sẽ nói cho bé hiểu về những sai trái của chúng đã làm, nhưng **nói** làm sao để chúng có thể **hiểu và nghe** chứ không phải là **hoảng sợ...**

Khi chúng đã thổ lộ kể lể cho chúng ta nghe là lúc chúng đang cần sự giúp đỡ của chúng ta giúp các bé giải quyết vấn đề mà tự chúng không thể làm được..

Phải hiểu rằng đó là lúc trẻ con đang đi tìm sự **giúp đỡ**, chứ không đi tìm sự **la mắng** của chúng ta... vì chúng nó thật sự cũng đã quá lo sợ với cái lỗi đó rồi... nên chúng ta không cần làm cho chúng khiếp đảm hơn nữa thì phản tác dụng hoàn toàn!

- **Hãy là những người Bạn đồng hành thân thiết nhất của con.**

- **Là chỗ dựa tin cậy nhất của con cái...**

- **Là nơi giúp nó giải tỏa những lo âu sợ hãi....**

***Tóm lại là một nơi Trú Ẩn An Toàn Nhất khi nó cần đến...**

Làm cha mẹ chúng ta đừng nghĩ rằng mình có quyền tối cao gì đó đối với trẻ mà hãy nghĩ rằng mình phải có trách nhiệm và bổn phận đối với con trẻ.

Đó là những Linh Hồn còn non nớt yếu kém không thể tự chăm sóc, nên cần đến sự bảo bọc và che chở của chúng ta những Bậc được gọi tên là Cha Mẹ!

Được làm Cha Mẹ trong đời đó là một kinh nghiệm giúp cho chúng ta khai mở đức hy sinh và lòng tận tụy, với một tấm lòng thương cảm triu mến sâu xa và thâm trầm...

Khi cảm nhận được những tình cảm sâu sắc đó đối với đứa con thì chúng ta mới hiểu được lòng Mẹ Cha của mình như thế nào, khi đó thì sự tôn kính sẽ nảy sinh không chút gượng gạo... Thế cho nên người ta mới nói:

"Nuôi con mới biết công lao mẹ già "

" Sinh con mới biết được lòng mẹ cha!"

Tnt: Lời Cho Trẻ tiếp theo

Khi viết những lời này tnt chỉ viết với những kinh nghiệm trong hoàn cảnh của tnt để chia sẻ cùng mọi người, chứ không nhằm phê phán hay chỉ trích bất cứ ai. **Vì chưa chắc cách chỉ bảo con của tnt là một mẫu mực** để có thể đem áp dụng trong mọi trường hợp. Chúng ta có

những hoàn cảnh khác nhau, bởi vì trong mỗi gia đình đều có những biệt nghiệp riêng của nó mà không gia đình nào giống gia đình nào cả.

Nên khi chúng ta đọc những kinh nghiệm của người khác thì hãy uyển chuyển để chọn lựa những gì phù hợp với hoàn cảnh của mình mà sử dụng... Đừng đứng trong tâm trạng và hoàn cảnh của mình mà phán xét người viết thì thật là tội nghiệp!

Sinh con đã chẳng dễ mà dạy con càng khó hơn!

"Con cái không chỉ là con cái mà đó là những giấc mơ của cha mẹ!"

Đối với tnt thì sự giáo dục được bắt đầu từ lòng mẹ! Mọi suy nghĩ và tâm tư của mình nói ra trong **"tâm nghe"** của bé đều có chiều hướng tạo nên **tính cách** của con sau này!

Để của cải lại, chưa chắc con đã giữ được, để sách Thánh Hiền chưa chắc con đọc được, chỉ có để lại sự tu tập cho con, thì chúng mới có thể dùng hoài không hết!

Nên **Tu Tập** đối với tnt được xem như một thứ **Tài Sản** quý giá nhất mà tnt có thể cho con mà không sợ bị mất!

Mỗi đứa trẻ ra đời đều mang theo vận mạng và nghiệp riêng của nó, đó là điều mà chúng ta không thể nào cưỡng cầu theo ý muốn của mình được. Nên có được **thành Nhí hay không** đều đó hoàn toàn tùy thuộc vào **vận mệnh của nó đối với Thế Gian này** mà thôi! Chúng ta hiểu chuyện **Tu tập** là dựa trên nền tảng của **Phước báu và Nghiệp Quả** thì không hề có chuyện giỏi hay dở, hoặc tính hơn thua cạnh tranh trong vấn đề tâm linh này được.

Đừng bao giờ nói với trẻ rằng:

- **"Tụi con tập coi đứa nào giỏi hơn"...**
- **"Sao nó tập được mà con tập không được"...**
- **"Chị đó tập giỏi ghê chưa, con hãy học theo chị đó"...**

Điều đó hoàn toàn không đúng với tinh thần tu tập.

Mà vô tình đã gây nên trong suy nghĩ của bé sự **cạnh tranh, so sánh và tánh ganh tị**. Trẻ làm được hay không làm được đều tùy thuộc vào cái **"sức"** do phước báu chi phối nó mà thôi...

Nên chúng ta chỉ có thể khen ngợi khích lệ Bé Tập trên tinh thần vượt lên với chính bản thân của nó, nghĩa là ngày hôm nay làm giỏi hơn hôm qua và năm này thì đã tiến bộ nhiều hơn năm trước lắm rồi... Hãy nói cho trẻ hiểu là **"Con đang tiến bộ từng ngày với sự tu tập của mình"**. Phải để cho trẻ thấy được là nó **Tự Chiến Thắng với bản thân nó chứ không phải chiến thắng với kẻ khác**. Vì đây là sự Tu sửa trong chính tâm hồn và bản thân của Bé đối với Nghiệp lực để hoàn thiện chính mình và thoát khỏi sự Vô Minh... của cuộc đời nó, chứ không phải sự tranh giành quyền lực hay một vị thế gì với ai... trong cuộc sống này...

Đừng bao giờ quên rằng chính trong cách giáo dục của chúng ta sẽ hình thành nên tính cách của đứa nhỏ sau này!

Đối với một đứa bé khi tu tập thành Nhí thì lại càng phải cẩn trọng hơn vì có rất nhiều cách làm hư bé rất dễ dàng:

- Chúng ta sẽ làm hư nó bằng cách khen ngợi nó quá lố.
- Làm hư ý chí bằng cách, cái gì cũng chiều chuộng nó.
- Làm hư trái tim nó bằng cách lo lắng tôn thờ quá đáng.

Cho dù nó là cái gì thì nó vẫn còn rất là trẻ con và ngây ngô...

Việc đạo nó có thể là thông thạo nhưng việc đời nó vẫn còn là một đứa con nít chưa hoàn thiện... nên chúng ta cần giúp nó về mặt đúng sai trên phương diện đời sống, để nó không phải đánh mất chính mình vì sự dạy bảo sai lệch của chúng ta...

Chúng ta may mắn có được những bậc Chân Sư chân chính để dẫn đường chỉ bảo cho chúng ta, lẽo lái để chúng ta có thể vượt qua những trở ngại đầy cam go và hiểm hóc của Nghiệp đang bủa vây xuống đời sống của trẻ... thì cách tốt nhất hãy nghe lời khuyên và sự chỉ bảo của Chú Tibu một cách cẩn thận nhất, để hòng không tiếp tay với Nghiệp hủy hoại đi sự tu tập của Nhí!

Khi được làm cha mẹ của Nhí đó là ân phước nhưng cũng là một trách nhiệm tối cao mà mình được giao phó cho trọng trách nặng nề này!

Đừng bao giờ bắt Nhí dùng màn tivi để coi việc đời.

Vì chúng ta nên biết Thần Thông là con dao hai lưỡi nếu sử dụng không đúng cách thì chúng ta đã vô tình vi phạm giới luật, đồng thời rất hao tổn nguyên khí của chúng vào những vấn đề rất là vớ vẩn thì thật là quá tội nghiệp cho trẻ!...

Làm cha mẹ chỉ là người nuôi dưỡng và chăm sóc về mặt thân xác, còn Linh Hồn thì phải được sự điều dắt và chỉ bảo từng li từng tí của Chú.

Phải có sự kết hợp, hỗ trợ ăn ý từ hai phía như thế thì may ra Nhị mới có cơ may phát triển trên con đường Đạo này!

HL: Sau khi thí nghiệm vào hai đứa con của tui, thì tui mới khám phá ra là ngay khi tuổi tui nhỏ tới 7 tuổi thì đây là thời gian mà trí tưởng tượng của tui nó phong phú nhất. Có nghĩa là khi tui nhỏ tưởng tượng ra cái gì thì cái đó xuất hiện như thật ngay đằng trước mặt của tui nó. Ngay thời điểm vàng son này mà có người tu sĩ nào có nghề chỉ cần chỉ cho tui nó cách thức "An Trú Chánh Niệm Đằng Trước Mặt" thì tui nó phát triển ghê hồn lắm. Thật vậy, chỉ cần không tới một, hai tháng là tui nhỏ đã có thể xâm nhập vào Thế Giới Tâm linh dễ dàng còn hơn mình... đi chợ nữa.

Tui nhỏ có thể lấy lại cuộc sống thời kỳ còn ở Châu Atlantic. Có nghĩa là tui nhỏ, không một trở ngại gì cả, có thể sống cùng một lúc ở hai thế giới: Thế Giới Thần Linh và Thế Giới Hiện Tại. Kết quả thật là ngoài sức tưởng tượng: Tui nhỏ dần dần ít bệnh hoạn và sống rất là đàng hoàng, không quậy phá, rất trung thực và cực kỳ hiếu thảo. Hiện tượng chuyển hóa này hiệu nghiệm đến độ mà những gia đình có những đứa trẻ (mà, thông thường, ai cũng tưởng là tui nó đều thuộc loại thượng căn) này đều có ý tưởng là: Nhờ Hai Lúa tui mở một trường để đào tạo những tài năng này... Nhưng câu chuyện không dễ dàng như vậy đâu...

Kết quả: Bên Utah, Hai Lúa tui chỉ có chơi với hai gia đình: Cô Bé Hàng Xóm (với hai đứa con) và cô Không Nói Xạo (với một đứa con): Cả ba đều là tu giỏi và tu cao. Không những vậy mà ngay ngày tui nhỏ thành Thánh Tăng thì bà mẹ cũng "bị" thành Thánh Tăng luôn. Cô "Không Nói Xạo" thì ngay lúc đó, còn "Cô Bé hàng Xóm" thì vài ngày sau đó. Bên Việt Nam, thì ngay đêm đó thì cả ba bà mẹ cũng bị cộng hưởng như trên luôn. Mến!

Chương 3: Năm bài học lớn

« on: August 13,2011,08: 07: 01 PM »

Hôm nay đã là ngày thứ 6, buổi chiều trời nóng quá, trong phòng lại không có máy lạnh, chỉ có cái quạt nước không đủ làm mát cái phòng, không nghỉ ngơi một cách ngon lành, cho nên nghĩ đến chuyện đưa cái chat của bé CA với Thầy lên mạng cho anh em đọc cho vui.

Đọc và sửa cái chat cho mạch lạc để làm tài liệu cho bé CA sau này, và càng đọc càng cảm nghĩ dường như đây không phải đây là bài chat dành riêng cho CA, mà là đạo từ của Thầy nhắn nhủ đến “2 con chó” đang nhập cốc nói riêng và tất cả anh em Lubu nói chung.

Sau đây TP mạo muội làm tóm lược những bài học chủ yếu trong buổi nói chuyện với CA, buổi nói chuyện kéo dài gần 3 giờ với những câu chuyện rất hay và rất cảm động. Cảm động về tuổi thơ của Thầy (chưa bao giờ được nghe), cũng như chính những câu chuyện với những nhân vật thật dũng cảm, gan lì, và kiên cường không sợ chết.

Năm bài học lớn của Ba Phước truyền cho Ca:

1. Không chuộng bề ngoài. Chọn nét đẹp bên trong qua cái Thấy. “Thấy cái đẹp và cái xấu người khác”.
2. Không được giận lấy – Vì ai cũng dễ thương cả khi họ hiểu mình (thằng Ngọng)
3. Tính gan lì của con nhện – Chết chứ không chịu đầu hàng
4. Không thềm chịu thua của con ong vò vẽ - Không Bao giờ bỏ cuộc cho dù có khó thế mấy đi nữa.
5. Không thềm bị người khác xúi dại mình làm bậy (Thủy thủ nhĩ thà chết chứ không uống rượu).

CON CA: hi Ba

Hai Lua: hi con

CON CA: Ba có khỏe không?

Hai Lua: Khỏe chứ con

CON CA: hihihihihihihihhi

Hai Lua: Con và đề mục ra sao rồi

CON CA: Dạ còn giờ lắm, sao Ba không đi ngủ đi cho có sức?

Hai Lua: Ba có ngủ rồi nên lên mạng để nói chuyện với con đây nè!

CON CA: Ba con, hỏi Ba thấy hai con chó trong blog có vui, để thương không? Sao Ba ngủ ít hế?

Hai Lua: Vui như Tết vậy đó, Ba ngủ tí xíu là dư sức rồi

CON CA: hihihihihihhi

Hai Lua: Con người của Ba nó khác nhiều người lắm, nhất là con gái đang đợi chat mà không thức để chat với nó thì... dở quá.

CON CA: Sao lại khác người hả Ba?

Hai Lua: Con người của Ba nó... kỳ lắm, ai mà nhắc đến tên là nó không chịu ngủ nữa.

CON CA: Ba làm sao mà nhạy cảm dữ vậy?

Hai Lua: Ba tập nhiều lắm, và lúc nào cũng... để ý đến cả gia đình bên đó.

CON CA: Cả đại gia đình luôn hả Ba?

Hai Lua: Nhóm lu bu thì khác, còn con cũng là... khác, nên hể mà con online thì Ba khó mà ngủ tiếp được.

CON CA: Vậy thì Ba phải ít ngủ trong mấy ngày này rồi vì hai Ba con mà ngồi thiền thì lần nào mà chẳng kêu Ba.

Hai Lua: Ừ, nhưng con online mới thiệt là hiếm

CON CA: hihihihihihihihhihihi

CON CA: Dạ, để Ba chat với các bác với các anh chị chờ con thì có việc cần mới chat với Ba ạ.

Hai Lua: Đâu phải vậy, con là ưu tiên đó

CON CA: Chờ con thấy Ba hể chat là phải đeo kính tội quá, huhuhuhuhuhuh

Hai Lua: Không, Ba ít đeo kính lắm! Chỉ khi nào mà vừa đi đâu đó về thì mới đeo kính để chat mà thôi

CON CA: Vậy sao trong avatar của Ba, Ba đeo kính hoài vậy

Hai Lua: Ừ, là vì mắt Ba cận và loạn thị nữa đó

CON CA: Dạ, thui con chào Ba để Ba chat với các cô các chú các anh chị!

Hai Lua: Trời! con mắc việc thì... thôi, chớ không có việc gì làm thì chat với Ba cho nó vui

CON CA: Ba Thọ con vừa mới lưu được cuốn Xứ Phật Huyền Bí đó Ba

Hai Lua: Cuốn đó hay lắm

CON CA: Dạ, các anh chị ở bên đó khỏe không Ba?

Hai Lua: Khỏe ru hà, họ cũng đang bị cái bễ ngoài chi phổi đó

CON CA: Cái bễ ngoài chi phổi là sao hả Ba?

Hai Lua: Là cái nét đẹp ở phía ngoài của thân thể đó mà!

Hai Lua: Cái nét đẹp bễ ngoài nó là cái điểm hay lừa dối lắm đó, con thấy đó, Ba thích nhất là con có thể tưởng tượng ra 1 vật mà con thích, để **đánh thức lại cái thấy của con, khi mà cái thấy này mà nó đã được thì con sẽ thấy được cái tính đẹp thật sự của người khác và đồng thời con cũng có thể thấy được cái tính xấu của họ luôn (1).** Đó là điểm then chốt của vấn đề, con dùng cái này hoài thôi.

CON CA: Ba hỗ trợ cho con mau thấy nha Ba, lâu lâu con chat với Ba con lại học được nhiều điều hay.

Hai Lua: Ừ, và có cái này thì con biết đâu là bạn tốt, đâu là bạn xấu, do vậy, khi con rảnh thì con thích cái gì?

CON CA: Dạ đọc thích đọc sách ạ

Hai Lua: Con đọc loại sách gì?

CON CA: Dạ đủ thứ ạ, lúc thì truyện cười, lúc thì thơ về mẹ, lúc thì chuyện nhân quả

Hai Lua: Ba hồi xưa thích chuyện phiêu lưu mạo hiểm và chuyện khoa học giả tưởng

CON CA: Ba có thích chuyện ma không?

Hai Lua: Không hồi đó Ba sợ ma lắm, vì hồi nhỏ Ba bị... câm, nên cái gì cũng sợ

CON CA: Sao lại câm ạ?

Hai Lua: Ủ, Ba bị câm đến năm tuổi mới nói được, và chữ đầu tiên là "Ti"

CON CA: Và chữ thứ hai là "bu" phải không Ba

Hai Lua: Và sau đó anh bạn hàng xóm không hiểu sao lại ghép tiếng "Bu" vào nên gọi là "Ti Bu"

Hai Lua: Và cũng là cái nick của Ba đó

CON CA: Dạ, vậy tiếng thứ hai Ba kêu la “bu” phải không Ba?

Hai Lua: Không anh bạn hàng xóm tự nhiên ghép thêm vào đó, Ba thì sợ ma lắm, và hay bị... bóng đè nữa, Ba còn bị yếu tim từ hồi nhỏ, tóm lại Ba bị đủ thứ, sau này tự tập đọc báo để hết bị cà lăm, vì khi mới nói là Ba bị cà lăm và ngọng, Ba tự tập không đó.

Do vậy, **khi mà con gặp khó khăn thì đừng có nản chí**, con cứ rì mọ làm hoài thôi, làm miết thì sẽ được!

CON CA: Dạ, có công mài sắt có ngày nên kim mà Ba

Hai Lua: Ba làm cái gì thì hư cái đó, đừng cái gì thì bẻ cái đó! không ai thềm chơi với Ba cả, suốt ngày Ba bị bạn bè chọc quê.

CON CA: Thế rồi sao hả Ba

Hai Lua: Ba chơi với... cái hàng rào, và con chó tên là Lu Lu

CON CA: tội vậy Ba

Hai Lua: Cái hàng rào của cái nhà ở Đà Lạt đó, hiện nay thì cháu của Ba đã đồn đi rồi

CON CA: Chắc rằng cái hàng rào đó và Ba có nhiều kỷ niệm không thể kể được Ba nhỉ?

Hai Lua: do vậy mà Ba được tôi luyện từ nhỏ là **"Không được giận lấy" (2),**

CON CA: À Ba ơi không được giận lấy là sao hả Ba?

Hai Lua: Là hể người ta chọc mình thì mình chỉ được phép là buồn mà thôi, chớ đừng có giận người ta. Vì người ta không hiểu mình nên

họ mới chọc mình mà thôi, còn khi họ hiểu mình thì họ cũng dễ thương như mọi người. Cái hàng rào đó Ba tìm ra được những con vật mà ít ai ngờ, chẳng hạn như là con nhên nhện to tới 8 cm, nó ở dưới đất và... ăn chim se sẻ.

CON CA: Dạ

Hai Lua: Ba đem khoe ông thầy dạy sinh vật! thế là ông ta lấy mất tiêu, còn rắn thì Ba bắt nó như chơi

CON CA: Ôi Ba có kịp kết bạn với nó không?

Hai Lua: Không hôm đó Ba đang bò ở trong hàng rào thì khi nhìn vào cái hang to bằng cái miệng của lon coca cola

CON CA: Dạ, Ba kể tiếp đi hay quá

Hai Lua: Thì Ba thấy cái chân to bằng ngón tay út của con nhên nhện đó, và nó có lông đủ bảy màu y như cái cầu vồng đó

CON CA: wow, hay quá

Hai Lua: Và Ba chạy đi dùng lon sữa bò múc nước đổ ngập cái hang, để cho nó ngộp thở mà bò ra! nhưng nó kiên cường đến độ mà nó không đầu hàng và chết chìm trong đó luôn, **con thấy nó gan lì chưa? Ba học nó được cái đó đó. (3)**

CON CA: Dạ, rất gan ă, vậy Ba khoe cho thầy Ba cái xác của con nhên hả?

Hai Lua: đúng vậy, và ông thầy lấy luôn

CON CA: hihhihi, chuyện của Ba kể vui quá trời, lại còn rất hay nữa. Ba kể nữa đi, còn con nào không Ba?

Hai Lua: hahaha, còn con ong vò vẽ

CON CA: Ba kể đi Ba, chuyện của Ba hay quá chừng mà sao Ba không kể cho mọi người nghe?

Hai Lua: hahaha

CON CA: Sao Ba lại cười?

Hai Lua: Ba có ghi lại những chuyện tuyệt vời hơn chuyện này nữa đó

CON CA: hihihihhi, Ba kể hết cho con nghe đi

Hai Lua: Con ong vò vẽ cũng dạy cho Ba một bài học nhớ đời

CON CA: Sao vậy Ba

Hai Lua: Hôm đó, Ba đang ngồi trên lầu của căn nhà ở Đà Lạt, thì có một con ong vò vẽ nó Bay vào nhà và nó cứ Bay vào cái cửa sổ, thì Ba lấy một cái chén và úp nó lại, không cho nó Bay đi nữa, một lúc trong cái chén thì thật là bất ngờ! nó ôm cái bụng của nó và ghì cái bụng lên phía cái đầu của nó, và nó... liếm cái nọc độc của nó và... tự tử, nó chết liền tại chỗ. **Ba học ở nó bài đó: là không Bao giờ bỏ cuộc cho dù có khó thế mấy đi nữa. (4)**

CON CA: Ôi tội nghiệp nó quá Ba nhỉ?

Hai Lua: Ủ, nhưng nó gan lì và rất là kiên cường: nó không thềm chịu thua, **từ đó Ba ít khi nào chịu thua cái gì lắm.**

Còn một chuyện nữa mà Ba còn nhớ khi còn học ở lớp như con vậy, lúc đó còn môn Công Dân Giáo Dục, là môn dạy về cách làm đứng của nhiều người giỏi trên thế giới.

Hai Lua: Thầy của Ba kể một câu chuyện như sau: Con có rảnh không? Vì chuyện hơi dài và cực kỳ hay

CON CA: Dạ rảnh ạ

Hai Lua: Chuyện rằng: Trước khi vào chuyện chữ nào con không hiểu là con chặng Ba lại và hỏi nghe?

Hai Lua: Đó là hợp đồng của cha con mình đó!

Hai Lua: Hello, đi ngủ hả con? thôi thì Ba cũng kể cho con nghe để lên tinh thần vậy

CON CA: Dạ, không ạ

Hai Lua: Ở một hải cảng nọ, có một chiếc thuyền và trên chiếc thuyền đó có một ông thuyền trưởng! Và hôm đó, lại có một anh chàng nhỏ con mới còn là thanh thiếu niên đến xin ông thuyền trưởng gia nhập vào đoàn thủy thủ, thì ngay ngày mới nhận việc thì cũng là ngày chiếc thuyền ra khơi! Và ra khơi vài hôm thì gặp bão, Thuyền trưởng ra lệnh khai những thùng rượu ra và cho đoàn thủy thủ uống mỗi người một ly rượu nhỏ để mà ấm bụng khi lèo lái con thuyền.

CON CA: Lèo lái là gì vậy Ba?

Hai Lua: Chuyện này hồi xưa khi thuyền thuộc loại thuyền buồm và bằng gỗ, lèo lái là bé cua con thuyền thế nào cho làn sóng biển nó không có lật úp và nhận chìm con thuyền, bằng cách cho con thuyền nằm ngang song song với cái đỉnh của làn sóng.

CON CA: Dạ

Hai Lua: Do công việc rất là nặng nhọc và trời thì gió lạnh buốt xương nên thuyền trưởng đành phá lệ và đem rượu ra cho thủy thủ đoàn uống một ly nhỏ để ấm bụng.

Kể tiếp: nhưng khi ông thuyền trưởng đem ly rượu đến đưa nhỏ thì đưa nhỏ nhìn ly rượu và từ chối, không chịu uống, nhìn đưa nhỏ bị sóng biển làm ướt nhẹp và lạnh run lập cập và cứ hể mà ông thuyền trưởng đưa cái ly về hướng nó thì nó cứ lắc đầu không chịu uống, ông ta tức giận vì cái tội không nghe lệnh của ông ấy. Nên ông ta ra lệnh đưa nhỏ là: Này thằng bé, có thấy cái cột buồm lớn này không? đưa bé khốn nạn đó nhìn theo ngón tay của ông thuyền trưởng chỉ cái cột buồm cao gần 20 thước, và ông thuyền trưởng ra lệnh cho thằng nhỏ leo lên đó. Con biết là khi thuyền nó chao đảo thì trên cột buồm nó lắc lư rất là mạnh và nó nghiêng ngả rất là ghê rợn, Thằng bé nghiêng răng leo lên cột buồm và chui vào cái rọ nằm ngay gần đỉnh của cột buồm.

Thế là hôm sau bão lạng! Biển êm, thuyền trưởng đi lại trên boong thuyền, để coi chỗ nào bị hư hại mà ra lệnh sửa chữa lại chỗ đó, đang đi như vậy thì ông ta nhìn lên cột buồm và chợt nhớ lại thằng nhỏ, ông như bị nhói tim một cái vì lo sợ rằng thằng nhỏ có khi đã bị rớt xuống biển rồi cũng nên! Vài Ba người thủy thủ cùng leo lên coi thằng nhỏ ra sao? họ thấy đưa bé ôm cứng cột buồm, đưa bé ôm cứng đến độ mà phải vất vả lắm mới tháo được nó ra: nó đã ngất xỉu lâu lắm rồi! họ vội vàng đem nó xuống và làm hô hấp nhân tạo, thế là thằng bé tỉnh dậy, và dĩ nhiên, họ lại đưa cho thằng bé một ly rượu để lấy lại sức nóng, nhưng trước sự kinh ngạc của mọi người:

Thằng bé lắc đầu không chịu uống, thế là ông thuyền trưởng lại nổi trận lôi đình liền và nói rằng sẽ đuổi nó khi mà tàu sẽ cập vào bến, vì

cái tội là không nghe lời ông ta, thế là ngày thuyền cập bến thì cũng là ngày ông ta đuổi cổ thằng bé.

Thằng bé buồn lắm nhưng không hề than thở và lễ phép chào mọi người để ra đi, nhìn tướng thằng nhỏ thất thơi thất thểu ra đi: Ông thuyền trưởng thấy trong lòng không yên! Và ông ta kêu nó lại, ông ta hỏi nó:

- Tại sao lại không chịu uống rượu?

Thằng nhỏ lễ phép trả lời:

- Thưa Ngài là vì Ba con hồi còn sống đã phá tan tành gia tài của gia đình qua những cơn say! Và khi má con chết thì má con dặn con rằng: Dù có chết thì cũng đừng có uống rượu như Ba của con! nghe như vậy ông thuyền trưởng ngheen ngào:

Thì từ đây, ta sẽ không cho ai mời con uống rượu nữa và cũng từ đây: Con là con nuôi của ta! câu chuyện chấm dứt.

Ba học được ở chỗ là mình không thêm bị người khác xúi dại mình làm vậy (5)

Con cũng vậy, chung quanh con toàn là những người giỏi, con không biết cái gì, thì con cứ hỏi, thì con sẽ nhận được câu trả lời hay nhất, **đừng có hỏi bạn bè**, bây giờ con đi ngủ đi.

CON CA: Bởi vì nghe người khác kể chuyện là một trong những sở thích của con mà

Hai Lua: hahah, ai mà không ưa

CON CA: Thui Ba kể thêm một câu chuyện nữa đi

Hai Lua: Đánh máy mỗi tay quá

CON CA: hihihihihihihhi

Hai Lua: Để khi khác vậy, là vì Ba đang chat lung tung

CON CA: Ba phải đi làm hả?

Hai Lua: Ừ

CON CA: Dạ vậy để khi khác

CON CA: Bye Ba

Hai Lua: Ba sắp đi làm rồi, bye con

PHẦN III: NHÍ TU TẬP

*“Một ngày sẽ là như mọi ngày
nếu không có sự tinh tấn
tu hành trong cuộc sống.” (HL)*

Chương 1: Chương trình tu tập của Nhí

A. Chương trình chính là vào Tịnh Độ.

B. Trẻ con được 7 tuổi: dùng đề mục "Ngọn lửa" để châm ngòi.

1. Vào đàn pháp Quan Thế Âm bằng đề mục xâu chuỗi.

2. Vào Lục Tự Đại Minh Chân Ngôn.

3. Chữa bệnh, độ tử, giải oan, cúng thí thực, hồi hướng... tất cả những thứ này là để trả những ác nghiệp mà đứa trẻ đã tạo ra từ vô thủy cho đến nay.

4. Thay đổi Hộ Pháp.

5. Làm quen với A Di Đà Phật: Ra vào Tịnh Độ như ăn cơm bữa.

6. Khai triển Ngũ thông.

7. Bỏ vào quả vị Thánh Tăng qua công thức Ngộ Đạo.

8. Khai triển triệt để những khả năng chữa bệnh.

9. Khai triển nghệ thuật tái sanh.

10. Khai triển nghệ thuật lấy lại sức.

11. Để đứa trẻ đánh vỡ "Tự Do" với cái khổ, bằng cách theo dõi những phát minh của tụi nhỏ trong quá trình độ sinh và độ tử.

12. Phân thân.

13. Tìm một chỗ đứng để có thể độ các chúng hữu tình.

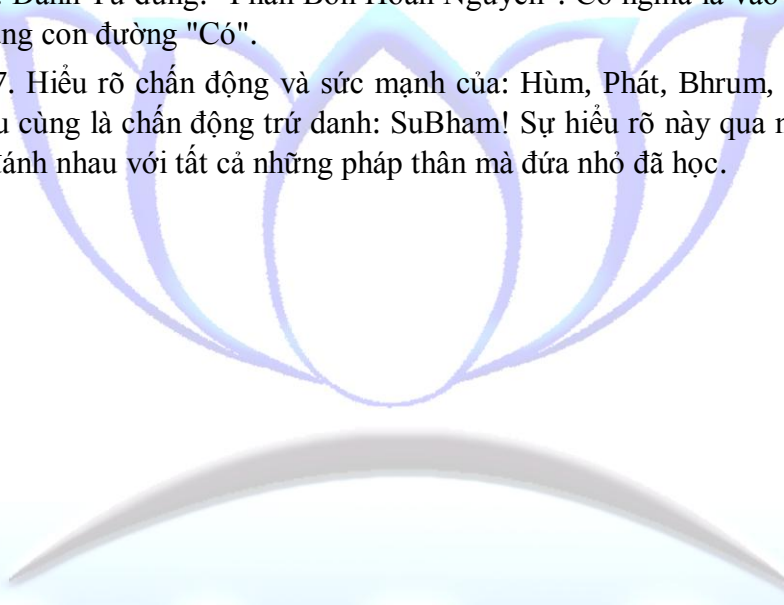
14. Ra trường: Bỏ Tát Quan Thế Âm với 11 đầu và hơn 1000 tay và hơn 1000 con mắt. Với 3 tỷ phân thân.

15. Nếu còn dư sức thì sẽ học tiếp những nguyên tắc chính để vào tất cả các đàn pháp bên Mật Tông, cũng như dùng Thần Thông Du Hý để khám phá Liên Hoa Tạng và học những bộ kinh lớn như:

- Khổng Tước Kinh (Ở Địa Ngục A Tỳ)
- Kim Cang Đảnh (Trong đảnh của Ngài Tỳ Lô Giá Na)
- Kinh Hoa Nghiêm (Bộ origin của Ngài Long Thọ)

16. Tới đây mà chưa có như tử và còn sức thì sẽ học tiếp nguyên tắc "Đại Viên Cảnh Trí" danh từ chợ trời của bọn lubu: "Năm Ông Nhập Một". Danh Từ đúng: "Phản Bồn Hoàn Nguyên". Có nghĩa là vào Chân Lý bằng con đường "Có".

17. Hiểu rõ chân động và sức mạnh của: Hùm, Phát, Bhrum, Văm, và sau cùng là chân động trừ danh: SuBham! Sự hiểu rõ này qua những trận đánh nhau với tất cả những pháp thân mà đứa nhỏ đã học.

HoaSenTrenDa

Chương 2: Nhí của Tamnhu tu tập

« on: April 09,2011,01: 36: 01 PM »

Tamnhu: Kính chào Thầy, Sư Huynh, Sư Tỷ!

Cháu bé nhà con (11 tuổi) tập cũng được vài tuần, mỗi ngày 1 giờ, nhưng đến nay con mới dám viết quá trình bé thấy trong lúc công phu do vì con chưa dám chắc bé có chịu tập ổn định không!

Do lần kiểm tra Anh văn quá tệ nên con bắt nó phải nghe đĩa CD tiếng Anh 1 giờ mỗi ngày, nhưng bé lười học, con nhân cơ hội này làm cuộc trao đổi, một là tìm đề mục (con hay đùa với bé gọi là tìm hột vịt) hai là nghe tiếng Anh. Do bé, không thích học tiếng Anh nên bé đồng ý tìm đề mục chăm đờ mỗi ngày 1 giờ, có đôi khi ngủ quên trong công phu chắc không đủ 1 giờ.

Bé nói thấy hoa sen, có lúc trắng, hồng, vàng, vàng kim, í ẹ con còn nghe nó nói màu xanh nữa.

Có lần, nó nói có ai đó dẫn nó đi lên thiên đàng và xuống Địa Ngục nữa! Nó nói lên thiên đàng thấy hoa sen, còn xuống Địa Ngục thấy rắn! Gần đây nói thấy hoa sen, nhánh màu trắng, hoa màu hồng, hoa nở ra thấy trứng đỏ.

Hiện tại nó vẫn giữ trạng thái trứng đỏ, con kêu nó nói hỷ lạc, hỷ lạc thì nó nói cái trứng đỏ đó giống cục lửa đỏ hơn là cái trứng. Vẫn là cục lửa màu đỏ và vẫn hỷ lạc.

Vậy tiếp theo con nên dạy nó làm gì nữa ah?

Kính chúc sức khỏe Thầy, Sư Huynh, Sư Tỷ!

Tibu: Quán cục đồ là đem cái hình của Ngài A Di Đà Phật ra: (Xem hình bên cạnh). Kể đó là chỉ cho bé thấy cái cục đồ ở ngay trên đầu của Ngài đó.

Và nói bé làm như vậy đi.
tức là:

Nhắm mắt 100% và cố gắng thấy cái cục màu đỏ này. Muốn làm được dễ dàng thì nên đọc trong tâm như thế này nè:

Lật sách tu của Tiểu Thừa thì có nói đến cách nhập vào cõi Vô Sắc. Kỹ thuật là quán một ngôi sao nhỏ như dấu chấm ở trong cái ngoặc này (.). Như đã biết, Vô Sắc là cõi của tư tưởng. Và dĩ nhiên là nếu hành giả vào được cách nhập định này thì

đương nhiên hành giả đã biến thành “tư tưởng”. Nắm được bí quyết này thì Tịnh Độ nằm trong tầm tay.

Nay lại bàn tiếp về “âm thanh” của năng lực quay về này của Ngài A Di Đà Phật.

Vì năng lực này là tư tưởng nên nó cũng có âm thanh là “A Di Đà Phật”.

Nhưng vì đây là Ngài nói cho tất cả các Thế Giới của Uế Độ nghe nên Ngài không thể nói là A Di Đà Phật! A Di Đà Phật! được! mà phải là:

AAAAaaaaaaa...

DIIIIiiiiiiiiiiiiiiiiiii...

ÐÀÀÀÀààààààa...

PHÂÂÂâââât...

Do vậy mà khi hành giả niệm như trên (tùng tiếng một và kéo dài) và đồng thời quán cho ra cái chấm đỏ là vô tình được cộng hưởng với tiếng kêu gọi của Ngài và thỏa điều kiện (biến mình thành một tư tưởng) để có thể xuôi buồm thuận gió mà về lại đánh của Ngài và do đó mà có thể gặp Ngài một cách dễ dàng.

Đặc biệt: Cách này rất là khó làm nên tâm hành giả tạm ngưng những cuộc “nội chiến” về Tham Sân Si để chỉ lo chú ý vào công cuộc biến chính mình ra cho được thành một tư tưởng để có thể trở về với Ngài A Di Đà.

Do vậy mà danh từ bọn lubu có nói không ngoa rằng:

Chơi Tịnh Độ y như là em bé nắm chéo áo của ba để đi coi hát bóng (xinê). Em bé này không cần biết luật đi đường, không cần đọc bản đồ, không cần có tiền, không cần gì hết. Chân thì cứ nhảy chân xáo, tay thì cầm cà rem, nhưng khi tới nơi thì cà rem vẫn ăn và xi nê vẫn cứ được coi!

Vì hành giả đi về để thăm một vị Phật thì đâu có ai dành đường, hay khen chê, hay chen lấn gì đâu? Nên phần hộ thân trong công phu cũng không cần thiết.

Nhân xét:

Trong báo cáo trên thì bé chưa hiểu là nên làm cái gì, và làm cái đó để được cái gì. Nên khi nhắm mắt thì bé rơi tự do vào thế giới của trí tưởng tượng. Do vậy mà bé thấy lung tung.

Trong khi đó nếu mà làm theo công thức trên thì bé dễ hiểu hơn và biết đại khái là cái cục đỏ nó là cái cục nào, và ở chỗ nào trên Pháp Thân của Ngài.

Tamnhu: Dạ cảm ơn Thầy!

Con cho bé xem hình và chấm đỏ rồi, con kêu bé giữ chấm đỏ và niệm cho nó sáng lên ah!

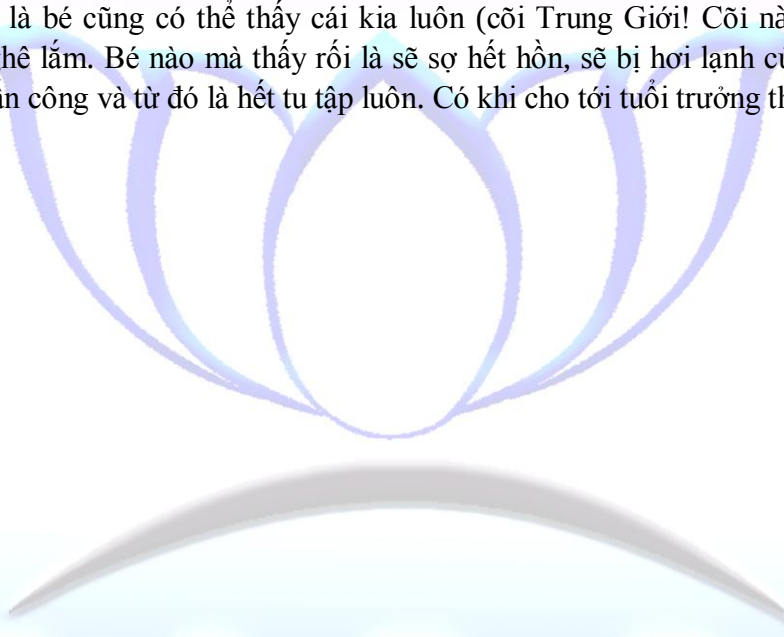
Hình như con dạy bé sai từ đầu? bé không phải thấy (.) chấm nhỏ như thế này mà là một cục đỏ, nó nói màu sáng hơn màu hình Thầy cho coi! Nếu sai xin Thầy chỉ thêm cho con, con cảm ơn Thầy rất nhiều!!!

Con có thói quen ngủ hay mở nhạc niệm A DI ĐÀ PHẬT, không biết thói quen này có ảnh hưởng gì công phu vào buổi tối rồi ngủ quên luôn không ạ?

Cổ đại: Trẻ con tâm trong sáng và rất nhạy cảm. Trước khi chỉ cho cháu tập thì hết sức cẩn thận và khéo léo.

Trước khi ngủ thì mình tác ý niệm Phật để ngủ thì hay hơn là nghe máy niệm Phật đó.

Tibu: Không nên làm thử chuyện như vậy, vì khi bé thấy cái này có nghĩa là bé cũng có thể thấy cái kia luôn (cõi Trung Giới! Cõi này lộn xộn ghê lắm. Bé nào mà thấy rồi là sẽ sợ hết hồn, sẽ bị hơi lạnh của cõi này tấn công và từ đó là hết tu tập luôn. Có khi cho tới tuổi trưởng thành.

HoaSenTrenDa

Chương 3: Nhí của Lá Chuối tu tập

« on: February 09,2011,09: 36: 29 AM »

Lá Chuối: Chú ơi Chú...

Mở máy ra thấy tên Chú mà con mừng rớt. Con chỉ biết gọi tha thiết như thế thôi! Nhí mới tìm ra cho con pháp tu Thiền định, quán ngọn lửa Chú à. Vui quá đi mất. Vậy là bây giờ con nghỉ giải lao vài bữa cho hết "tha hóa" rồi cắm đầu vô tập Chú ha! Nhưng vậy là bây giờ chỉ có "Lửa. Lửa. Lửa " thôi hả Chú? Con niệm Phật hơi lâu lâu giờ thấy thương thương, bỏ thì chắc sẽ vẫn vương... ương...

Con còn chuyện này nữa nè Chú, số là con mới cụng đầu vô đá gập hoa sen từ hôm Chủ Nhật, mới biết đủ thứ chuyện trong này hay quá xá hay nên tối thứ hai con đem áp dụng.

Con nói thẳng con 7 tuổi (thường niệm Phật theo con) nhắm mắt lại, chừng nào hết màu lộn xộn thấy đen thui thì tìm cho mẹ một cái đốm tròn nhỏ nhỏ màu đỏ như cái đốm nhang. Nó làm chừng 10 phút là nói có nhưng không rõ. Con nói nếu thấy thì phải tô đỏ cho kín nghen, khoảng lâu hơn một chút nó cũng thấy, "nhưng mà mất nhanh lắm mẹ ơi". Rồi ngủ.

CON KHÔNG NÓI GÌ VỚI NÓ THÊM MỘT CHỮ NÀO cho tới tối qua. Con nói thẳng nhóc tìm lại cái đốm, nếu thấy rồi, tô màu rồi con nhớ niệm thầm A Di Đà Phật thật to rồi làm như siêu nhân tưởng tượng tiếng niệm đó như bắn súng thật mạnh vô cái đốm đó cho mẹ. Khoảng 20 phút sau...

-- Mẹ ơi con thấy cái đốm đỏ. Rồi nó biến hình thành cái hình tròn mà đầu trên dưới hơi nhọn nhọn (tới đây con thấy giống cái hột vịt). Mà hay lắm mẹ, NÓ 3D.

Con hồi hộp...

-- 3D hả con? Là sao?

-- Là nó nổi hẳn lên. Màu đỏ, chính giữa vàng và sáng lắm mẹ, chói mắt con luôn.

-- Tốt lắm, bây giờ nhắm mắt tìm lại cho mẹ, thấy thì tiếp tục bắn đạn A Di Đà Phật vô chỗ sáng nhất đó. Lâu sau thằng nhỏ nói con bắn mạnh quá hay sao mà nó mất tiêu rồi, đen thui hà mẹ, nhưng con cũng kịp bắt nó quay tròn để con làm nó gần tròn lại rồi mẹ.

Vậy là sao Chú?

Tibu: Là ôm hun nó cho chú một cái chớ sao nữa?

Tuy nhiên, con nên biết là 10 phút của nó là cả năm của mình. Do đó cho nên, đừng có ép nó quá! Nên cho nó vừa chơi, vừa học.

Bài tập kế tiếp là:

Khi cái hình tròn vo màu đỏ nó ra thì nói nó niệm hỷ lạc,... hỷ lạc,... hỷ lạc,... cách nhau 1 giây. Con chẳng cần giải thích cho nó hiểu hai cái chữ này. Nó đọc là nó hiểu còn rõ hơn là con giải thích nữa đó.

« on: February 25,2011,09: 44: 31 AM »

Lá Chuối: Chú! Chú!

Sáng nay con đưa thằng nhóc đi học, nó kể tình bơ:

--- Hồi tôi hay quá chời à mẹ.

--- Dụ gì?

--- Nó ra cái cục màu đỏ, con niệm "hỷ lạc" nó ra nhanh lắm. Hỷ lạc một cái nó ra hột vẹt, hỷ lạc cái nữa nó ra 3D, cái nữa nó sáng vàng ở giữa.

--- Hay quá hén. Con thấy gì nữa không?

--- Dạ thấy Ông Phật.

--- Thấy cái mặt như bữa trước phải hông? Chuyện cũ chứ gì!

--- Dạ không, nguyên Ông Phật mà mẹ.

--- Ông ở đâu? Ông đứng hay ngồi?

--- Dạ ngồi, à quên, đứng, mẹ. Ở trong hột vẹt chứ đâu.

--- Ngộ hén, mẹ chưa thấy như vậy bao giờ cả. Mẹ vui lắm. Con thấy gì nữa không?

--- Dạ con thấy bông sen đẹp lắm mẹ, từng cánh nó từ từ mở ra...

hiện ra chơi với con nữa đâu.

--- Con nói thiệt mà...

--- Vậy là con giỏi lắm lụng đó. Mẹ vui lắm. Tối nay nếu thấy như vậy nữa nhớ đếm giùm mẹ bông sen mấy cánh nha.

--- Dạ. Con cũng vui.

Lá Chuối: Chiều nay đón ở trường về, con "khai thác" tiếp.

Thằng nhóc nói Ông Phật chỉ mặc một cái áo thôi chứ không có nhiều áo, nhiều lớp như trong mấy cái hình, và còn nhớ ra là cái áo màu vàng cam. Con đưa thử hai cái hình này ra:

--- Con thấy Ông Phật xong mới thấy bông sen hả?

--- Dạ thấy Ông Phật đứng trên bông sen.

--- Màu gì?

--- Dạ cả Ông Phật và bông sen màu trắng, hay là không màu, gì đó con không biết nữa. .

--- Nãy giờ con kể thiệt đó hả?

--- Dạ thiệt mà mẹ!

--- Mẹ nói trước nha, mai mốt Ông Phật chơi với con nhiều cái hay lắm á, nói xạo là Ông Phật buồn, không thềm

Thì nó chọn cái hình đầu, và khẳng định là "con nói cái áo thôi, chứ không phải ông Phật ngồi này".

Tibu: Hehehe! Bắt đầu lung tung chuyện rồi đây hớ! Ủ Ờ tụi nhỏ nó lẹ ghê lắm đó nghe con! Chạy theo nó là ná thờ luôn đó! Trong mấy cái hình thì không có cái nào mà trúng hết đó! Hehehehe

Vì hể mà nó thấy khác là nó nói... khác bắt chấp roi mây!

Hoa sen thì chưa có thể nào là năm cánh đâu, còn những cái khác thì nó sẽ xác nhận là có, nhưng lại... khác xa trong hình! Về vụ cánh hoa sen thì con cứ để tự nhiên! Theo thời gian nó lại ra lung tung cho con coi. Điều đó nó nằm trong chương trình tu học. Thầy sẽ có chiêu cho nó thấy đúng lại. Con đừng có lo!

Bây giờ thì chương trình chỉ là nói nó giữ cái vui số 10 mà thôi. Và càng giữ Ông Phật càng lâu thì càng tốt bấy nhiêu!

Đừng có lo lắng quá! Nên nhớ nó còn nhỏ và còn là con nít! Chỉ có thích ăn và vui chơi mà thôi! Đừng có biến nó thành một ông cụ non thì mất hay đó nghe! Từ đây tới khi nó đạt được Tứ Thiên Hữu Sắc thì con cứ bình tĩnh mà run Hehehe À con nên học lóm chiêu thức của Mẹ Lành (mẹ của Nhị trên Đà Lạt) Là hể mà con thấy một người nghèo khổ thì con tự chế ra một bài pháp cho nó hiểu!

« on: March 01,2011,10: 59: 53 PM »

Lá chuối: Chú ơi, Tới nay trước khi ngủ thẳng 5 tuổi muốn nghe CD niệm Om mani pad me hum để niệm theo, thẳng anh nằm một bên lim dim nghe ké. Được một lúc tự nhiên nó cười hí hí hớ hớ quay qua con, nhe răng sún vừa cười vừa nói:

--- Mẹ! Mẹ! Con niệm theo Om ma ni pad me hum mà mỗi chữ lại hiện ra một Đức Phật, mẹ.

--- Hay vậy hả? Mấy vị?

--- Dạ nhiều, hình như là 5 vị. Có Quan Âm Bồ Tát nữa. hí hí.

--- Con tả mẹ nghe coi?

--- Dạ, mỗi tiếng niệm ra một khuôn mặt, con chỉ thấy tới giữa cổ thôi. 3D, màu xám.

--- Nhớ lại kỹ coi còn gì nữa?

--- Dạ là tượng thôi, có 3 mặt, quay quay.

(Cái này sao giống trong giấc mơ Đầu Phật của con quá, chỉ khác là của con tượng vàng... SJC.)

--- Có những vị nào con biết không?

--- Con chỉ biết Quan Âm Bồ Tát, mấy vị kia lạ lắm. Mẹ muốn con thấy tượng màu gì?

--- (ú ớ)

--- Vậy là giỏi rồi đó. Giờ con thích tìm hột vịt thì tìm, không thì ngủ đi con.

Theo cảm giác của con là năm hay nhiều hơn mấy tượng Phật này xuất hiện hàng ngang lần lượt, theo cái cách nó diễn tả lúc đó mà con không biết phải tả lại như thế nào.

Nó vừa khò xong là con ra viết liền đây Chú. Vụ này có trong chương trình không Chú?

Con cà lăm ú ớ hơi bị nhiều rồi Chú ơi.

TB: Con bổ sung thêm là: con **không kể bất cứ chuyện gì ở trên này** cho nó nghe, và cũng **không nói bất cứ chuyện gì liên quan đến chủ đề** này với nó, mọi lúc, mọi nơi. Con chỉ hỏi khi nó tự kể. Con xin hết ạ.

Tibu: Biết mà Là vì nhóc này trí óc thông minh nên nó có trí tưởng tượng dồi dào. Do đó mà nó mới ra lung tung như vậy mà bây giờ vấn đề là nó đang tập cái gì? Thì chỉ gói gọn lại môn đó mà thôi. Chú ý tới đưa anh và chỉ nên cho đưa em tập dợt cầm chùng mà thôi. Có nghĩa là cho em niệm A Di Đà Phật chơi chơi thôi, chờ tới 7 tuổi thì hẳn tính tiếp.

Bây giờ thì đến chuyện nhóc anh nguyên tắc là không nên cho nó rơi vào tình trạng "Cái gì cũng thử" vì điều này làm cho anh nó hao phí sức lực. Nên đưa nó về lại bài tập căn bản.

« on: March 10,2011,12: 38: 04 PM »

Lá Chuối: Chú ơi, cho con hỏi, thằng lớn khi giữ Đức Phật trong hột vịt thì niệm A Di Đà Phật hay Hỷ lạc vậy Chú?

Chuyện trong gia đình con có ảnh hưởng đến nó, có nhiều cái ám ảnh nó và làm suy nghĩ của nó thay đổi Chú à. Nó đã từng thấy, nghe và

sợ. Bây giờ nó nghĩ đến con rất nhiều, cái gì cũng sợ mẹ buồn, mẹ mệt, mẹ bị (...), và cũng rất hay tủi lòng, hay khóc. Gần đây cũng có thay đổi tính nết, chọc phá đứa em thì càng... hăng hơn, nhưng lại thương các con vật hơn. Khi ăn cơm, nó thường nhắc con "mẹ niệm Phật chưa mẹ?", "tội con gà này quá hà!", "con cá này lúc chết có đau không mẹ?", "ông nội đi câu cá mà cho mình ăn thì ông nội có tội nặng lắm phải không mẹ?".v.v...

Dựa vào những điều trên mà khuếch đại ra từ từ thì sẽ phát triển Tâm Từ và Có Hiếu phải không Chú, nhưng còn những chuyện của người lớn mà nó nghe, nó thấy và đã ảnh hưởng nhiều tới cái đầu non nớt của nó thì có cách gì để xóa hay khắc phục, Chú chỉ cho con với.

Con để ý thấy thỉnh thoảng nó cũng hay ba xạo chuyện con nít, chuyện tranh giành đồ chơi, cũng có cả ba xạo đề... chạy tội khi lỡ phạm lỗi. Cái này có tính là "Nói Xạo" và sẽ dẫn tới tuột định hay "lỗ vốn" như của Nhí không Chú? Xin Chú cho con cách phòng cháy và chữa cháy luôn Chú nha.

Tibu: Khi thằng lớn thấy được Đức Phật dễ dàng rồi, thì nên nhắc nó niệm hỷ lạc, và thân tặng sự hỷ lạc này cho Má của nó. Nói với nó là anh em trong cùng một nhà thì nên thương nhau trước cái đã! Rồi sau đó mới thương chó, thương gà.

« **on:** March 11,2011,11: 16: 56 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi, nó lại "phán" rằng: "con thấy hoa sen màu trắng, phần bên dưới cánh màu hồng, Đức Phật đứng trong, ngay giữa cái nhụy vàng to lắm. Con đếm được hoa sen có 18 cánh, cũng to lắm". Ngộ cái là nó chỉ mới thấy búp sen thật, và hoa sen cũng thấy trong hình nhưng chưa khi nào con cho nó coi bên trong hoa sen có gì!! . hihi...

Tibu: Con nói nó chỉ có việc nhìn vào cái ajna của Đức Phật mà nó thấy đi, và chỉ cứ việc nhìn như vậy, khỏi cần nhìn đâu hết. Và con cứ làm như thầy đã nói là cứ tròn xoe con mắt ra mà nghe nó nói với nụ cười tươi nhất mà con có được

Dĩ nhiên là đừng có quên là nhắc nó niệm Hỷ lạc... hỷ lạc... hỷ lạc (cách nhau một giây) !

Vã cũng nên nhắc nó làm cho Đức Phật càng sáng, càng tốt càng lâu càng tốt.

« **on:** March 12,2011,11: 15: 41 PM »

Lá Chuối: Thầy ơi, từ chiều tới giờ con thấy nó mệt lơ lơ cả người ra, uống thuốc nhưc đầu cũng không bớt, không ăn uống gì linh tinh mà lại ỉa chảy 2 lần rồi Thầy.

Ga Con: Trong khi đợi thầy trả lời thì Lá chuối hỏi thầy xem cu tí có dùng thêm cách này mà GC đã dùng được không nhé:

Củ gừng đem bóc giấy ăn vài lớp rồi nhúng nước, vắt khô, mục đích cho củ gừng dầy vỏ thêm, nướng chín, có mùi thơm và cắt ra thì chín trong, xắt nhỏ trộn đường để nhai. 1 ngày khoảng 1 củ bằng ngón tay cái, chia 3, 4 lần. Thường thì 3 ngày sẽ bớt hẳn, và hết viêm họng hoặc ho nữa đó. Theo dõi để dùng cho phù hợp, tức là mấy ngày thì dùng. Cu tí có thể hồi phục nhanh, vì GC già rồi phải 7 ngày mới hết. Gừng có thể nướng nhiều xắt phơi khô để dành khi cu ta bị lại thì cho vào nước đun sôi vài phút nhiều lần rồi cho uống. Vì thỉnh thoảng yếu, mất sức là bị y chang vậy.

Tibu: Nó bị ba thứ:

1. Sốt mau lớn
2. Viêm họng
3. Tập bị đừ

Biết ai châm cứu thì châm vào xem chuyên đề Mục chữa bệnh.

Tibu: Nhí nào khi chuyển mình đều có triệu chứng như vậy cả. Nội công nó rất là thâm hậu nên cả hệ thống thần kinh nó thay đổi nhanh như điện xẹt, nên những gì mà thân thể nó cho là ô trược là nó thải ra ngoài.

Mệt đừ là vì nó dợt nhiều quá đó. Sau này, nó ăn đồ bất tịnh vào là ỉa mưa liền thôi. Tinou (con của tía) có kinh nghiệm là cứ suy nghĩ tầm bậy tầm bạ (như lúc chưa tu hành) thì đồ ăn nó mới chịu nằm yên trong bụng, còn không thì do thân thể là Chư Thiên nên nó nạp ít kinh khủng luôn. Nhưng năng lực thì dư thừa: nó sẽ chạy nhảy cả ngày luôn đó.

Nhí bị gì thì mình đỡ cho nó, mọi chuyện sẽ yên ổn. Nghề làm Mẹ của Nhí là cứ ớn óc hoài thôi.

« **50 on:** March 22,2011,01: 41: 02 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi, hôm nay thẳng nhóc nó khỏe rồi nên nó nhớ ra vài chuyện. Nó kể là:

Mấy bữa trước, khi con tìm thấy hột vịt, nó sáng vàng lên thì con thấy một con đường vàng rất dài, con thấy mình như bị hút theo con đường đó và con cứ đi tới. Con đi một lúc thì con thấy con rớt vô một cái hồ to, sâu lắm, sáng vàng lắm cả cái hồ. Con nằm trong đó không biết gì, không nghe gì hết, con nằm đó lâu lâu. Rồi con sực nhớ lời mẹ dặn là niệm Hỷ Lạc. Con niệm thì thấy người con nó đi lên dần khỏi cái hồ đó. Cứ niệm và cứ đi lên hoài thì con tới nơi có Đức Phật. Đức Phật đứng trên hoa sen, xung quanh Đức Phật con thấy có rất nhiều người, nhiều lắm, mà ai cũng ngồi trên hoa sen quanh Đức Phật, chỉ có một mình Đức Phật đứng thôi.

Con nghe tiếng mọi người niệm A... Di... Đà... Phật... Chỗ ở của Đức Phật có cái hồ to, có nhiều thứ đẹp lắm... Rồi con lại nhớ niệm Hỷ Lạc và nhìn lên cái cục đỏ trên đầu Đức Phật. Thầy ơi, cái thấy này có trùng trật gì không Thầy?

TB: Tối nay con cho nó tập lại rồi. Chuyện con nhắc nó từ ngày 10 tháng 3, nhắc có một lần mà giờ nó nhớ. Nó nói mẹ nắm tay con đi, mẹ tìm ngọn lửa còn con tìm hột vịt, khi nào con thấy Đức Phật con sẽ nói với Đức Phật là con tặng mẹ cái hỷ lạc của con. Mẹ nắm tay con để nó truyền qua.

Tibu: Con cứ nói nó là niệm Phật và giữ Ngải cho thật là lâu, và thật là sáng. Và nhớ niệm Hỷ Lạc. Chỉ làm như vậy thôi. Không cần làm cho Mẹ vội. Khi nào con tập mạnh hơn và con khỏe thì làm cho Mẹ cũng được Bây giờ thì làm chừng đó đi cái đã.

« **on:** March 24,2011,09: 24: 05 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Hồi tối thằng nhóc tập rồi ngủ thẳng luôn. Sáng ra nó kể: Con giữ Đức Phật được lâu lâu thì con thấy ngay phía sau đầu Đức Phật có một mặt trời vàng chiếu sáng lắm. Ánh sáng cũng vàng luôn.

Hôm nay có bị nhiều thôi ạ.

Tibu: Con sắp sửa tranh luận không lại với Nhí rồi Là vì nó thấy được hào quang phát xuất từ Ajna của Ngài rồi. Trong điều kiện thông thường thì nó bắt bí mình rất là dễ dàng. Con chuẩn bị tình trạng này là vừa rồi.

« **on:** March 31,2011,09: 03: 21 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Thằng nhóc kể:

--- Mẹ, tối qua tìm hột vịt á mẹ, con thấy khác mấy bữa. Cái mặt trời vàng, Đức Phật và mấy cái khác đều biến thành màu vàng chói luôn á mẹ.

--- Cái màu đó nó sao con? mẹ chưa hiểu?

Nó tìm thấy cái dây kéo bằng kim loại vàng nơi túi xách của con, đem ra chỗ nắng.

--- Màu này nè mẹ. Vàng chói như vậy đó, hết cả màn hình luôn mẹ, chiếu sáng như vậy đó. Chói mắt lắm. ("màn hình" là chữ của nó ạ).

--- Con giữ được lâu hông con?

--- Chút thôi mẹ.

--- Con trai Number One đó nghe.

Toét miệng cười răng sún!

Dạ báo cáo Hết ạ!

Tibu: Nó có màu vàng như vậy là vì khi nhận pháp thì nó đã khôn khéo dùng liền qua bài thuyết pháp ở trên.

«on: March 27,2011,10: 33: 37 PM »

Lá Chuối: Con kể một tí cho vui...

Thứ 7 và Chủ Nhật chơi từ sáng tới tối... Trước khi ngủ (tối nay, Chủ Nhật) con ca ca... chuyện tìm hột vịt. Sau một hồi thuyết Pháp, thuyết phục, và dụ dỗ... thì con được nghe từ một thằng đang học lớp Hai một bài giảng về sự hoạt động của hệ thần kinh, hệ thần kinh giữ cân bằng các hoạt động giữa ngày và đêm, ngủ và thức, suốt đêm giữ Đức Phật sáng choang thì mai dậy bị đau quanh mắt vì hệ thần kinh chạy liên tục, về nghỉ ngơi cho hệ thần kinh có thời gian phục hồi.v.v... Toàn những chữ về cái hệ đó, không biết nó lấy đâu ra!!

Kết quả chung cuộc: trận thuyết qua thuyết lại kết thúc sau khoảng 4 phút.

Tỉ số: má nó thua to.

Giải thưởng: Tối nay ngủ thẳng giấc, không tìm hột vịt để... hệ thần kinh phục hồi.

Tibu: Đã nói mà! Nó ghê lắm!

« on: April 05,2011,01: 29: 21 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi, nó lại kể:

Mẹ, con tìm hột vịt, khi thấy Đức Phật rồi thì ra màu vàng lóe, mà sáng như con kê mắt con vô sát cái đèn pin vậy. Có mấy chỗ con thấy nó sáng mà bóng loáng, bóng như mẹ đem (*) đi rửa á, sạch bóng, lóe lên như ngôi sao á mẹ.

Con không nhớ rõ bữa nào, như cách đây 2-3 ngày, nó kể thấy sau lưng Đức Phật mọc lên một cây ớt nhỏ. Rồi sau đó một ngày lại thấy bên cạnh cây ớt mọc thêm cây táo cao to hơn cây ớt, cũng sau lưng Đức Phật. "Nhưng con chỉ thấy nó thôi, con không để ý, mà chỉ nhìn lên mặt trời trên đầu Đức Phật. "

TB: (*): ý nó là trên TV quảng cáo nước rửa chén, hay kem đánh răng, rửa xong chén đĩa sáng bóng, lóe lên cái sao chiếu chiếu, hoặc cảnh Mr. Bean lau mắt cho giấu Teddy trong phim hoạt hình.

Con nghe cái vụ cây ớt và cây táo mà đồ mồ hôi hột, óc con nó tê tê...!

Với tốc độ cây mọc kiêu này không chừng tuần tới chắc thấy Đức Phật đứng giữa đám rừng quá! ...

Tibu: Nên cho nó chú ý vào trảng của linh ảnh mà thôi (ý là ajna). hai cây này cũng hay, nhưng bây giờ thì chỉ cần cái ajna và ánh sáng màu vàng lá ngon lành.

« on: April 06,2011,06: 02: 22 PM »

Lá Chuối: Thầy ơi, Chiều nay con mở máy tính, nó xớ rớ bên cạnh. Nó thấy cái hình avatar của bạn RC trên cửa sổ Y!messenger, nó la lên:

--- ỦA! cái này... quen quen. Ai hè?
Ai vậy mẹ?

--- Mẹ đâu biết! Mẹ không quen!
Con quen hả? Nhắm mắt nhớ coi con quen ở đâu?

Nhắm mắt...

--- A! Tìm hột vịt! Đức Phật đó mẹ!

Con "thử hàng", đưa thêm mấy hình chân dung của Ngài (hình tranh, tượng trên net), nó lắc đầu hết, chỉ chọn cái này thôi:

(... Ui..... tràn ngập lòng con một cảm xúc....)

Tibu: Chân dung của Ngài A Di Đà do nghệ nhân baothoho trên Đà Lạt khắc đó hehehe

Lá Chuối: ... Lượn qua lượn lại quanh máy tính mấy vòng, châu chực xin chơi game...

Nhìn lại cái hình, lại la lên:

--- Mẹ, Đức Phật con thấy á, không phải bằng gỗ như cái này đâu nha.
Của con thấy màu vàng khè, bóng loáng, không có vết nứt trên trán đâu á!

--- Ờ, hay hớ! Gặp... người quen!

--- Lượn qua lượn lại...

« on: April 10,2011,05: 09: 42 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Có một lần sau khi bị sốt, ói đọt trước, hai anh em nó đổi chỗ nằm cho nhau. Đêm đó thằng anh không ngủ được, cứ lăn lộn, cứ ngồi lên nằm xuống tới gần sáng.

Hồi nãy nó kể với con là:

-- Hôm đó con thấy cái gối với cái đầu con cứ như bị kéo lên kéo xuống, lồi qua bên này lồi qua bên kia. Con chóng mặt lắm, không ngủ được đó mẹ. Còn mấy bữa nay á Mẹ, hay lắm. Chỗ con nằm bữa nay con luôn thấy mát mát, dễ chịu lắm.

-- Ủ, thì chỗ này của con, con quen nên thấy vậy.

-- Không mẹ. Vậy nè, con nhắm mắt nha, lát sau con thấy cái người con á, nó như đè mạnh xuống giường á, rồi con thấy như không có cái giường nữa, người con bay lên, nhẹ nhẹ, mát mát, hay lắm mẹ.

Tibu: Tứ Thiên Hữu Sắc. Nó đè: là cảm giác sụp một cái. Sau đó là linh hồn bay lên cao.

Chiêu tiếp là học "Hộ Thân" theo tài liệu.

1. Thực tập làm bằng tay trước, sau khi thuộc rồi thì làm bằng cách quán theo công thức hộ vệt.

Lá Chuối: Có bữa con thấy con bay lên gần đụng trần nhà. Còn khi tìm hộ vệt mà thấy Đức Phật thì con còn bay cao lên nữa, nó mát mát hay lắm...

-- Mát sao con? hay quá, tả mẹ nghe.

-- Hừm, chời... nó mát mát á, con không tả được... mát hay lắm. Mà sao con lại có cái mát này hả mẹ?

-- Chắc là mát do con gặp Đức Phật và niệm Hỷ Lạc. (con đoán mò). Để mẹ hỏi Ông Phước cho con nghe.

-- Dạ. Giờ con trùm mền tìm hộ vệt cho mát đây.

Tibu: Thanh khí nhiều nên cảm giác là mát. Tứ Thiên nên thanh khí rất là nhiều.

Lá Chuối: Thầy ơi, con hỏi thêm cái này ạ:

1. Đầu giường tụi con dựa vào tường, hướng Nam. Nhưng tụi con lại nằm ngang, đầu hướng chính Đông. Vì ngang nên không có dựa tường, không có cái thành giường cao. Con nghe nói trong Phong Thủy nằm như vậy không tụ khí (hay bị tán khí) trên đầu là không tốt. Có đúng vậy không Thầy, và có ảnh hưởng tới độ định của tụi con khi đợt ban đêm rồi ngủ luôn không ạ?

Tibu: Chẳng ăn nhằm gì đâu! Con ôm một trái bom thanh khí trong người thì không có quy luật nào mà chen vào được. Y như là mặt trời (ý là Nhí) còn quy luật vớ vẩn kia là đèn dầu hột vẹt thì không thể ảnh hưởng gì được Nhí cả.

Lá Chuối: Thằng 5 tuổi, con bỏ cái máy niệm Phật (không phải nhạc, chỉ 1 người tụng có nhịp mõ và chuông) dưới gối cho nó suốt đêm để cái linh hồn nó nghe cho quen có được không ạ? (Con chưa làm, con hỏi Thầy trước ạ). Mà thằng này nó rất mê câu "Om mani pad me hum" từ bữa tới giờ. Mới nãy đọc truyện Tây Du Ký tới đoạn Phật Tổ viết câu chú này để dán trên núi Ngũ Hành đê Tôn Ngộ Không, nó bắt con đọc đi đọc lại cái đoạn đó mấy lần, đòi con viết ra giấy rồi nó nhét xuống gối nằm rất thỏa mãn!

Tibu: Y như thầy hồi nhỏ chuyên môn cắt hình Quan Thế Âm trong các bao nhang để dưới gối, hay là giấu trong tay áo ấm.

Chưa làm thì đừng làm luôn đi.

Có khi giọng nói đó là dân cả chón thì Nhí mình lại phải thanh lọc thêm một lần nữa.

Lời nhắn thêm:

Thông thường thì công phu ngừng ở Hộ thân.

Vì sau đó là áp dụng phương pháp "Độ Tử" Nên cần sự gan dạ hơn (ví vấn đề đối diện với Ma Quỷ, người chết,... Bây giờ còn nhỏ nên chờ hai (2) năm nữa đi.

Chương trình là:

Lắng nghe Nhí kể chuyện hằng đêm.

Cho Nhí nhìn Ajna của Đức Phật

Thực tập Hộ Thân, và sau đó là chờ cho Nhí lớn lên nữa cái đã.

« on: April 18,2011,10: 57: 04 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Tôi qua nhắm mắt tìm hột vịt mới cỡ vài phút, nó nhồm dậy nói với con, giọng run run ngắt quãng, gần khóc:

-- Mẹ, con nói cái này mẹ đừng phạt con nha... Con sợ lắm... Từ trước tới giờ, ý con là từ ngày đầu tiên tìm hột vịt tới giờ... con chưa từng nói dối mẹ, nói dối Đức Phật và Ông Phước lần nào hết, chỉ có một lần con nói lộn thôi... ý con là nói dối về chuyện tìm hột vịt... con chưa dối bao giờ... Mà hồi này, con nhắm mắt tìm, con thấy lung tung đủ thứ hết... Con sợ quá, con có cảm giác như mình đã nói dối cái gì nên giờ Đức Phật không hiện ra nữa... Mẹ ơi, giờ con làm sao? Con sợ Đức Phật và Ông Phước buồn con cái gì rồi... Mẹ ơi... Con sẽ không bao giờ nói dối bất cứ chuyện gì nữa đâu mẹ, con sợ mất Đức Phật, giờ con thấy sợ quá...

Con xoa đầu trấn an và khen nó, nói con tự giác vậy là hay lắm, con bảo nó nhắm mắt lại, nếu con đã từng nói dối bất cứ chuyện gì, con hãy xin lỗi trước Đức Phật, và hứa với Đức Phật và Ông Phước rồi con sẽ hết lo thôi...

Tự nhiên thấy nó tự giác và run rẩy, con thấy thật là thương... Không biết nó đang thay đổi gì, nhưng lòng con ấm áp lắm...

Tibu: Có hai trường hợp xảy ra cho vụ này:

1. Là nói xạo hại người. Nếu nói xạo chơi cho vui (như kể chuyện tiếu lâm, chuyện vui, làm luận văn,...) thì không có chuyện gì xảy ra cả.
2. Là đang giận hay ghét bạn nào đó trong sinh hoạt hằng ngày. Và chuyện này thường xuyên xảy ra cho Nhí.

Trong trường hợp biệt nghiệp này thì Nhí cần kiên nhẫn và làm đi, làm lại công thức giải oan sau đây:

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=2437.msg11265#msg11265>

(Đọc thêm bài **Công Thức Giải Oan**)

« on: April 22,2011,11: 10: 47 PM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Tối nay nó lại kể:

-- Mẹ, tối qua khi Đức Phật hiện ra sáng vàng, con có hỏi Đức Phật là: Đức Phật ơi, khi tìm hột vẹt, con thấy con bay lên nghĩa là sao ạ? Đức Phật nói với con là...

-- Xí khoan. Đức Phật nói với con bằng cách nào? bằng miệng hả?

-- Dạ không. Đức Phật nói với con từ cái cục trên đầu, nó truyền thẳng vô đầu con và con hiểu, chứ không phải nghe bằng tai. Để con dịch lại cho mẹ cái con hiểu nha.

-- Hay hớ!

-- Dạ. Đức Phật nói con là: con tìm hột vẹt sẽ bay lên như vậy, ngày càng cao lên. Để khi mẹ con chết thì cái hơi ("hơi" là chữ của nó) của mẹ nó sẽ bay ở khoảng giữa.

-- Giữa cái gì?

-- Dạ, vậy nè (tu quơ), dưới này là Địa Ngục, trên này là chỗ Đức Phật ở, khúc giữa là đây (tu quơ). Cái hơi của mẹ ở giữa, hoặc là đi xuống dưới. Thì khi đó con sẽ bay ra, rồi con sẽ ép cái hơi của con xuống phía dưới để che cho mẹ không xuống Địa Ngục. Từ chỗ cái tấm che đó sẽ có lực đưa cái hơi của mẹ bay lên. Nếu bay lên không nổi nữa thì con sẽ dùng sức ép ngược lên cho tới khi mẹ tới chỗ ở của Đức Phật luôn là ngon.

-- Quá hay đó Con Trai! Mới nghe lần đầu! Hay quá xá. Để mẹ đi kể Ông Phước nghe cái đã cả quên mất. .

-- Dạ. Con ngủ đây... À, mẹ...

-- Dụ gì nữa?

-- Hôm bữa có mấy tôi mẹ cho con nghỉ tìm hột vẹt, mà con thấy có đêm con vẫn tự tìm... sao vậy mẹ?

-- À, đó là cái thằng 27kg ngủ thôi, chứ cái hơi của thằng 27kg vẫn siêng năng dễ thương vậy đó, nó làm tiếp.

-- Hay hớ. Tối nay cho con nghỉ một bữa nha, mẹ bày con cách nói "thằng đó" tự làm giúp con một đêm đi mẹ?

-- Ủ. Nhắm mắt nè. Nói trong đầu là: "bạn ơi, tớ 27kg ngủ, còn bạn không có kg tìm Đức Phật giúp tớ".

Nó làm liền và khô liền ạ.

Thầy ơi, mấy ngày nay nó liên tục sợ cái cảm giác "nói xạo". Mới nãy cũng sợ lắm, cứ nói là "Con tìm hột vịt bữa giờ con kể mẹ là thiệt hết, mà sao con cứ có cảm giác là xạo vậy mẹ?". Con không hiểu chỗ này (vì con cũng bị luôn sau nó 2 ngày) nên không gỡ được ạ. Thầy giúp con với!

« on: May 09,2011,05: 54: 05 PM »

Lá Chuối: Cái thằng "Tứ Thiên" nhà con nó tỉnh rụi. Con không thấy nó biểu hiện chi hết Thầy? Chỉ thấy khác một xíu là nó hay... cười ruồi! Chuyện gì trước đây nó cười kiểu khoái trá thì nay con thấy cái mặt nó cười rất... ruồi.

Tnt: Nó bắt đầu hiểu và biết ra một vài chuyện gì đó... nhưng nó không biết phải nói làm sao nên nó có vẻ "im lặng".

Vì niềm vui không đi từ chiếc kẹo hay món đồ chơi mà nó khoái... mà là một cái gì đó **Không Có**, nhưng lại làm nó có một cảm giác thật dễ chịu và **Vui** mà chính nó cũng không biết tại sao nó như vậy...

Nó chỉ cảm thấy rằng khi nghĩ đến **Tập** là nó thấy **Vui Bất Tận**... cái vui đó không giống như những cái vui từ trước giờ nó có... Nên mọi thứ đối với nó không có gì là quan trọng hay vui hơn cái Niềm Vui mà nó đang có đó... Cho nên mọi thứ như cái "cười ruồi"

Lá Chuối: Cả tuần nay nó dợt rất tài tử, và thấy linh ảnh mờ mờ. Có phải nó bị ảnh hưởng "mưa bão" từ con không Thầy?

Tnt: Nó đang bị ảnh hưởng "mạnh" từ Cha và Mẹ nó đó!

Chuối biết hông, chỉ cần mình giận thôi thì khi nấu ăn cho nó ăn thì nó ăn vô là bị đau bụng, hay có khi bị nôn mửa ra nữa đó.

Có chuyện như vậy nữa nè: Có một Nhị thuộc loại cũng tu tập rất sớm, nghĩa là từ trong bụng đã tập rồi. Có hôm cha mẹ lỉnh lỉnh nhau,

Cha đi mua sữa, Mẹ thì quấy sữa cho Bé uống thì Bé đau bụng... nhưng vì còn rất nhỏ, chỉ chừng một tuổi rưỡi thôi, chưa biết nói gì cả... sáng ra Bé đi lững chững tay vén áo chỉ vào bụng mình... Mẹ thì ngầm hiểu Bé nói "con đau bụng" nhưng BHT thì hiểu được Bé muốn nói gì... , BHT nói: ý nó không phải nói vậy đâu, nó nói là "Trong bụng có nhiều cái giận của Ba Mẹ, làm nó khó chịu..."!!!

Thật sự mình làm sao có thể ngờ được những điều như thế xảy ra...

Vì là những đứa Bé quá "Đặc Biệt" nên mới có chuyện lạ đời như vậy!

Tâm trạng mình buồn bực không vui mình ngủ với nó cũng làm nó trăn trở không sao ngủ được, Sự không bình yên của suy nghĩ đã làm Tâm phát ra những chấn động ồn ào mà đứa trẻ lại cảm nhận được một cách rõ ràng nên làm con nít thì giật mình khóc đêm, còn lớn hơn một chút thì thức hoài không ngủ...

Tụi nó rất nhạy cảm với những xung động trong tâm của Cha và Mẹ vì đó là những người mà có tâm ảnh hưởng trong suy nghĩ của nó nhiều nhất!

Lá Chuối: Có phải tuột định không ạ? Con giúp gì được cho nó hay nói nó làm gì để "lấy lại phong độ" ạ?

Tnt: Không! Nó không bị tuột định, mà chỉ bị dao động bởi Cha Mẹ mà thôi. chỉ còn nước Cha Mẹ phải vui vẻ lại thì mới giúp nó "lấy lại phong độ" được!

Lá Chuối: Nó đang tha thiết muốn "làm mẹ bớt buồn, bớt khổ" nhưng không biết cách nào. Con nói nó "hay là con vô gặp Đức Phật rồi hỏi Đức Phật" nhưng khốn nỗi Đức Phật rất mờ thì... nó tịt ngòi.

Tnt: Đây là sự khổ tâm của NHÍ khi đứng trước tình cảnh của Cha và Mẹ... Đau khổ làm cho tâm nó không đủ sức tập trung Tu tập...

Và nó mong sao cho Mẹ Cha vui vẻ trở lại để nó được tìm thấy Ông Phật của nó lắm!

Lời nói trong lòng trẻ thơ, khi nhìn cảnh cha mẹ không vui với nhau:

" Con rất vui khi được là con của Ba Mẹ nhưng con cảm thấy đau khổ khi nhìn thấy Ba Mẹ như vậy...con đau khổ vì Ba Mẹ không nghe

những gì con nói...con thương Ba Mẹ chừng nào thì con càng thấy đau lòng vì Ba Mẹ chừng đó vì con là con của Ba Mẹ!"

Nó đã "gài" mình vào thế rồi... muốn làm "xấu" cũng không làm được, vì nó cứ nhè "thằng con" mình nó "tra khảo" thì lòng mẹ nào mà chịu cho thấu! Nên đành "ngậm bồ hòn làm ngọt" là vậy đó... Mà phải thấy "ngọt thiệt" luôn đó chứ "ngọt giả" bằng "mặt không bằng lòng" nó cũng đâu có chịu chơi "đồ giả" đâu... vì mình không qua mặt nó được, thế mới khổ!

Thầy Tổ chơi trò này quả thật là "Cao kiến" chẳng khác gì "Mafia" bắt con mình để "ép cung" mình đâu chứ! Giờ biểu làm gì lại không nghe theo... Đúng là đánh đòn tâm lý quá cao siêu!!

Ut: Đọc bài của chị TNT út thật "giật mình" luôn đó, vì thỉnh thoảng út cũng hay giận con, mình chỉ nghĩ giận chỉ là giả giận để cho con biết nó sai chỗ nào cần nghĩ lại để điều chỉnh, ai dè cái giận thật tai hại ghê ha. Cảm ơn chị TNT nha.

Chuối ơi, thương Nhí quá hà. Vui lên Chuối nhé

Tnt: Cái giận này là cái giận giữa Cha và Mẹ làm cho con cái nó buồn, tai hại là tai hại của người lớn mà ảnh hưởng đến tụi nhỏ vô tội!

Chứ tnt không nói là mình không được la rầy hay giận con khi mà nó làm sai hay không đúng. Mình cần phải dạy dỗ chúng, nếu cần đóng mặt "Ngầu" thì cứ ngầu!. Nhưng nói nhỏ cho biết là bọn chúng thấy được hào quang của mình đó, nên "ngầu thiệt" hay "ngầu giả" chúng biết tổng cả đấy! hihhi

Nếu cần phải cho roi cho vọt thì vẫn cho, mình không đánh vì ghét mà đánh vì thương, vì muốn chúng nên Người... Sau này chúng sẽ hiểu được lòng cha mẹ!

Cha Mẹ la rầy chúng đúng hay sai, chúng biết nhận xét và cân nhắc lắm đó... Đôi khi Cha Mẹ nói sai nhưng chúng không có cãi lại đâu chỉ im lặng và chịu đựng sự sai trái đó của mình... !

Vuacolau: VCLv xin chào tất cả ace và đặc biệt chào Chuối.

Theo dõi diễn đàn hoài, hôm nay VCLv sẽ ráng viết một chút được tới đâu thì tới khi nào "tịt" thì xin ngừng... Quả thật nàng tnt nói rất đúng LÀM MẸ CỦA NHÍ KHÔNG DỄ. Đây là kinh nghiệm của VCL. Con nuôi của VCL khi ngồi bên cạnh Thầy TIBU, và được Thầy hướng dẫn đã nhìn thấy đề mục trong vòng chưa tới 1 phút. Đặc biệt trước đó Em không hề biết tới phương pháp này, nếu các bạn nào có bộ DVD "Cuộc đời của Đạo sư Hai Lúa" thì sẽ nghe Thầy nói về một em bé người Công giáo nhìn thấy hột vịt do BHTiêu tặng từ một cục đá có hình hột vịt. Thầy đã xúc động ôm Em mà khóc và hai vợ chồng VCL vui quá khóc theo... hi... hi... Mẹ của Em khi biết tin cũng vui lắm.

Và rồi khi về nhà Em vẫn dợt rất tiến bộ. Nhất là khi Em quán một người ngồi trong hột vịt làm dấu thánh giá (Công Giáo hay làm) và khi người trong hột vịt chấp tay lại thì hào quang sáng như tia hàn của thợ hàn, để Hộ Thân lúc đi tìm hột vịt... Lúc đó Em mới hơn 7 tuổi... dĩ nhiên VCL vui lắm theo dõi rất kỹ, và báo cho Thầy từng bước. Nhưng rồi khoảng 6 tháng sau, nghiệp kéo đến, bắt đầu từ người anh ruột của Em (12 tuổi), Mẹ Em đã "con yêu con ghét". Anh đã đố kỵ và ganh tị (mặc dù VCLv đã lắm mồm nhắc nhở) thế rồi cuộc chiến giữa Anh và mẹ xảy ra và Em ở giữa, thấy Mẹ sai mà không dám nói (sợ Mẹ buồn), thấy Anh hỗn mà không làm gì được... nói chuyện với Cô Chú (VCL) Em chỉ khóc và Cô Chú thì đau lòng nhìn nghiệp nó quật Em...

Cái mà VCLv muốn nói ở đây là trách nhiệm của người làm Mẹ nhí, nếu ta không hiểu mình đang có gì? (báu vật là Nhí) để ta hy sinh chấp nhận tất cả để đánh đổi lấy "báu vật" này: tạo cho con sự thoải mái, nhắc nhở, cố gắng đừng để cho con bị ảnh hưởng do "thời tiết" của mình, Nhí rất thương Cha Mẹ nên ĐỪNG BAO GIỜ mang Nhí ra làm quan tòa để hỏi ý kiến vì em rất nhạy bén cảm được tất cả những cảm xúc của mình, khi đã hỏi Em thì đừng bắt (đôi khi chúng ta vì "quyền lợi" của mình mà hỏi Em "RẤT khéo léo"; câu hỏi rất có đầu có đuôi, nhưng thật sự để phục vụ cho cái Tôi của mình) Em trả lời theo ý mình - như vậy đã vô tình làm Em nói láo rồi... v.v...

Em bị dính vào "NÓI LÁO" là đề mục sẽ mờ hoặc không thấy nữa. Bây giờ Nhí nuôi của VCL không còn thấy gì nữa (kể cả hào quang, cái

mà trước đó Em làm như chơi). Thầy thì nói chịu thôi, tiếc quá mình không làm gì được...

VCLv "tịt" rồi, không có ý để viết nữa... xin chào tất cả.

@ Chuối cố gắng lên nhé. VCL xin thương mến hồi hướng đến:

-- Gia đình "Ông Bà" Thầy Hai Lúa. Mong Thầy chóng bình phục.

-- Gia đình Tấn- Phương, Diễm Phương, Nam Phương.

-- Thảo và Chồng, BHT.

Tnt: Chuối ơi!

Yên Tâm đi nhen! Chờ Chú độ vài ba ngày nữa Ông sẽ giải quyết cho Chuối...

Giờ hãy dắt bé đi chơi, đùa giỡn với Bé làm cho nó vui càng nhiều càng tốt... Đừng hỏi han hay nhắc gì chuyện tu tập cả, nếu nó có kể thì nghe vậy thôi và nói "Hay vậy hả con" rồi vui đùa cho bé quên đi thế thôi!

tnt cũng đang sốt ruột với chuối lắm đây... !!!

« on: June 01,2011,05: 31: 19 PM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Chắc gần cả tháng nay rồi nó hay lo lắng, thắc thỏm hỏi (hỏi hoài) con những câu này:

Mẹ, sau khi chết đi rồi thì mình xuống Địa Ngục hay đi lên?

Tibu: Nói với mầm non là nghề của chàng

Khi con giúp việc cho ai đó xong thì trong người con nó nhẹ: con biết là con ngon ---> con lên thiên đàng.

Ngược lại là nặng nề là chìm xuống ---> xuống Địa Ngục.

Lá Chuối: Mẹ, sau khi mẹ chết đi rồi làm sao con tìm được mẹ?

Tibu: Ai mà không có tu thì sẽ quên sau khi chết. Nhưng đã tu rồi thì sẽ tự động nhớ là vì nhờ có Mẹ mà con được tu. Và từ đó là tìm được nhau.

Lá Chuối: Sau khi chết rồi con có quên mẹ hay không?

Tibu: Không thể nào quên được, là vì Mẹ đã cho con tu hành.

Lá Chuối: Mẹ chết rồi mẹ có quên con không?

Tibu: Không thể được vì Mẹ đã có đứa con biết tu hành.

Lá Chuối: Sau khi chết rồi qua kiếp khác con vẫn muốn làm con của mẹ thì con phải làm sao?

Tibu: Con sẽ nghe được giọng nói, và cái mùi, thấy được ánh sáng của Mẹ và từ đó con có thể tìm ra Mẹ.

Lá Chuối: Làm sao con nhớ được mùi của mẹ mà tìm tới chui vô bụng mẹ lại?

Tibu: Ngoài cái mùi, con còn có thể nghe cái giọng và đồng thời thấy được cái ánh sáng của Mẹ. Ai mà có tới ba cái này thì tìm nhau rất là dễ dàng.

Lá Chuối: Câu trả lời của con là loanh quanh, kiểu như:

-- À... ừ... cái này... hỏi Đức Phật.

-- Ờ... ờ... tìm hột vẹt cho ngon là biết chứ gì.

-- Ồ... để mẹ hỏi Ông Phước.

--... v.v.....

Nhưng thực ra trong đầu con thì: "Xời ơi! Nhập thai biết, xuất thai biết. Tu cho ngon thì lo gì. Nhưng mà... thằng này... ba sôi hai lạnh... v.v..... Ráng dợt đi con". Ngồi mà nhớ lại thì thấy có mùi "áp đặt, cưỡng cầu"... Còn nó thì không thỏa mãn những câu trả lời đó tí nào, nên cứ hỏi miết, mà nó dí con riết hông chừng con lại nói linh tinh tội nó. .

Thầy và các Mẹ Nhị giúp con trả lời với ạ. Có lần nó hỏi con khi chết thì mẹ sẽ được chôn xuống đất như Ông Ngoại? Con nói con thích hỏa táng. Nó tra hỏi cặn kẽ chuyện này, không sợ sệt gì hết và kết luận với thằng em:

"làm xong" thì đem cái hủ về nhà, tụi mình ôm ngủ, coi như ôm mẹ ngủ, có mẹ bên cạnh. Anh Hai mà "xong phim" thì cũng làm y vậy, em đem cái hủ của anh hai về ôm anh luôn.

Thằng em gật đầu lia lịa. Khóc cả ba mẹ con. Sao mà nó... quá vậy Thầy? hic hic...

Tibu: Khi nó coi được kiếp thì nó hết hỏi vì lúc này nó mới an tâm được mà thôi.

« on: June 09,2011,07: 06: 50 PM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Thằng nhóc nhỏ (5 tuổi rưỡi) bấy lâu nay vẫn chỉ thích Om Mani Pad Me Hum, không chịu niệm Phật. Vậy mà khoảng hai tuần nay nó thay đổi hẳn.

-- Nó không nhắc gì đến câu chú đó nữa.

-- Tối ngủ có lúc nhắm mắt miệng lẩm nhẩm "A Di Đà Phật" vài niệm là khò.

-- Hở ra là tự mở tủ lấy mấy cuốn sách có hình Đức Phật ra coi (dù chưa biết chữ).

-- Đem sách đó ra bắt chị và bác (cùng nhà): "coi đi cho biết", chứ không phải kêu đọc cho nó nghe.

-- Trên trường hàng tuần có tiết vào Thư Viện thì chỉ lựa sách có Đức Phật cầm về.

-- Trong giờ vẽ, nó chỉ thích vẽ Phật Thích Ca ngồi dưới cây Bồ Đề (mấy tranh rồi ạ, và cái nào nó cũng nói “tặng Mẹ”, Mẹ nhớ chụp hình gửi cho Ông Phước, con tặng Ông luôn).

-- Hôm nay trên trường, các bạn lớp nó bắt con chuồn chuồn hành hạ, nó ngồi với con (trước giờ vô lớp), được một lúc nó không chịu nổi, hét to lên rồi tới kêu bạn đưa nó để nó thả, nhưng con chuồn chuồn chết rồi, thầy giám thị bắt bỏ vào thùng rác và rửa tay, nó không dám cãi. Sau đó nó ngồi lại với con, nhắm mắt. Con hỏi nó:

-- Con làm gì vậy?

-- Con niệm cho con chuồn chuồn lên với Đức Phật.

-- Con làm cách nào hay vậy?

-- Con nhắm mắt, con thấy con chuồn chuồn, con niệm vô nó.

Nói xong rồi khóc.

Tiếp tục dợt cầm chừng phải không Thầy?

Tibu: Nói với nó là có Ông Phật và Ông phước thì không có gì mà phải sợ hết đó. Và cứ cho nó dợt cầm chừng.

« on: June 17,2011,10: 48: 55 AM »

Lá Chuối: Thầy ơi,

Nó kể tối qua thấy chấm đỏ 3D, nhỏ như đầu mức đĩa, sáng đỏ như đèn giao thông. Hết ạ

Tibu: Lấy cái hình của Ngài A Di Đà ra và chỉ cho nó coi là hai bên của cái cục màu đỏ thì có cái mái tóc, sau đó là nói nó nhìn từ từ xuống thì sẽ thấy cái mặt của Ngài.

Sau đó mỗi ngày lần một tí để có thể thấy nguyên cả cái hình luôn. Sau đó là giữ hình và làm cho sáng lên, càng sáng càng hay. Càng vui càng tốt.

Lá Chuối: Con thắc mắc hoài: Vào lúc ban đầu con làm đại, cho nó tìm **chấm đỏ** ---> sau đó rất nhanh nó quán ra **hột vệt vàng** ---> **Đức Phật toàn thân từ dưới nhìn lên** ---> gặp sự cố gia cảnh ---> mất ---> bây giờ quay lại để tập cho vững.

Khúc mắc trong lòng con là: mất hết rồi sao? leo lên Tứ Thiên Hữu Sắc (TTHS) kia mà. Vậy thật ra nó có bị mất không? hay TTHS đang ngủ ngầm? ---> cái này con hỏi để giải tỏa thắc mắc, chứ công nhận hồi đầu con tiếc nuối lắm, còn giờ thì an phận và tùy duyên rồi ạ.

Tibu: Trong khi thiền định thì tâm thức nó không chấp nhận bất cứ cái gì mà "không phải là của nó". Có nghĩa là Khi con tìm ra linh ảnh của bất kỳ Chư Phật hay là Chư Bồ Tát thì tâm thức của con phải tương ưng thì nó mới có thể ra hiện ra hoài được.

Vì vậy, **không thể có tình trạng linh ảnh hiện ra với một tâm sân hận vì các Ngài không có cái tâm này.** Tương tự như vậy khi con suy nghĩ về những cái tật xấu khác như là sợ, không kiên nhẫn, đồ kỵ, ghen ghét,...

Lá Chuối: Thời gian sau sự cố, nhóc tập với tinh thần rất tự giác, và tự nguyện kể tỉ mỉ. Con chỉ làm người "tròn mắt nghe - nghe răng cười".

Tibu: Tâm thức nó bị ghiền cái cảm giác thanh tịnh khi nó còn tập, nên nó tự động đi tìm. Chuyện này có thể bị ngưng một thời gian dài khi bỗng nhiên do một nguyên nhân nào đó mà học trò lại nói ngay thẳng mặt với Thầy của mình là:

- - Ông ngu quá!

Tuy nhiên, **điều trên chỉ xảy ra khi học trò làm như vậy ngay trước mặt vị Thầy thứ thiệt của mình.**

Có nghĩa là: **Nếu thầy của mình... lại ngu và dở thứ thiệt thì người nói câu này không hề bị gì cả.**

Cũng vì lý do hiểu sai hoàn toàn cái ý này mà tất cả những ai bận áo vàng đều được tôn trọng như nhau, và điều này dẫn đến những ông thầy tu quá tòi mà vẫn cứ được tôn trọng y như những bậc Chân Tu.

Lá Chuối: Mấy ngày trước đó: không thấy gì hết, không gian đỏ --> toàn màn hình đen --> toàn màn hình đen, rộng lắm.

28/05/2011: Chấm đỏ 2D, to bằng hòn bi, ở giữa vàng.

29/05/2011: Chấm đỏ 2D, cỡ đèn led TV.

30/05/2011: Chấm đỏ 3D --> lùi ra xa, co lại nhỏ xíu như cái chấm. Vui vui.

Tibu: Chánh Định xuất hiện lại thì nó tự động vui ra.

Lá Chuối: 31/05/2011: chấm đỏ 2D --> mơ thấy ma quỷ.

Tibu: Không có chánh định thì khi tu tập, hệ thần kinh lại là một máy thu sóng, y như là máy thu thanh (radio) nên nó thu được cái dao động và hình ảnh các cõi dưới ---> ma hay quỷ xuất hiện trong mơ, chứng tỏ là linh hồn đang tập trong khi ngủ.

Lá Chuối: 01/06/2011: chấm đỏ 3D ---> lùi ra xa ---> **co đẹp lại (đẹp đứng)** ---> phòng bên ngoài ---> 3D. Mát mát. Vui vui.

Tibu: Khi hình 3D xuất hiện, là dấu hiệu của Chánh Định (mà thời gian xuất hiện, và độ chiếu sáng là hai yếu tố để đo được tâm lực tu sĩ, theo tiêu chuẩn là "càng nhiều thì tâm lực càng mạnh").

Lá Chuối: Con lại thắc mắc tiếp:

So với ban đầu: hột vịt vàng, Đức Phật toàn thân nhìn từ dưới lên.

Tibu: ---> tâm chưa bị tì vết: Thiên.

Lá Chuối: Bây giờ tập lại chấm đỏ.

Hai cái này làm con **mất phương hướng**. Cảm giác chủ quan của con ngay từ đầu là nó đi bên Thiên, nên chỉ bây giờ miệng thì nói con chơi với chấm đỏ nhưng đầu con lại nghĩ chuyện khác.

Tibu: Bị ảnh hưởng chuyện sợ hãi: Y như nhóc ra trời mưa, nên cần dù thì đi trong mưa mới được. Tuy nhiên khi linh ảnh mà ra lại được thì đầu lại hoàn đầy ngay lập tức.

Lá Chuối: Vụ mơ thấy ma quỷ, mơ xong là tự nói (trong đêm đó) với con là: Con có niệm A Di Đà Phật mà nó không biến mất. ---> đêm hôm đó không hộ thân. Vậy có cần tập Ấn Phá Thiên Ma gì gì đó không Thầy?

Tibu: Không cần: Cảnh tùy tâm hiện, nên chỉ là trở ngại nhỏ do dao động tâm lý. Thiên Ma chưa xuất hiện trong trường hợp này. Thiên Ma xuất hiện khi tu sĩ làm ăn lớn mà thôi.

Lá Chuối: Vụ hộ thân nó làm cỡ 70%, 30% còn lại con phải đếm số chu kỳ, có lúc nó loạng quạng không nhớ vị trí thì con cầm tay ấn của nó đặt vào đúng chỗ. Con làm vậy có sao không?

Xin Thầy giảng thêm cho con rõ, và chỉ cho con nên làm gì tiếp theo, cho cả con luôn để con còn bày cho nhóc ạ! Con cảm ơn Thầy!

Tibu: Ừ nó không biết Ajna ở chỗ nào thì con cứ chỉ bằng ngón tay cho nó biết, thì đâu có gì lạ đâu? Tuy nhiên khi người ác mà rờ vào chỗ này thì nhóc cũng bị dao động một tí nhưng sau đó tâm lực của nhóc dư sức xóa cái trở ngại nhỏ này.

HoaSenTrenDa

Chương 4: Nhị của Longkhau tu tập

« on: June 09,2011,02: 43: 47 PM »

Longkhau: Thưa thầy, sáng nay 09 tháng sáu, con có hướng dẫn cho con bé nhà con tập thử cách nhắm mắt và quán hình hột vịt. Thật đáng ngạc nhiên khi một lúc sau bé nhà con mở mắt ra và nói nhiều câu chuyện tương tự như "Tìm Hột Vịt", con cũng thử cho xem các ảnh Phật và Bé có nhận ngay ra hình Phật A Di Đà (chân dung của Ngài A Di Đà do nghệ nhân baothoho trên Đà Lạt khắc). Bé kể nhiều chuyện lạ và rất hay, xin thầy và các Nhị cho con lời khuyên về trường hợp của con.

Tibu: Nó bao nhiêu tuổi rồi? 7 tuổi là ngon lành. Sớm quá thì chỉ nên tạo không khí cho nó tu hành như là bàn về chuyện tu hành, không nên nói chuyện người lớn như lời lẽ, hơn thua, mưu kế này nọ khi có nó quanh quẩn ở đâu đó. Vì nó còn nhỏ, hể mà nó thấy cái này thì nó cũng thấy cái kia. Khi mà nó thấy được thế giới bên kia thì nó sợ vì chưa đủ lớn.

Longkhau: Vấn đề là thế này, như đã thưa với Thầy, sáng nay LK có thử cho bé nhà con, năm nay 11 tuổi tập thử bằng cách nhắm mắt và quán hình hột vịt và niệm A Di Đà Phật. Khoảng 5 phút thấy bé mở mắt và kể chuyện đầu tiên là con thấy một chấm đỏ, to chừng hòn bi rất rõ, chiếu sáng, sau đó chấm đỏ biến thành quả trứng có màu vàng kim rất sáng càng ngày càng to ra, trong đó có một ông Địa ngồi giữa (theo lời của bé ông địa người to béo, giống ông địa ở các bàn thờ nên bé gọi ông địa, hehe) mặc quần áo màu vàng và 2 ông ngồi hai bên cũng quần áo màu vàng, trong đó một ông sau này bé xem hình thì nhận ra mặt của một ông chính là chân dung của Ngài A Di Đà (do nghệ nhân baothoho trên Đà Lạt khắc), còn ông kia thì Bé nói trong này chưa có hình nên chưa tả rõ được, chỉ thấy ông rất ít nói chủ yếu ngồi nghe hai ông Phật kia nói chuyện.

Lần thứ hai ngay sau đó bé vào nhắm mắt lại và xin đi theo để chơi thì ông "Địa" nhận lời đồng ý và hai người đi chơi cùng với một số người nữa, đi chơi nhiều nơi, cảnh rất đẹp... có cả tiết mục cưỡi rồng (vàng) và nhiều truyện bé đề nghị chưa kể ra ở đây trong lúc LK đang post bài. Sau đó bé mệt và xin phép nghỉ thì ông "Địa" nhất trí và hẹn sáng hôm sau vì ông cũng hết pin (năng lượng) cần phải hồi phục, sau sẽ chơi tiếp.

Cám ơn Thầy đã quan tâm trường hợp này, LK xin tuân theo những chỉ dẫn của Thầy và kinh nghiệm của chị LC. Xin hẹn ngày mai kể tiếp khi bé có câu chuyện mới.

Chương 5: Nhí của TLT tu tập

« on: March 28,2011, 07: 51: 29 PM »

TLT: Chú ui!

Trước đây con có dẫn Bé con gặp chú PN và hỏi chú lúc nào thì cho Bé đề mục tu. Vì thấy tình trạng cơ thể bé hơi yếu, chú PN nói nên cho cháu lúc chín tuổi.

Nhưng vì từ khi đọc bài bé con của Lá Chuối, con thấy ham quá nên về dụ bé ở nhà niệm Phật, quán chấm đồ.

-Ngay bữa đầu tiên là nó đã nói: con thấy chấm đồ.

-Đồ như thế nào? Như cái chấm này không"? (con chỉ chấm đồ tươi trên bức tranh thư pháp)

---> Không, Mẹ. Nó đỏ đậm hơn

-Bữa thứ hai, con hỏi nó cũng giống như câu trên vậy nhưng con thêm câu: con thấy chấm đồ có sáng không?

---> Có, mẹ. chấm đồ nó sáng.

- Sáng như thế nào con"?

---> Nó nhìn quanh quất không biết so sánh với cái gì. Con chỉ cái đèn led tivi và hỏi nó: "sáng như cái này không?

--->Sáng như vậy đó Mẹ.

Con nói nó là nếu thấy sáng thì con niệm "Hy lặc, hy lặc.. "

Mấy ngày sau đó, con hỏi nó có thấy Ông Phật không? Nó nói: "không, Mẹ".

Con dụ: con niệm lâu lâu 1 chút sẽ thấy chiếu phim, gặp Ông Phật,...

Khi Bố của nó nói là gặp Ông Phật rồi, con bèn nói với nó là: Bố con gặp Ông Phật rồi đó, con thấy Bố giỏi không, con ráng làm sao mà gặp Ông Phật đi.

Vào ngày thứ bảy, nó bị sốt và ói lúc ngủ.

Sáng ra thì bị mẹ đánh vì cái tội ị trong quần và... dính cứt đủ chỗ trong nhà (con hồi hận ghê gớm luôn!)

Con hỏi: "con có niệm Phật không"? - "Dạ có, Mẹ"

Con tiếp: con có thấy Ông Phật không? ---> "Dạ có, Mẹ"

Con dồn dập: "Sao? con thấy hồi nào"? --> dạ, tối hôm qua"

-Thiệt không đó? con phải nói thiệt nha? --->Dạ con gặp Ông Phật tối hôm qua.

-Ông Phật màu gì? có đứng trên hoa sen không? Hoa sen mấy cánh? (hỏi y chang như hỏi Bố nó)

--->"Ông Phật màu đỏ " Nó suy nghĩ và cố nhớ.

-Ông Phật màu xanh, màu đỏ hay màu vàng? Ông Phật có tóc không?

---> A, Ông Phật màu vàng, Ông Phật... không có tóc, à... mà con không biết nữa.

-Ông Phật có đứng trên hoa sen không con?

---> con chỉ biết hoa hồng, hoa cúc, còn hoa sen như thế nào, con đâu biết đâu mẹ?

Con lấy hình Ông Phật A Di Đà ở trang chủ cho nó xem

Con chỉ từng chi tiết

---> À đầu Ông Phật giống vậy nè Mẹ, nhưng mà áo màu vàng. Ông Phật có cái chấm đỏ ở trên đầu giống vậy.

---> tay phải Ông Phật co lên giống vậy, tay trái thả xuống nhưng úp lại chứ không phải ngửa ra.

---> hoa sen giống vậy, màu đỏ, í màu vàng,... í con quên rồi... , không biết mấy cánh nữa (tá lả bùng binh).

Con cho nó xem các hình Ông Phật khác trên internet

---> Ông Phật này sai cái tay rồi, tay co này ở bên đây, tay để dài này ở bên đây.

---> Không giống, Ông Phật này không có cái chấm đỏ, nhưng màu vàng thì giống.

---> Ông Phật này không giống, hoa sen giống màu này (nó đang nói hình bức tượng có màu vàng) nhưng không có cái này (nó chỉ cái bực dưới hoa sen...).

Thật không thể tin được, vì nó chưa bao giờ nhìn thấy hình Phật A Di Đà, và con chưa bao giờ nói cho nó nghe vì con có thấy bao giờ đâu, mà nó khẳng định rất rõ ràng từng chi tiết mà nó nhớ...

Con hỏi nó: con có nói chuyện với Ông Phật không? Ông Phật có nói chuyện với con không?

---> Ông Phật chỉ cười thui mẹ...

Con nói: "con giỏi quá. Ở nhà mình Bố thấy ông Phật, rồi Bé thấy ông Phật,...

Nó tiếp lời liền: chỉ có Mẹ là chưa thấy ông Phật... (quê thiệt!)

Ngày hôm qua, con hỏi nó nói nó vẫn thấy Ông Phật.

Còn hôm nay thì nó nói là không.

Chú ui! con phải nói với nó làm sao bi giờ ạ? (với tình trạng sức khỏe của nó hiện giờ) .

Con cảm ơn! Kính!

Tibu: Mắt đã kèm nhèm rồi mà khi đọc xong bài này và quẹt mắt một cái thì thấy nó ướt! Mới biết là vui quá mà chảy nước mắt! Chèn ơi! ở đâu mà ra sớm quá như vậy nè! Con nên cho bé dọt từ từ một tí, sẽ có lúc nó ngoan.

TLT: TLT cảm ơn Chú, Lá Chuối, Alu3xu, Tabàtamsur và Bác Gà con

Mà thiệt tình TLT cũng hông biết làm sao nữa, Bác Gà Con à

Vì TLT không có nhắc bé tập gì cả, và bé tự động làm -ngay trong giấc ngủ. TLT chỉ có hỏi: con có niệm Phật/thấy ông Phật không? rồi thui! Và hầu như nó trả lời là "có"

Lần đầu tiên biểu: con quán chấm đồ, tưởng tượng cái chấm đồ và niệm Phật. Và nó im lặng... làm, không có hỏi quán là gì?, chấm đồ ra sao... Nói chung là nó không hỏi gì hết... như người lớn tui mình.

TLT hỏi: "bao lâu thì con thấy Ông Phật"---> con niệm 10 niệm thì thấy Ông Phật.

TLT lại hỏi: con niệm mấy niệm mà không thấy Ông Phật ---> con niệm 9 niệm .

(Nghe nó nói chắc người khác nghĩ nó thuộc Kinh A Di Đà dữ lắm)

TLT mới hỏi: "con tâm sự gì với Ông Phật"---> tâm sự là gì hả mẹ?

-À, con nói gì với Ông Phật đó? ---> không nói gì hết Mẹ

-Ủa, Ông Phật nhìn con, rồi con chỉ nhìn Ông Phật thôi à? ---> Nói gì giờ hả Mẹ?

Mà thiệt, kêu nó nói gì với Ông Phật hả Chú? hay là con không nên hỏi gì hết -mà con không hỏi là nó cũng... không kể gì hết

(hiện tại hôm qua, hôm nay -vẫn nói là thấy ông Phật -thấy được 20-30phút). Kính!

Tibu: Quả nhiên là Hò Đô Ta! Nhí chỉ cần giữ linh ảnh và làm cho nó càng sáng thì càng tốt, nhưng vì sức khỏe nên con nói Nhí là giữ mức độ vừa vừa mà thôi. Làm nhiều thì nó ỏi đó.

TLT: Chú ui!

Chú "trông chừng" bé giùm con nha.

Chứ con không biết là bé có "thêm mắm, thêm muối" giống tật của con vì muốn làm cho con vui và được khen.

Nhưng con nghĩ là bé có nói thiệt (nhưng có 100% không thì con không biết), vì có bữa con hỏi bé thì bé nói là bé thấy Ông Phật sáng như cái đèn tuýp (bé nhìn quanh tìm rồi chỉ và so sánh).

Có bữa thì bé nói thấy Ông Phật nhưng không sáng.

Nếu mà mình hỏi miết thì bé nói là... không biết.

Con cảm ơn Chú lắm lắm! Kính!

« on: June 26,2011,10: 19: 52 PM »

MatTri: Thế đến hôm nay thì bé thế nào rồi, bác TLT?

Tibu: TLT là một nhân vật khó hiểu trên hoasentrenda. Đứa con đã nằm trong màn radar của tibu từ hồi TLT mới xuất hiện. Tibu đang tìm cách làm quen với bé.

TLT: Chu choa ui! Chú giới thiệu con giống... điệp viên “OO... thấy” quá vậy Chú.

Ai không hiểu chứ Chú là biết rõ con số 1 luôn đó mà.

Con đang chưa biết MatTri là ai và đang phân vân là “hắn” đang hỏi để dò... cái gì mà hỏi (có phải là “vô tu” tu tập hay chỉ để biết... coi ra sao, có thành tích đạt được không), để trả lời như thế nào cho thích hợp, vậy mà là Chú đã đỡ cho con rồi (hihihi)

Trích từ Chú TiBu:

“Quả nhiên là Hò Đô Ta! Nhí chỉ cần giữ linh ảnh và làm cho nó càng sáng thì càng tốt, nhưng vì sức khỏe nên con nói Nhí là giữ mức độ vừa vừa mà thôi. Làm nhiều thì nó ỏi đó.”

Cách đây hơn tháng rồi.

Số là Bé con học rất dở, thế nhưng thi học kỳ vừa rồi, bé thi toán được 10 điểm (con 10 lần đầu tiên trong đời đấy).

Bé về nhà mừng quýnh quán, vui và khoe suốt ngày này qua ngày khác, nói với người này qua người khác.

Mấy hôm sau, Bé thức dậy và tự nhiên bị... ho sù sụ -y chang như lần trước.

Rút kinh nghiệm lần trước, con không cho Bé uống thuốc tây chỉ uống thuốc nam chai siro tri ho. Con chưa hỏi, nhưng Bé đã khoe: “Con thấy Ông Phật sáng lắm đó Mẹ!”

“Thế con có nói chuyện với Ông Phật không?”

Bé tần ngần, cười cười “Có, Mẹ”

Con hỏi: “Ông Phật nói với con bằng miệng, hay qua đầu con”

Bé trả lời liền: “qua đầu, Mẹ”

“Ông Phật nói với con thế nào?”

Bé cứ cười cười mắc cỡ: “Ông Phật nói là con giỏi lắm, chúc con năm sau được học giỏi nữa”

Rồi thui... hết

(Nó nói vậy, thì con nghe vậy, chứ con không biết gì nha Chú)

Lần trước thì Bé bị ho gần 3 tuần, uống thuốc hoài không hết (ho sù sù đều đặn), rồi khi hết thì hết... đột ngột.

Lần này cũng vậy, Bé cứ ho... sù sù đều đặn (nghe tiếng ho nặng lắm) nhưng rồi được khoảng 1 tuần thì tự nhiên nó... hết (chứ không phải từ từ là ho sù sù (như có đờm) ---> ho ngắt ngắt (không đờm) ---> ho hắt hắt.

---> hết)

Mấy bữa đó thì Bé nói vẫn gặp Ông Phật sáng lắm...

Nhưng sau này con ít hỏi, lâu lâu hỏi thì bé nói: “Ông Phật không sáng” nhưng lại chống chế “chăm đồ sáng lắm, Mẹ”

Chú ui! Mỗi lần mà Bé bệnh như vậy là Bé do bé “quá sức” chơi với Ông Phật để “tiền lên” tí xiu hay do bé yếu quá mà vẫn chơi với Ông Phật nên bé bị bình, hay là... còn tùy? Con nên làm gì ạ?

Con thấy bé chơi với bạn, thì Bé dường như... nhỏ tuổi hơn tuổi của nó (nó nói chuyện như bé 4, 5 tuổi...), và nó khờ lắm, Con cứ “mackeno” hay sao Chú?

« on: July 03,2011,09: 23: 37 AM »

TLT: Chú ui!

Chiều hôm qua ngủ dậy, bé khoe là bé thấy Ông Mặt trời sáng rực sau lưng Ông Phật. Lúc trước, là bé thấy có sáng như có mặt trời sau lưng ông Phật. Nhưng bi giờ là thấy có mặt trời hiện ra, sáng và màu vàng như Ông Phật. Sáng này thì bé lại nói ngoài mặt trời ra còn có nhiều hoa sen xung quanh nữa. Hỏi thêm thì bé lại nói thấy mờ mờ không nhớ rõ. Hỏi kỹ hơn nữa thì bé lại nói hoa sen màu hồng, lá màu xanh... (không biết nó có tưởng tượng theo câu hỏi của mình không nữa).

Chương 6: Nhí của Ruồi Sinh tu tập

« on: February 13, 2011, 10: 17: 01 AM »

Ruồi Sinh: Thưa Thầy, bé NT vẫn giữ linh ảnh Ngài Quan Thế Âm nhưng vẫn chưa nghe Ngài Quan Thế Âm trả lời. Xin Thầy kiểm tra và chỉ cho TN.

Tibu: Là vì chưa đủ độ thanh tịnh nên chưa nghe được đó. Nên tìm việc thiện mà làm như là xoa bóp chỗ đau của ai đó trong gia đình... thử độ tử những sinh vật mà TN gặp ngoài đường,...

Ruồi Sinh: Hình như những tin nhắn con gửi đến Thầy trong YM từ cuối năm 2010 đến 2011 Thầy không nhận được thì phải.

Tibu: Yahoo nó bị bịnh khi chạy trên máy này. Nên vừa hôm qua mới biết là có anh em đã ngóng cổ đợi học cách sám hối từ hồi năm 2010. Thiệt là hết ý luôn.

Ruồi Sinh: Thưa Thầy.

NT (và cả CT) dùng phương tiện gì và cách thức như thế nào để độ tử ạ.

Tibu: NT và CT dợt chưa đủ mạnh để làm những chuyện trên. Nên cho tụi nhỏ thức tập chữa bệnh trong nhà. Rồi sau đó mới độ tử cho những sinh vật mà tụi nó thấy ngoài đường. Để tự tụi nó tìm ra cách làm.

Ruồi Sinh: Thưa Thầy

NT giữ linh ảnh Quan Thế Âm sáng như mặt trời, thu nhỏ như đầu mũi kim, vui số 10, giữ linh ảnh từ 5-10 phút.

báo cáo

Tibu: NT chắc chắn có những thay đổi rất là nhiều với trình độ này! Con hỏi NT là khi đề mục thành nhỏ như mũi kim thì ánh sáng nó to đến cỡ nào?

Ruồi Sinh: Báo cáo với Thầy về tu tập của NT:

- Khi Linh ảnh thu nhỏ như đầu mũi kim thì ánh sáng to khoảng gần bằng "cái" mặt trời.

- Linh Ảnh Quan Thế Âm ở tư thế ngồi, khoảng 4- 5 ngày hôm nay Linh Ảnh Quan Thế Âm đang ở tư thế đứng trên hoa sen nhưng vẫn chưa thể nghe được Quan Thế Âm nói.

báo cáo

Tibu: Như vậy là NT và CT, cả hai đứa chưa hiểu "sáng chói" là như thế nào rồi. Do vậy mà linh ảnh chưa có điều kiện để có làm thêm cái gì nữa cả.

Hiện tượng không hay là chưa nghe được âm thanh phát ra từ linh ảnh là vì tâm của NT còn ồn ào. Và trong điều kiện này, linh ảnh không thể chiếu sáng được hết cỡ.

Làm tiếp thì làm cái gì?

Trả NT về lại tính cách vừa chơi, vừa học. Trong đó, không nên đưa ý tưởng ganh đua, hơn thua cho nó mà chỉ đơn thuần là tập để mà chơi cho vui mà thôi.

Ruồi Sinh: Dạ vâng

Con cũng thường nói hai nhóc tập vui như trò chơi. NT không có tính ganh đua. Đó cũng là đặc tính riêng của bé. Nhưng có điều NT còn ham chơi, đầu óc chưa tập trung nhiều lắm.

HoaSenTrenDa

Chương 7: Nhập Định vào các tầng Thiên Vô Sắc

HL: Chào các Bạn. Sau bốn năm tu tập:

Ở Phương Đoàn Thung Lũng Tỉnh của xứ Utah lại xuất hiện hai đứa con của cô bé hàng xóm: Một đứa gái 10 tuổi: Trình Độ Nhập Định Phi Tường Phi Phi Tường Xứ, với quả vị Tu Đà Hườn. Một đứa trai 11 tuổi: Trình Độ Nhập Định Vô Sở Hữu Xứ, với quả vị Tu Đà Hườn. Nay xin hoan hỷ thông báo cùng bà con cô bác để tùy hỷ công đức.

Lbt: Wow.. ! Hạnh phúc thay cho người mẹ. Và cho mọi người. Tôi nghe tin này mà bần thần. Vì 1 cái vui kỳ lạ... Không diễn tả được. Và khi đem cái vui này vào trong tu tập thì thấy một sự thâm nhập sâu thẳm cũng không diễn tả được luôn. Sự cộng hưởng thật là ghê gớm. Anh HL cho ý kiến về vụ này. Và làm sao cho nó tràn đầy, sung mãn để được lợi lạc hơn.

Cám ơn anh.

HL: Với tâm hoan hỷ và tùy hỷ công đức: đệ xin kể tiếp vài chi tiết về cung cách nhập định vào cõi Vô Sắc của hai đứa bé. Sau khi tụi nhỏ an trú tâm vào Tứ Thiên Hữu Sắc một cách nhu nhuyễn để sử dụng (qua cách vận dụng những thần Thông như Thiên Nhãn, Thiên Nhĩ, Tha Tâm Thông) thì trong lúc vui câu chuyện thì cô bé hàng xóm (mẹ hai đứa bé) lại hỏi đệ:

-- Trời ơi! Chú Phước ơi, như vậy thì mình có thể nói rằng hai đứa tụi nó tu Đạo Phật giỏi thiệt đó chứ Chú hớ?

Đệ trả lời là:

-- Không phải vậy, tụi nó đang là những tà sư ngoại đạo rất là tài giỏi. Tụi nó chưa được gọi là Phật Tử mà chỉ là những Chư Thiên ở cõi Hữu Sắc mà thôi.

Cô bé hàng xóm lại hỏi:

-- Cho đến chừng nào thì tụi nhỏ mới được gọi là Phật Tử?

-- Cho đến khi nó “Ngộ Đạo” hay là “Nhập Lưu” thì lúc đó nó mới xứng đáng được gọi là Phật Tử.

-- Trời! Nghe mà thấy xa vời quá! Sao Đạo Phật tu khó quá vậy Chú? Còn con thì có câu niệm Phật và con niệm nay đã mười mấy năm rồi mà không đi tới đâu hết!

-- Mỗi người có một phước phần, con thì khác họ! Cứ tối đến, con được nằm giữa hai Chư Thiên ở trình độ Tứ Thiên Hữu Sắc đang hoàng thứ thiết 100% thì con còn muốn cái gì nữa chứ? Và lại khi tu thành Phật rồi, thì lúc đó mình tự nhiên là Thầy của Trời và Người. Mà con biết rằng: Làm Thầy của Con Người không thôi đã là quá khó rồi! Huống chi là việc “làm Thầy của các cõi Trời” nữa!

Những cõi này, mất thường đầu có ai thấy được mà nay mình làm Thầy của họ thì phải hiểu rằng Tu sĩ phải thật là xuất chúng thì các cõi này mới đến tham vấn, học hỏi. Do vậy tu Đạo Phật gặp khó khăn là cái chuyện thường.

Còn chuyện tụi nhỏ thì để chú tính cho tụi nó vào cõi Vô Sắc. Và sau khi vào đó được rồi thì chú chỉ tụi nó Con Đường Giải Thoát, hay đúng hơn chỉ cho tụi nó vào Niết Bàn trong vòng một (1) Sát Na để tụi nó nếm mùi vị Giải Thoát hay còn gọi là Ngộ Đạo, hay “Nhập Lưu”.

-- Con nghe thì nghe như vậy thôi! Chớ... sao thấy xa vời quá Chú ơi!

Và cô bé hàng xóm lại hỏi tiếp:

-- Khi tụi nó “Ngộ Đạo” hay “Nhập Lưu” thì tụi nó... thấy cái gì hả Chú?

-- Khi tụi nó Ngộ Đạo thì tụi nó sẽ phải qua một quy trình tạm gọi là: Quy trình Reset!

Có nghĩa là cái hệ thần kinh của tụi nhỏ hiện nay chỉ hoạt động theo chiều hướng của Nghiệp Lực mà thôi. Sau khi được gọi là “Nhập Lưu” hay “Ngộ Đạo” hệ thần kinh của tụi nhỏ sẽ rung động để thẩm nhuần cái Chân Lý mà tụi nó chỉ mới nếm được trong một chớp mắt mà theo danh từ chuyên môn: thời gian ngắn ngủi đó còn được gọi là một “Sát Na”. Sự rung động của hệ thần kinh trên sẽ làm cho tụi nó chóng mặt trong suốt 24 giờ kể từ lúc tụi nhỏ nó Ngộ Đạo. Cô bé hàng xóm tròn xoe con mắt, và cười duyên đáng rồi nói:

-- Con nghe thì nghe vậy thôi chớ thiệt tình: Con không hiểu gì hết!!!

-- OK! Để tới đó thì con sẽ thấy.

Đứa bé gái của cô bé hàng xóm bị mệt vì giúp đỡ bạn bè trong lớp (chữa bệnh này nọ). Do vậy mà để lại chỉ cho đứa anh của nó nhập vào Không Vô Biên Xứ trước.

-- NP đến đây Ba Phước chỉ cho con tập cái này!

Thằng bé chạy lại và ngồi trên đùi của đệ. Chỗ này đệ phải mở ngoặc ra để nói về cách xưng hô hơi kỳ lạ này:

Số là hồi tụi nhỏ còn bồng trên tay thì vợ chồng tụi đệ lại làm nhiệm vụ trông coi tụi nhỏ nên mới có cách xưng hô như trên.

-- Con quán cái ngôi sao nhỏ như cái dấu chấm trong computer đó.

Thằng nhỏ liền thoáng hỏi:

-- Làm liền hả?

-- Ừ

Chưa tới vài phút, thằng nhỏ lại nói:

-- Thấy ngôi sao rồi.

-- Vậy thì khi con nhìn chăm chú vào nó thì con đọc trong đầu của con câu: Không Vô Biên Xứ.

-- Đọc Không Vô Biên Xứ hả? Mà Không Vô Biên Xứ là cái gì?

-- Không biết.

Cô bé gái (đứa em) nhìn thằng anh được học một chiêu mới với nét mặt... thèm thường vì biết rằng mình không thể làm được gì cả khi đang mệt và nhức đầu (hai triệu chứng này là do sự cộng nghiệp khi chữa bệnh). Tuần sau, khi cô bé hàng xóm và tụi nhỏ lại qua nhà chơi thì đệ hỏi thằng nhỏ:

-- Sao rồi, Không Vô Biên Xứ của con đi tới đâu rồi!

Thằng bé trả lời liền:

-- Khi em té thì con cũng bị đau ngay cái chỗ của em đang đau luôn.

Cô bé hàng xóm lại hỏi:

-- Sao kỳ vậy Chú?

Đệ được dịp giải thích:

-- Khi nó vào Không Vô Biên Xứ thì cái ngôi sao nó sáng chói lên, sự sáng chói này nó choáng gần hết tầm nhìn của thằng bé.

Thằng nhỏ chen vào:

-- Ba Phước nói đúng đó Mẹ! Nó còn vài chỗ còn đen thôi ở cái viền khi con nhìn vào cái ngôi sao đó.

Đệ mỉm cười, nói tiếp:

-- Khi tâm nó an trú vững chắc vào tầng thiền này rồi thì cái thân thể của nó không còn bị giới hạn như thân thể của mình nữa. Có nghĩa là thân thể của nó không còn cái sự giới hạn hay biên giới như thân thể của mình nữa. Vì vậy, khi nào nó chú tâm đến một thân thể khác thì nó có thể cảm nhận là thân thể đó có bị đau hay không liền. Hay đúng hơn, mình cảm nhận như thế nào trên thân thể của mình (có nghĩa là tê mủi, nóng lạnh, đau nhức như thế nào) thì nó cũng cảm nhận như thế ấy khi nó chú tâm đến thân thể của mình.

Cô bé hàng xóm chỉ biết thán phục:

-- Hay quá hớ!

TB: Ramakrishna vị Thầy của Vivekananda ở Ấn Độ và Bà Thầy Tu tại Chùa Hắc Long Tự, tỉnh Bình Tuy ở Việt Nam cũng vào cái tầng thiền này. Khi cả hai vị Thầy này cũng bị đau khi chứng kiến cảnh con ngựa bị chủ nó đánh.

Thằng bé trai lại ham chơi như tự thuở nào! Tập đang ngon trớn tới Không Vô Biên Xứ thì nó lại ham chơi trò chơi điện tử thế mới chết chó! Trong khi đó đứa em gái đã hết mệt và nhức đầu. Cuối tuần, khi cả gia đình cô bé hàng xóm lại qua chơi. Và khi đệ vừa mở cửa để đón quý khách vô nhà chơi thì đứa bé gái đã chạy lại đệ vừa ôm đệ vừa reo lên:

-- Ba Phước cho con tập tiếp đi! Cho con tập tiếp đi! Con hết mệt rồi!

Tất nhiên, đệ rất là vui vẻ khi nói cho nó nghe cái công thức mà anh nó đã tập trước đó vài ba ngày:

-- Con tập trung tư tưởng và nhìn cho ra cái ngôi sao nhỏ như cái dấu chấm trong computer đó!

Con bé nhe nanh ra cười sung sướng:

- hì hì hì hớ (nó lấy hơi vào), (rồi lại cười tiếp) hì hì hì!

Chẳng mấy chốc con bé cũng vào được Cung Trời Không Vô Biên Xứ: Nó cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn trên thân thể của một ai đó, khi mà nó hướng tâm về người đó. Trong khi đó, tuy rằng thằng anh nó ham chơi, nhưng nó cũng vào được tầng thiên kế tiếp đó là Thức Vô Biên Xứ. Với phương tiện thiện xảo của Chư Phật và Chư Bồ Tát, thằng bé nghiêng răng nhắm kín mắt và ra sức tập trung tư tưởng vào cái ngôi sao đó nữa! Nó tưởng trình lại rằng:

-- Cái ngôi sao đó nó vừa xoay, và vừa phát ra hào quang sáng ngời! Hào quang này mạnh đến độ, nó tràn ngập và chiếm luôn cả cái không gian trong cái tầm nhìn của con luôn.

Có nghĩa là: Những vùng đen khi nó còn ở Không Vô Biên Xứ đã biến mất: Cả cái tầm nhìn của nó đã sáng ngời không còn một vùng đen nào cả trong cái hào quang phát ra từ cái ngôi sao đó.

Thằng bé tỉnh bơ nói tiếp:

-- Lần này, con có thể đọc được tư tưởng của người đối diện một cách dễ dàng hơn hồi con còn ở Tứ Thiên. Dễ nhất vẫn là em (nó vừa nói vừa chỉ đưa em gái của nó).

Đệ thoảng thấy, một ánh mắt hơi ganh tị của đứa bé gái, đồng thời ngay liền sau đó là một tia mắt sáng ngời, biểu hiện sự quyết tâm, chơi tới cùng! Chơi cho bằng được của đứa bé gái! Thật là vui mừng cho tấm thân già này của đệ, khi đệ nhận ra được cái ánh mắt đầy tinh tấn đó! Ánh mắt này rất ít khi xuất hiện!

Vì khi ánh mắt này đã xuất hiện cho ai đó thì vị tu sĩ này chỉ còn cách là tu tới bến, tu chết bỏ! Để diễn tả cái tình trạng tinh tấn này: Theo danh từ nhà binh thì có câu: Một là xanh cỏ, hai là đỏ ngực! Tiếng Anh có thể nói là: Do or Die! Riêng đệ lại có câu:

-- Thừa các Ngài, con biết chắc là con sẽ thua, nhưng trước khi con chết thì con sẽ chơi hết mình.

Và quả nhiên, đúng thật là như vậy! Con bé nhún ga và qua mặt anh nó cái vèo, tuy rằng thua anh nó nguyên cả một cung trời (là thua nhiều lắm đó! Thưa quý vị), nhưng nhờ cái tinh tấn và sự kiên định cùng với sự quyết tâm cao độ: Con bé đã tới Vô Sở Hữu Xứ trước thằng anh lúc nào cũng ham chơi của nó.

Đến phiên cô bé lại liền thoáng tường trình lại sự việc:

-- Sau khi ngôi sao quay vòng vòng trên chính nó và sau khi cả cái tầm nhìn đều sáng trưng bởi cái hào quang phát ra từ cái ngôi sao đó (Cung Trời Thứ Vô Biên Xứ) ! Thì không gian bỗng nhiên biến thành bảy màu tuyệt đẹp của cái vòng trời (móng bò, hay rainbow).

Tới đây, đệ quay qua cô bé hàng xóm và nói rằng:

-- Con biết không! Để tu tới trình độ này, một người lớn phải bỏ ra từ ba đến bốn năm dùi mài công phu thì mới tới được! Mà DP (tên đứa bé gái) nó chỉ cần có một tuần là làm xong thì hết biết luôn!

Nghe em mình nói lại như trên: Thằng anh, vốn ham chơi tự thuở nào, ẹo cái đầu qua, ẹo cái đầu lại ra chiều không tự bằng lòng cho chính mình lắm! Thằng anh lại không có ánh mắt sáng ngời đầy tinh tấn nhưng nó lại có cái mím môi rất cương quyết! Nó lăm lăm ngồi coi ti vi và không nói gì!

Đệ nhìn nó và nói với cô bé hàng xóm rằng:

-- Thằng NP, nó đang tức sùi bọt mép đó! Nó sẽ tu cho con coi!

Cô bé hàng xóm lại tròn xoe con mắt:

-- Nó mà bót ham chơi và tu hành ngon lành thì không có gì có thể làm cho con vui hơn được nữa đó Chú ơi!

BY: Cha Mẹ của 2 đứa bé chắc có lẽ cũng là những người có Tâm Tu rất cao, không thua gì 2 cháu bé... Đoán có đúng không Anh HL? ...

HL: Thay vì nói chuyện đồ ăn, đồ mặc, đồ lót, hột xoàn, và khoe nhà, khoe cửa. Cô bé hàng xóm chỉ có thích nói chuyện tu hành mà thôi. Cô bé nói lung tung chuyện cho mấy đứa nhỏ nghe, Cô ta nói về cảnh nghèo, cảnh khổ, và cảnh tu, và như vậy: Cô bé cứ qua cái chùa của đệ hàng tuần. Do vậy mà tụi nhỏ bị lây cái bệnh trầm kha của đệ.

Khi vào đến Vô Sở Hữu Xứ, con bé với cái giọng nhão nhoẹt diễn tả một cách chính xác như sau:

-- Từ cái hào quang màu trắng của Thức Vô Biên Xứ, khi con nhìn chăm bẵm vào cái ngôi sao đó, đồng thời con niệm Vô Sở Hữu Xứ thì không gian biến dần qua các màu của cái “rainbow”. Kế đó thì những cái màu sắc đó lại lóe sáng y như những cái đèn của cây thông Giáng Sinh vậy!

Nó lại chu chu cái môi của nó và nói:

-- Đẹp lắm lận!

Nó lại kể tiếp:

-- Sau một thời gian, thì cả cái không gian đầy màu sắc rực rỡ như trên lại... chui vào cái hào quang của con! Bây giờ, thì cái hào quang của con cũng có bảy màu luôn đó, nó hết có màu vàng rồi. Và con cũng bị nhức đầu nữa.

Đến nước này thì đệ phải chặn nó lại:

-- Thôi con dừng lại đi. Đừng tập nữa. Cho đến khi nào con hết nhức đầu thì lúc đó hãy tập tiếp!

Và vẫn cái gật đầu nhanh nhẹn tự thuở nào đó! Vẫn cái nụ cười tươi mát quá quen thuộc đó! Con bé vui vẻ trả lời:

-- Dạ!

Cô bé hàng xóm ngồi nghe với nụ cười đầy thán phục!

-- Thấy tụi nó tu mà thấy ham! Phần con thì cái chắm đở với câu niệm Phật mà con cứ rì hoai mà chưa đi tới đâu cả!

Đệ lại an ủi:

-- Mình già rồi con ạ! Cái đầu của mình bị cuộc đời nó đập te tua rồi!

Lại bàn về chuyện lạ mà có thật 100%: Hai đứa nhỏ, khi vào được Thức Vô Biên Xứ thì lại chơi trò chơi như sau: Tụi nó lại dùng thần giao cách cảm để nói chuyện với nhau. Đệ đã tận mắt chứng kiến một lần. Cứ y như là xi nê câm vậy: Nghĩa là tụi nó cũng có điệu bộ y như đang nói chuyện với nhau, nhưng có điều: người ngoài cuộc thì không nghe được cái gì cả! Cứ y như là hai thằng khùng vậy!

Một lần, đệ lại hỏi đứa bé gái:

-- Khi con dùng thần giao cách cảm để nói với anh thì con có biết rằng anh con có thể nghe được con muốn nói cái gì không?

-- Không, con không biết được rằng anh con có nghe được hay không! Nhưng anh lại trả lời rất là đúng!

Và sau đây lại là một ví dụ về cái đề tài mà bọn mình, nhất là Huỳnh KKT, hay bàn đến: Đó là hiện tượng “Vô Sư Trí”. Cung Trời Vô Sở Hữu Xứ là một trạm để dừng chân khi hành giả đang còn tiến tu trên đường giải thoát. Những cung trời khác thì hành giả có thể tu lướt qua. Nhưng đến khi muốn bứt phá để vào cung trời Phi Tướng Phi Phi Tướng Xứ thì thông thường hành giả phải an trú một cách vững chắc vào Vô Sở Hữu Xứ.

Tu đến đây, dầu muốn dầu không, hành giả buộc phải sống một cách thật là xuất sắc ở đời và cũng phải thật là xuất sắc ở Đạo. Qua những sự tận tâm giúp đỡ bạn bè khi họ gặp khó khăn hay bệnh tật... Hành giả sử dụng các kiến thức mà mình biết được khi mình tu học và cố gắng sử dụng chúng để giúp đỡ bạn bè. Chưa hết, hành giả phải hướng về một cuộc sống thật là gương mẫu. Trong điều kiện này, những linh ảnh về các Chư Phật hay Chư Bồ Tát lại có những biểu hiện đặc biệt như sau:

1. Nếu hành giả tu học và giúp đỡ bạn bè một cách tích cực thì các Ngài thường xuất hiện trên những hoa sen năm cánh và chỉ có một (1) lớp cánh hoa mà thôi.

2. Nếu hành giả chảnh mắng trong vấn đề giúp đỡ bạn bè thì các Ngài lại xuất hiện với cái hoa sen với rất là nhiều cánh (nhiều hơn năm cánh), nhưng vẫn chỉ có một lớp cánh hoa mà thôi.

3. Nếu hành giả lại tiếp tục chảnh mắng, và nhất định không thèm giúp đỡ ai cả! Thì các Ngài lại xuất hiện với những hoa sen có nhiều cánh và có rất nhiều lớp.

Giải thích:

Những biểu hiện của hoa sen ở số 2. và số 3. đều diễn tả tình trạng: “Pháp học chưa được lưu xuất”, có nghĩa là tình trạng... chấp pháp, hay đúng hơn là tình trạng “học nhưng chưa hành”.

(Như vậy, các Bạn lại hiểu thêm được thâm ý của các Chư Bồ Tát khi các Ngài vẽ những hình Phật và Bồ Tát và đem bán ở chợ với những hoa sen quái gở như trên!!!)

Một lần, đệ lại hỏi đũa bé gái:

-- Khi con dùng thần giao cách cảm để nói với anh thì con có biết rằng anh con có thể nghe được con muốn nói cái gì không?

-- Không, con không biết được rằng anh con có nghe được hay không! Nhưng anh lại trả lời rất là đúng!

NQS: Tại sao huynh HL không hỏi ngay cậu bé là có nghe hay không mà lại đi hỏi con bé.

HL: Cái này là cách hỏi cung của công an đây. Và ông nội này mới thật là “Dô Duyên” làm sao! Đệ hỏi cô bé thì đệ ghi lại một cách trung thực là “hỏi cô bé”. Đến khi nào đệ lại hỏi thằng bé thì lúc đó đệ sẽ ghi lại một cách trung thực là: hỏi thằng bé! Và cũng nhắc lại với Huynh đây là những chuyện ghi lại theo mô hình “những chuyện mình làm” vậy thôi, chớ không phải là chuyện... trường thiên tiểu thuyết do đệ chế ra đâu.

NQS: Và ngược lại “anh con nói con có nghe không, cái nghe như thế nào”...

HL: Chào Huynh.

Cái nghe như thế này nè:

Cái âm thanh khi nghe, nó y như một mũi tên, nó xuyên từ bên phải qua bên trái của cái đầu mình. Nếu Huynh có đọc các tài liệu y khoa thì sẽ gặp cái chuyện là họ đã nhận thấy rằng: bán cầu phải thuộc về “Vô Thức”. Do vậy mà khi thần giao cách cảm thì âm thanh hay giọng nói của đúng người đó lại... xuyên từ bán cầu phải của mình (vốn là phần Vô Thức) qua bán cầu trái (tất nhiên đây là phần... hữu thức).

NQS: Cách kể chuyện có edit rất kỹ của huynh khiến sự thuyết phục bị giảm. Huynh hãy tìm cách kể có tính thuyết phục cao hơn đi. Chuyện này hay, kể vậy có người không tin, phí đi. Mà tin thì chưa đủ cơ sở dăm ra mê tín.

HL: Cảm ơn Huynh, đệ không có ý thuyết phục một ai. Đệ chỉ ghi lại một cách trung thực những chuyện gọi là... Hết Ý của hai đứa bé còn thò lò mũi xanh mà thôi. Và tất nhiên: xấu đẹp, tùy người đối diện mà.

Sau khi qua những giai đoạn của sự chứng đắc như sau:

1. Không Vô Biên Xứ:

Ngôi sao lóe sáng và chiếu sáng gần hết vùng không gian của cái tầm nhìn (còn vài điểm đen). Đồng thời hành giả có khả năng cảm nhận được những cảm giác trên một thân thể khác khi hành giả chú tâm đến.

2. Thức Vô Biên Xứ:

Ngôi sao tự xoay và phát ra hào quang mạnh mẽ và chiếu sáng hoàn toàn nguyên cả vùng không gian của cái tầm nhìn. Lúc này hành giả có thể đọc tư tưởng khá dễ dàng của một chúng hữu tình nào đó khi hành giả chú tâm vào chúng hữu tình đó.

3. Vô Sở Hữu Xứ:

3.1. Ngôi sao phát ra những tia sáng bảy màu (y như cầu vồng). (Đó là giai đoạn Tầm Ướt)

3.2. Những màu sắc này chiếu sáng mạnh mẽ (Giai đoạn Trần Đầy)

3.3. Những màu sắc này thấm nhuần và biến đổi hào quang của hành giả từ màu vàng đổi sang bảy màu (giai đoạn Sung Mãn). Hành giả cùng một lúc có thể vừa đọc tư tưởng và cảm nhận những gì xảy ra trên thân thể của một chúng hữu tình nào đó, khi hành giả hướng tâm vào đối tượng trên.

Nay trở về hai đứa bé, một hôm đệ lại hỏi cô bé:

-- Từ số một, là trình độ thấp nhất của Vô Sở Hữu Xứ, đến số ba, là trình độ cao nhất. Thì hiện nay, con đang ở số mấy?

Con bé trả lời:

-- Số ba

-- Vậy à! Hà Hà! Đã quá! Đã quá! Bây giờ con làm tiếp như vậy: Cũng nhìn vào ngôi sao đó rồi con đọc Phi Tưởng Phi Phi Tưởng Xứ. Con bé sáng mắt, sung sướng gật đầu:

-- Dạ!

Nay lại bàn về cái Vô Sư Trí:

Con bé chẳng hiểu là mình đang ở trình độ nào. Và nó cứ cố gắng giúp đỡ bạn bè: Nó làm cho lên tinh thần những người cô thế, yếu đuối, và bệnh tật. Nó cố gắng chơi và thông cảm với những đứa bạn thuộc dạng dễ bị kích động (hiper)... Vì con bé làm được như trên, có nghĩa là sống xuất sắc ở đời và xuất sắc ở Đạo! Nên cái Vô Sư Trí của nó rất là bén nhạy. Và tất nhiên khi đề hỏi về trình độ của nó thì nó đáp được một cách dễ dàng:

-- Số 3!

Thế là em đi sau mà về trước (con bé DP vào Phi Phi Tường trước cả anh nó), còn anh thì lại ham chơi nên chỉ mới vào được Vô Sở Hữu Xứ mà thôi. Con bé lại được dịp tường trình lại những cảnh giới mà nó đã tự thân chứng:

1. Từ bảy màu của cái móng trời, Ngôi sao lại xoay vòng và đồng thời các màu sắc cũng quyện lại với nhau để thành một màu trắng.
2. Rồi từ màu trắng, nó chuyển sang màu đen. Và Màu đen lại chiếm dần màu trắng.
3. Không gian chỉ còn màu đen bóng mà thôi

Khả năng của nó là... biến thành chính đối tượng đó (với cả ba phần: Thân Khẩu và Ý) khi nó tập trung vào ai đó! Có nghĩa là từ Thô Tâm, qua đến Vi Tế Tâm và tới cái cảm giác... nó đều biết! Một khi nó tập trung vào một chúng hữu tình bất kỳ nào đó. Với sai số là 2%.

Trong đời tu hành thì ai cũng có những lúc cảm thấy mình tu thua bạn bè, anh chàng NP cũng rơi vào trường hợp đó. Nó li lợm tiên tu và không thèm để ý đến những cơn nhưc đầu của những lần nhập định liên tục của nó nữa. Tuy là như vậy nhưng định lực của thằng bé NP cũng khá cao. Với cái Vô Sư Trí của nó, thằng bé khẳng định là nó hiện đang ở số 1 (tức là tình trạng Tâm Uớt) của cung trời Vô Sắc tên là Vô Sở Hữu Xứ.

Chương 8: Dấu hỏi (?) và dấu chấm than (!)

Jan 22, 2008

HL: Tụi nhỏ tu hành vừa giỏi và vừa cao. Cả ba đều lần lượt vào được Tứ Thiên (gọi là "tu giỏi"), làm quen với A Di Đà hay Quan Thế Âm, và cao hơn hết là đã thành Thánh Tăng: Một chữ Vạn đã xuất hiện ngay ngực của từng đứa một. Thật là "ngoài dự trù"! Thông thường thì người hướng dẫn phải ở gần (theo kiểu "tay bắt, mặt mừng"), nhưng trong trường hợp này: Hai Lúa tui lại ở bên kia Trái Đất và chỉ liên lạc nhau trên Yahoo messenger. Nhìn tụi nhỏ tu theo kiểu... "hàm thụ" như vậy. Hai Lúa tui mới biết thế nào là phép lạ trong công phu. Đối với tụi nhỏ thì những công thức tu hành phải được xuất phát trực tiếp từ người chỉ đường. Đọc được như vậy, tụi nhỏ mới cảm thấy "yên tâm công tác", và tụi nó thi hành với một cái dấu chấm than (!).

Một khi đã yên tâm công tác và thi hành với một cái dấu chấm than (!) thì phép lạ liền xuất hiện.

Đối với người lớn thì lại khác hẳn: Người lớn khó có thể có được cái tâm trong trắng như tụi nhỏ. Có nghĩa là: Khi nhận một kỹ thuật tu hành xong thì người lớn lại thi hành với một cái dấu hỏi (?), thay vì là một cái dấu chấm than (!). Sở dĩ, người lớn bị cái dấu hỏi (?) là vì thói quen "tích lũy kinh nghiệm". Trong một tích tắc, người lớn lại có suy nghĩ: "Chắc không đó cha", hoặc là "Để coi, lần này mình có khá hơn lần trước không?", hoặc là "Ông nói thì dễ vậy đó chứ khi làm thì mới biết là đâu có dễ ăn?" ... Đại khái là như vậy... Khi thi hành với một dấu hỏi (?) như vậy thì phép lạ bị hạt cát đó chặn đứng.

Y như trong cuốn "Xứ Phật Huyền Bí" có nói tới đoạn như sau:

"Anh ta chạy ngay vào nhà của một Chân Sư và năn nỉ: Ngài cứu giùm người bạn vừa mới tắt thở. Chân Sư sau một cơn nhập định đã nói là: Bạn anh chưa chết đâu, anh hãy yên tâm ra về!"

Anh chàng lập tức chạy về, và vài phút sau lại chạy qua nhà Chân Sư thêm một lần nữa, và nói với Ngài rằng: "Thưa Thầy, bạn con vẫn tắt thở! Xin Thầy cứu bạn con với!"

Chân Sư bèn lấy một tí dầu trong cái đèn dầu trên bàn thờ và đưa cho anh bạn hiền và dặn rằng: "Anh đem dầu này về cạy miệng và nhỏ vài giọt thì anh bạn sẽ tỉnh dậy". Anh bạn tốt bụng này liền chạy về và thi hành y chang như Thầy đã hướng dẫn! Phép lạ liền xảy ra! Anh Bạn liền tỉnh dậy!

Sau đó, người bạn tốt bụng này liền qua nhà Thầy và nhìn vào cái đèn dầu trên bàn thờ, Thấy thế, Thầy liền giải thích: "Chính niềm tin của anh đã ngăn chặn phép lạ, trong lần đầu tiên khi anh chạy qua nhà của tui! Và lần thứ hai, sau khi nhận được dầu trên bàn thờ thì anh cho đó là linh thiêng và với niềm tin đó: Phép lạ mới có cơ hội và đủ điều kiện để xảy ra!"

Lời bàn:

Lần đầu tiên: anh Bạn chạy về nhà với một dấu hỏi (?)

Lần thứ hai, cũng anh bạn đó nhưng anh ta chạy bay về nhà với một dấu chấm than (!).

HoaSenTrenDa

Chương 9: Tội nhỏ Nhập Lưu!

HL: Một đêm, khi đệ đang làm việc ở trong xưởng thì một nỗi vui mừng không thể tả được lan tỏa khắp cơ thể của đệ. Trước hết, đệ không biết nguyên nhân của niềm vui này là gì? Chỗ đệ làm máy móc chạy quá ồn, nên phải thật là vất vả, đệ mới có thể vừa làm việc, vừa định tâm vào cái niềm vui đó để coi nó phát xuất từ cái gì? Một tư tưởng xuyên qua cái đầu đệ từ bên phải sang bên trái:

-- “Nay đã đến thời, để đưa cả hai đứa bé vào dòng Thánh!”

Thú thật, lúc đó, tuy đã 1 giờ sáng, nhưng đệ lại muốn... bay về nhà liền để... ghé qua nhà cô bé hàng xóm, đập cửa, kêu hai đứa đó dậy và cho nó công thức để “nhập dòng Thánh”. Tuy là suy nghĩ một cách vội vã là như vậy! Nhưng... Đệ phải đợi đến cuối tuần để có dịp gặp tội nhỏ! Khi cô bé hàng xóm lại dẫn tội nhỏ qua thăm cái chùa của đệ Một tuần lễ bỗng nhiên trở nên thật là dài! Trước hết với cái vốn Anh ngữ theo kiểu... ESL... loại lười của đệ, thì việc dịch ra thành Anh Ngữ cho hai đứa bé biết cái công thức để vào dòng thánh lại là cả một vấn đề!

Chủ Nhật, tội nhỏ lại qua thăm. Đệ bốc cả hai đứa và cho tội nhỏ ngồi ngay trên hai cái đùi của đệ và nói:

-- Bây giờ, cả hai đứa đều đọc trong tâm câu này:

-- Phật Tánh ở khắp mọi nơi, mà tại sao mình lại không cảm nhận được gì hết cả?

Và đệ dặn tiếp là:

-- Tội con vào cái tầng nhập định cao nhất của mình, rồi mới đọc câu trên.

Con nhỏ thì chăm chú và gập đầu, thẳng bé thì lại lơ là với đầu óc trống trơn. Tội nhỏ lại bận học hành, nên phải đợi tới cuối tuần mới có thể thực tập cái công thức trên. Thứ bảy đến, đệ lại xin phép La Hàu La (bà xã của đệ) cho đệ ở nhà ngày mai (Chủ Nhật), và không đi nhà thờ. Thế là đệ nằm nhà nguyên cả ngày Chủ Nhật.

Điện thoại reo vang:

-- Ba Phước, con bị chóng mặt rồi, con đang đọc câu đó thì con có cảm giác là “Buddha is inside me and I feel free! Và con bị chóng mặt”. Con bé nói tiếp:

-- I am the daughter of Buddha! And I love you Ba Phước!

-- Cho Ba Phước nói chuyện với Mẹ của con đi!

Cô bé hàng xóm nhập đề liền:

-- Nó tới rồi hả Chú? Nó đang bị chóng mặt!

Đệ trình bày cho cô bé hàng xóm nghe:

-- Nó sẽ bị chóng mặt suốt 24 giờ, việc này xảy ra là để cho thân thể nó thích ứng với cái tình trạng Giải Thoát mà nó mới lọt vào trong vòng một sát na. Đệ lại dặn dò tiếp với cô bé hàng xóm rằng:

-- Con đừng có cho nó chạy chơi nguyên cả ngày hôm nay nghe! Con cứ giữ nó trên giường, đắp mền cẩn thận và giữ ấm cho nó.

Cô bé hàng xóm lại thắc mắc về thằng anh của con bé:

-- Còn thằng anh nó thì sao Chú?

-- Cái thằng rõ là ham chơi, Chú dặn cả hai mà nó lại lo ra! Cho chú nói chuyện với nó đi

Cô bé hàng xóm lại đưa cho thằng anh cái điện thoại, đệ nói liền:

-- Con hỏi em con đọc câu đó ra làm sao, thì con đọc y như vậy sau khi con vào Vô Sở Hữu Xứ nghe!

Thằng bé lại dựa trên đường dây. Bên này, thì đệ lại nghe cái giọng nhão nhột của con bé chỉ cho anh nó đọc cái công thức nhập lưu bằng tiếng Anh. Cô bé hàng xóm thông báo cho đệ biết:

-- Rồi nó khởi sự làm đó Chú! Nó lại chạy lên lầu coi ti vi rồi.

Đệ nói tiếp:

-- Tin mừng! Tin mừng! Nó đói bụng thì con cho nó ăn cái gì nó thích!

Người thí chủ đầu tiên cúng dường buổi cơm đầu tiên ngay sau khi một tu sĩ đắc quả vị Thánh thì được rất là nhiều phước báu đó là lời Phật dạy! Cô bé hàng xóm vui vẻ thông báo qua điện thoại:

-- Nó nói, nó đói bụng rồi! Con cho nó ăn đây! Vui quá! Vui quá!

Một tiếng đồng hồ sau, cô bé hàng xóm lại kêu điện thoại và thông báo với đệ:

-- Thằng NP lại chóng mặt nữa rồi! Nó bò xuống thang gác! Nó đi băng xiên, băng nai tât cười lắm!

-- OK! Đợi cho tới sáng mai thì tụi nó hết chóng mặt! Con là thí chủ quái dị đến độ có thể cúng dường hai... “thằng thánh” trong cùng một buổi sáng. Thật là bất khả tư nghĩ.

Chương 10: Nhí mới xin chia vui

« on: July 08,2009,03: 58: 09 AM »

Nhí Mới: Con là Nhí Mới

tibu: Sức khỏe tới đâu rồi?

Nhí Mới: Dạ tới đỉnh đầu ạ

tibu: ok

Nhí Mới: con học bài được chưa Bác

tibu: Con nên hỏi Tam Tôn coi là: Con nên làm bao nhiêu lần phân thân nha! Bây giờ thì bác chỉ cho con phân thân đây.

Nhí Mới: Dạ 1 lần Bác ui

tibu: Hỏi lại cho chắc ăn: con có bị nhức đầu không?

Nhí Mới: Dạ không

tibu: Mần tivi

Nhí Mới: dạ sao Bác? (Nhí Mới này, chưa chuẩn bị gì cả, nên chưa biết tibu định nhờ nó làm cái gì!)

tibu: Quán Tam Tôn

Nhí Mới: dạ rồi ạ (cái này là cho mần tivi)

Nhí Mới: dạ rồi (chưa tới một giây sau là Nhí Mới đã quán ra Tam Tôn (Bồ Tát Quan Thế Âm, A Di Đà Phật, Bồ Tát Đại Thế Chí). Sở dĩ nhanh như vậy là vì Nhí nào cũng giữ linh ảnh này 24 trên 24.

tibu: Con coi khi này con đang để ý tới Ngài nào nhất?

Nhí Mới: Dạ A Di Đà

tibu: ok (Rất là hài lòng, vì trong Tam Tôn, tu sĩ chính tông sẽ tập trung vào Ngài ở giữa, làm được như vậy là do giữ giới luật rất là nghiêm mật: Có Hiếu và Không nói xạo cùng với tình trạng Chánh Định 24 trên 24, Còn không thì tu sĩ sẽ trả lời là... không biết, hay là cả ba...).

tibu: Con nhờ cả Tam Tôn đưa con qua Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới.

Nhí Mới: Dạ rồi Bác (Nhí Mới trả lời sau đó 1 phút).

tibu: Con thấy sao?

Nhí Mới: Dạ không sao hết Bác

tibu: Con có biết trong ba Ngài thì Ngài nào đưa con đi qua đây không?

Nhí Mới: Dạ A Di Đà Phật luôn Bác. (Rất là hài lòng, là vì chỉ trong một chớp mắt là trùm hoa sen và ngay cái tích tắc bị trùm đó mà Nhí Mới vẫn còn đủ sự tỉnh trí để ghi nhận đó là do bàn tay của Phật A Di Đà đưa mình đi! Thì đây là biểu hiện của "Bình đẳng các Pháp"!

Giải thích:

Y như Hiệp Sĩ Mù bị đánh hội đồng! Lỡ tai thì nghe tất cả các tiếng động: Tiếng hò hét, tiếng khua kiếm, tiếng di động của đối phương... Tất cả phải là bình đẳng! Chỉ có tiếng nào đó... trội hơn sự bình đẳng này thì Hiệp sĩ Mù mới phản ứng!

Có nghĩa là Nhí Mới nhìn Tam Tôn trong sự chói sáng của hào quang, tất cả là ba cái mặt trời! đứng gần nhau: Nhí Mới vẫn coi như: Các Pháp đều Bình Đẳng! Trong cái chói chang như vậy mà: Khi mặt trời ở giữa cục cựa (nó trội hơn cái Bình Đẳng) nên Nhí Mới mới có thể bắt trúng được. Và tất cả đều lạ lẫm.

tibu: con đọc Tứ Đại Nguyên

Nhí Mới: dạ

tibu: con biết Tứ Đại Nguyên không?

Nhí Mới: dạ không! (Đây là điều "dễ thương" nhất của bọn lubu! ai cũng hì hà hì hục giúp người còn lạ hơn Hiệp Sĩ Mù rút kiếm nữa mà không có ai nhớ tới Tứ Đại Nguyên gồm những câu gì!

tibu: Chúng sanh vô lượng thề Nguyên độ

Nhí Mới: dạ

Nhí Mới: dạ con đọc rồi bác ui

Nhí Mới: và tiếp theo là gì Bác

tibu: đợi Bác tý! (ngay cả tibu cũng quên nó luôn, nên vào internet mà google, nhưng tìm hoài cũng không ra...)

Nhí Mới: dạ

tibu: Phiền não Vô Biên thề nguyện tận (sau đó là tibü đọc theo trí nhớ! Tibü lại ngạc nhiên vì cái trí nhớ này: Tibü bị bệnh tim nên nó cà xịch cà đụi lăm, vậy mà nó nhớ cũng được cái đại ý! Cũng y như người địa phương có thể nói là họ đi trên con đường đó hằng triệu lần, nhưng hầu như là không ai biết tên của nó là gì!)

Nhị Mới: Dạ rồi bác

tibu: Pháp Môn Vô Lượng Thề Nguyện học

Nhị Mới: Dạ rồi bác

tibu: Phật Đạo Vô Thượng thề nguyện thành

Nhị Mới: Dạ rồi bác

tibu: Con đối trước Tam Tôn mà đọc tứ Đại Nguyện này

Nhị Mới: Dạ (sau đó hai phút, Nhị Mới leo vào màn tivi để đối diện với Tam Tôn và đọc Đại Nguyện)

Nhị Mới: Dạ rồi

tibu: Nguyện xin các Ngài Phân thân vào Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới để độ chúng sanh.

Giải thích: Vừa đọc xong là Tam Tôn phát sáng và phân thân, Nhị Mới cảm kích quá cũng làm rập khuôn luôn! Do đó mà Nhị Mới báo cáo liền từ từ tình hình chiến trường!)

Nhị Mới: Dạ rồi. Con thấy rất là sáng bác à! Chỗ nào có ánh sáng, chỗ đó có con bác ơi!

tibu: Vì Tứ Đại Nguyện mà các Ngài đã phân thân được như vậy, thì con cũng theo các Ngài và cũng phân thân vào Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới để thực hiện Tứ Đại Nguyện

Nhị Mới: Dạ. Dạ rồi

tibu: Hết

Nhị Mới: Dạ

Nhị Mới: Vậy là từ bây giờ, con có thể làm tiếp việc độ tử hử Bác

tibu: Ừ

Nhí Mới: Bác kiểm tra giùm con coi Phân Thân của con đúng chưa ạ (Câu này là của người lớn ngồi bên Nhí Mới nói xen vào)

tibu: Con bị nhức đầu, hay là đỡ rồi? (Nhí Mới vẫn tiếp tục báo cáo về tình hình chiến sự)

Nhí Mới: Sao con thấy nhiều người giống con vậy bác? Nhiều lắm!

tibu: Bao nhiêu? Mà nhiều?

Nhí Mới: Ở đâu có ánh sáng ở đó có con. Con thấy nhiều lắm bác ui, không đếm được luôn. Nó đứng đông lắm. Con không bị bị nhức đầu mà bị đau vai thôi à!

tibu: ok. Con nghỉ mệt đi!

Nhí Mới: Dạ. Bài Phân thân vậy là xong rồi đó hả Bác?

tibu: Khi nào bình tĩnh lại rồi thì con đếm bằng tivi, hay là hỏi Tam Tôn coi con có bao nhiêu phân thân

Nhí Mới: dạ. Tối nay con có làm tiếp Phân Thân không Bác?

tibu: Tam Tôn nói chỉ 1 lần thôi mà?

Nhí Mới: Dạ

Nhí Mới: Nhiều quá Bác ui. Mà ai cũng như con hết Bác ui.

tibu: Nói phân thân cứ đi thực hiện Tứ Đại Nguyện

Nhí Mới: Dạ. Con tưởng có mình con thôi, ai dè tụi nó giống con quá bác ui. Bác chat với em NN nha!

tibu: Ok

HoaSenTrenDa

Chương 11: Nhị và Subham

«: Tháng Mười Hai 23,2009,11: 48: 26 PM »

Tibu: Ngày hôm qua, Nhị đã đủ điều kiện vào học ở Pháp Thân Tỳ Lô Giá Na. Nhị (anh) do hiền hơn Nhị (em), nên đã được cái nước rút là vào ngay vùng đầu của Pháp Thân. Nhị cứ đi xuyên qua các cảnh giới diễn tả lại các kinh nghiệm Tâm Linh của Pháp Thân. Và đi dần vào trung tâm Trí Tuệ của Pháp Thân Tỳ Lô Giá Na. Tới đó, Nhị biết là mình đã thành một Đức Phật y như bốn Đức Phật khác đã ở đó từ lâu. Năm Đức Phật y như nhau này cùng quăng năm cái chày Kim Cang lên không gian.

Theo Nguyên Lý cuối cùng: **Sự Sự Vô Ngại của kinh Kim Cang.**

Khi quay phim và cho chạy chậm lại, quang cảnh sẽ là như sau:

Đức Phật ở giữa quãng chày thẳng đứng lên trên. Đồng thời bốn Đức Phật kia ở bốn hướng Nam, Tây, Bắc, Đông. Và năm chày này đụng nhau tạo thành tiếng nổ rất là to, tiếng nổ đó là dĩ nhiên là: "Subham". Chứng và đặc cảnh này: Nhị (anh) đương nhiên đạt được Tước Hiệu "Phật" (nôm na: hơi hám của một Đức Phật, vì chưa có chính thức).

Vì còn thiếu một chiêu cuối cùng là "Phản Bồn Hoàn Nguyên". Chiêu này thì tubu phải xin phép gia đình Nhị. Nếu gia đình chấp nhận thì tibub chỉ tiếp. Nếu gia đình không chấp nhận thì tibub sẽ chỉ tiếp khi Nhị tới tuổi "Trường Thành". Nhị vì chưa có tước vị chính thức vì còn thiếu một chiêu cuối cùng "Phản Bồn Hoàn Nguyên". Và cũng được biết là đã có Nhị (anh) đang ngồi bên tay trái của Ngài Tỳ Lô Giá Na. (**Bên Trí Tuệ**). Nhị (em) hiền như Nhị (anh) và cũng vào cảnh giới "Sự Sự Vô Ngại" và cũng đã quăng chày và đã nghe tiếng nổ "subham".

Nhị (em) chưa thông báo là đang ở bên nào của Ngài Tỳ Lô Giá Na. Hiện nay Nhị (anh) và Nhị (em) đang nghỉ mệt.

Như vậy:

Tước vị: **Đời Đời Lâm Bồ Tát** gồm có ba người:

- Tibu ở bên tay phải của Ngài Tỳ Lô Gia Na. (**Bên Thực Hành**).

- Cô Vân và Cô Trang

Mừng quá! Viết lung tung, không có thứ tự gì cả.

Tibu: Tất nhiên, khi đối diện với hai Nhị này thì người có cái tâm rộng lượng, không tướng như thế nào thì cũng vẫn còn lui vào tư thế... xét lại. Thừa bà con: Một Nhị vào Mật Tông bằng... Tịnh Độ. Và Nhị kia bằng Thiên Quán.

Có người hỏi:

Làm sao mà Tịnh Độ mà vào Mật Tông được. Vì Tịnh Độ là phương pháp tập của người bị nhiều nghiệp sát. Nhưng không phải là không vào được một khi cố gắng tới thành người câm lạng: Nhị Tịnh Độ, hiểu nhiều, nhưng lại không có đủ chữ để nói. Nhị rất là ngại đi tiếp xúc với ngay cả Cô Bác trong đám lubu.

Nhị sẽ rầy tibu khi tibu viết lại chuyện của Nhị Tịnh Độ đây.

Trong suốt thời gian vào Tịnh Độ Nhị chưa có lần nào rời Linh Ảnh của Tam Tôn. Bà con làm thử và giữ thử thì biết liền. Với mức độ kiên định, một mắt một còn với Linh Ảnh. Nên cái Chánh Định của Nhị đã vượt ra khỏi mức bình thường của những người tu tập Tịnh Độ. Và dĩ nhiên đủ sức vào Mật Tông.

Nay lại bàn về cái mà tibu gọi là Tước Hiệu:

Chỉ là danh từ mà thôi, chưa có chính thức. Vì phải vào cho được Chân Như và khi ra lại thì được Chân Như ghi cho Tước Hiệu Vĩnh Viễn:

Y như là tibu, cô Ba Hột Nút, cô Trang đã... bị ghi:

Khi xuất định khỏi quy trình "Phản Bồn Hoàn Nguyên" thì tư tưởng sau đây lại xuất hiện, tư tưởng này do Chánh Định và trình độ Chánh Trí mà có:

Tư Tưởng đi từ bên Phải qua bên Trái của Đại Não như sau:

Đời Đời Làm Bồ Tát Độ Sanh.

Tất nhiên, để làm nổi thì phải có sức khỏe. Bây giờ thì Nhị yếu xù hà. Phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Tibu: Mật Tông là cách đi từ con đường "Có" vào con đường "Không". Vì có cái tên là "Mật Tông" nên ai cũng tưởng đây là "Bí Mật", là "Kín", là "Chỉ có một số người nào đó được biết mà thôi". Hay là Pháp Môn này "thuộc về mâm trên". Do đó cho nên, những người Thầy đều làm bộ là "Mật" nên họ muốn nói sao thì nói, và nói ra sao thì cũng được. Pháp Môn "Mật Tông" bị các Thầy tung hỏa mù đến độ. Cho đến bây giờ cũng chẳng còn ai biết đâu là đâu nữa. Tất nhiên, đó là cái sai lầm lớn của một số người làm nghề là "Thầy Tu". Chớ có ai ngờ đâu: Mật là "Tam Mật Tương Ứng". Nói theo cách này thì dễ nghe và dễ hiểu hơn:

Tam Mật là: Thân, Khẩu, Ý.

Tương ứng là: y chang, là giống nhau y đúc, là trùng nhau.

Như vậy là Tam Mật Tương Ứng là: Tu sĩ y chang như là Đức Phật.

Có nghĩa là... tu xong rồi.

Thế nào là tu xong rồi?

Là Ngũ Uẩn Giai Không.

Và đi từ đường "Có" nên nó khác rất là xa cách đi từ con đường "Không".

Đường "Có" là có đủ thứ:

1. Có linh ảnh của Bồ Tát (tibu thì là: Linh ảnh Nghìn Tay, Nghìn Mắt và 11 cái đầu của Ngài Quan Thế Âm).
2. Có linh ảnh của Phật (tibu là: Ngài A Di Đà Phật),
3. Có Linh ảnh của Hành Giả,
4. Có linh ảnh của Hộ Pháp.
5. Và có luôn linh ảnh của vị Phật cao cấp nhất: Đó là linh ảnh của Ngài Tỳ Lô Giá Na ở trên Liên Hoa Tạng.

Tu sĩ gồm được đủ nguyên bộ Linh ảnh này rồi thì sẽ thực hiện công đoạn "Phản Bồn Hoàn Nguyên". Có nghĩa là quay về cội nguồn.

Năm linh ảnh này khi hội tụ trên trung tâm của Liên Hoa Tạng thì lại đóng vai là Ngũ Uẩn.

Và khi thi hành công đoạn "Năm Ông Nhập Một" (danh từ của lubu) thì tu sĩ có thể là:

Một vị Phật.

Một vị Độc Giác Phật.

Một vị Bồ Tát.

Quy trình này do tibü tìm ra, và sự tập dợt rất là gian nan và có khi lại nguy hiểm. Nhất là lúc thực hiện kinh nghiệm của hai chày Kim Cang giao nhau. Ba chày Kim Cang giao nhau. Bốn chày Kim Cang giao nhau và sau cùng là năm chày Kim Cang giao nhau. Cuối cùng mới là giai đoạn "Phản Bồn Hoàn Nguyên".

Sau này, tibü lại tìm ra cách cho mấy Nhí vào trực tiếp mà không cần qua các giai đoạn đã trình bày ở trên! Một phát kiến chỉ có ở Việt Nam. Quy trình lại đơn giản, ít gian nan và ít nguy hiểm hơn, nếu tu sĩ trụ vào những việc thiên về "Phước Báu Độ Sanh".

Hai Nhí Bám sát tibü và dùng Diễn Đàn để thực hiện những việc thiên về Phước Báu Độ Sanh. Và khi đi gặp Ngài Ty Lô Giá Na, cả hai Nhí đã đủ phước báu và đã lọt vào quy trình năm chày Kim Cang giao nhau tạo ra tiếng nổ Trứ danh: Subham!

Tibü không thể viết rõ ra quy trình "Phản Bồn Hoàn Nguyên". Là vì hễ mà viết ra là Hai Nhí này sẽ làm liền, trong khi sức khỏe chưa phục hồi được bao nhiêu. Và đó là điều nguy hiểm.

Hết

HoaSenTrenDa

PHẦN IV: CHUYỆN CỦA NHÍ

*“Cuộc đời lắm chuyện phiền,
Nhiều chông gai khiến cho ta nhiều khi muốn khóc,
Cuộc đời ta chỉ chờ vào nghiệp quả của mình,
Giờ mọi chuyện cũ đều cho qua,
Và ta chỉ lo chuyện mới. ”*

(Bé NN tặng Lubu)

Nhí: Bao giờ tất cả mọi người cùng hướng về một đường giải thoát vậy ba?

Phuoc Nguyen: Không bao giờ có chuyện đó

Nhí: Kể cả thời Đức Phật hả ba? Vậy ông Địa Tạng Vương bao giờ mới làm xong cái nguyện của ông?

Phuoc Nguyen: Chưa ai biết được

Nhí: Con cũng thích cái nguyện của ông Địa Tạng Vương

Phuoc Nguyen: Ai mà không thích và nể?

Nhí: hahaha

Chương 1: Tội nhỏ tu

Fri, 13 Feb 1998 17: 42: 08

HL: Huynh Bình viết: “Anh Lâm raises an interesting topic which all of us may like to discuss:

- How do our kids practice Buddhism at home? Do they pray, do they chant, do they reflect every night? If they do, how? etc. ”

Nay đến để chia vui cùng các Huynh và các Bạn.

Đệ thì có hai trụ, một gái rụ (20 tuổi) và một chú oắt tỳ (9 tuổi). Bé Sam (con gái rụ) nhập được vào Tam Thiên hồi còn 16 tuổi và đứng lại đó cho tới bây giờ. Bé Sam dùng ngọn lửa để làm Kasina lâu lâu do hứng

chí, Bé cũng vào được phần nông của Tứ Thiên, tập tành tài tử, tu tà tà. Tâm tánh hiền từ, nhận xét sắc sảo, học hành tà tà, tới đâu thì tới. Là thần tượng của thằng oắt tỳ.

Thằng oắt tỳ thì ngẫu hơn: Nó vào direct Tứ Thiên hồi còn 7 tuổi. Vì lợi thế đó, nó dùng phương pháp quán xâu chuỗi 18 hột để vào Đàn pháp Quan Thế Âm (phát kiến do đệ mò ra). Và tới nay nó học với Pháp Thân Quan Thế Âm về tứ Vô Lượng Tâm. Nó đã học xong tâm Từ, tâm Bi và tâm Hỷ và hiện đang giải lao trước khi vào đoạn cuối của Tứ Vô Lượng Tâm: Tâm Xả. Chuyển biến tâm lý (do Má và Bác nó nói lại): Từ một thằng oắt tỳ cực kỳ điềm dàng (chuyên môn chơi trên cơ thiên hạ, nay thành một cục bột hiền khô, ai làm gì cũng cười, hay im lặng mà nhìn... Nhưng lại có những hành động khó hiểu là (chuyện này do cô giáo thông báo lại):

Bất ngờ bay vào căn hai anh chàng lớn con người Mỹ ụnh nhau ngoài sân trường: Thằng oắt tỳ bị đám lạc đạn một cú vêu đầu. Thằng oắt không khóc, chỉ la to:

“Mấy anh đừng đánh nhau nữa!”

Kể lại cũng thấy vui vui.

Mén! Hai Lúa.

HoaSenTrenDa

Chương 2: Hiểu ý và... hết ý!

Wed, 10 Sep 1997 13: 11: 07

Chào quý Bạn.

Bà xã “La Hầu La” của đệ vừa mới từ trường học của thằng oắt tỳ về, Bả kể rằng:

Cô Giáo kêu em lên và có nói về thằng nhỏ như sau:

“Chào bà, nó làm toán giỏi lắm, và nó cũng có những phản ứng rất là kỳ lạ!”

Rồi Cô Giáo đưa cho Bả coi cái đề toán: Em có 1 đồng cắc 50 xu nếu đổi thành 25 xu thì em sẽ có mấy đồng cắc?

Thằng nhỏ trả lời: Em không chịu đổi vì đồng 50 xu lại rất hiếm.

Lạ kỳ là cô giáo chấm: Pass thế mới vui.

Nhân đó đệ mới kể lại cho cả nhà nghe câu chuyện của đệ.

Đề Luận: Em hãy tả chân con mèo của em.

Khi đệ nộp bài thì chỉ có vòn vẹn một câu như sau: Thừa Thầy nhà em không có nuôi mèo vì mèo nó ị thúi lắm.

Thầy cho đệ ăn số 0 và ăn roi và còn la:

“Em chơi xỏ lá Thầy! Lần sau là Thầy kêu ba má lên gặp Thầy đó!”

Trong khi đó, có một bạn lại được điểm 9/10 và bài được đọc cho cả lớp nghe.

Và đệ có đứng dậy và phát biểu rằng:

“Thưa Thầy, trò ở gần nhà em, và em biết nhà trò không có nuôi mèo! Và lại nhà trò nghèo lắm, làm sao mà có sữa để cho mèo uống được?”

Thầy nói tụi em tả chân thì trò đó đã “Tả Xạo” mà Thầy còn cho điểm 9/10 nữa!

Kết quả: Thầy đuổi đệ ra khỏi lớp và bắt đứng úp mặt vô vách!

Chương 3: Thằng oắt tỳ kiểm tra... ba nó

HL: Chào các Bạn. Do nhân duyên một nhận xét chí lý của Huynh TD là:

Chính vì (HL: Không) kiểm chứng được nên lão HL tha hồ mà chiếu phim... Mà đệ được dịp kể một chuyện do thằng oắt tỳ kiểm tra Ba của nó.

Cách đây vài tháng, đệ có làm một thí nghiệm là nếu cứ nhìn các cảnh bất tịnh thì chuyện gì xảy ra cho cặp mắt của mình... Và đệ vào máy chỗ XXX để nhìn coi ra sao. Ít lâu sau, trên mí mắt của đệ nó mọc ra 2 cục da dư. Trong lúc vui câu chuyện thì thằng oắt tỳ nó nhìn thấy mấy cục da này và đề nghị: đưa nó cái kéo để nó cắt mấy cục da dư này, chớ để đó, nó kỳ quá. Đệ vui vẻ nói nó: thực hiện chánh định nơi khuyết tật của một thân hình thì sẽ biết nguyên nhân tại sao họ lại bị như vậy. Như vớ phải vàng, thằng oắt tỳ... làm liền và kết luận chắc nịch: tại Ba nhìn tầm bậy tầm bạ nó mới ra như vậy đó!!! Đệ cười xòa thoải mái và khen nó rằng: con cứ việc ăn nói thẳng thắn và thật thà như vậy, thì con càng ngày càng tu ngon lành hơn nữa. Và nó đòi cắt, nhưng đệ nói là cứ để đó làm kỷ niệm cho vui.

Mến.

HoaSenTrenDa

Chương 4: Cục xương Phật

HL: Vào ngày Chủ Nhật ngày 26 tháng 8 năm 2001 đệ mò lên chùa Wat Dhammagunaram ở thành phố Layton, cách Salt Lake City cỡ 60 miles về hướng Bắc, để coi Xá Lợi của Đức Phật. Vì đến sớm nên, đệ đi vòng vòng và phát hiện ra một cái hay của cái chùa này, chung quanh vách của cái chùa này, họ có chắt những cục đá cùng một loại và tất cả đều có tuổi thọ là 6.5 tỷ năm, lúc mà Trái Đất chưa có sự sống.

Kể đó, đệ có đọc trong tờ thông báo là Xá Lợi của Đức Phật được đựng ở trong một cái tháp cao khoảng 0.8m. Thế nhưng, đến lúc gần 10 giờ sáng thì có một bàn tay nào đó lại sửa lại rằng: Xá Lợi Phật sẽ được đặt vào cái tháp chỉ cao có 25cm mà thôi, và sẽ để ra ngoài sân để cho bà con chiêm bái vào lúc 1 giờ chiều. Trí óc giang hồ của đệ lại suy diễn như vậy: chết cha, họ đem ra ngoài thì an ninh ra làm sao ta? Lỡ có mạng nào đó liều mạng chồm và chạy thì tiêu đời trai liền.

Sau khi diễn văn bằng tiếng Thái, tiếng Anh, được đọc xong thì Thầy Trù Trì bụng một cái khay trên đó để vài cái hộp. Ngay lúc này, đệ bị các quan khách dồn đệ kẹt cứng vào vách tường và may quá, ngay lúc Thầy Trù Trì đi qua đệ thì đệ đưa máy ảnh lên quá đầu và... chụp cầu may. Sau đó, đệ ra ngoài sân và chụp vài hình cái bảo tháp bằng thủy tinh cao khoảng 25 cm. Có tới 4 ông cảnh sát to như con bò mộng quay mặt ra ngoài và đứng vây quanh cái chỗ để cái bảo tháp bằng thủy tinh cao 25cm và một cái hộp tròn tròn bằng bạc cũng được để kế bên. Cho tới mãi ngày hôm nay, đệ mới đi rửa hình và khi đem về nhà. Khi thằng oắt tỳ đi học về thì đệ đưa mấy cái hình và nhờ nó coi cái nào có Xá Lợi Đức Phật. Tất nhiên, cái hình bảo tháp được đưa ra trước và sau đó là cái hình Thầy Trù Trì bụng cái mâm có cái hộp tròn bằng bạc.

Đón xem tiếp cái ứng dụng của tâm thanh tịnh khi thằng oắt tỳ (13 tuổi, con của đệ) nhìn vào cái hình mà đệ có chụp khi đi coi Xá Lợi Phật ở chùa Thái Lan ở Utah. Và sau đây là những lời đối thoại của tụi đệ:

- Hôm bữa, ba có lên chùa Thái Lan để coi Xá Lợi Phật...
- Xá Lợi?
- À! cục xương của ông Phật đó mà!
- Ông Phật nào?

- Thì ông Phật mà ông chỉ cái cách mà con đang tu đó.

Thằng oắt tỳ nhân mạnh thêm một lần nữa:

- Ông Phật nào?

- À! Ông Phật có tên là Thích Ca.

- À! Cái ông gần nhất đó hả Ba!

- Ủ, con coi cái hình nào có chứa Xá Lợi Phật?

Đệ đưa cái hình có cái tháp bằng thủy tinh cao cỡ 25cm cho thằng oắt tỳ coi trước. Thằng nhỏ vừa cởi giày và vừa... nhập định. Chiếc giày vừa cởi xong và trong khi nó ngồi thẳng lên thì đệ thấy nó hơi khựng lại một cái và ngay lúc này, nó đã vào được Tứ Thiên Hữu Sắc với cái màn tivi rồi. Sau đó, thì... nó... không phải... ở đây. Vì căn cứ vào ánh mắt sáng ngời và hơi đứng tròng của nó, khi nó nhìn vào một điểm xa xăm ngay đằng trước mặt. Một thoáng sau (cỡ hai phút) nó lại cục cựa và chỉ vào cái hình của cái tháp và nói:

- Trong này có cục xương, nhưng không phải là cục xương của ông Phật.

- Chớ của ai?

Thằng oắt tỳ lại nhập định lại và sau đó cũng cỡ 2 phút:

- Của một ông Thầy Tu, ông tu rất giỏi, nhưng chưa được như ông Phật.

Đệ thấy, thằng nhỏ hơi bị mệt, nên đệ đợi cho nó bớt mệt một tí, và hỏi tiếp:

- Làm sao con biết!

Thằng nhỏ nói chắc nịch:

- Ba, khi mình đang hoang thì màn ti vi nó rất là sáng và lúc đó nó không thể sai được. Mình nhìn vô là mình biết. Nó không có "cái tại sao" gì hết: mình biết vậy thôi.

- OK, vậy thì con coi coi cái này có Xá Lợi Phật không?

Thằng nhỏ nhìn vào cái hình mà đệ chụp bằng linh tính, hình có cái mặt hơi lo âu của Thầy Trù Trì khi thầy bung cái mâm có cái hộp tròn bằng bạc. Sau cỡ 10 phút rơi vào trạng thái "không phải ở đây" như đã bàn ở trên, thằng oắt tỳ nói:

- Đây, mới là xương của ông Phật! Khi mình thấy qua màn tivi thì nó sáng hơn, và khi mình nhìn nó lâu thì nó chỉ mình cách tu tập. Tất nhiên, đệ chỉ mỉm cười như thường ngày...

Chương 5: Diệu Quan Sát Trí

HL: Ý thức dưới tác dụng của Không Trí có khả năng quan sát sự việc với 100% khách quan. Và nó thấy rất rõ và chính xác.

Ví Dụ: Hôm qua, thằng oắt tỳ vừa mới ráp xong một cái model của phản lực cơ F-4 Phantom. Và đệ có hỏi nó là chiếc máy bay này thuộc về Hải Quân hay Lục Quân thì thằng nhóc dùng Tứ Thiền để coi và nói lại là nó thuộc về Hải Quân. Thế nhưng, đệ nhìn ở dưới bụng thì không thấy cái móc dây cáp được dùng khi máy bay đáp xuống hàng không mẫu hạm.

Và có đưa ra nhận xét đó cho nó. Một lần nữa nó lại dùng Tứ Thiền để coi cái móc đó ở đâu. Và khi nó xuất định, nó chỉ cho đệ thấy rằng: Cái móc nằm sau đuôi của máy bay! Trên cái model bằng nhựa phải nhìn hơi kỹ mới thấy được cái móc đó. Và nó có nói với đệ như sau:

“Ba, mình vô số 4 để tìm hiểu thì cái óc của mình nó to lắm, to đến độ mà con qua cái cửa cũng không được nữa đó!

“Ừ do vậy mà các tượng về mấy ông Phật họ có vẽ một tướng tốt của Ông ở trên đầu: một cục thịt mà người Trung Hoa gọi là Nhục Kế, và cái cục đó diễn tả cái bộ óc “không thể qua được cái cửa” đó!

Thằng nhóc nghiêm nét mặt: “Mình dùng nó để hại người thì bị khùng đó ba!” “hí hí!”

(thằng nhóc mới có 9 tuổi).

Do vậy mà nó có tên là Diệu Quan Sát Trí.

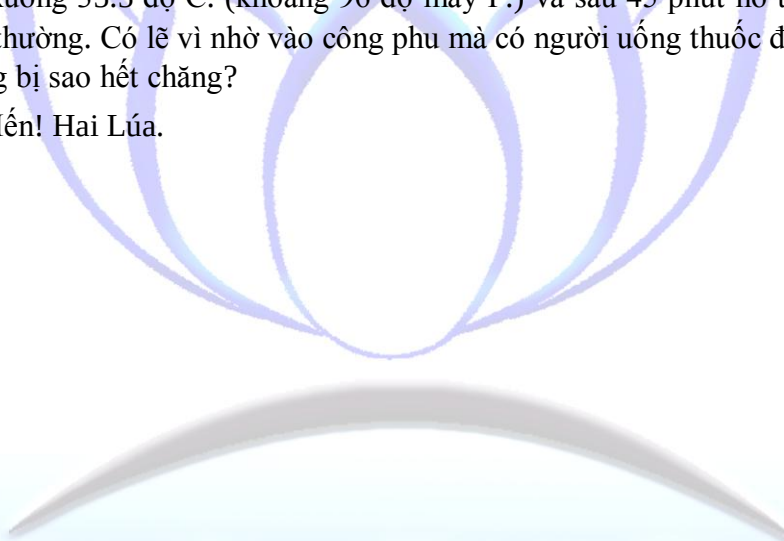
Tuy vậy, cái Trí này vẫn thuộc về tà pháp khi mình dùng lại ở đây và không chịu tiến tu tiếp. Thân ái chào các Bạn!

Chương 6: Lại chuyện khó tin!

Mon, 1 Sep 1997 23: 13: 37

Chào quý Bạn! Chiều nay, khi qua chơi với một nhà hàng xóm, thằng oắt tỳ cầm một lon Dr Pepper và uống... một cách không bình thường tý nào cả: Nó uống nước ngọt và uống luôn con ong vò vẽ dài cỡ 3cm (1 inch), con ong đóp nó một phát ngay nóc vọng, nó la hét om sòm và phun con ong ra. Cũng may nhờ vào mức độ nhập định mà Thằng oắt chỉ đau ngay lúc đó thôi, vết thương không xưng, Thân nhiệt tuột xuống 35.5 độ C. (khoảng 96 độ máy F.) và sau 45 phút nó trở lại bình thường. Có lẽ vì nhờ vào công phu mà có người uống thuốc độc lại không bị sao hết chẳng?

Mến! Hai Lúa.

HoaSenTrenDa

Chương 7: Mạn Đà La Quan Thế Âm

Sun, 1 Mar 1998

HL: Thăng oắt đi lễ nhà thờ đều đều, và học giáo lý dài dài cho tới 7 tuổi. Hiện nay nó vẫn làm phụ lễ ở nhà thờ. Ý của đệ đưa ra những chi tiết trên là đệ không đá động gì đến ông Phật gì hết, và thăng oắt hoàn toàn là một tờ giấy trắng đã được ghi vào những giáo lý của Thiên Chúa Giáo. Đệ chỉ nó vào Mạn Đà La Quan Thế Âm theo kiểu như sau:

1. Quán một cái hòn bi nhỏ màu vàng bằng ngón tay cái của nó, tâm niệm: Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát. Thăng oắt nhìn đệ và hỏi: Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát là cái gì?

Đệ trả lời cộc lốc: Không biết!

Nó cứ y như vậy mà làm: Nó tưởng trình lại rằng nó có thấy hòn bi đó và đã nhìn vào đó và niệm như trên.

2. Qua hôm sau, đệ nói và vẽ hình cho nó coi cái râu chuối 18 hột và nói nó tưởng tượng ra từng hột một, ứng với mỗi lần niệm Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát y như trên.

3. Sau đó là vẽ thêm một hột nữa ở ngay kế của hột thứ nhất và hột thứ 18: Hột râu mẩu. Và cũng niệm như trên. Nó làm xong và tả lại cho đệ nghe.

4. Sau đó đệ nói nó niệm làm nhiều lần. Cứ xong một vòng thì để ý độ sáng của cái hình đó! Khi nào nó sáng nhiều nhất thì nói cho đệ nghe. Thăng oắt y lời, nghe sao làm vậy: Sáng lắm rồi đó Ba!

5. Đệ lại nhờ nó nhìn vào hột thứ 19 và niệm liên tục cho tới khi ánh sáng của hột đó lấn áp luôn cả ánh sáng của những hột khác. Thăng oắt tỳ làm liền và nói: Mấy hột kia nó biến đâu mất rồi, nó còn có một hột mà thôi!

6. Đệ xúi nó niệm cho hột đó sáng mạnh nhất và chỉ lên mặt trời nói rằng: Nó (hột đó) còn sáng hơn cái mặt trời đó nữa! Nó làm xong và nói lại là hột đó sáng lắm lắm.

7. Đệ lại xúi nó nhìn vào hột đó với độ sáng cực kỳ trên và đặt câu hỏi: Nam Mô Quan Thế Âm Bồ Tát là cái gì? Và hỏi xong thì cứ nhìn vào cái hột đó vậy thôi.

Sau đó nó nói lại là: Có một ông ngồi xếp bằng trên cái bông, hai tay đang ôm một viên ngọc ngay trước ngực, cái hột có cái ông đó nó còn sáng hơn cái hột vừa rồi nữa.

Chương 8: Cô bé hàng xóm

HL: Lu bu quá nên đệ lại loan tin trễ cho bà con cùng chia vui với cái thân già này. Cô bé đang lái xe và lọt vào tình trạng “Ngộ Đạo”. Sự kiện này có thể gọi là đệ đã làm xong 50% nhiệm vụ rồi.

Hơi dài dòng một tí!

Nhớ lại hồi còn ở Đà Lạt đệ thường xuyên lui tới nhà Anh Thái (hiện nay là Restaurant De Famille ở đường Duy Tân cũ). Trong lúc trình bày về nhân quả của cuộc đời đệ thì sau khi nghe qua, Anh Thái bật khóc và đề nghị rằng:

-- Qua đó để bị nghiệp rồi mất hết vợ con thì qua để làm gì? Thôi thì ông ở lại đây với tụi tui, ông ăn một ngày có một bữa, nhà thì lại dư phòng, mắm muối gì cũng được thì Thái già này dư sức!

Đệ trả lời:

-- Ai mà muốn đi qua đó đâu nè! Nhưng khi qua đó thì em có cơ hội tìm lại được hai đứa con của em, hai đứa này đã bỏ nhà ra đi... hồi tụi nó ở với em ở bên Tàu lận. Em đánh tụi nó và tụi nó bụi đời luôn, nay có dịp Cha Con gặp lại thì em sẽ chỉ cho tụi nó tu luôn cho đời tụi nó hết khổ.

-- Làm sao mà có thể gặp được? Utah nó lớn như miền Nam Việt Nam, làm sao mà ông có thể tìm ra được hai đứa đó?

-- Tụi nó cũng ở quanh quần đầu đó mà thôi. Nhân duyên mà anh Thái

Và quả thật là vậy. Vừa mới chân ướt, chân ráo qua Utah, khi làm phu đồ rác ở Phi Trường Quốc Tế ở Salt Lake City (Diêm Hồ Trán), thì đệ làm quen với đứa thứ nhất liền. Đứa thứ hai, cái đứa mà đệ thường gọi là “Cô Bé Hàng Xóm” thì chỉ vài tháng sau là đệ gặp nó, qua sự giới thiệu của cô em của đứa thứ nhất!

Hai đứa vẫn như xưa, không khác gì lắm.

Một đứa thì ngang tàng và lì lợm, nhất định không thềm nói xạo. Một đứa thì làm dáng, làm duyên thân hình thì ốm yếu, tâm tánh thì loạn động lung tung: hậu quả của những kiếp sống bạt mạng giang hồ,

bất cần đời. Đứa không thèm nói xạo thì đệ hướng dẫn nó Thiền quán với đề mục là “Ngọn Lửa”. Còn Cô Bé Hàng Xóm thì lại niệm Phật.

Chỉ vài ba tháng sau thì những cơn ác mộng, nhờ vào cách niệm Phật theo kiểu phóng mạnh niệm ra đằng trước mặt, đã biến mất! Cô bé hết bệnh, cô bé reo lên vui vẻ:

-- Hay quá Chú ơi! Cách niệm này, nó... work thiệt đó nghe!

Cơn bệnh tưởng là trầm kha, hết lối thoát liền biến mất là một khích lệ lớn cho Cô Bé. Nhờ nhân duyên là tụi đệ giữ hai đứa con của Cô Bé nên Cô Bé Hàng Xóm cứ qua lại. Đệ thì có dịp ba hoa chích chòe về những kinh nghiệm tâm linh mà đệ đã kinh qua trên đường tu hành theo Đạo Giải Thoát. Cô bé hỏi lung tung đủ thứ chuyện, chuyện trên trời dưới đất, chuyện trừ ma hàng quỷ, chuyện chữa bệnh... Chuyện phong thủy, hàm rồng, chuyện cúng kiến...

Cặp mắt đã tròn nay lại càng tròn hơn khi Cô Bé bị thu hút thật sự vào những chuyện theo kiểu “1000 lẻ một đêm” của đệ... Tâm tánh theo kiểu bất cần đời thay đổi: Cô Bé lần hồi sửa đổi tâm tánh, Cô sống giới luật rất là đàng hoàng, ăn nói đã ngay thẳng, nay lại càng ngay thẳng hơn, không còn cái cách uốn éo như con lươn. Do cơn bệnh đã hết nên Cô Bé tự tin hẳn lên, do vậy mà những nhận xét trở nên chính xác và khách quan hơn.

Tuy vậy, Cô Bé tu hành rất là tài tử, khi thì tập trời chết khi thì tập tà tà thấy mà... sốt cả ruột. Để tránh cái tình trạng này, đệ chữa mũi giùi vào hai đứa nhỏ, nhất định nâng cao tình trạng tâm linh cho hai đứa nhỏ lên mức tối đa! Với mục đích là sách tấn Cô Bé Hàng Xóm. Và quả nhiên là như vậy: Hai đứa tiên tu dễ dàng như chẻ tre! Và rồi, cung trời Vô Sắc tưởng như không bao giờ với tới được, nay đã nằm trong tầm tay! Tụi nhỏ chỉ có thể nhân ga tu hành khi được nghỉ học vài tuần (Tụi nhỏ học theo kiểu không có ba tháng hè mà cứ học suốt năm theo kiểu: Một hai tháng thì tụi nó được nghỉ một hai tuần).

Cô Bé đã tận mắt chứng kiến hai đứa nhỏ cùng trả lời như nhau khi được hỏi cùng một vấn đề. Tụi nhỏ (đứa thì mười tuổi, đứa thì mười một tuổi) bàn về nghiệp quả rất là... chuyên nghiệp:

-- Mẹ! Đó là ác nghiệp đó! Mẹ càng quậy thì nó càng trở nên rắc rối hơn! Mẹ nhìn một tí đi mà!!!

Phải nói là nhờ vào cái Minh Triết của tụi nhỏ mà Cô Bé càng hay hơn nữa. Cô Bé bị kèm kẹp tứ phía:

-- Mẹ! Tới giờ tập rồi! Mẹ xuống dưới nhà tập đi rồi tụi con mới đi ngủ được!

-- Mẹ! Để khi được nghỉ thì con hồi hướng cho Mẹ! Để Mẹ tu tập dễ dàng hơn!

-- Chà Mẹ lại giữ cục đỏ lâu quá hớ! Mẹ tập tới đâu thì con biết tới đó, rất là rõ, như hồi nãy Mẹ giữ cục màu đỏ lâu ghê hớ!

Cô Bé cứ bốc điện thoại lên gọi đệ để kiểm chứng liên tục:

-- Có đúng không vậy Chú! Tụi nó có Tha Tâm Thông rồi hả Chú?

-- Có đúng không vậy Chú! Tụi nó có thể biết con tập tới đâu hả Chú!

-- Có đúng không vậy Chú! v.v... và v.v... Có Đúng không vậy Chú!

Thế rồi tụi nhỏ “Ngộ Đạo” và Cô Bé Hàng xóm lại cho tụi nhỏ ăn buổi ăn đầu tiên sau khi Ngộ Đạo! Theo lời Phật dạy thì những hành động bố thí này sẽ làm cho người đầy thiện duyên này tăng trưởng phước báu rất là nhiều. Cô Bé Hàng Xóm lại qua nhà đệ với vẻ mặt tươi sáng đầy phước báu. Vài ba tháng sau, hay đúng hơn, một ngày kia, tự nhiên cô bé cảm nhận một niềm vui khó tả. Theo lời tường thuật của Cô Bé thì những cái niềm vui này thường xuyên xảy ra khi hai đứa nhỏ đạt được một trình độ tâm linh nào đó. Thế nhưng, lần này thì tụi nhỏ im re, không báo cáo gì cả!!! Vậy mới lạ chứ!!!

Và trong khi lái xe đi đâu đó! Trong lúc tác ý về cái câu chìa khóa mà đệ đã chỉ cho tụi nhỏ và ngay lúc đặc tâm vào câu: **“Giải Thoát là gì cả!”** Thì Cô Bé bị lọt vào một tình trạng khó diễn tả qua ngôn ngữ! Và sau đó thì bị chóng mặt trong vòng 24 giờ đồng hồ. Tình trạng này không mạnh như những đứa nhỏ nhưng cũng đủ mạnh để cho Cô Bé Nhập Lưu. Một chữ Vạn to 2 inch rưỡi màu vàng đã nằm ngay luân xa Anahata của Cô Bé khẳng định rằng: Chỉ còn có bảy kiếp nữa thôi thì Cô Bé hoàn toàn thành công.

Chương 9: Xuất hồn bằng luồng Bhavanga

HL: Ngay tại Utah này có sơ sơ hai nhóc tỳ. Hai nhóc tỳ cùng một trường ốc nên tụi nó cũng không làm cái chuyện đó (biểu diễn này nọ) ! mặc dù tụi nó làm được (bằng cách xuất hồn) những chuyện y như là chuyện Phong Thần vậy.

Đệ kể lại cho bà con thưởng ngoạn:

D. P (đứa bé gái) có một đứa bạn, khi ra chơi, thì nó lại kể rằng... nó gặp ma. Đôi mắt tròn xoe, với cái giọng nhão nhoẹt, D. P. kể lại cho mẹ nó nghe:

-- Mẹ! Nó đang kể mà con thấy được cái con ma đó luôn đó mẹ!

Thằng anh N. P. đang ngồi hóng chuyện, cũng trợn con mắt lên:

-- Em nói mà con cũng thấy được luôn đó mẹ! Em còn yếu, nên để con làm cho!

Mở ngoặc

N. P. nói "làm" ở đây có nghĩa là "độ" cho con ma đó.

Đóng ngoặc:

N. P. xuất hồn bằng luồng Bhavanga qua nhà con bé (bạn của D. P.) và gặp con ma và nói cho con ma nghe câu chân ngôn Om Mani Padme Hùm.

Con ma không chịu đi!

N. P. hỏi:

-- Tại sao, mày không chịu đi?

-- Tại vì tao đợi má tao, má tao cùng chết với tao. Nhưng vì tao không thấy má tao nữa, vì vậy mà tao đợi má tao

-- Mày đợi bao lâu rồi?

-- 100 năm rồi!

-- Trời, để tao đi tìm má mày cho!

Nói xong nó lại dùng cách xuất hồn bằng luồng Bhavanga (N. P. hay nói, bằng ngôn ngữ của nó, khi làm cái chuyện này: "Con leo vào cái màn ti vi").

Dĩ nhiên, nó tìm ra được má của con ma.

Và N. P. nhắc lại với bà này rằng:

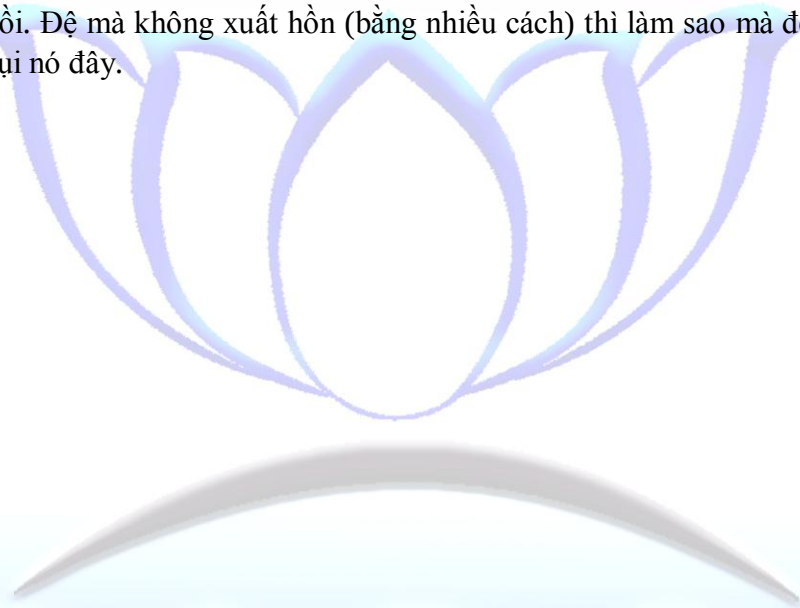
-- Đứa con của bà nó đang đợi bà cách đây 100 năm rồi!

Má con ma nghe xong thì trợn con mắt! Vì bà này vừa mới sức nhớ lại chuyện cũ về đứa con sau 100 năm xa cách.

N. P. và bà này cùng xuống Trái Đất và gặp lại con ma.

Hai má con ôm nhau và cùng nhau về lại cung trời, sau khi cảm ơn N.P.

TB: Hai đứa nhỏ, con của cô bé hàng xóm, tập với đệ đã 5,6 năm nay rồi. Đệ mà không xuất hồn (bằng nhiều cách) thì làm sao mà đệ chỉ cho tụi nó đây.

HoaSenTrenDa

Chương 10: Một đứa nhỏ ăn Tết

Feb 11, 2008

qn: hi bác, chúc bác năm mới gặp nhiều may mắn, sống lâu trăm tuổi. Hi bác, bác còn online không?

Phuoc Nguyen: hi

qn: bác ui, ngày hôm qua con đi suối vàng, con làm quen với thần núi nhiều lắm

Phuoc Nguyen: hahaha, biết mà, thế nào cũng có một đứa làm quen

qn: nhiều lắm bác ui, mỗi ông mỗi mặt

Phuoc Nguyen: hahaha

qn: bác ui, đêm giao thừa con lên con gặp bác với bác nhỏ ngồi trên A Di Đà lâu lắm

Phuoc Nguyen: ời

qn: bác ui

Phuoc Nguyen: haha

qn: tối giao thừa con có làm được gì không bác? con quán tất cả anh em trong nhóm lubu ra

Phuoc Nguyen: ok

qn: rồi quán cả nước Việt Nam

Phuoc Nguyen: ok

qn: có hình chữ "S"

Phuoc Nguyen: haha

qn: con quán chư thiên

Phuoc Nguyen: sao nữa

qn: con cầu nguyện thanh tịnh, thanh tịnh, đại thanh tịnh

Phuoc Nguyen: ok

qn: rồi con mới phát phóng quang sáng hơn lúc con nói câu "Phật pháp ở khắp mọi..." thì nó rất là sáng

Phuoc Nguyen: ok

qn: sau đó con quán gia đình nội ngoại con ra con phát phóng quang luôn, bác ui

Phuoc Nguyen: hahahahaha, làm búa xua hả con, khá lắm đó

qn: lúc con vô là nhà con đang cúng giao thừa

Phuoc Nguyen: ok

qn: con quán trước sân để đưa họ đi nhưng mà không có ai hết

Phuoc Nguyen: ok

qn: hôm bữa tất niên con đưa rất nhiều

Phuoc Nguyen: thông thường khi mình tu giỏi thì ít ai tới gần mình được lắm, ok

qn: hôm mừng một con có lên nhà bác Xuân chúc tết

Phuoc Nguyen: à, hay à

qn: con có đưa hết, sau đó mẹ con đau đầu

Phuoc Nguyen: ok

qn: xuống nhà dì Châu con làm lần nữa mẹ con cũng đau luôn

Phuoc Nguyen: con hồi hướng công đức cho mẹ con

qn: vậy có kết quả gì không bác? dạ

Phuoc Nguyen: và hàn lại cái hào quang cho mẹ, con biết cách hàn không?

qn: dạ, dạ không

Phuoc Nguyen: con dùng màn tivi

qn: bác ui, dạ

Phuoc Nguyen: nhìn vào hào quang của mẹ

qn: dạ

Phuoc Nguyen: thì con sẽ thấy có những vết màu đen

qn: dạ

Phuoc Nguyen: đó là vết nứt

qn: dạ

Phuoc Nguyen: con chánh định vào đó

qn: dạ, con thấy rồi

Phuoc Nguyen: thì con biết được tại sao mẹ bị như vậy

qn: dạ

Phuoc Nguyen: nếu mẹ tự làm nứt (do Sân) thì con khuyên mẹ đừng có sân nữa

qn: dạ cái tivi nó trả lời là mẹ con bị đau đầu, dạ

Phuoc Nguyen: con coi ngay chỗ đau đầu đó hào quang có bị nứt không?

qn: bác ui

Phuoc Nguyen: ời

qn: dạ có, bác ui

Phuoc Nguyen: ời

qn: con hàn lại rồi, bác ui

Phuoc Nguyen: haha, con làm như vậy cho chắc ăn

qn: tối hôm qua con vô thăm cô Vân

Phuoc Nguyen: con nói mẹ niệm Phật

qn: dạ

Phuoc Nguyen: khi mẹ niệm thì vết nứt nó to ra, khi nó đang to ra thì lúc đó con hãy hàn lại, như vậy nó giữ lâu hơn

qn: lúc sau con định ra thì Phật dẫn con đi xuống 18 tầng Địa Ngục phát cơm và nước cho họ, rồi nhiều người bu con

Phuoc Nguyen: hiện con đang hộ thân bằng cách nào rồi

qn: họ nói con cứu họ, con đưa họ đi, nhiều lắm

Phuoc Nguyen: ok

qn: hiện họ đang ở tầng 4

Phuoc Nguyen: ok, con đang hộ thân cách nào rồi

qn: sau đó Phật dẫn con vô bệnh viện "Tai, mũi, họng" ở thành phố SG phát thuốc, dạ tối giao thừa thì con hộ thân bằng hột vịt

Phuoc Nguyen: làm dữ dội há

qn: dạ, con thường hộ thân bằng cách một

Phuoc Nguyen: ok, hộ thân cho thật chắc chắn thì mới làm được việc lớn được

qn: dạ

Phuoc Nguyen: con sẽ thấy rằng cách 2 sẽ làm cho họ khó có thể đứng tới mình được

qn: trong tết con có lên bệnh viện khoa nhi

Phuoc Nguyen: ok

qn: nhiều em bé bu con và kêu cứu, con đưa đi rất nhiều

Phuoc Nguyen: ok

qn: hiện các em cũng đang ở tầng 4

Phuoc Nguyen: ok

qn: nhưng mà giờ thì các em ấy đang ở tầng 5 rồi bác ạ

Phuoc Nguyen: con thấy là cách 1 thì họ còn lại gần con được

qn: ông bà con bữa nay đã lên tầng 6 rồi phải không bác? dạ

Phuoc Nguyen: còn cách 2 thì họ khó có thể gần mình được

qn: dạ

Phuoc Nguyen: con nên dùng cách 2 khi đi độ tử

qn: dạ

Phuoc Nguyen: con càng làm nhiều chừng nào thì ông bà càng lên lẹ

qn: dạ, bác ui

Phuoc Nguyen: ơi

qn: giờ con coi được 5 năm rồi

Phuoc Nguyen: ok

Phuoc Nguyen: con cứ làm từ tốn

qn: độ chính xác là 100%, dạ

Phuoc Nguyen: ok, hay lắm

qn: bác kiểm tra lại giùm con

Phuoc Nguyen: con có kể lại cho mẹ nghe chơi không?

qn: dạ chưa

Phuoc Nguyen: hừm, nên kể lại cho mẹ nghe

qn: con chỉ kể mấy ý chính thôi, dạ, ha ha

Phuoc Nguyen: đúng vậy, nhưng phải kể

qn: dạ, ha ha ha ha

Phuoc Nguyen: ha ha ha

qn: bác ui

Phuoc Nguyen: ơi

qn: con bác Tảo quán đề mục là lửa

Phuoc Nguyen: ok

qn: ra hai năm rồi

Phuoc Nguyen: ok

qn: nhưng nó chưa phát tia ánh sáng, bác Tảo nói là giờ nên làm gì?

Phuoc Nguyen: nên nói nó làm cho nó vui lên bằng cách niệm hỷ lạc

qn: dạ

Phuoc Nguyen: khi nó vui lên rồi

qn: dạ

Phuoc Nguyen: thì nói nó nhìn chăm chăm vào đề mục

qn: dạ

Phuoc Nguyen: thì nó sẽ phát hào quang

qn: dạ, bác Tảo nhờ con và Na Uyên lên làm bàn thờ

Phuoc Nguyen: ok

qn: có được không bác?

Phuoc Nguyen: được! mình chỉ cần quán bốn tôn vào cái hình là xong

qn: dạ

Phuoc Nguyen: trong khi đó mình nhờ Bác Tảo niệm danh hiệu của Ngài

qn: dạ con ở nhà, con làm việc đó được không?

Phuoc Nguyen: được

qn: hay là phải lên nhà bác Tảo

Phuoc Nguyen: con chỉ làm như trên, ngay khi Bác Tảo niệm danh hiệu trước bàn thờ, lên thì đúng phép hơn

qn: dạ, bác ui

Phuoc Nguyen: ơ

qn: tết bên Mỹ có vui không bác?

Phuoc Nguyen: không, vì ai cũng đi làm, hợp lại thì nói chuyện bậy bạ và uống rượu

qn: dạ

Phuoc Nguyen: nên không có hay lắm

qn: dạ, bác ui, tết bên này cũng vậy, tết nay con đi tới bác Nhỏ

Phuoc Nguyen: ok

qn: mẹ Vy, bác Thọ

Phuoc Nguyen: ok

qn: và mấy bác trong nhóm nên cũng vui lắm bác ui

Phuoc Nguyen: ok

qn: bác ui

Phuoc Nguyen: ơ

qn: tết nay con có làm được việc gì không?

Phuoc Nguyen: cũng tạm tạm

qn: đã được bao nhiêu phần trăm?

Phuoc Nguyen: tạm tạm, cỡ trên 50%

qn: dạ

Phuoc Nguyen: là nhiều lắm đó vì mình chơi cả Việt Nam luôn mà!

qn: dạ, tiếp theo con phải làm gì?

Phuoc Nguyen: nghỉ giải lao

qn: dạ

Phuoc Nguyen: coi kiếp

qn: dạ

Phuoc Nguyen: và học hỏi kinh nghiệm từ đó

qn: bác ui bữa gì con bị ho sẹ hơi mà không hết?

Phuoc Nguyen: cái gì bác không hiểu con viết cái gì

qn: con nói con bị ho, mà bữa gì sao không hết?

Phuoc Nguyen: con làm nhiều quá, con nên nghỉ giải lao

qn: dạ

Phuoc Nguyen: bận áo ấm

qn: bác con không muốn người mập ra mà con muốn mặt mập ra được không bác?

Phuoc Nguyen: trùm khăn như bà già

qn: dạ

Phuoc Nguyen: cái mặt?

qn: dạ

Phuoc Nguyen: được, con làm như sau, dùng màn ti vi

qn: dạ

Phuoc Nguyen: bỏ cái mặt vô đó

qn: dạ

Phuoc Nguyen: và nói như sau: hồi con chưa tu thì con nói dối và làm nhiều điều không đúng, nhưng từ ngày con tu rồi thì con không có thêm làm ác nữa. Nếu đúng như vậy thì nguyện xin cái mặt của con nó mập ra

qn: dạ, con làm rồi

Phuoc Nguyen: ok, con thấy cái mặt mình nó có phản ứng gì không?

qn: hôm bữa con làm rồi nhưng mà nó không mập ra

Phuoc Nguyen: thì nên chờ vài tháng, cho nó kịp đem chất bổ tới đó

qn: khi cái mặt con nó mập ra thì nó có phản ứng hả bác?

Phuoc Nguyen: ừ

qn: dạ, con hiểu rồi, ha ha

Phuoc Nguyen: con có thể cảm nhận rằng sức sống đang rung động nơi đó

qn: dạ, bác ui

Phuoc Nguyen: ời

qn: con muốn chữa bệnh cho mẹ con hay ba ngoại hay dì con thì con làm bằng cách nào?

Phuoc Nguyen: trước hết con nên hết ho cái đã, sau đó thì dùng màn tivi, quán bốn tôn và hỏi là cách chữa cho ai đó ra làm sao

qn: trong nhà con có kiến nhiều lắm

Phuoc Nguyen: bốn tôn chỉ mình làm như thế nào thì mình làm như thế đó

qn: dạ

Phuoc Nguyen: nói nó đi chơi chỗ khác đi, vì ở đây có tui là tu sĩ và tui tu đang hoàng

qn: con niệm cho nó đi lên hết Phật A Di Đà

Phuoc Nguyen: nó không đi là vì nó đang đại diện cho Thiên Ma, đại diện cho Thiên Ma hay là nghiệp sát của mình

qn: dạ

Phuoc Nguyen: mình nên đọc câu Nam Mô Cầu Sám Hối Bồ Tát

qn: dạ

Phuoc Nguyen: và hồi hướng cho nó đi

qn: dạ, vậy hồi trước giờ con niệm nó lên A Di Đà là sai hả bác?

Phuoc Nguyen: có khi nó chưa hiểu con nói cái gì

qn: dạ

Phuoc Nguyen: thôi đi ngủ đây: 6 giờ sáng rồi

qn: dạ, chúc bác ngủ ngon

Phuoc Nguyen: bye con

qn: bác còn dặn gì nữa không?

Phuoc Nguyen: không, con nên nghỉ giải lao

qn: dạ

Phuoc Nguyen: cho đến khi hết ho mới được làm tiếp

qn: con out đây

Phuoc Nguyen: bye con

Chương 11: Chẳng có đứa nào điên cả

Nguyen Anh Tung: January 2000, Page 57 talks about "is DANGEROUS" by Kamamudra technique (in Tilopa song to Naropa for Mahamudra) for realizing Clear Light by a current Kagyu master. According to the Nyingmapa tradition, Nubchen was born in the Drak Valley.

At the young age of seven he became a master of the Tantras and received from Guru Padmasambhava the initiations for the Sadhana Practices of the Eight Herukas. During the course of the initiation ceremony, when he tossed a flower into the Mandala of these Eight Herukas, it fell into the region of the Mandala associated with the residence of Yamantaka, the wrathful aspect of Manjushri, the Great Bodhisattva of Wisdom, who manifests dark indigo in color, having a horned buffalo head. After practicing the sadhana of Yamantaka for twenty-one days, he received a vision of the terrifying face of that meditation deity... Thus, Yamantaka became his yi-dam, or personal meditation deity that forms the basis of one's practice, and the glorious Bodhisattva Manjushri himself bestowed upon the boy a prodigious memory and a supreme intelligence. When he grew to adolescence, by means of his magical powers acquired through Yamantaka practice. [Excerpted from The Golden Letters by John Myrdhin Reynolds, Snow Lion Publications 1996.]

HL: Đệ lại tưởng là Huynh gặp rồi chứ! Huynh có biết cuốn sách to tướng (40cm x 80cm) trong đó có tới 34 Mạn Đà La không? Trong đó có một cái hình màu đỏ và người trong hình đó chỗ nào cũng là mắt hết. Đệ dỡ ra xem chơi thì con bé 12 tuổi chạy đến và đứng số rờ nhìn theo từng trang mà đệ đang lật. Bất ngờ tới cái hình đó thì con bé reo lên:

-- A! Hộ Pháp của con y như vậy nè Ba Phước nó to và cao lắm lặn y như cái twin tower vậy.

Nó là một trong những đứa thấy rồi đó! Nó có điên gì đâu! Nó còn khoái chí nữa là đằng khác. Nên nhớ nó chỉ là có 12 tuổi thôi. Thằng anh của nó (13 tuổi) cũng đứng gần đó cùng ghé mắt vào và nói giọng tỉnh bơ:

-- Con quỷ của con cũng giống như vậy đó.

Chẳng có đứa nào điên cả!

PHẦN V: BÉ HẠT TIÊU

Chương 1: Hỏi thật: Nhí là ai?

« on: May 09,2009,01: 01: 56 PM »

Dung2001: Cho mình hỏi thật, xin bạn đừng buồn. Vậy các NHÍ mà bạn nhắc đến là ai vậy?

Tibu: Thay vì thắc mắc về "Con Người" thì quý bạn nên thắc mắc đến phương pháp tu.

Vì Chính phương pháp tu mới có thể biến những "Con Người" (chữ hoa) hội đủ hai điều kiện dưới đây:

1. Ăn ngay nói thật
2. Có Hiếu với Cha Mẹ.

Thành những bậc Thánh Tăng (Tu Đà Hườn, Tu Đà Hàm, A Na Hàm, A La Hán) hay thành những bậc Bồ Tát từ Thập Địa trở xuống.

Các Nhí mà quý bạn thắc mắc là những tu sĩ và là những "Con Người" hội đủ 2 điều kiện trên, còn rất là nhỏ tuổi, rất là trẻ con, nhưng trình độ tâm linh đã vượt rất là xa (thông thường là ngoài sức tưởng tượng của quý Bạn). Vì những tu sĩ nhỏ tuổi này rất là rành:

Phương pháp Nhập Chánh Định:

[...]

-- Con nhập định 24/24

-- Con hộ thân 24/24

-- Con không có bạn nào là bạn thân cả. Ngoài Mẹ, bác, chú Bảo và cô Th... con không có nói chuyện với ai suốt cả ngày.

[...]

Đàn Pháp Mật Tông về Ngài Quan Thế Âm

Đàn Pháp A Di Đà Phật

Tịnh Độ

Với 3 tỷ phân thân.

Với tuổi thọ là trên 41 kiếp sống (là vì các Nhị này đều có thể coi và nhớ lại thời xa xưa trên 41 kiếp làm con người), cho nên: Tuy là Nhị nhưng khi vô xê để bàn chuyện này, chuyện nọ thì lại rất là già giặn vô cùng!

Và sắp sửa chuẩn bị đi vào Liên Hoa Tạng Thế Giới.

Tibu: Cập nhật, các Nhị đã qua Liên Hoa Tạng và đang học ở trên đó.

Sắp tới đây, một Nhị bên Mỹ sẽ tham gia diễn đàn và sẽ viết bằng tiếng Mỹ (vì các Nhị bên này chưa đọc được tiếng Việt). Nhưng nói tiếng Việt thì... như người Việt (tức là không có ngọng).

Trình độ tâm linh là:

Thập Địa Bồ Tát (với khả năng: Thường Trú Tam Bảo, Trình độ 1).

Thường Trú Tam Bảo: Chư Tổ và các Đức Cổ Phật đã... thường trú trên đánh của những tu sĩ tí hon này.

Thời gian tu hành phương pháp này của các Nhị là: Từ ba tới 6 năm gì đó.

Hstd: Trong nhóm còn được gọi là các Tiểu Hòa Thượng hay các Hòa Thượng Nhị. Nhưng ngại nhiều người sẽ không vui với chữ Hòa Thượng nên sau chỉ còn Nhị hay Trạng.

Dung2001: Vậy Tibu có thể cho mình biết các Nhị hiện giờ sống ở đâu không? Và làm sao có thể liên lạc được với Các Nhị?

Hstd: Hai yêu cầu này thì hstd phải xin lỗi dung2001 là không được. Theo kiểu privacy thôi chứ không có gì là ghê lắm đâu.

Hỏi: Anh Tibu kính mến!

Tôi là thành viên mới, nên còn nhiều chuyện chưa hiểu. Xin anh vui lòng giải thích giúp đỡ tui hiểu thêm.

Mấy nhị là ai (theo tôi biết là mấy cháu nhỏ nào đó)? Mà sao độ được sanh, độ tử không cần biết mặt, tên, tuổi, mà vẫn độ được, việc làm giống như một vị Bồ Tát và Phật. Vậy có tin được không anh? Anh thông cảm cho tôi nha, vì anh Tibu có nói: Tu đạo nào đi nữa thì vẫn gói gọn 2 điều:

- Ăn ngay, nói thật.

- Hiếu thảo.

Rồi độ lên Thượng Phẩm Thượng Sanh là lên tới Tây Phương Cực Lạc rồi, khi học kinh A Di Đà thì tôi biết: người nào tu và được vãng sanh, bỏ xác

thân này thì mới được về Cực Lạc. Vậy sao mấy nhí còn sống mà đã về Cực Lạc rồi. Khó thuyết phục quá, xin anh vui lòng giải thích để tôi hiểu thêm, tôi không có ý gì khác xin đừng hiểu lầm. Cảm ơn anh Tibu nhiều!

Bé Hạt Tiêu: Con là BHT là một trong những nhí đó cô!

Làm sao để con biết được một người mà không cần tên tuổi, hình ảnh gì cả mà chỉ cần người đó lên mạng HSTD hỏi vấn đề gì về độ sanh hay độ tử thì tụi con đều có thể tìm ra.

Trước khi muốn tìm ra những điều đó thì tụi con phải có được màn TiVi trước cái đĩa đó là cái dụng cụ để tụi con đi tìm ra tung tích của người đó.

Dùng Màn tivi chụp hình cái phần mà cô hay chú đã gõ cho HSTD vào màn tivi của con và nói cho nó biết là con muốn đi tìm danh tánh lý lịch và dòng họ của những người này hay là những gì mà người này muốn nhờ làm, thì Màn Tivi lập tức biết cách làm sao để làm chuyện đó... Rất là khó để giải thích những chuyện như vậy, nhưng đại khái là thế đó!.

Làm sao mà tụi con không chết khi tụi con đã đi về cõi của người chết từ cõi Địa Ngục cho đến Thiên Đàng là vì:

Con người được kết dính bởi: Thể xác - Tâm - Linh hồn

Với một người không tu tập thì 3 cái đó dính chặt quện lẫn trong nhau, cho đến khi thể xác bị chết đi thì Linh Hồn và Tâm mới thoát ra khỏi thân xác mà đi về một cõi giới khác.

Nên cô hay chú mới nghĩ rằng chỉ có chết mới về Thiên đàng hay xuống Địa Ngục.

Còn đối với người Tu Tập theo phương pháp của ông Phước thì chúng ta có thể tách rời 3 thứ trên ra thành từng phần riêng biệt: Thân Xác - Tâm - Linh Hồn.

Chúng con có thể để thân xác nơi trần gian này mà rút đi phần Linh Hồn để nó đi về Thiên Đàng hay Địa Ngục để làm công việc độ sanh hay độ tử là vậy đó.

Đó là theo kinh nghiệm của con biết là con làm như vậy vậy.

Không biết ông Phước còn có cách nào mới nữa hay không

Chương 2: Chương trình tu tập của Bé Hạt Tiêu

« on: May 24,2009,10: 28: 34 AM »

Chuột con27: Đọc xong bài của bé hạt tiêu thì mình cảm thấy vô cùng hay và có nhiều điều thú vị.

Bữa nào bé hạt tiêu cho tui này biết thêm nhiều nhiều một chút về chuyện tu tập của bé hạt tiêu nha!

Bé Hạt Tiêu: BHT chào Chuột con 27!!

Chương trình như sau:

A. Chương trình chính là vào Tịnh Độ.

B. Trẻ con được 7 tuổi: dùng đề mục "Ngọn lửa" để châm ngòi.

1. Vào đàn pháp Quan Thế Âm bằng đề mục xâu chuỗi.

2. Vào Lục Tự Đại Minh Chân Ngôn.

3. Chữa bệnh, độ tử, giải oan, cúng thí thực, hồi hướng... tất cả những thứ này là để trả những ác nghiệp mà đứa trẻ đã tạo ra từ vô thủy cho đến nay.

4. Thay đổi Hộ Pháp.

5. Làm quen với A Di Đà Phật: Ra vào Tịnh Độ như ăn cơm bữa.

6. Khai triển Ngũ thông.

7. Bỏ vào quả vị Thánh Tăng qua công thức Ngô Đạo.

8. Khai triển triệt để những khả năng chữa bệnh.

9. Khai triển nghệ thuật tái sinh.

10. Khai triển nghệ thuật lấy lại sức.

11. Để đứa trẻ đánh vỡ "Tự Do" với cái khổ, bằng cách theo dõi những phát minh của tui nhỏ trong quá trình độ sinh và độ tử.

12. Phân thân.

13. Tìm một chỗ đứng để có thể độ các chúng hữu tình.

14. Ra trường: Bỏ Tắt Quan Thế Âm với 11 đầu và hơn 1000 tay và hơn 1000 con mắt. Với 3 tỷ phân thân.

15. Nếu còn dư sức thì sẽ học tiếp những nguyên tắc chính để vào tất cả các đàn pháp bên Mật Tông, cũng như dùng Thần Thông Du Hý để khám phá Liên Hoa Tạng và học những bộ kinh lớn như:

- Không Tước Kinh (Ở Địa Ngục A Tỳ)
- Kim Canh Đảnh (Trong đảnh của Ngài Tỳ Lô Giá Na)
- Kinh Hoa Nghiêm (Bộ origin của Ngài Long Thọ)

16. Tới đây mà chưa có như tử và còn sức thì sẽ học tiếp nguyên tắc "Đại Viên Cảnh Trí" danh từ chợ trời của bọn lubu: "Năm Ông Nhập Một". Danh từ đúng: "Phản Bồn Hoàn Nguyên". Có nghĩa là vào Chân Lý bằng con đường "Có".

17. Hiểu rõ chấn động và sức mạnh của: Hùm, Phát, Bhram, Văm, và sau cùng là chấn động trừu danh: SuBham! Sự hiểu rõ này qua những trận đánh nhau với tất cả những pháp thân mà đứa nhỏ đã học.

18. Hết.

- Đó là chương trình mà BHT đang theo học với ông Phước:
- Bé bắt đầu với chương trình này lúc bé được 7 tuổi.
- Từ lúc đó đến nay bé đã xong được tới chương 14.

Nghĩa là đã: Tốt Nghiệp! hihi (mà không có bằng gì hết) ! hihi.

Ra trường: Bồ Tát Quan Thế Âm với 11 đầu và hơn 1000 tay và hơn 1000 con mắt. Với 3 tỷ phân thân. Nếu còn dư sức thì sẽ học tiếp những nguyên tắc chính để vào tất cả các đàn pháp bên Mật Tông, cũng như dùng Thần Thông Du Hý để khám phá Liên Hoa Tạng và học những bộ kinh lớn như:

- Không Tước Kinh (Ở Địa Ngục A Tỳ)
- Kim Canh Đảnh (Trong đảnh của Ngài Tỳ Lô Giá Na)
- Kinh Hoa Nghiêm (Bộ origin của Ngài Long Thọ)

Mới vừa rồi đây BHT học mấy cái ấn hộ Thân để đi khám phá Liên Hoa Tạng, nhưng vì con học nhiều cái nhanh quá nên bị nhức đầu và đã bị ông Phước bắt "nghỉ xả hơi" cả hai tuần hơn nhưng cũng không bớt, nên mấy anh chị "Bồ Tát Nhí" đã ra tay giúp con chữa bệnh đau đầu cho BHT, bằng cách lúc con ngủ đã đi vào giấc mơ mà chơi với con và nhắc BHT "hãy bớt đau đầu đi, khỏe đi..." con đã nghe loáng thoáng được những lời như vậy... vì lúc đó con không ở trong trạng thái tập nên BHT thấy những điều đó trong giấc mơ của mình thôi, nên không

rõ ràng và đúng lắm, con nghĩ vậy đó. Học với ông Phước sướng lắm, không cần ghi bài, chép bài hay học thuộc lòng cái gì hết. Con chẳng biết đọc kinh, chẳng biết tụng kinh, cũng chưa biết lạy (à mà ở dưới này lạy khác trên trời đó nhen! hihi), cũng chưa bao giờ thắp hương, con chẳng biết cái gì hết, "không biết gì hết là cái con có". hihi.

Con nghe người lớn nói là "Ngồi Thiền", còn con chỉ thấy "Ngủ Thiền, nằm Thiền, chơi Thiền, coi ti vi Thiền, chơi game"... hihi.

Chỉ cần lắng nghe những lời ông Phước dẫn một cách cẩn thận và làm theo y chang như ông Phước nói là xong thôi, BHT cũng không biết tại sao BHT học cái này nhanh quá như vậy nữa! hihihi.

- Trong cách tập này BHT có những suy nghĩ và một chút xú kỹ thuật (technics) nhỏ nhỏ như vậy:

Khi mọi người tham gia vào trò chơi lớn này cần để và phân biệt hai điểm trên sự nhận biết giữa trí não (Brain) và linh hồn (Soul or Spirit).

- Trí não, trí tuệ, kiến thức, sự thông minh và thông thái (Brain): cái này thuộc về thể xác, nó là trung tâm của hệ thần kinh, là đầu não của thể xác. Nó thuộc về thân thể máu thịt này, mà như vậy nó sẽ mất đi bất cứ lúc nào khi chúng ta chết, mọi thứ học được từ trí não hoàn toàn sẽ không có tác dụng gì khi ta chết, và ta sẽ không còn nhớ gì khi ta đi đầu thai lại...

- Linh hồn (Soul): hay còn gọi là Tâm (Spirit) là phần tinh thần, của con người mà nó sẽ tồn tại sau khi mình chết. Tâm (Spirit) thuộc về linh hồn và tình cảm. Tâm là cái gì đó không thuộc về cơ thể. Linh hồn (Soul) là sự sống và ý thức không kết hợp với thể xác. Linh hồn có thể sống mà không cần cơ thể.

* Trí Não cần thể xác - Linh hồn không cần thể xác

Đó là hai sự khác biệt mà BHT nghĩ mình cần biết khi tập

Những gì ông Phước dạy cho BHT đều thuộc về LINH HỒN là cái thứ mà "Có cũng như không, mà không cũng như có". "Con đang CÓ cái mà con KHÔNG có gì hết"! hihihi. Toàn bộ chương trình học là đi tìm TÂM, học về LINH HỒN.

Nên những gì thuộc về Trí Óc: phân tích, thông minh, thông thái, bình luận... đều không có nghĩa gì trong chuyện học này hết, nếu dùng Trí Óc để hiểu và học thuộc lòng những gì ông Phước nói thì cơ bản mình đã sai từ đầu... Nên chỉ chỉ thực hành và bắt tay vào làm việc với TÂM mà thôi... Theo BHT là vậy đó!

Chương 3: Bước vỡ lòng khi học trường tu

Lúc học cái này là năm con tròn 7 tuổi, Mẹ dắt xuống "Chùa" của ông Phước học. Đầu tiên con cũng quán ngọn lửa, sau khi giữ ngọn lửa suốt trong một ngày một đêm. (giữ liên tục suốt 24/24 tiếng như vậy).

- Sau đó con nằm mơ thấy Ma, Quỷ, đủ thứ, người chết... thấy toàn chuyện ghê hông à... sau đó con chạy trốn chạy sâu vào rừng và trốn ở trong một cái lỗ ở trong một thân cây rất là to, nhưng cái lỗ của cái cây đó rất là chật, nó bó chặt người con lại sau đó con phải bó người lại và luồn lách ra khỏi cái thân cây đó, khi vượt ra khỏi cái thân cây đó thì con thấy một ánh sáng, thiệt là sáng đến chói lòa... không thấy gì hết, thế là con chạy về phía ánh sáng đó thì con thấy ông Phật, nhưng lúc đó con sợ Phật chỉ là do Quỷ hiện ra để dụ mà bắt con lại, nên con lại bỏ ông mà chạy tiếp... rồi bỗng dưng mọi thứ đứng lại không còn thấy gì nữa và con tỉnh giấc mơ khủng khiếp đó...

- Sau giấc mơ đó thì ông Phước cho con quán ông Phật. Con đã giữ hình ảnh của ông Phật trong Tâm con liên tục suốt một tuần không ngừng nghỉ (cả ngày lẫn đêm 24/24). Sau khi con giữ ông Phật liên tục như vậy thì con có được màn tivi.

Và bắt đầu khi có màn tivi rồi là con Tập rất dễ dàng, bây giờ lúc nào con cũng dùng màn tivi 24/24.

Khi sử dụng giải quyết vấn đề mà dùng trí não thì chúng ta chỉ mới dùng cỡ chừng 20% năng lực của não chúng ta mà thôi.

Nhưng khi chúng ta dùng màn tivi giải quyết thì chúng ta dùng hết 100% năng lực tâm của chúng ta.

Cách sử dụng màn tivi để làm việc:

- Thực hành:

- Tập thư giãn từng phần trước rồi đến thư giãn toàn thân, khi đã thật sự thư giãn xong thì mình nhẹ nhàng rút êm cái Linh Hồn ra khỏi thể xác chừng 10 giây, nhìn và quan sát lại cái thân thể (thể xác) của mình đang nằm bất động đó mà mình như một người khác nhìn lại

mình... Khi này mình sẽ thấy và cảm giác được thân xác đó không phải của mình tất cả nằm trong đó là giả, mình có thể đi và nó thì nằm lại nơi đó bất động.

- Và sau đó mình lại đem cái Linh Hồn đi vào trong bộ óc của mình lại: lúc này là con bắt đầu quán màn tivi, và bắt đầu làm theo các bước như ông Phước đã nêu phía trên cái list đó.

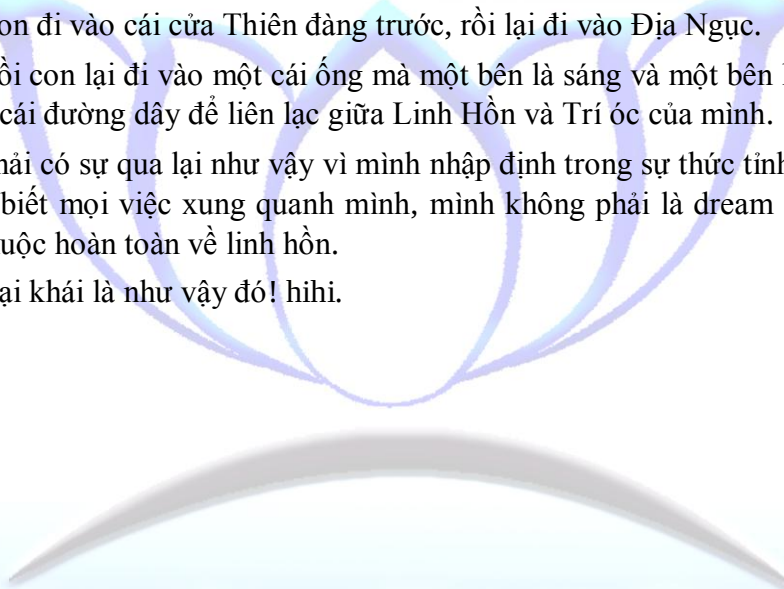
- Cách dùng màn tivi để thực hành làm việc trong tu tập độ sanh, độ tử như sau: Khi quán ra cái màn ti vi rồi con đi thật sâu vào tận cùng trong tâm mình con sẽ thấy hai cái cửa: Thiên Đàng và Địa Ngục.

Con đi vào cái cửa Thiên đàng trước, rồi lại đi vào Địa Ngục.

Rồi con lại đi vào một cái ống mà một bên là sáng và một bên là tối, đó là cái đường dây để liên lạc giữa Linh Hồn và Trí óc của mình.

Phải có sự qua lại như vậy vì mình nhập định trong sự thức tỉnh, vẫn nhận biết mọi việc xung quanh mình, mình không phải là dream (mơ), chỉ thuộc hoàn toàn về linh hồn.

Đại khái là như vậy đó! hihi.

HoaSenTrenDa

Chương 4: Có mà không, không mà có

Tháng Năm 15, 2009, 11: 51: 24 PM

Bé Hạt Tiêu: "Có mà không có, không có mà có" !

Ông Phước nghĩ coi con nói có không không? Mẹ con cũng không hiểu được là con đang nói cái gì nữa!! hihi. Con có cái mà con không có gì hết. Không có gì hết là cái con có đó!

Cũng như Mẹ hay nói con không biết gì hết, nhưng con biết, con biết là con không biết gì hết!!

Cái gì thì thực sự là quan trọng nhất trong cuộc đời này?

Ba con nói học hành là quan trọng nhất, nhưng con thấy đâu phải vậy đâu, mình đã học bao nhiêu kiếp rồi, mình học cho thật kỹ và thật rõ rồi mình chết đi là quên tuốt hết mọi thứ, rồi đầu thai lại mình lại phải học lại cái mình đã học lúc trước và cứ như thế lặp đi lặp lại như con bò nhai cỏ rồi lại ựa lên nhai lại, lặp đi lặp lại như thế không biết bao nhiêu đời rồi, nhưng rồi để được cái gì, tất cả đều phải chết và phải lặp lại từ đầu.

Tất cả giống như vay mượn xài tạm khi còn làm thân con người, rồi chết đi thì chẳng còn nhớ gì hết rồi lại trở lên làm lại như thế.

Ông Phước! Con nghĩ tất cả mọi thứ xung quanh mình không là gì cả, là không có gì hết, kể cả cái thân này cũng giả luôn. Cái linh hồn chỉ mượn tạm cái thân xác, khi cái xác chết đi thì mình phải đi mượn một cái thân khác và cứ như vậy từ kiếp này qua kiếp khác...

Nó là như vậy mà sao mọi người lại nghĩ rằng nó đang có thực.

Tibu: Là vì họ chưa thấy được cái Linh Hồn. Và khi thấy được cái linh hồn thì họ lại chưa coi được kiếp sống. Và khi họ có coi được kiếp sống rồi thì họ không coi được theo kiểu như con coi (theo kiểu Phật Giáo) mà họ lại coi theo kiểu của mấy ông Tiên. Do vậy mà họ tưởng là thiệt.

Bé Hạt Tiêu: Mình có, nhưng mà cũng không có. Có vì cái hồn cần cái thân để nó ở, nên mình có. Mình không có, bởi cái thân này là mình

mượn tạm cho cái linh hồn, mai kia một nọ cái thân chết là cái xác này không có, thì mình không có gì hết...

Tibu: Ý con nói là làm cái gì rồi cũng bị phá sản hết đó hả. Phật nói tất cả đều bị thiêu rụi (cháy rụi) đó!

Bé Hạt Tiêu: Chỉ có cái học TU của ông Phước chỉ thì học xong rồi sẽ nhớ mãi nhớ hoài không có quên.

Tibu: Tại sao con không thể quên con biết không? Là vì nguyên con cái tâm (the whole mind) của con nó làm việc thì nó không có quên cho dù mình có chết đi và sống lại thì nó vẫn y nguyên đó.

Còn khi học bài bằng cách đọc đi, đọc lại cho thuộc, thì người này chỉ sử dụng có 1 phần ngàn cái tâm mà thôi nên nó không đủ sức để nhớ, sau khi người này chết đi.

Bé Hạt Tiêu: Tuy là vậy sao mình không chỉ học nó thôi, cần gì phải học trường, học lớp để làm gì cho mệt, rồi thì cũng chết cũng quên tuốt hết chứ có nhớ gì nữa đâu... ! Con mà nói vậy chắc là Ba con sẽ cho là con làm biếng học nên nói như vậy cho khỏi đi học nữa!

Tibu: Hay lắm. Con nhận xét như vậy là hay lắm đó. Nhưng học cái gì cũng điều quý hết, bây giờ con còn trẻ và với mức độ tu hành như vậy, mà con học bất cứ cái gì cũng bằng màn tivi thì con không bao giờ quên, đó là một phước báu rất là hiếm có trên đời này.

Ông Phước tìm ra phương pháp này thì đã đủ và đã già rồi, nên cũng chỉ biết có phần nào mà thôi.

Ước mơ của ông Phước là sau này tụi con, do còn trẻ mà có thể phát triển sự "Thấu Thị" (clairvoyance), nên tụi con có thể phát triển sự hiểu biết đến mức tối đa và cận kề trên mọi lãnh vực để có thể phục vụ con người tiến hóa và hoàn mỹ hơn. Và dĩ nhiên là cùng với ông Phước bu sau cốp xe trong chuyến xe cuối cùng, trực chỉ Niết Bàn (trong đó có tất cả các anh em trong Diễn Đàn này), khi nơi này không còn ai để học theo cách này nữa.

ThienDat: Nhiều lúc cũng muốn là cái KHÔNG, là trống rỗng, là hư vô, là không có mặt trên thế gian này để khỏi phải giải thích, khỏi

phải nói, khỏi phải gặp ai cả, khỏi buồn vui gì luôn mà đâu có được đâu (lúc buồn TĐ hay nghĩ vậy đó).

Thật ra TĐ muốn viết nhiều lắm khi đọc 2 câu này (nhất là câu trên) nhưng không biết viết gì, viết rồi lại xóa, sợ mọi người không hiểu, bởi nó chỉ là 1 vài ý nghĩ chợt lóe lên chập chờn như bóng đèn nên không biết sao để nói rõ ràng được...

Cũng định xóa luôn cả cái comment này, nhưng TĐ phải đăng vì TĐ biết BHT có thể hiểu.

Bé Hạt Tiêu: Chào TĐ!

BHT đọc đi đọc lại hoài mà cũng không sao hiểu được TĐ muốn nói cái gì cả? Nhưng BHT tạm hiểu là TĐ "Muốn là cái KHÔNG..." hihi

Viết cho TĐ làm BHT nhớ lại bài đầu tiên mà BHT đã viết: "Có mà không có, không có mà có".

- Chúng ta có thân xác nhưng rồi một ngày nào đó bỗng dưng không còn nữa: có mà không có.

- Linh hồn chúng ta vẫn còn hiện hữu nhưng chúng ta lại không có hình có tướng gì cả: không có mà có.

Điều đó chỉ muốn nhắc mình nên suy nghĩ về cái giả tạm của cuộc sống... như có như không này!

Chúng ta không thể chối bỏ thân xác này được, vì chúng ta đang sống trong cõi đời này thì cần phải có thân... và nếu không có thân thì bạn sẽ sống với cái cõi không có thân xác chỉ vậy thôi...

Ở mỗi cõi bạn sẽ có những thân tương ứng khác nhau để phù hợp với nơi bạn đang sống trong cõi đó...

Không cần phải chối bỏ thân xác này, chỉ cần biết rõ mình chỉ "mượn tạm" cho qua tháng ngày nơi đây là tốt rồi!

Nếu TĐ đã nghĩ mình là Không! thì có gì quan trọng khi mình có hay không! hihi.

Muốn mình là Không tức là đang nghĩ mình Có rồi đó! hehe

Hãy là MUỐN TÌM thì mới ra chứ đừng Muốn Là...!!!

Ngộ không! KHÔNG có gì cả mà phải đi tìm... Đi tìm cái KHÔNG CÓ... hihi

Chúc TĐ tìm ra điều mình muốn có cái "KHÔNG".

Chương 5: Chỉ đường lên Thiên Đàng

Tháng Năm 18,2009,08: 26: 48 PM

Bé Hạt Tiêu: Ông Phước ơi!

Người lớn thắc mắc làm sao, không tu tập mà vẫn được lên Thiên Đàng?

Khi con tập thì con biết làm sao để đi lên Thiên đàng và làm sao để đi xuống Địa Ngục.

Con thấy những linh hồn khi chết, họ không biết mình đã chết và vì không có tập nên họ không biết đường đi làm sao để lên Thiên đàng, lúc đó con đến gặp cái linh hồn của họ và nói cho họ biết là họ đã chết rồi và hỏi họ có muốn lên Thiên đàng hay không? Và con làm cho họ thấy trên Thiên đàng đẹp như thế nào qua màn tivi của con, khi họ muốn lên thì con sẽ trùm họ lại trong cái Hoa Sen và mang họ đi, chỉ vậy thôi.

Ai mà không tập thì khi đem lên cao quá thì họ sẽ bị ngộp, thì con hồi hướng cho họ để họ có thêm sức mà tập để lên tiếp. Linh hồn được giữ trong những cái Hoa sen và họ ở trong trạng thái như vậy, nếu họ tu tập thì cái Hoa Sen lần lần hé mở và họ sẽ được ngồi trên Hoa sen (lúc đó là họ ở số 10 lặn đó). Khi đó thì họ mới được tự do đi lại và có thể chỉ cho những cái Hoa sen ngồi im tu tập giống mình.

Khi ở trên đó thì người ta cũng có thể chơi mà cũng có thể tập... Nó là như vậy đó. Đâu có gì khó hiểu đâu. Con chỉ là người chỉ đường đi lên Thiên đàng thôi mà, chứ đâu có tu tập giúp ai đâu! hihhi

Nhưng mà xấu quá thì con sẽ chỉ xuống Địa Ngục.

Bt: Bé Hạt Tiêu ơi! Tại sao con lại chỉ những linh hồn xấu quá xuống Địa Ngục làm chi tội nghiệp họ vậy con? Con có rảnh thì giải thích rõ ràng cho chú và mọi người hiểu hi.

Thank you Bé Hạt Tiêu.

Bé Hạt Tiêu: Chú bt ơi!

Tự sâu trong tâm mỗi người là Thiên Đàng hay Địa Ngục của chính mình rồi.

Khi người ta làm việc tốt và suy nghĩ làm sao để giúp đỡ người khác thiệt nhiều và suy nghĩ về tập như ông Phước chỉ là mình đang nghĩ về ông Phật, nghĩ về Quan Thế Âm Bồ Tát và ông Mặt Xanh... là giống như mình đang ở trên Thiên Đàng vậy đó. Khi con nghĩ đến niệm A Di Đà Phật là tự nhiên cái màn tivi của con nó hiện ra cảnh Thiên Đàng...

Khi mình làm việc xấu, nghĩ hại cho người khác là mình đã làm cho cái Tâm của mình đi xuống Địa Ngục. Tự mình làm cho mình xấu đi và cũng tự mình làm cho mình tốt lên, không ai có thể làm cho mình tốt hay xấu được.

Khi người ta chết, có người không biết mình đang chết (Do ác nghiệp nên linh hồn thiếp đi và khi tỉnh dậy thì thấy mình đứng ở một chỗ rất là mờ mờ ảo ảo và do đó mà nhiều người không thể biết là mình đã chết) nên linh hồn họ sống vất vưởng, không lên mà cũng không xuống, bởi họ không còn thân xác nên mình không thấy được, nhưng ai có tập thì sẽ nhìn được cái linh hồn đó, nó ở ngay bên cạnh mình.

Vì là tâm họ không tốt nên họ sẽ làm những điều không tốt cho những linh hồn khác (như: đánh, cắn, giết, kết bè đảng tạo thành băng đảng bên kia thế giới), cũng như lúc họ sống vậy. Con không thể đưa lên một phần là do sự nặng nề của họ, nếu đem lên họ sẽ ngộp mà chết lần nữa, nên để cho họ xuống suy nghĩ lại những gì mình đã làm và hồi tâm lại tu hành để sám hối những lỗi lầm của mình (sau khi họ hồi tâm và có ý nghĩ là sẽ tu hành thì chính tụi con lại xuống đó lại để mà vớt họ lên) con biết việc con làm mà, vì con cũng đã là dân địa Ngục và: Con biết Địa Ngục mà chú bt!

HoaSenTrenDa

Chương 6: Thiên Đàng hay Địa Ngục trong tâm ta?

Tháng Năm 20,2009,10: 53: 22 AM

BY: Nhờ Bé Hạt Tiêu kể lại giùm, lúc ở Địa Ngục làm sao Bé Hạt Tiêu biết mình trạng thái đang ở Địa Ngục, và làm cách nào Bé Hạt Tiêu vươn lên ra khỏi cảnh Địa Ngục. Lúc tâm yếu ớt và không rõ, Bé Hạt Tiêu làm sao biết được và rồi làm sao giúp mình thoát ra khỏi cảnh Địa Ngục được.

BY như mù, nhờ Bé Hạt Tiêu thấy mà kể lại cho biết cảnh giới thiên đàng và Địa Ngục là do tâm tạo. BY tin vậy nhưng chỉ là đức tin của mù. BY đoán nghĩ ra như vậy, dựa vào tâm lúc khổ hay lúc vui mà so sánh và cho rằng lúc tâm an vui là thiên đàng và cho rằng lúc tâm buồn khổ là Địa Ngục. Cảm ơn Bé Hạt Tiêu!

Bé Hạt Tiêu: Làm sao biết mình đang ở Địa Ngục?

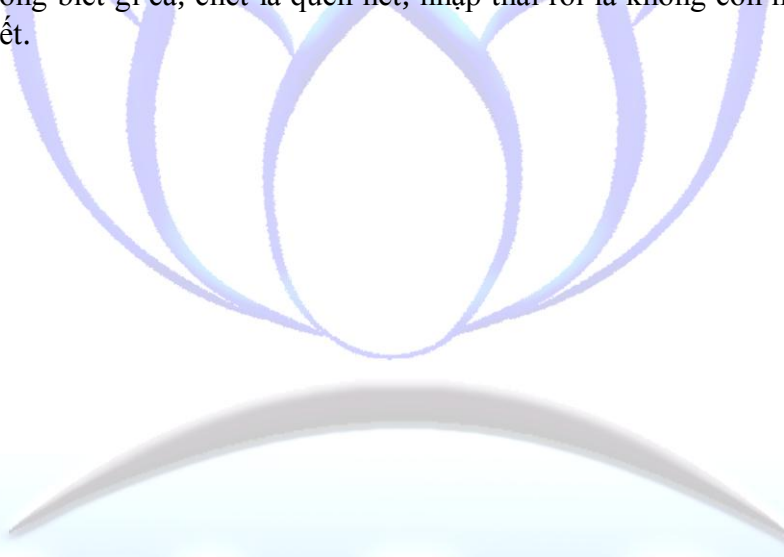
Điều kiện để có thể nhớ lại chuyện này chuyện nọ là con phải tu tập theo cái cách mà ông Phước đã chỉ trước đã, rồi mới nói chuyện thấy cái Địa Ngục hay thiên đàng được.

Khi tập cái này đến một mức độ nào đó rồi thì tự nhiên con có thể coi lại được tiền kiếp của con từ nhiều đời, nhiều kiếp ở xa xưa.

Và trong kiếp này thì con đã nhớ được lại lúc trước khi nhập thai con đang ở đâu và sau khi nhập thai con thế nào?

Trước lúc nhập thai thì con đang ngồi niệm Phật dưới Địa Ngục, con đã ngồi niệm Phật như vậy dưới Địa Ngục cỡ khoảng mấy chục ngàn năm đó, bởi con là một con quỷ nhỏ rất là lấu cá, hay đánh người ta, hay thoi người ta, vì thế mà con bị đọa Địa Ngục và con cứ ngồi như thế niệm Phật trong mấy mươi ngàn năm cầu mong cho có ai cứu vớt con ra khỏi Địa Ngục mà chẳng có ai hết nên cứ phải ngồi mãi ở đó. Rồi bỗng dưng có một ngày có một con quỷ thật to lớn trùm con lại đem con bỏ trên một con rồng quỷ mang con bay đi nhẹ như gió thoảng không một tiếng động, lúc đó con cũng không hề hay biết chuyện gì đã xảy ra với mình nữa, lúc đó cũng hơi sợ mà cũng không có sợ, sợ là sợ

không được ngồi yên để niệm Phật, mà không sợ là không biết mình đang được dời đi đâu khỏi cái Địa Ngục hay không? Sau này coi lại thì con mới biết là mình bị đem đi để nhập thai. À! phải kể sơ qua cảnh ở Địa Ngục là như thế nào? Ở Địa Ngục chỉ có màu đen và màu đỏ bầm, tối thui, đỏ lòm và nặng nề khó thở giống như là thiếu oxy vậy đó. Người ở dưới đó có hào quang màu đen. Ngay chỗ ngực là một cục đen ngòm, còn người ở thiên đàng thì ngay chỗ đó là chữ vạn có màu vàng hay người giỏi hơn nữa thì màu xanh lá cây. Người đắc đạo vào tầng Thánh thì ngay trước ngực cũng có chữ vạn màu vàng vậy đó. Để nhớ được như vậy thì phải tập nhiều nhiều lắm, nếu không tập thì không nhớ và không biết gì cả, chết là quên hết, nhập thai rồi là không còn nhớ gì nữa hết.

HoaSenTrenDa

Chương 7: Làm sao để rời khỏi Địa Ngục?

Theo con biết thì khi chán cảnh sống dưới Địa Ngục con đã phát tâm tu bằng cách Niệm Phật. Sau này khi tập cách của ông Phước thì con hiểu ra được rằng để không phải bị đọa Địa Ngục thì phải có ý chí quyết tâm, sợ cảnh khổ ở Địa Ngục, thấy ghê sợ những chuyện ác mình đã làm từ trong lâu đời, lâu kiếp mà phát nguyện một cách mạnh mẽ để tu tập. Đó là một sức mạnh để đẩy mình ra khỏi Địa Ngục mà thôi.

BY: Hỏi nhờ Bé Hạt Tiêu chỉ giúp BY...

Nếu không được tâm tịnh như Bé Hạt Tiêu thì sự tu tập chậm chạp, nhưng cứ nhất quyết tu tập dần cho tiến tới chỗ tịnh rồi tiến lần lần lên, thì phải như Anh HL viết: "cần cù bù khả năng". Tức là tu tập trong lúc tâm khổ, tâm động.

Nhờ Bé Hạt Tiêu thử kể lại lúc còn đang ở Địa Ngục, lúc đó tâm đang khổ tức là tâm đang động, thì Bé Hạt Tiêu giữ sự niệm "Phật" làm sao cho được liền lạc lúc đó, làm sao cho không quên mình đang niệm, làm sao không yếu đuối để tâm khổ lôi kéo mình. BY hy vọng học được chỗ tỉ mỉ nhỏ nhen này từ Bé Hạt Tiêu.

BY đối diện với tâm động, và dùng nó mà tiến từ từ qua tịnh... Không nhanh được, chỉ cần cù thực hành dần dà cho nó quen... Cám ơn Bé Hạt Tiêu nhiều lắm!

Bé Hạt Tiêu: Cô BY!

Khi sống ở cảnh Địa Ngục thì tâm lúc nào cũng bị dao động, làm cho con dễ bị nổi tức giận, hay cảm thấy buồn thảm... những suy nghĩ đó không biết từ đâu kéo đến mà lúc nào cũng lải nhải, cảm râm, cần nắn, cần xé, cần rút trong tâm trí con... Như vậy là con bé nhỏ xíu, tại sao mà làm như vậy, tại sao mà như kia... lúc đó con như muốn nổi điên, muốn đập muốn phá, muốn đánh lại tất cả những cái đó, vì nó làm con bức mình quá đi, khó chịu quá đi... Con nghĩ rằng tự kêu chính mình rằng: con bé nhỏ mà hãy bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh... để con không nổi khùng để con không đánh lại cái Tâm điên loạn của con lúc đó... Lúc đó con lại càng niệm Phật, niệm Phật mà nói xin Phật hãy tha thứ cho con, xin hãy tha thứ cho con, xin hãy tha thứ cho con... Con chỉ xin được tha thứ và xin được bình tĩnh, xin được tha thứ và xin được bình tĩnh... cứ như vậy con kêu tên Phật, nghĩ đến Phật... chỉ biết cầu xin được tha thứ và được bình tĩnh.

Chương 8: Cảnh giới do tâm tạo

Khi muốn đi lên thiên đàng hay đi xuống Địa Ngục thì con hỏi cái màn ti vi của con là: Làm sao con đi lên thiên đàng hay đi xuống Địa Ngục được? Thì cái màn ti vi nó trả lời cho con biết là: Thiên đàng hay Địa Ngục đều ở trong tâm con. Và cứ theo lời chỉ dẫn của màn tivi thì con đi thật sâu và thật sâu vào trong tận cùng của tâm con, đến cuối cùng thì con thấy có hai cánh cửa. Đầu tiên con chọn cửa đi lên Thiên đàng, khi mở cánh cửa đó bước vào trong thì con thấy một ánh sáng rất sáng mát dịu, một không khí trong lành rất là dễ chịu và nhẹ nhàng thanh thản và thấy rất nhiều thiên thần rất đẹp. Sau đó con đi vào cánh cửa Địa Ngục thì con thấy tối thui và khó thở, trong đó toàn là quỷ sứ, có đứa thì ngoài đẹp nhưng trong tâm thì xấu, và có đứa thì xấu cả trong lẫn ngoài... Đi dạo một vòng như vậy cho nên con nói là: Thiên đàng hay Địa Ngục đều ở trong tâm mình. Tâm mình suy nghĩ và hành động tốt hay xấu là do chính mình dẫn dắt mình đi lên hay đi xuống Địa Ngục.

Khi tâm con luôn suy nghĩ làm sao để giúp người khác được vui vẻ và hết khổ, lúc nào cũng nghĩ về những việc tốt, nghĩ về chuyện tu tập thì tâm con lại thấy vui vẻ như là đang sống trên Thiên đàng với Phật và Bồ Tát. Vì tâm của Phật và Bồ Tát thì luôn luôn nghĩ đến chuyện cứu giúp mọi người, luôn tìm cách để tất cả chúng sanh được sống an lành và làm sao biết cách để tu tập mà thoát khổ, để không còn phải sanh vào Địa Ngục vì làm chuyện ác.

Nên chỉ khi con nghĩ đến chuyện giúp người và nghĩ đến chuyện tu tập thì tâm con đang cùng suy nghĩ cùng hành động với Phật và với các Bồ Tát, giữa con và Phật, Bồ Tát đã có một sự tương thông trong suy nghĩ và quán tưởng đến nhau...

Và khi con niệm Phật và quán tưởng đến Phật và Bồ Tát thì con đã đưa tâm trí con đến chỗ ở của Phật và Bồ Tát (Thiên đàng). Và lúc nào con cũng ở trong trạng thái là tập thì giống như con liên lạc thường xuyên và sống thường xuyên trong cảnh của Phật và Bồ Tát đang

sống... vì thế mà con giống như đang sống ở Thiên đàng mặc dù xác thân con vẫn còn ở tại thế gian.

Con người của con giống như chia ra làm hai phần (phân thân ra làm hai) một nửa đang học hành, làm việc và sinh hoạt hằng ngày ở cõi này và nửa kia thì vẫn đang ngồi tu tập trên Thiên đàng cùng Phật và Bồ Tát. Con lúc nào cũng tập 24/24.

Ban đêm con không phải là ngủ đâu, mặc dù Mẹ con và mọi người vẫn thấy con ngủ rất say sưa, nhưng cái linh hồn con thì đã đi lên trên tu tập với Phật và Bồ Tát. Cái mà mọi người nhìn thấy đó chỉ là cái "Thể xác" của con đang ngủ còn linh hồn thì nó đã leo cửa sổ rong chơi tận đâu trên cõi Thiên đàng rồi, nhiều lúc ham chơi quá con đã đi về trễ, nên mọi người thấy con dậy rất trễ! Hihihhi

Khi chúng ta suy nghĩ cách hại người lợi mình, thì đó là tâm ích kỷ của loài ngạ quỷ, với tâm nặng nề hung dữ của loài A Tu La thì chính chúng ta đã đem tâm chúng ta xuống Địa Ngục.

Và chính những hành động xấu và tâm xấu đó mà khi chết chúng ta bị kéo xuống vùng đen tối và nặng nề, khi chúng ta giết người hay hại người thì chúng ta phải bị ở rất lâu và rất lâu trong Địa Ngục.

Nếu chúng ta không biết sám hối, không biết phát tâm tu, sửa lại những lỗi lầm và hứa từ bỏ những cái xấu đó, chúng ta không niệm, quán tưởng đến Phật thì rất khó mà ra khỏi Địa Ngục.

Khi phải sống lâu trong cảnh tăm tối và nặng nề đó thì lúc đó tự nhiên tâm đâm ra chán không muốn sống trong cái cảnh như vậy nữa, thì lúc đó tự nhiên chúng ta sẽ phát nguyện tu tập để được thoát ra khỏi cảnh khổ đó.

Khi phát nguyện tu tập như vậy trong một thời gian rất dài và rất lâu thì tự nhiên chúng ta sẽ được đưa lên những cõi giới cao hơn, nhẹ nhàng hơn dễ thở hơn và cứ như vậy chúng ta sẽ được đi lần lên lần lên gần với Phật, Bồ Tát nhờ vậy mà chúng ta được yên ổn dễ tu tập hơn.

Babong: Hi BHT... BHT nói là trước lúc nhập thai thì BHT đã ngồi niệm Phật dưới Địa Ngục cỡ khoảng mấy chục ngàn năm... Nếu như vậy thì hy vọng rằng tất cả chúng sanh hữu hình dưới Địa Ngục cũng đã

được nghe BHT niệm Phật mấy chục ngàn năm... Và cũng hy vọng rằng họ cũng sẽ theo đó mà niệm Phật để một ngày nào đó tất cả mọi người ở dưới Địa Ngục sẽ ăn năn sám hối và sẽ được thoát ra khỏi cảnh khổ ở Địa Ngục và được đưa lên những cõi giới cao hơn.

Lành thay! Lành thay! Trong đời này thật là quá may mắn có được những người như BHT, các HTN, Huỳnh Tibu, và tất cả tu sĩ ở HSTD đã độ sanh, độ tử và hướng dẫn cho mọi người theo con đường Chánh Pháp. Thân Mến!

Bé Hạt Tiêu: Chú BaBong ơi!

Không được như chú nghĩ vậy đâu, lúc đó con không được ai chỉ cho niệm Phật thế nào cả, chỉ đọc thầm mỗi chữ: "Phật" thôi, mà không biết lúc đó phát âm ra có đúng như vậy không nữa, "phạt, phát, phụt... phước... rồi ba hồi Phật... không biết cái nào thì đúng nữa chỉ là cái âm gì đó mà nghe người ta bày loáng thoáng rồi đọc theo, rồi mình phải tự tìm ra không ai chỉ nữa.

Ở dưới đó người ta ít tu, không ai nói đến Phật cả, lúc đó con không dám để cho ai biết là con đang tu nếu mà đọc to cho mọi người cùng nghe là sẽ bị đánh, nếu đọc nữa thì mình sẽ phải tự thiêu, đốt lấy mình giống như bị bỏng, vì nóng quá nên sau đó 2 ngày mình phải ngâm nước, lúc đó rất là đau, đau quá giống như mình chết mà nó không chết và sau đó nếu còn niệm nữa thì có thể bị giết...

Địa Ngục là một nơi tăm tối không biết Phật là gì. Khi con thấy chán cái cảnh sống trong Địa Ngục quá, giống như con muốn tìm đường vượt ngục vậy đó, thì có người bày cho con cái chữ Phật (chỉ đọc một chữ đó thôi) để làm vũ khí vượt ngục...

Lúc đó chỉ lo đọc thầm để cho được thoát khỏi nơi đó mà thôi. Địa Ngục là vậy đó.

TLT: Chào Bé Hạt Tiêu!

BHT thuyết pháp hay quá! TLT đã có đọc đâu đó những lời tương tự (tâm tự tạo Địa Ngục và thiên đàng) nhưng nay được xác quyết bởi BHT thì được thấu hiểu hơn bởi lời lẽ giản đơn, rành mạch, rõ ràng và

lại là nhân chứng sống... nên TLT tin...200% luôn (Ông Phước nói thì tin...100% thôi! hi hi hi..)

Cho TLT hỏi BHT cái này:

1. Một người từ Địa Ngục được lên nhập thai và làm người thì cái thói quen xấu (ác độc, ích kỷ, bủn xỉn...) sẽ được lặp lại trên cõi người hay không? Vì có thể do nghiệp báo vay trả và do thói quen **nếu không được gần người tu hành chỉ dẫn**. Vì TLT thấy nhiều người trên Trái Đất này sinh ra là khổ lắm (có thể từ Địa Ngục mới ra) và khi khổ thì người ta lại dễ tạo nghiệp ác hơn (do thói quen)... và lại có điều kiện sa vào Địa Ngục hơn.

2. Khi nào thì một người ở Địa Ngục lên thành người lại có điều kiện trở thành người tu đắc đạo (như BHT), tức là có điều kiện gặp được người tu đắc đạo chỉ dẫn - mà không bị sa vào thói quen xấu hay nghiệp của những kiếp trước ảnh hưởng?

Có phải do lòng quyết tâm mạnh mẽ mấy chục ngàn năm kiên cường khi còn ở Địa Ngục nên mới có duyên như thế?

Bé Hạt Tiêu: Người từ Địa Ngục được đầu thai mà mang trong tâm những điều xấu, tâm tánh xấu (ác độc, ích kỷ, bủn xỉn...) thì những cái đó vẫn được mang theo nguyên xi không sút mẻ miếng nào hết và có khi còn xấu tệ hơn là lúc ở dưới Địa Ngục nữa. Vì sao lại có chuyện kỳ cục như vậy?

Bởi vì khi cái thân xác thoải mái quá, thì cái tâm nó lại đòi hỏi nhiều hơn nữa, mà người có tâm xấu thì đòi hỏi những gì cho bản thân mình cho được nhiều hơn, cho được hơn nữa... hơn những cái tật xấu đó nữa: ích kỷ, bủn xỉn, keo kiệt... lại càng gia tăng lên là vậy đó.

Người sinh ra trong hoàn cảnh khổ chính là do ác nghiệp mà họ đã tạo ra trong đời trước, và chính vì họ không được gặp Phật, hay được những người như ông Phước chỉ bảo nói cho biết, cho họ hiểu đó là những lỗi lầm mà họ đã phạm, nên họ lại tiếp tục phạm lỗi nữa.

TLT nói là: khi khổ thì người ta dễ tạo nghiệp ác hơn. Không phải là như vậy mà phải nói là: Người ta đã tạo nghiệp ác cho nên người ta bị khổ hơn, theo con là vậy đó! hihhi.

Nếu họ hiểu được Phật Pháp thì họ sẽ không dùng sinh mạng chúng sinh khác do săn bắn, giết... để nuôi sống mình, hay làm những việc tổn hại đến người khác để cho mình được sống.

Khi họ hiểu được Phật Pháp là gây điều ác thì sẽ gặp lại điều ác thì họ sẽ không làm, và không dám làm nữa.

Khi nào một người từ Địa Ngục lên tu trở thành người đắc đạo?

- Trước là tự mình muốn tập từ dưới Địa Ngục.

- Rồi tự mình đi tìm cách để tập: ở dưới Địa Ngục con đi vào một nơi có nhiều quyển sách, nơi đó cũng giống như thư viện của mình trên này vậy, rồi con tìm sách nói về cách làm sao Quỷ mà trở thành Thiên thần con đọc thì con tìm ra cái cách cho mình tập, rồi con làm theo, vậy là con biết tập...

- Đầu tiên thì con cũng là người xấu, cũng bị nghiệp bủa như thường, nhưng khi con tập, càng tập thì con trở nên tốt dần lên...

Vì khi con tập như vậy thì con biết cách làm sao để trả những ác nghiệp của mình trong quá khứ đã gây ra, bằng cách là độ tử, độ sanh (chỉ cho người ta tập) trong quá trình con làm vậy là con đã sám hối và trả nợ nghiệp sát của con, khi nghiệp sát con giảm đi rồi thì con tự dần dần thành người tốt và nhất là không cách gì làm xấu lại được vì làm xấu là mất hết tất cả công phu tu tập mà con không muốn mất cái đó, nên con phải là người tốt để con giữ ông Phật trong con.

Đúng là do lòng quyết tâm sửa đổi và quyết tâm tu tập nên con có được duyên may mắn như hôm nay: được gặp Mẹ nghĩ về tập và gặp ông Phước chỉ cho tập.

Ruồi Sinh: Chú Ruồi Sinh mến chào Bé Hạt Tiêu (BHT).

BHT ơi! BHT có thể nói sơ qua về 18 tầng Địa Ngục cho mọi người biết với.

À mà thêm thông tin về Ông Diêm Vương, mấy ông quỷ thường tra tấn nạn nhân và thân quyến của mấy ông quỷ đó, họ từ đâu mà có vậy, họ đánh người ta hoài như vậy thì họ có lợi hay bị ác nghiệp nào không.

Có khi nào những người ở Địa Ngục trốn ra khỏi Địa Ngục mà không bị phát hiện hay không?

Bé Hạt Tiêu: Bé Hạt Tiêu trả lời chú Ruồi Sinh:

Đúng là có 18 cái cửa Địa Ngục, mà con không đủ chữ để nói từng tên của từng cửa tên gì, chờ con tu thêm nữa, khi đủ chữ thì con sẽ nói cho mấy anh chị, cô chú bác biết về 18 cửa Địa Ngục này nhen, hãy chờ con nhen..

Hãy đợi đấy... Hihih.

Có Diêm Vương, và có mấy con quỷ hành hạ người ta, theo con biết thì mấy con quỷ đó nếu nó làm tốt thì nó được đi lên một cõi nào đó khác hơn cái cõi Địa Ngục. Nhưng mà nó làm xấu thì cũng vậy thôi vì bọn nó đã ở cái chỗ xấu nhất rồi không còn chỗ nào xấu hơn Địa Ngục nữa, nên chẳng biết đi đâu nữa.

Giống như khi đã ngu quá thì không còn chỗ nào ngu hơn nữa!

Hihihih.

Mình không có thể tự mình mà đi ra khỏi Địa Ngục được mà phải nhờ một con Rồng Quỷ xuống mang mình đi, mà chỉ khi nào mình có tập thì mới ra được bằng cách đó.

Đó là cách mà con đã ra khỏi Địa Ngục, chứ không có cách nào tự mình trốn đi mà không ai dưới Địa Ngục biết, mình không có cách nào trốn ra khỏi đó ngoài cách tập nữa hết, chỉ có một con đường duy nhất đó để thoát thân đang hoàng vậy thôi!

Tinhtoinoibuon: *Thiên đàng hay Địa Ngục là "Tâm Hình" vì sao BHT gọi là "Tâm Hình"?*

Bé Hạt Tiêu: Bởi cái đó nằm sâu trong Tâm mọi người và mọi người thấy được hình ảnh đó từ Tâm, nên BHT gọi nó là "Tâm Hình".

Tâm Hình khác Hữu Hình thế nào? Hữu hình là cái có một hình thể nhất định rõ ràng mà tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy gần như là giống nhau...

Tâm hình là cái hình ảnh không nhất định giống nhau, bởi tâm mỗi người mỗi khác và hình ảnh tâm Địa Ngục của người này cũng không

giống tâm Địa Ngục của người khác... Cũng như trong giấc mơ vậy, mỗi người sẽ có một giấc mơ riêng của họ không ai giống ai hết. Khi mình sống với tâm Địa Ngục thì mình sẽ thấy quỹ hành hình mình thế này thế khác, những hình ảnh đó chỉ xảy ra với riêng cái tâm của mình thôi và chỉ một mình mình thấy cái cảnh mình bị Quỷ sứ hành hình mình thế nào thôi, ngoài ra không ai thấy cảnh đó cả.

Mình bị chính mình xử mình, mình bị chính lương tâm mình cắn rứt (lương tâm cắn rứt đây chính là hình ảnh những con Quỷ đến cắn trong đầu mình, rồi rút thịt mình ra...)

Chẳng ai bầu cả tất cả là do tâm địa con người tạo ra thế đó:

Đã nói là tâm tạo ra cảnh thì con người có tâm địa như thế nào thì sẽ tạo ra cảnh như thế ấy, nếu tâm mình an lành hiền hòa, thương người giúp người thì sẽ tạo ra thiên đàng.

Còn nếu tâm con người muốn thống lãnh đàn áp, bóc lột hận thù, ghen ghét hãm hại người khác thì sẽ tạo ngay Địa Ngục và chúa ngục ngay thôi.. hihi.

TLT: Đọc bài Bé Hạt Tiêu viết, TLT cảm xúc nhiều lắm, cứ ngồi đó đọc đi, đọc lại... rồi lại... "sống nội tâm"... trầm ngâm tư lự hoài... thấy sao buồn quá! (nếu mà có màn TV thấy tiền kiếp được như Bé thì chắc... chịu không nổi quá!).

Bé Hạt Tiêu: Sao TLT buồn vậy? Có thể nói cho BHT nghe với hông vậy? BHT cũng biết chuyện trên Thiên Đàng nữa mà, vậy thì có muốn nghe cho hết buồn không vậy? BHT đi chơi nhiều chỗ đẹp lắm nhưng chữ của bé lại ít quá, nên không biết viết sao nữa! hehe. Khi nào BHT tập nhiều hơn nữa thì chắc sẽ có đủ chữ hơn! Thôi đừng buồn nữa nhen, TLT có biết là nếu buồn hoài thì sao không? TLT có sợ mình xấu xí không? Nói nhỏ cho TLT biết nhen: Buồn nhiều thì chết làm con ma xấu xí lém đó, có sợ không? không muốn xấu thì đừng buồn nhé!.

Chương 9: Chuyện ma

« on: May 24,2009,12: 22: 33 AM »

Ttvi: Đã chết quéo rồi còn sợ làm con ma xấu xí sao BHT? Nếu vậy ai cười hoài thì chết biến thành con ma đẹp sao BHT? Mà ma xấu với ma đẹp có tác dụng gì trong cảnh giới đó không BHT ời?

Bé Hạt Tiêu: Thưa chú Trịnhtvi!

Theo con biết thì còn có một thế giới vô hình nữa sống ngay bên cạnh của chúng ta đó, chỉ là vì họ không có thân xác thôi nên ta không cảm nhận được sự có mặt của họ bên ta. Khi đi vào thế giới tâm linh là thế giới vô hình thì ta sẽ cảm nhận được họ ngay thôi. Trong nhà BHT cũng có khi có mấy con ma hay thiên thần ghé chơi đó mà.

Ma thì xấu lắm, người ta mới kêu là xấu như ma đó. Tại vì lúc sống có nhiều chuyện đau buồn hoài nên lúc chết thành ma xấu xí làm cho mấy em bé nhỏ xíu nhìn thấy cũng phải khóc luôn đó. Có lần lúc đó BHT chỉ chừng mười mấy tháng thôi được mẹ đem về nhà Bà cố chơi, nhưng vì lúc đó trời nóng nên BHT khóc nhè không chịu ngủ, Mẹ phải bồng ra vườn ngồi trên ghế xích đu trong vườn vào buổi tối, lúc đó có mấy con ma xung quanh Mẹ và Bé nhưng Mẹ thì không biết gì hết, chỉ có bé là thấy sợ nên càng khóc to hơn thôi, sau này Mẹ hỏi lại sao lúc đó BHT khóc nhiều vậy thì bé quay lại lúc đó và thấy như vậy cho nên mình đã khóc đó. Nên làm Ma xấu lắm vì làm con nít sợ tội nghiệp lắm đó mà!

Còn không có con Ma đẹp nào hết vì đẹp thì không có thành Ma đâu mà thành tiên, vì người ta nói đẹp như tiên giáng trần đó không nghe sao! hihi.

Mấy cô tiên đẹp lắm giống như hình mấy cô trên mấy hộp bánh trung thu đó, hay là hình mấy thiên thần trong nhà thờ vậy đó, em bé nhìn là thấy khoái và mê liền! hehehe

TLT: chừ ui! BHT làm TLT mắc cười quá chịu không nổi đây nè,.. ha ha ha... chắc mắc ghen quá đi... giờ hết buồn rồi... mà cũng hông

dám buồn nữa đâu vì TLT sợ thành ma xấu lém... (mắc cười quá run tay gõ sai chữ hoài hà)...

TLT thấy buồn vì thấy tội nghiệp cho người ở Địa Ngục, nghĩ đến người ở Địa Ngục thì lại nghĩ liên hệ đến người ở Trái Đất này - có người tốt nhưng người xấu cũng nhiều: người ta làm tội mà không biết sẽ có quả báo dữ dội như vậy. (như BHT đây quyết tâm tu, mà phải đã ở đó mấy chục ngàn năm lận.. còn nhiều người khác thì sao?)... Trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà BHT đã cố gắng để tập nói chữ Phật thui mà còn nói không được, (chắc BHT nhắc lộn chữ Phước hoài... nên đời này mới gặp... ông Phước đấy hé. !! hi hi hi.) lại chịu bị đau đớn nữa chứ... thiệt tình TLT ứa nước mắt luôn khi đọc điều này. (vì bẩm sinh là mít ướt mà. !!). Rồi lại nghĩ đến những người xung quanh cuộc đời mình, người thân của mình, có ai đã rơi xuống đây chưa hoặc sẽ rơi, hoặc hồng chừng là... chính mình sẽ rơi!... vì không chịu tu tập (và vì dữ như chần í mà)... rồi bây giờ ngồi đây chống cằm suy nghĩ: "làm sao mà bắt chước được BHT được nhi? "...

Đó, có vậy thui đó BHT à, nhưng TLT nói cho bé biết: không phải chỉ có mình TLT đọc bài BHT mà thấy buồn đâu... bảo đảm cũng có nhiều người khác đọc và cảm giác giống như TLT vậy đó... Thui, BHT phải tìm cách gỡ lại bài Thiên Đàng đi, để mà nếu có... thì thành... ma đẹp chứ...

hahahaha

TLT cảm ơn Bé cưng nha - BHT có tâm hồn và viết ra... thấy dễ thương quá. Kính!

Bé Hạt Tiêu: Ai trong chúng ta cũng đã từng trải qua dưới Địa Ngục cả. Riêng BHT tính sơ sơ là cỡ 54 ngàn năm sống dưới đó... ! Nhớ lại một tiền kiếp xa xưa lúc đó gia đình của BHT được ông Phước nhắc là tu đi thì ai cũng cười nói ông Phước nói chuyện khủng điên, vì không nghe lời ông Phước nên lúc đó đã đi xuống Địa Ngục cả đám luôn... vì cái tội không chịu nghe lời ông Phước mà tu đi!

Nên khi tập rồi mình lại quay trở lại nơi Địa Ngục mà cứu vớt ông bà cha mẹ... Theo sức của BHT thì bé chỉ có thể làm từ ông bà cổ hay là

trên đó chừng một bậc nữa thôi, còn xa hơn nữa thì đành chịu không làm tới nổi...

Nếu TLT chịu khó tập theo cách của ông Phước chỉ thì sẽ không bao giờ thành Ma đầu và ít nhất cũng không phải xuống Địa Ngục. Và nhớ là khi nào chết thì hãy đi vào vùng ánh sáng trắng đẹp đẽ, chứ đừng đi vào những vùng ánh sáng mờ và tối đó là những nơi không tốt và nên cố gắng giúp đỡ mọi người bằng đủ mọi cách mà mình có thể làm được, điều đó khó làm lắm, vì đôi khi người ta dữ với mình quá, làm mình buồn quá, nên quên chuyện giúp người ta.

Nhất là việc giúp người ta tu tập lại càng khó dữ nữa, BHT chỉ có chỉ cho được một người bạn tu tập bằng cách đi vào giấc mơ của nó mỗi đêm mà nhắc nó tập, nhưng sáng ra thì nó quên hết không còn nhớ tới qua là nó đã nghe lời BHT mà tập, nhưng dạo gần đây thì nó lại nhớ được chút chút, nên sáng lại kể cho bạn bè không tập nghe, thế là tụi bạn nói nó nói toàn chuyện khủng điên... BHT còn sợ ba mẹ nó không biết mà đem nó đi khám bác sĩ bệnh tâm thần nữa thì chết quá, vì người bạn đó là người nước ngoài... BHT không biết phải nói sao cho cha mẹ người bạn đó hiểu được nữa, nên cứ phải đi vào giấc mơ của nó mà canh Mẹ cho nó tập và còn phải làm sao cho nó đừng nói những "sự thật khủng điên" làm mọi người tưởng nó điên thật thì tội nó lắm.

Bữa giờ mình nói chuyện dưới Địa Ngục nhiều rồi. Bây giờ BHT sẽ kể cho TLT về những chuyện trên trời nhen, trên đó thì có nhiều chuyện lắm lắm...

MorninGlory: Wow, rất cảm ơn những bài viết của BHT. BHT viết bài rất hay. MorninGlory càng đọc càng thấy thích vì đã học được rất nhiều về cách tu từ bài viết này, đã nhận thức ra được nhiều thứ mà lâu nay cái tâm của mình như ở Địa Ngục vậy. MG sẽ cố gắng tranh thủ tu khi đang còn là kiếp người, không phải đợi đến khi xuống Địa Ngục mới sám hối mà BHT ơi, BHT nói khi tu thành công thì mình có thể nhìn thấy ma, vậy ma thấy mình chứ hả và họ có biết là mình có thể nhìn thấy họ không? Nếu gặp ma vậy mình phải làm sao? Có bị ma phá không? (Sao giống trong phim quá)

Bé Hạt Tiêu: Chào MorninGlory!

Nói chuyện Ma thì phải hỏi Ông Phước, vì Ông Phước là chuyên gia đi bắt ma nhập vô người ta đó ...

nhưng giờ Ông Phước không được khỏe! hihi

BHT không có tìm hiểu về Ma nhiều vì Ma buồn chán lắm cứ ngồi khóc suốt mà không chịu tin là mình đã chết đâu... mà khi biết mình chết rồi thì ma càng buồn thê thảm hơn nữa... càng xấu ghê nữa!

BHT chỉ biết ma có chút xíu thôi hà, vì ma không có gì vui hết!

BHT nhìn thấy ma hoài, nhưng không có hứng thú tìm hiểu về họ cho lắm!

MorninGlory: BHT nói khi tu thành công thì mình có thể nhìn thấy ma?

Bé Hạt Tiêu: Đúng vậy đó!

Ma! Họ sống chồng lên với cõi giới của chúng ta, nhưng vì họ là cõi vô hình nên chúng ta không sao thấy được, vì chúng ta là cõi hữu hình. Hai cõi giới khác nhau nên cách thấy và cách nhìn cũng khác nhau.

Nhưng có một điểm cùng chung với nhau đó là "**Linh Hồn**"

Đôi khi máy chụp hình có thể chụp được ma qua hình ảnh "linh hồn của ma" mà được mình thấy giống như những đốm sáng mờ mờ có màu sắc khi trắng trắng, vàng vàng hay xanh xanh, đỏ đỏ lợt lợt gì đó... cái đó cũng chỉ những người có tu tập mới nhận ra được thôi, còn không thì cũng khó mà nhận thấy.

Vì sao gọi là **linh hồn của ma**?

Vì linh hồn của ma mang tư tưởng rất ư là buồn, buồn nhiều lắm buồn một cách vô vọng không lối thoát... hoang mang, khi đó họ thấy thế giới như vô tình không có trái tim, không có tình thương hay sự cảm thông!

Vì buồn nhiều như vậy cho nên linh hồn của ma có hình dạng hào quang méo mó lồi lõm.

MorninGlory: Vậy ma thấy mình chứ hả và họ có biết là mình có thể nhìn thấy họ không?

Bé Hạt Tiêu: Vì ma không biết là mình đã chết

- Ma cứ tưởng mình còn sống và sinh hoạt bình thường như một người có thể xác...

Cho nên:

- Ma nhìn thấy mình...

- Ma không biết mình nhìn thấy họ

- Ma cũng không biết là mình không nhìn thấy họ

Khi nói vậy thì mọi người sẽ nghĩ rằng ma nhìn bằng cái gì để thấy mình?

BHT đang bí vì thiếu chữ để nói về cái thấy của ma đây!

Có thể tạm nói là: Ma thấy bằng (six sense) "giác quan thứ sáu."

Ma thì không biết là mình có thể thấy hay không thấy họ.

MorninGlory: Nếu gặp ma vậy mình phải làm sao?

Bé Hạt Tiêu: Thì bình thường thôi!

Nếu bạn sợ thì có thể niệm Phật thầm trong miệng, thật ra ma không đáng sợ lắm đâu, vì ma chỉ buồn không phá phách người như quỷ.

Ma rất muốn giúp người nhưng ma suy nghĩ không đúng, nó hay làm sai mà cứ tưởng là mình đúng, nó suy nghĩ nhiều về mình và nghĩ cho mình, phe đảng đó mà!

Nhưng ma sẽ thành quỷ khi mà linh hồn đó chất chứa sân hận và giận dữ. BHT không quan tâm đến ma nhiều vì nó cũng hiền, chỉ có quỷ là BHT hay đi đánh lộn với quỷ, bị mấy con quỷ xúm vô cắn tùm lum trên người BHT, nhưng rồi cuối cùng tội nó cũng bị BHT bắt đem nhốt xuống Địa Ngục cho khỏi phá làng phá xóm người ta thôi! Ma ở đây khắp mọi nơi, mình đụng họ hoài mà tại mình không biết không thấy đó thôi.

Trong nhà mình ở họ cũng vào ở được nữa đó. Đôi khi họ dùng tâm lực để mở cửa, mở tivi, mở đèn... hay làm chuyện gì đó nữa.: Nếu muốn giúp thì tác ý hỏi thăm họ, coi có thể làm gì giúp được họ không, nhưng thường ma rất là buồn, chỉ khóc suốt và không chịu nghe mình nói gì hết. Nên đôi lúc "bố chân.com" với ma luôn! Còn không thì cứ coi như gặp người không quen biết!

MorninGlory: Có bị ma phá không? (Sao giống trong phim quá)

Bé Hạt Tiêu: Có chớ, nếu suy nghĩ của mình cứ buồn quá thì sẽ bị giống tư tưởng của ma. Lúc đó hào quang của mình sẽ có hình dạng lỗi lổm kỳ cục không còn tròn trịa và đẹp đẽ nữa thì chính những lỗi lổm đó là những điểm tốt cho ma dễ dàng gán mắc vào để thâm nhập vào linh hồn của mình làm bạn với ma đó!

Còn như vậy cũng bị ma nhập nè:

- Là cứ suy nghĩ về những gì không có thật mà chỉ do trí tưởng tượng của mình vẽ ra là vô cùng tai hại vì chính những hình ảnh không có thật đó đã tạo ra xung quanh mình một hình ảnh của tư tưởng và ma đi vào trong suy nghĩ mình qua hình ảnh do mình tự tạo ra đó. Người có tu tập thì linh hồn mang hào quang có hình rất đẹp! hình dạng tròn không bị méo hay lỗi lổm, ánh sáng hào quang chói sáng có màu vàng trong và sạch đẹp! Chính Hào Quang tròn đều không lỗi lổm chỗ nào giống như một chiếc áo giáp được làm bằng vàng để bảo vệ linh hồn chúng ta khỏi bị mất cứ một thể lực vô hình nào chui vào lấy cắp được.

Do sự tròn đều không lỗi lổm cho nên ma sẽ không sao chui vào vì không có chỗ bám được!

Cách tốt nhất là tập theo Ông Phước thì không "có ma nào phá" mình được mà ngược lại mình còn "trị" ma được nữa!

HoaSenTrenDa

Chương 10: Chết do tự sát thì linh hồn sẽ ra sao?

Rắn Con: Bé và mọi người cho rắn hỏi:

Nếu một người muốn tu nhưng không muốn sống, thì người đó tìm cách chết, rồi yêu cầu nhí dọn giùm lên A Di Đà cho tu, thì như vậy có nghịch lý không?

Bé Hạt Tiêu: Hi Rancon lâu nay BHT bị cho đi nghỉ phép vì mệt quá! hehe.

Nghịch lý vì: sống hay chết đều có thể tu tập được, người ta không cần phải chết đi để lên A DI ĐÀ PHẬT mới tu được, ở trong môi trường hay trong hoàn cảnh nào chúng ta cũng có thể tu được nếu chúng ta sống với ý chí mãnh liệt và tha thiết muốn tu thì chúng ta sẽ tu được thôi.

Với tư tưởng tự tử như vậy thì dù tụi con có đưa lên A Di Đà Phật đi nữa, người ấy cũng không thể nào tu tập được.

Chúng ta tự giết bản thân mình thì chúng ta cũng đã mang tội GIẾT CHẾT SỰ SỐNG trong cơ thể chúng ta rồi... tuy nói là cơ thể của chúng ta nhưng trong chúng ta cũng có những chúng sinh đang sinh sống trong thân thể chúng ta vậy, chúng ta hủy hoại chính mình và đồng thời cũng giết chết chúng nữa.

Ông Phước dạy rằng chúng ta không nên có chủ ý giết hại bất cứ một sinh vật nào cho dù đó là thân xác của chúng ta đi nữa thì chúng ta cũng không có quyền làm điều đó để vì mục đích gì, để thỏa mãn điều gì cho riêng cá nhân mình... thì đều không đúng cả.

Cuncon: chào BHT

Cám ơn những chia sẻ của BHT nhé, cuncon mới tham gia diễn đàn gần đây và cũng đang tập nhưng cũng chưa đến đâu cả. BHT ơi cho cuncon hỏi chút nhé, những người mà tự sát (tự tử) thì linh hồn của họ sẽ ra sao hả BHT cuncon thường thấy những người tự sát do họ quá đau khổ, không biết giải quyết sao, hoặc không ai hiểu họ nên họ mới giải thoát bằng cách tự sát như vậy. Nhà cuncon gần cầu Sài Gòn nên hay có người nhảy cầu tự tử lắm. Hôm nay cuncon buồn lắm.

Bé Hạt Tiêu: Tự giết mình hay giết người gì thì linh hồn đó đều mang một tư tưởng nặng nề và tội lỗi.

Những linh hồn nặng nề mang đầy tội lỗi khi chết sẽ đi vào những nơi mà người ta hay gọi là Địa Ngục hay Ngạ Quỷ.

Một người mà chết đi với một suy nghĩ là làm sao phải chạy trốn khỏi những bế tắc trong cuộc sống thì khi thể xác chết nhưng linh hồn vẫn còn giữ nguyên tư tưởng là phải chạy trốn, nếu không họ sẽ bị đuổi bắt, chính cái suy nghĩ phải chạy trốn đã dắt linh hồn chạy vào vùng tối đen để ẩn núp, chính cái tư tưởng đó đã đưa linh hồn đi vào Địa Ngục và Ngạ quỷ mà họ không hề hay biết...

Tại vì tư tưởng muốn chạy trốn nên họ tránh xa những vùng có ánh sáng rực rỡ vì không dám đi vào sợ bị người ta nhìn thấy mình, sợ bị bắt... Với sự lầm tưởng lo sợ đó nên vô tình linh hồn đã chạy ra xa cõi được gọi là Thiên Đàng... là những vùng có ánh sáng trắng và vô cùng rực rỡ chói lòa.

Tư tưởng cuối cùng của mình như thế nào thì mình sẽ đi vào chỗ như thế ấy

Tư tưởng cuối cùng sẽ xuất hiện với một sức mạnh rất là mãnh liệt, đó là kết quả mà mình đã làm trong sinh hoạt và sự thể hiện tư tưởng đó qua đời sống hằng ngày.

Cuncon: Tại sao con người sống trên đời đau khổ vậy mà vẫn cố sống nhỉ?

Bé Hạt Tiêu: Con người ta vốn sinh ra để chịu đau khổ rồi chết mà! Nghe buồn quá hơ! Ông Phật ra đời cũng với ý nghĩ là sao cuộc đời này khổ quá vậy có cách nào để cho mọi người thoát khỏi cảnh khổ của thế gian này để sống hay không?

Khi chúng ta theo học với Ông Phật thì chúng ta sẽ biết được chúng ta sinh ra đời với mục đích gì? và ý nghĩa của sự đau khổ này để làm chi?

Khi hiểu được đời sống được chi phối bởi một Định Luật Nhân Quả thì chúng ta sẽ có một sự hiểu biết về cuộc đời, lúc đó có thể giải quyết mọi thắc mắc, đau khổ, cho mình và người khác để có thể tìm thấy niềm vui trong hiện tại, tin tưởng và hy vọng nơi tương lai, để có thể yên vui chấp nhận nghịch cảnh và tìm được sự bình yên trong tâm hồn.

Chương 11: Chuyện trên trời

« **on:** May 24,2009, 09: 35: 43 AM »

Đầu tiên là vào ngày Trăng Tròn, thì nếu ông bà cha mẹ của mình khi họ là chư thiên ở trên trời thì vào ngày đó thì mình sẽ cúng bông hoa và trái cây, họ cũng sẽ hưởng được.

Hưởng theo kiểu hương hoa. Cây cỏ, hoa lá, trái cây cũng có thể nói chuyện và có linh hồn cảm giác luôn đó TLT có biết vậy không? Trái cây mà chín quá rồi đến hư thì là do bên thế giới vô hình họ đã dùng qua đó...

(BHT có thể nghe mọi thứ nói chuyện và kể của nó cho bé nghe đó, từ cục đá, con chó, con chim, và kể cả cái cây hay trái cây luôn cái gì cũng kể chuyện được hết. nghe có thấy tiểu lâm chưa... hihhi...).

Quay lại chuyện cúng ông bà... cách cúng mà theo BHT biết là, nếu mình có tập thì mình ngồi lại với nhau, tay này để lên tay kia của người khác, đặt nhẹ áp hai bàn tay lại với nhau nắm tay nhau lại một cách nhẹ nhàng để cho năng lực đó có thể truyền cho nhau.

Mình có thể ngồi thành vòng tròn với nhau ngồi thả lỏng thoải mái chứ đừng gồng quá... và nhắm mắt lại nghĩ:

"THANH TỊNH, THANH TỊNH ĐẠI THANH TỊNH".

Thì lúc đó ở trên trời các chư thiên họ cũng làm như vậy và gửi xuống cho mình những năng lực Thanh Tịch và an lành, một sự mát dịu nhẹ nhàng lướt qua rất khẽ mà mình phải thật THANH TỊNH mới cảm nhận được nguồn ân phước này từ trời cao đang cho mình thêm sức lực trong tu tập, điều này chỉ có ảnh hưởng cho nhà nào mà tu tập thì sẽ cảm nhận được sự PHÓNG QUANG này từ thiên đàng xuống trần thế vào lúc những ngày trăng tròn.. !

Đó là một trong những chuyện trên Thiên Đàng... sẽ còn những điều kỳ diệu nữa... từ từ Bé sẽ kể theo sự mà bé biết cho TLT và mọi người cùng nghe...

TLT: Trong bài này BHT viết "Thế giới vô hình" là thế giới "ma" thui phải không (không phải Chư Thiên)? Các Chư thiên hưởng hương rồi mình dùng thì không sao, nhưng nếu là ma dùng rồi mà mình ăn trái cây đó thì không tốt phải không BHT?

Bé Hạt Tiêu: Theo BHT thì:

Những gì mình không thấy được thì gọi là "thế giới vô hình" trong đó có cả: Thiên thần, chư thiên, Ma, Quỷ... nhiều thứ lắm mà con không biết gọi tên là gì. Chư thiên hay thế giới vô hình hưởng qua rồi mình hưởng cũng đâu có sao đâu vì mình không cúng thì chư thiên họ cũng ăn vậy mà họ dùng xong rồi mới tới phiên mình đó là bình thường vậy mà.

TLT: Nếu Ông bà mình không là chư Thiên mà được độ về Cõi A Di Đà rồi (Nhờ các Nhị đây) thì khi cúng: Ông Bà mình còn hưởng được không? Ông Bà còn nhớ được quá khứ không (thấy tiền kiếp không)? và mình còn nên cúng không nếu là "ma nào đó" hưởng?

Bé Hạt Tiêu: Theo con thấy thì khi được đưa lên A DI ĐÀ PHẬT thì cúng chẳng có mấy người đó hưởng, thường thì họ chỉ hưởng được ở ngày trăng tròn (ngày rằm).

Thường thì họ không có nhớ được gì hết. Chỉ đặc biệt khi nào có họ có một người hay một sự việc gì đó vô cùng quan trọng đối với họ mà làm họ phải nhớ phải suy nghĩ đến hoài thì may ra họ mới nhớ đến, còn không thì hầu như họ không nhớ và không biết gì hết... Họ có thể nhớ lại nếu mình nhắc cho họ nhớ... còn không thì thôi.

Con cũng không biết là có nên cúng hay không cúng nữa, vì con thấy người lớn vẫn làm vậy với người đã chết, mặc dù người chết đó không có hưởng mà là "ma nào đó" hưởng, nếu thích thì làm vì cũng đâu có sao đâu, vì cúng vậy xong mình có trái cây ăn mà! hihihi.

TLT: Chuyện nhận phóng quang từ trên trời được dành cho những người tu tập, chứ không nhất thiết là "mình phải có Ông Bà là Chư Thiên" thì mình mới được nhận phải không cung? (Nghe chuyện này thấy lạ quá BHT à)

Bé Hạt Tiêu: Thật ra mọi người đều là bà con với nhau cả, lúc thì làm cha mẹ, kiếp làm anh em, kiếp làm vợ chồng, kiếp làm bạn bè, kiếp làm kẻ thù... nhiều lắm, nên chỉ đều là bà con là đại gia đình với nhau hết... Khi mình tập thì tâm mình yên tĩnh, thanh tịnh thì mình lại nhận được sự Phóng Quang đó từ trời cao ban xuống cho tất cả mọi người vậy đó... ai để ý có tập thì sẽ nhận ra điều đó, còn không thì khó cảm nhận được...

Cũng như khi trời mưa xuống dưới đất thì mọi vật đều hưởng được nước mưa, nhưng lại phải tùy vào từng vật mà nhận mưa từ trời, cây to thì hút nước nhiều, cây nhỏ hút ít nước, cây trong nhà thì không có giọt nước mưa nào hết... hihihi.

Thì con hay nói là cái gì cũng do Tâm mình hết, tâm nghĩ cái gì thì cảm ứng cái đó, nghĩ không tới thì không ra thôi...

Chương 12: Về Tây Phương thì làm sao trả nghiệp?

Ttvi: Những người sau khi chết được độ về cõi A Di Đà Phật Thượng Phẩm Thượng Sanh thì làm sao trả nghiệp?

Bé Hạt Tiêu: Khi được đưa lên cõi đó rồi thì họ phải ngồi trong cái hoa sen để tập, ở trên cõi này thì người ta dễ tập, được nghe kinh và nghe nói về Phật và có người hướng dẫn cho mình tập, nếu mình muốn tu tập.

Thật ra thì ở dưới Địa Ngục thì cũng ở trong tù ngục của tâm Địa Ngục, mà Địa Ngục là một nơi rất là thâm thúy không có ngôn ngữ, mà chỉ là một thứ âm thanh gì đó của tiếng rên... một nơi mà tâm không có được sự bình yên để tu. Một nơi không có biết đến chữ Phật là gì... người ta sống trong cái tăm tối đọa đầy như vậy nên khó mà tìm được sự tu tập lắm. Nên chỉ khi có người biết sám hối biết tu hành nhưng lại không biết đường mà thoát ra để tìm đến chỗ có Phật để tu thì bọn con lại vào đó đem họ đến một nơi thanh tịnh của Phật để họ có điều kiện tu và sám hối lỗi lầm và để trả nghiệp của họ. Trên này thì cũng bị nhốt trong tù (trong hoa sen) nhưng mà là tù nằm sao! hihi. Họ phải tự tu lấy để trả nghiệp quả mà họ đã gây ra trong lâu đời lâu kiếp...

Rồi theo nghiệp quả của mình họ cũng sẽ lại đi đầu thai lại và học lại những bài học ở thế gian mà họ cần phải học.

Ttvi: Hay lúc đó nghiệp sẽ tự tan biến?

Bé Hạt Tiêu: Không có chuyện lên trên đó là nghiệp tự tan biến đâu, mà phải tập "xì khói" hay là tập chết bỏ (vì khi họ cố tập lên cao thì họ bị hút hơi giống như người chạy ma-ra-tông lên núi vậy đó, thở hổn hển thấy tội lắm, lúc đó bọn con sẽ ra tay hồi hướng cho họ thêm sức mà leo núi tu tập, tụi con giúp là giúp như vậy đó thôi, chứ không ai tu giùm cho ai được hết.

Nếu mà tu được chắc con xin tình nguyện tu giùm cho Ba con cho rồi vì Ba con tập hoài cũng chưa ra được cái gì hết, con đũa ba con cũng đứt hơi mà nó đi không nổi luôn! hehehe.

Ttvi: Nếu phải trả nghiệp thì những người này có phải đầu thai lại làm người hay không? hay tự mình ngồi trên đó tu tập để trả cho những gì mình đã làm?

Bé Hạt Tiêu: Họ sẽ đầu thai lại làm người theo cái tâm nguyện mà họ còn dang dở dưới thế gian để làm những gì mà họ chưa kịp hoàn tất trong kiếp trước.

Không ai ngồi trên đó tu tập mà họ phải đi xuống trần gian làm người mới tu được. Trần gian là trường học để họ học cách tu và tu tập thành Bồ Tát hay thành Phật.

Tinhhtoinoibuon: Cũng muốn hỏi thêm BHT có cách nào ăn gian trả hết nghiệp thật nhanh không?

Bé Hạt Tiêu: Không! chỉ có cách là tập cho thật giỏi thì may ra anh mới có thể trả xong hết nghiệp trong quá khứ xa xưa xa xưa của anh, còn nếu không tu tập thì không có cách gì trả được nghiệp. Giống như mắc nợ rồi thì phải đi làm kiếm tiền mà trả nợ thôi chứ ngồi đó mà nghĩ ra cách nào để quyt nợ bây giờ... Không trả thì sẽ có ngày chủ nợ sẽ đến xiết nhà đòi nợ thôi...

HoaSenTrenDa

Chương 13: Cõi giới Tây Phương Tịnh Độ

Ruồi Sinh: Hi! Bé Hạt Tiêu

Chú RS nghe Bé Hạt Tiêu nói cái của Bé biết thiệt tuyệt vời quá à. Bé Hạt Tiêu ơi, Bé hãy mô tả cảnh giới A DI ĐÀ PHẬT và cách sinh hoạt của các vị đang tu trên đó cùng với Đức A DI ĐÀ PHẬT thuyết pháp cho chú và mọi người biết với.

Bé Hạt Tiêu: Cảnh giới A DI ĐÀ PHẬT theo con thấy là:

Cảnh rất là đẹp, có rất nhiều hoa sen mà nhỏ màu hồng, có cái hồ rất là đẹp, nước rất là trong và rất sạch không có vi trùng nào ở trong đó luôn. Có rất nhiều rồng ở trên đó nữa, rồng nhiều lắm lận mà hình như nó cũng không biết tại sao nó lại ở trên đó luôn.

Có rất nhiều người đang tập trên đó. Họ ngồi thành 11 hàng có cả ông Phật, Quan Thế âm Bồ Tát Ông Phật mặt xanh, Ông Phước Lớn, Ông Phước Nhỏ...

Con thì ngồi ở hàng thứ hai, phía sau ông Phật... Có rất nhiều người nữa mà con không biết phải kêu họ là gì khi họ ngồi trên đó...

Cái Linh hồn lên trên đó thì rất là khác so với cái nhìn về thể xác của mình nơi thế gian. Mình càng tập cao thì cái Linh Hồn càng phát ra ánh sáng rất mạnh và to rộng lắm, Đại khái cảnh trí trên đó là vậy.

Đây là cảnh ở tầng thứ chín (trên chín tầng trời mây là vậy đó! hihhi)

Ngồi trên đó chỉ tập thôi!

TLT: BHT có đi vào cõi giới A Di Đà Phật/cõi giới vô hình và nói chuyện với những người mà Bé đã độ rồi không? trong thế giới này họ KHÔNG có thấy khổ (quan hệ, nhân duyên...) vì họ chỉ tu học thôi phải không Bé? (vì Bé nói họ dễ tu hơn thế giới hữu hình). (thế thì mình chết đi, có gặp được các HT Nhí hay BHT thì dễ... tu hơn hi? hi hi hi)

Nếu họ biết ở cõi Ta Bà là khổ thì hoặc

-Họ ở lại luôn trên đó (được không?)

-Họ muốn làm Bồ Tát ---> đi đầu thai?

Bé Hạt Tiêu: Theo BHT thì cõi giới A DI ĐÀ PHẬT rất là thanh tịnh không có thấy khổ đau, ở trên đó được ông Phật chỉ cho tập và tu dễ dàng hơn. Người trên đó sanh ra từ hóa sanh từ những cái Hoa Sen, do BHT và những người khác độ họ lên đây để tu nên họ được sanh ra từ những Hoa Sen trùm họ lại khi đưa lên đây. Họ dễ tu hơn thế giới hữu hình của mình vì họ được ở trong cõi của A DI ĐÀ PHẬT là cõi của Phật ở và họ không cần làm gì hết chỉ ngồi đó tu thôi, họ không cần có thân, phải đi làm để có cái gì cho mình ăn, phải làm cho có cái gì để mình mặc rồi phải đi làm cho có nhà mình ở... Những cái đó đều là giả tạm hết nhưng mình cần phải có để sống trong thế giới hữu hình... cái đó tuy có nhưng mà cũng như không có... Cha Mẹ của BHT phải đi làm thật khổ để có những cái giả đó... để có thể sống và cho BHT tu tập... cái giả đó thật là khổ và người lớn rất là khổ để tìm cái giả đó cho đời sống của mình... Trong thế giới vô hình họ không cần cái khổ đó...

Và rồi có thân này nữa, đau bệnh, chịu mưa chịu nắng... chịu cảm xúc thế này thế khác bởi có thân... nên cũng lại là khổ vì có cái thân nữa... Mấy ngày nay BHT bị châm kim cho cái chân thật là đau, BHT khóc luôn đó, khổ cho cái chân BHT quá đi... nếu chỉ có cái linh hồn ngồi trong hoa sen thì sẽ không bị tê chân và không bị đau khi kim châm...

Cõi mình đang sống đây làm mình phải gắn với những cái giả không có nên mình sẽ phải khổ với cái có giả đó... Cõi Phật không có những cái giả như mình nên họ dễ tu tập hơn... Khi mình tập đến độ có thể dùng linh hồn đi vào cõi Phật thì mình sẽ hiểu những gì ông Phật nói... cũng như xuống nước thì phải bơi như cá, mà không đi được như người nữa và cá lên bờ thì phải có chân như người... Xuống nước thì sẽ biết nó mát như thế nào và lên bờ rồi sẽ biết nó nóng và nặng ra sao...! hihi.

Họ có thể ở luôn trên đó và cũng có những người theo nguyện lực sẽ đi xuống lại thế gian.

TLT: Thường sau độ tử, HSTD hay ghi: Thượng phẩm. Thượng Sanh (level 9). Ngoài cõi Tây Phương Cực Lạc thì các cõi khác (Chúa, Thánh Alla,...) có Thượng Phẩm Thượng Sanh không bé cung?

Bé và các HT Nhị độ tử hầu như là về cõi Phật A Di Đà. Chắc mấy kiếp sau nữa, người ta tu Tịnh Độ chắc nhiều hé! Chỉ có cõi Tịnh Độ là nhận linh hồn "đủ mọi trình độ", chứ mấy cõi Phật khác (như Phật Dược Sư...) thì có "nhận" giống dậy không Bé yêu?

Bé Hạt Tiêu: Theo cách tu tập của BHT và những Hòa Thượng Nhị khác thì nơi an vui và thanh tịnh nhất để cho người ta tu tập là cõi A DI ĐÀ PHẬT - THƯỢNG PHẨM THƯỢNG SANH (level 9) gì đó... Thật ra theo BHT biết thì còn có nhiều cung trời khác nữa, nhưng có những cung trời họ không tu tập gì hết... vì muốn cho mọi người được tu nên đã gom về cung trời A DI ĐÀ PHẬT để họ được học Phật mà bớt khổ...

Khi độ người thì sẽ đưa họ về với cung trời cao nhất mà theo tôn giáo họ được biết...

Vì mức độ tâm thức của họ chỉ biết với cung trời nào thì mình đưa theo cung trời mà họ đã tin theo, như người theo đạo Thiên Chúa Giáo thì mình đưa về cung Trời Thiên Đàng có Chúa của họ... Sở dĩ cứ nghe HSTD nói về số 9 là vì trên này toàn theo Phật Giáo, nên đưa về đó thôi... Cõi Phật thì có một cõi đó nhưng Phật thì có rất nhiều vị Phật có hằng hà sa số lặn và mỗi vị tu theo hạnh nguyện giúp người của mình... nên mình lại được nghe nhiều tên gọi của nhiều vị Phật...

Tibu: Lại nói thêm:

Trong kế hoạch thiết kế Đô Thị thì ai cũng tìm một mặt bằng để làm cái trung tâm thành phố mặt bằng này phải đủ rộng để có thể có những vùng ngoại ô. Nhưng do dân số càng đông thì trung tâm thành phố sẽ phải lấn từ từ vào những vùng ngoại ô. Và dĩ nhiên sau một thời gian đi đầu đó, thì khi về là mọi người sẽ kinh ngạc về sự thay đổi này.

Cõi A Di Đà Phật thì cũng một cách này:

Cách đây hằng hà sa số các cõi ở về phương Tây có một cõi là cõi Tây Phương Cực Lạc.

Câu này chứng tỏ rằng Đức Phật A Di Đà đã có ý định xây dựng một trung tâm thành phố cách Trái Đất hằng hà sa số thế giới và Trung Tâm này ở về hướng Tây.

Tất nhiên là cũng có những buổi họp của các Đức Phật và người ra đề án xây dựng hay nhất thì lại là Ngài A Di Đà Phật. Cái hay nhất là Ngài đã có chỗ để thân nhận tất cả những linh hồn từ thậm tệ cả chốn, đến thanh cao tuyệt vời và chính Ngài đã đề ra phương cách dùng Hoa Sen để duy trì và bảo vệ những linh hồn còn nặng nề và chính Ngài đề ra hiện tượng... hột vẹt muối hihhihi.

Có nghĩa là nếu đem một tên tội phạm ác ôn mà nhúng riết vào bể Tình Thương thì theo thời gian tên này cũng bị thấm tới tận xương cái Tình Thương! Y như hiện tượng "hột vẹt muối" ở thế gian mình. Dĩ nhiên khi nghe xong sự trình bày của Ngài A Di Đà Phật thì Thập Phương Chư Phật đều quy hướng về đề án xây dựng này!

Và theo cái đà độ như các Nhị đã làm và tụi nó đã đem đi dạy những Chư Thiên khác cái phương pháp độ này! Thì... chẳng bao lâu cõi Tây Phương sẽ nuốt chửng ngoại ô Nam Thiên Bộ Châu này và những vùng ngoại ô khác. Mong thay hihihihihhi.

Hướng Tây ở đây không phải là hướng của La Bàn hay là của GPS mà hướng đi của tâm thức (linh hồn) khi họ vào được ngay chóc trình độ Tứ Thiên Hữu Sắc và khi tác ý vào cõi A Di Đà thì họ đều đi về một hướng: Đó là hướng Tây.

Có nghĩa là Hướng Tây ở trong các kinh sách. Khi nói về các cõi Phật, thì không phải là dựa trên. **hiện tượng từ trường** mà lại dựa vào trình độ công phu tu chứng của hành giả: Trình độ là: Tứ Thiên Hữu Sắc.

YB: Xin hỏi làm người tu và tu ở cõi A Di Đà, ưu điểm và nhược điểm là gì ạ?

Bé Hạt Tiêu: Làm người tu thì có thân xác. Tu ở cõi A Di Đà thì không có thân xác. Ưu hay nhược điểm là do mình nghĩ hay quan niệm về nó mà thôi. Làm người phải mang thân xác thì cần làm những việc để thân xác tồn tại để sống với thân xác và cũng chính nhờ có thân xác mình mới thực hành và hoàn thiện cái tu của mình. Ở cõi A Di Đà thì không cần bận tâm đến thân xác nên toàn tâm toàn lực để tu, nhưng chỉ là "tu" mà không có "hành" vì không có thân xác để thực hành. A Di Đà cũng như là mình được đi học trong trường Đại Học về cách Tu và khi

ra trường là phải làm Người để thực hành cũng như ra đi làm để vận dụng kiến thức vào thực tế cho cuộc sống.

Học bác sĩ thì chưa cứu người, chưa chữa bệnh được. Nhưng khi ra làm bác sĩ mới có thể chữa bệnh và cứu người được. Đó là điểm khác nhau và cũng là sự liên hệ của hai cõi giới. Chính vì vậy mà Bồ Tát Di Lặc khi đã tu tập ở cung trời Đâu Suất xong sẽ xuống cõi trần gian làm Người lần cuối để tròn thành Đạo Quả thành Phật của mình nơi "Người Tu".

Rắn Con: Còn những người nghiệp nặng, sống không tu, khi mà nhí dọn họ lên trần thì họ tu ra sao? Có khổ như hồi bé tu ở Địa Ngục hông bé?

Bé Hạt Tiêu: Những người nghiệp nặng không biết tu hành là gì khi được mang lên trên đó thì từ từ sẽ biết tu, vì cái thế giới nơi đó chỉ có chuyện là tập cho người ta biết phải làm sao mà tu thôi. Ở đâu thì sẽ theo phong tục tập quán nơi ấy mà sống, để sống được với môi trường đó thì mình phải theo cái quy luật nơi đó...

Khi sống dưới Địa Ngục thì mình sẽ không bao giờ nghe được âm thanh của tiếng Phật mà chỉ nghe rên rỉ và nặng nề than oán... đen tối và khó thở... đời sống nơi đó là những âm thanh cuồng nộ và ai oán thê lương...

Nhưng khi được đưa lên cõi trời của A Di Đà Phật thì không khí trở nên nhẹ nhàng và luôn được nghe những âm thanh niệm Phật, tâm trở nên thanh tịnh bình an và linh hồn nương nhờ theo cõi giới đó mà trở nên thanh tịnh và đi lần vào tu tập để hòa với cảnh giới mình đang có...

Tâm hồn con người luôn bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh và điều kiện sống, nếu được nuôi dưỡng trong tình thương nhân ái và từ bi thì con người sẽ trở nên nhân ái và đầy tình bác ái.. nếu nuôi dưỡng trong hận thù và bạo động và ganh ghét thì mầm mống của ai oán thù hận sẽ hằn đậm và ám ảnh trong tâm trí của tâm hồn... Như ông Phước cũng đã từng nói đem một tâm hồn "chăn ăn trần quán" mà ngâm vào bể tình thương như mình đem ngâm hột vẹt muối thì cái "chăn ăn" đó có ngày cũng sẽ bị cái muối tình thương làm cho mặn tè luôn! Hihi

BHT cùng các Bồ Tát Nhị đang chung tay xây dựng một trung tâm đô thị mới là "cõi A Di Đà Phật" trên đó nên các nhân vật ác lai ác bá như thế nào cũng được đem ngâm làm "hột vẹt muối" hết.

Đó là sự cải hóa trong bể tình thương của cõi giới A DI ĐÀ PHẬT lấy tình thương và từ bi để hoàn thiện nhân bản cho con Người!

Con viết như thế có gì sai sót Ông Phước bổ sung thêm giùm con vì màn tivi của con đang được đi vacation! hihi chứ không phải bị đem đi sửa chữa mà chỉ trục trặc vì lý do kỹ thuật thôi! Hihi.

Nobtiba: Ở trên tầng thứ 9 có các ông Phật ngồi và chỉ tập thôi. Vậy họ tập cái gì, vì sao và mục đích cuối cùng của việc tu tập là gì? Cách tập như thế nào? Tại sao phải ngồi với nhau thành 11 hàng để tập mà không ngồi mỗi người một nơi riêng của mình?

Bé Hạt Tiêu: Trên đó chỉ có ngồi thiền tập thôi. Tập như ông Phước chỉ đó nhưng ở trình độ cao hơn.

Vì sao ư? vì họ muốn tập. Vì mục đích là giúp mọi người thoát khỏi cảnh chết đi sống lại, giúp mọi người thoát khỏi Nghiệp và không bị Vô Minh nữa.

Họ ngồi thành 11 hàng với những lý do là: với cách sắp xếp đó họ có thể dễ dàng làm cho tâm đi vào trạng thái thư giãn nhất, dễ tập trung nhất và đồng thời họ có thể trợ lực cho nhau để cùng nhau tu tập tốt nhất.

Tuy họ ngồi chung nhưng họ lại tập riêng không ai nói với ai cái gì hết chỉ ngồi đó tập thôi.

Đôi lúc cũng có người tập chung nữa.

Nobtiba: Trong chuyện BHT có kể một linh hồn xin A Di Đà Phật xuống làm người. Vậy tại sao lại phải xin? Nếu không xin thì có đi được không? Và nếu không xin thì có bị phạt không, phạt bằng cách nào?

Bé Hạt Tiêu: Trong nhà thì có cha mẹ, đi học thì có thầy cô, nếu anh vẫn còn đang trong vòng kiểm soát của cha mẹ và thầy cô thì anh sẽ làm gì khi anh muốn làm một cái gì đó?

Lớn lên ra đi làm trong xã hội khi anh muốn làm cái gì anh cũng cần phải tuân theo cái gì trong xã hội?

Khi phải đi từ nơi này qua nơi khác thì anh cần phải xin passport và giấy thông hành hay không?

Ở đâu và nơi nào cũng có điều luật và lệ cả anh phải tuân theo và chấp hành thì mới làm việc được... Cái gì cũng có tổ chức cả... không ai có thể đi ra ngoài những cái trật tự đó hết kể cả trong cõi vô hình hay trên cõi thiên đường.

Củkhoaisùng: Không bàn đến sự hồi hướng từ những người thân từ tiền kiếp thì, làm sao mà một chúng sinh CÁ có thể tìm về lại được cõi Phật A Di Đà khi mà họ chưa đạt đến trình độ "nhập thai biết, xuất thai biết"?

Bé Hạt Tiêu: Mục đích đem Linh hồn lên cõi A Di Đà Phật là để cho Linh Hồn được sống trong cõi thanh tịnh mà học cách tu tập theo ông Phật. Cũng như là đang gắn cho mỗi Linh hồn một "bộ nhớ" về cõi Phật!

Vì không có tu tập nên linh hồn không biết đường đi về cõi của A Di Đà Phật nên BHT đã giúp họ đi cho lẹ và đúng chỗ mà họ cần phải đi.

Khi đã cài "con đường" đó vào "bộ nhớ" rồi thì sau này linh hồn sẽ tự biết đường mà tìm về lại.

Cũng như khi mình không biết đường đi đến chỗ lạ thì nhờ người chỉ dẫn đường cho mình đi, khi đã biết rồi thì sau đó mình sẽ tự mình đi một mình mà không cần ai chỉ dẫn nữa.

Khi đi đầu thai tuy là thân xác (Cá) không nhớ, nhưng trong tiềm thức cái Linh Hồn nó nhớ (bộ nhớ) những gì đã được tu học trên A Di Đà Phật, chính cái chủng tử Thiện Nghiệp được ở trên cõi A Di Đà Phật sẽ nằm đó và chờ "duyên lành" để đâm chồi nảy lộc trong tâm của chúng sinh, để khi rời bỏ thân xác thì tự nhiên họ lại biết tìm đường đi về lại cõi Phật mà tu tập...

Không có sự hồi hướng thì đi lâu hơn, chậm hơn, còn nếu được sự trợ lực, trợ duyên từ người thân (con cái, cha mẹ, anh em những người có duyên với Linh hồn) thì sẽ đi nhanh hơn và Linh Hồn đó đỡ mệt hơn...

Củkhoaisùng: Việc đi xuống này có ý nghĩa thế nào khi mọi cố gắng tu tập của chúng ta hiện nay cũng chỉ để được vãng sinh về Tịnh Độ tu tiếp?

Bé Hạt Tiêu: Khi được đưa lên đó không có nghĩa là tất cả tội lỗi và ác nghiệp của chúng ta được cắt bỏ hay chấm dứt, mà cái gì chúng ta đã làm vẫn còn lưu giữ ở đó chờ đợi chúng ta quay trở lại trả, chứ không có chuyện lên cõi A Di Đà Phật rồi là quỵt nợ được đâu, nghiệp chúng ta đã từng tạo ra thì vẫn chờ chúng ta đi trả.

Cõi A Di Đà Phật chỉ là nơi thanh tịnh (môi trường) để dạy cho Linh hồn biết làm và nghĩ về thiện nghiệp, biết cách tu tập đi lần đến giải thoát khỏi sinh tử luân hồi. Giống như là nơi chỉ cho mình biết cách sống sao để không đi theo những người xấu làm chuyện bậy mà phải đi "ủ tù" (là ở tù Địa Ngục) ! hihi.

"Cháo húp quanh nợ trả lần" (câu này của ông Phước đây! hihi) Mình phải đi xuống đầu thai để trả nghiệp của mình vì cái đó không ai có thể làm giùm mình được và mình cứ phải tu tập, nhờ vào tâm hiền lành và lòng tu tập của mình đã được dạy dỗ từ cõi A Di Đà Phật thì khi từ bỏ thân xác lại biết đi về Tịnh Độ lại, từ đây mình biết đường về nhà Tịnh Độ rồi không chạy bậy chạy bạ lạc tứ tung nữa.

Và biết đâu khi đi lên đi xuống như vậy thấy vui quá lại Nguyên Lâm Bồ Tát đi xuống rồi lại đi lên để giúp chúng sanh làm người đưa đường như BHT vậy nè! hihi.

Cái Thiện Duyên được Tu Tập trên cõi A Di Đà Phật chỉ bị mất đi khi chúng ta giết người hay có tâm địa tàn ác giết hại người khác... thì cái tâm địa ác độc đó sẽ che mờ đi tất những Phật tánh và làm chúng ta không còn nhớ gì đến cõi Phật nữa... Mọi Thiện duyên sẽ gần như bị xóa sổ hoàn toàn và chúng ta lại bị đi vào vùng đen tối... của cảnh Địa Ngục mà ta có thể phải bị sống rất lâu và rất lâu có khi cả mấy trăm năm hay mấy ngàn năm trong đó là chuyện thường tình.

Sống tốt với mọi người, giúp đỡ mọi người, chăm chỉ tu tập là sẽ không bao giờ quên mất đường về Tịnh Độ. Cần cù sống tốt sẽ bù khả năng "nhập thai biết, xuất thai biết".

Sống ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân mà bất chấp những điều ác thì đó là đang cố gắng đi xuống Địa Ngục nhanh nhất, đó là cách quên đường về Tịnh Độ mau nhất.

Tholam: Chú tholam cảm ơn BHT!

Thực ra cái câu hỏi của củkhoaịsùng chú cũng muốn hỏi như vậy và mấy hôm nay Chú cũng rất lo và rất buồn vì Mẹ Chú xuống làm cá thì sợ là Bà quên đường về cõi Phật.

Nếu được BHT cho Chú hỏi là:

Có cần phải "Canh" Mẹ Chú tới đâu? Trong kiếp làm cá không?

Xin hồi hướng cho Thầy; Cho Bé Bò Tát và cho tất cả được an lạc.

Bé Hạt Tiêu: Chào chú Tholam!

Chú không cần phải "canh mẹ" gì hết chỉ cần hồi hướng cho Bà là tốt nhất. Vì Bà đã "roi vào tầm ngắm" của con rồi! hihi.

Bà sẽ nhận được tất cả lời hồi hướng của chú cùng gia đình, nhận được nhiều hay ít là tùy vào tâm lực thành khẩn mạnh hay yếu của chú và các thành viên trong gia đình.

Con cũng muốn báo cho chú biết là Bà đã lên lại cõi A Di Đà Phật lại rồi và Bà cũng có nghe được lời khẩn nguyện hồi hướng của chú nữa tuy là chưa được mạnh lắm... Chú hãy cố gắng tinh tấn hơn nữa để Bà nhận được và nghe được những gì chú dành cho Bà một cách tốt nhất... Con sẽ phụ chú, để chú làm tốt nhiệm vụ một người con hiếu thảo một cách hoàn hảo nhất!

Củkhoaịsùng: Nhớ ngày trước (trước khi vào HSTĐ) khi nói chuyện Đạo, chị cks khi nghe nhạc niệm Phật có cảm giác thân thuộc thân thương sao đó, nói nửa đùa nửa thật: 'tao ở trên xuống mà, kỳ này phải về nhà thôi, nhớ nhà lắm rồi'. cks không tin mà đùa lại là: nếu ở trên xuống sao mà chẳng nhớ gì và sống còn cảm thấy khổ (tâm) hoài vậy?!!

Thì ra là người chưa đạt đến Nhất Sanh Bổ Xứ vẫn có thể phát nguyện xuống trả nghiệp vậy.

Tibu: Người đang tu mà chết giữa chừng và khi đi tái sinh lại, và có những trường hợp chính như sau:

1. Tái sinh y như bình thường: Có nghĩa là khi **linh hồn nhập thai vào cái trứng thì không nhớ gì hết, cho tới khi sinh ra cũng chẳng nhớ ra cái gì cả:**

Người này sanh ra y như bọn mình! Và do tu hành được pháp môn hay quá! Và nếu lấy kinh ra thì thấy đúng y chang như kinh Phật, và tu được thành công nên phát nguyện giúp bà con: Người này là Bồ Tát sống và biết ăn cơm.

2. Người, khi sinh ra thuộc vào loại trên, lại có thể rơi vào nhân duyên tu thành mức độ Bồ Tát ở một cõi nào khác (cõi A Di Đà Phật chẳng hạn) từ chỗ này, người này phát hiện ra là chính mình đã có những ác nghiệp như vậy, như kia thì phần đông lại có hai (2) khuynh hướng trả nghiệp như sau:

2-1. Tái sanh vào cõi ác để trả nghiệp cho sớm :

Vì đã là Bồ Tát nên không thể nào vào Địa Ngục được nữa, mà chót nhất là Ngài đi vào cõi súc vật với thân hình to lớn, đẹp đẽ. Nhưng vì cũng không phải là chỗ ở tương xứng với cái "Thiện Tâm tương ứng với Quả Vị Bồ Tát" nên **tuổi thọ lại của các Ngài ở các cõi này lại chẳng có bao lâu!** Thông thường... Trên dưới một tuần là mãn phần.

2-2. Tái sanh vào Con Người để trả ác quả của mình bằng việc thực hiện những việc thiện:

Số này đông hơn khi so sánh với những vị ở phần trên (2-1.) . **Các Ngài có nhiệm vụ vừa tu vừa thi hành thiện nghiệp nên các Ngài có tuổi thọ lâu hơn.**

3. Kết quả ra sao?

3-1. Các Ngài ở dạng (2-1.) sau khi trả xong thông thường là trở lại cõi Phật của mình và sống an tịnh như vậy một thời gian: Các Ngài sống trong sự thanh tịnh vì các ác quả đã được trả xong qua **cú phóng chú ngoan mục như đã trình bày**. Ở đây lại có hai trường hợp:

a. Các Ngài cứ sống thanh tịnh một thời gian và vào Niết Bàn luôn.

b. Các Ngài nhớ lại bà con mình còn sống ở các khổ cảnh (thông thường là do lời hời hướng của người thân trong gia đình). Và từ đây các Ngài lại thành Nhất Sanh Bồ Xứ:

Vốn là tên gọi của một dạng Bồ Tát với đặc tính là: Nhập Thai Biết, Xuất Thai Biết.

Những Ngài này đi tới đâu là hoàn thành nhiệm vụ tới đó.

3-2. Các Ngài ở dạng (2-2.) Vì rơi vào những nơi có thể tu hành ngon lành và đồng thời có chỗ để dợt tay nghề nên các Ngài có nhiều phương hướng để thành Bồ Tát thứ thiệt hơn.

a. Các Ngài có thể thành Bồ Tát thứ thiệt ngay trong kiếp sống này!

b. Các Ngài có thể lên trên mà thành Nhất Sanh Bồ Xứ, hoặc là vào Niết Bàn.

Củkhoaisùng: Lại hỏi thêm BHT là: Đây có phải chỉ là trường hợp cá biệt thôi hay thường xảy ra? và nó có **tác dụng tích cực** ra sao so với việc tu tập đến NSBX rồi xuống độ sanh và trả nghiệp luôn thể?

Tibu: Toàn là biệt nghiệp và dành cho những vị thượng căn có những suy nghĩ táo bạo! Các Ngài muốn đánh nhanh thắng lẹ mà ra các kiểu tu lạ đời này.

Con hỏi hay quá là hay

Bé Hạt Tiêu: Hi! Chú Cukhoaisung và Cô Liên Hương!

Cô Chú hỏi hay quá, BHT không biết phải trả lời sao luôn! hihi

Ông Phước đã giúp con trả lời, Cô Liên Hương cùng đọc với chú nhé!

Chúc mọi người vui vẻ cùng hỏi cho vui!

Vietnamese: Một ngày trên cõi A Di Đà bằng bao nhiêu dưới cõi Ta Bà?

Tibu: Chưa có ai đem đồng hồ lên đó mà đo. Tuy nhiên, người lên đó được hưởng ké cái chiều thời gian này nên nhìn vào thì trẻ măng.

Vietnamese: Trong một kiếp con người này mình có khả năng tu tập để trả hết tất cả các ác nghiệp của các đời trước bằng sự tinh tấn, nỗ lực hết mình của mình hay không?

Tibu: Từ Vô thủy đã là dân cà chón thì làm sao mà trả hết được trong vòng vài chục năm?

Vietnamese: Hay cứ phải trả dần như trả góp. Khi một người "đói nghiệp vãng sanh" về cõi A Di Đà rồi thì chắc chắn là phải xuống Ta Bà để tu tiếp?

Tibu: Không còn con đường nào khác. Chỉ trừ trường hợp úp hụi! Có nghĩa là vào Niết Bàn luôn khi lên được trên đó.

Vietnamese: Bồ Tát BHT hay nói là Bồ Tát BHT tu "theo cách của ông Phước" vậy cách đó có phải là Niệm Phật Quán Châm Đổ không vậy? hay là Bồ Tát BHT bắt đầu bằng việc dựng lên cái tivi luôn? Bồ Tát BHT hãy chia sẻ quá trình bắt đầu tu cho đến bây giờ để mọi người có thể theo dấu chân của Bồ Tát BHT không?

Tibu: Bé Hạt Tiêu dợt bằng cách tibü đã lựa chọn và chỉ Bé tu theo một cách đặc biệt (vì là dân từ Địa Ngục mới tu lên).

Vietnamese: Cái này là thật lòng: đôi khi vietnamese nghĩ rằng Bồ Tát BHT chính là Tibu nếu sai xin sám hối. Nam Mô Cầu Sám Hối Bồ Tát Ma Ha Tát, Nam Mô Cầu Sám Hối Bồ Tát Ma Ha Tát, Nam Mô Cầu Sám Hối Bồ Tát Ma Ha Tát.

Tibu: Hehehehe!

Vietnamese: Vietnamese mới làm lễ An Vị Tam Thế Phật tại nhà vào ngày 17/11 Âm Lịch, Bồ Tát BHT hoan hỷ dành chút thời gian "xù xì" (từ trên diễn đàn vì vietnamese không biết dùng từ nào khác) giúp nhé.

Còn nhiều nữa (<<< tham lam quá) nhưng tạm thời thắc mắc vậy thôi vì đến giờ vietnamese tụng kinh rồi? có gì reply tiếp

Chân thành cảm ơn sự quan tâm trả lời của Bồ Tát BHT.

Tibu: Bé Hạt Tiêu, con làm giùm vietnamese đi nghe con

HoaSenTrenDa

Chương 14: Niết Bàn

Củkhoaisùng: Rồi con đọc đầu đó (trong tập tin thì phải) Chú có nói "Niết Bàn thì có nhưng lại không có ai vào" . Điều này có nghĩa là thế nào ạ?

Tibu: Niết Bàn là chỗ không còn bản ngã. Nên khi **chưa vào đó** thì còn cái bản ngã, còn Cái Tôi, Cái Của Tôi,... Nhưng khi **vào Niết Bàn thì không có bản ngã**.

Do tình trạng không có bản ngã này, nên chính xác mà nói thì "Không có ai vào đó cả" là vậy đó.

Củkhoaisùng: Nhập Niết Bàn một cách chủ động khác thế nào với nhập Niết Bàn do thiếu tự chủ? Nếu khác thì Niết Bàn phải được hiểu thế nào mới đúng?

Tibu: Không có nhập Niết Bàn với tâm thức ù lì, không tự chủ. Mà từ sự tỉnh thức và sáng suốt nhất thì hành giả mới có thể nhập được. Thể hiện bằng Cái Ánh Sáng rất là khác lạ: Tức là rất là mạnh, mạnh chưa từng có.

Đi vào Niết Bàn là chủ động, không có chuyện tự nhiên, hoặc là không có tự chủ, ngay cả thiếu tự chủ cũng không được. Vì sự tỉnh thức lúc này (lúc sắp vào) nó rất là mạnh mẽ.

1. Như vậy hiện tượng ánh sáng xuất hiện là vì hành giả đã có đủ điều kiện để vào rồi:

11. Ác nghiệp vừa sạch sẽ ---> đưa đến sự thanh tịnh ---> Vì không bị cái gì chi phối nữa nên ---> Ánh Sáng xuất hiện và hành giả có điều kiện vào Niết Bàn.

2. Khi áp dụng công thức Diệt Thọ Tướng Định và ngay khi đó thể xác hết khả năng sống thì Ánh Sáng lại hiện ra và Hành Giả vào Vô Dư Niết Bàn.

Như vậy căn cứ vào những báo cáo của những người đi trước thì bọn mình nên hiểu về Niết Bàn như sau:

Sau cái Ánh Sáng thì mới là Niết Bàn, còn khi thấy Ánh Sáng rất là mạnh này chỉ là hình ảnh gần tới Niết Bàn mà thôi.

Còn chính thức Niết Bàn nó ra làm sao thì Đức Phật nói là:

- - Hãy tới đó mà coi!

Củkhoaisùng: Trường hợp Chú Sơn sẽ nhập Niết Bàn với quả vị Độc Giác Phật, có nghĩa là Chú ấy chỉ khó có thể độ sinh hiệu quả trong kiếp này và ở quả địa cầu này thôi phải không ạ? vậy Niết Bàn đối với Chú ấy có tương tự như với Phật Thích Ca (là độ chúng sinh trong vô vi)?

Tibu: Y chang như nhau chứ

Có thể hiểu là chỉ cần cho một viên đạn vào đầu là thắng! (ví dụ như Các Độc Giác Phật).

Còn Phật Chánh Đẳng Chánh Giác thì bị nhiều viên đạn trên thân thể và một viên ngay đầu! Như vậy:

Những viên đạn trên thân thể là những hư hao khi Ngài chỉ cho các Vị khác tu hành.

Và viên ngay đầu là cách thức mà Ngài nhập Niết Bàn. Như vậy: Cả hai đều như nhau.

Steelich: Vậy cho con hỏi cái biết và Niết Bàn thì liên quan tới nhau như thế nào?

Tibu: Niết Bàn là chưa có ai nói gì được về nơi đó cả.

1. Ngôn ngữ mà mình dùng ở đây là dụng cụ để diễn tả về thế giới vật lý, thế giới hiện tượng. Nên không phải là dụng cụ hoàn hảo để nói về cái này. Do vậy mà khi đọc về Niết Bàn thì nó có cảm giác là "Cũng Như Không".

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp33.htm>

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp34.htm>

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp35.htm>

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp36.htm>

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp37.htm>

Còn người vào Niết Bàn rồi thì có tái sinh không? Ở đoạn cuối về chương này có nói.

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-dp&pp/dp&pp38.htm>

Bây giờ lại bàn về cái biết:

Đặc tính:

Cái trí thông minh là một cái biết và chỉ biết được hiện tượng đang xảy ra. Còn muốn biết hơn thì phải đoán, Và chỉ trúng 70%.

Cái trí của Chư Thiên thì có thể thấy được chừng mực nào đó (40 kiếp sống là tối đa) Nguyên nhân: Do bản ngã vẫn còn, nên nó hạn chế cái tầm hiểu biết.

Cái Trí của Chư Phật thì có thể bức phá kiếp thứ 41 và có thể đi xa hơn nữa! Là vì ném được tình trạng Vô Ngã rồi.

Khả năng:

Trí thông minh thích tìm hiểu về diễn tiến, theo kiểu: Rồi sao nữa?

Trí Chư Thiên có thể theo dõi sự diễn tiến của các hiện tượng, theo kiểu càng xa thì càng yếu đi (Tức là khi coi tới 40 kiếp thì chỉ còn một câu với đại ý câu chuyện của kiếp đó), càng sâu thì càng mù mờ (ví dụ như: Đi sâu vào tính tình thì thô tâm hiện ra rất là dễ, nhưng coi đến phần Vi Tế tâm thì ù ù, cạc cạc).

Trí Chư Phật thì đều đều và rõ ràng, chính xác không chệ vào đâu được.

Sự liên quan của Phật Trí và Niết Bàn: Khi được hơi hám của Niết Bàn Hữu Dư (có nghĩa là: Vào Niết Bàn rồi, mà còn sống nhăn răng. Hiện tượng này còn được gọi là **Nhập Đại Định** hoặc là nhập vào **Diệt Thọ Tướng Định**) nên cũng được hơi hám của Vô Ngã. Từ đó cái Trí có phần nào khá hơn cái Trí của Chư Thiên.

Steelich: Nếu Phật Tánh dựa vào cái biết thì mọi chúng sanh đều có Phật Tánh, nhưng khai thác tiềm năng của Phật Tánh thì gồm có những gì?

Tibu: Gồm những phương pháp đi vào đó, qua các cách tu hành tùy theo biệt nghiệp.

Steelich: Người ta gọi nó là hạt châu vô lượng, vậy ngoài ý nghĩa là nó không sanh không diệt, nó có tác dụng gì không? Nó có làm cho hành giả có thêm thần thông không?

Tibu: Nó cho biết cái thần thông thứ sáu: Có tên như là Lậu Tận Thông.

Steelich: Mà tivi có liên quan tới cái biết này như thế nào?

Tibu: Không, màn tivi chỉ là một công cụ để tìm hiểu này nọ, và nó cũng thường .

Sau khi đã sử dụng nhiều lần màn tivi, thì hành giả sẽ có những kinh nghiệm về sự hiểu biết trực tiếp. Cái mà các Hành Giả Chuyên Nghiệp có gọi là Không Trí hay là Trí Tuệ Bát Nhã.

Có nghĩa là cái Biết Trực Tiếp này nó không do màn tivi, không do Mạn Đà La (vòng phép), không do Linh Ảnh Bồn Tôn, Không do nhập Chánh Định luôn! Đó là phần Chánh Đạo.

Tức nhiên không cần phải bàn đến phần Tà Đạo là: Không do Thiên Ma, hay các cõi giới thấp khác nhập hoặc dựa vào xác luôn.

Tibu cũng có một hai lần làm được. Và có cảm giác là nó từ Chân Như trực tiếp lóe sáng.

Bt: Chưa nghe ai nói hay sách vở nào cho biết vào Vô Dư Niết Bàn rồi mà vẫn chui ra được. Phật Thích Ca cũng chỉ có thể vào khi nhập diệt. Tuy vậy, nghe chú Tibu nói rằng Pháp Thân của ngài vẫn còn ở Sắc Cứu Cánh (Tứ Thiên Hữu Sắc).

Tibu: Đây là Pháp Thân nghĩa là **một dạng thân thể có được từ cái biết của Đức Bồn Sư**. Thân thể ở tại cõi này và đang thuyết pháp khi có người hỏi. Còn chính Ngài thì đã nhập Niết Bàn rồi.

“Ông Phật bụi không có nhập Niết Bàn đâu, ông ngồi ở trên trời tập với BHT và mọi người hằng ngày mà... Cứ lên trên đi thì sẽ thấy ông liền hà...”

Tất nhiên có thể đoán mò là đây là một trong những Hóa Thân hay là Pháp Thân của Ngài đây.

Cũkhoaisùng: Chú ơi + BHT ơi:

Thực hư việc nhập Niết Bàn của Đức Bồn Sư là thế nào?

Tibu: Thì Ngài đã nhập Niết Bàn rồi!

Qua công thức nhập Chánh Định đi lên (Ngài vào Sơ Thiền và nhập dần lên tới Phi Tướng Phi Phi Tướng Xứ: Để nghiên cứu lại coi các chỗ ở này có trường tồn hay không? Và tất nhiên là Ngài biết là: Ở những nơi này, chỉ là trường thọ và không có trường tồn)

Rồi Nhập Chánh Định đi xuống (Lần này thì Ngài lại nhập vào các cách nhập Chánh Định của các Chư Thiên này với mục đích là: Ngài nghiên cứu các chúng hữu tình với trình độ nhập Chánh Định như vậy có thể trường tồn được hay là không? Dĩ nhiên là cũng chỉ có một kết quả: Đó là trường thọ thì có, chớ trường tồn thì lại không!)

Và sau cùng là Nhập Chánh Định vào Tứ Thiên Hữu Sắc (Với sự hiểu biết về các cõi theo kiểu: Cả trong lần ngoài, một cách tường tận này rồi, thì Ngài từ Sơ Thiên vào lại Tứ Thiên vốn là cõi mà Ngài có thể làm chủ hoặc là điều khiển được cái tư tưởng của Ngài)

Và từ đó Ngài Nhập Diệt (dĩ nhiên bằng ba Pháp Ấn: **Khổ, Vô Thường, Vô Ngã**).

Củkhoaisùng: Sẽ thế nào nếu không nhập Niết Bàn?

Tibu: Có thể đây là một dạng Nhất Xiển Đề (một dạng chúng sanh... Không tin là có quả báo, không tin là có Niết Bàn...), và cũng có thể đây là một dạng Bồ Tát thứ bực có tầm ảnh hưởng cả Liên Hoa Tang do bi nguyện mà các Ngài ở lại làm việc.

Củkhoaisùng: Mà cũng không tái sinh (ở các cõi giới)?

Tibu: Các Ngài Bồ Tát thứ dữ này với bi nguyện quá to lớn: Các Ngài tan biến và đi vào tạo thành các chủng tử Bồ Đề nằm trong tâm thức của các chúng hữu tình! Với mục đích là **âm thầm kích động cho đến khi nào những chúng hữu tình này... thành Phật**. Thật là điều không thể suy nghĩ và bàn luận được.

HoaSenTrenDa

Chương 15: Cái biết từ màn tivi

Nobtiba: Kiến thức từ màn hình TV từ đâu mà ra? Tại sao lại có một nơi luôn cho mình các câu trả lời về tất cả mọi thứ? Sao BHT không thắc mắc về điều này vì nó sẽ là một câu hỏi rất thú vị? Tại sao có một nơi có kiến thức về tất cả mọi thứ và cơ chế hỏi - trả lời như thế nào? Độ tin cậy ra sao?

Bé Hạt Tiêu: Kiến thức từ màn tivi có từ sự tập trung định Tâm vào một điểm mà đã tạo nên một lực khai mở năng lực cho bộ não của mình. Người bình thường không tu tập chỉ xài cỡ 20% năng lực của bộ não. Còn người có tu tập sẽ xài được 100% năng lực của bộ não. Đó là do sức tập trung và định lực của mình tạo nên màn tivi. BHT đã nói tâm mình có một năng lực ghê hồn nhưng tại mình không biết đó thôi. Khi học theo cách tu tập của ông Phước thì sẽ khai mở được năng lực của tâm thì lúc đó tha hồ mà sử dụng mà biết tất cả mọi thứ trên đời này. Trong người của tất cả mọi người đều có khả năng để sử dụng kiến thức đó, nhưng tại mình không biết cách khai mở để sử dụng nó.

Theo ông Phước là học cách để khai mở và sử dụng kiến thức đó trong tâm mình. Tất cả những kiến thức đó không phải ở một nơi xa xôi nào ngoài tâm mình cả mà nó ở ngay trong tâm mình đó thôi. Những kiến thức và sự hiểu biết đó là chính của bộ não của mình được rèn luyện đúng cách mà có được năng lực như vậy đó. Và tất cả mọi người đều có được năng lực này khi họ đã khai mở được màn tivi chính là con mắt thứ ba của mình đó là Con Mắt Trí tuệ hay còn gọi là Thiên nhãn thông (BHT nghe mẹ kêu vậy đó, từ Thiên nhãn thông BHT hồng biết! hihi)

Độ tin cậy và chính xác được đo bằng cách là: mình không được nói láo bất cứ một chuyện gì dù lớn dù nhỏ cũng phải nói thiệt.

TLT: BHT iu vâu! TLT nè hè hè

Thấy BHT viết bài hay quá, ráng "nín" để không hỏi (để BHT nghỉ ngơi), nhưng mà "nín" không nổi, thui hỏi luôn nhe (BHT đừng cố gắng quá nhé)

Bé Hạt Tiêu: Chào TLT và chú Hạ Vũ Tử!

Không sao! Không sao! BHT mấy ngày nay tuy bị xicaque nhưng rất vui với những câu hỏi của mọi người, có điều màn tivi không sử dụng được để trả lời cho hay hơn, chỉ còn lại cái biết để trả lời thui, nên có gì sai thì ông Phước cứu con với! hihi.

BHT cũng có cả trăm câu hỏi với ông Phật mà ông Mặt xanh... hỏi nhiều quá ông mặt xanh chỉ say "yes or no" cho BHT thôi... nhưng từ khi biết cái màn tivi thì cái gì thắc mắc là BHT đưa vô đó mà hỏi là có câu trả lời ngay thôi... Và giờ thì BHT sẽ kể những cái đó cho mọi người cùng biết mai một có màn tivi sẽ coi lại coi có giống BHT thấy không nhen...

TLT đừng có trốn, không sao đâu... BHT sẽ trả lời cho TLT hết cái gì BHT biết... chỉ có điều BHT không có đủ chữ để nói cái mình biết như thế nào đó thôi... đây là "Thiên cơ" hông biết làm sao để mà lộ... Lộ ra mà đúng thì Ông Phước và BHT xicaque thêm nữa...

Chú Hạ Vũ Tử làm TLT trốn rồi tội chưa kìa...

Rắn Con: Bé ơi bé dễ thương quá! Đọc bài của bé mà nhớ cháu gái ở nhà ghê.

Bé Hạt Tiêu: Rancon ơi!! BHT đọc bài của Rancon bên kia kìa, Rancon ráng tập theo ông Phước chỉ đến khi nào Rancon có màn tivi thì BHT sẽ chỉ cho Rancon cách ở xa Mẹ thật xa nhưng vẫn có thể giúp mẹ, chữa lành bệnh cho Mẹ đó... (BHT nói ra vậy chắc thế nào Rancon cũng sẽ nói: "nói vậy cũng như không!! hihihi) Rancon thương mẹ nhiều như vậy thì BHT nghĩ rancon sẽ tập cái này được thui! Chúc Rancon sớm có màn tivi nhé!

Hỏi: Ông Phật đầu tiên mới xuất hiện cách đây 2500 năm mà sao bây giờ có nhiều Phật vậy bé ơi, liệu có phải Phật "xịn" không đấy, à mà trước Phật là ai vậy?

Bé Hạt Tiêu: Ở ngay đây cũng có mấy ông Phật và mấy Quan Thế Âm Bồ Tát rồi đó anh, còn lên trên thì lũ khủ, nhiều lắm lộn. Ông Phật làm ra cái tập này từ lâu rồi, thì từ lúc đó đến bây giờ có rất nhiều người theo

cách của ông mà tập nên thành Phật như ông vậy đó. Mẹ nói ông Phật có nói rằng: "Ta là Phật đã thành và mấy người là Phật sẽ thành" đó mà.

Tất cả mọi người đi theo cách của ông Phước là cũng sẽ thành Phật hết cả đó.

Anh mà tập theo cách này của ông Phước nay mai anh cũng như ông Phật nói là: "Phật sẽ thành" luôn. hihi... Cái này thì phải "xịn" thôi vì không giả được, vì không ai qua mắt được ông Phật bự đâu và ông Phước đâu! hihi với lại ai mà vô học cái này thì sẽ có cái chữ Vạn vàng khè ngay trước ngực đó, nhìn vô là biết "xịn" hay không liền hà!

BHT không biết trước ông Phật có ông nào nữa không. Anh hỏi ông Phước đi.

Hỏi: Khi mọi người hướng tới tập các đề mục đều có tâm cầu cho được màn tivi, phép thần thông, như vậy chẳng phải là có tâm truy cầu ư? Vậy sao vẫn đắc được, nghe đâu đó "càng cầu càng không được" mà?

Bé Hạt Tiêu: BHT đâu có "cầu có" được cái gì đâu, ông Phước chỉ sao BHT chỉ biết làm vậy thôi rồi tự nhiên nó ra từ từ, mới đầu là giữ cho ông Phật ở với mình cỡ một tuần... rồi sau đó cứ tuần tự theo thứ tự từng bước mà đi, rồi đến lúc mình có cái màn tivi thôi hà, khi có màn tivi rồi tự nhiên mình làm được đủ thứ chứ đâu có gì là phép thần thông đâu, ai tập mà có màn tivi cũng đều làm được như BHT hết đó.

Hạ Vũ Tử: Có cái mình tác ý (nghĩ đến nó) thì nó chiếu cho mình coi, có khi mình đang tập thì nó tự chiếu rất sinh động, hình ảnh, người đi lại, cười nói như mình dùng mắt thường mà nhìn hằng ngày. Thì cái nó tự chiếu như vậy là tại sao nó chiếu vậy hả Bé.

Bé Hạt Tiêu: Khi mình tác ý là mình hỏi thì nó chiếu cho mình coi đó là đúng bài bản. Lúc ấy là tâm lực của chú mạnh và đi đúng hướng, giống như chú coi tivi mà bấm ngay chóc cái đài mà chú đang muốn coi, thì cái đó hiện ra theo yêu cầu của chú muốn tìm.

- Có khi nó lại tự nhiên chiếu cho mình coi mà mình không hề có tác ý hỏi một vấn đề gì hết là vì: Lúc đó Tâm lực chú không có định hướng rõ ràng là chú đang muốn cái gì, vì tâm chú yên tĩnh thì nó tự

phát ra, ví như chú ngồi coi tivi mà không biết mình nên coi kênh nào mà cứ bấm túa xua thì nó cũng chiếu túa xua cho chú coi vậy đó.

Hạ Vũ Tử: Mình phải làm cái gì (tức là tập như thế nào đó Bé) để cái TV càng ngày nó càng theo cái cần thiết của mình. Tức là mình tác ý học thì cái TV nó chỉ cho mình không bị đứt khúc hay không rõ.

Bé Hạt Tiêu: Mình phải có một mục đích rõ ràng:

Ví như chú đi siêu thị mua hàng chẳng hạn: ở nhà chú định hay nghĩ trong đầu chú đi vào siêu thị chú sẽ mua cái đôi giày chẳng hạn. Thế là leo lên xe đi thẳng một mạch đến siêu thị, rồi vào siêu thị đi thẳng một mạch đến cái hàng giày, biết mình số bao nhiêu thì đi tìm cái số của chân mình, biết mình cần loại giày gì thì tìm ngay loại giày đó. Thế là đi ngay chóc vào gian hàng bán giày, lấy ngay chóc đôi giày mình cần!

Còn chú vào siêu thị như đi bát phố không có định hướng và không biết sẽ mua cái gì? Đụng hàng giày thì nghĩa chơi coi coi.. Qua hàng tivi cũng dừng lại coi coi, đến hàng điện tử cũng nhìn xem coi có cái laptop nào ngộ không? Thì là chú đi không mục đích gì hết..

Thì Tâm linh cũng y chang như vậy đó. Nghĩa là khi tập là chú định cho mình một chương trình một kế hoạch hẳn hoi... Không có chuyện vui đâu ghé đó... chiếu gì cũng coi, nếu mà nó chiếu cái mình không cần biết thì nói cái này không phải thì tự động cái cảnh đó sẽ biến mất, cứ đòi cho bằng được cái mà mình muốn tìm mới thôi. Như vậy sẽ tập cho tâm mình có một năng lượng định hướng đàng hoàng không chạy bậy chạy bạ, coi phim đứt khúc không đầu không đuôi nữa.

Khi không có coi cái gì thì cứ giữ cho màn tivi thật sáng choang vậy đó làm tới làm lui cho thật mạnh, lúc trước ông Phước biểu con giữ cái màn tivi sáng choang trắng bóc như hột gà đó cả tuần 24/24 lặn đó... Khi tắt mở ti vi nhuần nhuyễn rồi thì ông Phước lên chương trình chỉ và cứ theo cái đó mà leo vô màn tivi học thôi! hihi

Con chúc chú có tivi thiết tốt nhen!

Brightmoon00: Bé à, bé cho brightmoon00 hỏi:

Không biết ngài Ca Diếp đại đệ tử của Đức Phật Thích Ca hiện nay có còn đang sống không ha? Đoàn mình có dự định 9 năm nữa sẽ đi

thăm xứ Ấn Độ và muốn được gặp ngài Ca Diếp. Mà nếu vậy thì ngài Ca Diếp phải hơn 2000 năm tuổi rồi cũng nên. Nếu còn sống thì sao ngài sống để làm gì vậy? Sao ngài không về bên cội Phật mà tu? Sao lại phải ở trần gian làm chi? Cám ơn bé nhé.

Bé Hạt Tiêu: Thân bằng xương bằng thịt thì chết lâu lắm rồi!

- Pháp Thân của Ngài Ca Diếp thì còn sống mãi trên cội Phật đó chứ!

Ngài đang tu tập với ông Phật mà.

- Đoàn muốn đi gặp Ngài Ca Diếp thì mỗi người trong đoàn phải tự "sắm" cho mình mỗi cái tivi riêng, thì may ra mới thấy được Ngài đó. !

- Tuổi trần gian thì tính như vậy, nhưng Ngài lại sống ở cội khác nên thời gian tính tuổi cũng khác luôn rồi! hihi.

- Ngài không còn thân xác sống ở trần gian như mình nữa. Ngài là Người đang sống bên cội của Phật và đang tu tập với ông Phật. !

YB: Cái biết này nằm ngoài các thể trên? (Xem Tập tin 2 - Tánh)

Bé Hạt Tiêu: Cái biết nằm ở Chân Như thuộc về Chân lý của Vũ Trụ. Đó là cái Biết do Nhập Định mà Biết.

Nghĩa là cái Biết không thuộc về lý luận, quan niệm hay khái niệm hoặc tập quán, hay sự hiểu biết trên ngôn ngữ danh từ của kinh sách, không nằm trong sự hiểu biết của trí thông minh hay bất cứ một sự hiểu biết nào của thế gian định đặt ra cả, mà là cái Biết khi hòa nhập với vũ trụ lúc mình nhập định mà Hiểu Biết.

Hỏi: Hehe, em tưởng Nhí có màn hình tivi cơ mà. Học mà như không học ấy chứ.

Bé Hạt Tiêu: Đúng là BHT dùng màn tivi để học vì, lúc nào BHT cũng ở trong trạng thái nhập định với màn tivi cả và con mắt đang nhìn của BHT cũng nhìn bằng màn tivi luôn rồi!

Mắt của BHT bị loạn thị rất nặng, thay vì phải mang hai cái đít chai thì giờ BHT đã thay nó bằng contac lens màn tivi luôn rồi! Hihi

Hỏi: Làm như vậy là gian lận mất rồi Hehehehe

Bé Hạt Tiêu: Gian lận trong học tập có nghĩa là mình copy kiến thức từ sách vở hay từ một cái gì đó bên ngoài sự hiểu biết của mình.

Lấy cấp kiến thức mà nó không có từ trong bộ óc của mình thì mới gọi đi lấy cấp hay gian lận vì đó không phải là công sức của mình tạo ra...

Nhưng sự hiểu biết của màn tivi chính là sự hiểu biết của BHT luyện tập một cách cần mẫn và chăm chỉ suốt 24/24 tiếng không ngưng nghỉ và không hề có một chút gì gian dối cả thì sao gọi là "gian lận"?

Chẳng qua BHT biết cách sử dụng hết năng lực của bộ óc mà thôi... Cái này kêu là đem màn tivi áp dụng vào việc học tập! hihihhi

Kiến thức từ màn tivi có từ sự tập trung định Tâm vào một điểm mà đã tạo nên một lực khai mở năng lực cho bộ não của mình. Người bình thường không tu tập chỉ xài cỡ 20% năng lực của bộ não, thì giống như người đi bộ.

Còn người có tu tập sẽ xài được 100% năng lực của bộ não, thì giống đi bằng xe hơi. Thì mắc gì lại cõng xe hơi lên vai để đi bộ chứ! Cái này có mà "khờ ung khung là khung huyền khùng" nặng rồi đó! hihihhi.

Mọi người dùng Computer để tìm kiếm thông tin và học hỏi kiến thức thêm cho sự hiểu biết của mình... Còn BHT có cái computer rất là "tự nhiên" được ông Phước chỉ cho cách "lắp ráp" ngay trong đầu cho BHT luôn rồi! Cái internet này tốt ghê lắm, cứ vào đó mà "rút tư liệu" y như chúng ta vào Google rồi search vậy. Những thông tin và dữ kiện được lấy ra một cách chính xác thì BHT phải không được nói dối hay gian lận.

Computer này chỉ hơi bị dở là không có game để chơi, nên phải mượn máy của Mẹ chơi đỡ ghiền! hehehe

Để có được cái "tự nhiên thông minh" trong việc học hành đó, là do BHT không gian lận, và không hề có ý tham với mục đích gì cả mới có được đó chứ!

Những kiến thức và sự hiểu biết đó là chính của bộ não mình được rèn luyện đúng cách mà có được năng lực như vậy đó. Chứ mình không hề đi vay mượn hoặc copy những kiến thức đó từ một sách vở hay của một người nào đâu. Nên mình có quyền và đương nhiên được xài "Bản quyền" do mình tìm ra mà không một chút hổ thẹn gì hết! hehehehehe.

Và tất cả mọi người đều có được năng lực này khi họ đã khai mở được màn tivi chính là con mắt thứ ba của mình đó là Con Mắt Trí tuệ hay còn gọi là Thiên nhãn thông.

- *Kiến thức mà trường chỉ dạy học sinh thì họ lại cất nó trong tập vở rồi vác nó trên vai.*

- *Nhưng cái Ông Phước chỉ cho BHT thì nó lại nằm trong đầu và mang nó trong tim mình!*

Cái học của thể gian chỉ một đời, nhưng cách học bằng màn tivi của ông Phước dạy cho BHT thì sẽ không bao giờ bị chết theo thể xác được và kiến thức đó sẽ mãi mãi đi theo BHT từ kiếp này qua kiếp khác mà không cần phải học lại từ đầu như cách học của thể gian.

Thật ra toàn bộ kiến thức của mình đã học từ nhiều đời nhiều kiếp lắm rồi, tất cả mình đã học hết rồi, chẳng qua khi mình chết đi sống lại nhiều lần quá làm mình trở nên u mê không nhớ được những gì mình đã học qua, khi tu tập thì mình nhớ lại tiền kiếp rồi thì những kiến thức đó quay trở về lại trong bộ nhớ của mình và khi mình cần đến thì màn tivi tự động póp lên cho mình. Nó như một kho dữ liệu được cài đặt lại một "Bộ Nhớ Đặc Biệt"!

Nên học bằng "màn tivi" là một cách để lưu giữ "Bộ Nhớ Đặc Biệt" để sử dụng mãi mãi chứ hổng phải gian lận đâu nhen! Hihhi

Đối với BHT chuyện học chỉ là để làm vui lòng Ba Mẹ chứ thật ra nó không giúp gì cho BHT trong việc cứu giúp mọi người cả, đó là điều làm BHT thấy chán khi phải đi học... Nhiều lúc BHT nghĩ:

- *Làm cho chương trình học nặng nề là điều vô ích. Vì mục đích của giáo dục đâu cần phải đào tạo những nhà chuyên môn mà là cần những con người có Tâm trí tốt lành đó mới là điều cần thiết cho xã hội!*

- *Giáo dục không bằng trái tim (lương tâm) thì chỉ là sự hủy hoại tâm hồn!*

Dùng màn tivi trong việc học chỉ là "chuyện nhỏ" giúp người bằng màn tivi mới là "chuyện lớn"! hihhi.

Nếu nhà trường bây giờ dạy cho học sinh theo cách của Ông Phước thì hay biết mấy... BHT cũng mơ có được một ngôi trường như trường của Harry Potter phù thủy vậy để mọi người có thể học được tất những "Pháp Thuật" hay nhất trong Pháp Môn tu tập của Ông Phước để có thể thi triển "Thần Thông" hay nhất nơi trần gian này... Và mọi thứ còn hấp dẫn và ly kỳ hơn Harry Potter gấp nhiều lần nữa kìa... bởi vì nó "Thật" bằng một năng lượng được xuất phát từ Tâm lực con người mà không ai có thể ngờ được!

Giá mà được học ở một ngôi trường như thế thì sướng biết mấy... hihihi.

Nhưng không thể không đi học! vì bỏ học thì Ba Mẹ sẽ không vui lòng.

BHT không muốn làm Ba Mẹ buồn lòng, muốn nhìn thấy hai người vui vẻ, nên BHT sẽ "làm chuyện học" để Ba Mẹ vui... hihi.

Hỏi: Nhí mà sử dụng là mất màn hình tivi ngay. Nhí biết chứ hì hì

Bé Hạt Tiêu: Sử dụng cho việc học màn tivi không bị mất. Màn tivi chỉ bị mất hay không còn đúng nếu gian dối, nói láo... mưu cầu điều lợi cho riêng cá nhân mình mà hại người khác, thì màn tivi sẽ bị mất hay không còn đúng với sự thật nữa.

Mọi chuyện đối với BHT giờ đều nhìn qua màn tivi cả, nên cái quan trọng là BHT cần phải có sức khỏe, nó như một nguồn điện để mở sáng tivi, nếu không có sức khỏe thì tivi tắt ngúm luôn giống như bị cúp điện... hihihi.

HoaSenTrenDa

Chương 16: Chữa bệnh bằng màn tivi

Hạ Vũ Tử: Bé Hạt Tiêu có đọc cái bài "chữa bệnh và phòng bệnh" của ông Phước chưa, nếu chưa thì Bé vào link này nè Bé:

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=652.0>

Bé Hạt Tiêu: BHT tập sặc pin theo cách "Sặc pin Nhật nguyệt"

<http://hoasentrenda.com/ThucHanh/ChamCuu.htm>

Hạ Vũ Tử: Bé làm thử xem, nó có lợi cho sức khỏe sau những lúc Bé "chiến đấu" với những cái chấm chấm xung quanh Trái Đất trong màn hình của Bé đó.

Bé Hạt Tiêu: Chú hay quá hén, sao biết hết trò chơi của BHT vậy? hihi. Nhưng ông Phước không cho chơi trò đó nữa rồi vì hao năng lượng dữ lắm mà không có giúp gì mấy, để dành năng lượng chơi trò khác vui hơn! hihi...

Hạ Vũ Tử: Bé hỏi ông Phước chỉ cho cách tập với cặp mắt của Bé đi. Rồi sau này Bé chỉ lại cho mọi người nữa nha.

Bé Hạt Tiêu: Ông Phước chỉ rồi, con cũng đang sửa và cũng xài được nhiều rồi... Con coi bằng màn tivi luôn cho nó tiện! hihi. Con nói nhỏ cho chú biết nhen: đừng chơi bịt mắt bắt dê với con vì con thấy hết cho dù có bịt mắt con lại đi nữa! haha!

- Cách chữa con mắt của con:

Mở con mắt thật to nhìn chăm chú, giữ cho ánh sáng đi vào mắt trong khoảng thời gian 1 phút 20 giây. Giữ cái trạng thái đó trong màn tivi. Cái cách đó giống như khi đọc hay nhìn cái gì đó không chớp mắt và chăm chú tập trung như vậy đó.

Sau đó nhắm mắt lại giữ 1 phút 10 giây. Nhắm mắt đây có nghĩa là tắt luôn màn tivi.

Khi chữa mắt này thì phải leo vô màn tivi mà làm nhen chú HVT! hihi.

Thế là xong! nhìn thấy mọi thứ tốt hơn! hihi.

Thời gian làm đi làm lại như vậy kéo dài gần một năm rưỡi rồi đó.

Bây giờ thì mắt con nhìn khá lắm rồi. Trước kia mắt con bị loạn thị tới 4.5 độ lận đó.

Con làm vậy đó con nói không rõ nhờ Ông Phước dịch lại cho mọi người hiểu rõ hơn! Hihi

Chương 17: Cây cối nói điều gì?

TLT: Cây cối nói với BHT thường là điều gì? BHT chỉ cho TLT và mọi người biết với để mà tránh những điều không tốt vì vô tình hoặc không biết?

Bé Hạt Tiêu: Thường thì cây cũng không nói gì nhiều, nó nghe được mình nói và có thể làm theo lời mình nếu mình biết nói chuyện với nó, cũng như trong nhà BHT có hai cái cây mà BHT nói nó là "sao không cao lên một chút nữa đi" thì giờ nó đã cao to lắm rồi... nhưng mọi người thì nói lâu ngày thì nó phải cao to vậy thôi... không biết mọi người đúng hay BHT đúng đây nữa! hihhi.

Chương 18: Cầu nguyện

« on: May 26,2009,09: 07: 08 AM »

TLT: BHT đã "tốt nghiệp" thành Quan Thế Âm Ngàn Tay Ngàn Mắt rồi (Cho TLT về nhà lạy tạ nhá) Khi TLT hoặc ai đó đọc "Thiên thủ thiên nhãn vô ngại đại bi..." hoặc vào chùa Giác Ngộ lạy tạ tượng Phật Ngàn Tay ngàn mắt này để cầu xin điều gì đó thì Ngài có "nghe" được không?

Bé Hạt Tiêu: Tại sao TLT phải làm vậy? đâu cần phải làm vậy đâu. vì BHT cũng chỉ biết tí xít về tập thôi chứ chưa phải là "Phật Quan Thế Âm Ngàn Tay Ngàn Mắt".

Cái đó chỉ là bước đầu, chặng đầu tiên trên con đường tu tập để thành được như Ngài còn xa lắm mà BHT chỉ học được một tí xít của hạnh Bồ Tát đó thôi, BHT còn phải học nhiều nữa, nhiều nữa vì còn rất nhiều điều mà BHT chưa biết được lắm.

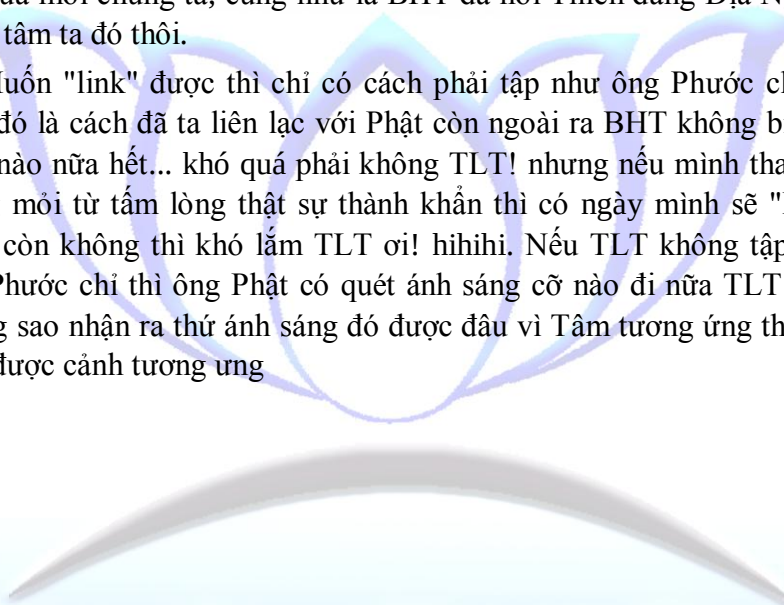
Theo BHT nghĩ thì đó cũng chỉ là một cái tên mà Phật đặt ra khi tu tập theo pháp môn của Phật mà thôi, cũng như là người ta gọi học sinh, cô giáo, công nhân, bác sĩ... gì đó thì ông Phật gọi như vậy là Bồ Tát chứ có gì đâu! hihhi

Bồ Tát có nhiều đầu nhiều tay để làm phương tiện giúp mọi chúng sanh và cũng để dạy dỗ chúng sanh nữa, tại vì không những họ làm việc giúp người, mà còn làm việc bên thế giữa vô hình nữa, khi tu tập thì con đi qua đi lại giữa thế giới vô hình và hữu hình để độ giúp cho cả hai bên.

TLT: Khi TLT cầu xin với Phật thì phải cầu nguyện với tất cả tâm mình, chứ không cầu nguyện bằng lời chỉ bằng cái miệng (lời nói không đi từ tâm, thì không có lực để đến với Phật)

Bé Hạt Tiêu: TLT ơi! Phật đã ở sẵn trong thật sâu thật sâu trong tâm của mỗi chúng ta, cũng như là BHT đã nói Thiên đàng Địa Ngục ở trong tâm ta đó thôi.

Muốn "link" được thì chỉ có cách phải tập như ông Phước chỉ mà thôi, đó là cách đã ta liên lạc với Phật còn ngoài ra BHT không biết có cách nào nữa hết... khó quá phải không TLT! nhưng nếu mình tha thiết mong mỏi từ tấm lòng thật sự thành khẩn thì có ngày mình sẽ "Link" được còn không thì khó lắm TLT ơi! hihhi. Nếu TLT không tập theo ông Phước chỉ thì ông Phật có quét ánh sáng cỡ nào đi nữa TLT cũng không sao nhận ra thứ ánh sáng đó được đâu vì Tâm tương ứng thì mới thấy được cảnh tương ứng

HoaSenTrenDa

Chương 19: Ông Phước

« on: May 26,2009,08: 13: 23 PM »

TLT: TLT có đọc bài trên trang Web này và biết "ông Phước⁽¹⁾ hiện nay" đứng trên hàng Bồ Tát Nhị Thiên" nhưng không biết ông Phước lớn là ai (là ai vậy Bé?)

À, mà này, BHT hết thời gian "nghỉ xả hơi" chưa? Chắc ông Phước không la đầu há vì "trên cái chùa trên trời này không có chuyện la mắng hay giận hờn gì hết" (rút trích từ chú Tibu). Nhưng ở nhà BHT trong thời gian xả hơi này, Bé cứ lướt web: hỏi --> trả lời, hỏi --> trả lời... liên tục mà không ngủ nghỉ gì hết thì có bị... Mẹ la hông vậy? (hi hi hi) Thui trả lại thời gian cho Bé Hạt Tiêu tập hi? Khi nào rảnh thì BHT kể chuyện tiếp nhá!

Bé Hạt Tiêu: Ông Phước là ai hihhihi.

Là ông TIBU, Mẹ nói là ông Kẹ đó... hihhi, đối với BHT ông là ông "BỒ TO LẮM". BHT học được rất nhiều và rất nhiều... nhiều lắm, nhiều trò từ ông Phước lắm! Ngày nào xuống cũng được ông chỉ cho một chuyện về "chơi" vui lắm, nếu không thì buồn lắm... !

BHT hết thời gian nghỉ "xả hơi" rồi, BHT khỏe rồi. BHT vừa học vừa trả lời cho TLT đó! hihhihi, vừa coi ti vi luôn. Mẹ nói BHT có mấy con mắt mà làm nhiều việc quá vậy?

1) Ông Phước: Tên họ đầy đủ là Nguyễn Văn Phước. Còn có tên gọi khác là Tibu và Hai Lúa (Viết tắt là HL). Những Người tu tập theo **hoasentrenda.com** đều biết ông này.

Nhưng Mẹ quên là BHT mới tốt nghiệp trường Bồ Tát nên BHT có nhiều đầu và nhiều mắt lắm đó mà! hehehehe!.

BHT rất thích trả lời cho mọi người về chuyện tu tập lắm, Mọi người không làm mất thời gian nhiều của BHT đâu, nhưng có mất chút chút! hihhihi, BHT thấy vui lắm khi mọi người đọc những gì BHT viết trên đây! hihhihi. Cầu cho tất cả mọi người tập được... sẽ thấy và tin hơn những gì BHT nói...

Steelich: bé Hạt Tiêu ơi, hiện giờ chú Tibu khỏe lại chưa, chú có phải vì bệnh tái phát không vậy? Chú có phải nhập viện không? Chứng nào thì chú sẽ quay lại với diễn đàn? Mọi người đều nhớ chú hết.

Bé Hạt Tiêu: Ông Phước bị bệnh, Ông Phước không có ở bệnh viện, BHT không biết chứng nào Ông Phước mới có thể quay trở lại diễn đàn...

Nhớ Ông Phước thì mọi người hãy tập theo những gì Ông Phước đã chỉ đi... Đó là những lời từ Tâm và từ Trái Tim của Ông Phước lấy ra để chỉ dạy cho mọi người đó... Ông Phước bệnh là do tìm những câu trả lời để cho chúng ta tu tập đó.

Nhớ Ông Phước, Thương Ông Phước thì mọi người đừng quên những gì Ông Phước đã nói nhen!

Từ Đại Bi: Chào Bé Hạt Tiêu

Từ Đại Bi có thắc mắc này muốn Bé chỉ giúp nha! Đó là:

Nếu như ngày mai Từ Đại Bi chết, nhưng TDB không muốn theo Nhí về Tây Phương Cực Lạc, mà TDB muốn tái sinh làm người để tiếp tục theo Ông Phước tu tập, thì TDB **cần chuẩn bị gì** trong lúc đang sống đây?

Tibu: Tibu trả lời thay cho Bé Hạt Tiêu:

Chỉ còn một cách duy nhất là dợt cho tới **Tứ Thiên Hữu Sắc cực kỳ cứng cựa** thì mới có thể tìm ra được ông Phước để mà tham khảo chơi cho vui mà thôi.

Hstd: Nhiều người sợ thầy mệt và muốn hồi hương nhưng không biết cách chính xác?

Bé Hạt Tiêu: Đây là cách mà BHT chỉ để “mần thịt” thầy.

Bước 1: Nhớ lại cái lúc mình vui nhất với ông Phước

Bước 2: Nghĩ tới lúc đó ông Phước khỏe mạnh, vui vẻ ra làm sao

Bước 3: Cố gắng tưởng tượng cho rõ nét cái bản mặt của ông

Bước 4: Nó sẽ làm cho mình cười, nếu không thì làm lại từ 1 - 3

Chuyện gì xảy ra khi mình mỉm cười

Bước 5: Suy nghĩ thêm về ông Phước

Bước 6: Nghĩ trong đầu là “Tui muốn ông khỏe trở lại”

Bước 7: xong rồi đó đi chơi đi

Hỏi nè, làm vậy mình mệt không và ông biết mình mệt hông?

Hổng sao hết, nó làm hơi mệt thôi nhưng không bao nhiêu cả

Đừng có làm nhiều quá thì hông sao cả

Làm sao mình biết là ít hay nhiều?

Chùng nào mệt là nghỉ liền á

Điểm chính là mình cảm thấy vui tươi

Nhớ là thấy mặt ông, mình vui là phải vui thiệt sự luôn đó nghe

Cái bản mặt ông khi mình tưởng tượng cũng không cần rõ lắm đâu phải không?

Ừ, chỉ cần là mình vui khi thấy mặt ông là được

Juicy: Bé bé chị hỏi cái, bình thường mình "mần thật" thầy cũng được hay cái này chỉ dùng trong hay sau khi công phu thế?

Bé Hạt Tiêu: Cái này là BHT **Đặc Biệt dùng để Hồi Hưởng cho Ông Phước!**

Nhưng nếu thích Chị cũng có thể dùng nó **trước** hay **sau** lúc công phu cũng được.

"Đặc biệt" là do BHT tự mình "chế" ra cái cách "Hồi Hưởng" này!

Gửi đến Ông Phước những lời của trái tim!

"Đặc biệt" vì nó không giống ai hết!hehe

Ai cũng có thể làm bài "Hồi Hưởng Đặc Biệt" dành cho những Người mà mình thương yêu nhất!

Rắn Con: hehehe, khi mình chơi cái này thì năng lượng hồi hướng nó bay vô nhà ông phước chéo chéo luôn và BHT gọi đó là mưa sao băng .

Bé Hạt Tiêu: Đúng như Ráncon nói vậy đó!

Khi hồi hướng như vậy sẽ thấy ra cảnh sao băng bay chiếu chiếu xẹt qua xẹt lại đầy trời, đẹp lắm lặn!

Có bao giờ ai thấy sao xẹt trên bầu trời chưa? hiếm khi gặp lắm!

Thế mà đây nó như mưa bay về một hướng tới tập những lần sáng dài ngắn khác nhau liên tục "bắn" ra những tia sáng như pháo hoa bay về phía trời bên nhà Ông Phước!

Lá chuối: "Bà" Hạt Tiêu và Ông Phước ơi cho con hỏi:

- Có khi nào Ông Phước nhận mưa hồi hướng tới một mức vừa đủ làm Ông Phước khỏe lại, mà Bà Con vẫn tiếp tục hồi hướng thì có chuyện bị dư thừa ra không?

Bé Hạt Tiêu: BHT chỉ nghe Ông Phước cười cười một cách vui vẻ và nói: "*Thấy mà mát cả người...*" chứ **chưa thấy Ông Phước nhận lấy cái gì cả!**

BHT nghĩ Ông Phước rất vui:

- Vì thấy mọi người biết dùng tâm lực của mình cho tình thương và tự tạo thêm phước báu cho mình. Điều quan trọng nữa là:

- Mọi người đang cố gắng học theo cách tu tập của Ông Phước tùy theo sức của mình!

Lá chuối: Nếu Ông Phước xài không hết "của" hồi hướng thì Ông Phước có đem lên Ông Phật gửi Ngân Hàng A Di Đà để khi cần thì lên rút "tài khoản" để nạp pin không?

Bé Hạt Tiêu: Ông Phước "**Không xài của hồi hướng**" đó cho mình dùng đâu.

Mà khi bắn ra những lực thiện tâm mát mẽ an lành như vậy lên trời thì nó lại rơi xuống lại trên chính mỗi người, và chính chúng ta lại được hưởng lấy những thành quả mà chúng ta đã làm.

Giống y như cho tiền mà không ai nhận thì nó vẫn còn nằm trong ngân hàng của mình vậy đó!

Chương 20: Nguồn gốc Kinh Thủ Lăng Nghiêm

Tibu: Thủ Lăng nghiêm và yếm-ma-la-thức.

Khi mới làm quen với Đạo Phật thì TiBu đã được Bạn Bè giới thiệu kinh Thủ Lăng Nghiêm và nói rằng chỉ cần đọc kinh này là đầy đủ.

Thế nhưng vì không phải là người bị nhồi sọ từ nhỏ (qua việc đi Chùa với Ba và Má...), nên tibü có nhận xét là kinh này dở dễ sợ luôn.

Là vì ngay từ đầu, học giả này khi dùng cái lỗ tai để giảng này họ nên đã vô tình loại bỏ một thành phần thánh giả, thành phần này không thể thiếu trong một pháp hội đồng như vậy: Đó là thành phần những người bị điếc hay bị lãng tai! hay là nói theo danh từ xiphé thì học giả này "Bình nhưng đã bị lũng". Vì người điếc mà nghe tiếng chuông thì cũng như không.

Nếu đây là một Đức Phật thì Ngài đã mời những người bị khuyết tật này dự buổi thuyết pháp sau.

Y như chuyện khi trong buổi thuyết pháp có người đàn bà với nhan sắc quá đẹp dễ đến nghe Pháp. Thì ngay từ đầu Ngài đã mời một số tu sĩ mới tu đi tránh mặt. Và số còn lại là lấy áo mà trùm đầu. Không có áo thì nhìn xuống đất. Chỉ còn A Na Hàm và A La Hán là Ngài không đụng đến mà thôi.

Còn đàng này là: Dùng "cái nghe" để thuyết pháp mà không chuẩn bị cho thánh giả biết gì hết thì người bị điếc hay là lãng tai là người bị thiệt thòi nhất. Trong Pháp hội mà có sự sơ suất lớn như vậy thì không phải là một buổi thuyết pháp của dân nhà nghề như là Đức Phật mà chỉ là tay mơ y như là Học Giả này mà thôi.

Tibu mà thuyết pháp đoạn này thì phải hỏi Anan: Này ông, ông có nghe rõ ràng là tui đang nói cái gì chứ?

Sau khi Ngài Anan xác nhận là Ngài nghe được.

Thì tibü lại phải nói thêm rằng:

Anan à! Ông nên nghe như ông chưa có tu đó nghe, chứ không phải dùng cái Tứ Thiên mà nghe là hư chuyện của tui hết đó nghe!

Tại sao phải rào trước đón sau như vậy? Là vì sau này, thế nào cũng có người dùng Tứ Thiên để mà nghe tiếng chuông thì tu sĩ này sẽ nghe hoài thôi: Vị này có thể nghe tiếng iiiiii của các nguyên tử kim loại đang chuyển động, các tiếng xì xào của Chư Thiên khi họ phê bình tiếng chuông... Và như vậy là... hư chuyện!

Và dĩ nhiên, nếu Ngài Anan mà là người bị lãng tai thì coi như bài kinh không có tác dụng gì cả.

Do sự kiện hiển nhiên này mà tibu coi cuốn Thủ Lăng Nghiêm là cuốn kinh dở nhất (dở là vì Học Giả chưa có ý thức gì về thần thông). Từ đó thì dĩ nhiên nó ra lung tung thứ: Trong đó có cái yếm ma la thức, tưởng là cái gì mới! Chớ chỉ là bình mới (chữ mới) nhưng rượu cũ (ý là cái mà các tu sĩ đã từng nói tới nói lui hoài).

Sau đó là Huynh cho nó là cái thức thứ 9 thì mới là càng tai hại hơn cả cuốn kinh! Và dĩ nhiên nhiên theo quy ước cái gì mà "Không có Vọng" thì Phật Giáo gọi đó là Trí (viết hoa) chớ không dùng chữ thức.

Như là A Lại Da Thức biến thành Đại Viên Cảnh Trí.

Hết

YB: Khi theo học phương pháp An trú chánh niệm đằng trước mặt, gặp phải thành phần trong pháp hội là người bị mù hay mờ mắt thì như thế nào? Hay thành phần thị giả này cũng bị loại luôn hề? Vì người mù có thấy được chấm đỏ bao giờ và tưởng tượng thế nào cho ra?

Tibu: Tibu chưa đụng ai bị mù cả nên chưa biết phải làm sao

Bé Hạt Tiêu: Hihi! Con biết tại sao ông Phước chê cái kinh "Thủ Lăng Nghiêm" này rồi! hí hí.

Con dùng màn tivi để coi thử cuốn kinh này thế nào?

Câu chuyện là thế này: Vào một thời rất xa xưa ở Bến Tàu, có một ông thầy chùa nhưng lúc đó ông thầy chùa này tu còn dở lắm, chưa có màn tivi gì hết. Nhưng nhà Vua ra lệnh cho ông ta phải viết một cuốn kinh về những người tu, đó là mệnh lệnh mà ông thầy chùa phải làm, nếu không thì sẽ bị chém đầu vì cái tội cãi lệnh nhà vua. Thế là ông ta phải viết cuốn kinh bắt đắc dĩ đó. Đó chính là cuốn kinh "Thủ Lăng

Nghiêm" ra đời. Nhưng mà vì không có màn tivi nên ông ta chỉ có thể dùng 20% cái trí tuệ của mình mà viết thôi...

Không có màn tivi đôi chiếu nên ông chỉ viết với những gì mà ông ta cho là đúng... nhưng cái đúng đó chỉ có 20% mà thôi! Hihi... Kinh mà chỉ đúng có 20% thôi thì làm sao hay cho được... Và Người đã viết cuốn kinh dở ẹc đó là Ông Phước! khakhakhakha!

Bagao: Kinh Thủ Lăng Nghiêm chỉ được phiên dịch từ Phạn ngữ qua Hán ngữ lại mà thôi, chả có ai ở bên Tàu viết cả, chỉnh lại màn tivi cho chuẩn chút!

“Kinh Thủ Lăng Nghiêm này được dịch từ tiếng Phạn sang tiếng Hán vào đời nhà Đường, Trung Quốc, do Sa môn Ấn Độ BÁT LA MẬT ĐỂ dịch nghĩa, Sa môn DI GIÀ THÍCH CA người nước U Trường dịch lời, Quan Chánh Nhị Đại Phu nhà Đường PHÒNG DUNG chấp bút.”

Bé Hạt Tiêu: Bagao! Cứ mở màn tivi đưa nguyên bộ kinh đó vào trong đó mà hỏi thì tự nhiên màn tivi sẽ chiếu lại nguyên bộ phim cho Bagao coi liền, thì biết bộ kinh đó từ đâu ra, mà sao lại có, người viết là ai, người đó tu dở hay tu giỏi, kinh đó viết đúng hay sai và sai bao nhiêu %. Hỏi màn tivi đi nó trả lời hết á, trong này không phải một mình BHT có màn tivi đâu còn rất nhiều người đó, họ sẽ kiểm tra lại tất cả những gì BHT kể và nói hết đó... Mẹ nói ông Kẹ trong đây nhiều lắm đó! hihihi

Bagao: Nói khơi khơi như vậy một người bình thường làm sao hiểu? làm sao có thể độ chúng sinh? Chỉ có thể mị được một số người thôi!

Gacon: Ấy chết, không biết hát thì đi thi "giọng hát hay" thế nào được.

Hstd: Bagao mới vào diễn đàn, chưa rõ ắt giáp gì mà phán một câu xanh rờn vậy. Hãy bình tĩnh tìm hiểu, suy nghĩ kỹ trước khi phán vì làm như vậy là bagao đã không cho chính bản thân mình cơ hội tìm hiểu xem trong diễn đàn này thật hư như thế nào.

Bagao: Nếu vậy, hãy vào màn tivi và xem thử Bagao là ai? ở đâu? làm gì? Nếu đúng, Bagao này đập đầu tạ lỗi quý vị lập tức!

Bé Hạt Tiêu: BHT không muốn biết Bagao là ai, ở đâu và làm gì... chuyện đó là của Bagao không dính gì đến chuyện tu tập của BHT hết. Nên BHT không vào màn tivi để coi cái chuyện này đâu!

QUANGMINH: BHT oi, chú rất thích các bài viết của bé, chú thương bé và các nhí lắm, bé đừng có thêm buồn chi các chúng sanh vô minh đây phiền não nhá bé!

Họ chỉ là những con vẹt mà thôi!

Xưa kia khi chú đọc các kinh Phật chú cũng hay thắc mắc đủ điều vì những lời dạy trong kinh có nhiều cái của phàm phu lắm, không phải là lời nói của bậc Thánh, chứ đừng nói chi là của Đức Phật, Đấng Toàn Giác Tri, nhưng chú không biết hỏi ai hết, chỉ biết giữ đó làm thắc mắc của riêng chú mà thôi, từ ngày lên được cái chợ trời này thì chú học và hiểu được nhiều điều rất hay rất lạ và cũng rất là lubu và chú hiểu những cái "tà kiến" của mình không phải chỉ có một mình có mà thôi và đó cũng không phải là tà kiến của thế gian, mà là cái tâm của người đi tìm chân lý giải thoát, chính cái tâm ấy nó không cho phép mình chấp nhận bất kỳ cái gì không đúng với chánh pháp giải thoát của Chư Phật, chú nghĩ là trong nhiều kiếp ở quá khứ mình đã từng tu nhưng chắc là tu dở lắm nên bây giờ vẫn chưa thành cái gì cả.

BHT giúp chú quán xem Kinh Pháp Hoa và Kinh Kim Cang là do ai tạo ra vậy? có phải là do chính Đức Phật giảng nói không vậy BHT?

Bé Hạt Tiêu: Cám ơn chú và nhiều người trên đây đã tin những gì con nói... Con thật sự rất buồn khi có người nghĩ là con nói láo, vì con không bao giờ nói láo, vì nói láo là sẽ bị mất màn tivi và sẽ mất luôn ông Phật... Những cái đó quý như mạng sống của con vậy đó, nên nói thật cũng chính là mạng sống của con... Khi nghe những người lớn hỏi thách đồ con như vậy con thấy buồn và không muốn viết những gì mà con đã thấy bằng cái màn tivi của con nữa! Trả lời cho những câu hỏi trên đây đối với con là một niềm vui... Khi con không còn thấy vui nữa thì con sẽ không làm được nữa... Cũng như khi con tu tập vậy đó, con phải thấy vui và thấy thích lắm thì con mới làm được... còn không còn niềm vui và ham thích thì không còn gì nữa hết.

- Con không hề đọc qua cuốn kinh nào hết, không biết bất cứ kinh nào cả, nhưng con có thể coi giùm cho chú về kinh! hihi.

* Kinh Pháp Hoa là của ông Phật viết ra, hoàn toàn đúng 100%.

* Kinh Kim Cang là do kinh nghiệm tu tập của nhiều người viết thành, nên cũng chính xác 100%.

Đó là kết quả mà con biết được từ màn tivi của con. Chú nên hỏi thêm vị nào trên đây để kiểm chứng lại coi thử cái thấy đó của con có đúng như vậy không nhen! hihi.

Kính chúc chú tu tập thật giỏi và mau mau có được màn tivi cùng con! hihi.

Bồ Đề: Hi Bé hạt tiêu, bé khỏe lại chưa? Mấy hôm nay máy BD hỏng nên không lên diễn đàn đọc bài được, không ngờ xảy ra thật nhiều chuyện. BHT đừng buồn vì những bài viết kia nhe, BD và mọi người rất tin tưởng những việc bé đã làm và đã viết trên diễn đàn này.

BD cũng có câu này muốn hỏi bé nè. Đọc bài của Chú Tibu và của bé thì BD biết Kinh Lăng Nghiêm không phải do Phật Thuyết, BD muốn hỏi bé là vậy Thần Chú Lăng Nghiêm phải do Ông Phật thuyết không?

BD không đọc Chú Lăng Nghiêm thường xuyên nhưng cũng có trì tụng, và cũng có nghe các bài giảng về kinh và chú Lăng Nghiêm của Hòa Thượng Tuyên Hóa (vị sáng lập Vạn Phật Thánh Thành và góp công truyền bá Phật giáo sang Tây Phương), BD nhớ không lầm thì ngài có phát lời thệ "Kinh và Chú Lăng Nghiêm là do Phật thuyết, nếu không phải thì Ngài nguyện đọa vào Địa Ngục".

Bây giờ nghe kinh không phải do Phật thuyết làm BD cảm thấy bối rối quá.

Tibu: Chú Lăng Nghiêm lại là cái hay của Kinh Lăng Nghiêm

Bagao: Tội nghiệp quá, Xây những Lâu đài ước mơ... Tình là nhớ... xin chớ nên lừa dối nhau!

Tibu: Bagao hiểu lầm là đúng: Kinh của Đại Thừa là do nhiều người viết lắm. Nên thủ Lăng Nghiêm cũng cùng chung số phận. Kinh viết vào thời nhiều nương (Võ Tắc Thiên) nên chỉ là một đòn phép của nàng này để thoa dịu lòng dân. Nhưng người mà viết đoạn thần chú lại là người tu giỏi và hay. Do đó mà chú có phần linh nghiệm là vậy.

Tibu: Viết cao và đúng đắn nhất thì Bagao lại không ưa (màn tivi...), nay tibu lục lạo lung tung nên tìm ra chỗ này cho Bagao... đọc:

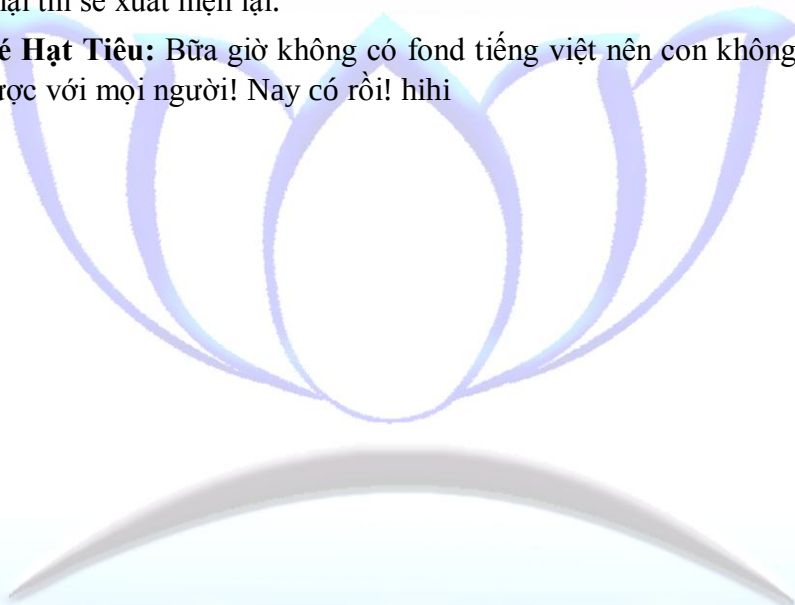
http://vi.wikipedia.org/wiki/Kinh_L%C4%83ng_Nghi%C3%A0m

đọc chậm chậm rồi suy nghĩ đến cái chuyện mà tibu đã bàn trước đây khi Tà Kiến có nói về chuyện này. Hy vọng rằng Bagao cũng có cái thắc mắc như tibu và cũng thử dùng cách của các cư sĩ Đà Lạt tìm cho ra những câu chuyện xem ra nhưc đầu này.

Rắn Con: hehe, mọi người làm ghê quá bé cũng im ru luôn rồi.

Tibu: BHT đi qua Cali để cố gắng làm cho một người Bạn đầu thai và làm người! Một chuyện không thể tưởng tượng được. Khi nào BHT khỏe lại thì sẽ xuất hiện lại.

Bé Hạt Tiêu: Bữa giờ không có fond tiếng việt nên con không liên lạc được với mọi người! Nay có rồi! hihi

HoaSenTrenDa

Chương 21: Hình dáng Chư Phật

« on: May 27,2009,10: 05: 56 AM »

Tinhtoinoibuon: BHT còn nhìn thấy các vị Phật và Bồ Tát các vị ấy trông hình dáng như thế nào, có cố định hình dạng không, nếu có thì BHT có nhìn thấy Quan Âm Bồ Tát không, người trong hình dạng nam hay nữ, có giống như tượng không? Hôm nào BHT vẽ hình các vị ấy cho anh xem với nhé. Bé được ngồi gần các vị ấy vậy có chạm được vào họ không, có tán dóc với họ không? Bồ Tát có thể chưa Giác ngộ hoàn toàn, còn các vị Phật đã giác ngộ hoàn toàn, vậy công việc tiếp theo của họ là gì, phải chăng là Ngộ tiếp những cái đã Ngộ. Trên các vị Phật là ai nữa, điều này có lẽ là chân lý của Vũ trụ chắc BHT cũng khó trả lời rồi!!

Bé Hạt Tiêu: Theo BHT thì họ không giống như vậy, có vài hình ảnh hơi giống thôi, còn một số khác thì hoàn toàn khác không giống với hình vẽ, có những chi tiết rất khác, con thấy ÔNG PHẬT thì rất là to, và cái tai cũng rất là to và dài lắm.

Trên cái hình thì hào quang chỉ có ở phía trên phần đầu của Đức Phật, nhưng con thấy thì hào quang màu vàng sáng rất là đẹp, con không đủ chữ để nói cho anh hiểu, chỉ biết là đẹp lắm lắm lặn bao khắp thân người của Đức Phật, lúc nào cũng có một vàng hào quang như thế xung quanh ông Phật cả, kể cả lúc đi, đứng hay ngồi. Mỗi bước chân của Đức Phật là cả Thiên đàng rung chuyển theo bước chân của Ngài vì là những đóa sen trên trời sẽ mọc theo dưới từng bước chân của Ngài. Khi ông Phật ngồi trên hoa sen mà niệm câu

NA...A M...M M M M

MÔ.. Ô Ô ... Ô ... Ô...

A A ... A ... A A A A A.....

DI ...ìììììì

ĐÀ À ÀÀ À

PHẬT.....

Niệm kéo dài ra như vậy đó, nhưng chữ Phật thì lại không nghe kéo dài và mắt của Phật lại mở ra ở chữ PHẬT rồi sau đó lại nhắm lại... thì tự nhiên cái hoa sen tự nhiên lớn dần dần cao lên và đưa ông Phật đi lên cao lên cao...

Những điều kỳ diệu như vậy thì con chỉ mới thấy ở ÔNG PHẬT bận nhất làm thôi, còn con thì không làm được! hihihhi.

Con chưa bao giờ chạm vào những vị Phật bao giờ.

Lên đó chỉ ngồi im tu tập thôi không có chuyện tán dóc.

Bồ Tát thì có vị chưa giác ngộ hoàn toàn.

Phật thì là đáng giác ngộ hoàn toàn.

Quan Thế Âm Bồ Tát chính là con gái của Đức Phật.

Còn chúng sinh là còn Phật, công việc vô cùng quan trọng đó là bảo vệ tâm linh cho tất cả chúng sanh, vì ai trong chúng ta cũng có Phật trong Tâm mà.

Ta còn thì Phật còn, Phật luôn trong ta, nhưng ta mãi mê với công việc tiền bạc, toan tính nên ta bỏ quên Phật, giống như đã bỏ quên một thứ gì đó trong một góc tủ quá lâu rồi...

Abeola: Bé ới có phải các vị Phật có thể theo dõi cuộc sống nhân gian không?

Bé Hạt Tiêu: Có!

Lúc nào chúng ta cũng được sự quan tâm và yêu thương của Phật cả, các Ngài luôn ở bên ta và trong mỗi chúng ta. Bên ta luôn có Phật sở dĩ chúng ta không cảm nhận ra được điều đó vì chúng ta không có tập nên không nhìn thấy được sự quan tâm đó. Ví như cha mẹ lúc nào cũng lo lắng quan tâm thương yêu chúng ta vô cùng... chúng ta có để ý quan tâm đến cha mẹ thì ta sẽ cảm giác và biết được nhất cử nhất động của cha mẹ, còn nếu ta không hề quan tâm, không hề để ý đến cha mẹ thì cho dù người có sống ngay cạnh bên ta thì sự hiện diện đó có cũng như không, mà không cũng như có (có: là cha mẹ thì có, nhưng không có trong tâm ta nên cũng giống như là không có).

Abeola: Các ngài có thể tác động gì đến cuộc sống này không?

Bé Hạt Tiêu: Các ngài có tác động rất nhiều đến cuộc sống này nhiều lắm. Công việc của các ngài đi từ cõi vô hình sang cõi hữu hình, nhưng vì công việc của các ngài thường âm thầm lặng lẽ không ồn ào không có hình tướng nên chúng ta không thấy và không biết được những gì các ngài đã và đang làm gì cho chúng ta trong cõi hữu hình này.

Abeola: Ở trên cõi Phật bé hay tu luyện gì vậy?

Bé Hạt Tiêu: Ở trên cõi Phật BHT có 3 chuyện để làm:

- Là tu tập
- Là chỉ cho những chư thiên tu tập như BHT vậy
- Là học hỏi và trao đổi với những vị Phật đi trước những thắc mắc trong tu tập.

Lotusviet: BHT ơi, trên trang chính HSTD có nói đến Ngũ thiên Phật. BHT giải thích thêm về các vị Phật này giúp cô với!

Bé Hạt Tiêu: Cô ơi! BHT chỉ biết có duy nhất là A Di Đà Phật và Quan Thế Âm Bồ Tát thôi, còn lại BHT chưa được ông Phước chỉ.

HoaSenTrenDa

Chương 22: Nhân duyên và nghiệp quả

Bồ Đề: Bé hạt tiêu cho BĐ hỏi con người ta kiếp trước do tạo nhân gì mà đời này có người từ khi sinh ra đến khi lớn lên không có một người bạn? Hoặc bạn bè xa lánh và không hiểu mình; luôn cảm thấy cuộc sống thật bế tắc, cô độc và thật vô trợ. Lại có người từ khi sinh ra xung quanh đã đầy ắp tiếng cười, cuộc sống luôn thuận buồm xuôi gió không gặp trở ngại, từ nhỏ đến lớn thì đầy ắp bạn bè và luôn tạo cho người ta cảm giác muốn gần gũi.

BĐ biết đó là nghiệp quả, chỉ là không biết nguyên nhân. BĐ muốn hỏi bé là có cách nào chặn lại dòng nghiệp quả và cải thiện nó ngay trong đời này, tức là thay đổi nghiệp quả.

Bé Hạt Tiêu: BHT cũng không có bạn nhiều đâu BĐ ơi! Lúc nhỏ BHT đi học luôn bị bạn bè chế nhạo và chọc ghẹo nhiều lắm... cho đến bây giờ BHT cũng chẳng có người bạn nào hết, họ hay ăn hiếp BHT lắm, dữ với BHT nữa... Đôi lúc cô giáo còn nghĩ là BHT nói láo nữa kìa, như hôm rồi BHT bị xicaque đó, là vì BHT làm "công việc" của mình nên mới bị như vậy chứ sao, nên đâu có đi Bác sĩ đâu nên không ai tin là BHT bị tê chân đi không được như vậy, nghe cô giáo nói với cả lớp là: "nói láo thì không tốt và không ai muốn chơi với mình nữa đâu" BHT nghe vậy buồn lắm, nhưng cũng đâu có nói được cho lớp và cô hiểu là mình không hề nói láo đâu... vì không ai ở trường của BHT tập hết nên không ai hiểu được BHT hết, không thể kể bất cứ chuyện gì trong lòng mình cho bạn bè nghe cả... mà làm gì có bạn, cho dù có cũng không kể được.

Có lần, Ba của một người bạn trong lớp BHT chết và BHT đưa ông ta lên thiên đàng... người con trai ông ta rất buồn vì cha mình chết một cách bất ngờ không kịp nói lời tạm biệt với cậu ta... Khi BHT đưa ông ta đi, thì ông ta có nói với BHT nói lại với con ông ta là ông ta xin lỗi vì đã không kịp nói "good bye" trước khi đi xa như vậy... Nhưng mãi mãi BHT không bao giờ nói lại với cậu ta câu nói "tạm biệt" đó được... tội nó sẽ nói BHT là mắc bệnh khủng ngay thôi!

BHT có được một người bạn và BHT đã chỉ cho duy nhất một người đó tập thôi, nhưng giờ người đó cũng chuyển đi trường khác học rồi... BHT chỉ nói chuyện và gặp họ trong giấc mơ thôi! để nhắc nhở họ tập thôi... hihi

BD! Đừng có buồn, để thay đổi những chuyện buồn phiền trong cuộc sống chỉ có một cách duy nhất là tu tập cái chuyện này thôi.. khi mình chỉ nghĩ đến chuyện tu thì mọi chuyện xung quanh sẽ không còn làm mình bận tâm hay để ý nữa, vì mình rất là bận rộn với những công việc của tu tập nên mình không thấy buồn và thấy cô đơn gì đó nữa...

Khi nào quá buồn thì khóc một trận cho đã, xong rồi cầu nguyện Đức Phật cho con hết buồn... BHT may mắn còn có được Ba Mẹ và ông Phước cùng chị DP là hiểu và biết được BHT thế nào, nên mọi chuyện có thể kể với Mẹ và Ông Phước cùng chị DP và tất cả mọi người trên diễn đàn nghe nữa...

Khi BHT tập cái này của ông Phước BHT vui lắm không còn nhớ gì đến việc khác nữa đâu.

BD ráng tập cho thật giỏi đi nhen lên trên đó không bao giờ còn bị Nghiệp đánh mình nữa đâu... Nghiệp chỉ tung hoành được ở Trái Đất này thôi! hihi.

Buồn thì vô đây nói chuyện với BHT nè... hehe.

Tinh toin oibuon: không có đôi mắt sáng đâu thể nhìn thấy tương lai và hy vọng?

Bé Hạt Tiêu: BHT cũng có một đôi mắt rất là tệ, BHT bị loạn thị cả hai mắt một con 4.50 và 4.75 đó anh, gần như là đui! hihihhi. Nhưng anh có biết là có nhiều chuyện trong cuộc đời này mình không phải nhìn bằng mắt mà có thể nhìn bằng TÂM đó anh... BHT đã tập cho con mắt của mình nhìn mọi thứ bằng MÀN TI VI, vì có những thứ mà mắt thường không bao giờ nhìn thấy được mà chỉ thấy được bằng tâm đó anh, nên anh cũng đừng có thất vọng vì mắt anh kém... vì BHT cũng là dân đui hạng nặng đây mà... Thứ con mắt tâm này có thể làm anh "sáng mắt lẫn sáng lòng" luôn đó mà...! hihihhi.

Tinhtoinoibuon: Tiền đây cũng hỏi luôn BHT có thể nhớ lại nhiều kiếp trước, vậy có thể nhớ được người mình từng yêu, những cảm xúc từng có không?

Bé Hạt Tiêu: Khi coi lại tiền kiếp thì mình nhìn ra được những điều đó chứ.. , Nhưng cảm xúc thì có thể thay đổi vì tâm con người biến đổi nên cảm xúc cũng theo đó mà biến đổi theo... Không cần phải tiền kiếp đâu ngay trong tại một kiếp thì cảm xúc cũng đã có thể biến đổi rồi đó anh ơi...! hihihi.

Tinhtoinoibuon: Kiếp này là con trai kiếp sau là con gái thì người yêu cứ lẫn lộn nhĩ, khác gì tất cả các linh hồn đều là hai phai nhĩ? Nếu nhớ về người thân thì có biết bao nhiêu bố mẹ anh chị trong các kiếp ấy nhĩ, vậy ai mới thực sự là người sinh thành của BHT?

Bé Hạt Tiêu: Hihihi cái này kêu là "tùm lum tùm la, lộn tùm phèo.." cái tâm mình nó dắt mình đi vậy đó rồi tạo nên tùm lum vậy luôn nên mới có cái mà người ta hay gọi là: "NGHIỆP " gì đó, thì chính nó là thủ phạm gây nên mọi sự rắc rối này đó anh...

Theo như ông Phước đã nói là: không có bắt đầu mà chỉ có khúc giữa và kết thúc đó sao...

Muốn hiểu được những cái rắc rối này thì chỉ có tu lên đó thì sẽ thấy thôi.

Tinhtoinoibuon: Theo BHT thì mục đích cuối cùng trong kiếp sống nhân gian này là gì? Cuộc sống là vô thường, con người là vô minh, vậy sao vẫn phải sống, vẫn phải tồn tại cùng nhau? Trước đây cứ nghĩ con người sống để làm gì, có phải sống để không ngừng suy nghĩ xem sống để làm gì, thật lẩn quẩn? Nhưng bây giờ vào được ngôi chùa trên đời này thì có lẽ câu trả lời đã khác rồi phải không BHT? Mỗi người chắc sẽ có câu trả lời khác nhau, vậy BHT trả lời ra sao? Cuộc sống nhân gian đau khổ nhiều hơn hạnh phúc, mọi đau khổ có phải đều bắt nguồn từ nghiệp lực hay chỉ vì một chữ "tình", nếu vậy muốn hết khổ thì phải dứt bỏ chữ "tình", nhưng nếu con người ta mà bỏ chữ "tình" thì có lẽ cũng không cần sống trên đời này nữa, ta vẫn chấp nhận khổ, nếu như kết thúc nào cũng có hậu thì đâu còn là cõi nhân gian đau khổ vô thường phải không BHT?

Bé Hạt Tiêu: Mục đích cuối cùng của BHT trong cõi nhân gian này là tu tập cho thành chánh quả và chỉ cho những người khác cũng tu tập giống như mình vậy đó.

Cuộc sống thì vô thường, con người thì vô minh, chính vì vậy mà mình phải tu và phải tu thôi. Vô Minh còn tệ hại hơn là ngu dốt nữa đó, ngu dốt chỉ là tồn tại trong chừng một kiếp sống hay trong một bài tập nào đó... nhưng vô minh thì tồn tại không biết bao nhiêu đời bao nhiêu kiếp nữa... Không ai muốn mình là ngu đần... nhưng tại sao người ta lại không cảm thấy sợ khi mình bị vô minh hờ anh.

Đời sống là vô thường, nhân gian thì tràn đầy đau khổ... tất cả những cái đó xảy đến là bởi ta đã quá "VÔ MINH". Khi ta chỉ mới ngu si thì ta đã làm ra những chuyện khùng điên rồi, huống chi giờ ta Vô Minh thì là NGU mà Ngu gấp cả mấy trăm ngàn lần của cái ngu nữa, thì hỏi thử sao không làm cho cuộc sống chúng ta trở nên điên loạn, đau khổ đến mức nào nữa... Mọi thứ đau khổ đều bắt nguồn từ Vô Minh. Không phải từ Nghiệp, chính vì ta vô minh nên ta mới tạo ra nghiệp...

"Tình" không làm ta khổ chỉ vì ta không biết cái hiểu "tình" phải là thế nào? Tình Thương của Phật dành cho chúng sanh cũng phải từ "Tình" mà ra.

Nếu không có lòng từ bi thì làm gì có Bồ Tát xả thân cứu người, cái đó không phải tình là cái gì? Không có tình thương đó thì làm sao có thể làm được những điều như vậy cho người khác... Tình đó cho đi nhưng nhận lại những gì? Thế nên mới nói đau khổ hay không là do mình nhìn và hiểu sao về "Tình" mà thôi...

Tất cả là không có gì cả thế mà ta vẫn phải sống cùng nhau, vì chúng ta cùng nhau gặp nhau trong cái Nghiệp chung của chúng ta đã tạo ra, thì giờ cùng nhau tu để có thể vui vẻ trả cho nhau những gì nợ nần trong quá khứ và cùng nhau làm lại một tương lai tươi sáng và vui vẻ hơn trên cõi thiên đàng, anh nhé! hihhi.

Tinhtoinoibuon: BHT còn nhỏ tuổi mà hiểu về tình dữ dội. Cám ơn nhiều nhé, có thấy gì hay hay lại kể nhé!

Bé Hạt Tiêu: Anh quên là BHT có suy nghĩ của 11 cái đầu và kinh nghiệm của cỡ dưới 40 kiếp sống thôi! hihhi

BHT thì chưa có bạn trai nào! hihi, nhưng nếu muốn biết con trai nghĩ gì thì không khó chút nào... Khi anh nhìn người khác bằng màn tivi thì anh sẽ thấy được gương mặt trong tâm của họ, đó là gương mặt thật nhất của người ta...

Thì BHT nghĩ rằng khi đó anh sẽ nói về "tình" chắc còn "dữ dội" hơn BHT nữa! hihi.

BHT thân hình nhỏ, tuổi đời còn rất nhỏ nhưng cái đầu thì không bị nhỏ...hihihi. Đó là nhờ BHT tu đó nên được ông Phật làm cho nó "lớn" lên như vậy đó... hihihi.

Bé Hạt Tiêu: Đây là một câu trả lời riêng... nhưng nếu ai cần thì cũng có thể đọc! Nên BHT bỏ ra đây luôn!

Tất cả mọi người đều phải trả nghiệp của mình trong cuộc đời này...

Có Thân Người là có NGHIỆP! Mình sanh ra để chịu Nghiệp mà!

CỘNG NGHIỆP hay BIẾT NGHIỆP cũng đều là NGHIỆP giống nhau thôi!

Không thể nghĩ rằng mình đang chịu Cộng Nghiệp cùng Cha Mẹ mà Phải nghĩ rằng mình thật may mắn được Cha Mẹ sanh ra làm người trong đời này!

Nếu không có Cha Mẹ thì mình sẽ không có mặt trên đời này!

Phải mang ơn họ đã nuôi nấng và dưỡng dục thì mới đúng!

Đó là suy nghĩ đầu tiên cần phải thay đổi!

Cánh cửa này đóng lại thì sẽ có cánh cửa khác mở ra cho mình.

Chỉ tại suy nghĩ mình quá rối rắm nên chưa nhìn thấy được Cánh Cửa đang mở ra!

Đây là suy nghĩ thứ hai cần thay đổi.

Cách duy nhất để đối trị với NGHIỆP là phải tập theo cách của Ông Phước đang chỉ cho tất cả mọi người đó!

Mình không thay đổi được Nghiệp. Nhưng có thể THAY ĐỔI SUY NGHĨ, THAY ĐỔI HÀNH ĐỘNG trước sự việc (NGHIỆP)

Đây là thay đổi thứ ba.

- THAY ĐỔI SUY NGHĨ LÀ THAY ĐỔI CUỘC SỐNG

- TU TẬP LÀM THAY ĐỔI SUY NGHĨ VÀ CHUYỂN HÓA CUỘC ĐỜI CỦA MÌNH

Đó là cách duy nhất để TRẢ NGHIỆP! Đây là thay đổi thứ tư!

Chương 23: Câu chuyện Đức Phật

Tháng Năm 28,2009,11: 13: 35 AM

Bé Hạt Tiêu: Bé hạt Tiêu xin chào mấy anh và mấy chị!

BHT chưa bao giờ đọc kinh và cũng không biết kinh là gì luôn! hihi.

Cái gì BHT tập mà thấy thì BHT sẽ kể lại những gì mình biết cho tất cả mọi người cùng biết, cùng nghe...

Sau đây BHT sẽ kể chuyện về Phật Thích Ca mà theo cái biết của BHT khi coi về tiểu sử của Đức Phật:

Lúc con tập thì con lên trên Thiên Đàng thì ông Phật mới gọi con và nói: "Bé! Ông Phật cho con giữ cái bản copy của Nhật Ký của ông Phật".

(Trên đó người ta không dùng miệng để nói, mà chỉ nói bằng suy nghĩ, khi ông Phật nói bằng suy nghĩ cho mình nghe thì tự nhiên mình sẽ đọc được những điều đó từ suy nghĩ ông Phật giống như mình đọc bản đồ vậy đó).

Thì con đã dùng cái màn ti vi để đọc về cuộc đời của ông Phật, trong cuốn Nhật ký của Phật. Trước khi ông Phật sinh ra đời thì đã có một nhà tiên tri, tiên đoán rằng con trai (Đức Phật) của nhà Vua sẽ không làm vua mà sẽ đi tu, khi nghe những lời này thì nhà vua rất là giận nhà tiên tri, và đã chém đầu nhà tiên tri đó.

Sau khi ra đời, cho mãi đến năm đến năm 4 tuổi thì Đức Phật cũng chưa được ra khỏi căn phòng của mình và chỉ có Mẹ của Đức Phật là người muốn biết là con trai của bà suy nghĩ và cảm giác như thế nào khi bị sống cô lập trong căn phòng như vậy.

Đến năm Đức Phật 5 tuổi thì Mẹ Đức Phật qua đời.

Đức Phật đã viết trong nhật ký những lời như sau:

"Khi được năm tuổi thì Mẹ chết rồi, con buồn quá, nhưng con lại thấy một người rất là vui khi mà Mẹ con chết, Con đã hỏi người hầu của con là: người đó là ai mà sao lại vui quá khi Mẹ con chết vậy? "

Thì người hầu cho biết đó là một vị Thầy tu và giải thích cho Đức Phật biết tại sao người đó vui và không buồn trước những chuyện như vậy cho Đức Phật hiểu.

(người tu khi đạt đến một định lực nào đó thì chuyện chết không là một chuyện đáng buồn, vì họ biết được sống chết là thế nào đối với cuộc sống). Khi đó hình ảnh của vị Thầy tu đó luôn làm cho Đức Phật suy tư và nghĩ về một con người có đời sống như vậy.

Năm mươi hai tuổi thì Đức Vua bắt Đức Phật phải lập gia đình với một Công Chúa Shara (đó là tên mà Công Chúa thích mọi người gọi mình).

Mười ngày sau đó thì Đức Phật đã lập Gia đình cùng Công Chúa Shara, nhưng họ vẫn chỉ là bạn của nhau. Sau đó vì sự ép buộc của Vua nên Đức Phật và Công Chúa cũng có được một em bé, nhưng là em bé gái (chứ không phải là trai như trong chuyện mà Mẹ đã đọc cho BHT nghe).

Khi Đức Phật được mười tám tuổi thì trong một đêm khuya Đức Phật đã trốn cung điện để đi tu, Khi Đức Phật rời khỏi cung điện với con ngựa của mình, thì nghe có tiếng con nít khóc trong cái bọc bên hông ngựa, thì Đức Phật mới biết là Công Chúa vợ của Đức Phật đã biết Đức Phật sẽ ra đi, nên đã lên bỏ đứa con gái của hai người theo Đức Phật. Và Đức Phật đã phi ngựa về hướng phía dãy núi và trong đêm khuya Đức Phật đã nghe tiếng chó sói hú dài trong đêm. Khi đi miết đến một dãy núi cao và dừng lại bên một con sông thì Đức Phật đã cắm trại qua đêm nơi đó và Đức Phật đã vào trong núi tìm một cục đá và mài bên suối cho thật bén để dùng nó mà cắt tóc của mình để trở thành Thầy tu. (còn tiếp giờ Bé buồn ngủ quá thôi, đi ngủ đã, hẹn bữa sau sẽ kể tiếp nhen!).

UME: Chào Bé hạt tiêu

Em kể tiếp đoạn phim cuộc đời Đức Phật đi. Trông ngài thế nào, có giống trong tranh tượng bây giờ không?

Bé Hạt Tiêu: UME ơi!

Chờ BHT nhen, BHT đang tập để coi lại câu chuyện đó đây, vì ông Phước nói muốn coi được tiểu sử của ông Phật thì phải thật THANH TỊNH, THANH TỊNH, ĐẠI THANH TỊNH mới coi được "cuốn phim" đó, nên BHT đang làm việc với câu chuyện hấp dẫn ấy... chờ BHT nhen...

Behatnho: Chào Bé hạt tiêu! Bé hạt nho là con trai mới mười tuổi muốn làm quen với Bé hạt tiêu đây.

Nghe nói con của Đức Phật là con trai mà, Mẹ của Đức Phật sanh ra Đức Phật thì một thời gian ngắn Mẹ của Ngài chết. Vậy thì Bé hạt tiêu có giải thích như thế nào đây?

Phát hiện của Bé hạt tiêu sẽ làm cho mọi người thắc mắc hết cỡ luôn đó. Bé hạt tiêu giải thích cho Bé hạt nho hiểu nha.

Bé Hạt Tiêu: BHT không có lời gì để giải thích hết, sách kể thì chuyện của sách thôi, BHT chỉ đọc cái gì BHT thấy thôi, đâu có gì phải giải thích chuyện này đâu! hihi.

Thấy sao thì nói vậy mà! hihi.

Behatnho: Vậy thì khi nào Bé hạt nho tu giỏi sẽ kiểm tra lại thôi.

Bé Hạt Tiêu: OK! Chúng ta sẽ làm bạn và cùng nhau tập để kiểm tra lại câu chuyện này nhen!

À! BHT làm bạn với Hạt Nho, nhưng đừng có ăn hiếp BHT đó nhen, con trai hay dữ lắm...

Vậy giờ BHT sẽ chờ Hạt Nho cùng kể tiếp với BHT sau khi tụi mình khám phá ra sự thật câu chuyện nhé!

HoaSenTrenDa

Chương 24: Hỏi chuyện tu tập

Lightwest: Anh cũng muốn lên chơi với 2 bé đây, nhưng Niệm Phật Quán Chấm Đồ thì sao mà có màn hình tivi để mà gặp được híc híc, bùn...).

Bé Hạt Tiêu: Lightwest! Đừng buồn, bây giờ Lightwest có thể niệm Phật quán chấm đồ cho ra đi, nếu không có màn tivi, thì bây giờ BHT và Lightwest cũng có thể dùng màn tivi của YM liên lạc đó mà híc híc híc híc

Lightwest đừng có nôn nóng quá, nhẹ nhàng thôi, căng căng thì có vẻ là hơi bị căng thẳng rồi! Khi tập Lightwest hãy cảm thấy là mình vui vui nè nhẹ, giống như cảm giác mà Lightwest đang làm một cái gì đó mà mình cảm thấy thiệt là thú vị, giống như có ai đó rủ Lightwest đi ăn kem hay đi chơi một cái gì mà cái đó Lightwest mê lắm...

Đừng cố ép, nếu không ra thì nhẹ nhàng nói với mình rằng thôi không được thì ngủ vậy! hihhihi, hẹn lần sau nhé "chấm đồ" thân yêu! .

DieuNgân: Hình như đã được gặp BHT trong giấc mơ (vì thấy cái hình này giống cô bé xuất hiện trong giấc mơ của mình quá), không biết có nhớ lộn không. hihhi.

Bé Hạt Tiêu lúc ở Địa Ngục giống chị bây giờ thật. Lúc nào tâm thấy dao động thì rất tức tối cái tâm đó, muốn đập, muốn phá tan nó, muốn nổi điên với nó, rồi lại cầu xin Phật xin ngài đại xá cho con, xin ngài đại xá cho con, xin Phật cho tâm con được bình an...

Chị muốn làm bạn với BHT nữa nhé, BHT có đồng ý không? chị thì tu không giỏi, nhưng sẽ cố noi gương BHT trong cuộc sống để mình được trong sạch dần dần...

Bé Hạt Tiêu: BHT xin chào chị DiệuNgân!

Bé rất vui khi thấy có người cũng giống bé, , BHT đồng ý làm bạn cùng chị

Tinhtoinoibuon: Khi nhìn bằng màn tivi BHT có phải nhắm 2 mắt lại không? BHT dùng màn tivi thường xuyên mà không sợ bị hao tổn "công lực" sao, hay tại mãi xem tivi quá nên thân hình mới nhỏ tong teo như vậy?

Bé Hạt Tiêu: Khi dùng màn tivi có lúc thì BHT nhắm mắt lại mà cũng có lúc vẫn mở mắt nhìn mọi thứ, kể cả mắt thường vẫn đang coi tivi luôn!

Màn Tivi chính là dùng cái óc của mình nhưng dùng hết công lực là 100% đó, khi mà dùng nhiều quá thì nó cũng bị hao tổn năng lượng chứ, giống như xài nhiều quá thì "cháy bình" cần phải nghỉ để sạc lại năng lượng . Có lần BHT tập nhiều quá bị mất hết không có thấy gì nữa Ông Phật, Màn tivi, mắt tiêu đâu hết luôn... Phải "Nghỉ để sạc lại bình" thì mới có lại đó!

TLT: Cho TLT hỏi Bé cái này: TLT tập mà không thấy đề mục, TLT hay bị ảnh hưởng cái nghe (nghe tiếng xe, tiếng nói... ở ngoài). Thế khi mình tập trung thì mình phải không nghe thấy gì hết thì mới "đạt" hả Bé? Bé có thể kể kinh nghiệm tập của Bé trong thời gian đầu được không? (TLT biết là mỗi người mỗi khác nhưng TLT muốn biết cái nào "đỉnh" đến mình thì lấy kinh nghiệm cái đó). Bé chỉ cho TLT với nhé!

Bé Hạt Tiêu: Đúng là khi mới bắt đầu tập thì ồn ào rất là khó tập trung lắm, nên cần có sự yên tĩnh của ngoại cảnh hỗ trợ cho mình nữa, vậy TLT hãy chọn buổi tối cho bớt tiếng ồn ào để dễ tập trung hơn.

Nhưng đầu tiên thì cần phải là yên tĩnh cái suy nghĩ của mình trước đã...

Để cho êm lại dễ tập trung thì ban ngày TLT nên niệm thầm A DI ĐÀ PHẬT trong những lúc rảnh rỗi, để mình khỏi suy nghĩ miên man nhiều chuyện khác, làm vậy để từ từ lần lần gạt bớt những suy nghĩ lộn xộn...

Rồi khi tới đến bắt đầu vào tập thì lại để ý vào hơi thở trước nữa rồi từ từ nghĩ đến đề mục của mình, khi thấy suy nghĩ bất chợt nhảy qua chuyện khác thì lại quay về hơi thở, khi suy nghĩ lắng lại thì lại đưa suy nghĩ đến đề mục...

Lúc đầu chưa quen thì khó lắm, phải từ từ đừng nôn nóng...

Đầu tiên hãy khoan nghĩ đến đề mục mà hãy tập điều chỉnh hơi thở, BHT thấy Mẹ làm vậy đó, Thở ra thì nói xep, hít vô thì nói phồng... Thấy giống khùng quá hén, nhưng Mẹ bảo làm vậy thì mới khỏi nghĩ lung tung... Lúc đó BHT cũng bắt chước Mẹ làm được một chút thì ngủ

mất tiêu! hihihi. Khi đó còn nhỏ xíu hà! thấy Mẹ làm gì thì bắt chước như khi con vậy đó mà... Phòng xep, phòng, xep vài cái là thăng liên hà! hihi.

TLT hãy tìm mua những hình ảnh về trắng để treo hay để dễ nhìn để dễ tưởng tượng cho dễ hơn... Quan trọng là TLT làm sao cho mình thấy thích chuyện này thì TLT mới đủ sức mà làm tới làm lui với nó được.

Làm sao mà lúc nào TLT cảm thấy rằng TLT không thể sống mà thiếu cái chuyện đó được, TLT lúc nào cũng cần đến điều đó, thiếu nó đời sống của TLT sẽ không yên được và luôn cảm thấy bất an, nó lúc nào cũng thôi thúc TLT nghĩ đến hết... thiếu nó là TLT cảm thấy bứt rứt sợ hãi.

TLT không muốn mất nó và nhất là TLT không bao giờ muốn xa rời nó cả... Khi mà TLT dồn hết suy nghĩ cho một chuyện như vậy thì mọi thứ xung quanh TLT sẽ không còn làm TLT bận tâm nhiều nữa, mà khi không còn bận tâm đến cái gì hết thì TLT sẽ không thấy có cái gì làm cho TLT để ý hay phiền hà nữa... Bởi mọi thứ đều không có gì là quan trọng hơn nó nữa!

À mà quên người lớn thì nhiều thứ để lo lắm mà! Chỉ có BHT là ăn với ngủ thui, à đi học nữa chứ mà đó là chuyện nhỏ xíu mà! Bé quên là người lớn còn nhiều chuyện phải lo hơn nên cũng hơi khó hơn con nít như BHT, Mẹ hay nói vậy đó. Tội cho người lớn quá hén! hihi.

Giống như BHT lúc đầu bị những giấc mơ dễ sợ làm cho sợ lắm và sau thấy rằng nhờ ông Phật nên BHT thoát khỏi những giấc mơ đó, nên lúc nào BHT cũng nhớ đến ông Phật và nghĩ đến ông Phật để khỏi phải gặp những giấc mơ đáng sợ đó nữa... Ông Phật như là một người hộ vệ cho BHT không gặp những điều sợ hãi nữa nên cứ nghĩ về ông hoài hoài như vậy, BHT nghĩ là nếu không giữ ông Phật bên mình thì mình sẽ gặp những điều thật dễ sợ mà không ai bảo vệ được mình hết chỉ có ông Phật mới làm được chuyện đó thôi, nên bằng mọi cách phải giữ ông bên mình, phải đi với ông núp bên cạnh ông, đứng sau lưng ông... làm cách nào cũng được miễn đừng rời ông là thấy mình được an toàn 100%.

BHT đã nghĩ như vậy đó, một chấp bồng thành thói quen luôn, và khi chỉ nghĩ về một điều như vậy thì nghĩ đến đề mục cũng dễ dàng hơn...

Vuthanhvuong: BHT ơi, con mới nhận đề mục quán chấm đồ, mà sao mỗi lần nhắm mắt lại chỉ thấy đen ngòm, con cố gắng đi sâu vào màn đen đó, cố gắng được 1-2 phút thì đau mắt, đau thóp. Con hay buông xuôi nên tính: đời này tu gieo duyên thế thôi chứ chắc không ích lợi gì.

Mấy tối nay tết nhất nhưng con vẫn ngồi để tập, buồn thê thảm thì tưởng tượng đến Thầy và các Nhị, rồi lăn ra ngủ. Con chưa thấy tiến bộ gì cả. Nản ghê tal!

Bé Hạt Tiêu: Chào vuthanhvuong. Con! hihi, BHT còn thiếu 2 tháng 17 ngày nữa mới được 12 tuổi đó! hihi.

Nếu đau mắt, đau thóp thì nghỉ cho hết rồi sẽ tập tiếp chứ đừng bỏ cuộc, vì nếu bỏ cuộc thì màu đen sẽ theo bạn suốt kiếp luôn, còn nếu bạn không chịu thua mà cứ tiếp tục lần mò mà đi thì cũng sẽ có ngày đi hết cái đen ngòm đó là ánh sáng đẹp lắm... Có đi thì mới tới chứ, nếu cứ dậm chân tại chỗ thì làm sao tới được! Bò cũng được, lết cũng được... miễn là có nhúc nhích chứ đừng nằm yên là được rồi... hihi. Chúc bạn cố gắng hơn đừng bỏ cuộc nhen!

Vuthanhvuong: Bé Hạt Tiêu ơi, sao khó quán ra chấm đồ vậy?

Bé Hạt Tiêu: Do anh căng thẳng (stress) quá đó thôi, anh đừng suy nghĩ nhiều quá thì sẽ khó cho anh quán ra chấm đồ lắm... anh phải thư giãn đầu óc của mình, từ từ anh sẽ làm được mà!

Vuthanhvuong: Do anh chưa chăm chỉ?

Bé Hạt Tiêu: Chỉ là anh hơi nôn nóng và chưa được kiên nhẫn lắm! hihihi

Vuthanhvuong: Do nghiệp ác quá nặng?

Bé Hạt Tiêu: Thì anh quán chấm đồ rồi đó

Vuthanhvuong: Hay do anh mắc lỗi gì vậy?

Bé Hạt Tiêu: Anh không mắc lỗi gì hết.

Vuthanhvuong: Anh tập VTC 2 ngày là thân thể anh nó "xao động" mạnh lắm, anh không dám tập, sợ sự hưng hực này sẽ làm hỏng anh mất, Bé có tập VTC không? có bị như anh không? Bé sửa thế nào?

Anh đeo còng lúc rất sáng, đẹp, nhưng cũng có lúc xỉn, màu thâm, có hôm có cả "han đồng" màu xanh bám vào da tay, điều đó phản ánh gì về sự tu của anh không?

Bé Hạt Tiêu: BHT không có tập VTC em không biết, anh có thể coi trong mục VTC của HSTD để biết thêm. Hay ai có thông tin gì về VTC thì cho anh vuthanhvuong biết với nhen!

Trigia: Bé Hạt Tiêu off mới hơn 2 tháng mà tướng như lâu lắm.

Bây giờ Tg hỏi bé: bé làm gì để giữ được linh ảnh 24/24?

Tg giữ cỡ 1 tiếng, thọt ra thọt vô chớ chưa chuyên 1 niệm, mà đã thấy ná thờ rồi.

Bé Hạt Tiêu: Thưa ông Tg (bé thưa ông vì Bé thấy chữ "gia"! hihi)

Con giữ được là vì con chỉ có một chuyện duy nhất làm con suy nghĩ đó là "Tập" ngoài ra con không suy nghĩ hay để ý đến chuyện gì khác nữa, tuy con chơi, con học, con làm cái này cái nọ... nhưng chỉ làm là làm thế thôi con hoàn toàn chẳng quan tâm gì cả... nên con hay quên đủ thứ và hay bị Mẹ la vì làm mất đồ vì để quên ở đâu mà không nhớ... hihi!

"Tập" là điều con suy nghĩ suốt 24/24 trong cuộc sống của con. Mọi thứ không có gì làm con bận tâm hay để ý hay lo lắng...

Mất cũng được, quên cũng chẳng sao... không có cũng chẳng có gì là quan trọng... vì có gì là "thật" đâu! hihi.

Lại thêm là con còn rất nhỏ nên lực rất mạnh... tuổi nhỏ là tuổi tập đã nhất... Mẹ hay nói vậy đó vì "Gia" thì bị yếu rồi... hihi.

Vậy thì còn chỉ có một điều làm ông mới có một tiếng mà ná thờ thì tại ông "Gia" hihi và ông có nhiều thứ phải lo nghĩ quá.

Nhưng "gia" như ông thì vẫn còn "đã" lắm đó vì ít ai làm được vậy lắm, trừ ông Phước ra! hihihihi

Vì ông Phước cũng chẳng thấy có gì là "quan trọng" hehehe, mất việc cũng chẳng "care"!!! chỉ có bà Nhung "care"!!! cho ông Phước! hehehehe.

Trigia: Rồi... Tg cảm ơn con.

Con nhớ luộc mấy củ khoai lang đem tới ông Phước...

Bé Hạt Tiêu: Dạ khi nào về Utah con sẽ nhờ Mẹ con làm...

À! con quên nói là con rất thấy vui và thích khi tập nữa... không được tập là buồn và chán lắm... nên lúc nào cũng chui vào đó tìm những điều thích thú mà ở ngoài này không có... hihi

Rắn Con: Bé ơi, lúc em mới tập. ví dụ như là trong 1 năm đầu của chương trình, em thấy thế nào? Em có thích tập không?

Bé Hạt Tiêu: Lúc đầu BHT không biết gì về tập hết đâu, chỉ là nghe ông Phước nói mình tưởng tượng cái này đi, tưởng tượng cái kia đi... thế là BHT tưởng trong đầu mình như lời ông Phước nói rồi nó ra thế nào thì kể lại cho ông Phước nghe...

Khi làm được như vậy rồi thì thấy: Ô! sao hay quá mình tưởng tượng thì nó ra hình ảnh trong đầu giống mình coi xinê quá... mà BHT thích coi tivi lắm. Nên cứ thế mà tự chiếu tivi cho mình coi ngày đêm mà không sợ bị la, vì có ai biết mình đang làm gì đâu mà la! híhí.

Rồi thì ông Phước bày con tưởng tượng như vậy nè, như kia nè... Ông Phước nói tới đâu thì mình cứ tưởng tượng tới đó, hình ảnh trong đầu tuôn ra theo trong màn tivi... càng làm càng thích vì lạ quá hay quá... chỉ vậy thôi...

Rắn Con: Em có thích tập không?

Bé Hạt Tiêu: Trong suy nghĩ của BHT không có chữ "tập", sau này nghe mọi người gọi như vậy là "tập" thì mới biết làm như vậy gọi là "tập", với BHT gọi là "chơi" thì mọi người bảo là "tập". Chơi hay tập cũng cùng một việc chẳng qua khác cách gọi tí thôi! hihi.

Con không bao giờ có cảm giác mình tu tập gì hết mà chỉ thấy làm để chơi cho vui vì thấy nó hay... quậy phá ở ngoài thì bị rầy, nhưng phá trong này thì không ai biết mà rầy cả! hihi.

Có những chuyện trong thân xác BHT thì chẳng làm được cái gì hết nhưng khi đi vào thế giới tưởng tượng của BHT thì lại làm được nhiều thứ rất là thích và vui, nên BHT thấy thích đời sống tưởng tượng của mình hơn đời thật, vì con nít thì có nhiều thứ không được làm lắm, nhưng khi vào "chuyện thần tiên" của mình thì con nít tha hồ mà làm đủ thứ chuyện mình muốn làm và làm thật sự rất hoàn chỉnh nữa đó! Tập

rất là vui, nghĩ tới thôi cũng thấy vui rồi. Đối với BHT thì: Con sinh ra để tập. Đó là suy nghĩ của BHT về tập!

Rắn Con: Rắn hỏi là vì tại sao rắn thấy rắn làm biếng tập

Bé Hạt Tiêu: BHT không biết Rắncon nghĩ về tập là thế nào? Cho BHT vài suy nghĩ của Rắncon về tập đi, thì BHT mới biết được vì sao Rắncon lại như thế?

Rắn Con: Mà cháu rắn cũng không mê cho lắm.

Bé Hạt Tiêu: Sao Rắncon biết cháu Rắncon không mê? Vì con nít tập với chơi cùng một lúc được đó, nên người lớn không biết khi nào tụi con tập mà khi nào tụi con chơi đâu, chỉ có ông Phước thì biết! hihi.

Vậy cháu Rắncon mê cái gì? và họ là gái hay trai? vì con gái mê khác, con trai mê khác! hihi.

Rắn Con: Về phần rắn. Rắn tập là vì gia đình, tập cho mẹ. Rắn muốn mẹ rắn được khỏe, vui vẻ, hết bệnh tật. Nhưng hiện tại rắn có 3 cái nản:

- Nản vì khi về nhà nhìn thấy cảnh gia đình, rắn cảm thấy như những việc mình làm đem đi bỏ sông bỏ biển hết. Nó không hề được trân trọng. Cảm giác của rắn giống như khi cô giáo không tin BHT nói thật, hay các bạn không chơi với em khi em vào lớp đó.

- Nản vì loay hoay đến giờ mà tập không ra sao. Nhìn vào bản thân mình thì thấy chán chường. cái này lúc nào cũng ở trong đầu rắn. Đó là cảm giác thất bại, nên khi rắn tập thì rắn cũng khó mà tự làm cho mình vui lên. Trừ khi lúc đó xung quanh mình có những lực lượng ủng hộ, ví dụ như những người lớn mà rắn hâm mộ, họ tập hay quá, làm cho mình vui theo. Hay là những người bạn cùng cố gắng với mình. Nhưng mấy tháng nay rắn cảm thấy mình không có mối nối với những người tốt này nữa, gọi là disconnected đó em. I feel like Im all by myself and I have lost the power to come through. Cho nên khi nghĩ đến tập, thì cũng như là nghĩ đến làm homework. Không muốn làm.

- Nản thứ 3 là rắn vẫn chưa hiểu khổ là gì và giải thoát là gì. Khổ, ở đời, thì khổ lắm rồi đó. Cô đơn, lạnh lẽo, ít bạn bè, xa gia đình... nhưng

hình như mình đã quen với nó hay sao, mà không cảm nhận cái khổ đó bằng đạo được.

Mà quan trọng nhất là, những điều này, không phải lúc nào rắn cũng nói ra được. không hiểu sao hôm nay lại nói ra tại đây. Maybe because I adore you, BHT.

Bé Hạt Tiêu: Hi! Rancon!

BHT rất vui khi mà "khơi lòng" cho Rancon kể những chuyện "không lời" ra được!

I'm happy to hear something form you Rancon! You made me feel for I can make the oyster talking!

- Khổ là gì?: không thích mà phải làm là khổ.

- Giải thoát là gì?: chạy khỏi cái khổ là Giải thoát.

BHT chỉ biết có bấy nhiêu chữ vậy thôi!

Khi nào Rancon có màn tivi thì BHT chỉ Rancon hiểu KHỔ và GIẢI THOÁT! Lúc đó không cần chữ nào hết mà vẫn hiểu được như thường! Hiểu trong Đạo là vậy đó!

Vì thương cha thương mẹ mà cố gắng tập điều đó thật hay và thật có ý nghĩa. Rancon biết nghĩ trước nhiều cái hay hơn BHT rồi, khi mới tập BHT không biết nghĩ được như Rancon vậy đâu, sau này BHT mới hiểu được như vậy.

Khi BHT tập được khá khá thì BHT mới thấy cái này hay quá, BHT muốn làm sao cho Ba của BHT cũng tập được để Ba khỏi khổ là khỏi đi xuống Địa Ngục mà được Giải Thoát khỏi những cái khó chịu trong đời sống lập đi lập lại này... Nhưng cái BHT muốn không phải là cái Ba muốn, buồn thì lúc đầu cũng buồn lắm... Nhưng mình đâu thể bắt người khác thích giống mình được.

Bắt người khác làm cái họ không thích là bắt họ phải KHỔ sao?

Có cái gì không đúng rồi... vì mình muốn làm cho họ hết KHỔ mà, nhưng cái đó đối với họ là KHỔ thì mình có vui gì đâu.

Khi chưa cảm thấy ớn cái KHỔ thì sẽ không bao giờ có ý Giải Thoát là chạy trốn đâu. Khi nào họ muốn bỏ trốn thì mình sẽ sẵn sàng giúp họ tìm đường Giải Thoát!

BHT nghĩ ai cũng có nghiệp riêng của từng người, BHT không thể nào xóa đi nghiệp đó cho Ba, khi mà Ba bị nghiệp che (nghiệp này là phải đi làm hoài nên mệt, rồi phải ngủ thôi! nói lên Ba vì Ba đang ngủ, Ba mà đọc được thì sẽ bị ký đầu! híhí) không cho Ba thích tập thì BHT cũng đành "botay.com" (Ba bé hay nói câu này lắm! hihi)

"Bó tay" ở đây không phải là BHT buông tay chán nản chịu thua, bỏ cuộc với cái ý định làm cho Ba tập đâu mà BHT sẽ chờ cho khi nào Ba bớt nghiệp che BHT sẽ tiếp tục công việc chỉ cho Ba tập. Còn giờ phải "bó tay nằm chờ thời" thôi chứ biết làm sao bây giờ... Không "nản" mà biến thành "Chờ" Ba.

Chờ này sẽ lâu lắm đây, có thể hết kiếp này hay là thêm vài chục kiếp nữa không chừng... nhưng vẫn có ý là sẽ chờ... hihi

Chuyện mà BHT tập đây ngoài Ba Mẹ và Ông Phước ra thì không ai biết gì cả và đối với những người lớn khác trong đại gia đình cũng không mấy quan tâm và hình như vấn đề quan trọng đối với người lớn là phải làm sao kiếm tiền để sinh sống chứ không phải làm những chuyện khủng điên như BHT nghĩ đâu...

Cái mình nghĩ Quan trọng nhưng người khác không nghĩ giống mình đâu nên chẳng có gì phải nản hay buồn cả.

Tất cả những điều đó cũng chẳng làm BHT nghĩ rằng điều BHT đang làm cho mọi người "trôi sông trôi biển" vì rồi sẽ có một ngày mọi người sẽ hiểu ra rằng ai cũng phải tập cả... Chỉ là hiện giờ họ chưa hiểu ra được như vậy thì mình cũng đành chịu thôi.

Không tiếc vì công cốc đâu mà chờ ngày họ hiểu ra, BHT tin tưởng như vậy, niềm tin cần có thời gian và hãy cho niềm tin thời gian... Tất cả không mất đi đâu, vẫn còn đâu đó trong trời đất này mà thôi. Giống như hạt giống đã uơm xuống giờ thì phải cho nó thời gian để ủ mầm và lên cây... thì chỉ chờ thôi!

Ông Phật đã tập cái này lâu lắm rồi, mà đến bây giờ... là cho tới mấy mươi chục ngàn năm sau chúng ta mới chịu tập theo mà Ông Phật và ông Phước cũng đâu có than nản đâu! hihi.

Rancon cũng đừng có nản lòng nữa! Phải đặt niềm tin vào trong chính mình, Rancon đừng đặt nó vào ai cả, vì làm vậy Rancon dễ dàng bị làm cho đau khổ và tuyệt vọng.

Hãy mạnh dạn lên tự trong người Rancon có đầy đủ niềm tin và sức mạnh. Hãy giữ lấy niềm tin của mình đừng đặt nó vào trong tay ai cả, vì mình chỉ có thể điều khiển được tâm mình chứ không điều khiển được tâm người khác giống mình được.

Quanh Rancon vẫn còn nhiều người ủng hộ tinh thần cho Rancon mà!

Rancon có thể nói chuyện với Ông Phước hay BHT nè, Ông Phước có một cái gì đó hay lắm, mỗi khi buồn hay nản lòng mà được nói chuyện với ông Phước là thấy hết nản hết buồn liền hà... BHT thấy Mẹ khi nào không vui là chạy xuống nhà Ông Phước chơi một hồi về là Mẹ vui liền... Ông Phước có "bùa" đó, hihi!

Ai tập cũng có những lúc như vậy hết. Có một thời gian BHT bị mất hết trơn màn tivi, Ông Phật gì cũng không còn thấy gì hết, BHT cũng hoảng loạn vì tưởng chừng như mình không thể nào tập lại được nữa... Một thời gian bị như vậy cũng khá lâu... Ông Phước bảo rằng vì cái thần kinh mình nó mệt mỏi quá nên bị "ngắt cầu dao" tạm ngưng hoạt động vậy thôi... Cũng như là hệ thần kinh và Ông Phật đi vacation đó mà... hihi.

Rancon đang trong trạng thái buồn nản đủ thứ chuyện nên không có tâm trí nào mà tập được thì cũng phải thôi... Đừng quá lo nhiều thứ vì không thể nào làm hết mọi việc trong cùng một lúc...

Hãy để cho suy nghĩ được thoải mái là chỉ nghĩ đến hôm nay cái gì phải làm, còn ngày mai thì để mai tính đi! Vì đâu biết ngày mai sẽ ra sao! Lỡ ngày mai động đất thì sao? (Ông Phước hay nói vậy đó) hihi.

Let's your mind take a vacation! Don't push yourself to hard, just do some thing that you would like to do, I mean it thing you can able to do, I kown a lot of thing you want to do but you can't because the rule of life so

we can't break that rule. Relax your body and make your mind free, free yourself. Take time for everything go through and clam down, You will become more powerful for meditation over again, don't worry about anything because it over your head, you can't handle it. Let them go with their karma. Later karma will be teaching everyone better than we do.

Rấn Con: Rấn xin dịch ra phần tiếng anh mà BHT viết trong bài trả lời cho rấn cho bà con đọc nha:

Rấn hãy để cho đầu óc mình nghỉ ngơi, "đi chơi xa" vài bữa đi. Đừng có cố ép mình quá, mà hãy chỉ làm những gì trong khả năng của mình thôi. BHT nói thiệt đó, hãy làm những thứ mà mình có thể làm. BHT biết Rấn muốn làm nhiều thứ nhưng không tài nào làm được do sự hạn chế của quy luật cuộc sống, mà mình thì không tài nào vượt qua được nó.

Thả lỏng cơ thể, giải thoát cho tâm hồn, và bản thân mình. Giành thời gian cho mọi thứ, nhìn lại từng cái một, và bình tĩnh trở lại. Từ từ Rấn con sẽ mạnh mẽ trở lại và sẽ tập lại thôi. Đừng suy nghĩ về cái gì khác hết. Vì những gì nằm ngoài tầm kiểm soát của mình, thì mình có khống chế được nó đâu! Hãy để họ đối mặt với Nghiệp. Sau này, chính Nghiệp của họ sẽ dạy cho họ những cái hay ho hơn tội mình nhiều.

Xuvn: Hay quá Bé ơi. Cảm ơn Bé nhiều. À, BHT ơi thời gian này cô tập không có tinh tấn gì hết, đầu óc lộn xộn quá. Đọc xong bài của con cô thấy thấm thía quá. Làm sao để cái thấm thía này cứ ở trong mình hoài để mình không quên đường về A Di Đà Phật hả Bé?

Bé Hạt Tiêu: Chào cô Xuvn!

Chúng ta làm thật nhẹ nhàng và từ từ, đêm nào trước khi vào ngủ chúng ta cũng nhớ làm và đừng nghĩ gì khác ngoài chuyện Ông Phật, không cần vội vàng hay nôn nóng, thả lỏng cơ thể ra ở một tư thế nào mà cảm thấy thoải mái dễ chịu nhất rồi thư giãn thật nhẹ nhàng theo nhịp hơi thở, từ từ suy nghĩ nhớ đến ông Phật và niệm câu A Di Đà Phật! Cứ tưởng tượng rằng cả ngày mình làm việc nhiều rồi, giờ mình đi thăm Ông Phật ở với Phật, thời gian này là thời gian chỉ dành cho Ông Phật thôi! Hihi

Cứ làm một cách đều đặn và kiên nhẫn như giọt nước khoét một lỗ vào tảng đá chẳng phải nhờ sức mạnh nhưng do chậm chậm nhẹ rơi ngày này qua tháng nọ. Thời gian và sự kiên trì nhẫn nại làm nên sức mạnh nhất mà ta không ngờ.

Lời niệm A Di Đà Phật là giọt nước mát sẽ nhỏ từng giọt từng giọt nhẹ nhàng vào tâm chúng ta mỗi ngày một ít, lâu dần sẽ thấm sâu, nhờ sự kiên trì không quên, khi vui vẻ ta làm được nhiều, nhưng khi mệt mỏi ta làm ít hơn hay có ngày ta chẳng thể làm được gì hết cũng không sao, đó chỉ là mình làm chậm lại chứ không phải bỏ cuộc thì chúng ta cũng sẽ khắc được sâu lại trong (đá) tâm mình hình Phật! Miễn là trong suy nghĩ mình đừng bao giờ rời xa chuyện niệm Phật thì sẽ không bao giờ lạc đường về nhà Phật!

Steelich: BHT ơi, một đứa bé khoảng tuổi bé thì nên làm gì để có đủ phước báu Ba La Mật để nhập Tứ Thiên Hữu Sắc vậy?

Bé Hạt Tiêu: BHT không biết cái gì là BA LA MẬT hay MỆ LA MẬT mà BHT chỉ biết MẬT ONG là ngon lắm đó chú SL!

Phước báu BA LA MẬT là gì BHT cũng không biết luôn?

Nhập TỨ THIÊN HỮU SẮC thì BHT biết vì chắc có lẽ đó là cái MÀN TIVI mà BHT hay xài đây!

Steelich: Các bé đâu có tiền bố thí đâu?

Bé Hạt Tiêu: BHT đúng là hông có tiền đâu mà bố thí

Steelich: Ngoài ra thì một đứa bé tiền kiếp có đủ Ba La Mật thì mới quán ra Tam Tôn phải không?

Bé Hạt Tiêu: Không phải vậy đâu, BHT là dân Địa Ngục lên nè!

Cocay: Bé hạt tiêu ơi, có những lúc đầu óc mình thanh thoi, mình cũng nghĩ đến Ông Phật và niệm Phật.

Bé Hạt Tiêu: Xin Chào Cocay! Chị suy nghĩ và hiểu biết rằng mình phải nghĩ tới Ông Phật như vậy là rất hay, nhưng sự hiểu biết (là suy nghĩ thuộc về trí óc) chưa đủ sức để khiến mình hành động một cách hết lòng hết sức chuyên chú vào đó, mà phải có sự **cảm nhận** (là tình cảm

thuộc về trái tim) khi "nghĩ đến Ông Phật và niệm Phật" nữa, mới đủ mạnh làm mình thích thú và say mê thì mới khó lãng quên nó được.

Cocay: Nhưng chỉ được một vài niệm gì đó thì mình quên mất tiêu và miên man theo những suy nghĩ vẩn vơ.

Bé Hạt Tiêu: Hay quên là tại nó chưa đủ sức làm mình yêu thích chuyện đó, không thấy quan tâm nhiều, cái đó không làm cho mình thấy vui, (niệm Phật không làm mình thấy thích và vui) nên mình dễ quên, để tìm cái mình thích (là suy nghĩ lan man qua cái khác).

Cái chính là mình phải **thấy thích** khi thích rồi tự nhiên biết cách giữ.

Khi yêu thích một điều gì thì **Trái Tim sẽ làm cho Suy Nghĩ** biết tự tìm ra cách hay nhất để giữ lấy và không muốn làm mất hay muốn quên nó bao giờ.

Cocay: Bé cho chị hỏi làm thế nào "dụ dỗ" cái tâm (bằng đá) của mình cho nó chịu nghĩ đến Ông Phật và niệm Phật lúc mình rảnh rỗi.

Bé Hạt Tiêu: Muốn "dụ dỗ" thì trước hết phải làm cho cái Tâm mình thích cái chuyện đó thì mình mới dụ được nó, nếu mình không tìm ra được cách nào làm cho nó thích thì chuyện "dụ dỗ" của mình không bao giờ làm được. Đừng bao giờ quên đặt tình cảm từ Trái tim mình vào bất cứ điều gì vì chính nó sẽ mách bảo cho chị biết phải làm thế nào một cách thông minh nhất!

Ví như BHT thì thích kẹo, chị muốn dụ bé thì chị phải cho bé kẹo thì bé mới theo chị chơi! hihi

Kẹo gì Tâm của chị thích chị biết hông? Chị phải đi tìm ra cái kẹo nào mà Tâm chị thích nhất để dụ nó nhen!

Cách dụ dỗ BHT cũng không biết phải chỉ chị làm sao nữa..

Như BHT rất thích chơi game nên BHT đã đem cái tập đó vào trong Game, rồi coi tivi cũng thích nên đem cái đó vào trong màn tivi hỏi và chiếu cho mình coi! BHT chơi nó không kể ngày đêm, đêm càng chơi nhiều hơn ngày nữa vì đêm là hoàn toàn 100% không phải chia ra 50% cho những gì mình phải làm mà không thích! hihi. Đó là cách BHT dụ tâm mình tập là vậy đó.

Cocay: Niệm Phật trước khi mình chìm vào giấc ngủ nhé?

Bé Hạt Tiêu: Để làm sao biết mình khi ngủ vẫn nhớ đến niệm bằng cách là mình nắm trong tay một tượng Phật nho nhỏ hay cầm râu chuỗi nhỏ, cố gắng giữ, làm như vậy mà đến sáng ra mình vẫn còn cầm trong tay được thì chứng tỏ suốt đêm qua "Linh Hồn" mình nó có niệm Phật hay nghĩ tới Phật đi thăm Phật mà thể xác thì "ngủ như chết"! (ngủ là chết mà vẫn thở!) hihi.

Cocay: Bé hạt tiêu có thể trình bày cụ thể hơn việc đem cái tập đó vào trong game của Bé như thế nào cho chị học hỏi được không? Cảm ơn Bé nhiều.

Bé Hạt Tiêu: Suy nghĩ chính và ưu tiên nhất của BHT trong cuộc sống này chỉ làm một điều duy nhất là TẬP.

Nên mọi việc làm và mọi vui chơi đều nhìn qua TẬP mà suy ra cả.

Trong chơi Game:

Thường thì trong Game luôn có một cái luật chơi, mà mình phải tuân theo cái luật đó thì mình mới chơi đúng được.

Cũng như trong cách tập cũng có một công thức, cách chỉ dẫn để tập sao cho đúng. Đó là phải đi theo cách chỉ dẫn của Ông Phước để biết mà tập cho đúng.

Trong Game thường có từng bậc đi từ dễ đến khó. Thì trong Tập cũng như vậy, cũng có từng bậc đi từ dễ đến khó.

Mới đầu khi bắt đầu vào cuộc chơi Game thì mình phải đọc kỹ cách hướng dẫn chơi như thế nào để biết mà chơi... Khi đọc thuộc cách hướng dẫn chơi xong thì bắt tay vào chơi... cho dù đã thuộc lòng cách chơi nhưng mình chơi vẫn thấy rất khó khăn... vì ban đầu cái gì cũng rất khó... nhưng mình cứ cố gắng, cố gắng lần đầu không được thì lần thứ hai và thứ ba cứ làm đi làm lại cho đến bao giờ chơi được mới thôi... khi đã bắt đầu chơi được thì mình sẽ thấy dễ dàng hơn và thích hơn rồi mình bị cái game làm cho thích thú với nó.

Tập cũng vậy, mới đầu mình tập rất là khó cho dù mình đã được chỉ cho cách tập như thế nào nhưng mình cũng không sao làm được...

nhưng lần đầu không được thì lần hai lần ba và cho đến khi nào mình tập được mới thôi...

Chơi Game thì có hình ảnh do người ta tạo nên và làm sẵn cho mình chơi.

Nhưng khi tập được rồi thì mình vào trong trí tưởng tượng của mình tự tạo Game và cho mình được làm nhân vật chính trong game chơi luôn và khi đó mình tự điều khiển game theo trí tưởng tượng của mình như những gì mình đã chơi được trong game... đem qua chơi trong cách tập của mình.

Tập là dùng trí tưởng tượng, thế giới trong tập hoàn toàn là của thế giới do mình tưởng tượng ra nhưng được điều khiển có bài bản và thứ lớp đàng hoàng do sự chỉ giáo của Ông Phước nên nó tạo được một sức mạnh trong thế giới tưởng tượng của mình điều đó rất là thú vị vô cùng và thú vị nhất là dùng nó để chơi Game Tập cho mình...

Ví dụ như khi BHT tập về Quán Thế Âm Bồ Tát có ngàn tay và mười một cái đầu... Thì khi con chơi trong game nó cũng có một cái hình tượng như vậy, rồi con liên tưởng từ Game họ cũng có những trò chơi bên ác bên thiện và bên thiện thì tìm mọi cách để giúp người khác bằng những gì mình có... Con tập về Quán Thế Âm Bồ Tát con cũng nghĩ rằng mình là người có được tay nhiều như vậy để giúp người và con cứ vào thế giới tưởng tượng trong tập mà làm những gì như trong game đã chơi... Đến một lúc nào đó giữa cái chơi và tập không còn phân biệt được nữa thì nhìn lại thấy hình trong tưởng tượng của mình giờ này đã thật sự hoàn hảo như bức hình Quán Thế Âm Bồ Tát có thật nhiều tay và có mười một cái đầu hồi nào không hay! hihhi.

BHT có một người bạn nhỏ hơn BHT rất nhiều, nhưng hấn ta chỉ nhỏ trong cái thân xác hiện thời thôi... nhưng linh hồn của hấn ta thì đã tu tập từ lâu lắm rồi... BHT hay hỏi hấn về cách suy nghĩ như thế nào khi ở trong trần gian này... và hấn ta đã có những suy nghĩ mà BHT thấy rất hay và rất có ý nghĩa về Tập của hấn.

Có lần BHT hỏi hấn nghĩ sao về Cuộc Đời, thì hấn bảo rằng:

Cuộc đời giống như một cuốn phim mà bạn chính là nhân vật chính trong phim, khi cuộc đời bạn kết thúc cũng là lúc cuốn phim hết... Khi

bạn nhắm mắt thì cuốn phim đời bạn sẽ chiếu lại cho bạn xem tất cả đời sống và tâm tư tình cảm của bạn như thế nào... khi bạn coi cuốn phim đời mình sẽ nhìn lại được những cái hay cái dở của mình rồi ôm tiếc nuối hay hy vọng để làm lại cho đúng hơn hoặc hay hơn... Với suy nghĩ đó thì bạn lại tái sinh để làm bộ phim khác của đời mình... Nhưng khổ là khi bạn sanh ra lại quên mất cái mục đích mà mình ra đời để làm gì, nên lại giẫm phải những lỗi lầm như thế, rồi khi đến cuối cuốn phim lại tiếc nuối, rồi lại đi làm phim lại... Và cứ thế, cứ thế cuộc đời tiếp diễn và bộ phim đời sẽ đóng mãi không thôi... Cuộc đời của mỗi chúng ta là thế đó...

BHT nghĩ vì chúng ta không nhớ chúng ta ra đời và có mặt trên thế gian này để làm gì, cho nên chúng ta đã quên đi mục đích của chúng ta đến nơi đây chỉ là để Tập, vì không nhớ gì hết nên chúng ta cứ lang thang mãi trong cuộc đời vô định này.

- Rồi một lần BHT hỏi hấn muốn có đời sống thật giàu sang mà khi chết đi thì chẳng còn nhớ được cái gì hết hay là muốn có đời sống nghèo nàn như khi chết lại nhớ được tất cả mọi điều...

Hấn trả lời một cách không do dự là hấn muốn chết đi mà vẫn còn nhớ cho dù hấn phải sống nghèo...

BHT hỏi hấn tại sao lại chọn cuộc sống khổ sở như thế chỉ vì để nhớ lại tất cả?

Hấn bảo: Tiền bạc và của cải hấn không đem theo được gì sau khi hấn chết, mọi thứ đó chẳng có ích lợi gì cho hấn sau khi hấn đầu thai qua kiếp khác... Những thứ đó không hoàn toàn thuộc về hấn thì hấn đầu tư vào đó để làm gì khi mà cuối cùng hấn vẫn trắng tay... Còn được ghi nhớ tất cả là một thứ của cải mà hấn có thể đem theo để xài từ kiếp này qua kiếp khác vậy thì sự đầu tư của hấn không hề bị thất thoát hay lỗ lã tí nào... hihi.

Nhóc con này thiệt là một nhà Buôn tính toán quá kỹ, hấn chỉ đầu tư có lời không thể huề vốn chứ đừng nói gì là lỗ... hihi.

BHT nghĩ con người ta nếu không tập thì chẳng có ai nhớ được gì sau khi mình chết cả vì thế mình phải tập mới có để nhớ mọi thứ sau khi chết, đó là những gì mình có thể mang theo khi từ bỏ thế giới này ra đi,

của cái mà người ta có thể mang theo được đó chính là sự tu tập của mình mà thôi.

- BHT lại hỏi hẩn nghĩ thế nào khi Mẹ hẩn đưa hẩn đi mua sắm áo quần:

Hẩn ta cười và bảo rằng áo quần thì cũng như cái thân xác này của mình thôi, khi mới sanh ra thân xác chúng ta là một bộ đồ mới, càng mặc thì càng cũ và sờn rách... đó là thân ta lớn dần lên rồi bệnh hoạn... sau đó cuối cùng là thành bộ đồ rách bươm là lúc mình già và chết thì cũng như chiếc áo rách vứt bỏ như thân này chết đem chôn hay thiêu vậy đó... Rồi chúng ta lại đi tìm một bộ đồ mới khác chính là chúng ta lại sinh ra với thân xác khác vào đời... để tiếp tục cuộc hành trình của một bộ đồ mới trong cuộc đời này.

- Rồi có một lần hẩn ta nhìn thấy cái cặp đựng những thứ sách vở và dụng cụ học tập của anh hẩn thì hẩn đã nói với BHT rằng:

Cái cặp đó chẳng khác gì là cái túi của sự hiểu biết mà những học sinh cứ phải đeo vác từ ngày này qua tháng nọ cho đến khi họ chất đầy những kiến thức vào đó, rồi cuối cùng cũng ra đi với cái đầu trống rỗng, để rồi lại vào đời lại tiếp tục đựng những kiến thức trong cái cặp như vậy tiếp... và cứ đời này qua đời khác từ đời cha cho tới đời con vẫn không hề thay đổi... cách nhồi nhét kiến thức trong bao bị như thế... hihi.

Thế mới biết chỉ có cách tập cho ra cái màn tivi để học thì mới mong sau khi chết đi cái đầu mình mới không bị trống rỗng và mớ kiến thức kia mới không bị mất hết sau khi mình đã học rồi... Chỉ có màn tivi mới cất giữ cho mình được mà thôi... còn không thì mọi thứ mình sẽ bị tẩy sạch chẳng còn nhớ được tí gì cả.

Đó là những ý tưởng của suy nghĩ về Tập, khi chúng ta nghĩ đến tập hoài thì cái gì trong đời sống cũng làm chúng ta liên tưởng đến mục đích cuối cùng này... vì mục đích tối hậu trong cuộc sống chúng ta là sinh ra để Tập.

HHDL: Bé Hạt Tiêu ơi...

Cho chú HHDL lẫn tẩn một tí nha... lúc khởi sự là con tu thiền hay Tịnh Độ. Vì thiền thì mới có màn TV, còn Tịnh Độ thì theo lời mấy anh LUBU hay giảng giải cho chú thì không có màn TV...

Bé Hạt Tiêu: Con tập cả ba thứ luôn là: THIỀN - TỊNH ĐỘ - MẬT

TỊNH ĐỘ thì chỉ niệm Phật quán chắm đồ thôi, chứ không có màn tivi gì hết.

HHDL: Chú chưa rành lắm mấy chuyện này... thỉnh thoảng chú hay thấy này thấy nọ khi quán ngài A Di Đà nhưng không có cái khung vuông... nên chắc là không phải màn TV... và cũng không điều khiển được cái thấy... nó cho thấy gì thì xem đó (ngoại trừ linh ảnh Tam Tôn thì chú chủ động quán). Con điều khiển cái màn TV hay quá... con chỉ cho chú với.

Bé Hạt Tiêu: Nếu chú được cho đề mục là: TỊNH ĐỘ thì chú không có quán ra màn tivi được là đúng rồi.

- Tịnh Độ: khi quán ra được TAM TÔN đủ mạnh rồi thì chú vào thẳng Ông Phật mà hỏi thì Ông Phật sẽ chiếu cho chú coi luôn chứ không phải qua màn tivi gì hết.

- Cách tập của TỊNH ĐỘ đâu có xài màn tivi đâu mà chú phải điều khiển!

Lotusviet: BHT ơi,

Làm sao tập cả ba thứ THIỀN - TỊNH ĐỘ - MẬT cùng lúc?

Bé Hạt Tiêu: BHT chào cô!

Thiền - Tịnh Độ - Mật Tông

Làm sao để tập 3 thứ ấy cùng một lúc? Thì phải hỏi ông Phước thôi chứ BHT không biết phải làm sao mà mình có thể học nữa! hihihi.

Thật sự khi con tập con không hề biết cái gì là Thiền, Tịnh Độ hay Mật Tông cả, cho đến khi chú HHDL hỏi thì con mới hỏi ông Phước là con được cho tập những gì... lúc đó mới biết tên những món mà mình đã học qua! hihihi.

Những gì con học được và làm được con kể lên đây cho mọi người nghe rồi đó!

Theo như con biết là:

1/ **THIỀN:**

Là cách quán những đề mục như: ĐẤT - NƯỚC - GIÓ - LỬA

* Thiên: Dùng quán và ấn chú được coi như là những vũ khí để bảo vệ mình khi đi vào thế giới vô hình.

- Quán là dùng định lực như một sức mạnh của Tâm để đi vào cõi vô hình.

- Ấn và Chú như là: bắt ấn hay đọc chú OM MA NI PADME HÙM.

Đó là những thứ để bảo vệ mình khỏi vệ những kẻ xấu của thế giới vô hình làm hại.

2/ TỊNH ĐỘ:

Là Niệm câu A DI ĐÀ PHẬT và quán chắm đỏ ngay trán ông Phật.

Nhờ oai lực của A DI ĐÀ PHẬT đưa mình đi vào những cảnh giới mà sức mình chưa thể làm được, đồng thời là phương tiện giúp mình độ tử.

3/ MẬT TÔNG:

Là dùng những kỹ thuật của Thiên và Tịnh Độ để điều khiển năng lượng của tâm ra vào thế giới hữu hình và vô hình như một phương tiện giúp mình tiến tu. Là dùng Thiên và Tịnh Độ để thực hành những gì mình đã học được. Và được gọi là phương tiện độ (gồm: Độ tử, và độ sinh).

Ai có thể học thì sẽ được ông Phước chỉ cho cả 3 thứ ấy cùng một lúc, để có đầy đủ phương tiện: Kỹ năng và thiện xảo qua lại trong các cõi giới một cách tốt nhất cho vấn đề tu tập.

Steelich: Bé Hạt Tiêu ơi, có phải đàn pháp Quan Thế Âm là bé tượng tượng ra ngài Quan Thế Âm?

Bé Hạt Tiêu: Khi vào Đàn Pháp Quan Thế Âm Bồ Tát thì BHT được cho quán xâu chuỗi trước. Quán từng hạt một sáng lên cho đến hết 18 hạt, sau đó đến hạt Châu Mầu là hạt thứ 19 thì quán cho thật sáng lên và sáng hơn cả mặt trời luôn... và cứ nhìn hoài vào đó... BHT vừa nhìn vừa niệm câu "NAM MÔ QUAN THẾ ÂM BỒ TÁT" sau một thời gian thì BHT thấy xuất hiện trong hạt Châu Mầu hình của Đức Phật QUAN THẾ ÂM BỒ TÁT ngồi trên HOA SEN NĂM CÁNH có màu vàng ròng như vàng người ta hay đeo vậy đó.

Steelich: Xong rồi hành động giống như ngài trong cuộc sống?

Bé Hạt Tiêu: BHT đâu biết Ngài Quan Thế Âm Bồ Tát làm gì đâu mà hành động giống Ngài! hihi.

BHT mới chỉ thấy hình ảnh của Quan Thế Âm Bồ Tát trong hột Châu Mầu vậy đó.

Khi BHT bắt đầu làm quen với hình ảnh A DI ĐÀ PHẬT

Ông Phước bày BHT độ tử bằng cách là trùm hoa sen vào người rồi đi xuống Địa Ngục, đưa người ta đi về A DI ĐÀ PHẬT...

Rồi độ tử cho những linh hồn mình đã giết họ từ vô thủy đến nay... để trả Nghiệp ác.

Rồi đi chữa bệnh, giúp người, đi bắt mấy con quỷ hay hại người trong mấy hang động.

Làm đủ thứ chuyện hết, chuyện gì làm được là cứ làm đại, làm hông nổi thì kêu Phật giúp.

BHT làm riết thì tự nhiên cái đầu nó mọc thêm lên trong hình Phật Quan Thế Âm Bồ Tát.

Trong khoảng thời gian khoảng một tháng hay hơn gì đó thì những cái đầu bắt đầu mọc ra từ từ từng cái một cho đến khi ra đủ mười một cái đầu, nó xếp hàng dọc, nghĩa là cái nọ chồng lên đầu cái kia, mà mặt mày thì nhăn nhó méo mó trông rất thảm hại, không có cái đầu là cười vui vẻ thoải mái cả...

Lúc đó BHT cũng mệt lắm vì đi làm nhiều việc quá sức nên mấy cái đầu chẳng thèm nói năng gì cả mặt mày thì ủ rũ...

Còn tay thì cái dài cái ngắn chẳng ra sao hết mà lúc đó cũng chỉ vài cái chứ chưa có là một ngàn đâu...

BHT kể cho Ông Phước nghe là mấy cái đầu Phật được xếp hàng dọc như vậy thì Ông Phước nói là BHT làm nhiều quá mấy Ông Phật mệt xoay lơ hết rồi nên mặt mày nhăn nhó mà sắp hàng dọc vậy đó.

Thế là BHT phải thay đổi lại cách làm việc của mình, không có làm dồn dập và ào ạt nữa, để cho mấy Ông Phật được nghỉ ngơi và lấy lại tư thế bình thường. Đó là sắp hàng ngang.

- Dây thứ nhất là ba cái

- Dây thứ hai ba cái chồng lên dây thứ nhất
- Dây thứ ba ba cái chồng lên dây thứ hai
- Dây thứ tư là hai cái chồng lên dây thứ ba.

Tổng cộng là mười một cái, được xếp theo hình dạng như vậy

Dây trên cùng là một mặt Phật và một mặt Quỷ.

Khi những chiếc đầu được sắp xếp theo thứ tự như vậy rồi thì BHT lại tiếp tục đi làm công việc độ sanh và độ tử tiếp... Trong quá trình làm như vậy thì các cánh tay bắt đầu mọc ra từ từ... và khi nó mọc ra như vậy thì trên thân thể BHT rất là đau nhức... đựng nhẹ vào hai cánh tay thôi thì đã thấy đau chịu không nổi, đau lăm lăm... đau như thịt da bị nứt ra rồi bị giấy nhám chà lên đó nữa... ôi thôi đau lăm lăm!

Steelich: Trong thiên Bé thấy Bé và Quan Thế Âm là một, phải không?

Chú Tibu có nói: chỉ khi nhập được thiên thì mới cảm nhận được tâm bi là như thế nào, nói cách khác cái tâm phàm phu của chúng ta có thương, nhưng cái thương đó quá yếu, tới khi cái tâm của mình rộng lớn ra như một vị thánh thì mới cảm nhận lòng từ bi mạnh mẽ hơn, 24/24 phải không?

Bé Hạt Tiêu: Thiên ở đây có nghĩa BHT phải đi làm việc, những công việc tu tập độ tử, độ sanh rồi thì Linh Hồn của BHT hay còn gọi là Pháp Thân thành một Quan Thế Âm Bồ Tát, chứ thân xác của BHT vẫn là một nhĩ bình thường, không có gì khác cả. Linh Hồn BHT được hướng dẫn tu tập thành một Quan Thế Âm Bồ Tát và có hình dạng và Pháp thân giống của Ngài Quan Thế Âm Bồ Tát.

Ở ngoài đời BHT chỉ có một cái đầu và hai cái tay thôi nhen... đừng nghĩ là BHT sẽ mọc 11 cái đầu và ngàn cánh tay như trong hình Phật anh SL nhé! Hehe

Khi làm việc giúp người trong thế giới hữu hình và vô hình lâu như vậy thì tay bắt đầu ra nhiều và ngày càng nhiều hơn... cho đến lúc ra đúng cả ngàn cái tay và có 11 cái đầu...

Công dụng của ngàn tay là để giúp người, BHT thấy vậy đó, chứ ngàn tay chẳng để làm gì cả... vì cần giúp quá nhiều người nên Quan

Thế Âm Bồ Tát mới nghĩ ra cái cách là mình phải có ngàn tay mới đủ để giúp! Khi hành động giúp người như vậy thì BHT hiểu ra rằng muốn có ngàn tay thì cứ lần xả vào giúp người là tự nhiên nó mọc ra cho mình phương tiện để mình đi giúp thôi... Vì tâm nguyện mình mong muốn cứu giúp được nhiều người nên Ngài Quan Thế Âm Bồ Tát đã ra một ước nguyện, một hình ảnh vậy để thỏa mãn cái tâm giúp người cho tất cả những ai tu tập theo phương pháp của Ngài.

Luôn tiện đây BHT kể cho mọi người nghe về Chuyện Mười Một Chiếc Đầu của BHT:

Những cái đầu đó cũng vui lắm, tuy là có Mười Một cái nhưng chỉ có Chín cái là nói chuyện thôi, còn hai cái trên cùng thì lúc nào cũng im lặng ngồi nhìn Chín cái kia nhí nha nhí nhô mà thôi. Có lúc Chín cái đầu cùng nói nhao nhao lên một lúc BHT chẳng biết phải nghe cái nào nữa, lúc đó BHT phải la lên là "Im Lặng coi" rồi chỉ cho từng cái đầu nói, Ông nói trước nghe coi... rồi đến ông kế tiếp... và từ từ từng cái đầu cho BHT ý kiến của nó... Chín cái đầu cho BHT 9 ý kiến... hihi.

BHT làm thử với từng cái một để coi cái nào là hợp và thuận tiện với BHT nhất thì BHT sẽ dùng ý kiến đó cho mình. Đôi lúc những cái đầu cũng có thắc mắc tại sao lại chọn của cái này mà không chọn cái kia? Lúc đó BHT trả lời rằng để thử coi ý kiến này có hợp với tất cả chúng ta hay không, nếu không hợp thì chúng ta sẽ đi qua dùng ý kiến của người kế tiếp... và cứ thế thì từng cái đầu đều được thử qua ý kiến của mình rồi sau cùng chọn ra một cái tốt nhất. Cũng có khi cả mười một cái đầu cùng chung một ý giống nhau nữa.

Đôi lúc mấy đầu đó cũng cãi lộn tứ tung lung xèng cả lên... Lúc đó BHT cũng chẳng biết phải làm sao, liền phải ra tay mà làm quan tòa cho những cái đầu đó... BHT nói rằng:

"Thôi im lặng đi, mấy ông có biết là mấy ông có chung một cái thân thể thôi hay không mà cãi nhằn nhằn nhau vậy... chia sẻ với nhau đi đừng có lộn xộn nữa..."

Có đôi lúc Chín cái đầu đó cũng chẳng thèm nghe lời cảnh cáo của BHT luôn...

Chín cái đầu giống như chín đứa con, khi thì hiền lành mà cũng có lúc quậy phá, la lối om sòm làm mình cứ phải phân xử để cho chúng im lặng và vui vẻ hòa đồng cùng nhau BHT cũng chẳng hiểu tại sao có lúc những cái đầu lại cãi vã với nhau như vậy nữa! hihi.

Chỉ riêng Hai cái trên cùng thì chẳng bao giờ thêm nói chuyện gì với BHT cả mà cũng chẳng bao giờ đếm xỉa gì đến chuyện của chín cái kia luôn.

Giống như những kẻ bất cần vậy đó, không thêm nói chuyện nói vãn gì với ai... Tới giờ BHT cũng không biết hai cái đầu đó đang nghĩ cái gì luôn! hihi.

Những cái đầu thì không bao giờ sử dụng đến những cánh tay, chỉ có BHT sử dụng nó thôi. Những cánh tay rất dài khi mình làm cái gì mà mình nghĩ là mình cần đến nó thì tự nhiên nó dài ra cho vừa với chuyện mình cần làm... nó có thể dài từ núi này qua núi kia.

Có thể dài từ Mỹ về Việt Nam, có thể dài ôm bao bọc cả Trái Đất mà vẫn còn dư... Tâm mình muốn nó dài bao nhiêu thì nó sẽ dài mấy nhiêu... rồi có thể thò vào bụng người ta để xoa nắn sờ cho họ bớt đau... làm đủ thứ chuyện... vui lắm! Nhiều trò với ngàn cánh tay và chín cái đầu này lắm! hihi.

Tuequang: Nghe BHT miêu tả về quá trình Tập và vào đàn tràng của Ngài Quán Thế Âm Bồ Tát thật là vi diệu. Cho TQ được hỏi là linh ảnh của mà BHT nhận được của Ngài Quán Thế Âm Bồ Tát từ hột Châu Mầu phải chăng là hình tướng Nữ mà chúng ta thấy qua các hình tượng ở các Chùa (Bắc Tông) hay không? TQ hỏi như thế vì cách nay khoảng vài tháng, khi TQ chưa vào HSTD và chưa nhận đề mục tu Tịnh Độ quán chấm đỏ, trong một giấc mơ, TQ thấy mình được một Bà Cụ lưng còng, hình dung rất là nghèo khổ dẫn tay TQ đến một nơi và bảo TQ hãy ngồi xuống và niệm Phật hay trì chú thì TQ không nhớ rõ, chỉ biết là ngồi xuống xếp bằng và làm y theo như thế. Khi vừa làm xong thì thoát một cái Bà Cụ vọt lên không trong hiện ra là linh ảnh của Ngài Quán Thế Âm Bồ Tát, và hình ảnh thì là Người Nữ áo choàng trắng như tôn tượng mà các Chùa hay thờ (giống trong phim Tây Du Ký quá nhỉ).

Mọi chuyện chỉ là trong giấc mơ, và chỉ là mơ thôi chứ không được thấy Ngài trong định như BHT đâu, cho nên TQ nghĩ hình ảnh của Ngài là từ trong tiềm thức của TQ mà ra. Dầu thế, TQ vẫn rất cảm thấy hoan hỉ. TQ sẽ ráng tu tập, hy vọng một ngày nào đó (cũng có thể là một kiếp nào đó) sẽ được diện kiến Ngài trong đại định như BHT vậy !

Bé Hạt Tiêu: Chào chú Tuệ Quang!

Con vừa mới đi học về!

Dạ đúng là hình Phật Nữ, lúc đầu mặc áo màu trắng, nhưng sau một thời gian khi định lực mạnh lên thì sẽ thấy màu vàng và đứng trên hoa sen năm cánh nữa.

HHDL: Bé hạt tiêu ơi... con xem giùm chú tại sao ở huyết ajna nó nổi lên một cái mụn mụn, và sờ vào thì đau đau... thỉnh thoảng đầu chú nó đau vài nơi như vậy?

Bé Hạt Tiêu: Chào chú HHDL!

Con không biết huyết ajna, Con hỏi ông Phước mới biết... Chú không sao đâu, chỉ là nóng trong người quá thôi! hihih

Ông Phước nói vậy đó!

Thiendat: TĐ có đứa bạn quen trên mạng, nó hỏi nhiều cái muốn điên cái đầu, mà mình kêu nó vào HSTĐ thì nó không vào mà TĐ thì có biết gì đâu chứ. Thấy nó tội tội mà thôi BHT thử đọc coi thẳng này nó bị cái gì mà giờ TĐ cũng điên theo nó luôn rồi.

Vấn đề của nó là gì đây BHT, TĐ sẽ đem câu trả lời này cho nó, rồi nó làm "ri" thì làm nếu được, TĐ sẽ khuyên nó xin đề mục tu. Cám ơn trước nha, hic hic.

Bé Hạt Tiêu: Anh này chỉ muốn "hiểu" tập là sao thôi anh Thiên Đạt! HIỂU của anh ấy như hiểu bài thầy giảng trên lớp vậy, nhưng hiểu theo kiểu của Ông Phước bày là hiểu phải tập thì mới "hiểu" được còn không thì sẽ không hiểu được... nên BHT cũng đành chào thua. hih.

Chương 25: Hoa Sen Trong Phật Đạo

« on: May 31,2009,03: 15: 20 AM »

Bồ Đề: Chào bé hạt tiêu! Bé cho BD hỏi vài câu được không:

- Theo bé thấy thì có khi nào độ tử người ta lên trên rồi nhưng lại bị rớt xuống lại không? Những trường hợp này nếu có là vì sao?

Tibu: Chuyện này đã được tibu nói trong bài này nè, mời Huynh và các bạn nghiên cứu:

<http://hoasentrenda.com/BaiMoi/bm1-HoaSenTrongPhatDao.htm>

(Hoa Sen Trong Phật Đạo)

Về hình thức: Nhìn ngang Phật và Bồ Tát đều ngồi hay đứng trên Hoa Sen chỉ có năm cánh và màu sau cùng của hoa sen là màu vàng hoa hướng dương (hay là hoa quỳ).

Năm cánh hoa tượng trưng cho tình trạng "ngũ uẩn giai không". Ngũ uẩn có "giai không" thì rõ ràng pháp thân đang sống trong Trí Tuệ. Và vì thế mới nhẹ nhàng và có thể ngồi trên đỉnh các cánh hoa được.

Còn ngũ uẩn mà "giai hữu" là tình trạng tâm thức còn bị ô nhiễm của các chúng hữu tình còn sống trong cái Vô Minh. Vì còn Vô Minh nên nó nặng nề và khi... ngồi "trên" hoa sen thì không thể nào được, nên pháp thân chỉ còn nước ngồi... chìm trong hoa sen. Cho tới khi "ngũ uẩn giai không" một cách từ từ thì... pháp thân cũng do đó mà nhẹ nhàng hơn nên hoa sen mới có thể hé ra đôi chút, cho tới khi hoàn toàn "giai không" thì hoa mới nở ra 100% được.

Hiện tượng "khai hoa" (hoa nở) từ từ này tạo nên tình trạng "chín phẩm" trong cõi Tịnh Độ.

Nhìn từ trên nhìn xuống:

Toàn cái hoa chỉ có 8 cánh.

Nếu đánh số từng cánh hoa thì đầu gối bên trái là cánh hoa số 1 thì đầu gối bên phải là cánh số 5.

Tám cánh hoa này... tượng trưng cho Bát Chánh Đạo.

Về công dụng:

1. Là cơ quan che chở khi Thầy của mình đưa mình đi từ cảnh giới này qua cảnh giới khác.

Sau khi quán ra vị thầy của mình (Nếu thầy của mình là một vị Bồ Tát) và xin thầy đưa mình đi tới một cảnh nào đó thì: Mình sẽ thấy những cánh hoa sen mọc từ dưới lên và trùm nguyên thân thể của mình và di chuyển với tốc độ... ánh sáng, sau khi hoa ngừng thì mình nhảy ra khỏi hoa, thì mình đã tới được cảnh đó rồi. Nếu là cảnh Địa Ngục thì mình cảm nhận được sự đi xuống với vận tốc... ánh sáng.

Còn cảnh siêu thoát hơn thì mình thấy hoa đi lên cũng với vận tốc... ánh sáng.

2. Là sự biểu hiện của mức độ Từ Bi của chính mình.

Ví dụ như là đưa "một lần" cửu huyền thất tổ lên Tây Phương Tịnh Độ (khoảng hai ngàn người) thì hoa sen mà mình tác ý hiện ra và khả năng chỉ có thể chứa có vài trăm người mà thôi. Và khi chính mình đưa những vị này về đó thì mình có cảm giác là hoa nó nặng kinh hồn luôn!

Hiện tượng này cũng xảy ra khi mình tu hành ngon lành rồi, và các cảnh giới mà ở đó lại có những sinh linh mà mình đã giết hay vô tình giết họ vào hồi xa xưa thì họ sẽ réo gọi mình để mình đưa họ về Tây Phương Cực Lạc.

Những sinh linh này đông không thể tưởng tượng được, nên khi mình dùng hoa sen mà đưa họ đi thì mình chỉ có thể chứa được một số người nào đó mà thôi! Vào những lần đầu tiên thì 500 người là bờ hơi tai!

Khám phá mới:

Khi anh Q. ở Đà Lạt chết thì bọn lubu hè nhau đưa về Tây Phương Cực Lạc, phải hè nhau là vì anh này nặng nghiệp và không chịu đi.

Nhưng sau một thời gian thì lại thấy ảnh lù lù ở cõi Trung Giới! Lại hè nhau đưa đi nữa, nhưng sau một thời gian lại... thấy cũng là ảnh và cũng cứ... lù lù ở cõi Trung Giới!

Cả bọn lubu lao xao và thắc mắc lung tung!

Tại sao có hiện tượng... thất bại và nhất là phải làm tới làm lui mà sao vẫn không được?

Tuy rằng Hai Lúa đệ cũng đã biết rõ nhưng lại cũng cứ là chưa chắc ăn lắm nên mới chưa trả lời những câu hỏi quá hay này của bọn lubu.

Cho tới khi em của BT mình chết thì hiện tượng lại rõ nét hơn.

Chuyện bên lề:

Về phía bên kia thế giới, thì bọn lubu có năm tu sĩ tí hon với 15 tỷ hóa thân đang hoạt động rất là tích cực để sẵn sàng đưa những sinh linh có thiện nghiệp về Tây Phương Cực Lạc vì sự ứng chiến 100% này nên bọn đệ cho đó năm trăm không gian. Những trạm không gian này bay chung quanh Trái Đất là chính.

Những gia đình sở hữu những trạm không gian này hay có những mẫu đối thoại sau đây:

Yahoo Messenger:

[...]

- - Ủa vậy hả! Bác mới chết hả, để chị gọi con bé nó làm gì được cho gia đình không nha!

Và bà mẹ tốt số này gọi đứa nhỏ chưa học tới lớp 6:

- - Bé! Tới đây mẹ hỏi!

Con bé dạ một tiếng to và chạy lại mẹ của nó.

Bà mẹ trình bày chưa xong cái tin vừa nhận được thì con bé đã nói giọng tỉnh bơ:

- - Dạ con làm rồi!

Bà mẹ la nó:

- - Sao mà được! Mẹ vừa mới nhận được tin này trên Yahoo mà con ở đâu mà con làm lẹ vậy! Vả lại con có biết bác này là ai đâu?

Bé chạy chơi và nói vọng lại cho mẹ nó:

- - Bà này hiền và con đã theo dõi cách đây năm ngày, khi bà còn hấp hối!

[...]

Khó tin hờ các bạn?

Nhưng mà lỡ mà nó có thật và con bé nó làm được thì cũng kinh hồn thiệt! Thôi thì sự việc vẫn cứ còn đó, khi nào các bạn tu tới Tứ Thiên Hữu Sắc thì xin cứ việc kiểm tra lại coi! Còn bây giờ thì Hai Lúa đệ cũng không biết nói sao! hi hi.

Ngoài những Trạm Không Gian này, bọn lubu cũng có chục cái vệ tinh cũng bay chung quanh Trái Đất và cũng làm những chuyện này. Gọi là vệ tinh là vì năng suất yếu hơn, vì chưa có hóa thân. Nhưng những tu sĩ này (trẻ con cũng có và người lớn cũng có) chơi cũng rất là có hiệu quả. Dạng này y như là dân "bắn sê" trong quân đội, có nghĩa là họ làm theo kiểu "tùng phát một". Theo yêu cầu của gia đình có người chết thì họ sẽ nhập định và cố gắng đưa người chết được tới đâu thì hay tới đó. Thông thường trong chín phẩm thì họ có thể đưa lên phẩm thứ năm! Đó là tính trung bình.

Vệ tinh ở Utah có nhận xét, và kể lại cho mẹ nó nghe như sau:

- - Một ngày chết cỡ vài ngàn, thì con gồm bi trong vòng một tuần và con làm một lần cho nó khỏe!

Hết chuyện bên lề.

Tất nhiên đây là hoạt động rất là sôi nổi của bọn lubu, kết quả thì tu sĩ nào cũng... như tử và rạt gáo hết.

Nay kể tiếp chuyện em của BT, anh chàng này theo quan niệm của dân gian thì đây là "chết oan", nhưng theo cái thấy của Phật Giáo thì không có chuyện "chết oan" mà lúc nào cũng là "chết... đúng" cả. Có thể tóm lược là do nghiệp sát do sự tích lũy và khi tới lúc chín muồi thì sức sống đang ngon lành thì bỗng nhiên bị "tắt phup" y như ngọn đèn cây bị gió thổi tắt vậy! Do đó, nói về những biến cố trong đời sống thì không bao giờ có chuyện "oan" theo cái thấy rất là rõ nét của nhân quả. Và dĩ nhiên, do mình chưa thấy được, nên cũng có khi tức giận hay là sinh ra chuyện buồn bực này nọ. Chớ nếu mà mình có thể thấy rõ thì... chuyện là nó phải như vậy!

Diễn tiến "độ tử" là như thế này:

Trạm Không Gian tại West Jordan City ở Utah làm trước nhưng sau đó thì không được, chuyện này do Trạm Không Gian ở West Valley City tại Utah phát hiện và báo cáo với mẹ của nó:

- - Con thấy anh ấy vẫn còn ở Trái Đất, anh ấy chưa đi được!

Tất nhiên, là cú điện thoại kể đó là do mẹ nó gọi đệ để hỏi cho ra chuyện:

- - Sau vậy chú! Tụi nó làm là chắc ăn lắm, nhưng lần này lại không được! Tại sao kỳ vậy?

Thế là mẹ nó được nghe một vài lời giải thích vội vàng, vì đệ đang đi làm. Phải nói đây là một khía cạnh mà thật sự, chưa có ai ghi lại qua sách vở về Tịnh Độ.

Tất nhiên là đệ phải cảm ơn nguyên cả nhóm lubu đã năng nổ hoạt động trong lãnh vực độ tử (dân không có nghề thì kiếm mối cho dân có nghề làm) và cũng nhất là do sự kiểm tra chéo của những thành viên "có nghề" này mà bọn họ đã có thể theo dõi kỹ lưỡng những hoạt động của nhau, và sau cùng: Bọn này mới có những phát hiện lạ kỳ như vậy!

Phân tích:

Nói trở về chuyện của anh Q ở Đà Lạt trước! Anh này phải nói là mê tín đệ lắm lặn, và trước khi chết, anh chàng gọi tên của đệ hoài mà thôi. Và sau đó là anh em trong bọn lubu đưa lên hoa sen và đưa về Tây Phương Tịnh Độ. Chuyện này tuy là khó nhưng cũng không có khó lắm vì cả bọn lubu dùng lực tập thể rồi vừa hồi hướng và vừa đưa đi. Nhưng chỉ sau đó vài tuần thì lại thấy anh Q lại xuất hiện ở cõi Trung Giới! Cả bọn lubu hết hồn vì đây là chuyện lạ bốn phương, nhưng lại có thật!

Cảnh Tây Phương Cực Lạc... bị lũng ở chỗ nào rồi đây!

Cả bọn tu sĩ cực kỳ tài năng này sau một hồi kiểm tra tới, kiểm tra lui, cũng không tài nào tìm ra được kẻ hở của cõi Tây Phương Cực Lạc! Vì thật ra cõi này không có chỗ nào rách cả!

Nguyên cả cõi Tây Phương này được tạo dựng do Nguyên Lực của Ngài A Di Đà Phật (đó là sách vở ghi). Và khi mình đọc là "Do Nguyên Lực" thì mình chỉ dừng ở chỗ đó chứ mình đâu có đặt câu hỏi là:

Nguyên Lực này do đâu mà có? Nếu đặt câu hỏi như vậy thì sẽ phát hiện ra được vấn đề kỳ lạ này liền.

Tất nhiên là Nguyên Lực do "Tình Thương" mà có!

Như vậy toàn cõi Tây Phương Tịnh Độ có thể nói là một cái... "Tù được xây dựng từ Tình Thương của một vị Cổ Phật có tên là A Di Đà Phật". Và tất nhiên, ngõ vào và ngõ ra đều do "Tình Thương" kiểm soát! Như vậy những Hoa Sen trong các phẩm cũng là do "Tình Thương" mà có.

Như vậy, sự khép mở cửa những Hoa Sen trong các phẩm của Tịnh Độ là do mức độ "Tình Thương" của những cư dân ở trên đó:

Những người ở Hạ Phẩm là những người "không có Tình Thương". Người Trung Phẩm thì "Tình Thương" chỉ có tạm tạm mà thôi! Còn Thượng Phẩm là những người đã có khá nhiều "Tình Thương". Nhất Sanh Bổ Xứ là những người chỉ sống trong "Tình Thương" nên họ có thể đi lại trên cõi Tây Phương Tịnh Độ.

Như vậy, chuyện gì đã xảy ra cho anh Q. ở Đà Lạt?

Cái lực nào đủ mạnh để có thể trả anh ấy từ Tây Phương Cực Lạc về lại cõi "Trung Giới"?

Xin thưa:

Chỉ là cái lực của "Tình Thương"!

Đúng vậy, chỉ có cái mãnh lực khủng khiếp của "Tình Thương" thì mới có thể xé nát cái Hoa Sen mà đưa anh Q về lại Đà Lạt để... theo dõi đứa con gái với nhiều ác nghiệp. Vì nếu các bạn dùng Tha Tâm Thông để theo dõi cái suy nghĩ của anh Q. thì sẽ... nghe được anh ấy bỗng nhiên nhớ tới đứa con gái của anh và anh ấy không biết là giờ này nó ra sao! Do "Tình Thương" này mà Hoa Sen bị rách và anh Q. mới có thể về lại Đà Lạt để theo dõi đứa con gái đặc biệt này.

Đệ ghi lại buổi nói chuyện trên "điện thoại" của bé Q. con của anh Q.:

- - A lô, ba Phước có nhớ con không!

- - Nhớ chứ, con là con Q. , mà! Khi nào có người về Việt Nam thì ba sẽ gọi cho con cái râu chuối mà ba đã làm cho con khi mới qua đây.

- - Con tưởng ba Phước quên con rồi chứ!

- - Quên sao được mà quên! Hồi ba còn ở Đà Lạt thì con còn nhỏ xíu và hay ngồi trên đùi của ba Phước. Khi ba Phước nói chuyện đạo cho ba Q. nghe mà! Và trong câu chuyện thì ba Q. có gởi gắm con cho ba Phước. Cái tên của con nó có mặt thường xuyên trong những bữa ăn hằng ngày trong gia đình.

=====

Và câu chuyện lại quay về anh Q. , qua điện thoại bé có kể lại cho đệ nghe một chuyện lạ đời. Một hôm, bé Q. đi vào phòng trà để nghe nhạc thì ngay lúc đó bé bị anh Q. cốc đầu một cú, cú cốc đầu đó rất là mạnh và... từ đó là chừa luôn!

=====

Bé Q. nay đã là người lớn rồi, tu hành ba chớp ba nháng, nhưng cũng độ được... chó về Tây Phương!

Nay lại bàn về câu chuyện em của BT.

Sau vài ngày nằm trong tình trạng kích ngất (coma) trong bệnh viện thì có nhờ Trạm Không Gian ở West Jordan tại Utah độ giùm vì nạn nhân nay chỉ sống nhờ vào cái máy thở mà thôi.

Tất nhiên, Trạm Không Gian mà không biết thì chắc chắn nạn nhân thuộc về dạng rất là nặng nề về ác nghiệp! Công thức vẫn như thường lệ: Hồi hướng, chiếu phim cho linh hồn đó coi cõi Tây Phương nó đẹp ra làm sao? Và dĩ nhiên khi nhìn thấy cảnh đẹp thì ai mà không ham? Thế là sau đó là trùm hoa sen và dẫn về đó. Nó cũng khó đó, nhưng mà làm được!

Chuyện tưởng là như vậy thì đã xong, nhưng chuyện đòi lại không đơn giản như vậy.

Số là trong những người đến thăm em của BT thì có một người nói với mẹ của nạn nhân là:

Gia đình X nọ, cũng có một người bị tình trạng y như vậy, bác sĩ cũng bàn với gia đình là ngừng máy thở để nạn nhân chết! Nhưng gia

đình lại không chịu và cứ dùng máy thở và sau đó là nạn nhân lại sống lại và sinh hoạt bình thường luôn!

Nghe tin vui như vậy, nên mẹ của nạn nhân năn nỉ nhà thương cho tiếp tục sử dụng máy thở trong vài ngày nữa!

Niềm hy vọng và tình mẹ thương con là hết biết! Với định lực chỉ xảy ra trong một sát na mà nó có một sức mạnh không thể nghĩ bàn! Âm vang của tư tưởng này bắn rất mạnh ra đằng trước mặt và vượt không gian bay vèo vào ngay cái Hoa Sen mà nạn nhân đang ở!

Chuyện gì xảy ra bên Tây Phương Tịnh Độ?

Bên Tây Phương Tịnh Độ thì... đang yên bình và ấm cúng ngồi trong Hoa Sen thì linh hồn em của BT nghe tiếng gọi của mẹ mình! Linh hồn cũng trong 1 sát na nhớ lại hình ảnh của bà mẹ và một niềm thương yêu dâng trào lên và tuy rằng cũng chỉ tồn tại trong một sát na, nhưng nó cũng đủ để cộng hưởng với cái "Tình Thương" của cõi Tịnh Độ và chuyện khó tin nhưng lại có thật này lại xảy ra:

Hoa Sen tan biến và linh hồn lại trở về lại trong cõi "Trung Giới" rồi từ cõi này, nó lại nhập vào thể xác đã hư hại. Và dĩ nhiên, vì thể xác đã hư hại nên... khi vào được đây rồi thì linh hồn lại u minh trở lại: Linh hồn thiếp đi và không biết gì nữa.

Lần này thì vệ tinh West Valley City tại Utah lại ra tay độ nạn nhân.

Linh hồn từ từ tỉnh dậy với sự tác ý của tu sĩ trú danh này! Và công thức độ tử lại tái diễn như thường lệ! Hồi hướng công đức và chiếu phim cho coi và sau đó là trùm hoa sen dẫn về bên đó. Tuy nhiên, khi đến vị trí của phẩm số 5 trong 9 phẩm thì linh hồn lại vùng vẫy và đòi trở về vì lại nghe tiếng mẹ kêu thêm một lần nữa, nhưng lần này thì vệ tinh Utah đã xuất sắc khuyên lơn và chiếu phim cho linh hồn coi và giải thích cho hiểu là thể xác đã hư hại quá nặng nên sống lại không được! Linh hồn nghe và buồn bực! Lạ lùng thay, do sự buồn bực này mà... từ phẩm thứ 5, linh hồn tuột xuống phẩm số 2 và yên bình ở lại nơi này.

Tóm lại:

Trong trường hợp của anh Q. thì chính anh ấy tự nghĩ ra được rằng nên về lại và trông chừng đứa con gái! Vì là chính anh ấy tự bức phá và

tự suy nghĩ được là phải trở về nên đây là một hành động của một Đại Bồ Tát trong tương lai gần đây mà thôi.

Trường hợp thứ hai thì do người mẹ kêu nên nạn nhân mới nhớ lại và sau đó khởi lòng thương nhớ và từ đó mới về lại được, thì đây lại là hành động của người bình thường mà thôi.

Nhưng cả hai đều dùng tình thương để hóa giải cái Hoa Sen, đây mới là một chuyện lạ đời ít khi xảy ra!

Điều này chứng tỏ rằng:

Phải chăng tình thương vô điều kiện của cha mẹ đối với con cái là sự biểu hiện của tình thương của Chư Phật dành cho chúng sanh?

Và như vậy thì sẽ còn có người phát hiện ra thêm một cách tu hành để thành Phật nữa, đó là cách tu hành bằng tình thương.

Tất nhiên, cách này rất là trừu tượng và rất là dễ hiểu lắm!

Qua cách tu này thì không khéo: Thầy chùa sẽ có dịp thả dê búa xua, sư cô có bầu tá lả... Sau khi có con đàn ông mà còn được dân chúng theo học và được hoan hô nữa chứ!

Đó là cái bẽ trái! Tuy nhiên, nếu mà phát hiện ra cách này và trình bày cho thật là rõ ràng thì mới hay đó nghe bà con!

Mến. Hai Lúa.

Bé Hạt Tiêu: Hoan hô Ông Phước! hay quá là hay! húhúhúhú

HoaSenTrenDa

Chương 26: Hành động không tạo nghiệp

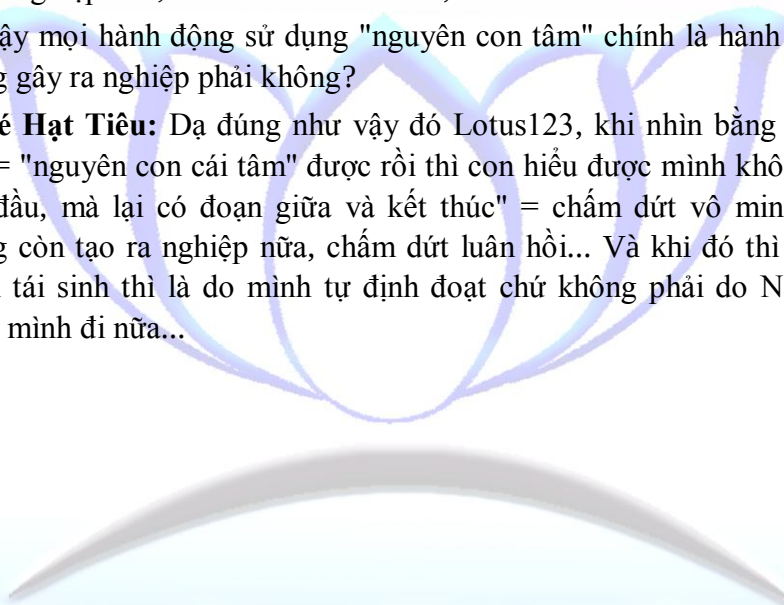
Lotus123: BHT cho lotus hỏi:

Khi còn vô minh thì còn tạo nghiệp. Nghiệp xấu và tốt do suy nghĩ, lời nói, hành động làm xấu và tốt gây ra. Còn nghiệp thì phải luân hồi để trả.

Khi chấm dứt vô minh thì không còn tạo ra nghiệp nữa. Do đó các hành động, lời nói và suy nghĩ trong lúc không vô minh thì không còn gây ra nghiệp nữa, và chấm dứt luân hồi, đau khổ...

Vậy mọi hành động sử dụng "nguyên con tâm" chính là hành động không gây ra nghiệp phải không?

Bé Hạt Tiêu: Dạ đúng như vậy đó Lotus123, khi nhìn bằng "màn tivi" = "nguyên con cái tâm" được rồi thì con hiểu được mình không có "bắt đầu, mà lại có đoạn giữa và kết thúc" = chấm dứt vô minh, thì không còn tạo ra nghiệp nữa, chấm dứt luân hồi... Và khi đó thì mình muốn tái sinh thì là do mình tự định đoạt chứ không phải do Nghiệp mang mình đi nữa...

HoaSenTrenDa

Chương 27: Cuốn phim về cuộc đời

Tinhhtoinoibuon: Khi giúp đưa mọi người về Tịnh Độ BHT có phân biệt họ theo giáo phái nào, người theo Thiên Chúa hay Bà La Môn lên đó tu tập có ảnh hưởng gì không, nếu lên được hết có phải là "lu bu" quá không?

Bé Hạt Tiêu: Theo BHT thấy thì khi người ta đi vào cõi chết thì cái đầu tiên họ sẽ được coi lại cuốn phim của toàn bộ cuộc đời của họ, cho đến khi cuộn phim kết thúc. Nếu cuộn phim kết thúc với đoạn cuối là: Happy the end; đoạn kết vui vẻ có hậu thì người xem chính mình sẽ vui vẻ lâng lâng đi vào vùng ánh sáng trắng đẹp để hòa cùng cái tâm trí vui vẻ của mình.

Còn đoạn cuối mà buồn thảm không có hậu thì tâm mình lại bị chìm vào vùng tối đen buồn thảm. Tất cả khi đó đều biểu hiện bằng ánh sáng và bóng tối. Con xuất hiện trong không gian đó cũng với một luồng ánh sáng trắng rất sáng và mạnh, và khi con nói chuyện với những linh hồn đó thì nó sẽ nghe được tiếng nói vang rền trong không gian chứ không thấy hình ảnh ai hết...

Và con dùng màn ti vi để biết ngôn ngữ của họ thường dùng là gì, để có thể tiếp xúc với họ. Nếu họ nói tiếng Anh thì phần lớn tôn Giáo và đức tin của họ là về Chúa, thì con theo cái đó mà độ cho họ về với Chúa, thường thì không bao giờ có chuyện đi lộn đầu, vì tụi con biết tụi con đang làm cái gì cho những linh hồn đó mà. Nếu đưa họ không đúng với cái tâm thức mà họ có thể chịu đựng được thì họ sẽ bị ngợp và chết hay là cái linh hồn đó sẽ bị nổ tung và mất tiêu luôn.

Khi biết linh hồn đó theo đạo Phật thì mình sẽ đưa về với Phật A Di Đà. Nên nhớ khi đi vào một cõi khác thì mình sẽ có một thân thể tương ứng với cái cõi đó... Như cõi bên kia cửa tử thì cõi của thân là ánh sáng...!

Chương 28: Những thắc mắc

Tinhhtoinoibun: Trước đây anh có theo một ông thầy làm bùa? Như vậy có vấn đề gì không? Làm bùa có thuộc tà đạo không? Âm binh mà các thầy làm bùa hay sử dụng thuộc loại ma nào BHT biết không? Khi làm bùa yêu hay bùa yểm chẳng phải làm thay đổi duyên số hay cuộc đời người ta sao, hậu quả sẽ là gì đây? Mọi người khi gặp anh đều cảm thấy áp lực, cảm giác như toát ra sát khí hay âm khí gì đó, có phải do hay tiêu cực và làm cùng ông pháp sư nên bị sao không vậy?

Bé Hạt Tiêu: Theo BHT biết thì tất cả mọi người ai cũng có một vàng hào quang bao bọc lấy toàn bộ cơ thể mình, với mắt thường thì không thể nhìn thấy được, nhưng khi tập có được màn tivi thì mình sẽ nhìn ra được hào quang của mọi người và người đắc đạo thì lại có chữ vạn màu vàng ngay giữa ngực của họ nữa...

Nếu một người mà tâm hiền lành, lành mạnh về tâm linh thì họ sẽ có một vàng hào quang tròn đều, không bị lõm hay bị xé rách.

- Nếu hào quang bị lõm là người đó bị ma nhập, vì khi bị lõm như vậy thì con ma nó muốn lấp vào cái lõm đó của hào quang mình... vì con ma nó muốn có thân thể, nên nó tìm cách để nhập vào mình...

- Nếu hào quang bị xé rách là do mình chơi với thế giới Tha Hóa Tự Tại.

Do bị chịu sự điều khiển và chi phối của họ nên hào quang của mình bị họ làm xé rách...

Theo BHT nghĩ thì: Không ai có thể làm cho mình xấu đi và cũng không ai có thể làm cho mình sạch lại được, chỉ có chính mình làm cho mình sạch lên và cũng chính mình bôi đen mặt mình mà thôi... Vì Thiên đàng hay Địa Ngục vốn ở sẵn trong lòng ta... !

Mọi người có thể làm bất cứ cái gì mà họ muốn... , nhưng phải nhớ rằng khi mà mình ném một quả banh vào trong tường với một lực như thế nào thì nó sẽ dội lại chính mình cũng bằng một lực y chang như mình ném vào vậy đó...

Cái gì mình làm cho kẻ khác thì rồi cũng có ngày điều đó lại xảy ra y chang như vậy trên chính bản thân mình, để cho mình hiểu được trọn vẹn tất cả tâm tư và tình cảm mà mình đã làm cho kẻ khác một cách trọn vẹn và đầy đủ nhất: điều đó gọi là Nghiệp đó anh! Anh không phải thay đổi được Nghiệp đâu mà anh đang tô đen hay rửa sáng đời anh đó thôi.

Tinhtoinoibuon: Còn về chuyện các nhà ngoại cảm, chẳng phải linh hồn phải đi đầu thai sao, vậy tại sao các nhà ngoại cảm còn gặp và nói chuyện quá khứ với họ được trong khi họ đã chết từ nhiều năm trước và hầu như lần nào cũng thành công?

Bé Hạt Tiêu: BHT không biết về vấn đề này lắm, nhưng theo BHT thì những linh hồn đó không chắc là của những người đã mất đó đâu, mà có thể là do những con ma tinh nghịch nào đó nhập vào rồi nói thế thôi...

Tinhtoinoibuon: Những ký ức của kiếp sống đều lưu trong đại não, khi chết đi có phải sẽ được backup vào Hồn không, vì người chết không còn não nhưng vẫn nhớ về con cháu mà.

Bé Hạt Tiêu: Đúng mà cũng không đúng, là vì sao?

Đúng là chỉ đúng với lúc người ấy vừa đi vào cõi chết và được chiếu cho coi cuốn phim đời họ vì lúc đó giữa trí não và hồn vẫn còn liên lạc cuối cùng.

Không đúng với lúc họ không còn thân xác, không còn não thì họ gần như không còn nhớ được gì cả, trừ khi có một vấn đề gì đó vô cùng quan trọng mà làm họ cứ luôn luôn nhớ đến, hay là mình BHT nhắc lại thì họ mới có thể nhớ. Còn thường mọi thứ thuộc về não bộ thì sẽ quên hết.

Tinhtoinoibuon: Nghiệp lực không bao giờ dứt phải không, vì anh thấy không có cái chết nào là chết oan, nếu người A bị người B giết như vậy người B đáng chết vì phải trả nghiệp, nhưng đồng thời người A lại tạo ra nghiệp giết người và lại phải trả nợ, nếu người A không giết người B thì nghiệp của người B vẫn còn, hết nghiệp người này lại tạo ra nghiệp cho người khác? Luân quần.

Bé Hạt Tiêu: Không đúng. Nghiệp lực sẽ thay đổi và sẽ chấm dứt nếu ta quyết tâm tu hành và sửa đổi thân tâm của chúng ta. Nếu ta

không tu thân ta thì chúng ta mãi mãi luân quần trong vô minh và tạo ra vô số nghiệp và sẽ không bao giờ dứt nếu ta chưa chịu TU!.

Tinhtoinoibuon: Thêm một câu hỏi thắc mắc từ hồi tiểu học: Quả trứng có trước hay con gà có trước. Theo anh quả trứng có trước vì nhỏ hơn con gà mọi mặt.

Bé Hạt Tiêu: Đây là câu mà BHT đã hỏi ông Phước và ông Phước bắt BHT phải tự coi đi thì sẽ biết câu trả lời, vì chỉ khi nào anh tự mình coi được thì anh sẽ thấy được rằng không có cái trứng mà cũng chẳng có con gà luôn! hihi.

Hỏi: Hôm rồi có nhận được tờ rơi Pháp luân công, mọi người có ai biết về môn này không, có phải là "chính pháp" không?

Bé Hạt Tiêu: Cái này ở bến tàu ló, ngộ hông ló piếc ló lâu! Hihihi

Hỏi: BHT nghĩ sao về thuyết tiến hóa nè?

Bé Hạt Tiêu: Thuyết tiến hóa là cái gì? BHT chỉ biết lúc xa xưa xưa thật là xưa... khi mà trên Trái Đất này chưa có con người xuất hiện thì có loài khủng long sinh sống và khi coi lại thì thấy tiền kiếp xa xưa của mình là từ những con khủng long mà ra đó.

UMe: Cộng nghiệp có giống nghiệp cộng đồng không?

Bé Hạt Tiêu: Không biết có giống hay không nữa. Chỉ biết cộng nghiệp là một cái nghiệp cộng chung giống nhau, như cùng sống trên cùng một đất nước, cùng chung một nhà, cùng đi một chuyến máy bay... là cùng làm lại một chùm với nhau!

UMe: Giả sử BHT gọi mấy ông thần dân tộc ra như ông đức Thánh Trần chẳng hạn, mời ông ấy đi Tịnh Độ, thì ông ấy sẽ từ chối hay nhận lời? (Vì ông ấy đang bận công vụ với nước Việt mà). Giả sử lời ông ấy lên Tịnh Độ rồi thì ai làm thay việc của ông ấy?

Bé Hạt Tiêu: Khi thành Thánh thì đâu cần BHT mời đi đâu nè! hehe, tự động sẽ biết lúc nào nên đi lúc nào nên ở... Ông biết việc của ông, biết đường ông phải đi rồi! Hihi

UMe: Những vị trong cổ tích mà được nhiều người tin như Âu Cơ, Lạc Long Quân là những linh khí thật hay là sự phóng chiếu của niềm tin cộng đồng tạo thành một linh khí?

Bé Hạt Tiêu: Hai vị này không có thật chỉ là giả thuyết do trí tưởng tượng mà ra thôi.

Tiên và Rồng hai thứ này không bao giờ lấy nhau, Tiên và Rồng chỉ làm bạn chơi với nhau thôi.

Còn nếu nói một bên là Tiên lấy một bên là Rồng thì sẽ cho ra toàn là rồng con không thôi chứ không có ra được người đâu! hihi, và sẽ mang hình hài của cha và tâm tánh của mẹ!

Nếu mà trí tưởng tượng cả nguyên một dân tộc một cộng đồng mà tu tập thì hai vị này sẽ thành thật đó! chứ không thêm là linh khí nữa đâu! Hihi

Nobtiba: Trong cuốn sách nổi tiếng "Hành trình về Phương Đông" nói về sự khám phá của các học giả phương tây về sự huyền bí của những vị tu tập ở Tây Tạng, gần dãy Hymalaya có kể rằng ở đó có các tu sĩ tu luyện rất giỏi và có thể đạt được những khả năng siêu nhiên như sống rất thọ, khỏe và trẻ trung ra, có thể sai khiến các linh hồn làm việc (như đan áo)... Vậy điều này có thật không? BHT có làm được không? Tại sao tu tập là luyện về "Tâm" mà lại có thể tác động lên cơ thể tức là về mặt "Xác"? BHT biết gì về Đạt Lai Lạt Ma và họ có tiền kiếp, sứ mệnh như thế nào?

Bé Hạt Tiêu: BHT chưa hề đọc qua cuốn sách "Hành Trình Về Phương Đông" nên không biết trong sách kể cái gì. Nhưng nói về thể giới vô hình thì điều đó có thật. BHT tiếp xúc được với thể giới vô hình nhưng chỉ là để chỉ cho họ tu tập theo cách của ông Phước đã chỉ dạy cho BHT thôi, ngoài ra BHT không làm bất cứ điều gì nữa hết.

Nobtiba: Tại sao tu tập là luyện về "Tâm" mà lại có thể tác động lên cơ thể tức là về mặt "Xác"?

Bé Hạt Tiêu: Câu này không biết anh muốn hỏi tác động của Tâm lên thể xác như thế nào?

- Nếu là về phương diện hình thức trẻ đẹp không già, khỏe mạnh hoải... Thì điều này Tâm không làm được khả năng siêu nhiên kinh hồn đó đâu vì không ai có thể thoát ra được ngoài quy luật bất di bất dịch của sự tuần hoàn trong trời đất đó là: Sinh, Lão, Bệnh, Tử.

Kể cả ông Phật cũng phải theo quy luật này.

- Tâm Hồn là phần rất quan trọng của con người. Thể xác không được điều khiển bởi tâm hồn thì đó là một hình nộm trống rỗng như một người điên hay một rôbô không hơn không kém

Tâm có khả năng điều khiển cả vũ trụ chứ không phải chỉ điều khiển cái thể xác nhỏ bé này thôi đâu. Thể xác chỉ là chiếc áo để tâm mặc sống với cõi giới hữu hình và có thể coi như là phương tiện để giao tiếp với thể giới hữu hình. Rồi bỏ thể xác Tâm.

- Linh hồn có một thể giới vô cùng to lớn và khả năng thật là kinh hồn...

BHT không biết gì về các Đạt Lai Lạt Ma vì BHT không quan tâm.

Nobtiba: Có những người rất nổi tiếng trên thế giới như bà Vanga (nhà tiên tri mù người Bulgary) hay Edga Caya... họ đều có khả năng chữa bệnh, tiên tri, soi kiếp. Hình như là do thiên phú chứ không phải tập luyện. Họ đều đã chết. BHT có gặp họ bao giờ không? Sao họ có được khả năng như vậy? Số mệnh của họ là gì?

Bé Hạt Tiêu: BHT không quan tâm đến những người đó nên không để ý đến họ nên không biết gì về họ hết.

Nobtiba: Đường chỉ tay của con người có nói lên điều gì không? Người ta vẫn thường bói tay và cũng nói được những điều khá đúng. Tại sao số mệnh con người lại được định đoạt trước và được phản ánh trên đường chỉ tay. Ai vẽ lên chỉ tay khi con người sinh ra?

Bé Hạt Tiêu: Quy trình sinh ra của một con người phải đi qua cái mười hai con giáp, những tánh tình và những nghiệp dĩ của mình sẽ được xếp theo tính cách của mười hai con giáp để hình thành nên ngày sinh tháng đẻ và mình cũng bị ảnh hưởng bởi con giáp mà mình mang theo trong ngày sinh tháng đẻ trên tâm tánh của mình nữa.

Những gì mình đã làm và đang làm đều được in dấu trong không gian bao la vô tận này... cái gì mình nghĩ cái gì mình làm đều có trời biết đất biết... và cái vị Phật đều biết...

Đường chỉ tay là một tương lai của mọi người được in dấu lại trên bàn tay của mỗi chúng ta. Còn vì sao ta lại có chỉ tay thì BHT không biết.

Nobtiba: Nếu có Chúa, thánh Alla, và Phật nhưng tất cả những gì họ quan tâm chỉ là TU (như BHT đã nói ở trên) thì họ phổ độ chúng sinh như thế nào? Làm sao họ có thể quan tâm khi lúc nào cũng có rất nhiều người cầu xin từ họ cần được sự cứu giúp của họ? Theo Thiên Chúa Giáo thì chúa Jesu còn là người sẽ gánh tất cả tội lỗi cho những ai tin vào Chúa, vậy làm điều đó bằng cách nào?

Bé Hạt Tiêu: Cầu xin và ước muốn của con người là vô cùng tận, không ai có thể làm thỏa mãn được những yêu cầu và ham muốn vô đáy đó được vì sự mong cầu luôn tăng lên và không có điểm dừng để thỏa mãn. Muốn biết những bậc siêu phàm vượt Thánh đó phổ độ chúng sinh như thế nào thì bạn hay anh phải tập đi theo con đường của họ đã đi và đang đi thì anh mới biết được. BHT không phải người đi theo đạo Chúa nhưng BHT nghĩ Chúa hay Phật gì thì cũng vậy nếu tin vào lời dạy và tin vào những đấng ấy thì phải thực hành theo lời dạy của họ là Tu Tập theo cách của họ. BHT không biết đọc sách Việt nhiều nên BHT chỉ tu tập theo cách mà ông Phước đã chỉ là cách mà ông Phước đã học từ sách của ông Phật viết ra vậy thôi.

Nobtiba: Việc bị nháy mi mắt, giật giật con mắt có phải là điềm báo không? Nếu có thì nháy ở bên nào, ở đâu và có ý nghĩa là gì?

Bé Hạt Tiêu: BHT không để ý cái chuyện này nên không biết.

Nobtiba: Cảm ơn BHT lắm, mình biết là hơi nhiều nhưng mà học thì phải hỏi mới tiến bộ được phải không, hihi... BHT giúp mình trả lời nhé rồi có gì mình... hỏi tiếp.

Bé Hạt Tiêu: Hỏi dễ mà tu tập thì mới mong tiến bộ được còn nếu hỏi để thỏa mãn sự tò mò hay để thử sức nhau thì cũng không giúp gì cho sự tiến bộ của anh được vì BHT không thể học hộ anh được. Cái anh hiểu từ

BHT nói vẫn chưa là cái chứng nghiệm của riêng anh thì mãi mãi nó vẫn ở ngoài anh chứ không hề có trong kiến thức của tâm anh.

Bé Hạt Tiêu: Có người hỏi BHT câu này:

Để VT trích lại đoạn này của huynh Ga Con: "... khi đọc kinh Kim Cang (quyển loại mỏng dính í), chỉ có 1 câu mà yên ổn cả người, và chỉ mong câu cái ngày gặp người chỉ cách làm được như câu đó.

Đồ thật 100% có giá trị ghê gớm thật. Chấn động tâm can luôn đó các bạn ah."

BHT có thể chỉ cho VT biết câu đó là câu nào không? (Đang hỏi hộp hihì)

BHT không biết những câu kinh này, nhưng BHT có đi hỏi Ông Phước cho anh và được Ông Phước trả lời như vậy nè:

Đó là 4 câu trong kinh có tên là Đại Thừa Kim Cang Kinh Luận (kinh không có tên tác giả)

4 câu đó như sau:

- 1. Là không thân**
- 2. Là không tâm**
- 3. Là không tánh**
- 4. Là không pháp.**

Trong kinh có giải nghĩa như sau:

Sao gọi là không thân? Vì thân này do cha mẹ sanh ra đầy đủ khí huyết của cha mẹ, chín khiếu thường chảy những vật không sạch, bốn đại giả hiệp, sau rồi cũng tan rã; như người trai lành gái tín tin có trí huệ biết thân này là giả, thì khi chưa chết tưởng như thân này đã chết, mượn thân giả này mà học Phật tu hành, gọi là Sắc không, câu kệ thứ nhất.

Thường quán sát tâm của mình chẳng sanh chẳng diệt, chí thánh chí linh. Gặp cảnh như là có, cảnh qua rồi như là không, nay biết được chân tâm thường giác chẳng mê, chẳng theo vọng tưởng kéo dặt, chỉ nương chân tánh làm chủ, gọi là ngộ Tâm không, câu kệ thứ hai.

Lại quán sát tánh của mình thường lặng yên không lay động, nếu cảm đến liền thông suốt, biến hóa vô cùng, uy linh khó nghĩ, sáng suốt lâu lâu. Tự mình giác ngộ hiểu biết linh thiêng, vắng lặng vô vi mà không ngoài hữu vi, gọi là ngộ Tánh không, câu kệ thứ ba.

Lại quán sát Đức Như Lai giảng nói kinh pháp đều phương tiện dẫn dắt chúng sanh vào cửa pháp, như nước rửa bụi, như bệnh gặp thuốc, nay chứng được tâm không, pháp không, như bệnh mạnh thì thuốc không dùng nữa, gọi là ngộ Pháp không, câu kệ thứ tư.

Nghĩa của bốn câu kệ này là con đường vào đạo, siêu phàm nhập thánh, các Đức Như Lai ba đời cũng do con đường này đi đến quả vị cứu cánh.

Tamtang: BHT ơi xin cho tamtang hỏi "Bát Nhã Ba La Mật Đa tâm Kinh" có phải do Phật thuyết không vậy? sao mà tamtang đọc thấy nó rất hay vậy?

Bé Hạt Tiêu: Cái này BHT không biết tamtang. Chờ vài ngày nữa Ông Phước khỏe tamtang hỏi nhé!

Tibu: Khi nào tu hành thật là giỏi thì hẳn tác ý đi tìm cội nguồn của những cuốn kinh. Bằng cách:

1. Giữ giới luật cho thật là nghiêm nghị

2. Nhập Chánh Định cho thật là dễ dàng lên tối thiểu là Tứ Thiền Hữu Sắc.

3. Sau đó là đặt câu hỏi sau khi đọc câu:

Như vậy tui nghe...

Thì cái cảnh làm kinh, hay là những ai ghi chép lại cuốn kinh đó sẽ xuất hiện và từ chỗ đó Tu Sĩ mới có thể biết được đâu là kinh thứ thiệt, đâu là kinh do hội đồng tu sĩ chế ra, đâu là kinh do một người sáng tác,...

Tuy nhiên, việc truy tìm cội nguồn này, chính nó có giúp đỡ gì cho việc tu hành của hành giả hay không? Đó mới là vấn đề của HSTD!

Chương 29: Người bạn vô hình

« on: June 08,2009,07: 31: 05 AM »

Wuyen: BHT có bạn trong thế giới hư ảo của mình hay không? BHT có kết bạn hay nói chuyện với những em bé đó không?

Bé Hạt Tiêu: BHT có 2 bạn trong thế giới vô hình, hai người đó chính là hai người em của BHT chưa có ra đời mà bị mất khi còn trong bụng Mẹ của BHT đó.

Khi mà BHT độ tử được thì BHT đã độ cho vô số vong linh lên Thiên đàng, thì lúc đó BHT thấy có hai linh hồn nhỏ cứ hay đi theo BHT hoài, BHT đi đâu họ cũng đi theo và cứ luẩn quẩn bên BHT không chịu rời, BHT lấy làm lạ nên đã hỏi màn ti vi của mình họ là ai mà sao cứ theo BHT hoài không rời vậy?

Thì màn tivi đã cho BHT biết họ là hai người anh em chưa sinh ra mà đã chết trong bụng của Mẹ BHT đó...

Một là em bé gái và một là em bé trai.

Em bé gái sau khi mất thì BHT đã đưa lên thiên đàng, nhưng vẫn muốn có ngày được vào làm em với BHT trong gia đình để chơi và học cách tu với BHT và nay thì đã nhập thai rồi. Hiện nay BHT vẫn đang theo dõi sự nhập thai của em bé gái này và nói chuyện với linh hồn khi đang nằm trong bào thai, dĩ nhiên là sau khi sanh ra thì em bé sẽ không nhớ gì hết, nếu em này tập thì em bé sẽ nhớ lại được tất cả...

Còn em bé trai thì không chịu đi lên thiên đàng mà cứ quanh quẩn bên cạnh Mẹ và BHT để chơi đùa cùng BHT vì em bé này rất thích Mẹ và BHT, tuy là không có thấy nhưng em bé trai này coi mình là một thành viên trong gia đình của BHT vậy đó và BHT cũng coi em bé này như em mình và chơi đùa chỉ bảo mọi thứ mà BHT biết cho em, BHT biết cái gì thì chỉ cho em cái đó.

Em bé này còn theo BHT đi đến trường học, có lúc em bé hỏi sao em bé không có bài tập của cô phát cho bé như BHT, lúc đó BHT phải nói là em không có được vì không ai thấy em cả, nhưng em có thể làm chung với BHT nè.. thế là hai người cùng làm chung ...

Wuyen: Những em bé mà bị mẹ chúng bỏ ngay khi còn trong bụng nữa... thật tội nghiệp quá phải không BHT! và cũng như những sự ra đi ngoài ý muốn của cha mẹ nữa... Những linh hồn này thế nào hả BHT?

Bé Hạt Tiêu: BHT không biết những em bé bị mẹ họ bỏ thì họ như thế nào, nhưng nếu thấy những linh hồn đó thì BHT sẽ đưa họ về A DI ĐÀ PHẬT.

Và họ lên trên đó cũng chơi đùa rồi chờ dịp để nhập thai.

Chỉ có em bé trai chơi với BHT là đặc biệt không chịu lên đó mà ở ngay với BHT mà thôi! Em bé cũng biết là em "tàng hình" nhưng em lại không quan tâm điều đó, mà chỉ muốn ở dưới này chơi vậy thôi! hihi.

Viết tiếp câu chuyện của BHT và hai người bạn nhỏ "vô hình" của mình.

Em bé gái sau khi nhập thai thì gặp sự cố không may, là tự nhiên người mẹ đang mang thai em thấy ra máu, triệu chứng của nguy hiểm xảy đến với thai nhi... Khi biết được điều này thì BHT đã cố gắng nhảy vào để giúp đỡ em, sau hai ngày tiếp sức cho em thì cơ thể của BHT đã bị tê hết toàn thân, không có cảm giác gì hết, chỉ còn lại mỗi chiếc đầu là còn cục cựa ngo nguậy được thôi, còn cả thân thể thì giống như không phải của mình nữa, không cử động không di chuyển được, nằm ngay đơ trên giường, làm gì Mẹ cũng phải phụ, uống nước Mẹ cũng phải đỡ mới uống được và Mẹ phải cõng BHT đi.

Khi thấy tình thế như vậy thì em bé trai đã tự tình nguyện đi thay BHT giúp cho người em bé gái vì em bé gái rất là tha thiết muốn được làm người...!

Em bé trai ra đi, nhưng vì chỗ ở của BHT và chỗ mà em bé gái nhập thai cũng tương đối hơi xa, cách khoảng 2 giờ đồng hồ của máy bay đi... và phải bay qua một cái hồ mà bên dưới có một con Rồng xanh rất lớn, nên BHT sợ là con Rồng sẽ chộp mất em bé trai này, nên liền bảo em bé trai phải lên trời mượn cái Hoa Sen trùm lại mà bay qua cái hồ nơi có con Rồng đang cư ngụ.

Em đi qua nhưng lại không biết tìm ra nơi mà em bé gái đang ở, nên lại quay trở về lại, sau đó BHT mới nghĩ ra cách là cho em bé trai đi theo đường dây điện thoại của Mẹ đi tới cái số điện thoại của người mẹ mà đang mang thai em bé gái, BHT nói Mẹ mở điện thoại ra để cho em

traị đi vào và tự tìm ra số của người Mẹ em bé gái và đi thẳng đến số phone đó luôn, thế là vừa an toàn và vừa đúng ngay địa chỉ muốn tới...

BHT và em bé trai đã quyết định cùng nhau sẽ giúp cho em bé gái hoàn thành tâm nguyện muốn có được một thân thể làm người...! nên sẽ chia nhau giúp.

Hiện tại thì BHT không còn sức nữa vì đã cho em bé hết hết công lực của mình rồi... Bây giờ thì em bé trai đang ra sức giúp... Khi nào BHT khỏe lại thì sẽ nhào vô làm tiếp đỡ cho em bé trai vì em cũng không đủ sức để làm, mà nếu em hết sức thì em sẽ "chết" là sẽ không còn linh hồn nữa luôn... BHT không muốn điều đó xảy ra cho em... Câu chuyện vẫn đang hồi tiếp diễn....

Bé Hạt Tiêu: Con Xin chào Tất cả mọi người!

Hôm nay con khỏe được 50% rồi, chỉ còn hơi tê tê ở phần chân thôi, tay thì đã quậy phá lại được rồi, có thể gõ và viết bài rồi!

Khi nào trời nắng lên đẹp đẽ thì chân con lại ngon hơn một chút, còn bữa này trời mưa thì nó lại tê tê, đơ đơ giống rô-bô mà hết pin vậy đó!

Cả tuần qua con đi học, Mẹ phải dìu đi, và cô giáo cũng không hiểu được con bị bệnh gì mà viết bài cũng khó khăn nữa, cô giáo nghĩ là con làm biếng nên đã làm như vậy! (vì con đọc được tư tưởng của cô giáo!) nhưng cũng đành phải chịu cho cô giáo nghĩ vậy thôi, vì Bác sĩ cũng bó tay với bệnh của con mà!

Sau khi BHT bị gần như bại liệt toàn thân như vậy thì ông Phước không cho BHT làm gì nữa, mà có cho cũng làm hít nổi luôn rồi...

Lúc đó em bé trai vào cuộc, em bé trai có tên là ở trên trời là Ben.

Ben tiếp tục làm công việc đi giúp cho người em chưa ra đời của mình vào mỗi đêm... Em bé gái có tên là: Mary.

Hai anh em rất là thương nhau, vì hai người là anh em trong tiền kiếp rất lâu rồi.. mỗi đêm Ben đi qua giúp Mary rồi khoảng 9g -10g đêm lại về bên BHT ngủ, con nói là "ngủ" chứ thật ra là Ben đang nạp lại năng lượng sau khi giúp người... Vì con là người luôn bảo vệ cho linh hồn của Ben, cho nên Ben phải về lại cái chỗ an toàn mà Ben được bảo vệ để dưỡng nghỉ và nạp lại năng lượng mà không sợ những linh hồn không tốt làm hại đến linh hồn của Ben...

Ben theo BHT xuống ông Phước học tu tập cái này luôn, BHT học được cái gì thì Ben cũng học được cái đó... Ben nói con người hay thích phải có thân thể đẹp đẽ, nhưng lại quên làm đẹp cái tâm hồn của mình... nên Ben nói Ben chỉ cần cái linh hồn thôi thì cũng theo BHT tu được cái mà ông Phước dạy, nên không quan tâm là có thân hay không có thân.

Ben vẫn hay thường đi giúp đỡ mọi người trong cái thế giới hữu hình của BHT đang sống... Những ai mà tốt thì nó sẽ âm thầm giúp đỡ...

Hỏi: BHT làm cách nào mà linh hồn cậu bé kia ở lại lâu vậy? Các linh hồn sau khi chết nếu không được đưa đi cõi Tịnh Độ thì phải đi đầu thai chứ?

Bé Hạt Tiêu: - Khi BHT mở được màn tivi, thì giống như BHT có thêm một con mắt thứ ba ở ngay trán của mình vậy đó và lúc đó thế giới xung quanh BHT thật là khác... BHT nhìn thấy mọi thứ mà trước kia cái đôi mắt cận của BHT có đeo cặp kính dày cui cũng chẳng hề thấy được cái gì hết. BHT nhìn thấy rõ mọi vật và mọi người, cái thấy xuyên suốt kiếp của người cũng như của vật...

Lúc đó BHT nhìn thấy xung quanh con người có một vàng hào quang bao bọc... và khi nhìn sự vật và sự kiện xảy ra xung quanh mình thì BHT nhìn luôn vào tiền kiếp để truy nguyên cái lý do tại sao và như thế nào mà nó lại như vậy... thường thì chuyện gì mà BHT muốn thì BHT có thể làm còn không thì không quan tâm..

Khi con có được khả năng này thì con được ông Phước dạy cho biết cách độ tử và chỉ cho người ta tu hành. Đó là hai nhiệm vụ chính của con, BHT chỉ cho quỷ thần và những ông tiên tập tu theo cách này, nói chung là người ở cõi vô hình.

Độ tử là cũng đưa cho người ta về cõi A DI ĐÀ PHẬT để người ta dễ bề tu tập, đó là mục đích quan trọng mà con phải làm... có thân hay không có thân điều đó là do người đó định đoạt không ai có quyền quyết định cho họ cả... BHT chỉ mong là họ tập được, học được cách tu này thì họ ở cõi nào: vô hình hay hữu hình cũng không có gì khác cả, vì đó là tâm nguyện của họ. BHT không cầm giữ bất cứ một linh hồn nào lại cả, BHT chỉ hướng dẫn cho họ tu tập còn thích đi đâu về đâu là

chuyện của họ ở lại nơi dương thế này hay đi về Tịnh Độ cũng là ước nguyện của họ, không ai ép buộc hay bắt người khác phải nghe theo mình cả... BHT có chủ đích làm cho họ đi về đường tu, nhưng họ đi theo với "Tâm phục khẩu phục" chứ không bị ép buộc!

BHT không cầm giữ Ben ở lại với BHT mà là do Ben muốn làm như vậy đó là ý thích của Ben, Ben muốn tu tập và giúp đỡ mọi người và không cần thân đó cũng là nguyện ước của Ben, Ben thấy an toàn và vui vẻ bên BHT và cùng BHT tu tập, cả hai đều thấy bình thường, nó chỉ không bình thường với mọi người vì họ không nhìn thấy thế giới vô hình và không hiểu gì về nó nên cảm thấy sợ hãi khi nghe như vậy, còn đối với BHT thì bạn vô hình "tàng hình" hay có hình cũng giống nhau vậy thôi vì BHT đi qua đi lại giữa hai cõi này được hết nên không có gì là không ổn cả! hihhi

Có nhiều lúc vì họ không biết nơi họ đến là thế nào thì BHT làm mọi cách cho họ hiểu để họ biết đường mà đi mà tu.

Chỉ người trong thế giới vô hình dễ hơn trong thế giới hữu hình.. vì BHT đã chỉ trong thế giới vô hình nhiều lắm, nhưng trong thế giới của chúng ta đang sống đây thì chỉ mới được một người bạn mà thôi! Hihi

Gacon: Việc BHT chỉ dẫn cho Ben mới là "siêu" đó nha. Quá tuyệt vời. còn em bé gái đó... GC có nghe nói có cách này: nhúng em đó vào cái tịnh bình của ông Quan Thế Âm liên tục thì sẽ... êm lắm đó.

Bé Hạt Tiêu: Gà con hay quá, đúng là có cái cách đưa em bé gái vào trong cái Hoa Sen của ông Phật nằm cho yên tĩnh..

Ben đi lên trời mới được hai vị Phật, một vị cho Ben mượn cái Hoa Sen và một vị thì cho em bé gái năng lực, rồi thì Ben cũng cho em của mình năng lực khi cần nữa.. Trên trời có rất nhiều ông Phật đó mọi người ơi, (100,000,000,000,000,000,000,000 có cỡ chừng đó là BHT tính được đó).

Bé Hạt Tiêu: Chiều nay đi học về bị Mẹ bắt đem xuống chị DP châm cứu hai cái chân xicaque, đau quá đi thôi! Huhuhuhuhu

Mà rồi ông Phước cũng bị xicaque một cái chân như BHT vậy đó và ông Phước cũng bị chị DP châm hai cây kim cho cái chân xicaque! hehehe, bữa nay ông Phước với BHT cùng xicaque luôn rồi!!! (BHT bị châm 4 cây kim còn ông Phước thì bị hai cây thôi! huhu) .

Chương 30: Thầy thuốc Hạt Tiêu

Hạ Vũ Tử: Chú Hạ vũ Tử chào Bé Hạt Tiêu và gia đình!

Chuyện cứu người sao rồi Bé ơi, có gì không mà không thấy Bé cũng như Mẹ viết trên diễn đàn nữa.

Nhờ Bé và Mẹ mà nhiều người có cảm hứng tu hơn, trong đó HVT cũng được mở mắt nhiều.

Lâu quá không thấy bài viết của Bé và Mẹ, HVT xin hỏi thăm vài lời.

Xin chúc Bé Hạt Tiêu (nếu có anh em cho chúc luôn nha) cùng Mẹ và Ba luôn vui, khỏe!

Tibu: Bên đó máy móc không có viết tiếng Việt được, nên không có thông tin trên diễn đàn được. Đại khái là, khi Bé Hạt Tiêu (BHT) mà ra tay cái gì là rất là chính xác.

Cả nhà bên đó nó thì bệnh nhân đã yên tâm và tươi tỉnh lại qua chiêu thức đốt ngải cứu trên mười mấy huyệt trên thân thể bệnh nhân.

BHT cẩn thận lấy viết ghi theo thứ tự và nói Mẹ đốt những huyệt đạo. Đốt tới đâu thì BHT thuyết minh tới đó:

- Còn huyệt này, thì sẽ làm cho bào thai ấm lại và nó đang cục cựa.

Bệnh nhân gật đầu thán phục vì em bé trong bụng đang cục cựa thật!

Hỏi: Tại sao lại hơ ở tay làm chi vậy?

BHT: Mọi chuyện đều khởi từ não bộ, Huyệt nào là làm cho bệnh nhân thư giãn cái não bộ ra và dễ liên lạc với bé trong bụng hơn...

Bệnh nhân hỏi: Cục vàng này chị có bao lâu rồi?

Mẹ BHT: Chị cho nó chơi với ông Phước từ lúc nó 7 tuổi.

- Trời đất! Mới có 4 năm mà nó biết đủ thứ hết, từ tâm lý, triết lý, chữa bệnh, khám bệnh, theo dõi bệnh nhân khi uống từng viên thuốc và thuyết minh cho bệnh nhân nghe sự suy nghĩ của bé trong bụng của Mẹ nó, khi Mẹ uống những viên thuốc tây đó! Một Bác sĩ bỏ ra 11 năm học và thực hành chưa chắc làm được một phần của nó! Tất nhiên là bệnh

nhân thành tu sĩ liền thôi! Với đề mục đã được BHT chọn cũng chính xác và cực kỳ kỹ lưỡng.

Bé Hạt Tiêu: Dạ đúng như ông Phước nói vậy đó! BHT sẽ kể cho mọi người nghe về cái mà ông Phước có lần đã nói cái gì là: "Tiền Thai Giáo"! hihi

Rắn Con: welcome back, bé! vậy là em của bé ok rồi phải không? bé có khỏe không?

Bé Hạt Tiêu: Chào Rancon! BHT OK thôi! Vì lúc nào cũng ở trong trạng thái "chi " năng lượng cho em bé và "sạc" lại năng lượng cho mình nên thuộc dạng xiu xiu ểng ểng! hihhi.

Hstn: Bé Hạt Tiêu ơi:

Nhờ BHT xem xét trường hợp này có giúp được gì chăng?

Trích:

"Kính nhờ N Tibu và các Nhí:

Tui có người bạn có đứa con bị bệnh lạ mà các bác sĩ các bệnh viện nổi tiếng ở Sài Gòn bó tay. Kính nhờ N Tibu và các Nhí xem và cho ý kiến. Email này còn có ảnh chụp nhưng không biết gửi như thế nào.

Kính.

hstn

--- On Thu, 8/26/10, Nguyen Duong Tuong Linh <linhndt@vnn.vn> wrote:

From: Nguyen Duong Tuong Linh <linhndt@vnn.vn>

Subject: Tình hình bệnh con em

To: anh

Date: Thursday, August 26, 2010, 5: 41 PM

Kính gửi Anh:

Em gửi anh hình chụp con em và tóm tắt sơ tình hình bệnh của nó:

Con em sinh ra từ bé thấy bình thường không khuyết tật.

- Cách đây khoảng 2 tháng rưỡi phát hiện bé bị một bên tai lớn một bên tai nhỏ và mặt hơi mất cân đối.

- Khám tại Khoa tai mũi họng ĐHYD Cơ sở 2 (có nội soi tai và đo thính lực) BS Kết luận không rõ nguyên nhân teo một bên tai, chức năng tai bình thường.

- Khám tại BV ND 1: BS kết luận chưa gặp ca như vậy bao giờ.

- Khám tại BV Y học dân tộc cũng kết luận chưa thấy bệnh như vậy bao giờ.

- Khám tại khoa TMH BV Chợ rẫy BS cho chụp CT và kết luận chức năng tai bình thường, nguyên nhân kia cũng không rõ, và chỉ sang KT ở Da Liễu.

- Khám ở Da liễu BS nghi bị chứng Xơ Cứng Bì và cho lấy sinh thiết mô da tại --> Kết luận không phải xơ cứng bì.

- Khám BS Lê Minh chuyên khoa Ngoại Thần Kinh thì BS cho biết bệnh này là Hội chứng teo nửa người bẩm sinh và cho biết sẽ tiếp tục teo các bộ phận còn lại như tay chân, mắt, mặt... Nguyên nhân thì BS bảo do rối loạn hệ thần kinh bẩm sinh không có PP chữa.

Vài thông tin vắn tắt Anh có thể hỏi thăm giùm được không?

Cảm ơn Anh
Em - LINH"

Bé Hạt Tiêu: Chào chú hstn!

Chú có thể cho con cái hình của em nhỏ, để con nhìn thì dễ cho con hơn.

Con không biết mình có làm gì được cho em hay không, nhưng con cũng muốn cố gắng...

Ông Phước có nói là dùng cách "đưa vàng vào người "

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=109.msg14855#msg14855>

Bé Hạt Tiêu: Chào chú hstn!

Đây là trường hợp của hai linh hồn đã sống chung với nhau rất lâu và giờ đi đầu thai thì thành hai linh hồn sinh đôi, nhưng chỉ có chung một thể xác.

Một linh hồn sẽ điều khiển phân nửa thể xác và linh hồn kia sẽ điều khiển phân nửa còn lại. Nửa bên biến dạng là thuộc về phần một linh hồn khác đang ở trong cùng thể xác với bé. Về lâu về dài sẽ có sự biến dạng trên nửa thân thể vì sự điều khiển của hai linh hồn không bộ với nhau. Nhưng chúng ta không thể nào tách hai linh hồn đó ra được vì làm vậy thì bé sẽ chết. Trường hợp của bé là vậy, con cũng không có cách nào làm gì giúp cho bé được.

Thật là buồn nhưng không biết làm gì hơn.

Chương 31: Linh hồn

« on: June 10,2009,11: 46: 21 PM »

Hỏi: Xung quanh ta lúc nào cũng lúc nhúc linh hồn sao?

Bé Hạt Tiêu: Thế giới của chúng ta ở chung với thế giới vô hình. Họ ở ngay cạnh với chúng ta đây nhưng tại vì họ vô hình: "tàng hình" như Ben bạn nhỏ của BHT đó, nên không ai thấy họ cả, chỉ khi nào mở được màn tivi thì sẽ thấy sự hiện diện của họ bên cạnh mình ngay thôi... Họ cũng có người tốt kẻ xấu... Người tốt thì làm việc tốt, còn người xấu thì lại làm việc xấu... hihi.

Tinhtoinoibuon: Như vậy là ta không nhìn được linh hồn mà linh hồn có thể nhìn thấy chúng ta sao BHT?

Tibu: BHT đang bị bệnh nặng. tibu trả lời thay cho bé Hạt Tiêu đây: Tùy vào cái tâm của linh hồn.

Tâm mà Vô Lượng thì năng lực sẽ là Vô Lượng.

Còn tâm không Vô Lượng thì không thể nào mà có năng lực Vô Lượng được.

Ví dụ như khi mình chú ý vào một việc như là leo vách núi đá mà không có dây an toàn thì không thể nào mà... vừa leo mà vừa ngắm cảnh được. Đó là hình ảnh của tâm không có Vô Lượng. Rõ hơn, một linh hồn ích kỷ thì không thể nào có đủ "cái Vô Lượng" để mà có thể nhìn người khác được, mà nó chỉ có thể nhìn cái chuyện của nó mà thôi. Chỉ riêng những linh hồn nào có cái tâm Vô Lượng thì mới có thể nhìn lung tung được.

Tinhtoinoibuon: Linh hồn cũng có thể "chết" sao? Cái "chết" đó còn đáng sợ hơn cái chết của người thường phải không? Vậy sau khi chết thì không còn lại gì sao?

Tibu: Câu hỏi này mới gọi là hay đó nghe linh hồn mà chết thì nó thành năng lượng: ai mà phá phách (Tự cao, tự đại) thì thành lửa, ai mà buồn hoài (tự ti mặc cảm) thì thành Nước. Thông thường thì linh hồn khó chết lắm. Nhưng khi bị ấn của dân Kim Cang Phật Giáo mà bay

vào ngực thì linh hồn sẽ biến thành một trong hai dạng năng lực như đã nói ở trên.

Ngoài ra, khi vào cái vùng ánh sáng, khi thân thể này chết đi, thì nó... thành ánh sáng luôn: Nó nhập Niết Bàn.

Bt: Cho con hỏi "bồ" tiếp : Nếu vậy, Những năng lượng này (Nước, Lửa) có cơ hội tái tạo lại thành Linh Hồn và đầu thai lại không?

Tibu: Lâu lắm lắm. Bị reset kiểu này thì rất là tệ, thuộc loại hết thuốc chữa rồi thì mới bị.

Tinhthoinoibuon: Có người nói muốn đắc quả vị phải dứt bỏ "tình" (tình yêu, tình cha mẹ họ hàng, tình bạn...), chỉ còn lại cái tâm từ bi, gọi là "Phật tâm", theo BHT cái này có hoàn toàn đúng không?

Tibu: Không Người này đang nói mà không biết mình đang nói cái gì. Từ bi mà không lấy "tình thương gia đình" làm bàn đạp thì là từ bi của quỷ sứ. Người này tu theo Dracula hihhi

Hỏi: Hồn của các con vật với con người có gì khác nhau không? Làm sao BHT nói chuyện chúng hiểu được?

Bé Hạt Tiêu: Nếu chúng ta hiểu thế giới tâm linh theo cách chúng ta hiểu về thế giới vật chất thì thật là khó hiểu lắm... cũng như cá ở dưới nước thì bơi, chim ở trên trời thì bay và người thì phải đi và chạy thôi... hihhi

Khi có màn ti vi thì BHT có thể hiểu được tất cả các thứ tiếng... và tất cả âm thanh của muôn loài... trong cõi vô hình người ta không dùng miệng để nói mà là tư tưởng để hiểu ý nhau không có thân xác thì làm gì có miệng và tiếng nói nữa...

Linh hồn con vật hay linh hồn con người thì cũng đưa đi vậy thôi.

Linh hồn con vật thì nó mê mờ và ù lì hơn, ngu muội hơn con người rất nhiều... Con người hơn con vật nghe được và có trí thông minh hơn, con người có cơ hội nhìn được ông Phật, thấy được ông Phật trên hình và hiểu được có ông Phật trên đời này... và có cách tu của ông Phước... còn con vật thì không có được cái may mắn và phước đức đó...

Hỏi: Các vị Tiên là ai vậy, họ chưa phải người giác ngộ sao, hình dáng họ ra sao và có nhiều phép thần thông không?

Bé Hạt Tiêu: Là những linh hồn có nhiều tánh tốt, khi chết họ được lên trời và thành tiên. Theo BHT biết là vậy, còn cách nào để thành tiên nữa hay không BHT không biết. BHT cũng có chỉ cho tiên tu tập nữa, họ tập hay lắm.

Họ chưa có giác ngộ vì họ chưa tu theo cách của ông Phật và ông Phước chỉ.

Họ có nhiều hình dáng tùy theo mình thấy hay tùy theo họ muốn.

Họ là vậy mà chữ thần thông gì đâu, thì Tiên là phải như vậy đó.

Hỏi: Linh hồn không có hình dạng cố định phải không BHT, vậy làm sao để phân biệt các linh hồn khác nhau?

Bé Hạt Tiêu: Không.

Tất cả những cái nhận biết đó đều do màn tivi làm cho mình biết, màn tivi cũng y như cái computer của anh vậy đó, anh cho cái anh không biết vô và hỏi thì nó tự động trả lời cho anh biết... Nó hay lắm anh ơi.

Hỏi: Mỗi kiếp là linh hồn mang một sắc thái tính cách khác nhau, vậy đâu mới là cái "tôi" thật của một linh hồn?

Bé Hạt Tiêu: Thật ra không có cái "tôi" nào hết, cũng như BHT anh đã từng thắc mắc "con gà có trước hay cái trứng có trước" vậy, chẳng có cái nào trước tiên hết. Anh đang có cái "tôi" mà anh không có cái "tôi" nào cả! hihi

Tất cả trong cuộc sống này chẳng có cái gì "thật" cả, toàn là "giả" hết cả đó anh ơi, kể cả cái thân xác anh đang mang đây cũng "giả" luôn, nên chỉ làm sao anh đi tìm cho ra cái "tôi" nào thật bấy chừ! hihi

Anh thấy sắc thái này thấy cái nọ đó đều do Nghiệp lực của anh tạo ra đó. Không có sự khởi đầu mà chỉ có khúc giữa và kết thúc. Tất cả chúng ta đang ở "khúc giữa" và tập theo ông Phước để đi đến "kết thúc".

CODON: BHT ơi, cho CODON hỏi nếu vậy thì khi linh hồn đi đầu thai thì họ có thể chọn lựa giới tính cho họ được không? Hay giới tính còn tùy thuộc vào "phước báu" của họ?

Bé Hạt Tiêu: Linh hồn đi đâu thai không tự mình lựa chọn được giới tính, mà tùy thuộc vào "phước báu" của họ trong tiền kiếp đã tạo ra.

Bồ Đề: Ông bà ta thường nói con người ta có 3 hồn 7 vía, đó là đàn ông. Còn đàn bà thì là 3 hồn 9 vía lận.

Theo bé thấy thì đúng không? Dựa vào cơ sở nào mà ông bà ta có cái kết luận kì lạ như vậy.. !?

Nếu đúng thì Bđ thấy ông trời cũng thật là bất công mà, không phải nói là nam nữ bình đẳng à, làm sao mà phái nữ lại nhiều hơn phái nam tới 2 cái vía luôn... hihi

Mấy chuyện này Bđ thắc mắc thật lâu rồi mà hông tìm được lời giải đáp.

Bé hạt tiêu giúp Bđ giải đáp với nhé.

Bé Hạt Tiêu: Bồ Đề ơi! Không phải một mình BĐ thắc mắc những điều Ông Bà mình làm và nói không đâu, mà BHT cũng có một lô thứ thắc mắc nữa đây nè! hehehe

BĐ hỏi BHT, còn BHT biết hỏi ai bi giờ! hihi. Thui bi giờ cũng ráng trả lời cho BĐ trước nhen, còn thắc mắc của BHT cứ để đó cái đã, hôm nào có dịp sẽ đem ra xử... hihi

Cái vụ "hồn hồn vía vía" này thì lâu lâu BHT cũng có nghe Mẹ hay kêu là "làm người ta hết hồn, hết vía hà" (tại vì làm Mẹ giật mình đó mà) ai dè đâu bữa nay lại có người hỏi cái vụ này nữa chứ...

Theo BHT biết thì xung quanh con người ta có một vùng hào quang, được chia thành 3 lớp:

- Cái gần với thân thể mình nhất gọi là: Thể Vía
- Cái lớp kế đến là Thể Trí.
- Cái lớp nữa là Thể Hồn.

Không biết ở đâu ra mà Ông Bà lại kêu là: "ba hồn bảy vía như vậy nữa... còn trai thì 7 mà gái thì 9 cái vụ này thì" BHT bí rì luôn đó?

Theo BHT thấy thì hồn có thể bị cắt ra thành nhiều mảnh do mình cắt thịt hay xẻ thịt mà có hiện tượng này... vì khi Mẹ cắt thịt bò thì BHT thấy vậy đó, rồi BHT mới dùng màn ti vi của mình đi thu góp lại hết tất cả mảnh hồn đó lại để ráp thành một mảnh hồn nguyên vẹn thì mới

đưa đi lên trời cho tu được. Vì nếu thiếu mảnh nào thì cái hồn đó sẽ không đầu thai lại được.

Có những trường hợp khi giận dữ quá hồn bị nổ tung sẽ biến thành những sinh vật li ti nhỏ xíu xíu đó, như những con kiến chẳng hạn có khi nguyên cả một ổ kiến là một linh hồn bị nổ tung mà thành đó, cái đó thì "vạn kiếp bất siêu sinh" rồi đó (BHT ăn cắp cái câu này trong phim bộ của Mẹ coi đó... hehe giỏi hông? Coi tivi với Mẹ cũng chơi màn tivi để đưa vô mới hiểu nổi đó BÐ ơi! hehe) Mỗi một chú kiến con là một mảnh linh hồn đó, thì thử hỏi làm sao mà chấp lại đây, lúc thì con này chết lúc khác con kia chết nó lung tung hết...

Vậy thì BÐ đừng có giận mà hồn bị xé tung ra nhiều mảnh nhé, chứ không có "ba hồn bảy vía" gì đâu... Ông Bà nói... hông dám nói vì sợ bị cú đầu!! hihi

Hỏi: Linh hồn của những người nổi tiếng hay có nhiều công hiến (như Bác Hồ chẳng hạn) thì có khác gì với các linh hồn của người bình thường không?

Bé Hạt Tiêu: Nổi tiếng? : Con người ta, thân thể này cũng chỉ là đồ giả thôi, thì "tiếng" cũng là giả, giả là không có thật. Nổi một cái "không thật là KHÔNG CÓ GÌ HẾT"! Không có nổi mà cũng chẳng có tiếng... là KHÔNG! Bác Hồ là ai? BHT không biết, người đó có quen với ông Phước không? Tất cả không là gì hết nếu không TU!

UME: Cái hồn dân tộc trông nó như thế nào?

Bé Hạt Tiêu: Câu này BHT không hiểu là sao hết!

Ruồi Sinh: Bé Hạt Tiêu ui, RS không hiểu cái chỗ này: thân thể chúng ta có hàng tỉ vi khuẩn, vi trùng, siêu vi trùng... và vô số con rệp sống trên da chúng ta cho dù chúng ta có tắm rửa thật sạch thì dưới kính hiển vi phóng đại nhiều nhiều lần vẫn thấy chúng đang sống tinh queo lúc nhúc. Vậy thì cho RS hỏi:

Vi khuẩn, vi trùng, siêu vi trùng. v.v..... nó có thần thức hay không, nó có khả năng triển vọng tu thành Phật hay không?

Bé Hạt Tiêu: Có hai cách để linh hồn biến mất.

- Nếu mà tâm tánh tốt đẹp hiền hòa thì khi linh hồn thấy ánh sáng đẹp để tự nhiên bị cuốn hút vào và hòa tan vào cái ánh sáng đó tức là đi vào Niết Bàn.

- Còn cái thứ hai biến mất là: Khi cái linh hồn mà quá xấu đến nỗi mà Địa Ngục cũng chẳng thể vào thì cái linh hồn đó nổ tung xé nhỏ ra từng mảnh vụn như cám hay còn nhỏ hơn cám, nhỏ đến độ chúng ta không thấy mà vẫn có nó vì những sinh vật bé xiu đó không thể mang cái linh hồn lớn được.

Những linh hồn càng xấu chừng nào thì càng bị xé nhỏ ra nhiều chừng nấy thì cái thể xác càng nhỏ... Bị rơi vào những cái kiếp như vậy thì rất khó mà ráp lại cho toàn vẹn một mảng linh hồn lắm chứ đừng nói gì đến những chuyện khác... Mấy cái con Vi khuẩn, vi trùng gì đó, rận rệp chi chi đó là từ những linh hồn quá xấu này mà ra đó... Khó lắm... không biết đến đời kiếp nào mới có thể thành người lại thôi chứ chưa nói đến chuyện gặp ông Phước mà tu cho thành Phật.. ! hihi.

Ruồi Sinh: Bé hạt Tiêu nhìn nhận thân thể Bé Hạt tiêu đang xài và thân thể RS, mọi người, thú vật v.v..... như thế nào?

Bé Hạt Tiêu: Nói sao bây giờ hớ! Ví như RS đi mượn sách ở thư viện về đọc vậy.. Đúng ngày thì phải đem trả lại cho thư viện... hihi. Thì thân xác này của BHT hay của mọi người và con vật đến trong cõi này cũng như những quyển sách được cho mượn xài đỡ trong một thời gian nào đó, khi đúng kỳ hạn thì phải trả nó lại cho thư viện vậy thôi... Kỳ hạn trả lại là lúc mình phải ra đi về cõi khác đó... Hehe!

Tất cả không có gì là thật đâu RS, BHT đã nói điều đó ngay từ bài đầu tiên rồi mà... Thật khó cho mọi người khi phải suy nghĩ như vậy. Vì nếu linh hồn chưa thể tự mình rút ra rồi bỏ thân xác để đi qua một cõi khác thì khó mà suy nghĩ như thế được... Khi mà RS đi qua đi lại giữa những cõi khác rồi thì khi đó RS mới cảm nhận được là còn có nhiều cõi khác mà mình có thể tồn tại chứ không phải chỉ có một mình cõi trần này đâu, thì lúc đó RS sẽ dễ dàng chấp nhận cái suy nghĩ mình chỉ là vật mượn tạm, trong cõi làm người này là thế nào!

YB: Các vị Phật và Bồ Tát có thể hào quang hay là thể linh hồn không?

Bé Hạt Tiêu: Có. Họ có là do Tâm Nguyên mà ra. Chúng sanh cần họ ở thể gì thì họ ở thể đó.

Vietnamese: Mến chào Bồ Tát Bé Hạt Tiêu!

Xin được gọi bằng Bồ Tát vì những gì BHT làm thật như Bồ Tát cứu vớt chúng sanh vậy.

Lời đầu tiên là vietnamese rất mến phục khả năng tu tập của Bồ Tát BHT và vietnamese chúc Bồ Tát BHT với khả năng của mình giúp đỡ được nhiều người hơn nữa.

Vietnamese xin hỏi BHT vài vấn đề nhé, mong BHT hoan hỷ

Có khi nào mình xuất hồn ra đi lang thang mỗi đêm như BHT gặp những cảnh giới khác mình không thể quay về không? hoặc là lâu mới về đến xác thân của mình? Vì các cõi khác thời gian khác với cõi Ta Bà của mình mà đúng không nè?

Tibu: Bé Hạt Tiêu đang lo cho ông ngoại bị bệnh nên tibub trả lời thay:

Ra đi như vậy rất là nguy hiểm: Lúc đầu thì ít khi gặp trở ngại gì lắm. Nhưng sau này thì sẽ bị người khác nhận dạng và bay theo mình (Sợ thấy bà luôn đó). Sau nữa thì gặp những người có binh khí. Tới đây thì thông thường là bị điện.

Riêng Bé Hạt Tiêu ra đi có hộ thân nên có khi Bé lên Liên Hoa Tạng và bị con rồng nó nuốt, lúc đó Bé chỉ làm theo lời của tibub thì nó phun Bé ra. Chuyện này nói lên cái sự nguy hiểm khi đi chơi bằng kiểu này.

Rắn Con: Con người dùng 2 thứ để tu tập: linh hồn và thể xác. Trong một giai đoạn nào đó, thể xác luôn đi sau linh hồn. Ví dụ như linh hồn khi bung ra khỏi xác (lúc mình ngủ hoặc tập) thì có thể tập lên Tam Thiên nhưng khi thể xác tập thì chẳng ra gì cả. Cũng chính vì vậy mà hai bên không bắt nhịp với nhau được?

Bé Hạt Tiêu: Hầu hết mọi người đều bị sự không đồng bộ giữa thể xác và linh hồn như thế.

Có người thì thể xác tập mà linh hồn không chịu tập. Người thì linh hồn tập mà thể xác lại không tập. Chính vì điều đó mà chúng ta gặp phải rất nhiều trở ngại trong việc tu tập, không tiến được.

Đó cũng chính là do Nghiệp ngăn cản chúng ta mà tạo nên sự không đồng bộ đó.

1/ Cho nên Sám Hối trong khi tập là điều rất cần thiết để cho mình tập được.

2/ Giữa linh hồn và thể xác cần phải có một sự thỏa thuận đồng bộ có lợi cho đôi bên:

Mình phải dạy cho lý trí mình suy nghĩ như vậy về thể xác của mình:

Nè ông:

- Tui làm cái này cho cái thể xác tui!
- Tui phải tập cái này cho ngày mai tui được tốt hơn và cho đời sau tui tốt đẹp hơn.
- Tui không bao giờ đơn độc vì bên tui luôn có linh hồn tui đang tu tập cần mẫn.

Lập đi lập lại với nó như vậy, để nó nhập tâm và lập thành một tâm niệm để Linh hồn với thể xác hòa nhập cùng nhau.

Rắn Con: Vậy, nếu linh hồn của một tu sĩ ham tập nhưng thể xác lại không có hứng thú gì mà lại cảm thấy tập là một cực hình thì họ sẽ đi về đâu?

Bé Hạt Tiêu: Linh Hồn và Thể xác ví như hai người bạn thân phải chung sống suốt đời với nhau, họ đã dính chặt với nhau như "lưỡng thủ quá nhân" (cái này là Mẹ thường hay nói vậy đó...). Một có tu tập thì làm toàn chuyện tốt, còn một không tu thì làm toàn chuyện xấu. Thế là họ cứ giằng xé nhau giữa cái đúng và cái sai, cái muốn đi lên và một cái thì cứ muốn đi xuống... nên họ sẽ đi về cõi trung giới (là nơi Trái Đất này) chứ chẳng lên hay xuống gì hết...

Chương 32: Linh hồn đi đầu thai

CODON: CODON nghe một vị cao tăng nói "nếu con muốn là trai con sẽ được làm trai, nếu con được làm gái thì là gái" đó. Vậy là ước nguyện kiếp sau được làm con trai của CODON "tiêu tán đường" rồi huhuhu...

Cảm ơn BHT ghen.

Bé Hạt Tiêu: Muốn như vậy theo BHT thì chưa đúng lắm vì:

- Do phước báu
- Do nghiệp lực đem mình đi và nhiều thứ nữa.. v v...

Như BHT lúc đi đầu thai BHT muốn mình là trai như lại là Thị Mệt! hihihhi

Nhưng bây giờ mình biết là "Phước báu" quyết định thì mình chơi cho thật nhiều Phước báu vô là cỡ nào mình cũng tới được mà... Vậy thì CODON đừng có nản lòng cái ước nguyện làm con trai của mình nữa mà hãy cố lên thì sẽ còn "nguyên tán đường" để dành kiếp sau ăn đó!

Tnt: tnt có một ít thông tin về chuyện làm sao thành con trai và sao thành con gái.. và sao thành... !

gửi CONDON tham khảo thêm cho vui!

[...]

tibu2tibu: Trời! dùng cái font "viết tay" này mới là "ngầu" đó nghe. Trước hết phải biết làm sao mà có thể sinh ra đứa con gái, hay là đứa con trai. Muốn sinh ra được đứa con thì phải có rất là nhiều yếu tố: Như là "Tử Cung" phải không bị bệnh tật, hệ thống "dây chằng" đủ mạnh và "cái trứng" lại không bị khuyết tật và sức khỏe của bà mẹ phải đủ mạnh để mang thai nhi. Về phía đàn ông thì sức khỏe phải đủ mạnh để có đầy đủ tinh trùng, và những tinh trùng này lại không bị khuyết tật. Và cả hai phải cùng là một rhesus hoặc là cộng (+) hết, hoặc là trừ (-) hết. Còn nếu cộng (+) mà gặp trừ (-) thì thai nhi sẽ bị vấn đề là không đậu thai, hay có trường hợp là gây tử vong cho bà mẹ khi mang bầu! Đó là phần thể xác, còn phần tâm linh thì phải có 1 linh hồn (hay là thần thức) nó đang luân quần ở gần đó và linh hồn này cùng có một

"tâm ý" với hoặc là người cha, hoặc là người mẹ, hoặc là cả hai. Và trong một vài trường hợp đặc biệt thì linh hồn lại hoạt động độc lập: Nó lại không giống ai cả! Bây giờ bàn về sự thành lập của đứa con trai:

Linh hồn thấy hai vợ chồng đang nghiên cứu và lại để ý đến nét đẹp của bà mẹ, thế là nó lại thấy chính nó đang làm tình với Mẹ của nó nên nó đầu thai làm con trai. Ngược lại tình trạng "điên đảo mộng tưởng" ở trên thì nó sẽ là con gái. Bây giờ tới bán nam... trai. Có nghĩa là con trai lại ưa con trai. Trước hết đây là một linh hồn độc lập, nó hoạt động một mình và không theo quan niệm của ai hết. Kế đó, nó bị cái tật là hay thủ dâm, và khi nó thấy hai vợ chồng nghiên cứu nhau thì nó lại thủ dâm và nó bị cuốn hút do nét đẹp của cha nó nên nó là con trai và sau này khi có dịp thì nghiệp quả sẽ trở ra là nó là "thằng ưa con trai". Tương tự như vậy khi có đứa con là "con gái nhưng lại đi ưa con gái"

[...]

TLT: Đầu thai

Khi nào thì linh hồn (ở cõi Phật nha Bé) có đủ điều kiện đi đầu thai - Ở đó có ông Bồ Tát Địa Tạng (hay Ông nào tương đương) quyết định ghi sổ đến thời điểm họ đi đầu thai? hay là do đến thời điểm Ba Mẹ của linh hồn đang "gặp nhau" ở đâu đó, nên linh hồn bị xui khiến lẹ lẹ "trón tu" để đi gặp Ba Mẹ và... chui vào (nghiệp xui khiến)?

Bé Hạng Tiêu: Theo BHT biết thì những linh hồn trên đó trước khi muốn đi đầu thai thì phải hỏi qua một vị Phật thì sẽ được biết là có được đi hay chưa. Khi được chấp nhận đi linh hồn sẽ đi tìm cha mẹ để đầu thai theo phước báu của nó và khi nó chui vào nhập thai thì lúc đó nó mới bắt đầu chịu nghiệp của nó..

TLT: Người tu cao cấp thì họ sẽ chủ động?

Bé Hạng Tiêu: Đúng! Như ông Phật là chủ động tìm cha mẹ của mình được đó.

TLT: Linh hồn "tu rồi" nhập thai --> nếu người Mẹ cùng "trình độ" thì linh hồn nhập vào và sống được? Hay linh hồn và Mẹ phải có nhân duyên kiếp trước thì mới ok- vào được?

Bé Hạt Tiêu: Linh hồn tu rồi hay muốn tu nếu được nhập thai với người mẹ mà cũng có tu tập thì khi vào đó linh hồn sẽ thấy êm ái dễ chịu vì khi người Mẹ tu thì cái côi (trong bào thai) cũng như là côi A DI ĐÀ PHẬT vì tâm mẹ có Phật và suy nghĩ của Mẹ hướng về Phật, giữa mẹ và linh hồn có chung sự tương đồng... nên Thai cảm thấy được sự nhẹ nhàng yên tĩnh giống như côi ở A DI ĐÀ PHẬT... Thường thì có nhân duyên từ nhiều kiếp với nhau rồi...

Khi hội đủ điều kiện là cả Mẹ và thai đều có tâm tương thông nhưng đôi lúc vẫn không thể giữ được vì còn rất nhiều điều kiện khác nữa... Phước đức của Mẹ và nghiệp quả của linh hồn khi nhập thai... nhiều chuyện xảy ra lắm... nên khó nói lắm...

Tibu: Nói thêm chỗ này:

Tuy nhiên một đôi khi người Mẹ khi sanh ra lại mang cái nghiệp là không có "chánh tâm" nên tử cung bị méo, và khi đó thì người con từ côi A Di Đà đi vào thì bị táng vào vách của tử cung. Mỗi lần bị va chạm như vậy thì đứa con tương lai lại bị quên đi một phần nào đó nguyên lực của mình. Do mình (đứa con tương lai) ngu đi nên khi được sanh ra thì không còn nhớ là mình phải làm gì! Cũng có người quên luôn, cũng có người lại được những tu sĩ trừ danh mò ra và nhắc lại cho cách tu hành. Khi được nhắc lại thì cũng tu cả ạch, cả ụi. Nhưng một khi đã có trón thì cũng ngon lành như ai vậy đó hihihihi. Đó là nói về người Mẹ.

Nay lại nói về người con: Khi bay vào không gian với vận tốc ánh sáng thì có khi bào thai lại nhớ đến những chuyện tình vớ vẩn và khi lo ra như vậy thì khi vào tử cung của Mẹ thì bị va chạm vào vách của tử cung. Tuy rằng đây là một cái tử cung rất là tốt mà đứa con tương lai **do bị lo ra mà không thể tránh được sự va chạm này nọ. Càng bị va chạm thì càng bị u mê.**

TLT: Linh hồn lớn/nhỏ

Đã là linh hồn, tách biệt thân rồi, tại sao lại có bé, trẻ, già hỉ?

BHT thấy linh hồn theo bé, trẻ, già, trai, gái, lớn nhỏ này tùy thuộc vào cái linh hồn (người/súc vật) mà người ta vừa trải qua phải không bé? (VD 1 cô chết ở tuổi 50 thì BHT thấy linh hồn này là 50 tuổi)

Bé Hạt Tiêu: Cái này mới khó để nói đây, nhưng BHT sẽ cố gắng nói theo cái thấy và cái hiểu của BHT nhen (nếu con nói không đúng thì ông Phước sửa lại cho con với nhen! hehe)

- Linh hồn dùng lại được, thân thì chết qua từng kiếp sống, lúc kiếp là người, lúc kiếp làm súc vật.. v v v..

- Khi linh hồn lên trên đó họ đều tập hết thì ai cũng có màn tivi hết... Khi nhìn vào cái màn ti vi, nếu cái màn tivi nhỏ thì mình nói là em bé... và khi đó dùng màn tivi để nói chuyện mình cũng nghe được cái giọng nói là con nít hay người lớn...

Đồng thời nói là họ không có thân vì cái thân của họ nó không có cảm giác giống như mình nằm mơ thấy người thân mình bỗng ôm choàng lấy nhưng không có ai hết vậy đó... mình thấy cái hình ảnh đó nhưng đụng vào thì không có thấy gì hết... họ cũng có thân như mình và cũng ngồi xếp bằng tu tập vậy đó... nhìn thấy vậy như thân đó là bằng ánh sáng tạo thành...

Làm sao để biết trai hay gái?

Con gái thì có cái bót (mà giống như người mình lúc sanh ra đã có sẵn) màu hồng bên cánh tay phải.

Con Trai thì có cái bót màu xanh da trời bên tay trái...

Nhìn vào cái đó thì mình biết linh hồn là gái hay trai...

Thường thì không biết được tuổi chính xác của họ vì cách tính thời gian giữa cõi này và cõi khác không giống nhau...

Tibu: Cũng nên nhớ là trên là cõi A Di Đà Phật. Nhưng còn ở cõi "Trung Giới" thì già là già, trẻ là trẻ, gái là gái, Trai là trai. Ở cõi này thì linh hồn vẫn mang những khuyết tật mà mình đã sinh sống trong kiếp vừa rồi. Một số rất là ít do việc thiện mà mình đã làm thì có thể điều chỉnh linh hồn mình được lành bệnh. Tuy nhiên, tuy là cõi "Trung Giới" thì cũng có những Bồ Tát hoạt động trong cõi này, họ cũng đi tìm và nhắc nhở với những linh hồn đầy thiện nghiệp là ở cõi này chỉ dùng sự tập trung tư tưởng thì cũng có thể tự chữa được những bệnh nan y. Và dĩ nhiên cũng có người làm theo và từ mù đã thành sáng mắt. Từ bại liệt có thể đi đứng đàng hoàng, từ cụt, cùi, què... nếu họ nghe theo và tập

trung tư tưởng thì đều có thể tự chữa được bệnh của mình như thường. hihihihhi.

TLT: Sau 1 thời gian ở cõi nào đó (VD cõi Phậ) thì linh hồn có thay đổi bên ngoài không: -thay đổi già hơn - do thời gian? - thay đổi trẻ hơn - do tu tập cái gì đó?

Bé Hạt Tiêu: Sau một thời gian tu tập lâu năm thì cái linh hồn có ánh sáng to và hào quang lớn hơn.

Nó không có chuyện già trong đây! hihi

TLT: Khi linh hồn đến lúc phải nhập thai, mà phải chết (hư thai). thì BHT thấy là linh hồn đó là linh hồn đứa bé phải không nhỉ?

Có khác nhau ra sao giữa linh hồn đứa bé và linh hồn "đứa lớn" (loại phần hình hài ra)? Vì có lần TLT có hỏi bé và biết là thường linh hồn không nhớ gì về quá khứ cả --> nếu vậy thì "tâm hồn"ai cũng giống như con nít nhỉ?

Bé Hạt Tiêu: Linh hồn thì lúc nào cũng là linh hồn... nó được dùng tới dùng lui trong nhiều kiếp sống của mình... chỉ có cái thân xác này nên mình mới phân ra già trẻ lớn bé... thân là cái áo cho linh hồn nên lúc cái áo nhỏ, cái thân nhỏ thì kêu là nó nhỏ còn linh hồn thì không già không trẻ không lớn không nhỏ nó chỉ là Linh hồn vậy thôi. Nếu mình tập, linh hồn có tập thì mình có nhớ về tiền kiếp của mình... tất cả người được đưa về A DI ĐÀ PHẬT để tập thì họ sẽ nhớ lại được, còn người ta đi vào cung trời khác không có tu tập thì họ không nhớ gì hết. Khi nhập thai rồi và sanh ra thì không nhớ gì nữa... nhưng lại tập thì lại nhớ lại tiền kiếp của mình thế nào...

BHT là con nít, tâm hồn con nít với cái thể xác con nít của mình... nhưng sự hiểu biết của BHT được nhớ lại từ cõi 41 kiếp sống của mình... và linh hồn của 41 kiếp sống hay hơn nữa mà BHT chưa nhớ hết nỗi...

Lotus123: BHT ơi, khi tu đến nhập Niết Bàn thì linh hồn còn tồn tại hay không? Và nhập Niết Bàn rồi có thể tái sinh, luân hồi theo nguyên lực để tiếp tục độ sinh hay không?

Bé Hạt Tiêu: BHT thì chưa vô chỗ đó. Nhập Niết Bàn thì linh hồn đã tan ra và hòa nhập vào trong ánh sáng chói lọi rực rỡ và đẹp đẽ của mặt trời luôn rồi. Nhập vô Niết Bàn thì không còn tái sinh hay luân hồi khứ hồi gì nữa hết..." bye bye! never see you again!"

Ông Phật bự không có nhập Niết Bàn đâu, ông ngồi ở trên trời tập với BHT và mọi người hằng ngày mà... Cứ lên trên đi thì sẽ thấy ông liền hà...

Muốn luân hồi hay khứ hồi thì đừng vô Niết Bàn, vô đó thì hết bàn luôn rồi! Hihi

Ông Phật bự gọi BHT là Bồ Tát!

BHT muốn tái sinh hay khứ hồi đều do BHT tự mình làm được, tự mình lựa chọn cha mẹ và nơi tái sinh theo ý của mình được... Tuy là cũng có đời sống như mọi chúng sanh hữu hình khác, nhưng sẽ không còn bị nghiệp chi phối nữa...

Vì sao không bị nghiệp chi phối nữa? Vì là Nghiệp thì đã trả hết mới thành Bồ Tát và khi ra đi đầu thai lại cũng chẳng phải do Nghiệp đưa đi mà tự mình quyết định sự ra đi đó của mình...

Khi sống và làm việc là theo cái nguyện và lời hứa mà làm thì không có để tâm vào những việc gì khác cả, tất cả mọi việc xảy ra, đến và đi không giữ lại trong ý nghĩ của mình... không có gì quan trọng, không có gì phải bận tâm... không có gì là thiệt của mình, có gì phải mất và có gì phải còn đâu mà bận tâm... cái gì cũng mượn tạm xài đỡ cho qua ngày trong khi mình làm công chuyện thôi đó mà... Khi xong việc thì trả lại cho tất cả và ra đi thế thôi... Thì Nghiệp ở đâu mà có nữa.

Đừng giữ lại trong ta cái gì hết, tiền bạc, của cải, kể cả thân xác này và cái gì gì cũng vậy... xài xong thì để lại và ra đi vì mình không thuộc của nơi nào cả, mình ở khắp mọi nơi mà mình cũng không ở đâu cả! Phải vậy không hở ông Phước?!!

Tranhung61: Bé Hạt tiêu thật tuyệt. Địa Ngục hay thiên đàng là từ tâm. Đầu vào của Địa Ngục là tham sân si, là ngay từ cuộc sống hiện tại. Còn đầu vào của thiên đường là từ bi hỷ xả. Bé công phu phân thân cứu vớt linh hồn từ Địa Ngục lên LIÊN HOA TẠNG, Bé đưa họ lên đó

sau đó nhìn lại thì thấy Địa Ngục nhiều khủng khiếp phải không. Nhiều do vô minh của thiên hạ mà sinh. Khi du lịch sang Singapore thấy họ sạch thế, Việt Nam sao lộn xộn thế, có phải do trình độ thấp không. Do vô minh nên dân số Địa Ngục rất đông. Hội HTN miệt mài làm việc đến bao giờ vệ sinh sạch sẽ Địa Ngục bây giờ.

Hay ta đổi mới phương pháp một tí có được không, Tham sân si đường ray đưa ta đến Địa Ngục, trí tuệ đưa ta lên thiên đường. Nếu ta dùng định lực mạnh mẽ của Hội HTN ĐỘ SINH cho những người đang cầm trong tay thể vận của thế giới như các vị nguyên thủ quốc gia, các chủ tập đoàn top, nếu độ cho họ biết hướng chân thiện mỹ, bỏ xa tham sân si. Vì họ là đầu máy nên họ sẽ kéo đoàn tàu đi theo hướng đó. Thế là thế giới trở nên Cực Lạc là thiên đường thực tại mà không phải truy tìm đâu xa, và sẽ ít người nhập hộ khẩu vào Địa Ngục, hội HTN sẽ bớt tốn công đi dọn Địa Ngục có phải không? Hội HTN độ sinh các các ông tai to mặt lớn quyết định đến quyết sách quốc gia, còn các hội viên khác của HSTD thì tùy định lực mà độ sinh cho người kề cận, chúng ta cùng làm cùng cộng hưởng tạo cuộc tổng vệ sinh ngay trần gian này.

Bé Hạt Tiêu: Con chỉ đem những linh hồn đó lên tới A DI ĐÀ PHẬT thôi chú ơi! hihi.

Nobtiba: BHT có viết: "Linh hồn sẽ trở lại cuộc sống làm người để học những bài học mà họ cần phải học". Vậy bài học đó là gì?

Bé Hạt Tiêu: BHT biết là họ cần phải học. Khi còn là linh hồn thì họ luôn muốn tu tập và họ nghĩ rằng mình cần một thể xác để tu tập thế là họ đi nhập thai, nhưng khi họ nhập thai và sinh ra đời thì họ không còn nhớ gì hết. Nên họ cũng không nhớ là mình phải học bài học gì luôn và cứ đầu thai thì quên khi chết đi thì linh hồn lại nhớ và cứ thế họ cứ mãi trôi hoài trong sinh tử luân hồi là vậy.

Bài học họ cần phải học đó là Tu Tập theo cách mà ông Phước đã chỉ cho BHT đó.

Nobtiba: Sao sau khi sinh ra ta lại bị mất hết trí nhớ về kiếp trước? Vậy nếu BHT có nguyện được đi đầu thai thì còn nhớ được không? Việc mất trí nhớ là do tự nhiên hay do cái gì quy định? Nếu không còn

nhớ nữa thì những linh hồn tu tập cao và muốn được đầu thai đầu còn ý nghĩa gì nữa?

Bé Hạt Tiêu: Những tư tưởng không định hướng sẽ tạo thành một cơn gió lốc xoáy theo kiểu hình phễu đi theo vòng tròn xoắn ốc, sức xoáy và sức cuốn của nghiệp lực tạo nên những cú va táng kinh cho linh hồn đi đầu thai đã làm cho linh hồn không thể nhớ được kiếp trước khi mới sinh ra. Nhưng nếu linh hồn đó, người đó đến bảy tuổi được dạy cho tu tập theo cách của ông Phước đã chỉ cho BHT thì họ sẽ nhớ lại quá khứ tiền kiếp của mình một cách rõ ràng và đầy đủ.

BHT nguyện đi đầu thai có còn nhớ không? Nhớ, vì là người có Tu Tập mà.

Việc mất trí nhớ là do tự nhiên.

Khi Linh hồn tu tập cao thì họ luôn có những tâm nguyện, việc họ đầu thai trở lại là vì tâm nguyện mà đi, thì vì tâm nguyện họ sẽ biết mình phải làm gì khi xuống cõi trần. Đó là ý nghĩa họ đi đầu thai.

YB: Thể xác không còn nữa thì cái gì (thể nào) tiếp tục tái sinh (khi vẫn chịu luân hồi)?

Bé Hạt Tiêu: Sau khi không còn thân xác thì chúng ta vẫn còn đời sống của Tâm Linh.

- Tâm Linh: là gồm Tâm thức và Linh hồn

* Linh Hồn: Là một dạng thân thể bên kia cõi giới vô hình, ở thể hào quang ánh sáng.

Mọi chúng sinh hữu tình đều có thể Linh Hồn ở dạng gần như giống nhau.

* Tâm thức: là cái dẫn dắt mình đi tái sinh.

Đó là sự tiến hóa về mặt Tâm linh của mỗi chúng sinh thì khác nhau.

Đối với con người thì đó chính là những suy nghĩ tốt hay xấu rồi đưa đến hành động thiện ác tạo nên Nghiệp và sau đó từ nghiệp hình thành nên thân xác để tiếp tục tái sinh.

YB: Chấm dứt vô minh và không còn thể xác (kiếp vô minh cuối cùng) thì mấy thể nói trên (thể linh hồn & hào quang) như thế nào? (có còn hay không, hoặc biến đổi ra sao)

Bé Hạt Tiêu: Khi chấm dứt vô minh thì chúng ta hòa tan trong ánh sáng (Hào Quang) vô biên của vũ trụ.

Vì cơ bản chúng ta không có từ khởi đầu... chúng ta là cái KHÔNG trống rỗng là Hư Vô.

- Cũng có khi đã là chấm dứt vô minh nhưng vẫn tái sanh là do Tâm Nguyên mà đi tái sanh, đó là những Người có Hạnh Nguyên Bồ Tát Đạo.

Thế gian do Tâm Nguyên và Tâm Nghiệp (nghiệp khởi lên từ tâm) dẫn dắt mà hình thành.

Vuacolau: "TỬ"... "CHẾT ĐI VỀ ĐÂU"...?

Bé Hạt Tiêu: Mình không thể chọn được nơi đâu mình sẽ sinh ra

Mình không thể chọn được lúc nào mình sẽ chết

Nhưng chúng ta có thể chọn được nơi mình "CHẾT ĐI VỀ ĐÂU"

Có 3 nơi để về:

1/ Ngay trên Trái Đất này cõi Ta Bà (Trung Giới)

2/ Trên Thiên Đàng là cõi A Di Đà Phật hay về với Chúa.

3/ Là Địa Ngục. Ngạ Quỷ.

Cách chúng ta chọn để đi là do suy nghĩ của mỗi người trong cuộc sống sẽ đăng ký vé về những nơi mà tâm thường ngày chúng ta đã suy nghĩ.

1/ Khi chúng ta quá lưu luyến với gia đình, của cải vật chất với thế gian thì chúng ta sẽ ở lại Trái Đất trong cõi Trung Giới. Gồm có những Linh Hồn như:

- Những tâm hồn thích giúp đỡ người khác thì sẽ trở thành những thiên thần trong cõi này để tiếp tục làm việc thiện giúp người của họ.

- Những tâm hồn đau khổ buồn rầu, tiếc của cải vật chất thì thành Ma, quỷ, hay súc sanh ở lại giữ của...

2/ Là những người phát tâm đi về cõi Phật tu tập thì họ ngày đêm chuyên chú vào việc niệm Phật hay thiền quán, những tư tưởng hướng thượng đó sẽ dẫn họ về Đất Phật.

3/ Là những người ăn nói gian dối, gạt người mưu hại kẻ khác, tâm địa độc ác sau khi chết sẽ bị tư tưởng gian dối, gạt gẫm làm cho sợ hãi

vì những hành động quá ác của mình mà chạy tìm nơi ẩn núp, nên đã chạy về cõi Địa Ngục, Nga quỷ.

Chết là một sự thay đổi chỗ sống cho phù hợp với thể trạng của linh hồn.

Thiên Đàng hay Địa Ngục đều do tâm tạo thì lòng mình muốn đi về đâu hãy tự mình đăng ký vé cho tâm mình với cái nơi đó trước đi...

Là cứ mỗi ngày khi đêm xuống biết mình đi gần về cái chết thêm một chút nên hãy cố gắng vui vẻ nghĩ đến cái nước Thiên Đàng mà mình đang muốn đi về đó, để lỡ Tử Thần có kêu bắt tử thì cũng biết nhớ mình đi về đâu! hihi.

Vuacolau: Cái "SỰ THẬT" này nó xảy ra vô số cách, vô số nguyên do, nhưng chung quy cũng là "CHẾT". Vậy thì chúng ta có cần tìm hiểu những nguyên do mà không có dính dấp gì tới mình không? Khi mà mình không "BIẾT" mình chứ đừng nói chỉ là "HIỂU"?

Bé Hạt Tiêu: Con người ta khác nhau trong cuộc sống nhưng giống nhau trong cái chết.

Chúng ta ai rồi cũng phải chết, đó là một quy luật tất yếu mà không ai tránh được vậy thì ra đi như thế nào là điều không quan trọng. Thời gian sống thì có hạn, đến định kỳ chúng ta sẽ ra đi vậy hãy tự hoàn thiện khi mình còn đang sống và đủ sức, để khi chết không lạc đường về cõi bên kia.

Đời sống là một chuỗi dài học cách làm sao để chết không làm lạc!

Tnt: Chú ơi!

- Mình phải tập làm sao thì mới có thể nhập thai biết, xuất thai biết hờ Chú?

Tibu: Chỗ này có bàn nê:

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=5185.msg21557#msg21557>

(Xem HSTD – Tịnh Độ - Nhất Sanh Bỏ Xứ)

Tnt: Khi đã Nhập Lưu mình còn có thể bị dọa Địa Ngục nữa không?

Tibu: Khi nhập lưu là mình bước vào lãnh vực khó làm bậy ghê lắm rồi. Vì chỉ còn bảy kiếp nữa thôi, nên chuyện gìn giữ thiện nghiệp tự động là cần thiết, y như là hiện tượng bị xỉu khi bị đau quá, hay là mệt

quá, thiện nghiệp tự động đào thải ác nghiệp khi vi phạm với một mãnh lực nào đó. Y như là cái van an toàn vậy đó: hễ mà áp lực quá sức thì nó liền xì ra.

Tnt: ỉ sao khi đã Nhập Thánh mà bị phạm giới thì sẽ bị trả quả ngay trong kiếp hiện tại?

Tibu: Đó là nhân quả đồng thời, bắt buộc nghiệp lực xảy ra như vậy. Vì không có chất chứa, ghim trong lòng (theo cách sống của Thánh Tăng) nên chuyện này đương nhiên xảy ra. Và chỉ cần bị một lần thì tâm thức đủ khôn để hiểu cái giới hạn của mình liền. Tất nhiên là không tái phạm.

Tnt: Với những lần Nhập Lưu có đủ làm dấu ấn trong linh hồn để mình nhớ lại được những gì mình đã tu tập khi nhập thai không?

Tibu: Chỉ khi gần hết như là còn một lần nữa thôi thì Thánh Tăng này biết được là mình nên làm gì và không nên làm gì. Còn những lần trước đó, thông thường là do trực giác là nhiều. Sống kiểu gì thì kiểu, lúc nào cũng có thiện trí thức nhắc nhở Thánh Tăng nên hay là không nên làm những gì! Cho dù có nhốt cấm cố đi chẳng nữa, Thánh Tăng cũng có Thiện Trí Thức nhắc nhở như thường.

Củkhoaisùng: BHT cho BaMe cks hỏi thăm cảnh của tình trạng "chết thiệt" khi "tan tành thành mây khói" là như thế nào?

Ở nhiều bài viết chú Tibu và BHT cũng hay nói đến viễn cảnh nổ tung của linh hồn (khi sân hận) thành đàn kiến mà mỗi con là một mảnh vỡ của linh hồn. Điều này thực sự kinh hãi, bởi lẽ từ đây con kiến lại bắt đầu một quy trình tiến hóa dài đằng đẳng.

Bé Hạt Tiêu: Đây là do chính linh hồn đó lựa chọn cho mình, tự giết họ bằng sự sân hận.

Củkhoaisùng: Tuy nhiên, nếu linh hồn lại tan thành mây, thành khói hay thành lửa, thành nước hay thậm chí là.. biến mất xác (như khi BHT đi lên hay xuống đều tìm không thấy) thì nó có còn đáng sợ nữa không?

Bé Hạt Tiêu: Khi do đi lên không đúng môi trường phù hợp với tần số rung động của linh hồn thì bị sức ép của vũ trụ mà nổ tung ra là do linh hồn không tuân thủ theo quy luật của thiên nhiên:

- Nặng thì chìm xuống và nhẹ thì sẽ bay bổng lên.

Một ví dụ khác cho dễ hình tượng hơn, như bây giờ mình chia ra:

- Điều Thiện (**T**) là: + (+1, +2, +3. +10)

- Điều Ác (**A**) là: - (-1, -2, -3. -10)

- Quả đất này là: 0 nằm ở giữa Thiện (+) và Ác (-)

Tất cả nằm trên một trục thẳng đứng của một đồ thị và 0 là điểm gốc.

Khi mình làm Thiện thì mình sẽ đi lên về phía cực Dương: + **T**

Khi làm Ác thì đi xuống về phía cực Âm: - **A**

Hai phân cực này khi đụng nhau thì sẽ cho ra: (-) (+) = 0

Giả sử như linh hồn có (-5) mà chỉ có (+3) muốn chạy lên thì chỉ chạy đến (-2) không thể nào vượt quá cái mức của (-2) đó được, nếu cứ vượt lên nữa thì sẽ đụng (+2) và kết quả = 0

(anh có thể xem phần minh họa của biểu đồ ở dưới cuối bài)

Biểu đồ này là do chú Tabàtamsur giúp BHT vẽ đó chứ bé không biết cách vẽ để bỏ lên bài viết!

Cám ơn chú TBTS đã giúp con nhen!)

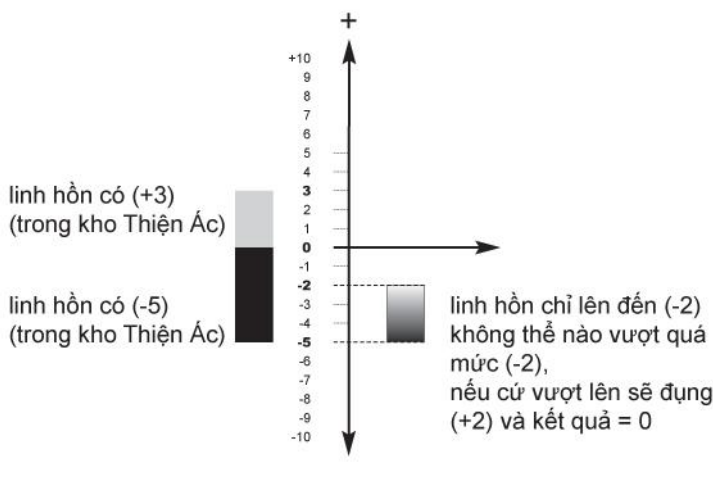
Đó là quy luật nhân quả trong vũ trụ. Nên Ông Phước mới nói **"đừng làm ác quá mà Nhị tìm không ra"**. "Chết mất xác", thì còn tìm ra cái linh hồn, nhưng "chết mất linh hồn" thì póchán.com! ...

củkhoaịsùng: Có lẽ đây lại là... phần thưởng cho những kẻ đại đại ác nhưng xác suất rơi vào kẻ hờ này lại cực cực hiếm chăng?

Bé Hạt Tiêu: Không rơi vào kẻ hờ nào hết dù nhỏ như sợi tóc. Không ai có thể vượt qua quy luật này được. Cõi giới vô hình thì không còn thân xác, nên Linh hồn có bộ mặt rất thật không thể giả tạo hay che giấu vào đâu được. Sự thưởng phạt đó đã nằm ngay chính trong tâm mỗi người. Ta sẽ chịu sự thưởng phạt do Lương Tâm phán xét.

Nó chính là cái nguyên lý trật tự và điều hòa hằng hiện hữu trong vũ trụ. Sự lựa chọn để sống trên Thiên Đàng hay Địa Ngục đều do những tần số rung động phát ra từ tâm của mỗi linh hồn và chính mọi người

phải chịu trách nhiệm về cuộc đời của mình hay lựa chọn những nơi mà mình sẽ đến... ..

Hình: Biểu đồ thiện ác

Juicy: Mình cũng nói leo tí nhân câu hỏi này tại bạn kia thắc mắc. Linh hồn bị vỡ đi, tan thành ánh sáng, vào... Niết Bàn. Tu sĩ tu xì khói, đời này kiếp khác, để rồi vào Niết Bàn.

Hai "Niết Bàn" đó khác nhau thế nào vậy bé?

Bé Hạt Tiêu: !

"Niết Bàn" không có Hai"!

Nhưng hai trường hợp trên là "hai cách" vào:

- Linh Hồn Thánh Thiện khi đó cũng là một vùng ánh sáng nhỏ.

Ánh sáng của Niết Bàn như có sức hút mãnh liệt kéo linh hồn đi về vùng ánh sáng mát mẻ dịu dàng trong sáng đó ... thế là họ bị **cuốn hút hòa nhập vào dòng ánh sáng của vũ trụ** nơi mà mình gọi Niết Bàn.

Thế là linh hồn đã lọt vào Niết Bàn!

Cách trên là một sự thích thú dành cho những linh hồn Thiện Tâm tìm đến Niết Bàn một cách tự nhiên đến không ngờ!

Làm người tốt có lợi không thể nói!

- Tu sĩ tu xì khói đó là có trường lớp bài bản hướng dẫn rõ ràng con đường đi đến Niết Bàn.

Tibu: Thiện và Ác:

Nên hiểu chuyện "không thể" theo ý tưởng như vậy:

Khi Bé Hạt Tiêu đã nói là không thể, có nghĩa là sự tiến triển bị đụng vách tường. Có nghĩa là hết đường đi.

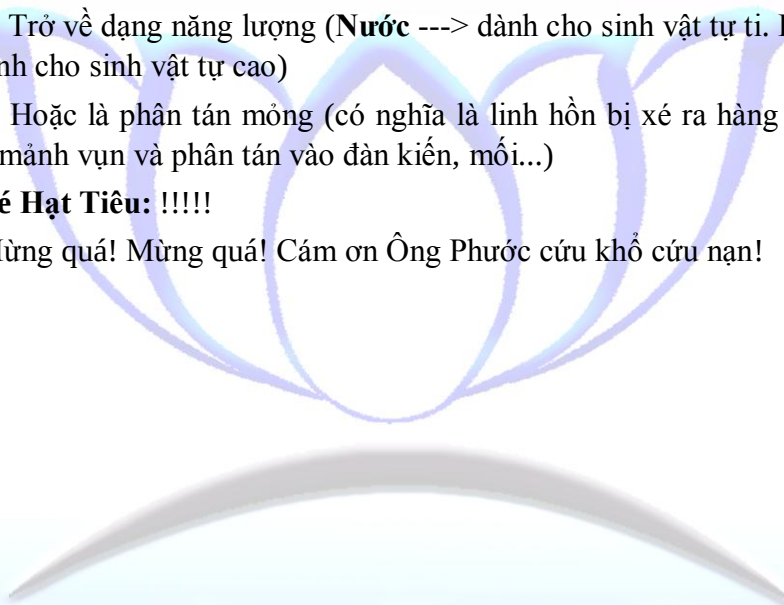
Do vậy, chỉ còn hai cách:

1. Trở về dạng năng lượng (**Nước** ---> dành cho sinh vật tự ti. **Lửa**--> dành cho sinh vật tự cao)

2. Hoặc là phân tán mỏng (có nghĩa là linh hồn bị xé ra hàng trăm, ngàn mảnh vụn và phân tán vào đàn kiến, mối...)

Bé Hạt Tiêu: !!!!!

Mừng quá! Mừng quá! Cảm ơn Ông Phước cứu khổ cứu nạn!

HoaSenTrenDa

Chương 33: Đường đi vào bụng mẹ của Bé Hạt Tiêu

Bé Hạt Tiêu: Lúc đó con đang còn ở dưới Địa Ngục thì bỗng dưng có một con Rồng đến mang con đi. Con hỏi con Rồng là đem con đi đâu? Thì nó trả lời là đem con đi làm Người, rồi con hỏi chuyện gì xảy ra với con vậy?

Thì con rồng nói với con rằng: chúng ta có kẻ thù và cũng có bạn, rồi con sẽ có một người Thầy dạy cho con biết về sự sống và cái chết của cuộc đời, rồi con sẽ có một Chân Sư dạy cho con biết cách Tu Tập và rồi con cũng trở thành một Chân Sư trong tương lai và sẽ có nhiều người đi theo con ...

Xong rồi con thấy mình bỗng dưng to lớn đến lạ thường, to lắm, to hơn cái nhà mà con đang ở (nhà bự lắm đó).

Rồi con lại thấy kẻ thù của con và họ đang tìm cách rượt đuổi con và tìm cách giết con ...

Con liền hỏi con Rồng chuyện gì xảy ra với con khi kẻ thù muốn hãm hại con? thì con Rồng liền nói rằng:

Khi con nghe được hơi thở của gió.

Khi con nghe được tiếng sáo của ngàn lá cây.

Khi con nghe được lời của đám cỏ dưới chân con.

Nhìn thật gần và thật kỹ con sẽ thấy một cô bé rất nhỏ và rất xinh, rất xinh và rất xinh gương mặt như chưa hề có tuổi, đẹp và trong sáng như một cô thiên thần nhỏ bé với mái tóc dài hơn gọn sóng đang ngồi say sưa thổi sáo, người cô bé phát ra một thứ hào quang rực rỡ và ấm áp làm cho muôn thú trong rừng phải dừng chân quay quần bên gốc oak già cùng cô say sưa với âm thanh phát ra từ đôi môi nhỏ xíu xuyên qua cây sáo ấy của cô bé!

Rồi con thấy xung quanh mình trở nên tối thui, Lúc đó con liền lên tiếng hỏi con Rồng: sao con không thấy gì hết vậy nè, Rồng đang ở đâu vậy? Thì lúc đó con nghe văng vẳng tiếng vọng lại của nó rằng: con đang ở trong thân của Mẹ con rồi, chúng ta không thể nói chuyện được nữa, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau sau... Rồi từ đó tới giờ con vẫn chưa hề gặp lại con Rồng của lúc ấy bao giờ.

Thế là con đã nằm gọn trong bụng Mẹ con như thế đó...!

Chương 34: Độ tử ngoài chợ

« on: June 14,2009,10: 55: 46 AM »

Wuyen: BHT ơi! Bé Nhí Hạt Tiêu ơi! mấy nhí hồ biến làm sao mà thịt cá biến thành đồ chay, hết cả hay vậy, BHT kể cho mọi người nghe với được hông? Và bày cho mọi người hồ biến như BHT vậy với nhé!

Bé Hạt Tiêu: Khi nào được Mẹ dắt đi chợ là BHT dọn sạch sẽ mấy cái hàng thịt, hàng tôm, hàng cá cho cả cái chợ đó luôn, đem hết linh hồn của thịt cá tôm gì đó lên trên chơi hết cho phê, hay là Mẹ của BHT làm đồ ăn với thịt hay cá thì BHT dùng màn tivi của mình để nhìn ra cái linh hồn của thịt cá nằm ở đâu, rồi nói với tụi nó là: tụi nó chết rồi, đừng ở lại trong miếng thịt chết đó nữa, hãy theo BHT đi lên chỗ này đẹp lắm mà ở và chơi nè... Sau khi nghe BHT dụ dỗ thì tụi nó đồng ý rời khỏi miếng thịt hay miếng cá mà đi, bỏ lại cái cục thịt hay cái cục cá như một miếng đậu hủ mà thui! hihi

Lúc này thì BHT tha hồ ăn mà không sợ gì hết...

BHT còn biết thêm rằng khi ăn phải thức ăn thịt hay cá, nhất là những con thú mà mang nhiều sợ hãi hay oán giận người giết nó thì linh hồn đó rất là ghê, khi mình ăn nhầm miếng thịt đó vào thì nó sẽ làm mình ói mửa khó chịu và có khi tối lại mình nằm mơ thấy ác mộng nữa, vì khi cái linh hồn của nó đi vào trong cơ thể mình rồi tìm cách đi ra khi nó lạng thang và tìm kiếm như vậy thì cái linh hồn nó lại tìm đến với cái linh hồn trong cơ thể mình và như thế đã làm cho mình có những ác mộng ghê sợ...

Lúc trước khi chưa có màn tivi thì sao cũng được, nhưng khi có màn tivi rồi thì tất cả đồ ăn đều được làm cho thanh tịnh trước khi ăn kỹ lắm, không có ăn linh hồn nữa đâu...

Cái khó nhất là khi BHT thấy trong nhà có ai đó ăn phải linh hồn của con vật nào đó vào trong bụng, bằng mọi cách BHT phải đem nó ra khỏi bao tử Mẹ hay Ba gì đó... Lúc đó BHT chui vào cái Hoa Sen rồi theo hơi thở của Ba hay Mẹ mà BHT đi vào trong bao tử mà lôi cái linh hồn đó ra vì BHT không muốn Mẹ hay Ba vì nó mà bị ác mộng... xong rồi BHT cùng nó đi ra lại bằng mũi hay ra từ lỗ tai! hihi, tểu quá hén...

Nếu mà chưa có được màn tivi thì khi làm cá hay làm đồ ăn với thịt thì hãy niệm thầm "NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT" và nghĩ cho mấy cái linh hồn lên đầu thai trên đó và mọi người ăn đồ ăn này sẽ ngon và sẽ

khỏe ra, khi họ ăn họ sẽ vui vẻ và thích món ăn này... đó là cách mà Mẹ BHT làm cho nhà ăn vậy đó..

Tudieude: Hello Bé hạt tiêu

Tudieude có chút thắc mắc này nhờ bé giải đáp giúp nha

- Các con vật khi được độ về cõi Phật thì những chúng sinh đó có hình dạng nào? Hình dạng Người hay vẫn là hình dạng súc sanh?

- Nếu một người nào đó trong kiếp sau đầu thai làm động vật ăn thịt (ví dụ như là con cạp). Thì có cơ hội nào cho nó trở lại thành người không? Vì con cạp nó ăn thịt nên cứ mang tội sát sinh hoài.

Chúc BHT luôn mạnh khỏe như con cạp nha

Bé Hạt Tiêu: Khi độ con vật đi về cõi Phật thì chúng sinh đó có dạng giống như những quả cầu ánh sáng, khi chúng đi dần về cõi Phật thì lớn dần lên và bắt đầu có hình dạng của con người và chui vào hoa sen ngồi.

Thành con vật ăn thịt hay con người ăn thịt cũng thế, nếu chỉ vì phải sinh tồn mà ăn thì không sao cả... nghĩa là phải vì sự sống nên đành phải ăn vì nếu không ăn thì sẽ chết thì chẳng sao... Ý là không có tâm phải giết để ăn, để thỏa mãn cái thú ăn uống của mình thì không có tội...

Còn như có những thứ khác ăn rồi mà vẫn muốn giết cái con thú đó ăn cho bằng được mới thôi thì cái đó mới sinh ra chuyện... Muôn sự tại Tâm... Hiểu được chữ Tâm hiền lành không có ý hãm hại chúng sinh nào thì sẽ không sao cả! hihi.

Con cạp khi nào đói mới ăn thịt, còn không thì nó cũng ngồi yên hiền khô như con mèo bự vậy thôi, Cạp không giết loài khác khi mà nó đã ăn no, Con cạp trong tâm nó không có biết đến cái thú giết chết đồng loại... mà chỉ hành động của bản năng để sinh tồn. Nó cũng sẽ bị mang ác nghiệp vì đã giết muôn loài để nuôi thân mạng thì nó sẽ bị thành con gà để người ta giết lại rồi từ con gà lên thành người, mà nếu không biết tu tập thì cứ luân quần thành gà thành chim thành cá, tàn sát lẫn nhau rồi chạy tới chạy lui trong cái vòng nghiệp quả luân hồi như thế đó.

Tibu: tibù nói leo chỗ này tí xúu:

Cạp thành người vẫn được. Khi nó giúp đỡ một cái gì đó thì cơ hội thành người nhanh hơn (cạp hát xiếc, cạp ăn chay, cạp trừ gian, diệt bạo (do có cơ hội... giết những người ác...), một đôi khi cạp làm thầy thuốc (cạp ngâm cây thuốc và để trước cửa của ai đó). Nhưng nếu cứ để tự nhiên, theo kiểu cho tới lúc ác nghiệp tự hết... thì cũng khá lâu.

Chương 35: Chuyện độ tử

Mẹ đang chat với cô L bạn của Mẹ, lúc ấy con đang xuất hồn để đi độ tử, con hay đi ra biển để độ cho các loài thủy tộc bị đánh bắt trên biển...

Lần này con nhìn thấy có một linh hồn đang đi trên mặt nước và hỏi rằng: "You là người hay là cá vậy? " thì cái linh hồn đó đáp lại con trong trạng thái lơ mơ, như không thể nhớ ra mình là cái gì... nhưng sau đó thì linh hồn nhớ lại và nói rằng, tui nhớ tui là người là người đàn ông đó...

Lúc đó con hỏi người đó là: có muốn nhớ lại mọi sự việc hay không? thì người đó liền nói là: Muốn

Con lại hỏi tiếp vậy có tin con không? thì người ấy đáp không ngần ngại là: Tin...

Liền lúc đó con nắm lấy tay người đó và đưa họ đi lên Hoa Sen

Con phải dùng Hoa Sen trùm họ lại và đem đi lên để họ không bị ngộp và bị mệt khi chuyển tiếp qua cảnh giới khác...

Con đưa đi qua từ tầng thứ nhất, Rồi qua tầng thứ nhì... cứ lần lượt như thế cho đến tầng cuối cùng là tầng thứ 9.

Người ấy xuyên qua các tầng thiên trên cung trời rất nhẹ nhàng dưới sự chỉ dẫn của con...

Điều này làm con rất vui vì gặp một người tốt!

Khi con cho người đó ngồi trong hoa sen thì con bắt đầu suy nghĩ về họ...

Trong đầu con hỏi với mình rằng "con muốn biết về người đang ngồi trong hoa sen đó" và cứ thế con suy nghĩ về họ...

Thì ông Phật mới chỉ cho con rằng hãy đem cái hình ảnh cái hoa sen mà người đó đang ngồi vào màn tivi của con thì con sẽ biết được...

Cùng lúc ấy thì người bên trong hoa sen cũng bắt đầu nhớ lại quá khứ của mình... Nếu là quá khứ tốt đẹp thì chính sự tốt đẹp đó sẽ đưa họ đi lên cao lên cao dần... còn nếu quá khứ xấu xa thì tự nhiên cái mặc cảm tội lỗi đó sẽ kéo họ tụt xuống rồi tụt xuống ở những cõi giới thấp...

Quay trở lại với người trong hoa sen mà con mới đem lên... thì khi con đưa cái hoa sen của họ vào trong màn tivi của mình thì lập tức "hồ sơ thân chết" được hiện ra thật rõ ràng... cho con biết họ là một người như thế nào?

Họ xấu hay họ tốt và họ đã làm gì quen biết ai... là con của ông bà nào... không thiếu bất cứ một chi tiết nhỏ nào của họ mà con không biết...

Điều làm con thấy ngạc nhiên nhất là người đó biết Mẹ con và cô L... và là bạn của Dì con.... hihi!

Đây là một nhân vật hơi bị đặc biệt đây

Sau khi xem xét qua hồ sơ lý lịch của họ đã hội đủ tiêu chuẩn lên tới tầng 9 rồi thì con hoàn tất mọi "thủ tục" để họ được an toàn trên đó... Con liền quay trở về gặp Mẹ và báo cho Mẹ biết về người đặc biệt đó...

Nhưng khi con thông báo là con muốn nói cho Mẹ nghe chuyện này thì Mẹ liền nói khoan đã Mẹ đang có chuyện quan trọng cần chat với cô L...

Nhưng ngay sau đó Mẹ liền bảo, chuyện gì vậy nói ngay đi...

Khi đó con mới nói là con đang độ cho một người mà người đó nói biết Mẹ với cô L... và là bạn của Dì Tú đó...

Mẹ con liền la lên: trời ơi! thì cô L mới đang báo cho Mẹ biết là người đó vừa mới mất nè... Một sự trùng hợp đến kinh hồn...

Khi người đó đã nhớ lại được những gì xảy ra trong kiếp sống vừa rồi của mình xong thì ước nguyện đầu tiên là muốn được gặp lại người anh của mình vừa mới mất trong khoảng 49 ngày... khi nghĩ như vậy thì người anh liền xuất hiện và tiến về phía người đó... lúc đó con liền bảo có phải người đang đi tới đó không... thì người ấy la lên vui mừng vì gặp lại được anh của mình...

Hai anh em ôm chầm lấy nhau vui mừng khôn tả...

Trước lúc chết thì người ấy rất sợ chết, nhưng bây giờ khi biết mình đã chết thì chẳng còn gì phải sợ nữa... hihi

Vì họ cảm thấy sau khi chết vẫn còn có một đời sống thật phong phú... một đời sống không có "thân xác" mà chỉ có đời sống của tâm linh hoàn toàn...!

Đối với một người có tâm hồn hướng thượng, suy nghĩ tốt đẹp với ý nghĩ giúp đỡ cho mọi người thì đây là một cõi giới đầy lý tưởng mà họ muốn mình sẽ trở thành những thiên thần giúp đỡ cho mọi người...

Và Người đó đã tình nguyện đi làm một Thiên thần giúp mọi người để họ được vui vẻ trong cuộc sống.

Và Người đó nói rằng giờ đây tuy không còn thân xác nữa nhưng Người ấy lại thấy vui hơn bao giờ hết vì Người ấy được làm theo ý thích của Người ấy mà không bị trở ngại của thân xác, không bị trở ngại của không gian... và không bị vướng bận hay ràng buộc bởi một lý do hay ngoại cảnh nào nữa... Và con người thật là tự do thoải mái, một thứ tự do mà thân xác đã "giam" mình lại, gạt bỏ mọi hệ lụy của thế gian thật là một trạng thái vô cùng tuyệt vời!

Người đó cảm thấy đời sống mang một ý nghĩa nhiệm mầu và hay vô cùng với tình yêu thương trong lòng con Người...

Steelich: Bé Hạt Tiêu ơi, cho hỏi, cư sĩ Tịnh Hải trước khi được bé độ tử có tự mình tới cõi Cực Lạc không vậy. Khi bé độ tử thì ông đang kẹt ở cõi giới nào vậy? Tuy là câu hỏi rồi nhưng lần trước bé trả lời không rõ.

Bé Hạt Tiêu: Chào anh ST!

Khi BHT độ tử cho ông này thì linh hồn vẫn còn ở cõi trần, linh hồn đi về Cực Bắc nơi phía đầu của Quả địa cầu và đang loay hoay ở đó tìm đường lên Cực Lạc... BHT đã giúp người đó đi về nơi mà ông ta muốn về.

Tholam: Bé hạt tiêu ơi!

Chú là chú tholam tèo nè, chú chẳng là "cái đinh rỉ gỉ" với ai và chẳng đáng một xăng ti mét nào để cho Thầy, cho các nhí và cả bé nữa "quan tâm" vì cái tội nghiệp sát và thiếu phước báu này. Cũng tại chú cả, kiếp này và hằng hà xa số kiếp trước chú gây nên thôi. Chú cứ ngần ngại mãi, và hôm nay chú đành "liều lĩnh, táo bạo" viết những dòng chữ này cho bé, nói lên rồi chú mới yên lòng:

Bao nhiêu năm trời tha hương cầu thực, vì miếng cơm, manh áo... và chú cứ mãi mê với cái "danh vọng" đến khi bị "tổng cổ" ra ngoài đường thì mới nghĩ tới mẹ, "... Mùa thu ấy, mẹ đi rồi... không trở lại..."

đó là bài thơ "lời tác bạch" mà chú đã đọc hồi đầu năm khi chú "bùng tỉnh" nhờ 108 tăng các chùa trên địa bàn Miền Trung để làm lễ trai đàn, chẩn tế và cầu siêu tại gia cho mẹ chú. Dù đã được các nhị giúp mẹ và cứu huyền thất tổ lên Thượng phẩm thượng sanh rồi nhưng tâm trạng chú lúc nào cũng nóng ruột, đến còn cào vì cái tội "vô cùng bất hiếu" với mẹ chú.

Bà tên là: Trịnh Thị Hải, pháp danh: Diệu Bảo, bà mất do tai biến mạch máu não "gió độc" khoảng 02 giờ 35, ngày 13/12 âm lịch năm 2002. bà tắt thở ngoài vườn khi bà đi "WC" mà không ai biết, đến gần sáng thì mới phát hiện ra. Hiện tại chú buồn vô cùng tận.

Con giúp chú xem mẹ chú đang ở đâu, rồi sau đó con bảo chú làm gì chú cũng làm vì đời chú, thân tàn ma dại như chú không có gì để mà "tiếc nuối" nữa đâu và chú sẵn sàng làm tất cả vì mẹ chú kiếp này, may ra chú theo Thầy, theo các nhị Bồ Tát, theo đồng đạo để tu và có thể được "ân xá - giảm bớt" nghiệp sát và thiếu phước - vô cùng bất hiếu" của chú được.

Con đang rất bận học tập, và nhiều chuyện đại sự phải làm, cả sức khỏe của con nữa... nhưng chú cứ liệu lĩnh một phen để nhờ con, nhờ các nhị Bồ Tát làm ơn, làm phước giúp đời, giúp chú cứu mẹ chú và xem bà giờ này đang ở đâu.

Nguyên đem công đức tu tập này (loại bỏ cái nghiệp và thiếu phước lại cho con) còn lại cho Thầy, cho bé nhị Bồ Tát, cho đồng đạo phú quý trường thọ.

Nếu sai sót điều chi, con xin sám hối ông Phật thầy, sám hối Bồ Tát nhị - tác đại chứng minh!

Bé Hạt Tiêu: Chào chú Tholam!

Trước đây Mẹ chú đã ở trên cõi A Di Đà Phật. Nhưng mới đây cỡ chừng khoảng 1 tháng lại đây thì Bà đi xuống làm cá ở vùng biển Atlantic. Đó là do một ác nghiệp gì đó trong tiền kiếp mà bà cần phải trả... Làm cá thì kiếp sống cũng lẹ lắm không lâu đâu...

Điều mà chú có thể làm được cho Mẹ lúc này là phải tự mình hồi hướng và độ cho Bà bằng cách là:

- Quán cho ra cái hình của bà nổi lên như hình ảnh thật của bà hiện ra trước mặt của chú, như là người thiết đang hiện diện vậy đó.

- Sau đó nhìn vào điểm giữa ngay trán của bà mà niệm A Di Đà Phật để tiếp dẫn bà về cõi Phật trở lại.

- Khi niệm Phật như vậy thì chú phải suy nghĩ rằng: cầu xin Đức Phật giúp cho Mẹ con tìm về với Phật và được sống trong cảnh Phật để tu tập.

Chính chú phải làm điều này để trả lại cái tội mà chú cảm thấy là mình đã bắt hiều với Mẹ chú!

Cho dù giờ Bà là cái gì thì Bà vẫn nhận được sự hồi hướng của chú như thường...

Cầu chúc cho chú làm được cho Bà, bằng tình yêu thương của người con dành cho cha mẹ sẽ cho chú sức mạnh và nghị lực.

Lubutaba: Theo lubu hiểu thì bà lì lợm dễ tè luôn.

Tự nguyện đi xuống làm cá để trả cho xong 1 ác nghiệp quá khứ.

Xong rồi quay lại Tịnh Độ để tu tập tiến triển nhanh hơn.

Và trong trường hợp này bà vẫn cần sự hồi hướng của gia đình.

Bé kiểm tra lại giùm xem có đúng không nhé.

Bé Hạt Tiêu: Cho dù Bà là cái gì thì Bà vẫn nhận được sự hồi hướng của chú Tholam!

Tholam: Chú tholam chào BHT!

Bé ơi! Không biết Mẹ chú giờ này sao nữa? chú vẫn thường tâm sự với bà qua tám hình trên bàn thờ, vẫn sám hối những tội lỗi của mình với bà, vẫn luôn cầu nguyện cho bà tu đạt đến "Chánh đẳng, chánh giác". Chú cầu chúc cho mọi người, cho gia đình bé ấm êm và hạnh phúc!

Bé Hạt Tiêu: Bà vẫn theo hạnh nguyện tu tập của mình. Chú hồi hướng cho Bà qua cách tu tập của chú là cách hay nhất đó!

Steelich: Đôi khi anh thấy hơi ngại khi có nhiều người nhờ vả Bé Hạt Tiêu làm việc độ tử. Nếu như nhờ một vị sư trong một ngôi chùa, không phải đi làm kiếm sống hay đi học mà chỉ ngồi trong chùa chờ người tới nhờ độ tử thì không sao vì chẳng cần sức làm gì cả, đằng này

lại là một đứa bé 12 tuổi còn phải học, phải để dành sức lớn, mà cứ hằng ngày hàng trăm mục nhờ độ hết vị này đến vị kia, thì thiệt là tội nghiệp bé vì mỗi lần độ tử xong là mệt phờ người luôn. Chính vì ngại bé mệt nên đạo này anh hạn chế nhờ bé độ tử. Dẫu biết chưa ai có khả năng độ tử cả, chỉ có bé mới làm được thôi, nhưng sức người có hạn, còn người chết mỗi ngày thì nhiều vô kể. Thôi anh không dám nói nhiều, chỉ mong có ngày được chính mình độ tử để bé bớt cái gánh nặng này.

Bé Hạt Tiêu: Những nhí như BHT còn nhiều nữa, không chỉ một mình BHT thôi đâu, những anh chị khác còn giỏi hơn BHT gấp nhiều lần, nhưng họ lại không thích nói gì về những việc mình làm.

Đúng là làm việc Độ Sanh và Độ Tử rất là mệt, nhưng BHT thấy điều đó rất là vui, BHT nghĩ các anh chị khác cũng nghĩ như BHT vậy, là cảm thấy vui khi được làm cái gì đó giúp cho mọi người.

BHT cũng mong anh tập được và độ tử được để anh có thể cảm nhận được niềm vui từ việc làm của mình cho người khác như thế nào.

Steelich: Trời ơi, tui biết là có nhiều Nhí có khả năng độ tử mà, nhưng cái ý chính tui nói là tại sao lại giao hết mọi chuyện cho đứa nhỏ nhất làm mà nó xanh mét luôn kìa.

Bé Hạt Tiêu: Mọi người ai cũng xanh mét như con cá, chơi cái này mà không xanh mét mới là lạ! hihi

Ai cũng làm tùy theo sức của mình, Anh chị khác còn làm nhiều chuyện hơn con nhiều lắm...

Tamtang: Xin thầy cho con hỏi nếu mình được giao cho đề mục mà không tinh tấn tu hành lại ỷ lại vào tha lực của Phật của thầy và của các Bồ Tát nhí có gì thì độ tử cho mình lúc lâm chung, đăng nào cũng về được Tây Phương Cực Lạc lúc bỏ thân mạng này thì tại sao phải cố tu học làm chi vậy thầy?

con dần dần nên nhờ thầy chỉ điểm cho!

Bé Hạt Tiêu: *“Đừng có làm gì ác quá, thì Nhí nó khó tìm ra. Còn ăn hiền, ở lành, thì Hóa Thân của Nhí tìm ra cái rụp liền. Đây là bảo hiểm nhân thọ mà HSTD kính tặng những người hữu duyên.*

Còn không tu hành thì khó được gì lắm đó nghe. Nhớ điều này đó nghe.”

Vì sao Ông Phước nói:

Đừng có làm gì ác quá...

không tu hành thì khó được gì lắm đó nghe?

chuyện Độ Tử của những Linh Hồn không tu tập nữa nè chú! hihi

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=187.msg1323#msg1323>

Giúp người khác đó là việc của tụi con mà! hihihi

Nói về độ tử Có hai loại:

1. Người có tu tập theo cách của Ông Phước chỉ.
2. Người Không tu tập theo cách của Ông Phước.

Chuyện sẽ xảy ra cho hai loại trên như sau:

- Người có tu tập thì họ sẽ cảm và nhận ra ánh sáng & hào quang của Đức Phật A Di Đà như thế nào, cho nên vào lúc rời bỏ thân xác thì tụi con chỉ nhẹ nhàng đưa họ vào Hoasen rồi đưa đi, công việc rất dễ dàng. Giống như đem xe Limôzin hạng sang rước đi vậy đó!

- Đối với người không tu tập thì không biết gì về ông Phật cả.

Thế cho nên họ không bao giờ thấy và biết được ánh sáng của Chư Phật ra sao và sự thanh tịnh nó nhẹ nhàng thế nào. Vì toàn thân Phật phát ra ánh hào quang trắng chói sáng vô cùng... không thể tưởng tượng được nếu chưa một lần trải nghiệm... Cho dù có gặp Phật đi nữa thì họ cũng tưởng đó là ma quỷ gì đó nên họ rất là sợ.

Ở cõi giới của Linh Hồn, đối với người đã rời bỏ thể xác có thể gọi là: "Bên kia cửa tử" mọi thứ cõi ấy đều ở thể ánh sáng chứ không có thân xác như bên cõi này. Nghĩa là linh hồn mang thân xác bằng ánh sáng. Những linh hồn có tu tập họ thường có thứ ánh sáng màu vàng và ánh sáng trắng rất nhẹ nhàng tinh khiết của cõi A Di Đà.

Nên linh hồn họ dễ hòa nhập vào dòng ánh sáng chói lòa này của Chư Phật mà không gặp phải một trở ngại nào.

Theo thiên nhiên, cái gì có tính cách giống nhau thì sẽ hút lấy nhau.

Ánh sáng đi với ánh sáng và bóng tối về với bóng tối. "Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu" là vậy.

Những linh hồn không tu tập thường mang thứ ánh sáng ảm mờ dưới lớp khói màu xám có đủ thứ màu pha lẫn xám đục như khói mà đa phần là màu tối và bầm đen, những tạp sắc vẫn đục đó như có một mảnh lực xoay vùn xung quanh linh hồn tùy theo tư tưởng và hành động của họ, nên khó lòng mà hòa vào ánh hào quang trắng chói sáng của Chư Phật được. Vì không quen với thứ ánh sáng này, nên đối với họ nó rất là khó chịu.

Cho nên khi đem họ lên cao tiếp xúc với ánh sáng chói lòa thì họ sẽ bị ánh sáng và sự thanh tịnh này làm cho linh hồn bị nổ tung ra vì không chịu được sức ép của sự thanh tịnh nơi cõi này. Đây là chết thiết luôn đó vì linh hồn bị tan tành thành mây khói, cho nên tụi con không thể nào mà đem lên được!

Đã nói là "Độ Tử" mà chứ đâu có "Xử tử" hihhi

- Cũng có những linh hồn đem lên A Di Đà Phật xong, qua hôm sau lên coi lại thì không thấy còn ở trên cõi đó nữa, cũng chẳng biết họ đã đi về đâu luôn... Linh hồn biến mất mà không biết tìm ở đâu luôn!

- Còn cũng có những linh hồn đem lên thì họ bị ngộp thở như người chạy ma-ra-tông mà thở gấp vậy, nếu cứ miễn cưỡng kéo lên thì họ sẽ chết thêm lần nữa... vậy thì lại là "Tử Tử" rồi! hihhi

- Rồi cũng có khi đưa lên họ lại nhào xuống lại... vì Tâm họ không quen hay vì lý do gì đó con cũng không hiểu luôn.

- Cũng có lúc trùm Hoa Sen vô lỗi đi rồi nhìn lại thì linh hồn vẫn đứng tại chỗ đó chứ không đi đâu hết! hihhi

Thế cho nên đành phải đem họ xuống với cõi tương xứng với Tâm của họ đang có cho họ tu tập và sám hối tội lỗi của mình trước rồi sau đó mới có thể đem họ lên sau.

- Còn quá tệ thì con cũng độ mà độ xuống Địa Ngục, rồi âm thầm theo dõi họ! hihhi

Đẳng nào cũng phải tu tập mới được về nước của A Di Đà Phật.

Khi linh hồn họ thật lòng tha thiết muốn tu tập thì tội con lại đem họ bỏ vào trong Hoasen đưa họ lên cõi A Di Đà Phật, và linh hồn vẫn tạm ở trong Hoasen để mà tu tập và để dễ thở hơn, đỡ hơn là phải bị chôn dưới Địa Ngục mà chịu sự đau khổ mà có muốn tập cũng không sao tập được. Thay vì bị đọa dưới Địa Ngục thì bây giờ họ chỉ bị tạm giam trên cõi A Di Đà Phật để tu tập.

Họ được đưa lên cõi A Di Đà Phật nhưng đi lên với kiểu là Nhí phải đi xuống tận Địa Ngục mà lòng tìm rồi dí chụp bắt, cột lại cẩn thận cho vô ngời trong Hoasen, đó là chỉ khi có người thân biết mà vào HSTD nhờ các Nhí độ tử! hihhi

Nhưng cũng có lúc được, có lúc cách này cũng chẳng ăn thua gì! Cứ như là kêu xe cảnh sát tới đem đi giùm!hihihi

- Cũng có một nơi cho những linh hồn không tu tập gì đến cư ngụ, vì họ không làm gì sai nhưng họ không chịu tập thì cho dù họ cũng được đem lên nhưng ở chỗ những người không có tu tập gì hết đó là lớp 0. Chỗ này chưa phải là chỗ của A Di Đà Phật, mặc dù là cũng được đưa lên! hihhihi

Sống nơi này linh hồn rất buồn chán, ảm đạm, không có gì là vui tươi, và họ hay nhớ về những tình cảm nơi cõi trần.

Họ nghĩ đến những người thân của họ đang nhớ thương về họ. Tuy là họ cũng ở Thiên Đàng nhưng lại không gặp Ông Phật và không hề thấy Ông Phật luôn. Lúc sống không chịu tập thì khi chết cũng phải tu tập thôi. Không một ai mà không phải học bài học này cả. Không đi qua cái tập này thì không vào được nước của A Di Đà Phật nổi đâu.

Muốn đi lên hay đi xuống đều do ở cái Linh hồn đã từng tu tập hay chưa? Chuyện tội con đem lên hay đem xuống cũng đều tùy thuộc vào tính tốt hay xấu ở cái linh hồn đó nữa, chứ tội con không làm gì hơn được. Một người tốt không cần nhờ thì tội con cũng đưa lên như thường. Còn người xấu muốn đưa lên cũng không sao lên nổi, mà chỉ đưa đi đến nơi tương xứng với tâm linh họ đang có mà thôi.

Vậy muốn được đi đâu là do chính mình quyết định, chứ chẳng ai có thể lôi lên hay kéo mình xuống cả. Công việc của tụi con là giúp đem họ đi lên, còn có lên nổi hay không đó là chuyện của họ! hihihhi

Đừng nghe nói tất cả lên A Di Đà Phật mà nghĩ rằng người có tu và người không tu đều giống nhau nhen.

Linh hồn mà nhốt trong Hoasen thì cũng thấy tối thui và chán ngán cảnh thần tiên đó lắm vì lẽ "ù tò" thì ở đâu cũng chán cho dù là ở trên trời đi nữa! hihihhi Nên đừng nghĩ là không tu cũng chẳng sao! Làm gì có chuyện một bên thì học trời chết, còn một bên không học chữ nào mà vẫn được Đậu vào Trường A Di Đà Phật chứ! hehehe

Đó là một ý tưởng sai lầm to lớn lắm đó! hihhi

Tamtang: Cảm ơn bht đã chỉ cho tamtang biết được nghiệp lực của bản thân có ảnh hưởng như thế nào trong quá trình độ tử của bht, tamtang không dám ý lại mà sẽ cố hết sức lực của mình để không phụ lòng mọi người trên con đường tu tập của mình...

Bé Hạt Tiêu: Tamtang phải tập thì lúc đó mới nhận diện ra BHT được còn không đến lúc đó tamtang thấy BHT là ù té chạy luôn đó!

Xuantu504: BHT ui cho hủi là khi độ tử thì mình BHT độ thì ok rồi, nhưng nếu cả nhóm Nhí cùng độ thì có gì khác nhau không?

Bé Hạt Tiêu: Thường thì mạnh ai người đó làm, ít khi nào làm cả nhóm. BHT thường làm việc một mình ênh!

Chỉ có những trường hợp đặc biệt như lần động đất và sóng thần Sunami ở Nhật Bản thì cả nhóm gặp nhau bên đó và hè nhau làm chung tay!

Làm riêng rẽ thì số lượng ít hơn là làm chung cả nhóm

Số lượng tuy có khác nhưng chất lượng vẫn như nhau!

Rắn Con: Bé Hạt Tiêu có trả lời thắc mắc việc độ tử cho một thành viên Hoa Sen Trên Đá. Rắn con xin copy nguyên văn và dịch lại đây cho bà con xem. Lý do là Bé Hạt Tiêu không có rành tiếng Việt, mà Má thì đang bận rộn không giúp em dịch bài được.

Trích dẫn:

I got a question on hstd... by my mom's words i think it said "BHT, the life we live you die right; and when people like me bring them do they really stay up? "

MY answer:

No they don't always stay up in heaven sometimes we bring them up and they just go back down or explode there is a scale from -100 to 100

if 10 and above heaven

if -10 and below hell

it -9 to 9 you are ok and you stay on earth until someone finds you sometimes you don't know that your dead and below and above -9 or 9 so that is where we come in i hope that answer their question

Con nhận được một câu hỏi từ HSTD, mẹ con dịch cho con thì con hiểu là người ta hỏi:

"BHT, trong cuộc đời này có sinh tử phải không? Vậy khi người ta được độ tử rồi thì người ta có ở trên đó luôn không? "

Câu trả lời của con: Không. Nhiều lúc tụi con đem họ lên thì họ bị tuột xuống hoặc là nổ tung lên.

Nếu mình tính ác nghiệp và thiện nghiệp của mình theo bậc cấp từ từ -100 đến 100, thì nó những trường hợp sau:

Nếu có nhiều thiện nghiệp hơn, tức là từ số 10 trở lên thì họ lên thiên đàng.

Nếu có nhiều ác nghiệp hơn, tức là từ -10 trở xuống họ xuống Địa Ngục.

Nếu ở khoảng giữa -9 đến 9 thì họ loanh quanh ở trung giới (Trái Đất) cho đến khi có ai đó tìm ra họ. Nhiều khi họ không biết là họ còn sống hay đã chết nữa, hoặc là họ không biết được ác nghiệp mình nhiều hơn (-9) hay thiện nghiệp nhiều hơn (9) thì tụi con vào cuộc và giúp họ.

Hy vọng là con giải đáp được thắc mắc của mọi người

Nếu Rãcon dịch sai hay thiếu xin chỉ giùm Rancon nha.

Chương 36: Cõi Rồng

« on: June 27,2009,10: 32: 57 PM »

Wuyen: Bé Hạt Tiêu ơi! Con Rồng có thiệt hông vậy hờ bé? Nếu thiệt thì sao mình không thấy được?

Con Rồng có thông minh hơn con người không? Con Rồng có thấy con người không? Vì sao những con Rồng lại hay được vẽ trên trời và vẽ ở chùa và ở gần Phật Quan Thế Âm Bồ Tát vậy hờ bé? Wuyen nghe người ta nói rồng thường ở trên trời mà nhìn hoài đâu có thấy gì đâu...

Bé Hạt Tiêu: Rồng có thật, đó là loài vật thuộc cõi giới vô hình nên chúng ta không thấy được.

Rồng là con vật bảo vệ cho những cung trời, cũng giống như con chó mình nuôi giữ nhà vậy, thì trên trời dùng Rồng vậy. Con Rồng không có thông minh hơn con người đâu, tuy là thuộc hàng "linh vật": là con vật ở với cõi của thần linh cõi vô hình, nhưng vẫn còn ở dạng con vật nên vẫn không hơn con người. Con Rồng không có thấy con người, nó sẽ thấy được con người nếu người đó có tu tập. Vì con rồng rất thích cái ánh sáng của viên ngọc mà nó có, mắt nó quen nhìn và thường nhìn cái loại ánh sáng đó, nên khi người có tập thì linh hồn họ cũng phát ra thứ ánh sáng đẹp đẽ giống như ánh sáng của viên ngọc rồng có, nên bắt mắt con rồng và rồng thấy người đó là vậy. Wuyen thường thấy người ta vẽ rồng trên trời vì nơi đó rồng dùng làm thứ bảo vệ mà, nhưng có khi rồng còn ở sâu dưới đáy hồ sông đó nữa. Như là nơi BHT đang sống đây có một con rồng xanh rất to nằm dưới đáy hồ Salt lake đó.

Đôi khi Phật Quan Thế Âm Bồ Tát đứng trên đỉnh đầu của con rồng, còn thường thì đứng hay ngồi trên hoa sen mà thôi. Wuyen tập thì sẽ thấy được thôi, còn không tập thì chịu, không sao mà nhìn thấy được hết...

Đôi khi BHT cũng chơi với rồng, nhiều lúc bọn nó cũng khùng lắm. Tụi nó điều khiển thời tiết đó, đôi lúc làm mưa làm gió cho vui vậy đó... Mấy con rồng đó có khi nghe lời BHT nhưng có khi lì lợm không nghe đâu! hihi

Có nhiều lúc BHT đi máy bay thì có mấy con rồng con vào hỏi BHT làm gì vậy? BHT nói chỉ là đang đi máy bay thôi và bảo vệ cho máy bay này an toàn không có rút... Tụi nó nghe vậy liền nói: "vậy thì cho tụi nó giúp với" hihi , thì bỗng dưng có đến cả trăm con rồng con bao xung quanh chiếc máy bay của BHT đang đi đó! vui không... Bọn nó nghịch ngợm lắm... chắc cũng không thua gì BHT! hihi: D

Langnghiem: Úi, thế thì sao rồng ở Châu Á lại khác rồng ở Châu Âu vậy bé hạt tiêu, con rồng ở Châu Á thì "dáng người mẫu" còn con rồng ở Châu Âu lại "béo phì", rồng Châu Á biểu hiện cho cái thiện còn rồng Châu Âu thì ngược lại? Tuổi thọ 1 con rồng là bao nhiêu vậy bé hạt tiêu?

Bé Hạt Tiêu: hihi! Con Rồng to lắm lắm lặn đó, không có con nào ốm tong ốm teo như mấy cô người mẫu đâu! hehe , làm gì có sự phân biệt kỳ vậy... BHT chỉ biết là rồng có mấy màu như vậy nè:

Rồng màu vàng cùng màu với màu vàng sáng chói của Đức Phật: rồng loại đó gọi là Vua của loài rồng, hay đi cùng Phật Quan Thế Âm Bồ Tát là những con đó đó... Thứ này ghê lắm nhưng BHT nói chuyện với nó thì nó nghe lời... và tưởng như BHT là chủ của loài rồng... nữa chứ! hihi

Rồng màu đỏ là loại rồng này phun ra lửa đỏ, lâu lâu mà có cháy rừng hay sao đó là mấy con đó giỡn chơi vậy đó, chơi ngu ghê chưa! Đã nói mà rồng ngu lắm! hihi

Rồng màu xanh da trời... loại này hiền và dễ thương... hay làm mưa cho chúng ta là thứ này đây... chúng thường ở vùn vù trên bầu trời lẫn với mây cụm mây... có khi tụi nó theo BHT vào trong lớp học luôn rồi để trứng ngay trên bàn học của BHT nữa, ngộ chưa... đẻ xong thì nở thành rồng con luôn... Có lần mẹ dắt BHT đi vào một cái nhà hàng trong đó BHT thấy toàn là rồng hông hà, không biết tại sao tụi nó lại ở đó nhiều như vậy nữa...

Rồng màu xanh lục thì chữa bệnh hay lắm... Con Rồng màu xanh này nằm dưới hồ muối của Utah đó... Nó to ghê lắm lặn... một miếng

vảy của nó thôi cũng bằng cả mấy căn nhà to bụi của mình cộng lại lẫn đó... to lắm lận.

Đó là những loại rồng mà BHT biết, ngoài ra không biết còn loại màu gì nữa không?

Rồng có tuổi thọ cao lắm... cao hơn người nhiều lắm... BHT không để ý là bao lâu chỉ biết là lâu hơn mình thôi.

Langnghiem: Việc làm mưa hay hạn có phải nhận lệnh từ trên xuống hay là tùy vào con rồng thích làm là làm hả bé hạt tiêu? Khi đốt rừng như vậy nó có bị hình phạt gì không?

Bé Hạt Tiêu: Có khi bọn nó nhận lệnh từ Mẹ Thiên Nhiên để làm để cân bằng hài hòa không khí trong trời đất sao đó. Nhưng cũng có lúc tụi nó đùa chơi mà làm, BHT thấy chẳng có ai phạt gì nó hết ba mẹ nó cũng bỏ tay với mấy thằng con rồng ngu quá cỡ này luôn, nên cũng hết biết phạt sao luôn! hìhìhì Ngu quá hết chỗ phạt luôn rồi!

Hỏi: Các Nhí nhìn thấy cỏi Phật hay Rồng có giống nhau không hay mỗi người thấy một kiểu khác nhau?

Bé Hạt Tiêu: Con Rồng nó sống trong cỏi Phật cũng giống như con chó nó sống trong cỏi người vậy đó. Người khác thấy sao BHT không biết.

Bồ Đề: BD đọc trong kinh Phật có câu: "Rồng thường ở trong định, không có lúc nào là chẳng thiên định". (Long thường tại định, vô hữu bất định thì)

BHT ơi, con rồng nào nó cũng vậy hết hả? Vậy cái định đó của nó là sinh ra đã có (do phước báo) hay là do tu tập mới có, và cái định của nó khác với cái định trong cách tập mà ông Phước chỉ như thế nào?

Bé Hạt Tiêu: Dạ đúng là con rồng thường ở trong định, vì cái màn tivi là cái trí tuệ của nó, giống như trí não của mình đó, Vì rồng có phước đức nhiều hơn người nên tu tập dễ hơn người, nhưng có một điều không hơn người đó là không thông minh bằng người, Tuy con người ít phước báu hơn con rồng nên khó tập khó định hơn rồng, nhưng một khi vào định được, tập được thì sẽ tập lên cao hơn rồng.. Sức định của rồng chỉ vào đến mức có được màn tivi rồi thôi dừng lại ở đó.

Con người khi có màn ti vi rồi còn làm nhiều chuyện hay hơn sau đó nữa, màn tivi chỉ là cái khởi đầu cho mọi chuyện phải làm sau này..

Nhiều lúc rồng hỏi BHT làm cái gì vậy? BHT chỉ cho rồng làm nhưng nó chẳng nhớ cái gì BHT nói hết, không hiểu luôn! hihi, nên không biết làm sao mà chỉ cho nó được mặc dù nó có màn tivi rồi đó.

Cách tập của ông Phước cao hơn nhiều chứ, BHT học ông Phước làm nhiều chuyện lắm đó mà, rồng đâu có làm được như vậy đâu nè.. hihi.

Bồ Đề: BD xem đoạn video này trên youtube nè bé:

<http://youtu.be/HdiuEv5BZII>

không biết là là con bạch long thiệt hay là con bạch ngư nữa

Bé Hạt Tiêu: Cái con đó không phải là con rồng trắng gì đâu BD ơi, đó là con cá có điện trong người nó đó, đụng vô con cá đó mình bị giật giống như bị điện giật đó, BD đừng rờ vào nó nhé!

Rồng là giống mà người không thấy được thì nó có chết đi BD cũng không thấy được xác chết của rồng đâu... hihi, người ta gạt BD đó! Cần thận đừng để bị gạt đó!

Nobtiba: BHT bảo rồng bảo vệ cho cung trời, vậy đó là bảo vệ để chống lại cái gì? (vd chó bảo vệ nhà là để chống trộm) Và sao rồng có khả năng để bảo vệ? Nó có biết cắn hay biết sửa không?

Bé Hạt Tiêu: Rồng bảo vệ cung trời là vậy: Khi tu tập có những lúc mình xuất hồn đi lên đó nhưng vì mình không biết cách thì khi đi lên cao quá Linh Hồn của mình bị sức ép của các cung trời thanh tịnh quá cao chịu không nổi sẽ nổ tung ra và biến mất thì cái thể xác còn lại sẽ thành cái xác không hồn và chết vĩnh viễn... Rồng có nhiệm vụ chặn lại để không cho những linh hồn vượt qua những tầng trời mà linh hồn chưa được phép hay chưa đủ sức đến, đó là gọi bảo vệ và chống những linh hồn đi hoang chết oan uổng.

Rồng Kinh là Rồng vàng thì luôn luôn như một bodyguard cho những vị bồ Tát đi công du.

Bồ Tát đi đâu thường cũng luôn có hai con rồng vàng đi theo hộ tống cả. BHT đi đâu cũng có rồng vàng đi theo hết! hihi.

Rồng chứ có phải chó đâu mà cắn với sủa! hihi. Nó chỉ nuốt mà anh không kịp biết là bị cái gì thôi! Hihi

Nobtiba: BHT cũng nói rồng tạo ra thời tiết vậy nó tạo ra thời tiết bằng cách nào? Sao rồng có thể phun lửa được? Rồng là con vật vô hình sao tạo ra được thứ hữu hình? Máy bay rớt là do cái gì? Sao BHT có thể bảo vệ máy bay không bị rớt?

Bé Hạt Tiêu: Những con rồng sinh ra là đã có được cái khả năng bình thường như vậy rồi, như con chó sinh ra thì biết sủa, con chim sinh ra thì biết bay... giống như em bé thì biết bú sữa từ mẹ mình...

Không ai thấy được Nóng nhưng lại biết nóng mà cảm thấy nóng... Cũng như không ai thấy được dòng điện chạy ra sao cả nhưng người ta biết có điện vì đèn sáng và những động cơ hoạt động được quanh chúng ta... Cũng như không khí mà chúng ta đang thở, không ai nhìn thấy cả nhưng ai cũng biết là nó có vì chúng ta đang hít thở để duy trì đời sống nên ta biết sự hiện hữu của nó mặc dù ta chẳng hề thấy nó. Đó là những thứ vô hình đã làm nên cái hữu hình là thế đó. Cũng như vậy tuy ta không thấy Rồng nhưng ta lại thấy có mưa...

Thật ra thì không phải là không có chỉ tại là mình không đứng trong cái cõi của nó nên không nhìn thấy nó. Khi mình không thấy không có nghĩa là nó không có... mình chỉ bị giới hạn bởi tầm nhìn và sự hiểu biết của mình mà thôi. Máy bay rớt do nhiều thứ lắm, chết máy, điện hư, bình xăng nứt... tùm lum!

BHT thì cũng chỉ là BHT khi máy bay rớt thì rớt thôi chứ biết làm sao được, không ai tránh được nghiệp của mình cả. BHT có giúp thì chỉ giúp họ đi lên cung trời mà tu tập sau khi bỏ lại thân xác mà thôi!

Chương 37: Cỗ quỷ

« on: June 29,2009,12: 45: 01 PM »

Wuyen: Bé Hạt Tiêu ơi!

Nghe nói là Quỷ thì hay ở trong mấy hang động trong núi lắm phải không?

Bé Hạt Tiêu: Hihi! BHT là một tiểu Quỷ đây! Wuyen có sợ không? hihi! Hỏi Quỷ thì gặp ngay quỷ con rồi! hihi!

Đúng rồi mấy con quỷ hay ở sâu trong hang núi lắm, BHT có bodyguard là một con quỷ bụi lấm đó nghe! hehe. Vậy là chưa đi mà đã gặp hai con quỷ trước rồi, không cần đi lên núi đâu, ngay trên mạng cũng có quỷ rồi! hihi.

Wuyen: Có thiệt không vậy?

Bé Hạt Tiêu: Sao mà hông thiệt, thiệt 100% đó.

Wuyen: Nếu nó ở trong đó mà mình đi chơi vô đó thì có sao hông? nó thấy mình nó có làm gì mình không vậy? Wuyen muốn đi chơi động trong núi đó mà nghe có Quỷ sống mấy nơi đó tự nhiên thấy sợ sợ!hihi nhưng lại muốn đi chơi! Hỏi coi làm sao cho đỡ sợ mà đi chơi đây hở BHT?

Bé Hạt Tiêu: Sao hông, cái hang nó ở cũng giống như cái nhà của mình vậy, tự nhiên người lạ đi vô đi ra ồn ồn ào ào, trong nhà của Wuyen mà không xin phép Wuyen mà cứ đùa giỡn tứ tung Wuyen có xách cây khui cho tụi nó một trận nên thân không? híhí! thì mấy con quỷ nó cũng ngứa mắt vậy đó, cũng bực mình vậy đó, mà khi bực mình thì nó sẽ quỳnh mình chứ sao, mà quỷ đánh mình thì làm cho cái hào quang của mình bị rách chút chút là mình thấy bị mệt hay bệnh gì đó. Muốn đi chơi quá thì phải chơi cái ẩn hột vịt để hộ thân đó Wuyen có biết không? giữ cái ẩn đó đi chơi thì không sợ con quỷ nào chọc ghẹo mình hết.

Wuyen có coi new không? Ở trên báo có nói đến chuyện những nhà thám hiểm đi vào núi băng tuyết mà bị chết hay bị mất tích.. chính là do mấy con Quỷ nó hại người ta chết đó chứ không phải tự nhiên đâu.

Có lần BHT đi chơi núi cẩm thạch với ba mẹ và ông Phước, chị DP và nhiều người nữa... Lần đó BHT đã đánh lộn với Quỷ trong núi đó.

Khi đi chơi như vậy thì BHT thấy được một số vong linh của người đi chơi núi đó mà chết, nên BHT quyết định đi cùng con quỷ hộ pháp (bodyguard) đi thăm dò quanh vùng đồi núi đó ra sao, tình hình coi có an toàn cho mọi người không? Thì thấy trong núi đó có rất nhiều con quỷ rất là dữ..

Lúc đó BHT quyết định ra tay trừng trị bọn chúng... BHT làm cho mình bự lên, to lớn lên bự hơn mấy con quỷ đó... BHT to như người khổng lồ vậy đó và bắt đầu nói chuyện với nó, BHT nói nó là tu tập đi, đừng có hại người nữa, nhưng mà nó không chịu nghe lời BHT thế là BHT dùng cái cọng dây cuống của hoa sen thắt thành cái vòng thông lọng và như mấy người Texac cầm mấy cái cọng dây mà bắt mấy con bò từ xa đó, BHT làm như vậy với con quỷ thắt ngay cái cổ của nó làm nó thở không được luôn, rồi BHT cùng hộ pháp của mình bắt nó bỏ vào cái hoa sen và BHT cùng hộ pháp cũng vào đó để áp tải bọn quỷ này lên trời luôn để trên đó cho nó tập... giờ thì nó chịu ngồi yên trên đó và tu tập làm người tốt rồi..

Rắn con: Bé ơi, bé nói trên mạng cũng có quỷ nữa ghê vậy bé. Bé nói thêm cho rắn hiểu được không? Rắn nghe người ta nói chỉ cần 1 cái nick mà ông thầy pháp sư có thể triệu binh của ông đi điều tra mình nữa ghê lắm, bé có biết chuyện đó không bé? Mà bé ơi, con quỷ bodyguard của bé đâu mà có vậy? Bé thuần phục nó hả? Mà quỷ chơi với Bồ Tát được sao bé?

Rắn có 1 câu hỏi này, bé trả lời cho vui thì trả lời, không thì... thôi, hehe.

Đạo thiên chúa có chiến tranh, hoặc từng gây chiến nhân danh đạo, đạo hồi cũng vậy. Còn đạo Phật mình thì rắn chưa nghe tới. Vậy đạo Phật có phải là đạo của đạo không? Hay là cũng có chiến tranh đồ máu mà mình hồng biết?

Bé Hạt Tiêu: Hehe! BHT là dân từ Địa Ngục lên mà, ngày xưa trong tiền kiếp xa xưa BHT là một con quỷ nhỏ rất là quậy đó, nên bị đi xuống Địa Ngục, rồi từ trong Địa Ngục mới phát nguyện tu hành và giờ thành Bồ Tát đây. Khi tu tập đến một lúc nào đó thì ông Phước chỉ cho BHT đi tìm hộ pháp cho mình.

Vì sao lại phải tìm hộ pháp là quỷ: theo BHT hiểu là, phải cần một con quỷ to lớn để cho mình có thể hàng phục được quỷ thần mà độ cho chúng sanh, độ cho những con quỷ về đường tu hành luôn.. Muốn độ được thứ dữ dằn này thì chỉ có cách đi tìm một con quỷ trùm về mà làm hộ pháp thôi chứ tìm thần tiên thì quỷ đâu có sợ mà nghe theo mình được... mà mình hàng phục được trùm quỷ thì mình là "cố nội của quỷ" luôn rồi... hihi.

Hộ Pháp Kim Cang

Cách đi tìm quỷ hộ pháp là như vậy:

Ông Phước biểu BHT dùng màn tivi để gặp Quan Thế Âm Bồ Tát và xin Ngài dắt đi tìm hộ pháp. Lúc đó Ngài trùm BHT trong cái hoa sen và mang đi đến một nơi thật là rộng lớn và hoang tàn lắm, nơi đây không có cây cỏ gì hết, toàn là vực sâu thăm thẳm và những cục đá đen thui thùi lù thấy ghê gớm, không khí thì nặng nề oi bức hầm hập khó chịu.. trên trời thì mây đen thui như sắp có mưa kéo đến vậy... Nhưng sao BHT không có chút gì sợ hãi trước cảnh tượng đó... rồi BHT đi tìm một cái hang núi thiệt lớn và đi vào trong đó, lúc đầu đi vào BHT cũng có thấy mấy người đang nằm trong góc, mấy cái kê hang nữa... nhưng BHT vẫn tiếp tục đi không có sợ, trong hang đen ngòm túi thui túi thít hà, nhưng cái thân BHT tự nó phát ra ánh sáng nên BHT thấy được đường để đi trong hang núi tối om đó. Càng đi sâu vào trong hang thì BHT càng thấy có rất nhiều con quỷ to lớn lắm... có con còn muốn đánh BHT nữa... lúc đó BHT hỏi là có ai muốn đi theo BHT làm hộ pháp cho BHT không? thì tự nhiên có một con quỷ nhỏ chút xíu thôi đi theo BHT ra khỏi hang...

Khi vừa ra khỏi cái hang bỗng dung nó lớn dần lớn dần lên to cao lên.. và trên cổ của nó lại có đeo cái chày Kim Cang, mới đầu cái chày có màu sáng như mặt trời... xong sau đó nó bớt chói lòa rồi chuyển qua màu vàng rờn của màu vàng Đức Phật..

Và lúc đó thì có những con quỷ khác trong hang chạy theo ra định đánh BHT thì cái con quỷ mà tình nguyện đi theo BHT bây giờ đã trở nên to lớn lạ thường đã đánh lộn với mấy con quỷ kia và khi càng đánh nhau với mấy con quỷ kia thì con quỷ của BHT càng lớn lên thêm. Sau cùng nó dẹp tan hết cái lũ quỷ nọ và quay qua nói với BHT là nó sẵn sàng cho BHT sai bảo... hihi. Giống truyện Aladin và cây đèn thần quá hén.. Nhưng mà con quỷ này không có cho BHT 3 điều ước đâu... hihi thế rồi hai đứa chui vào hoa sen đi về lại và từ đó nó trở thành Hộ Pháp của BHT!

Chương 38: Chuyện gẫu

Behatno: Bé hạt nho tu và nhất lắm , rất muốn qua bên Mỹ thăm ba Phước, Bé hạt tiêu và mọi người nhưng khó quá. Bé hạt nho muốn tu bằng ba Phước luôn và sẽ kể cho mọi người nghe những chuyện hay như Bé hạt tiêu vậy.

Bé hạt nho đã thấy Bé hạt tiêu trên đĩa DVD rồi, Bé hạt tiêu cao lớn hơn bé hạt nho và tinh nghịch dễ thương nữa. Bé hạt tiêu sướng vì được ở gần với ba Phước.

Bé Hạt Tiêu: Chào Hạt Nho!

Chắc Hạt Nho thích ăn nho lắm hử?

Mới đây mà BHT được lên tivi rồi hử? Hạt Nho có thấy cái răng sún của BHT hông.

Hạt Nho có em không? có chị hay có anh không?

Khi nào tập giỏi tui mình sẽ gặp nhau trong "công phu" như lúc mấy anh chị chữa bệnh cho BHT vậy đó, lúc đó tha hồ mà nói chuyện, tui mình có nhiều trò vui trong tập lắm mà.

Lightwest: Bé hạt tiêu dạo này không onl yahoo hả, bữa giờ anh lười tập quá bé hạt tiêu ơi, nghe nói Tu tập cũng phải có duyên, không biết có đúng vậy không? nếu đúng vậy thì không biết anh có tới lúc tập trung tu tập chưa nữa.

Bé hạt tiêu kể việc đi thu phục hộ pháp nghe hay quá, người không hiểu nghe chắc nghĩ là bé hạt tiêu có trí tưởng tượng phong phú á. Bé hạt tiêu có duyên gặp chú Phước lúc còn nhỏ để có thể tu tập, nên bi giờ có đủ điều kiện để giúp người khác, còn anh tự tiếc cho mình hồi nhỏ chỉ biết lo chơi, chả biết tu tập và cũng không có ai chỉ hết. Bé hạt tiêu giữ gìn sức khỏe để tiếp tục giúp mọi người nha

Wanwien: Gặp nhau đây đã là duyên rồi, đâu cần phải gặp mặt mới tính Còn tu tập thì cứ làm thôi được hay không là tùy theo sự cố gắng của mình. Chuyện của BHT hay Lestrangle không phải ai cũng làm

được, cứ theo điều kiện bây giờ của mình mà "chơi" thôi chứ đừng nghĩ xa xôi là phải vậy phải kia thì dễ xôi bồng hồng không lắm.

Bé Hạt Tiêu: Lightwest ơi! LW thì làm biếng còn BHT thì ham chơi! Ngày bình thường phải đi học rồi làm homework và lung tung thứ nữa, đến weekend thì mấy người cousins xuống chơi.. hihi, LW nói phải lắm, người ta không nói trí tưởng tượng hay mà người ta nói BHT là khủng đó! nói chuyện Tề Thiên Đại Thánh... hehe. BHT có nhiều chuyện hay lắm chỉ tiếc tài viết văn của BHT quá ẹ chứ không BHT sẽ viết thành truyện giống như Harry Potter, lúc đó mình sẽ lấy tựa là "Bé Hạt Tiêu" hihi cho mấy nhà đạo diễn Hollywood đóng thành phim thì chắc BHT sẽ giàu to! Khakhakha!

LW ráng cố gắng lên, "tu tập cũng phải có duyên" là tu tập cũng cần phải là điều đó hở? Không cần đâu LW "điều" lắm rồi đó mà!!! LW "đợi cái gì" nó ở trong người LW đó mà chứ có đi đâu ra khỏi LW bước nào đâu mà phải "đợi" nó trở về... hihi.

LW ráng lên đi, để khi nào BHT thành nhà văn viết truyện sẽ nhờ LW duyệt lại tác phẩm cho BHT nữa chứ! Đây mới là "chờ" LW đây nè! hehe.

Rắn con: Đạo thiên chúa có chiến tranh, hoặc từng gây chiến nhân danh đạo, đạo hồi cũng vậy. Còn đạo Phật mình thì rắn chưa nghe tới. Vậy đạo Phật có phải là đạo của đạo không? Hay là cũng có chiến tranh đổ máu mà mình hồng biết?

Bé Hạt Tiêu: BHT chưa hề biết mấy đạo kia là thế nào.. BHT học cái này là do ông Phước chỉ thôi chẳng có đọc sách hay đọc kinh gì cả... nên không biết sao nữa.

Nhưng ở đâu có người chết thì BHT đưa họ đi lên thiên đàng để tu tập, không cần biết họ là ai, người ở đâu của nước nào... họ thuộc đạo nào, giáo phái gì... Khi con người để lại thể xác thì linh hồn bắt phân màu da hay sắc tộc, không còn biên giới trong cõi vô hình nữa... BHT không biết gọi là gì nhưng nó bao trùm cả vũ trụ, Trái Đất này chỉ là một hạt bụi nhỏ nhoi lắm...

Dieu Ngan: Thích đọc bài của BHT quá, thấy vui, vui lắm. Nhiều lần muốn nhắn hỏi thăm cái chân xicaque của Bé rồi lại thấy mọi người đã hỏi thăm bé đã nhiều và hỏi nhiều câu hỏi rất hay nên lại lặng yên mà theo dõi chuyên mục của Bé thôi. Bé ơi, sao lúc chị Lestrangle châm cứu mà thấy đau sao bé không thoát ra khỏi cái thân để đi chơi đâu đó, lên nói chuyện với ông Phật chẳng hạn, mà phải ngồi chịu đau vậy? Đọc đến đoạn bé thấy đau rồi khóc nữa thấy thương bé lắm, lại thấy bé dễ thương và gần gũi quá.

Bé Hạt Tiêu: Hihi! Cái chân hết xicaque rồi. Chị Lestrangle châm cứu hay lắm nên giờ BHT lành bệnh xicaque rồi DN yên tâm nhé! Khi BHT bệnh nặng thì BHT không có năng lực và sức khỏe để nhập định dùng màn tivi làm bất cứ chuyện gì nữa, lúc đó tivi giống như bị cúp điện vậy đó! hihi

Khi sức khỏe không đầy đủ cơ thể không làm gì được hết vì đã hết pin rồi... Giống rô- bô quá hén! hihi. Có lần lúc đó là ban đêm BHT đang ngồi tập trên trời cùng với mọi người và ông Phật, thì ông Phật biểu con nên về chút đi.. BHT về lại trong thân thể mình thì thấy mình đang bị tức bụng, ngủ lại không được nữa... Ba của BHT thấy BHT đau vậy bèn nắm lấy tay BHT và nói thôi con truyền cái đau đó cho Ba đi... BHT vì đau quá nên đã nhắm mắt lại và nói với ông Phật là: con đau quá chịu không nổi, xin đưa cái đau này cho Ba con chịu thay con" và thế là BHT hết đau và ngủ tiếp, hihi. Đó là cũng đau nhưng thuộc loại còn nhẹ mới làm vậy được còn nặng như tê toàn thân thì đành chịu thôi... hihi

Nhưng chắc sau này có đau nữa BHT không đưa qua cho Ba nữa đâu vì làm hoài Ba sẽ mệt và bệnh tội Ba lắm, BHT sẽ thử đưa vô cái cửa cho nó chịu giùm coi thử có được không hén! hehe

Rắn con: be oi be a, how are you? Are you doing ok? I, and I think the rest of brothers and sisters on the forum, miss you a lot! Take care and dont leave us alone.

Bé Hạt Tiêu: Bé chỉ bệnh thôi, nên không trả lời cho Rancon và mọi người được, BHT không bỏ rancon một mình đâu.. BHT cũng nhớ

mọi người lắm... Khi nào khỏe lại BHT mới dùng màn tivi để kể chuyện cho mọi người nghe nhen!

Babong: BHT nói Mẹ nấu soup legume với thịt bò cho BHT xơi vài bát, rồi sau đó đi ngủ thì hy vọng BHT sẽ thấy khỏe ra. Còn không thì BHT uống vô vài hộp "Ensure Plus" là cũng giúp cho BHT nhiều thêm. Ráng dưỡng sức lên nha..

Bé Hạt Tiêu: BaBong ơi! BHT bị stomach flu and táo tháo ruột luôn! hihi. Nên chỉ có nhịn đói và uống nước gì mà hơi ngọt ngọt mặn mặn lợ lợ hai ngày đói rã ruột luôn rồi BaBong ơi! hehe

Bây giờ thì đỡ nhiều rồi, chắc BHT sẽ ăn được món soup mà Babong giới thiệu! hihi.

Bé Hạt Tiêu: BHT rất là vui khi đọc những lời đầy yêu thương của mọi người trên HSTĐ dành cho BHT!

Cám ơn mọi người nhiều lắm, con cũng không biết có chữ gì hơn chữ "cám ơn" nữa hông? nếu có thì con muốn dùng cái chữ đó cho tất cả mọi người đã nghĩ về con như vậy! Chỉ có nơi đây: HSTĐ là con có thể kể cho mọi người nghe những câu chuyện của màn tivi của con mà thôi... Đi ra khỏi nơi đây thì mọi chuyện sẽ là chuyện hoang tưởng của những người khủng nói chuyện đó!

Con rất là vui và thật là hạnh phúc biết bao khi con được sống với tâm linh mà chỉ mình con thấy và mọi người cùng đồng cảm với con trên từng câu chuyện xuyên màn hình tư tưởng này.. !

Con thấy mình hạnh phúc lắm khi được sống trong vòng tay yêu thương và bảo bọc của mọi người dành cho con!!!

Con cũng thương yêu tất cả nhiều lắm lắm!!!

Mọi người còn muốn lắng nghe thì con sẽ còn kể! hihi. Cám ơn mọi người đã cho con niềm tin và đã tin con thật nhiều... Mẹ con nói "sống với sự thật đã khó rồi mà tìm người tin được sự thật đó lại càng khó gấp bội".

Mọi người đã cho con niềm vui để mở màn tivi tiếp tục cuộc hành trình về Tây Phương Cực Nhọc í quên Cực Lạc của BHT! hihihi

TLT: Bé Hạt Tiêu! (Bé có thấy cái răng sâu của TLT khi cười vui không?).

Bé Hạt Tiêu: TLT cũng thích ăn kẹo nhiều như BHT sao mà cũng bị sâu răng vậy? hihi. Coi chừng bị sún răng giống BHT thì xấu lắm đó, vì con nít sún răng thì nhiều mà người lớn thì hồng được sún răng đâu! hehe. Nên có kẹo phải nhường cho con nít ăn hết đi! hihi BHT là trùm ăn kẹo chocolat đây! hihi nhường cho bé nhé! (Cười hồng còn răng đó)

UME: Bé hạt tiêu ui, Bé mở tivi xem hộ anh kiếp trước ở đâu mà kiếp này lười quá vậy? Thank em nhé!

Bé Hạt Tiêu: Bây giờ BHT biết là TLT thương BHT thế nào rồi! UME ráng tu tập đi thì sẽ coi được mình là ai liền, chúc UME sớm ngày tìm ra mình là ai nhen!

Ut: Bé Hạt Tiêu kể chuyện quá hay, nên Út đọc thấy quá phê... , mỗi lần ghé vào trang web HSTĐ Út thấy thật vui, có lẽ nhân duyên cho Út được gặp nhiều Sư Phụ để học nhiều điều thật hữu ích mà trước giờ Út chưa biết. Út đang tập quán chăm đồ đề mục của Thầy Phước cho. Chúc BHT luôn mạnh khỏe, tinh tấn và kể nhiều chuyện của bé cho mọi người cùng nghe nha.

Út rất vui được làm quen với BHT.

Bé Hạt Tiêu: Hihi! Cảm ơn Út nhen! BHT cũng rất vui được Út thích chuyện BHT kể và được làm quen với Út too!!

Brightmoon00: Bé viết hay quá đi. Tết bé có đi thăm người thân, bạn bè không vậy?

Bên đó tổ chúc tết có vui không bé?

Bé Hạt Tiêu: hihi! Chào BM00! Bé được nghỉ một ngày Tết là ngày Mồng 1 Tết vì ngày đó nhằm trùng ngày Tổng Thống Mỹ! hihi.

Bé không có đi thăm người thân hay bạn bè gì cả vì trời lạnh quá và Bé thì bị đau bụng quá nên trùm mền nằm nhà hơ rún cho khỏi đau thui! hihi.

Tết bên này hình như không có vui, Bé không biết Tết Việt Nam là sao? chỉ biết ngày ấy thì sẽ được mọi người lớn cho bao đồ lì xì! hihi.

Lotusviet: Người lớn dở hơn con nít là lu bu, không buông hết được. BHT có chiêu nào chỉ cho người lớn BUÔNG! để ăn trú chánh niệm?

Bé Hạt Tiêu: Hihi! Thưa cô đúng là người lớn có quá nhiều thứ phải lo vì là người lớn! Con còn nhỏ nên không phải lo gì hết nên thật sự con cũng không biết phải buông như thế nào nữa. Nhưng con thấy khi muốn quên mọi thứ thì cần một không gian yên tĩnh và biết cách thư giãn bằng cách hít sâu và để ý vào hơi thở thì tự nhiên sẽ chìm vào quên lãng... Nó thì dễ với con nít nhưng có lẽ khó với người lớn... hihi.

DucMinh: Chào Bé Hạt Tiêu!

Cho DucMinh làm bạn với Bé Hạt Tiêu nhé

Bé Hạt Tiêu: Dạ! Chào DucMinh! Đừng chê bé bé hạt tiêu nhé!hihi

DucMinh: Hi hi hi ! Rất vui khi làm bạn với Bé Hạt Tiêu!

DucMinh không chê Bé Hạt Tiêu đâu, vì Bé Hạt Tiêu tuy Nhỏ nhưng không Bé chút nào. À mà cái tên Bé Hạt (Hột) Tiêu là ai đặt cho Bé vậy? Nghe ngộ quá! hi hi hi (Hạt Tiêu cay lắm đó).

Bé Hạt Tiêu:

Vì là nhỏ nhất nhà nên BHT được Mẹ đặt cho cái tên nhỏ xíu như vậy đó!

Và vì ăn cái gì cũng xin thêm tí tiêu cho nó thơm thơm, thơm thơm thôi đừng bỏ nhiều nó sẽ cay. hihihi

Lienhuong: Bé Hạt Tiêu ơi!

Cho cô Liên Hương hân hạnh làm quen với bé nhé, cô dùng từ "hân hạnh" hoàn toàn không quá.

Nhờ BHT mà cô và các cô chú trên diễn đàn được hiểu biết thêm về những cảnh giới chung quanh mình, mà với mắt thường và công phu tu tập còn non kém, cô chưa nhận biết và thấy được. Nếu có rảnh rỗi Bé viết thêm nhiều bài cho các cô chú hiểu biết thêm nhé.

Chúc cháu khỏe và tinh tấn!

Bé Hạt Tiêu: BHT chào cô Liên Hương!

Cảm ơn cô Liên Hương cùng tất cả mọi người đã đọc những chuyện con kể!

Cám ơn HSTD đã cho con một góc được nói lên những gì con thấy mà không bị kêu là nói chuyện "khùng điên" hay "con nít biết gì mà nói"! hihi.

Cám ơn mọi người đã tin những điều mà không phải ai cũng có thể tin được!

Con rất vui vì mọi người thích nghe chuyện con kể!

Những cõi giới mà con được nhìn thấy do tập theo cách chỉ dẫn của ông Phước thật là hay và nhiều điều vô cùng hấp dẫn, những gì con nói ra được chỉ là một phần rất nhỏ trong những cái thấy và biết đó...

Vì vốn từ của con rất nghèo nàn, không thể nào nói cho cùng tận hết những gì mà con cảm nhận đó, một cách trọn vẹn ý nghĩa của nó...

Nên lúc nào con cũng mong mỗi cô chú và các anh chị cùng tập theo những gì ông Phước chỉ dẫn để chúng ta cùng nhau tận mắt nhìn thấy thế giới xung quanh chúng ta được biểu hiện và diễn đạt như thế nào.

Đồng thời chúng ta cũng có thể dễ dàng nhận ra tâm tình thật sự của mọi người đối với nhau được biểu thị trên những sắc hào quang xung quanh mọi người ra sao?

Khi đi vào những cõi giới đó, chúng ta sẽ thấy cuộc sống không bao giờ buồn... vì nó luôn có những điều kỳ diệu mà chúng ta luôn mong muốn được khám phá...

Cuộc sống và thân mạng này sẽ không có ý nghĩa gì nếu BHT không được tập mỗi ngày... vì đối với BHT cái gì rồi cũng nhàm chán và chết đi là chấm hết, chỉ có duy nhất một chuyện tập là không hề làm BHT thấy chán... và không bị chết đi, sau khi mình đã chết.. !

Chúng ta phải bỏ lại tất cả kể cả thân mạng chúng ta nhưng tu tập thì theo chúng ta đi mãi qua đến cõi bên kia... và rồi lại theo chúng ta đi vào đời sống khác..

Đó là điều duy nhất mà chúng ta đã lấy cái "giả" là không (thân giả tạm) làm nên cái "thật" là có nhưng lại là không (là sự tu tập).

Lấy cái không làm nên cái có, cái có lại là cái không!

Có mà không có, không có mà có! hihi.

Nên chỉ được làm thân người để tập là một điều vô cùng thú vị nhất đối với BHT! Vì lúc trước BHT là dân từ Địa Ngục mà, làm gì mà tập được... một chữ Phật cũng không nói được thành lời ...

Mọi người hãy ráng và cố gắng tập vì không dễ gì chúng ta gặp được những Người chỉ cho chúng ta tập một cách đúng đắn đâu... nếu bây giờ chúng ta không tập sau này (kiếp sau hay vài ba kiếp gì đó) khi chúng ta muốn tập thì bên cạnh chúng ta sẽ không còn những con Người biết cách tập chỉ cho chúng ta nữa... lúc đó chúng ta có hối tiếc thì cũng đã quá muộn màng...

Mỗi lần BHT ghé xuống nhà ông Phước chơi đều được ông Phước chỉ cho học một điều mới lạ... rất là buồn nếu xuống mà đi về với cái đầu rỗng không ghé lắm! hihi

Tuequang: Tuệ Quang là người mới trong diễn đàn. Khi Tuệ Quang mới vào diễn đàn thì cũng đọc chỗ này một ít, chỗ kia một ít, và rồi lại vào đến Mục Đàm Luận Phật Pháp này của Bé Hạt Tiêu (BHT). Ban đầu thì TQ đọc ngay khúc giữa, đọc xong thấy sao thật là hay và tự hỏi Bé Hạt Tiêu là ai, là một cái Nickname của người lớn hay là "bé" thật? Thế là TQ bắt đầu từ trang 1 của mục BHT. Càng đọc TQ càng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, từ thú vị đi đến khâm phục, càng đọc càng không dừng được. Ban đêm khi đã tắt đèn sắp đi ngủ, tay lại với lấy cái Iphone và vào ngay trang của BHT, say sưa đọc một lúc nhìn lại giờ có khi đã gần 2:00 AM, và sau vài ba ngày thì TQ đã đọc xong hết các bài.

Cảm nhận của TQ sau khi đọc xong các bài viết của BHT là: "Thật là không thể tưởng tượng nổi"! Những kiến thức, hiểu biết về cuộc sống trong xã hội, những đối đáp, cư xử nhân tình thế thái, những hiểu biết về các chúng sinh và các định luật tự nhiên trên Trái Đất này, của thái dương hệ, của thiên hạ của chúng ta, và những thiên hà xa xôi khác trong vũ trụ mênh mông này, thật sự là một cú shock đối với TQ. Và nhất là những điều này lại xuất phát từ kiến thức và sự hiểu biết của một Bé mới chỉ 12, 13 tuổi. Thật sự đây lại là sự xuất hiện của một vị có mức độ chứng đắc tâm linh thật là cao trong cõi giới này của chúng ta!.

TQ thật sự muốn xưng là Chú và gọi BHT là Cháu, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thật là không "dám" đó . Theo TQ được biết qua các bài viết thì BHT đang ở Mỹ phải không? BHT được sinh ra ở Mỹ phải không? BHT có đi học tiếng Việt hay không? Các bài viết bằng tiếng Việt của

BHT, từ vựng, cách hành văn, diễn đạt có được Ba, Mẹ hoặc những Cô Chú khác giúp đỡ không, sao mà nó khúc chiết và trơn tru như vậy? Thế mà BHT cứ nói rằng không đủ từ để diễn đạt. Để có được cách diễn đạt, hành văn của BHT như thế thì người lớn như TQ đây cũng phải nhíu mày, neho mắt mới viết ra được đó. Những hiểu biết của TQ về BHT có lẽ cũng chưa được kỹ lưỡng, vì mới đọc xong các bài viết của BHT, quá xúc cảm nên viết vội những lời này.

TQ xin cảm ơn BHT cũng như Cha Mẹ của BHT đã mang BHT đến với diễn đàn, Xin cảm ơn Chú Tibu, các Thiện Tri Thức HSTD cùng các Nhị khác mà TQ được biết cũng có khả năng tâm linh như BHT đã mang lại cho những ai hữu duyên đến với diễn đàn này những niềm tin vào Đạo và phương pháp tu hành để tinh tấn hơn trên con đường chuyển hóa tâm linh của mình!

Xin nghiêng mình khâm phục các Vị!

Bé Hạt Tiêu: Con chào Chú Tuệ Quang!

Chú cứ việc kêu con bằng cháu vì con còn rất nhỏ, tuổi con năm nay là 13 tuổi. Con rất vui khi đọc được những cảm xúc của chú dành cho những bài của con!

Con sinh ra ở Mỹ, con không được đi học tiếng Việt ở một trường lớp nào cả, lúc đầu con không nói rành về tiếng Việt cho lắm. Con được Ông Phước chỉ cho cách để học tiếng Việt từ Mẹ của con là:

Khi Mẹ con nói chuyện thì con đem hình ảnh của Mẹ vào trong màn tivi của mình rồi tác ý là con muốn học tiếng Việt như Mẹ. Con làm như vậy trong khoảng hai tuần thì con bắt đầu hiểu và nói tiếng Việt tương đối khá hơn ...

Và sau này con học bất cứ điều gì con cũng làm theo phương cách này để học hỏi...

Mẹ con cũng tập như con, nên việc con đi vào suy nghĩ (vào tâm tư của Mẹ rất dễ dàng... Khi con suy nghĩ một vấn đề hay một câu hỏi gì của mọi người xong, con sẽ đem tất cả những ý nghĩ đó vào trong tâm của Mẹ đưa vào thẳng trong màn tivi của Mẹ rồi con tác ý là chuyển dịch lại qua tiếng Việt cho Mẹ hiểu được trọn vẹn ý nghĩ của con. Sau

khi Mẹ hiểu được những suy nghĩ đó của con rồi thì Mẹ sẽ viết ra lại bằng tiếng Việt.

Khi Mẹ trình bày xong một bài viết bằng tiếng Việt rồi thì nhiệm vụ cuối cùng của con là đưa cả bài đó vào lại trong màn tivi của mình để xem xét coi lại nó có trùng khớp với bài tiếng Anh của con hay không? và cần phải chỉnh sửa chữ nào thiếu hay chữ nào dư thì màn tivi sẽ báo lại cho con biết, đồng thời còn cho con biết độ chính xác đó là bao nhiêu phần trăm (%) trong cách chuyển dịch nữa.

Mẹ là một thông dịch viên tư tưởng, là một cây viết biết di động của con!

Đó là cách con đưa suy nghĩ và sự hiểu biết của mình lên diễn đàn là như vậy.

Con cảm thấy mình không đủ từ đủ chữ để diễn tả vì những cái con được thấy, được hiểu và cảm nhận được nó hơn rất nhiều so với những gì con nói ra, khi phải trình bày lại cho mọi người hiểu thì con không biết phải dùng chữ như thế nào mới vừa đủ cho những điều hiểu biết đó... lại thêm con không hề biết một chữ Kinh nào cả, chưa hề đọc qua một cuốn Kinh nào hết... Nên đối với con rất là khó khăn khi diễn tả một cái vô cùng bằng những từ ngữ hạn chế của mình... Con muốn chia sẻ với mọi người những gì con cảm nhận được... để cho tất cả cùng được cảm nhận như con... con cố gắng, cố gắng trong khả năng hạn hẹp mà mình có thể làm được.

Con rất vui khi được mọi người thích thú khi đọc bài của con!

Tập được cái trò này rồi thì sự hiểu biết không còn dựa trên tuổi tác nữa mà được tính bằng khả năng tu tập của mình.

- Khi vào được Đàn Pháp Quan Thế Âm Bồ Tát rồi thì chúng ta sẽ có tới 11 cái đầu, suy nghĩ tăng lên hơn người bình thường gấp 11 lần và có tới cả ngàn cái tay... và làm việc cũng hơn lên cả ngàn lần.

- Còn về kinh nghiệm sống thì không phải tính bằng tuổi già mà được tính bằng kiếp sống... Lúc này thì con đã coi trên hơn 40 kiếp, để rút ra những kinh nghiệm cho mình và nói lại cho mọi người cùng biết.

- Khi vào được trong Liên Hoa Tạng thì lại được học Kinh, trong đó là một kho kiến thức bao la của vũ trụ...

Tất cả những kiến thức và sự hiểu biết này đều do từ cách Tập của Ông Phước dạy cho con. Đó là tất cả những gì mà Tu Tập đã mang lại cho một đứa bé như con.

Lá chuối: Bé Hạt Tiêu ơi, Chuối kết bạn với Tiêu = chuối tiêu được hông? Bị nghiện cái Chùa này quá đi thôi. Trong cái Chùa này có cái Cốc của BHT, Chuối cũng bị nghiện luôn rồi. Quyết không bao giờ cai nghiện đâu nhé.

Bé Hạt Tiêu: Con đã quên! Vì lúc này con và Mẹ con thiết quá đừ! hihihi. Con xin lỗi Cô!

Cho con xin mượn lời Cô để gửi cho tất cả mọi người luôn Cô nhé!

Con rất vui khi đọc được những lời nhắn gửi đầy yêu thương của mọi người dành cho cái mục "Bé Hạt Tiêu"...!

Có lúc con làm nhiều thứ quá, rồi lại ham chơi nữa nên con quên không nhớ mình phải làm gì nữa... May là có Mẹ con nhắc giùm. Nhưng cũng có những lúc Mẹ con cũng không nhớ vì Mẹ phải lo nghĩ điều chi đó....

Nếu lỡ mà không trả lời được thì Mọi Người cũng đừng buồn nhen... Con cảm thấy thật là có lỗi khi làm cho ai đó buồn chỉ vì sự vô ý hay quên của mình lắm... Xin hãy thông cảm cho cái tật hay quên của con nhé!

Lúc nào con cũng muốn được làm bạn với tất cả. Muốn được chia sẻ những điều gì mà con biết cho mọi người cùng được tu tập và mong mang đến niềm vui cùng sự hăng say thích thú tu tập của con "truyền nhiễm" lại cho tất cả để cùng nhau thấy vui khi tập cái trò này của Ông Phước!

Tuy con không được biết mặt hay không gần được tất cả mọi người con thương yêu, nhưng HSTD sẽ là nhịp cầu nối liền và liên kết chúng ta gần lại với nhau qua việc tu tập... Nhí chúng con luôn luôn sát cánh cùng tất cả mọi người... hãy vững tin nhé Tất Cả! Con BHT Kính Chào Tất Cả!

Juicy: Theo bé nói như trên thì đã "hên" lắm mới được cha mẹ sinh ra ở cõi này, thì phải yêu quý nó?

Bé Hạt Tiêu: Đúng! **Hên lắm lắm** mới được làm người, nhất là được sinh ra làm **Người Tu Tập!!!**

Juicy: Mình lại thấy bé không có chút thích thú với những chuyện ở Đời (như đi học, chỉ để làm ba mẹ vui) hay có thể là những cái khác mà bé thấy coi màn TV vui hơn. Juicy không so sánh giữa Đạo và Đời (đủ công lực đâu mà so), nhưng theo cách bé nói chả lẽ các Nhí đều không yêu Đời..?

Bé Hạt Tiêu: Cách **nhìn** nhận về những chuyện ở đời sẽ tùy thuộc vào cái **Thấy** của mỗi người trước sự việc, từ đó sẽ làm cho mình có cách Yêu Thích khác nhau. BHT không nói là Nhí không yêu đời mà chỉ muốn nói:

- Nhí Yêu Đời theo cách Thấy của Nhí!

Vì nếu không Yêu Đời và Yêu chúng sanh thì đâu có phải khổ cực mà tìm đủ mọi cách để giúp đỡ họ, như làm mục "**Chia Vui**" hay chỉ mọi người Tập theo cách Ông Phước chỉ cho BHT!

Làm tất cả cũng vì Nhí đang Yêu Đời và Yêu mọi người đó chứ hihhi!!!

Con người không tu tập họ nhìn bằng những trực giác, bằng sự tính toán, bằng giáo điều, bằng thói quen... bằng phong tục tập quán... bằng định kiến... quan niệm, bằng thành kiến ghét thương v.v.....

Cái nhìn (thấy) vậy rất là thiên vị và hạn hẹp. Vì đó là cái thấy của Vô Minh do Nghiệp mà mình thấy như vậy.

Người tu tập họ nhìn Thấy bằng Màn Tivi đó là cái Thấy từ Chân như - Chân lý, Không bị những thứ rối rắm như trên của cuộc đời chi phối, đúng hơn là không bị Nghiệp xen vào cho Thấy. Khi nhìn một sự việc bằng màn tivi sẽ Thấy rõ ngọn nguồn, căn nguyên, sâu xa từ tiền kiếp của quá khứ xa xôi diễn tiến đến giây phút hiện tại.

Từ cái Thấy đó, cho Nhí hiểu được rằng: Họ bị như vậy, hay được như kia là vì lý do tại sao? cách giải quyết thế nào? rất rõ ràng, rành mạch và thỏa đáng theo tính công bằng của luật nhân quả mà thế gian không sao thấy rõ được.

Cái thấy bằng mắt thịt thì chỉ thấy trong sự hạn hẹp nhỏ bé trong khoảnh khắc nhất thời đó mà thôi, không thể hiểu được căn nguyên sâu xa và cách giải quyết cho rốt ráo của vấn đề.

Ví như người không tu tập chỉ có khả năng thấy tấm hình bìa, còn Người có tu tập thì lại được xem cả bộ phim vậy!

Cho nên điều quan trọng ở đây là cái Thấy của mình chứ không phải sự vật được thấy.

Juicy: Mà chỉ coi cái gì cũng là tạm bợ?

Bé Hạt Tiêu: Đúng! khi được mang cái mắt kính của Màn tivi thì cái gì ở đời này cũng đều là Tạm Bợ!

Juicy: Thêm nữa, bé nghĩ sao về những người đang rất lạc quan yêu đời, có thể mọi việc luôn tốt lành, có đôi khi lại gặp trắc trở nhưng họ vẫn lạc quan, thì mình làm sao để họ ngộ được cái Khổ để mà khuyến khích họ tập để Giải Thoát?

Bé Hạt Tiêu: Sướng hay khổ, lạc quan hay chán đời cũng đều là Nghiệp và cũng nằm trong sự Vô Thường chợt đến, chợt đi...

Chẳng có gì là thường hằng, vĩnh cửu nên cũng không ra ngoài chữ "**Không có gì cả!**"

Khi đó họ đang bị Nghiệp che (Lạc quan, mọi việc tốt lành, đó là Thiện Nghiệp), cửa sổ Tâm Linh đang bị khóa kín thì không ai có thể làm gì được... Chỉ trừ khi chính họ là người muốn mở cánh cửa đó ra thì mình mới có thể chào hỏi họ được, và ít nhất thì họ nhìn mình tỏ ý thân thiện, còn họ ngó lơ chơi giả vờ thì cũng đành potay.com! hihihhi...

Juicy: Bé bảo sinh ra trên đời này là để tu tập. Thế so với việc sinh ra, tu tập và just sliding through life (Đời), với việc mình ở ngoài đời cũng sống vui vẻ, đi làm vui vẻ, gặp bạn bè vui vẻ, yêu thương ai đó vui vẻ, thì cái thứ hai chả tốt hơn sao. Rồi khi tập thì mình vẫn tập. Bé thích ăn kẹo này, thích mượn máy Mẹ chơi game này...

Bé Hạt Tiêu: Sinh ra và được sống như thế thì quá tốt đi chứ. Nhưng không phải là cái tốt nhất! hihihhi... Chỉ có Tu Tập mới là cái Tốt Duy Nhất và cuộc đời sẽ nhờ đó mà Tốt hơn gấp vạn lần hihihhi... Đời sống của Nhí như BHT thì hơi bị nghiêng là vì 70% là Tập mà chỉ có 30% là đời. Đối với BHT cuộc đời là nơi để BHT thực hành những bài tập mà BHT học được từ Kinh của Ông Phật, nếu không có cuộc sống

này thì Kinh học ra không biết phải dùng ở đâu và giúp ích gì cho ai trên thế gian này! ...

Nên chuyện **Tu Tập vẫn ưu tiên hàng đầu**, không gì tốt hơn là Tu Tập, BHT có thể nhìn ăn, nhìn mặc và nhìn thêm cái gì có thể nhìn, chứ không bao giờ nhìn **Tập** được vì đó là **hơi thở** trong đời sống của BHT!

Khi mà anh (chị) có thể Thấy và Hiểu rõ được đời sống trên thế gian này không phải là nơi duy nhất mà chúng ta có thể tồn tại, mà ngoài cái thế giới nhỏ bé này ra vẫn còn có những thế giới (cõi giới) khác rất đẹp đẽ và sung sướng hơn nhiều thì anh (chị) cũng sẽ có được cái Yêu Thích giống như BHT vậy đó!

Juicy: Thế còn cái nhìn của bé với những việc mà "người thường" hay làm thì sao? Bé có thích thú không hay là bé coi mọi việc là Không?

Bé Hạt Tiêu: Nhiều khi BHT cũng không hiểu "người thường" làm như vậy để làm chi nữa. Nhưng cũng không biết phải làm sao cho người ta hiểu được... vì người ta không thấy như BHT đã Thấy thì biết làm sao hơn được! Đối với BHT thì không có gì là quan trọng đâu... vì cuối cùng cũng là Không mà. Nếu mọi người thấy đó là vui thì cứ làm cho tất cả cùng vui thôi...

Juicy: Juicy thì cho rằng được sinh ra ở trên đời, được làm người (mà không ở Địa Ngục) đã là cái phúc, dù chắc là phúc nhỏ Nên đôi khi nhắm mắt tập mình hơi mâu thuẫn giữa không nghĩ gì cứ bám đề mục, với suy nghĩ mình tập riết rồi có trở nên bàng quan với mọi chuyện ở đời hay không?

PS: "chia sẻ", không phải "chia sẻ" thì phải , juicy bị lây tật sửa này từ bạn, vì bị sửa hoài quê tụt mùa luôn

Bé Hạt Tiêu: Chính suy nghĩ của mình tạo nên Thiên Đàng hay Địa Ngục vì nơi đó ở tại Tâm mình!

Cái đáng suy nghĩ duy nhất là Đề Mục, mọi thứ khác chẳng có gì quan trọng nên không cần phải bận tâm nhiều.

Suy nghĩ nhiều quá đề mục nó sợ sẽ không ra đâu! ...

Vậy có khi nào juicy nghĩ rằng khi:

- "trở nên bàng quan với mọi chuyện ở đời..." thì sẽ có một cái **Thấy thật mới lạ trong suy nghĩ mình hông?**

"Bàng quan" ở đây nghĩa là: Chẳng có gì phải bận tâm và quan trọng, là sống với buông bỏ không để suy nghĩ đeo bám vào bất cứ điều gì khác mà chỉ bám duy nhất vào **Đề Mục**...

Chứ đừng nghĩ bàng quan là thờ ơ lạnh lùng không còn cảm xúc tựa như cục đá đầu nhen! ...

Juicy: Như bé nói ở bài nào đó, ở cõi nào thì phải "nhập gia tùy tục" ở cõi ấy thôi. Mình sinh ra ở Trái Đất này, hay cái cõi Mặt Trời, hay bất cứ cõi nào khác trong vũ trụ, thì phải tùy cái cách sống của cõi đó mà chỉ người ta tu tập. Các hành tinh khác đời sống tâm linh họ cao, đôi khi đa là Tứ Thiên trở lên rồi, nên dễ chỉ. Đúng là ở Trái Đất thì khó chỉ cho người ta tập hơn, bé có nghĩ tới kiểu nhập gia tùy tục để chỉ họ không?

Bé Hạt Tiêu: BHT vẫn đang cố gắng hết sức của mình để làm đó chứ...!

Juicy: Có lẽ hơi đau đầu để nghĩ ra một cách nào đó vẹn toàn, nếu họ... chưa có duyên

Bé Hạt Tiêu: Đúng vậy! khi mà chưa tới lúc thì chỉ ngồi chơi vậy thôi!

Juicy: Nhưng đúng là với một người thường, cứ bảo họ cách Tu tập đó là cách duy nhất đấy, tốt nhất đấy, nó thế này thế này, mà **nói thế cũng chưa diễn tả được đâu, phải tập mới biết thế nào!**

Bé Hạt Tiêu: Đúng là "phải tập mới biết thế nào" như Juicy nói. Còn không thì nghe như là chuyện Thần Thoại hay chuyện cổ tích thế thôi!...

Juicy: Trong khi đó họ lại vẫn mù mờ "**chưa biết thế nào vì sao lại phải tập**". Và thế là quanh lại vòng quanh Juicy nói cái cách hiểu đó với kinh nghiệm của mình hai năm trước khi mới biết chú, cũng ngỡ ngỡ ba hồi tập ba hồi không rồi tắt ngúm. !

Bé Hạt Tiêu: **Nên Tập cho ra thì mới thoát khỏi sự mơ mơ hồ hồ của bức tường từ ngữ ...**

Phải có **sự va chạm** nào đó vào trong **cảm xúc** của mình **khi tập**, thì điều đó mới trở thành **sự thích thú** mà **tạo cảm hứng** cho **sự tu tập**.

Juicy: Nếu có cách nào vẽ đường cho mọi người thì hay nhỉ... Hè này gặp chú xong tự dưng về lại thích tập. Ôi! đúng là lớn rồi phức tạp, như Nhị tập thì lại ro ro!

Bé Hạt Tiêu: Đường đã được chỉ về cẩn thận lại có sẵn "Map" (bản đồ, lộ trình) luôn rồi... chỉ là có chịu đi theo đó hay không mà thôi!...

Chướng ngại không hẳn chỉ ở trên đường, mà còn ở ngay trong lòng người!

Juicy: Những điều trên là "tâm tư" của juicy từ hồi tập tài tử cho tới hồi bớt tài tử tí nhưng vẫn chưa ra chi. Còn cái này là hồi vì tò mò chính hiệu này: bé bảo dùng TV có thể như một kho trí thức trong vũ trụ này, thế bé có thể dùng nó để học những cái trong thế gian này, như là học cho có nhiều vốn từ tiếng Việt hơn (vì thấy bé nhỏ mà trả lời ăn nói vừa khéo vừa duyên vừa dễ thương vừa chín chắn) hay là học các kiến thức khác từ loài người không? (dù biết nó là rất nhỏ)

Bé Hạt Tiêu: Đối với BHT kiến thức mới lạ đến với bé trong từng ngày của cuộc sống!

Nên BHT luôn dùng Màn tivi để hỏi Kinh Phật cho mọi thứ kiến thức trong đời sống này.

Cocay: BHT ơi, bé có thể nói thêm về những chướng ngại này không? Đặc biệt là đối với những người tập đã lâu mà chưa được kết quả trăm hoa đua nở như những anh chị khác.

Bé Hạt Tiêu: Mỗi người sẽ có những chướng ngại riêng trong từng hoàn cảnh của mình. Theo con thấy thì không có chướng ngại nào lớn bằng chướng ngại trong lòng mình đó là:

Không thấy có gì vui vẻ hứng thú gì với chuyện tu tập này

Khi mà thấy vui thích thì không gì có thể cản trở mình làm điều đó được!

Con chỉ thấy đó là một trở ngại nặng nề nhất!

Vì con muốn chỉ cũng không biết làm sao cho người ta vui thích và ham tập như con được!

Rắn Con: Bé ơi,

Đối với một người không có kiến thức tu hành và hoàn toàn mù mịt về HSTD, thì nếu họ không có hứng thú thì mình phải đợi đến lúc họ có hứng thú thì mới ra tay được. Âu cũng là "thuyết pháp đúng thời" phải hông?

Bé Hạt Tiêu: Bé nè! Dạ, Đúng vậy đó!

Rắn Con: Nhưng nếu một người đã là thành viên của HSTD, nhận đề mục, tu tập một thời gian, nhưng vì một hay nhiều lý do - hữu hình và vô hình, lại "không có hứng thú tu tập" thì mình phải làm sao? Có người đã tu hành được một thành tích nào đó nhưng vẫn không nhận ra được những "thành tích/cột mốc" đó mà lại thấy mình đang mất thời gian làm một việc mình không biết sẽ đi về đâu, thì có phải cũng chỉ có thể đợi cho họ tự tỉnh thức ra mới được?

Bé Hạt Tiêu: Chỉ còn cách để cho Nghiệp đánh họ xác bác xang bang đi rồi họ sẽ tìm về với HSTD! hihhi...

Rắn Con: Con ngoan lắm rồi nghen, mai mốt có đem lên cũng đừng trối cổ con lại nha

Bé Hạt Tiêu: BHT sẽ đem Limo đến rước Rancon nhen!

Rắn Con: Khi RC mới vào dd thì RC chả hiểu đây là cái gì. Tại sao một trang nói về Phật giáo mà lung tung cả lên chẳng giống những trang web khác? Sau đó thì RC đọc topic Bé Hạt Tiêu từ trang 1 cho đến trang cuối, và nó chuyển hóa RC được rất nhiều.

Bé Hạt Tiêu:

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=6281.msg25209;topicseen#msg25209>

(Trích dẫn từ topic **xin tài liệu** bên trong diễn đàn **HSTD/ Hoa Thơm Cỏ Lạ**.)

Khi Rancon đọc như vậy thì "Linh Hồn" đã "nhận ra" cái gì đó rất quen thuộc nay được khơi gợi dậy từ tiềm thức thời rất xa... của mình!!!

Tiểu Tam Tiêu: Hê-Lu Bé Hạt Tiêu !

Đọc box này của bé hay quá xá. T3T bắt đầu đọc và kết từ lâu rồi, nhưng chẳng có gì hỏi (vì mọi người hỏi hết rồi, đọc câu hỏi mọi người, cũng thấy quá đủ rồi). T3T nảy ra 1 ý tưởng là tích góp những câu chuyện, câu hỏi-trả lời của BHT lại, và đăng lên blog của T3T. Những câu chuyện hay, cho bạn bè T3T dễ tham khảo. Chắc chẳng có mấy người tin. Nhưng tin hay không, thì đó cũng là những câu hỏi rất thú vị, câu chuyện rất hay. BHT đồng ý cho T3T nhé?

Bé Hạt Tiêu: ! Chào T3T! Cho BHT đọc blog của T3T với nghe!

Chương 39: Câu chuyện tình cò

Girl rescued from swamp tells her tale

<http://abcnews.go.com/GMA/video/girl-rescued-swamp-tells-tale-10475481>

(Bản tin của **abcnews** về câu chuyện này)

Bé Hạt Tiêu: Con tình cò đi tìm những linh hồn để độ thì tự dung con thấy trong swamp có cái hào quang của một cô bé gái nhỏ cỡ tuổi với con vẫn còn sống... thế là con đáp xuống coi thử thế nào... khi nhìn thấy cô bé một mình nơi hoang vắng như vậy thì con liền hiểu ra là cô bé đang bị lạc... Con thấy cô bé ngồi giữa cây cối rậm rạp và có cả những con thú rừng có dạng gì như cá sấu... có hàm răng nhọn và có thể ăn thịt người...

Và cách nơi cô bé ngồi cỡ chừng vài chục mét thì có một người đàn ông đang đi bộ gần swamp, lúc đó con tưởng người đàn ông đó là cha của cô bé bị lạc trong rừng kia. Nên con cố tìm cách để báo cho người này biết trong swamp có cô bé đang bị lạc...

Liền lúc đó con bay lên khỏi ngọn cây, nhưng chưa qua khỏi tầng mây, con ở giữa lưng chừng trời, cỡ gần với tầng thứ nhất khi độ người lên...

Khi đó con dùng hết sức của con, để làm cho cái hào quang của con phát ra ánh sáng cực mạnh, từ trên cao con tạo ra một tia sáng thật mạnh chiếu thẳng vào chỗ của cô bé đang ngồi để cho người đàn ông nhìn thấy ánh sáng đặc biệt đó mà lần theo để tìm thấy cô bé tội nghiệp...

Và sau này khi con coi lại trên new thì con mới biết bé gái mà con thấy được đăng trên mạng Yahoo và người đàn ông khi tìm được cô bé đã nói là:

"God đã chỉ đường cho ông ta tìm ra cô bé". hihi.

Con không phải là God mà chỉ là một cô bé mới 12 tuổi thôi! hihi.

Và sáng hôm sau là con bị đau lưng quá chừng vì con đã dùng hết sức của mình mà tạo ra ánh sáng chỉ đường! hihi.

Kát Tỳ: Hi Hạt Tiêu, Mỗi lần làm như vậy mất bao nhiêu lâu em mới khỏe lại? Chắc những người được em giúp như vậy chắc suốt đời họ không quên và tâm thức của họ cũng thay đổi luôn phải không em?

Bé Hạt Tiêu: Mỗi lần như vậy với sức khỏe của BHT thì mất khoảng một ngày nằm nghỉ và bồi dưỡng lại thì cơ thể mới có thể hoạt động lại bình thường được! hihi.

Những người được BHT giúp không hề biết BHT là ai và BHT là người ra sao, vì BHT không có xuất hiện với một hình ảnh của thân xác bình thường, mà thường xuất hiện dưới dạng ở cõi tâm linh là đời sống của thể giới vô hình, nên những hành động đó không ai có thể nhận ra một cách rõ ràng và cụ thể ra sao cả... Họ hoàn toàn không biết mình được giúp hay được cứu, mọi việc diễn ra trong vô hình vô tướng...

Người được giúp họ chỉ mơ hồ cảm giác như có một sự trợ giúp của một đấng thần linh hay một thể lực vô hình nào đó đã đỡ họ hay dẫn dắt họ thể thôi...

Khi có một động lực gì đó thôi thúc họ giúp người thì có thể tự nhiên trong tâm họ sẽ tin là trong đời này vẫn còn một năng lực huyền bí nào đó của đấng tối cao vẫn dõi mắt trông coi trần thế nhiều khổ đau này... và từ một việc thiện giúp người này sẽ làm họ thức tỉnh điều gì đó trong tâm thức vốn đã ngủ quên...

Họ không nhớ đến BHT này đâu mà chỉ nhớ đến một đấng toàn năng nào đó trong đất trời này như God, như Phật, Chúa... như thế cũng đủ để họ thức tỉnh với tính thiện toàn trong mình rồi!

Kát Tỳ: Thật không có thể nào bàn về sự huyền diệu về cái cách em làm và tính giáo dục thuần hóa của nó, nếu chúng ta điều cùng làm được như em thì thế giới này tốt biết bao lần!...

Bé Hạt Tiêu: Hi anh Kát Tỳ!

Ai rồi cũng sẽ làm được như em, chúng ta tất cả mọi người đang trên con đường đi đến đó mà thôi... tuy còn dài và còn xa lắm... thì giờ chỉ cần giúp nhau bằng những gì mình đang có, dù đó chỉ có là một nụ cười cho nhau...! hihi... Thì thế gian này cũng xua tan bớt những khổ đau và những nghi ngại trong lòng người...

Kát Tỳ: Em cho KT hỏi là với năng lực của em thì giữ được linh ảnh 24/24. Vậy còn tu cả xích cả đụi như tụi này thì làm thế nào giữ đề mục/linh ảnh được lâu đây? BHT có thể nào chia sẻ thêm và hướng dẫn giữ tụi này không?

Bé Hạt Tiêu: Em không nghĩ cái gì khác ngoài chuyện tu tập ra cả...

Anh hãy tưởng tượng ra một cái gì làm anh thích thú đến quên ăn, quên ngủ, mà lúc nào cũng làm anh suy nghĩ về nó không phút giây nào ngưng nghĩ... Thì anh hãy đem tất cả những niềm đam mê đó gửi trọn vào trong chuyện tu tập của mình...

Em không biết phải nói sao, vì trong em điều này là mục đích cuối cùng là niềm vui, là mạch sống, là hơi thở, là sinh mạng... những gì quý nhất trong cuộc sống của em đều nằm nơi này cả... Nó là thể đó chỉ vậy thôi...!

GiácTanh: Nếu nói, gần tới chỗ em Nadia khoảng vài chục mét thì đó là do BHT "**đã dùng hết sức của mình mà tạo ra ánh sáng chỉ đường**" - nhưng lúc còn xa, còn ở nhà, còn đang trên đường lái xe đến chỗ dừng xe lại thì CÁI GÌ thôi thúc HƯỚNG DẪN James King?

Bé Hạt Tiêu: Hi! Giác Tánh!

Khi con tìm ra cô bé bị lạc trong swamp thì con đã an ủi cô bé rằng: **Đừng sợ! đừng sợ! BHT sẽ tìm ai đó để tới giúp bạn ra khỏi nơi này!**". Khi con tác ý hướng về cô bé như vậy, con cũng không biết là cô bé có nhận được lời con nói hay là không!!!

Rồi con bay vọt lên cao ra khỏi nơi đó hướng về phía nơi có người ở mà phát mạnh ra tư tưởng là: có ai gần đây không? Trong swamp có người đang cần cứu giúp nè!... Con lập đi lập lại lời kêu gọi như vậy rất nhiều lần... Con cũng không biết có ai nghe được những lời kêu cầu cứu cho cô bé hay không nữa... nhưng con cứ tiếp tục phát ra tư tưởng đó... Cho đến khi con thấy có người đi đến gần swamp thì con liền lập tức dùng hết năng lực của mình phát ra ánh sáng để dẫn đường cho người này tìm ra cô bé một cách nhanh chóng...

GiácTanh: Khi nào có dịp, hỏi Ông Phật giùm có công việc gì để giao cho Giác Tánh đi làm không nha BHT

Bé Hạt Tiêu: Hello Giác Tánh!

Giác Tánh đâu cần phải nhờ con hỏi Ông Phật chi cho xa, Ông Phật có mở văn phòng đại diện cho Ông Phật ở Utah có Ông Phước là Người Đại Diện cho văn phòng liên lạc đó... hihi!

Rất là dễ liên lạc trực tiếp thông qua HSTD thì Ông Phước sẽ cho Giác Tánh biết làm cái gì không liên hà! hehe.

Khi Giác tánh đã làm việc được với Ông Phước giao một cách "perfectly" thì Ông Phật tự nhiên xuất hiện và nhận Giác Tánh là "permanent employee right away" mà không cần thông qua sự giới thiệu của BHT này đâu! hihi.

Chương 40: Chuyện đi chùa

« on: May 02,2010,01: 58: 52 AM »

Bé Hạt Tiêu: Hôm qua con đi chùa... chùa gì không biết tên! hihi
Không phải con đi "Chùa Hương" đâu! hihi.

Lần đầu tiên được chú GVS chở cho đến chùa cùng với Mẹ và gia đình chú!
Nói là chùa nhưng con cảm thấy không giống chùa! Hihi...

Con đã đem vài hột linh ảnh Hoa Sen từ nhà gieo vào chánh điện
của chùa, để chùa được giống chùa... hihi

Khi con nhìn mọi người đến chùa lễ Phật con thấy ngạc nhiên lắm...

Vì mọi người lạy Phật và suy nghĩ về ông Phật như một Vị Vua đầy
quyền lực bao trùm khắp thế gian.

Người ta kính cẩn lạy Phật như lạy một vị Vua Siêu Phàm của trần thế này.

Người ta lạy Phật như một bề tôi trung thành với một vị Vua và
nguyện đem hết lòng trung thành để xưng hô và xưng tụng danh hiệu Vị
Vua đó để Vua ban ơn cho họ những gì họ cầu xin và mong muốn... Vì
họ là bề tôi trung thành cẩn cẩn nhất của nhà Vua... hihi.

Con cũng không hiểu tại sao kinh của ông Phật viết ra lại đem đọc
lại cho ông Phật nghe... Phật có thật sự cần nghe lại kinh đó không?

Kinh đó Đức Phật đã làm qua và ghi lại cho mình thì mình dùng kinh để
tập làm như Phật mà, chứ sao lại "tụng" cho Phật nghe Sao lạ quá vậy?

Lẽ nào lại trả bài kinh cho Phật nghe là mình thuộc kinh như thuộc
bài trên lớp sao? Té ra người lớn Tu khổ quá phải học thuộc lòng kinh
nhiều như vậy thì khổ lắm... Phải học bài nhiều quá!, hèn chi mà người
lớn cứ nói Tu khó quá!!! Giờ con mới hiểu, sao Tu không vui... học
nhiều vậy thì sao vui nổi... hihi.

Sao kinh lại được hiểu bằng trí não như ta hiểu và làm một bài toán vậy sao?

Ông Phật đâu có biểu đọc lại kinh của ông cho ông nghe coi mình
có thuộc bao giờ đâu?

Lẽ nào mình lại hiểu kinh là đọc thuộc lòng kinh hay sao?

Vậy kinh làm ra là phải đọc thuộc lòng rồi phải ngồi tụng ă a vậy sao?

Lần đầu tiên con đến chùa... và cũng là làm con ngạc nhiên rất nhiều với chữ mà mọi người luôn miệng bảo rằng "TU" đó!!

Đúng là "người lớn" thì luôn khó hiểu...

Mà con chỉ thấy ông Phật mỉm cười khi mình "LÀM" theo những gì Phật nói mà thôi!

Con luôn hỏi Ông Phật: "Làm như thế nào" chứ chưa bao giờ con hỏi phải đọc như thế nào cho thuộc cả... hihi

Con cũng đang TU mà con không có đọc kinh gì hết... con chưa một lần "tra bài" cho Ông Phật mà cũng chưa bao giờ ông Phật hỏi con có thuộc kinh chưa?! hihihhi

Con thấy lạ vì người lớn bảo thế là "Tu"

Còn Ông Phật thì không bảo thế là... "Tu"!!!

Tu như người lớn tu như vậy thì con cũng không thích tu đâu vì chán lắm! hihi

Ông Phật không hề muốn mọi người dựng chùa thật to và thật đẹp để xưng tụng danh hiệu của ông với một suy nghĩ như thế đâu...

Vì ông Phật không muốn người ta tôn sùng như lễ bái mình như một vị Vua.

Ông Phật đâu thích làm vua đâu... Ông Phật chạy trốn để khỏi được làm Vua.

Ông Phật thích làm ông Thầy Tu mà thôi!

Mà giờ chúng ta lại xưng tụng Ông Phật như một Ông Vua thì chúng ta vô tình đã "ghét" Ông Phật nhiều lắm đó! hihi

Chúng ta phải hiểu Phật theo ý của Phật chứ chúng ta không thể hiểu Phật theo ý mà chúng ta thích... Phật như là ta muốn Ông thành! hihi.

Ông Phật muốn chúng ta suy nghĩ về Ngài như một vị chân Tu đã đạt đạo và giải thoát...

Đừng tôn sùng và thờ lạy như một vị Vua... một vị Vua có quá nhiều quyền lực trong thế gian....

Đó không phải sự mong chờ của Ông Phật mong chúng ta làm cho Ngài... mà Ngài mong chúng ta cũng sẽ trở thành như Ông vậy đó!

Khi chấp tay lại và niệm Nam Mô A Di Đà Phật tức là chúng ta đang xưng tụng danh hiệu Phật để nói với Phật rằng:

"Chúng con rất ngưỡng mộ Phật, ngưỡng mộ cuộc đời của Phật và ngưỡng mộ những lời dạy của Ngài... Xin hãy làm ơn dẫn dắt con theo

chân Ngài và học tập làm sao để thấu hiểu các kinh sách của Ngài và trở thành đáng giá Ngộ như Ngài... Xin hãy cho con hiểu được những gì Ngài đã và đang làm cho chúng con..."

Đó là những lời khấn nguyện của con khi con chấp tay lạy Phật trên cung trời cùng ngồi tu tập với ông Phật...

Con không cầu xin ông Phật cho riêng con cái gì cả....

Con chỉ mong làm sao có thể hiểu và làm được như ông Phật, vì ông Phật và ông Phước làm hay quá! hihi

Nên con muốn học làm theo cách mà ông Phật và ông Phước làm thôi...!

Bé Hạt Tiêu: Lúc con còn ở dưới Địa Ngục con cầu mong được thoát khỏi cảnh Địa Ngục thì con đi tìm coi ông Phật là một người như thế nào, đời sống của ông Phật ra sao? và muốn được như ông thì phải làm những gì... Con không coi kinh mà coi đời sống và suy nghĩ hành động của ông Phật mà thôi!

Con thấy đầu tiên ông Phật cũng không có kinh mà đọc... thuộc lòng...

Mà phải tu tập xi khối luôn mới lòi ra được những kinh nghiệm mà Ông Phật làm được trong lúc tập đó thành kinh.

Vậy thì phải chăng mình phải "Làm" trước để mà ra được "Kinh"... hay không? Giờ con lại thấy mọi người làm ngược lại với cách thức của ông Phật là đọc Kinh trước rồi mới hiểu Kinh, chứ không Làm để hiểu Kinh..

Với lại thời đó ông Phật tu tập cũng đâu có chùa... to đẹp đâu... toàn là gốc cây... và bãi tha ma... áo quần thì tả tơi... cơm nước thì ai cho gì đều ăn cái nấy... chứ đâu có nói là Phật ăn chay... Con cũng chẳng thấy ông Phước ăn chay bao giờ... Nhưng giờ đến phiên mình thì sao..?

Phải có một ngôi chùa cho đàn tràng... Phải ăn chay... áo quần cũng làm như rách mà phải chấp vá, nhưng là vải cây phẳng phiu, rồi cắt thành từng mảnh nhỏ mà may lại... Những điều làm như vậy là sao... con không hiểu nổi... mọi thứ hình như đã đi quá khác xa.

Sao chúng ta không hiểu ra rằng tạo nên một cơ ngơi đẹp để sang trọng thì sẽ càng làm con người tham đắm trong cái vật chất phù du đó sẽ càng sinh ra thêm nhiều phiền lụy.

Con nghĩ khi mình đã có tâm tu thì gốc cây hay nhà chòi của chúng ta đều biến thành chùa cả...

Mà khi tập thì phải từng cá nhân tìm riêng chỗ thanh vắng cho mình tự tu thôi, đâu có tụ tập nhiều lại mới tập đâu...

Vì mình đã tự dựng một cách thức quá sai lầm khi nghĩ về chuyện tu nên chúng ta càng lúc càng đi xa những gì mà chúng ta muốn tìm tới...

Con hay nghe Mẹ nói cái gì là... "Lý do to hơn mục đích"... hihi.

Mục đích là giải thoát là tu tập... nhưng mình bị những lý do râu ria tùm lum làm mình như bị quên đi cái chính của mình...

Càng lúc mình càng bị hình thức lôi kéo xa dần cái nội tâm...

Cách mình dẫn dụ người ta đến với Tu theo chiều hướng quảng cáo cho đẹp mắt đó chỉ làm người ta mê muội càng đi lạc xa hơn mà thôi....

Phật thật sự ở trong lòng mỗi chúng ta mà... còn cái tượng đó cho to cho đẹp mà ta không có nghĩ đến những gì Phật làm thì cũng chỉ là một bức tượng bình thường vậy thôi...

Mà thật sự có hình tượng thì cũng do từ nội tâm người vẽ mà ra đó mà... Con nghe Mẹ kể rằng: Dưới thời Đức Phật có một đệ tử mù chưa một lần nhìn thấy Phật lại vẽ hình Phật giống như tạc...

Nếu lòng mình không thể tạc tượng Phật cho chính mình thì cũng chỉ là sao chép những hình thức hời hợt vậy thôi...

Con biết mình có được những may mắn hơn người khác... Chính vì sự may mắn đó mà con cảm thấy bức rứt khi nhìn ra mọi người cũng muốn được đi nhanh như con vậy... nhưng càng đi theo kiểu đó thì làm sao cho nhanh được!

Con biết lời con nói ra đây giờ này như một sự đả phá "cay chua"... hihi

Nhưng con chỉ mong người có tâm nghĩ đến tu tập có một sự thức tỉnh nào đó, cho dù còn rất lâu người ta mới có thể tỉnh lại để cảm nhận những gì con nói hôm nay...

Cho dù đến vài thế kỷ sau niềm hy vọng của con mới được thấp sáng, thì con vẫn luôn tin rằng những gì viết bằng trái tim vẫn tồn tại và được khai quật lại...

Chương 41: Giác mơ

Ho phomai: Chào hạt tiêu... hpm rất thích cái vị cay và mùi thơm của hạt Tiêu nên bài nào mà có mùi vị Tiêu là hpm không bỏ qua, và mỗi lần thưởng thức xong là thấy vui cái tâm vì có nhiều món hpm chỉ nghe và biết mơ hồ lắm, bây giờ thì tâm phục khẩu phục rồi đó nhưng vẫn đang cố gắng kiếm tiền mua cái TIVI cho riêng mình để còn cạnh tranh với hạt tiêu. Thấy hạt tiêu mà hpm cứ muốn lấy cái sổ Gia phả của gia đình rà từ trên xuống dưới xem có em nào tuổi từ 6 trở lên không, gom lại cái danh sách này rồi Send cho Ông Phước... lúc đó thì cha mẹ mấy bạn ấy không phải lo lắng nhiều nữa mà còn giúp được mọi người nữa chứ, quá ư là lợi lạc... nhưng mà mọi việc xem như không đơn giản như vậy phải không hạt tiêu, hpm chỉ còn cách là tập và hồi hướng cho mấy bạn ấy có đủ phước đức để sớm nhận được pháp của Ông Phước thôi... ah hạt tiêu cho hpm hỏi nếu trong giấc mơ mà mình hay gặp nhiều người lạ mặt lắm thì có phải những linh hồn đó cũng có nhân duyên với mình không bé, vì hpm hay nằm mơ thấy nhiều em bé nhỏ lắm và có mấy lần nhờ mục chia vui đưa đi giùm đó hạt tiêu... thôi hpm chúc hạt tiêu luôn khỏe và luôn tỏa hương thơm nhé...

Bé Hạt Tiêu: Đúng là không đơn giản tí nào, vì nhiều lý do như cha mẹ không có tin vào chuyện này, gia đình không theo tư tưởng Phật giáo... rồi không được sống trong môi trường với hoàn cảnh thuận tiện để học hỏi, nói lớn quá, ầm ả ầm ớ là dễ bị nói bị tâm thần.. ! hihi.

Giấc mơ có nhiều nguyên nhân lắm, nếu giấc mơ mà trong lúc tập thì ông Phước là chuyên gia giải mã những giấc mơ đó. HPM có thể nhờ ông Phước giải đáp cho. Còn những giấc mơ bình thường thì do mình hay suy nghĩ cái gì thì đêm mình lại hay mơ thấy chuyện đó...

Và có thêm một điều này về giấc mơ mà BHT biết là do mình ăn những thịt cá .v.v... mà linh hồn trong mắc trong đó bị mình ăn vào thì cũng có khả năng làm cho mình có những giấc mơ ghê sợ nữa, vì khi con vật bị giết chết sẽ sinh ra những tư tưởng sợ hãi hay oán giận rất là mạnh mẽ, khi mình ăn vào thì cái linh hồn đó vô trong mình cũng bắt đầu hoạt động tìm kiếm đường để chui thoát ra, thì trong quá trình như thế nó lại tác động vào linh hồn của mình và tạo ra cho mình những giấc mơ ảnh hưởng bởi những rung động mà con vật đó đang có đó.

Nếu lỡ mà có "nuốt nhầm vài em" thì đừng lo sẽ có bác sĩ "chia vui" hộ tống mấy em về nơi "tiền cảnh" ngay thui mà! hihi.

Chương 42: Vi sinh vật

« on: July 02,2009,11: 10: 30 PM »

Ruồi Sinh: Theo RS hiểu cái thân ta đang xài thì ngoài thần thức của chúng ta còn có tí tí thần thức sống với thân này nữa phải không BHT, giống na ná như Trái Đất có tí tí chúng sanh đang sống và chết vậy.

Và, nếu một người tu từ Tứ Thiên trở lên, có khả năng độ tử v.v... thì Người đó có độ tử, độ sanh cho mấy con giun trong ruột, vi khuẩn, vi trùng, siêu vi trùng hay không? hay là "Mắc kê no" để cho chúng tự sống, tự sanh tự diệt vậy? Có phải cái thân ta là một tiểu thể giới rất vi diệu mà chúng ta chưa khám phá, chưa biết hết cho thật thấu đáo phải không BHT?

Bé Hạt Tiêu: Đúng như RS nghĩ vậy đó, khi những ký sinh vật gì gì đó sống trong cơ thể mình thì cũng giống như mình đang sống trong pháp thân của Phật vậy.

Những cái con vi trùng hay sán giun gì đó sống trong người BHT này, nhưng mà nó không nghe BHT nói cái gì, BHT không cách gì làm cho cái tâm của nó hiểu là nó đang sống trong tâm Phật nổi, nó không nghe, không chịu nghe và không biết cái gì hết, nên không biết làm sao mà giúp cái lũ ký sinh vật đó được, chỉ trừ khi nào tự thân nó vận động hiểu ra được có tâm Phật và nó đang sống trong thân Phật, thì may ra từ đó nó mới từ từ mà làm lại từ đầu để tiến hóa đi lên, đi lên lần mà lần lần thoát ra cái kiếp ký sinh trùng của mình, nhưng lâu, rất là lâu lâu lắm đó...

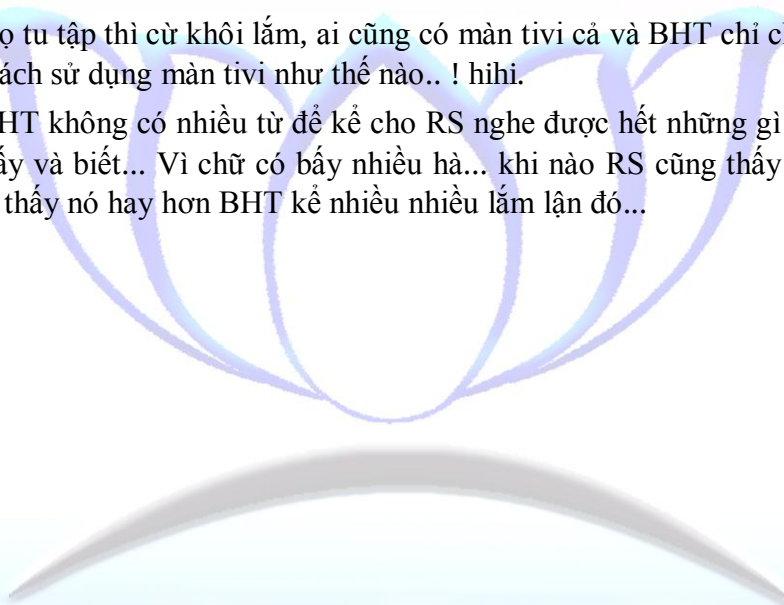
Quay lại cái cõi của mình đây RS cũng thấy đó có được bao nhiêu người tu tập cái này đâu.. Nên mới nói cho dù có sống trong pháp thân của Phật thì mình cũng phải tự mình có tâm hướng tới Phật và tu tập thì lúc đó ta mới nhận ra là Phật trong ta và ta ở trong Phật... Chúng ta có tu tập thì chúng ta mới hiểu được âm thanh và tiếng nói của Chư Phật... Nếu ta không tu tập thì làm sao nghe được âm thanh của Chư Phật được và Chư Phật cũng không nghe được tiếng của ta luôn.. vì mỗi cõi giới có một cách để thông đạt với nhau riêng của nó.. Cũng giống như mỗi

nước cũng có riêng từng tiếng nói của quốc gia họ vậy đó, mình phải học tiếng của nước họ thì mình với sống được trong quốc gia đó và người ở đó mới hiểu được mình lận.

Cũng như khi BHT lên trên đó chỉ cho mấy thiên thần bé xiu trên đó tu tập thì BHT kể chuyện cho họ nghe về Trái Đất của mình và bày cho họ biết cách đọc bảng chữ cái nữa... Mấy thiên thần đó không biết đọc A, B, C, đó RS thấy có vui không? hihi. Rồi sẽ có một ngày nào đó họ sẽ xuống làm cư dân Trái Đất này mà, nên biết chút chút cũng hay cho họ lắm! hihi.

Họ tu tập thì cừ khôi lắm, ai cũng có màn tivi cả và BHT chỉ cho họ biết cách sử dụng màn tivi như thế nào.. ! hihi.

BHT không có nhiều từ để kể cho RS nghe được hết những gì BHT đã thấy và biết... Vì chữ có bấy nhiêu hà... khi nào RS cũng thấy được thì sẽ thấy nó hay hơn BHT kể nhiều nhiều lắm lận đó...

HoaSenTrenDa

Chương 43: Những ngày trăng tròn

« on: July 08,2009,12: 01: 31 PM »

Bé Hạt Tiêu: Những ngày trăng tròn như thế này thì ở trên trời luôn có Lễ Hội vui lắm, các thiên thần ngồi lại với nhau để đưa cái năng lực thanh tịnh từ trời cao xuống cho mọi người ở thế gian, để cho chúng ta có thêm năng lực tu tập..

Cho nên trong những ngày trăng tròn như vậy mà chúng ta ngồi tập thì rất dễ nhận được sự giúp đỡ của chư thiên làm cho ta tập được dễ dàng hơn..

Nhưng đêm nay BHT không đi lên đó được vì BHT bị bệnh rồi phải nằm ở nhà, mà nghĩ đến trên đó vui như hội thì buồn lắm! huhu. Mọi người đêm nay hãy nương theo mùa Lễ Hội Sáng Trăng của Thiên Cung mà tập để có thể nhận được lợi lạc của trời cao đã ban cho muôn chúng sinh.. !

BHT xin kính chúc tất cả mọi người tu tập đều nhận được ân phước này cho buổi tập của mình!

TLT: BHT iu ui! Ở chỗ Bé ở là đêm trăng rằm, nhưng chỗ của nước Việt Nam ở là "thì quá khứ trăng rằm" rồi. Vậy mấy ông bà Tiên (và Bé - nếu có tham dự) cứ tham gia Lễ hội cho đến khi "cái đèn" Trái Đất nó quay hết 1 vòng rồi ngưng hả Bé? Hay là Lễ Hội kéo dài cho đến khi mình - bất kỳ ở chỗ nào - thấy "trăng hết tròn" thôi? Cảm ơn nhiều nhiều lời chúc động viên tu tập của Bé hé! (nhớ tiếng cười trong bài viết của Bé lắm, đừng buồn nữa nha Bé yêu, giữ gìn sức khỏe và ngủ ngon nha).

Bé Hạt Tiêu: Cái trò chơi Phóng Quang ngày rằm này là do BHT cùng các anh chị ở bên Việt Nam bày ra chỉ cho chư thiên trên trời chơi đó, chứ trước kia họ không biết ngồi lại cùng với nhau mà làm đâu. Khi có sự đại đồng như vậy thì sức mạnh càng nhiều hơn... Sáng bên này hay tối bên kia không có gì quan trọng lắm đâu, mọi nơi đều nhận được trong ngày đó bất kể là sáng hay tối. Ban đêm của BHT thì ban ngày bên TLT cũng sẽ nhận được như thường nếu TLT có tập! hihi.

Điều đó sẽ được xảy ra trong mỗi lần trăng tròn đến, TLT hãy nhớ đề mà tập cho dễ hơn nhen! Đề mục của TLT là Mặt Trăng nữa đó mà! BHT chúc TLT sẽ tập cừ khôi hơn mỗi độ trăng tròn về nhé! hihi.

Rắn con: Đúng là đọc bài của bé như được tiền vào túi, hehe. Mai một cứ canh trăng tròn là ngày tập đêm tập hehe. bé ơi, bé có thích ăn kẹo không? Rắn tặng bé và mọi người nè!

Bé Hạt Tiêu: BHT lâu trả lời cho Ráncon, có buồn không? xin lỗi đã để Rán chờ lâu nhen, vì BHT bị bệnh nên không thể dùng màn tivi cho câu hỏi của Rán được, bữa nay thì tạm ổn rồi... Kẹo của Ráncon sao giống kẹo bỏ Gummy bear của Bé quá vậy! hihi.

Rắn con: Bé ơi, đọc qua thì rắn hiểu là có chúa, có Alah, và đương nhiên là mấy ông Phật, mỗi đạo là một tầng trời hay một phương trời khác nhau hả bé? Vậy mấy ông có chơi chung với nhau không? Hay là mấy ông hoàn toàn không biết là có 1 ông khác cũng được tôn sùng bởi dân chúng của ông như mình?

Bé Hạt Tiêu: Đúng là có Chúa, Alah và có rất nhiều ông Phật, mỗi đạo là một tầng trời, tầng trời đó là tùy theo tâm thức của mình đó.

Dĩ nhiên là họ hòa đồng chơi với nhau và người nào thì có công việc của người đó là cách tu tập riêng của họ, và chỉ lo phần việc của họ thôi không để ý đến chuyện của người khác.

Họ cũng biết có rất nhiều người đi theo đức tin của họ, nhưng điều đó họ không có quan tâm và cũng không có gì là quan trọng với họ cả vì chuyện của họ chỉ là tu thôi. BHT thấy họ chẳng để ý gì hết á... Trên đó chẳng bao giờ nghe nói đến chuyện gì ngoài chuyện ngồi yên tu tập hết... hihi! BORING! quá phải hông! nhưng sao BHT lại thấy rất vui khi lên trên đó để tu! hihi.

Chương 44: Bồ Tát Di Lặc

« on: July 09,2009,12: 20: 43 PM »

Rắn con: Bé có biết ông Di Lặc không bé? Ông đó mập bụng phệ luôn và có vác 1 cái bị đàng sau ổng đó. Hay là ổng chỉ là trí tưởng tượng của con người thôi?

Bé Hạt Tiêu: Ông Phật Di Lặc là có thật đó, người ta hay lẫn lộn ông Phật Di Lặc với ông Thần tài cũng có cái bụng to phệ hay được đứng trong mấy cái quầy hàng và nhà hàng với cái thỏi vàng hay là tiền dính đầy người ổng đó...

Ông Bồ Tát Di Lặc cũng có cái bụng phệ bự to như vậy nhưng không thấy có cái túi gì hết. Ông Bồ Tát Di Lặc này cư trú tại cung trời Đâu Suất. Đó là một cung trời mà dành cho những người dễ thương và hiền hòa sống. Ở cung trời này có rất nhiều các vị Bồ Tát đã thực hành đầy đủ các hạnh nguyện và sẽ thành Phật đều sống trong cảnh giới này.

Rồi ông Bồ Tát Di Lặc cũng có lên trên cõi A Di Đà Phật để chỉ cho mấy người ở tầng thứ 10: gọi là Nhất Sanh Bồ Xứ tu tập nữa. BHT cũng là người nhận sự chỉ dạy của Bồ Tát Di Lặc để chỉ lại cho những hóa sanh ở tầng 9 là Thượng Phẩm Thượng Sanh đó.

BHT chỉ lên tầng 10 chừng 1 hay 2 lần gì thôi, phần lớn là ở tầng 9, BHT biết Bồ Tát Di Lặc hay đi chỉ cho người ta tu tập ở Nhất Sanh Bồ Xứ là do BHT đọc được điều này từ nhật ký của ông Phật đó.

Bồ Tát Di Lặc là vị Phật tương lai sẽ tái sanh vào cảnh người dễ thành tựu đạo quả thành Phật. Bao lâu thì vị Bồ Tát Di Lặc sẽ tái sanh vào cõi người thì BHT không biết!.

Rắn con: Vậy là có ông Phật Di Lặc và luôn cả ông Bồ Tát Di Lặc nữa hả bé. Hay là đây là một ông? Nếu vậy là ổng thành Phật rồi, lại theo một chu kì mà xuống Trái Đất giúp đỡ chúng sanh, rồi lại tu tiếp để lên Bồ Tát và thành Phật nữa hả bé. Nghe mà khâm phục quá.

Bé Hạt Tiêu: Chỉ là một người thôi Rancon, Ngài đang còn ở cung trời Đâu Suất nên gọi là Bồ Tát Di Lặc và Ngài đã tu tập thực hành đầy đủ tất cả các pháp cần thiết để đắc quả Phật và chờ cơ hội tái sanh vào cảnh người lần cuối. Ngài là vị Phật tương lai chờ ngày tái sanh vào cảnh người để thành tựu đạo quả là Phật Di Lặc.

Chương 45: Hình ảnh tư tưởng

Rắn con: Bé ơi, bé biết Tôn Ngộ Không hông? Có film Tôn Ngộ Không vui lắm á bé hỏi mẹ cho bé coi thử coi. Rắn đọc thấy ông Phước nói là có một vị Phật tên là Đấu Chiến Thắng Phật, mà lúc rắn coi film Tôn Ngộ Không thì rắn thấy sau khi cùng thầy đi thỉnh kinh xong thì TNK được phong lên chức Đấu Chiến Thắng Phật. Nếu vậy thì TNK là có thật sao ta? Hehe

Bé Hạt Tiêu: Bé có coi Tề Thiên Đại Thánh đó, Bé cũng thích con khi Tôn Ngộ Không đó nữa... đó là một câu chuyện được viết ra theo trí tưởng tượng của con người thôi...

Có vị Phật "Đấu Chiến Thắng Phật" hay không thì BHT không biết. Vì có nhiều vị lắm BHT không biết hết... hihi

BHT có lên trời và đi tìm coi thử có Tôn Ngộ Không thiệt hay không? thì thấy là có đó... nhưng cái Tôn Ngộ Không đó là do trí tưởng tượng của con người mà thành đó.

Cũng như BHT có mấy con thú nhồi bông BHT rất là thích nó lắm, đến nổi đi lên trên đó tập BHT cũng đem nó theo trong tư tưởng của mình luôn, thì khi lên đó là thế giới của tư tưởng mà, nên những tư tưởng đó biến thành hình thù như thật vậy đó. Khi mà sống với thế giới tư tưởng thì nghĩ cái gì nó sẽ thành ra cái thứ ấy đó Rancon! Nếu BHT cứ giữ nó hoài như vậy thì nó thành loài tinh ma sẽ đi vào trong giấc mơ của những em bé khác mà dọa cho chúng sợ đó! Nên ông Phước bảo chơi thì chơi nhưng chơi xong thì phải delete nó khỏi tư tưởng để nó không có trong thế giới vô hình nữa! Tôn Ngộ Không cũng thuộc một dạng như thế đó... Sinh ra từ trí tưởng tượng phong phú của con người chúng ta đó.

Chương 46: Kinh nghiệm Nhập Lưu

« on: July 28,2009,02: 56: 08 AM »

Bé Hạt Tiêu: Con có một kinh nghiệm khi Nhập Lưu vào Tầng Thánh Tu Đà Hoàn để con kể cho mọi người nghe!

Chuyện xảy ra cũng gần đây thôi, hôm đó là một ngày cuối tuần ba Mẹ chở con xuống nhà ông Phước chơi, thì con được ông Phước chỉ cho đọc cái câu:

"Phật tánh ở khắp mọi nơi mà sao ta không nhận ra vậy cả".

Vì con đọc không trôi lăm nên ông Phước cho con đọc bằng câu như vậy: **"The nature Buddha are every where why we don't know anything"** con đọc đi đọc lại vài lần thì con từ già ông Phước ra về. Trên đường đi về nhà thì con vẫn đọc và thắc mắc muốn tìm coi Phật tánh ở đâu mà sao con không thấy?

Khi con đang miên man nghĩ như thế thì bỗng dung tâm thức con rơi vào một cảm giác là mình đang đi vào một nơi nào đó mà con cũng không biết gọi nơi đó là gì nữa, vì con bắt gặp một ánh sáng rất là chói chang, chói đến độ làm cho mắt con trở nên như bị mù không còn thấy được cái gì trong cái ánh sáng kinh khủng đó nữa và tai con cũng không còn nghe được bất cứ một âm thanh nào luôn. Nhưng con vẫn còn cảm giác được rất là rõ ràng, vì con vẫn còn nhận biết mình đang mù và điếc đặc và con còn cảm thấy mình rất là khó thở như là đang bị chìm từ từ xuống dưới đất vậy đó, con cảm thấy mình như đang bước đi từng bước nặng nề và khó nhọc vì như có một sức gió rất mạnh đẩy bật con về phía sau, nhưng con lại muốn vươn về phía trước, gió mạnh đến nỗi con cảm thấy giống như nó thổi cái mặt con như muốn dẹt ra chạy dòn về phía hai mang tai và con cứ cố gắng bước đi như vậy thì bỗng dung gió không còn thổi mạnh như vậy nữa giống như con đã đi qua khỏi vùng bão tố đó vì con vẫn còn trong cái mù nên không biết những gì đang xảy ra xung quanh mình, chỉ có duy nhất là sự cảm nhận đến với mình mà thôi...

Qua khỏi bão tố con lại rơi vào cảm giác hụt hẫng mất trọng lượng như đang bơi chơi vơi giữa chân không, khi đó con có cảm giác mình không còn thân xác mà chỉ còn có linh hồn chơi vơi bơ vơ lạc lõng trong khoảng không thể thôi. Lúc đó con cũng không biết cái thân xác mình nó đang ở đâu nữa? Và cũng không biết tại sao mình lại bị đẩy ra khỏi thân xác chỉ còn trơ lại mảnh linh hồn không như vậy luôn.

Lúc đó cái linh hồn con cảm thấy rất là lo sợ khi phải sống mà không có thân xác để bám víu như vậy vô cùng, con sợ vì không biết cái gì đang xảy ra

với mình? Và không biết mình đang ở đâu trong trời đất này, đang đứng ở cõi nào? và con đang bị cái gì?

Trong cái chơi vui lạc lõng đó tự nhiên làm con muốn có được thân xác, nên con đã cố quờ quạng tìm xem có cái gì xung quanh đó để bám víu vào mà định hình lại mọi vật xung quanh mình để lấy lại bình tĩnh... nhưng con vẫn chơi vui quờ quạng vì con đang mù và điếc mà...

Khi con quá sợ và tìm kiếm sự bám víu như vậy thì như có một cái lực vô hình nào đó đã đẩy linh hồn con trở lại với thân xác con. Khi vào lại được trong thân xác rồi nhưng con vẫn chưa cảm giác gì được với cơ thể đó của mình. Đó là những gì đã diễn ra trong tâm thức của con khi con đọc câu đó...

Còn biểu hiện ra bên ngoài là con không đi được, không đứng được Ba con phải cõng con vào nhà mà con đi nằm và ngủ. Ngủ dậy vẫn còn ngật ngừ và thấy đói bụng lắm, con đã đi tìm cái gì để ăn, lúc đó thấy trên bàn có đĩa thịt luộc ai để sẵn thế là con xoi tái vài miếng ngay cho đỡ đói và bủn rủn tay chân! hihi. Con ở trong trạng thái ngật ngật như vậy cả một ngày...

Sau đó thì con nhìn lại thì thấy ngay ngực của con có một chữ vạn sáng chói cỡ 10cm thật là đẹp! hihi. Nhìn qua Mẹ con cũng thấy Mẹ có nhưng nhỏ hơn con cỡ phân nửa con thôi! hihi.

Nó là thế đó! hehe.

Hạ Vũ Tử: Chào Bé!

Kha kha kha! Cái cảm giác nó sợ lắm phải không Bé? Sợ y như mình sẽ chết lúc đó vậy.

Lúc đó Bé có gọi tên các ông Phật và ông Phước để linh hồn được trở về cái xác không?

Mình phải ngồi đợi một lúc mới đứng dậy nổi, tay chân bủn rủn và mỏi như không phải của mình nữa. Mình ngủ một giấc ngủ rất là tỉnh táo phải không Bé, không một giấc mơ.

Và thức dậy thì đói, đói kỳ lạ, vừa mở mắt, quán linh ảnh của mình xong là cảm giác đói không chịu được, chú chạy đi uống sữa. Hông có thịt mà ăn như Bé. Chỉ có điều chú hông có thấy chữ Vạn.

Bé Hạt Tiêu: Chào chú HVT! lúc đó sợ quá không có kêu gì được, không thấy đường, không đứng được không làm chủ được thân xác nữa, chỉ kịp níu lấy Ba để Ba cõng vào nhà mà nằm ngủ thôi! Đúng là ngủ ngon lành không mộng mị gì hết, hihi.

Chương 47: Tiền Thai Giáo

« on: August 14,2009,03: 01: 06 PM »

Bé Hạng Tiên: Phân Thân của BHT trong vũ trụ là Gương mặt hình người, nghĩa là: BHT sẽ chỉ cách làm sao cho những linh hồn ở cõi khác làm Người và tu tập theo cách mà ông Phước đã chỉ cho BHT.

BHT đã và đang theo dõi một linh hồn đi tập làm người và bây giờ BHT sẽ kể cho mọi người nghe về em:

Tiền thân của em là một thiên thần trên trời được BHT chỉ cho tu tập. Vì mê câu chuyện dưới trần của BHT kể quá nên em đã xuống trần gian này. Chẳng biết nhóc con này lần mò ở đâu ra mà biết Di của BHT đang muốn có em bé, thế là hấn ta âm thầm chui vào làm con của Di, hấn muốn làm "Người Tu ở Trần Gian"!!

Sau này BHT mới biết được làm sao hấn xuống được trần gian:

Đầu tiên hấn xin phép Ngài A Di Đà Phật để đi làm Người, được Ngài chấp thuận thì hấn mới nói ra ý định của hấn là muốn theo BHT và từ đó hấn phải đi qua cái quy trình của Mười Hai Con Giáp của mười hai tháng trong một năm để định hình ngày sinh tháng đẻ và số mạng của hấn khi đi xuống thế gian.

Cội nguồn của linh hồn em được tạo bởi tâm linh của Đức Phật và một phần ánh sáng đẹp đẽ của thiên đàng để hình thành nên một con người thì em cần một hình hài mà Mẹ và Cha xây đắp cho em thành được một thân người vẹn toàn. Hấn là một linh hồn tu tập cũng được, tuy hấn chưa phải là giỏi nhất nhưng thuộc loại dở nhất trong cái đám giỏi nhất! hihi.

Và hấn rị mọ được cái tivi nhỏ nhỏ mang theo đi đâu thai!

Hấn giống như FBI, siêu điều tra lý lịch mật của BHT, nhưng hấn hơi bị són sác là Di của BHT lại không chơi cái trò này, nên khi chui vào thì hấn mới biết là mình đã bị lừa cái bạc! hihi.

Thế là cái đất dụng võ của hấn bị trục trặc, hấn khó bề hoạt động trong lòng mẹ của hấn được, hấn bị cái tư tưởng sợ hãi lo lắng, muộn phiền, đập cho toi tả tá hỏa, từ hào quang màu vàng, hấn bị làm cho hoảng hốt kinh sợ đến đổ lòm (thấy mà ghê!) và thiếu chút nữa là phải bỏ mạng nơi xa trường, ý quên nơi "xa lòng", hihi.

Cho hấn ném chút mùi vị làm người nho nhỏ để hấn biết thế nào là lẽ độ! Híhí! Vì hồi giờ hấn chưa hề có kinh nghiệm làm người mà!

Nên khi người mẹ mà lo sợ hay hoảng hốt thì em bé sẽ cảm nhận điều đó tăng lên ở cấp độ là mười lần nữa, thì phải biết tình trạng tâm thức của em bé nó thâm cỡ nào!

Lần đó hấn suýt nữa thì bị tiêu cái mạng con con của hấn rồi nên BHT đã liều mình cho em hết năng lực của mình. Ngay sau đó BHT bị tê liệt gần như toàn thân, chỉ còn cái đầu là còn ngoe được thôi.

Lúc đó một người bạn thân thân thiết của nhóc con đó và cũng là bạn của BHT đã tình nguyện thay cho BHT vào người của Dì BHT để trợ lực cho em, nhưng cũng chỉ được một khoảng thời gian ngắn thì người bạn trong cõi linh hồn đó cũng cần phải trở về thiên cung để sạc lại năng lượng cho chính mình. Giờ đây trước khi đi thì người bạn nhỏ đó đã giao lại cho BHT cái nhiệm vụ bảo vệ thân mạng cho em bé! Hihi.

Ngày 20 tháng 07 năm 2009 San Ramon, California!

Lần này ra đi làm nhiệm vụ BHT đã có một kế hoạch hấn hoi:

Vì em bé ở trong bụng thì tu tập mà Dì thì không tập nên hai cái tâm lực nó chống đối nhau một cách dữ dội, điều đó đã làm cho cả hai điều bị mệt và bệnh ngất ngư. Nhìn qua hào quang của Dì thì BHT biết bị stress rất nặng. Tâm trạng đó giống như tay chân mình bị cột lại treo queo không làm gì được hết... BHT phải làm sao để giải tỏa cái tâm trạng này của Dì trước...

Đầu tiên là BHT dùng màn tivi để sửa lại hào quang cho Dì để cho Dì bớt sự căng thẳng của tâm bệnh. Sau đó, BHT dùng màn tivi để coi những huyết đạo bị bệnh trên trên cơ thể của Dì và dùng ngải cứu để hàn lại hào quang bị rách (hào quang bị rách ở đây là do tình trạng sức khỏe mà bị rách chứ không phải do bị Tha Hóa Tự Tại, hay điện thần nhân chi phổi) và hơ nóng những huyết đó làm cho nó mạnh lại. Sức nóng của ngải cứu sẽ làm màu đỏ của hào quang vì bệnh chuyển dần sang màu vàng trong sáng thì mới khỏe được.

Cũng phải dành liều một phen cho con nít chữa bệnh cho người lớn rồi! Khi đã giải thích cho Dì hiểu là em bé trong đó là người Tu thì Dì, nếu thương em và không muốn em buồn mà bỏ đi thì Dì cũng phải tập theo em luôn thế là Dì đồng ý ngay. BHT cho Dì một đề mục và Dì đã quán ra liền... Dì cũng rất ngạc nhiên khi thấy mình làm điều đó một cách dễ dàng

và mau lẹ như vậy! BHT nghĩ đó chắc là nhờ em bé trong bụng Di là chiếc bùa hộ mạng quá tốt cho sự tu tập của Di một cách nhẹ nhàng như thế, em bé rất vui khi mẹ nó giờ đây cũng đang tập cùng nó rồi.

BHT thấy nó đang vui ra trong ấy mà lòng cũng cảm thấy mở hội luôn!

Sau khi phần thể xác tạm ổn thì suy nghĩ là phần rất quan trọng của mỗi người, nên BHT cần phải chui vào trong suy nghĩ của Di để xóa đi những gì buồn bực và gây khó chịu làm cho tâm được nhẹ nhàng vui vẻ để Di dễ tập hơn, công việc này thật sự đã làm cho BHT mệt và bị nhức đầu!

Di cũng đang mong em bé tập giống như BHT luôn rồi! Hihi.

Người ta thường tu để được đi lên, hay mong được đem lên cõi của A Di Đà Phật để tu tập cho dễ, còn đây tu phải đi xuống, nghe có ngược đời không! Người ta tu từ dưới trần gian tu lên, hay là từ Địa Ngục đi lên, còn hẩn từ trên ấy lại tu tụt xuống dưới này vì vậy mới làm BHT phải xang bang xác bác với hẩn đây! hihi.

BHT và em luôn có một sự liên lạc rất là mật thiết, em gần như là một phần cơ thể của BHT sống trong bụng Di BHT, nên BHT biết em trong đó hiện như thế nào rất là rõ ràng!

Nhóc con này rất là nhiều thắc mắc và hiếu kỳ với đời sống của chúng ta! BHT kể cho nhóc con nghe khi BHT còn nằm trong bụng Mẹ của BHT thì Mẹ của BHT rất thèm ăn dưa hấu, nhóc con liền hỏi dưa hấu là gì, có ngon không? BHT bảo rằng khi nào nhóc con có được thân xác thì nhóc sẽ cảm nhận được hết những gì BHT kể. Vì hồi giờ em bé chưa có thân xác nên chưa có cảm nhận được những xúc giác, vị giác như người của chúng ta! Có lần BHT kể cho hẩn biết BHT là người từ Địa Ngục đó, nhưng hẩn không thể nào tưởng tượng nổi, còn nói sao BHT hay nữa chứ, nghe hẩn khen mà thấy khoái quá! hihi.

Rồi có lần mẹ bé uống thuốc vì bị bệnh thì em bé trong đó rất là khó chịu và nói với BHT rằng em cảm thấy sao kỳ quá, giống như em đang bị bệnh vậy đó! BHT giải thích cho nó biết là mẹ em bé đang uống thuốc nên em mới có cảm giác kỳ kỳ vậy đó!

Em bé nói hãy kể cho em bé nghe về đời sống đi: người ta làm gì để sống và sống thì phải như thế nào? Hẩn có hàng trăm câu hỏi như thế và rất là háo hức với thế giới bên ngoài này. Nhóc con này thiệt hồi hẩn đòi đi đầu thai mai một mà than chán thì biết tay BHT!

Đôi khi hấn nông cuồng đến độ còn muốn chui ra sớm để coi thử như thế nào nữa chứ, nghe nói hấn như vậy thì mẹ hấn hết hồn, liền bảo BHT phải dặn hấn rằng phải đúng chín tháng 10 ngày mới được ra, không được ham chơi mà ra sớm như thế là tiêu đời gái đó! (mẹ bé đang thích con gái đó mà!). Giờ này thì chưa ai biết hấn là cái "giống" gì trong đó hít nhưng BHT đã dám chắc 60% là "thị Mệt" rồi! Hehe! vì chính hấn cũng muốn mình là Mệt mà!

BHT cũng méc với hấn là BHT kể chuyện của hấn cho mọi người nghe thì hấn mắc cỡ lắm, hấn nói hấn chưa ra mà sao làm vậy! hihi.

Mỗi lần BHT hơi thuốc ngải cứu vào các huyết cho Dì thì em bé bên trong cũng cảm nhận được sự thay đổi đó trong cơ thể em nữa, nên em hỏi BHT đang làm gì vậy? BHT phải giải thích cho em hiểu rằng BHT đang chữa bệnh cho mẹ của em và em lại hỏi tại sao phải chữa bệnh cho mẹ và Mẹ là ai? BHT lại phải nói cho em nghe về Mẹ, vì sao phải chữa cho Mẹ và nói cho em nghe Cha Mẹ là ai và phải biết nghe lời cha mẹ thì mới tập được cái này! Em bé có rất nhiều câu hỏi... nó hỏi còn nhiều hơn BHT hỏi ông Phật nữa đó! Hihi, nhóc con này nhiều chuyện quá!

Nhưng BHT lúc nào cũng thấy vui vẻ với những câu hỏi của bé lắm, vì BHT thương nó đó mà!

Dì cũng hay âm thầm nói chuyện với em trong tâm mình, để cho hấn hiểu được tâm sự của Mẹ thế nào!

- Hôm nay là ngày 04 tháng 08 năm 2009 rồi! Vậy là đã hơn hai tuần bên Dì và nhóc con đó rồi. Dì cũng đỡ hơn nhiều so với lúc ban đầu BHT mới qua, còn nhóc con trong bụng cũng khỏe ra hơn.

Hôm qua Dì mới đi check up baby, họ bảo hấn trong đó ngo nguậy ra trò rồi! Nhưng BHT vẫn còn nhiều thứ phải làm cho Dì và cho em bé lắm...

- Ngày 05 tháng 08 năm 2009 là ngày trăng tròn, BHT đã lên trời dự lễ hội Phóng Quang vui lắm. Thế là nhỏ đó đòi theo BHT nữa chứ, nhưng hấn không thể đi được vì giờ hấn đã có thân nơi cội bụng của mẹ hấn rồi không bỏ mà đi được, vì cái bụng của Mẹ hấn giữ hấn trong đó chặt lắm, không có trốn đi chơi đâu được hết đó. BHT đi mà thấy hấn buồn thiu bức tội nghiệp và thương hấn quá hà!

Chương 48: Cửa sổ tâm linh

« on: August 31,2009,04: 07: 11 PM »

Tranhung61: Giá như bé làm hướng dẫn viên du lịch cho họ. Lần 1 vào ngày tối trời cho họ tham quan đủ 18 tầng Địa Ngục. Cho họ suy ngẫm, reset lại, sám hối xong, relax chút xíu đến hôm trăng tròn lại cho họ dạo chơi tí chút trên cõi Phật thể là đang ở cực âm sang cực dương là họ mê ngay và hiểu ra là phải hành xử sao cho đúng ngay mà.

Tibu: tibù khi tìm ra phương pháp thì việc đầu tiên là phải tìm ra ai là người đầu tiên làm theo và làm xong cái chuyện này?

Tất nhiên là Cô Ba Hột Nút!

Tibu và Cô Ba Hột Nút cách nhau có 17 căn nhà ở trong cùng một xóm. Cô đâu có biết là hằng đêm tibù đi ngang qua nhà Cô Ba Hột Nút mà không biết cách nào để tự giới thiệu mình và nhất là nhập đề cái vụ tu tập này nó ra làm sao?

Vì không phải đường đột nhào vào nhà người ta và vỗ ngực xưng tên là được đâu.

Cái gì cũng phải có sự chín muồi.

Không thể nào mà một người tôn trọng quyền tự quyết của bất cứ đối tượng nào mà lại xâm lấn người này, người nọ để mà ép buộc người này phải đi trên con đường mà mình đã vạch sẵn, cho dù đó là con đường của Chân Lý.

Thuyết pháp sai thời thì nó tai hại hơn là có lợi. Vì nhẹ nhất là người nghe sẽ lấy chổi chà mà rượt!

Sau bao nhiêu năm chỉ chỗ cho bà con tu tập này nọ:

tibu mới nhận biết rằng một điều quan trọng là:

Tất cả các chúng hữu tình đều có một cái thời gian được gọi là: "Cửa Sổ Tâm Linh".

Cửa sổ này cũng có những biểu hiện của nó nhưng phần đông đều không để ý:

[...]

- - Ê! Có đi thăm đứa con của thằng gì đó không! Nó khóc to lắm ông ơi!

- - Ủa nó có con rồi sao?

[...]

Cửa Sổ Tâm Linh báo động về việc "Sinh ra là Khổ" rất là rõ, mà chẳng có ai để ý.

[...]

- - Mày có nhớ cái thằng gì đó nó hay nhậu với bọn mình tuần vừa rồi không?

- - Thằng nào?

- - Tao cũng xin quá, đâu có nhớ tên nó đâu, nhưng nghe nói là khi nó về nhà thì ông già nó bị đứt gân máu, hiện giờ đang nằm bệnh viện!

[...]

Lại một lần nữa, Cửa Sổ Tâm Linh lại báo động về việc "Lão, Bệnh và Khổ" rất là rõ ràng, mà chẳng ai để ý.

[...]

- - Tức thiệt, tao nghiên cứu tử vi hằng ngày đó chứ, nhưng ngay cả bây giờ, lấy lá số của nó ra thì tao cũng đâu có thấy lá số nói là ngày nay nó chết đâu?

[...]

Thêm một lần nữa, Cửa Sổ Tâm Linh lại báo động cho biết là "Đời là Vô Thường và Khổ" Nhưng chẳng ai để ý tới!

Ngoài ra "Cửa Sổ tâm Linh" cũng báo động cho biết là "Có Cách Để Thoát Khổ", nhưng cũng chẳng có ai để ý:

[...]

- - Thằng em ông tu hay quá! Nó giải đáp hầu hết những thắc mắc của người ta một cách rất là rõ ràng!

[...]

Khen vậy, rồi... thôi!

[...]

- - Chúc mừng trang nhà đã có nhiều người đọc!

[...]Khen vậy rồi... thôi!

Đặc biệt, đối với trẻ em Cửa Sổ Tâm Linh sẽ khép lại khi những em này tới tuổi trưởng thành.

Chỉ có những người nào bị ám ảnh bởi những cái báo động đỏ như trên thì mới thành tu sĩ thứ thiệt mà thôi.

Rắn con: Nếu nói vậy là nếu không bị "báo động đỏ" thì có tu cũng không thành thứ thiệt hả chú?

Tibu: Vì bận việc nên tnt nhờ tibu gửi bài trả lời cho rancon:

"Chỉ có những người nào bị ám ảnh bởi những cái báo động đỏ như trên thì mới thành tu sĩ thứ thiệt mà thôi. "

Đừng quên là bạn bị ÁM ẢNH, từ ÁM ẢNH là một cái gì đó theo bám bạn từ lúc bạn thức, cho đến lúc bạn ngủ nó không bao giờ rời xa tâm trí bạn giây phút nào cả và trở thành một thứ "BÁO ĐỘNG ĐỎ" khẩn cấp bức thiết...

Báo động đỏ đây ý là bạn có thật sự bận tâm đến chuyện đó một cách tha thiết và nghiêm túc không đó.

Nếu như bạn thấy nó là vậy đó nhưng không không làm bạn thắc mắc hay quan tâm thì sẽ không lưu lại trong suy nghĩ của bạn điều gì cả... Ví như chúng ta hằng ngày vẫn thấy người khác chết đó chứ, nhưng chúng ta chỉ là ngậm ngùi trong giây lát rồi lại quên ngay và có cảm tưởng như chuyện đó còn lâu lắm hay còn xa lắm mới tới mình nên chẳng có gì phải lo nghĩ:

"Cửa Sổ Tâm Linh lại báo động cho biết là "Đời là Vô Thường và Khổ" Nhưng chẳng ai để ý tới!

"Ai cũng biết là con người rồi cũng phải chết, nhưng có mấy ai thắc mắc rằng:

"Chết rồi con người sẽ đi về đâu? "

Cũng như ai cũng thương xót cha mẹ cha mẹ trăm tuổi, ai cũng giọt ngấn, giọt dài thương nhớ, ăn năn đủ thứ nhưng rồi...

Mấy ai nghĩ xem cha mẹ mình đi về đâu trên đường xuống tuyến đại âm u lạnh lẽo ấy?

... Ai là người diu dắt từng bước chân già nua chập choạng ấy?

... Làm sao mình có thể đưa mẹ đi qua những nơi tăm tối ấy đây?

... Cái chết mang mẹ, mang cha đi về đâu trong đất trời vô định này?

Nếu những câu hỏi ấy cứ dày vò bạn, thôi thúc bạn đi tìm đường để dẫn dắt cha mẹ mình về nơi tiên cảnh, với Phật thì bạn đã thật sự thấy được "báo động đỏ" mà bạn cần phải khẩn cấp và khẩn thiết làm!

...Còn nếu cái thương tiếc chỉ dừng lại ở mức độ khóc than "Ôi thôi! Thế là hết rồi!

Và chấm hết sau cái màn hạ huyết thì bạn cũng chưa chạm phải cái "báo động đỏ" là thế nào cả.

"Báo động đỏ" đó là mức độ ám ảnh đến khẩn cấp và cần thiết ở mỗi người!

Nhìn nhận ra vấn đề quan trọng như thế nào đối với mình.

... Khi mình lao vào một công việc việc bằng tất cả tâm huyết và sức lực thì đó là mình làm thiệt chứ đâu thể giả được.

... Cũng như trong cuộc sống người ta vất óc tìm ra cách kiếm tiền, người ta đầu tư vốn liếng để làm ăn thì mình gọi họ là một người làm ăn thật thụ chứ không phải giỡn đâu... và gọi họ là Kinh Doanh thứ thiệt đó!

Thì trong vấn đề tu hành cũng vậy, khi những người họ nhận ra được cái "báo động đỏ" thì họ lao đầu vào, dùng hết năng lực và tâm huyết của mình để đi tìm cho ra cái mà họ muốn tìm! Như nhà buôn hăng say tìm tiền vậy đó.

... Chính cái hăng say đó làm họ trở thành tu sĩ thứ thiệt là vậy đó.

... Cái gì đi từ đam mê mãnh liệt từ tâm mình tha thiết thì đó là "thứ thiệt" cả...

Khi mà tâm trí bạn bị ám ảnh bởi: "Báo động đỏ" thì bạn như có một cái động lực thôi thúc bạn đi tìm kiếm cái mà bạn đang tha thiết mong mỏi...

Còn nếu cũng tu nhưng không có một cái lực hay một sự ám ảnh đến đam mê, đến cháy bỏng thì khó mà thành được thứ thiệt được là vậy đó.

... Vì trong người đó không có được cái năng lượng hưng hực của sự đam mê, họ chưa thấy được! Nếu thiếu điều đó trong đời sống của họ thì mọi thứ đều trở nên vô nghĩa và trống rỗng, và chuyện đó mà cần thiết trong đời họ như hơi thở và họ không thể sống thiếu nó phút giây nào được hết... Họ quay quắt khi bị mất nó và họ hoảng sợ khi không có nó trong cuộc sống của mình... Thì đó là tu sĩ thứ thiệt với sự ám ảnh của những báo động đỏ đến quay cuồng!

Chương 49: Điểm tận cùng của vũ trụ

« on: June 20,2009,10: 53: 06 AM »

Bồ Đề: Bé hạt tiêu ơi, cho Bđ hỏi câu này được không: Vũ trụ này có điểm tận cùng không bé, nếu có tận cùng thì ngoài cái tận cùng đó là cái gì? Câu này hồi xưa có người hỏi Phật mà Phật hồng trả lời, Ngài chỉ im lặng thôi. Bi giờ Bđ đem ra hỏi bé đó. Hihi

Bé Hạt Tiêu: Theo BHT thì Vũ Trụ có điểm tận cùng vì tất cả không có bắt đầu nhưng lại có kết thúc, ngoài cái tận cùng ra chẳng còn cái gì nữa. BHT nghĩ vậy đó không biết có đúng không nữa? Ông Phước và chị Lestranger cứu bồ đi... BHT không có màn tivi để coi thử câu này thế nào nữa..

Tibu: tibu thử đưa ra phương hướng để trả lời dựa vào những dữ kiện sau đây:

Nguyên cả dãy Ngân Hà của mình đang lao vào một Điểm Đen (Black Hole).

Mặt khác, chính Trái Đất đã chết đi và sống lại sáu bảy lần rồi.

Và một Đức Phật chỉ xuất hiện ra trong một chu kỳ thời gian. Chính Đức Phật Thích Ca cũng đã tìm ra được vài vị Phật quá khứ như là Đức Thi Khí Phật... Do vậy mà khi bàn về "Cái Thấy" của Đức Bổn Sư thì Ngài có thể thấy được cái gọi là "Chu kỳ thời gian"

Thử bàn: Tới bây giờ thì ở ngay cái Điểm Đen thì các Khoa Học Gia đã tuyên bố là thời gian... cũng bị méo và biến dạng.

Và bất cứ cái gì mà chui vào Điểm Đen thì ngay cả ánh sáng cũng không thể thoát ra được.

Nghĩ vắn: Tới khi cả dãy ngân hà của mình chui vào Điểm Đen này thì có thể gọi đây là "một chu kỳ thời gian" nho nhỏ dành riêng cho Trái Đất chăng?

Thực tế: tibu chưa nghiên cứu vấn đề: bên kia Điểm Đen là cái gì . Và lại nó xa xôi quá, tibu chỉ lo cho anh em cách tu hành. Nếu mà khi rảnh rồi thì sẽ coi nó là cái gì.

Bồ Đề: Câu này hồi xưa có người hỏi Phật mà Phật hồng trả lời, Ngài chỉ im lặng thôi. Bi giờ Bđ đem ra hỏi bé đó. Hihi

Bé Hạt Tiêu: Có những câu hỏi mà khi BHT hỏi ông Phật, ông cũng không trả lời và đã nói với BHT rằng: " con hãy làm cho đầu óc con thật thanh tịnh và suy nghĩ thật từ từ về câu hỏi và câu trả lời của con về điều đó như thế nào"

Chương 50: Hành trình về bên kia lỗ đen trong vũ trụ

Bài này BHT đã tự thâu lại trong máy ghi âm của mình, nhưng vì nói nhanh quá, bỏ qua rất nhiều chi tiết làm Mẹ của BHT nghe cũng chẳng hiểu là BHT kể gì luôn, hôm nay Mẹ của BHT nghe lại và BHT có dịp "quay chậm lại" để kể cho mọi người cùng nghe câu chuyện này luôn! Con lại nhập định và dùng màn tivi của mình để đi chơi, con đi thật sâu, thật xa vào vùng không gian bao la của vũ trụ huyền bí nơi có nhiều điều làm con rất ngạc nhiên đầy thú vị khi được bằng mình vào khoảng không rộng lớn đó để thám hiểm và khám phá ra những điều kỳ diệu của nó. Bất thành linh con nhìn thấy một Cái Lỗ đen Thui thui lùì... xuất hiện trong không gian bao la vô tận đó, nó giống như một cái hố đen thui sâu hun hút mà khó có ai cho thể nhìn ra nó được... và cái hố đen đó rất là to. Ở đó như có một lực hút mạnh ghê hồn lắm, nhưng không có gì trong khoảng không để hút vào đó cả... Và con nghĩ nếu có những thứ gì đó trong khoảng không này thì tất cả sẽ bị cái lỗ đen đó cuốn hút vào như một con nước xoáy mạnh trong lòng đại dương vậy đó...

Khi con để tay con vào thì nó bắt đầu hút cánh tay con vào trong đó, con cố rút cánh tay mình ra thì cái lực trong đó lại hút luôn cánh tay còn lại của con vào và liền sau đó thì hút cả người con vào trong đó luôn và con đã lọt thỏm vào trong cái không gian đen thui của cái hố đen đó. Khi con bị cuốn vào vùng của cái hố đó và bị nó hút chui tọt qua bên kia của cái hố đen thì con cảm giác mình đã đi đến một hành tinh (planet) khác, một vùng đất khác trong hệ thống dải Ngân Hà (Galaxy) bên kia lỗ đen này.

Thật là vô cùng thú vị khi mà bị nó "hít " mình qua cái lỗ đen. hihi!

BHT lại bắt gặp một dải Ngân hà như thế này...

Trong dải Ngân Hà có rất nhiều hành tinh và có một hành tinh có hình dạng trông giống y như quả đất của chúng ta, nó có kích cỡ như Trái Đất chúng ta.

Hành tinh đó có một điểm rất là tiêu biểu đặc trưng riêng cho mình, là ở đây họ có thấy mặt trời nhưng không có thấy được mặt trăng.

Thật ra thì ở đây cũng có mặt trăng, nhưng cái hệ thống tuần hoàn của mặt trăng quay quanh cái hành tinh trên dải Ngân Hà này không diễn ra giống như ở Trái Đất, mà nó chỉ quay quanh từ dưới lên trên có nghĩa là nó quay song song với trục của hai cực Bắc và Nam.

Nếu như mình hình dung ra theo cách của Trái Đất thì nó quay theo trục của Trái Đất, nghĩa là chiều quay vuông góc với đường vĩ tuyến mà Trái Đất đang có.

Mà ở đây thì phần ở giữa kéo dài từ cực Bắc đến cực Nam của hành tinh là một mặt nước như nước biển của Trái Đất mình vậy đó.

Còn phần lục địa thì nằm về hai phía hai bên, nước cắt đôi hành tinh đó ra thành hai phần rất là thẳng và vuông vức như người ta cắt một miếng bánh vậy đó.

Nước chạy dài từ đầu cực Bắc đến cuối cực Nam của hành tinh này theo hình thẳng đứng từ trên xuống dưới, giống như Trái Đất mình mà nước ở từ đầu trục này đến cuối trục kia của quả địa cầu. Và mặt trăng thì chỉ đi vòng quanh từ trên xuống dưới ở trong vùng nước đó chứ không đi vòng quanh lục địa nơi mà có cư dân sinh sống, nên những cư dân không nằm trên đường quay của mặt trăng thì không bao giờ biết và thấy có mặt trăng... cho dù là họ vẫn có mặt trăng...

Họ chỉ có thấy được mặt trăng khi nào họ ở vào trong vùng nước ở giữa hay ở đầu trên hoặc phía dưới tận cùng của hành tinh này thì mới có thể nhìn thấy mặt trăng mà thôi...

Những đất nước trên quả địa cầu chúng ta có nhiều hình thể khác nhau nhưng đối với cư dân trên hành tinh này thì những đất nước của họ chỉ có một hình thể nhất định đó là những hình thể vuông vức mà thôi.

Cư Dân trên đó họ chỉ biết đến hai trạng thái chính trong tâm mình đó là:

- Sự yên lặng và tĩnh tâm rất cao.
- Và những đức tính tốt hoàn thiện nhất... nói chung là những người dễ yêu và dễ mến...

Trong cõi của họ thì một ngày trôi đi như rất dài, nhưng không dài so với người Trái Đất như chúng ta vì cứ mỗi phút của chúng ta thì tính là một ngày của họ.

BHT thì thấy cứ trong tích tắc thì họ lại ngủ, rồi tích tắc lại thức dậy... nó nhanh vậy đó mà họ lại thấy là cả một ngày với họ và đối với họ như vậy thì quá mệt và chán.

Ý BHT nói rằng thời gian ở đây trôi đi thật là nhanh giống như thời gian ở trên Thiên Đàng vậy đó, như thế là BHT đã đi vào một nơi thật đẹp ngoài Trái Đất của chúng ta mà lại rất giống như Trái Đất...

Và tất cả mọi người chạy đổ xô về phía con và không ngớt hỏi con "Bạn là ai? ". Con trả lời rằng:

"Con không phải người từ hành tinh của họ", Con không cùng sống trong Dải Ngân Hà với họ, nhưng con đến đây với một thiện chí hòa bình.

Họ liền lập tức hỏi "Thiện chí Hòa Bình có nghĩa là gì? "

họ không hề biết Thiện Chí Hòa Bình là gì... hihi

Vì nơi đây không hề có chiến tranh nên ý nghĩa về Hòa Bình họ không sao hiểu được! hihi. Nhưng con có thể hiểu họ cũng như là con có thể nói chuyện với họ bằng tư tưởng của con, họ có thể hiểu con bằng cách đó, nhưng họ không biết được làm sao con hiểu được như vậy. Những cư dân nơi đây có một đời sống tâm linh rất cao, nếu đem so sánh với người ở Trái Đất thì mọi cư dân ở đây hầu hết là ở cỡ Tứ Thiên trở lên... vì ai cũng có màn tivi như con... hihi

Chỉ là họ chưa sử dụng nó một cách thành thạo và quây nó như con thôi! hihi

Họ mời con đến thăm nhà của họ, nơi họ sinh sống và ôm chào con một cách rất thân thiện..

Con lên tiếng chào tất cả mọi người bằng câu chào của người Trái Đất: Helloooo... hihi. Chào mọi người... và con hỏi mọi người nơi đây rằng:

"Các bạn có biết ngôn ngữ của BHT không? "

Đối với họ đây thật là một âm giọng nghe kỳ lạ và lạc lõng nơi đây...

Và sau đó thì một người trong số họ đã đưa con đến gặp một người trưởng nhóm của họ, người đó cũng giống như người đưa con đi, nhưng người trưởng nhóm lại có thể hiểu được con nói gì và con hỏi người đó.

"Làm sao bạn có thể hiểu được ngôn ngữ của BHT".

Người đó liền tự giới thiệu với con là: Tôi có rất nhiều tên gọi, nhưng bạn có thể gọi tôi là Mặt Trăng Xanh... tôi muốn bạn gọi tôi là Mặt Trăng Xanh...

(Người này nói với BHT bằng tiếng Việt Nam đó nhen! hay chưa! hihi). BHT liền nói... nhưng làm sao mà bạn biết được ngôn ngữ của tôi dùng vậy? thì người đó trả lời rằng:

"Đó là thứ ngôn ngữ mà tôi đã đọc được từ trong suy nghĩ của bạn ra đó..."

Và đây cũng là cách để làm sao tôi học từ con người các bạn... Điều đó cũng là cách giúp cho tôi hiểu được mọi người một cách dễ dàng khi tôi triệu tập họ lại để họp bàn về một vấn đề gì...

Khi nghe những lời như vậy thì con thật sự chưa hiểu hết được ý của người trưởng nhóm đó muốn nói gì với con...

Con cứ tưởng người đó từ Trái Đất đã lên đây tập họp họ lại và chỉ cho họ cách làm sao để tu tập hay là làm cái gì đó...

Bởi vì ông ta là một người tốt và hiểu được những gì trong suy nghĩ của con tuy là ông ta chưa hiểu hết tường tận... vì những người làm được như thế chỉ có ở những người tu tập mà thôi... nên con đã lầm tưởng... hihi.

Và sau đó hiểu ra là cư dân trên này những người trưởng nhóm thì có được những khả năng đặc biệt như thế thì con đã chỉ cho ông ta cách tu tập mà con đã được học từ ông Phước và ông ta đã truyền dạy cho tất cả dân cư trên đó biết cách làm sao để tu tập... giống như cách mà con đã học được từ Ông Phước!

Sau khi chỉ cho họ xong thì con lại tiếp tục cuộc hành trình của mình đi vào những vùng nhỏ bé khác trên khắp hành tinh của họ để tiếp tục công việc "Truyền Đạo" cho khắp hết hành tinh đó mới thôi... !

Những ngôi sao lấp lánh nhỏ bé mà chúng ta nhìn thấy từ Trái Đất là những hành tinh nhỏ bé sống rải rác khắp trong Dải Ngân Hà đó.

Họ là những hành tinh nhỏ mà BHT gọi họ là những "Hành tinh bé con tương lai", trong những hành tinh bé con đó có rất nhiều hào quang (hào quang này phát ra từ những cư dân sống trong những hành tinh bé xiu đó) mà những hào quang đó chưa tỏa sáng lớn (vì họ chưa có tu tập nhiều nên hào quang của họ chưa phát ra ánh sáng lớn).

...Và con thì nghĩ mình phải chỉ cho những hào quang bé xiu xiu đó tập để chúng nó có thể lớn dần lên, khi nó càng tu tập thì hào quang nó càng lớn khi hào quang lớn to ra thì nó mới thành những hành tinh bự được.

Con mong tất cả các hành tinh trong vũ trụ này đều có thể tập theo cách của ông Phật được, vì họ có những điều kiện thật tuyệt vời để trở thành Phật... Con nghĩ như vậy đó...

Sau đó con quay trở lại cái lỗ đen để trở về Trái Đất, trên đường về lại cõi trần gian con không quên ghé qua thăm chị Hằng Nga mà có lần con đã kể cho mọi người nghe trước đây...

Và Chị Hằng đã nói với con rằng:

"Tất cả những ánh Hào Quang (chúng sinh) trên khắp các hành tinh trong vũ trụ này... đều có chung một sự bình đẳng như nhau... Đó là ý nghĩa chính của thế gian này... và Chị Hằng Nga thì luôn yêu thích sự bình đẳng bác ái đó!...ohhhhhhhhhhhh

Tất cả chúng ta đều là ánh sáng, tuy giờ đây chỉ là những tia sáng nhỏ nhoi đang tu tập để tìm về với nguồn ánh sáng lớn bao la trong vũ trụ này... chúng ta đang đi theo ông Phước là chúng ta đang đi tìm về lại cội nguồn ánh sáng của chúng ta.

Chương 51: Kinh nói về thuyết vũ trụ

« on: September 29,2009,11: 27: 16 PM »

Bé Hạng Tiêu: BHT đi học kinh nói về "Thuyết vũ Trụ". Quyền kinh đó nằm ở trên trời trong núi Tu Di.

BHT nhập định dùng màn Tivi lên gặp ông Phật để xin học cuốn kinh Thuyết vũ Trụ. Khi gặp ông Phật con thưa với ông Phật là: Ông Phật ơi, cuốn kinh to quá ông Phật đưa cuốn kinh đó vào đầu con cho con học đi!

Ông Phật nhẹ nhàng gạt đầu và mở cặp mắt sáng quắc như hai ngọn đèn pha xoay xoay, từ trong ánh mắt sáng ngời đó, những chữ tuôn thành dòng ánh sáng bất tận tuôn trào vào trong đôi mắt căng to mở hết cỡ của con dường như không thể chớp nổi dưới ánh sáng của những dòng chữ trong kinh đó.

Quyển kinh đó ở trên trời thì nhỏ thôi, nhưng không biết vì sao khi đem xuống dưới trần gian này thì nó trở nên to lớn đến khủng khiếp.

Nó to như ngôi nhà mà con đang ở đây (3000 Sq. Ft) và cao như một ngôi nhà hai tầng lầu.

Quyển kinh đó gồm có 7 Chương và mỗi chương con phải học trong một ngày. Kiến Thức trong đó thật là vô cùng... Trong một ngày 24/24 tiếng những dòng ánh sáng chữ đó tuôn trào không ngừng nghỉ vào đầu con, nên làm cho con đau đầu rất là kinh khủng vì con phải nạp vào trong đầu mình một lượng kiến thức quá nhiều trong một thời gian ngắn như vậy!

Con sẽ học quyển kinh này trong vòng 1 tuần, con đã học được 2 ngày rồi, 2 ngày như đầu kinh luôn chẳng muốn ăn gì luôn và người như bị bệnh vậy đó!!

Hạ Vũ Tử: Chào BHT!

Con hẹn ông Phật để con khỏe học tiếp được mà.

Chứ nó nhiều kiến thức quá, con làm vô một lần thì cái não nó thay đổi không kịp, nó nhưc đầu đó. Chú nói vậy có đúng không vậy?

Bé Hạt Tiêu: Hihhihi! Cái này cũng giống như chú đang " up-day" những chương trình mới, cập nhật những thông tin mới cho cái máy computer vậy đó, chú phải để cho nó làm việc liên tục xong rồi chú thấy cái computer tự nhiên tắt máy đi xong nó lại mở lên lại nhưng sẽ chạy nhanh hơn và có những thông tin mới hơn! Mình tắt ngang cũng được nhưng thông tin sẽ bị mất hết và phải làm lại từ đầu! hihhihi. Nói vậy chú tưởng con biến thành rô-bô BHT mất rồi! hihhihi! Ông Phước ơi! Ông Phước nói cho mọi người hiểu thêm đi, con không đủ chữ không biết kể sao nữa! thankyou ông Phước! hihhi.

Tibu: Bé Hạt Tiêu, hết chữ thì tibu viết thế vậy nghe:

Tu sẽ đi học những cuốn sách như vậy thì rất là hiếm. Vì đây là cuốn sách về... "Bách Khoa toàn thư của Liên Hoa Tạng" nên kiến thức rất là nhiều và kinh hèn.

Trên đó cuốn sách cũng không to lắm là vì phước báu trên đó nhiều nên việc hấp thụ nó cũng không có gì là khó khăn lắm.

Còn đem xuống dưới này thì nó to cỡ 1/4 sân đá banh và cao cỡ 20 mét, chữ thì chỉ chít. Là vì phước báu ở dưới này ít hơn, nên việc hấp thụ nó có khó khăn hơn.

Bé Hạt Tiêu Nhức đầu y như là tình trạng cái đôi giày mới vậy đó! Khi nhét cái chân vào thì nó giãn ra!

Nhưng trong cái óc thì dây thần kinh và mạch máu đã đầy từ khuya rồi! Do đó chỉ còn cách là gia tăng thêm sự nối giữa các tế bào thần kinh với nhau. Sự nối này bắt buộc phải bằng lực nối (tĩnh điện) chứ không thể nào bằng sự tiếp xúc giữa những "si nập" được! Do vậy mà Bé Hạt Tiêu bị nhức đầu. Tuy nhiên, vào ngày đầu tiên thì Bé bị nhức nhiều. Nhưng qua những ngày sau thì nó bớt đi vì cái phản xạ tạo ra những lực nối này (hoặc là Tĩnh Điện) bộ óc đã biết cách làm rồi. Do vậy mà sự học hỏi sẽ bớt đi phần nào sự khó chịu.

Khi Đức Phật A Di Đà nhẹ nhàng gạt đầu là óc của Bé Hạt Tiêu đã đạt được tiêu chuẩn học bài này rồi!

Tuy nhiên, tuy rằng tibú có nói là sẽ nhưc đầu 7 ngày thì Bé Hạt Tiêu cũng không ngờ là nó nhưc dữ vậy nhưng phải chấp nhận thôi, vì đó là... trực trặc của ngôn ngữ mà. Hết

Tranhung61: Xin chào Anh Phước, bé sun baby BHT, hội HTN, HỘI HSTD, ACE trên diễn đàn

Vui quá là vui. Xin chúc mừng HVT, tnt... vì thành tựu mới trong tu tập (còn bà già rùa này thì mũi lòng quá).

Thật sự bái phúc BHT, làm thân người đã khó, gặp Phật pháp đã là phước lớn, gặp hoasentrenda.com là rất may mắn, bây giờ BHT lại có cuốn kinh vũ trụ - bách khoa toàn thư nữa thì tuyệt quá. Sự kiện QUÝ BÁU quá lớn, chúng ta cùng nhau cảm tạ ĐỨC PHẬT ĐÃ BAN KINH, CÙNG NHAU trợ lực theo khả năng cho bé BHT hấp thụ hết cuốn kinh thật êm - thật ngọt nhé. Thương sự đau đớn về thân của bé BHT và anh Phước mà lực bất tòng tâm không biết làm gì được. Bé BHT ạ khi đầu mình quá căng thẳng thì nó hành cái hệ thần kinh ngoại cảm và nó nhẹ thẳng tim mà oánh đổ nên bé nhớ cẩn trọng ghen bé.

Tibú: Một vài Nhí đã học xong rồi, tibú chỉ nghe Lestrangle nhảy dựng lên y như là Archimède với tiếng reo: Eureka! Làm cả nhà nổi da gà tưởng là con nhỏ nó trở điên Khi Lestrangle truy nguyên về nguồn gốc Trái Đất và những biểu hiện của các Điểm Đen (Black Hole).

Nhưng đây chỉ là niềm vui của những Nhà Khoa Học Gia.

Trong tâm linh, niềm vui này rất là thô sơ vì nó phát xuất từ trung tâm năng lực Manipura. Niềm vui với tính cách thống lĩnh và nới rộng tầm ảnh hưởng (có liên quan đến A Tu La).

Trong cuốn sách đó có chỉ đến những khám phá đầy Nhân Bản hơn: Niềm vui lần này lại xuất phát từ lòng ngực. Những phát minh này mang tính cách Hòa Bình và Phục Vụ cho sự tiến hóa đầy nhân bản. Hết

Bé Hạt Tiêu: Con xin chào tất cả mọi người!!!

Thật khó mà diễn tả về quyền kinh mà con đã học! Con hy vọng sẽ trả lời cho những câu hỏi mà mọi người thắc mắc một cách rõ ràng hơn và đầy đủ ý nghĩa hơn... Con đang tập làm "Bồ Tát Bách Khoa"!

brightmoon00: Bé ơi, cuốn sách về vũ trụ bé học có giải thích được mấy câu hỏi hóc búa mà mấy nhà khoa học hiện nay đang bó tay không vậy?

Có hôm đang ngồi ăn, BM00 lại nghĩ: Tại sao ngày xưa Đức Phật có thần thông, có thể biết trước được mọi chuyện, vậy sao Ngài không nghĩ ra cách để cho kinh sách không bị lẫn lộn như hiện nay vậy ta? (thế thì đã không có chuyện mọi người cứ tranh cãi về việc cái này không phải kinh Phật thuyết, cái kia là kinh Phật thuyết rồi) Bé có thể lên hỏi ông Phật được không?

Bé Hạt Tiêu: Chào BM00! hihi! Giống hiệu xe BMW00 wé! Hehehe. Quyền Kinh thật sự là Ông Phật Bự là Ông Phật Thích Ca đó!

Ông Phật là một quyền kinh! Và có một vài vị Phật nữa cũng là những quyền kinh luôn. Không phải hết tất cả vị Phật là kinh mà chỉ có thêm vài vị thôi! Nhưng quyền kinh lớn và To Nhất là Ông Phật Bự! Cái mà BHT học đây chỉ là một phần nhỏ của quyền kinh Ông Phật thôi đó!

Ông Phật là một quyền kinh, chứ không phải kinh là quyền sách mình thấy đó đâu. Vì Kinh cũng là một báu vật nên rất nhiều cõi giới vô hình không tốt đều có ý chiếm đoạt, để ngăn cản tình trạng kinh lọt vào tay kẻ xấu thì phải có những đồ giả để qua mắt kẻ tham, còn muốn lấy được đồ thật thì phải có tâm địa Bò Tát và tấm lòng hướng thượng nghĩ cho mọi người trước khi nghĩ cho mình mọi việc làm là vì mọi người chứ không vì mình, và phải vượt qua tất cả những thử thách trong tu tập thì mới được Ông Phật cho kinh thật mà đọc.

Khi được Phật chấp nhận cho mình kinh để học là Ông Phật mở cặp mắt sáng quắc và xoay xoay như hai luồng ánh sáng cực mạnh chiếu thẳng vào đôi mắt của mình, và kinh đi theo tia nhìn của Phật đi vào mắt vào đầu óc của mình..

Đó là cách BHT học kinh Phật!

Muốn học được kinh thì mình phải làm sao đi theo đường ông Phật đã chỉ dạy và thực hành nó, khi làm được như vậy thì mình sẽ gặp được Phật và ông sẽ truyền quyền kinh của ông lại cho mình. Đó là cách để mình học kinh Phật là vậy đó.

Hoasim: Nửa tháng mong mỏi về HSTD hy vọng có đột biến tốt đẹp sau sự kiện cuốn Bách khoa toàn thư. Song khi vào mục Bé hạt tiêu thì thấy "vũ như cần" nghĩa là không thấy thay đổi gì.

Bé Hạt Tiêu: Chào HoaSim!

Suốt thời gian này BHT đã làm rất nhiều việc đi cứu độ tử khắp mọi nơi trên thế giới, đáng thương nhất là những em bé, còn rất nhỏ nhưng phải bị chết vì những lý do thật là vô lý từ người lớn... Nói chung là nhân quả lung tung tùm lum tà la... nhưng khi nhìn những cảnh như vậy đối với những em bé vẫn không khỏi thấy xót xa!

Rồi một người Chị trong tu tập của BHT bệnh nữa, BHT có rất nhiều thứ phải làm và phải lo nhưng không thể nào kể ra hết cho được vì những chuyện trên trời dưới đất chẳng ai hiểu được! hihhi

Hoasim: Bà già rùa này vẫn hiểu cái khó của người chứng ngộ khi truyền Pháp cho kẻ phàm, điều đó trong kinh điển ghi rõ Đức Phật nói những gì tuyên giảng như nắm lá trong tay so rừng lá kiến thức mà Đức Phật đã chứng ngộ (Mới nắm lá mà chúng sinh còn kinh hồn bạt vía còn phải thầy bói mù sờ voi huống hồ chi....)

Bé Hạt Tiêu: Cái biết đó phải nói sao bây giờ, nó ở trong những cái linh hồn của mình thì mình "đưa ra" làm sao cho người ta hiểu được đây. Biểu nói về nó thì thiệt chẳng biết phải nói sao nữa, BHT không biết nói cái "biết" đó! hihi. Vì đó là những phần tự chứng của mỗi người, ngay trên bản thân mình, có nói lại như thế nào cũng không sao diễn đạt cho trọn vẹn cũng như là không thể nào bộc lộ hết những hình ảnh sống động của cái gọi là Bách Khoa Toàn Thư (BKTT) của Kinh được! hihi.

BHT hoàn toàn không có ý là giấu nghề! hehe, chỉ tại không biết phải làm sao với những cái "biết" đó của mình cho mọi người hiểu!

Hoasim: Thôi không phải nắm lá thì xì ra vài lá cũng được mà BHT, bổ thí kinh sách phước báu vô lượng mà. Trong cuốn BKTT đó điều gì làm BHT khoái nhất?

Bé Hạt Tiêu: Trong đó tất cả BHT đều thích hết, không có cái nào là thích nhất và cái nào là không thích hay dở cả! hihhi.

Hoasim: Có điều gì để các A La Hán, Bồ Tát hiện đời, các cao nhân đoàn kết với nhau để một cây làm chẳng nên non ba cây chụm lại thành hòn núi cao?

Bé Hạt Tiêu: Trong cách tu thì mỗi người tìm một cách phù hợp với mình và tự tìm tòi và tu học cho dù có chung một Thầy thì cũng không người nào giống người nào cả, họ gặp nhau trong cùng một tư tưởng là tập theo cách của ông Phật nhưng vì biệt Nghiệp mỗi người mỗi khác nên chẳng thể nào làm theo cách "ba cây chụm lại" khi đang tu tập...

Lúc cùng tu tập thì chúng ta vẫn có sự trợ lực những bạn đồng tu hồi hướng cho mình trong sự âm thầm lặng lẽ của riêng họ!

Khi lên đến một đỉnh cao nhận thức nào đó rồi thì tự nhiên họ đồng nhất với nhau vì họ có chung cái nhìn, biết, thấy như nhau nên chẳng có chuyện gì phải tranh cãi cả. Họ đồng tâm, đồng làm, đồng hưởng ứng... lúc này thì may ra mới "chụm lại" được.

Hiện tại thì tự mỗi người vẫn đi làm nhiệm vụ tùy theo sức của mình. Những phân thân của mỗi người cũng có lúc gặp nhau trong vũ trụ để làm việc của mình. Không ai nói với ai là mình phải "đoàn kết" nhưng tất cả họ là một khối thống nhất vì họ biết mình là một mắt xích nhỏ trong sự vận chuyển giao lưu trong vũ trụ này, họ không phải là một cá nhân rời rạc, tự do đơn độc...

Vì chúng ta chưa biết rõ mục đích và ý nghĩa đời sống, nên ta cứ tưởng mình là độc lập là cô độc rời rạc lạc lõng trong thế giới này... Thật ra tất cả chúng ta đều là một phần của Toàn Thể.

Mọi sự thay đổi của tâm thức của từng người cũng đều có ảnh hưởng đến cái Toàn thể đó

- Mục đích của một kiếp người là làm sao để tìm ra con đường tu tập và trở thành những vị Phật hay Bồ Tát.

- Trong thế gian này luôn có một định luật sáng suốt đang điều hành vận chuyển vũ trụ cho một mục đích cao cả của nó.

- Và mỗi chúng ta là những người đang từ bước đi lần vào cái quy luật đó tùy theo biệt nghiệp của từng người...

Hoasim: Phật nhật năng huy, Pháp luân thường chuyển...

Bé Hạt Tiêu: Thì tất cả chúng con, BHT cùng với những bạn nhí khác đã được ông Phước chỉ dạy cho cách tu tập này của Đức Phật truyền lại và chúng con đang phát huy khả năng của mình trong tu tập để cứu giúp tất cả chúng sanh hữu tình trong vũ trụ!

Chúng con đang hoàn thành và củng cố lại toàn bộ kinh pháp của thời Đức Phật dưới sự hướng dẫn tận tình của ông Phước. Đó là những việc làm độ tử và độ sanh, giúp cho mọi người tiếp tục theo học con đường của Ông Phật và ngày càng tin tưởng vào pháp của Phật. Những việc làm của chúng con không làm cho người lớn thấy "bị què" mà lại làm cho người lớn thấy được "năng lực" của Phật Pháp và "Pháp" đó đã "luân thường chuyển" vào thể hệ tụi con một cách sống động nhất! và càng lúc càng làm cho sự màu nhiệm của Kinh Phật không thể nghĩ bàn!

Tụi con tuy sống rất xa nhau, cách nhau nửa vòng Trái Đất nhưng rất là thương yêu nhau, tuy là khác cha khác mẹ, nhưng tình thương giống như cùng cha cùng mẹ sanh ra, đứa này bệnh là đứa kia giúp hay có khi cả nhóm nhào vô giúp, họ giúp bằng nhiều cách khác nhau, vào giấc mơ, chiêm cứu...

Tụi con đã làm cho kinh Phật sống lại một cách linh động nhất trong đời sống của mọi người và con hy vọng trong tương lai sẽ có thêm nhiều nhí nữa được tu tập như bọn con để có được một lực lượng hùng mạnh làm việc để có thể làm chậm lại những thiên tai cho nhân loại!

Hoasim: Không phải thời mạt pháp mà là thời PHÁP THƯƠNG PHONG THỊNH VƯỢNG?

Bé Hạt Tiêu: BHT thật sự không rành tiếng Việt lắm đâu Hoasim! mà đây là tiếng Tàu nữa! hihi

Chuyện làm cho "PHÁP THƯƠNG PHONG THỊNH VƯỢNG" thì khó lắm tụi con chưa đủ khả năng làm nổi! hihi.

Hoasim: Bà già rùa đâu dám mơ tưởng: "Muốn học được kinh thì mình phải làm sao đi theo đường ông Phật đã chỉ dạy và thực hành nó, khi làm được như vậy thì mình sẽ gặp được Phật và ông sẽ truyền quyền kinh của ông lại cho mình. Đó là cách để mình học kinh Phật là vậy đó".

Tnt: ừa khó hiểu hử? chẳng biết "Bà già Rùa" mộng tưởng cái chi mà tu vậy?

Bé Hạt Tiêu: Đời sống này là một giấc mơ dài rồi mà, Hoasim mơ thêm tí nữa cũng đâu có sao! hihi Vậy thì HoaSim hãy để cho mình "dám mơ tưởng" đi nhé! Chúc HoaSim gặp được mộng tưởng của mình!

Hoasim: Cảm ơn Bồ Tát Bách Khoa (BTBK) đã trả lời nhanh chóng cho bà già. Song có lẽ do quá dốt văn nên bà già nêu không rõ ý nên làm khó cho BTBK. Chẳng qua là bà già ước muốn có ủy ban, liên hiệp... tầm quốc tế như WB, LIÊN HỢP QUỐC, WTO là sân chơi chung cho các bậc đã chứng đã ngộ, cùng chung tay lo đại sự Phật giáo, chứ như bây giờ có hội Phật giáo thì có đấy, nhưng thực sự là sân chơi cho những người có chữ vạn thì còn phải bàn. Việc phân ly môn phái Tịnh -Thiền - Mật... làm giảm sức mạnh của tăng đoàn. Đại khái là đang tình trạng mỗi anh hùng một biệt cốc. Nhiều khi dốt văn nó tai hại thế đó, bà già đang nói cái chung, cái tổng thể THẾ GIỚI chứ không nói phạm vi HSTD. Xin lỗi BTBK nhé!

Bé Hạt Tiêu: Dạ! Con xin Kính Chào Bà! và con cũng xin lỗi Bà là con thật sự không có quan tâm chuyện gì hết mấy cái chữ như: WB, LIÊN HỢP QUỐC, WTO hay là sân chơi gì đó chẳng hề có trong tự điển học Phật tu tập của Ông Phước dạy cho con. Con cũng không biết sao là: TỊNH- THIỀN - MẬT... là cái gì luôn... Ông Phước biểu sao con làm vậy, rồi chấm hết. Con không biết đến chuyện gì khác ngoài những gì mà ông Phước nói đâu, đối với con tập theo ông Phước chỉ cũng giống như con đang chơi game hay đi chơi vậy thôi! Thưa Bà ạ! Xin kính chào Bà!

Tibu: tibù thay mặt Bé Hạt Tiêu chỉ mới chín tuổi (9 tuổi) Cảm ơn bà già lắm cảm không hiểu chữ và lại dốt văn. Bà đưa đề mục và xúi BHT phạm giới. Bà già rùa lắm cảm, không hiểu chữ và lại dốt văn thì cũng nên ghé vào đây để mà đọc chơi cho biết công việc của bọn lubu:

122. Kinh Đại không (Mahàsunnata sutta)

<http://www.buddhanet.net/budsas/uni/u-kinh-trungbo/trung122.htm>

Và đại khái nó có một đoạn như sau, và dĩ nhiên bọn lubu chỉ lo làm theo lời dạy của Đức Bổn Sư, sau đây là trích đoạn:

[...]

"Ta sẽ không nói những câu chuyện hạ liệt, dẽ tiện, thuộc phạm phu, không thuộc bậc Thánh, không liên hệ đến mục đích, không đưa đến yếm ly, ly dục, đoạn tuyệt, an tịnh, thắng trí, giác ngộ, Niết Bàn, như quốc vương luận, đạo tặc luận, đại thần luận, quân luận, bố úy luận, chiến tranh luận, thực vật luận, ẩm liệu luận, y phục luận, ngọa cụ luận, hoang mang luận, hương liệu luận, thân thích luận, xa thừa luận, thôn luận, thị trấn luận, đô thị luận, quốc độ luận, nữ luận, anh hùng luận, hạ trung luận, thủy bình xứ luận, tiên linh luận, sai biệt luận, thế giới luận, hải thuyết luận, hữu vô hữu luận". Ở đây, vị ấy ý thức rõ ràng như vậy.

Nhưng này Ananda, đối với những lời nói nào khắc khổ, khai tâm, đưa đến nhứt hướng yếm ly, ly tham, đoạn diệt, an tịnh, thắng trí, giác ngộ, Niết Bàn, như thiểu dục luận, tri túc luận, độc cư luận, bất chúng hội luận, tinh cần luận, giới luận, định luận, tuệ luận, giải thoát luận, giải thoát tri kiến luận, vị ấy nghĩ: "Ta sẽ nói các luận như vậy". Ở đây, vị ấy ý thức rõ ràng như vậy.

[...]

Kinh đã nói như vậy, thì tibù làm như vậy.

Lubu không thích hội họp, mà chỉ đèn nhà ai nấy sáng! Chỉ gặp nhau để hỏi phương pháp tu hành, hỏi xong thì về tu được chừng nào hay chừng đó. Hoa sim thông cảm nhé!

HoaSenTrenDa

Chương 52: Chị Hằng trên Cung trăng!

« on: November 03,2009,12: 25: 51 PM »

Bé Hạt Tiêu: Một ngày trước khi nhìn mặt trăng thật tròn và to, làm BHT bỗng nhớ lại câu chuyện lần đầu tiên mà BHT lên cung trăng đi chơi, nên bây giờ BHT kể lại cho mọi người cùng nghe.

Trong cái nhìn của BHT thì Mặt Trăng như một cái Hào Quang thật là lớn và to lắm.

Trong một đêm nào đó BHT nghe Mẹ nói chuyện phone với ông Phước kể về một giấc mơ của Mẹ cho ông Phước nghe là Mẹ đang đi dưới nước, khi nghe Mẹ nói chuyện như thế thì BHT không hiểu đầu đuôi thế nào cả nên BHT bèn quay vào màn tivi của mình mà hỏi rằng Mẹ và Ông Phước đang nói về cái gì vậy? thì màn tivi cho BHT biết là Mẹ đang nói về cái thấy của Linh Hồn Mẹ khi đi vào dưới nước trong giấc mơ của Mẹ. Lúc đó con cũng không biết Linh Hồn là cái gì nữa!

Chỉ nghe loáng thoáng mà không hiểu làm sao Mẹ lấy Linh Hồn ra đi xuống nước được, nên BHT cũng muốn biết và bắt chước Mẹ lấy linh hồn ra đi chơi thử! hihi. (Khi này con chỉ mới 7 tuổi thôi).

Sau đó con hỏi màn tivi là làm sao con có thể tách linh hồn ra khỏi thể xác của con, thì màn tivi cho con biết phải làm như sau:

- Phải thư giãn thân thể một cách sâu lắng.
- Đừng có để tâm trí vào bất cứ cái gì xung quanh con, chỉ chú tâm vào cái không có gì cả (Nghĩa là không để ý đến bất cứ cái gì hết)
- Không nghĩ ngợi bất cứ vấn đề gì cả, một cái tâm trống không rỗng lặng.

Khi làm xong các bước như vậy thì từ từ cái Linh Hồn con nhẹ nhàng rút ra khỏi thân xác con như mình rút cọng tóc ra khỏi cục bơ đang bắt đầu tan chảy vậy đó.

Khi đi ra khỏi thân xác rồi thì linh hồn của con đi vòng vòng xung quanh ngôi nhà của con. Và rồi cái linh hồn con đứng trên cái nóc cao nhất của ngôi nhà mà nhìn lên mặt trăng. Con nhìn thấy mặt trăng sao

mà sáng quá, đẹp quá, vì lúc đó là đêm trăng tròn... Khi con nghĩ ngợi về mặt trăng như vậy thì cái linh hồn con nó tự nhiên bay lên dần về phía mặt trăng, càng lúc con càng đi gần về mặt trăng đi gần về cái ánh sáng trắng rất là sáng nhưng dịu dàng dễ chịu và thế là con bay ra khỏi Trái Đất của mình luôn.

Lúc đó con nhìn thấy mình lơ lửng giữa không gian bao la vô tận với mặt trăng lơ lửng, rồi con nhìn thấy những cái hồ nước trong veo có cả hoa màu đỏ nhấp nha nhấp nháy rất là đẹp trong đó nữa và hồ thì có vẻ như rất là sâu thăm thẳm, nhìn thì tưởng là nước nhưng khi mình thò tay vào thì nó chẳng phải là nước mà là một thứ gì đó trong suốt xuyên suốt qua tay mình chẳng ướt mà cũng chẳng để lại dấu vết gì cả. Con không biết gọi nó là cái thứ gì nữa.

Rồi xong con tiến gần về Mặt Trăng thì ánh sáng quá trắng của Mặt Trăng làm cho con bị mù luôn không còn thấy gì nữa. Khi đó con tưởng tượng màu sáng trắng đó là cái ánh hào quang thì con mới nhìn được nó bằng cách nhìn hào quang.

Khi con nhìn được như vậy thì con mới nhìn ra là ở trên Mặt Trăng có một cô gái mặc chiếc áo choàng dài màu trắng voan, tóc thật dài màu đen nhánh, dài đến gần hết thân người cô, gương mặt rất là đẹp và có nước da trắng ngà như màu ánh trăng, cô có gương mặt đẹp của Người con gái Á Châu. Cô đẹp như một nàng tiên... BHT nghĩ đây chắc là Người mà mọi người dưới trần gian hay gọi là: Chị Hằng Nga đây chắc! hihi.

Khi con nhìn cô Tiên đó và con hỏi về cô, Con hỏi cô là:

- Sao cô mặc toàn một màu trắng không vậy? thì cô ta trả lời với BHT rằng: Cô là linh hồn của Mặt Trăng cho nên đồ cô ta mặc phải là màu trắng của mặt trăng. Nếu mặc áo màu khác thì sẽ làm cho người ta dễ phát hiện ra cô đang ở đây, cô sợ họ sẽ mang cô ta xuống trần gian!

- Rồi BHT lại hỏi: Làm sao mà cô có thể trở thành Linh Hồn của Mặt trăng vậy? Thì Cô tiên đó nói rằng đây là nhiệm vụ mà Ông Phật đã giao cho cô.

- Làm sao trên này lại có hồ nước và trong hồ thì lại có những hoa màu đỏ thật đẹp như vậy? Thì cô bảo rằng cái hồ mà con thấy đó chính là mây mà ở dưới trần gian thấy đó, còn hoa là những ngôi sao trên bầu trời đó...

- Con đã hỏi cô tiên đó rất nhiều câu hỏi nhưng giờ thì con chỉ nhớ được có bấy nhiêu thôi! hihi.

Thế là hết một đêm rong chơi trên trời với chị Hằng Nga và đến giờ BHT phải hạ giới trở về với Trái Đất bắt đầu một ngày của mình nơi Trái Đất... Thời gian trôi thật mau BHT quay về Trái Đất mà chưa kịp hỏi cô Tiên ấy tên là gì... hihi

Thế là qua hôm sau, tối lại BHT lại leo cửa sổ bay lên trần lần nữa để hỏi thăm coi cô tiên tên gì, nhưng cô không cho BHT biết tên của cô và cô nói không ai được biết tên cô là gì cả!! Thôi thì đành gọi cô tiên đó là: Chị Hằng Nga như mọi người đã từng kêu tên cô vậy! Và cho đến mãi tận bây giờ thì BHT vẫn còn thấy Cô Hằng Nga trên ấy mỗi ngày. Đó là bài học đầu tiên mà BHT làm mà không có sự chỉ dẫn của ông Phước. Và đó cũng là lần đầu tiên BHT xuất hồn đi rong chơi đêm...

Bây giờ thì đêm nào cũng đi lang thang như vậy thành thói quen luôn rồi! hihihi.

Brightmoon00: À, bé chu du ngoài không gian vậy, có bao giờ bé gặp phải hố đen không? (Người ta gọi là black holes đó). Theo các nhà khoa học thì ánh sáng, vật chất khi gặp hố đen là bị nó hút tất vào đó. Có phải nó là một con quái vật (monster) trong vũ trụ không vậy bé?

Hi hi, hôm nay nhiều chuyện ghê. Vì BM00 đang học về vũ trụ, nên muốn hỏi bé đó mà.

Tibu: Brightmoon00 học vũ trụ mà chưa coi cuốn sách này thì... uổng ghê lắm (**Black Holes and TiMẹ Warps: Einstein's Outrageous Legacy - by Kip S. Thorne, Stephen W. Hawking**)

Brightmoon00: BM00 chưa đọc về cuốn sách này, nhưng BM có xem một thí nghiệm: cho một vật thể bay có mang chiếc đồng hồ đến gần hố đen. Khi đến gần thì thấy thời gian trên chiếc đồng hồ bị chạy chậm lại, và màu chỉ giờ trên chiếc đồng hồ chuyển dần sang màu đỏ... cho đến khi gần hố đen quá thì không còn nhìn thấy gì nữa. không biết cái thí nghiệm này có trùng về ý nghĩa với cuốn sách chú Tibu nói không? (hố đen "nuốt" luôn cả thời gian)

Bé Hạt Tiêu: Đúng như vậy đó BM00!

Chương 53: Ông Mặt Trời là ai?

« on: November 16,2009,02: 22: 43 AM »

Brightmoon00: Bé ơi, thế ngoài mặt trăng ra thì bé có chu du đến các hành tinh khác không? Ví dụ như là Mặt Trời, sao Hỏa, sao Kim...? Ở đó có đẹp như trên mặt trăng không? Có một vị thiên thần nào đó trên những hành tinh đó không?

Bé Hạt Tiêu: Ông Mặt Trời! hay còn gọi **Bồ Tát Mặt Trời** hay **Bồ Tát Hào Quang!**

Khi con biết về Chị Hằng rồi thì con lại muốn biết về Ông Mặt Trời!

Thế là con đi tìm hiểu Ông Mặt Trời là ai?

Con đi qua Mặt Trời. Lần này thì con biết mình có cái Xe bằng Hoa Sen rồi, nên con dùng nó để chở con đi chơi! híhí.

Con dùng cái Hoa Sen, con chui vào cái Hoa Sen rồi con nói với cái Hoa Sen là: "Hoa Sen à, con muốn lên thăm Ông Mặt Trời".

Thế là cái Hoa Sen trùm con và gói vào một tư thế thật chặt và lao đi với vận tốc kinh hồn... nhanh còn hơn vận tốc của ánh sáng nữa thì con đã có mặt tại Mặt Trời...

Khi con lên đó thì con gặp những Người Hành Tinh của Mặt Trời, con không biết gọi sao cho đúng nên tạm gọi họ là như vậy!

Lúc họ nhìn thấy con trùm Hoa Sen lên đó thì họ rất là ngạc nhiên tròn xoe cặp mắt mà bật ra tiếng: Ôôôô... và Aaaa...

Và họ rờ thử vào cái Hoa Sen của con vì nó lạ mắt với họ quá! Cánh Hoa Sen có màu Hồng ở phía dưới cái gân đài và đi lên về đầu cánh Hoa thì có màu Trắng...

Mọi vật ở trên Mặt Trời đều mang một màu vàng chói sáng từ lọt cho đến đậm thì cũng toàn là vàng và vàng mà thôi, vàng cam, vàng đỏ, vàng xanh...v v v... trong cái ánh vàng nó trộn lẫn những sắc màu đó, nhưng màu chính vẫn là vàng cho dù nó có ánh lên sắc màu gì thì hào quang vẫn màu vàng là thấy rõ nhất!

Nên khi họ nhìn thấy cái Hoa Sen kỳ lạ của con mang một màu sắc khác quắc cái màu mà từ trước tới giờ họ chưa hề một lần được thấy nơi đây...!

Nên làm họ tò mò sờ thử vào cho biết nó là cái gì? thì họ liền rút tay lại vì trong Hoa Sen lại mang cái hơi ấm của người Hành Tinh từ Trái Đất lên, đó là một "thứ nóng" mà họ không sao chịu được, nên xem chút là họ đã liệng cái Hoa Sen của con vì nó nóng như muốn làm phỏng tay họ, nhưng mà lại rất thoải mái và dễ chịu đối với con! hihi.

Lúc đó họ liền rút tay lại mà la lên: Uuuu... ! tại vì họ không quen với cái nóng đó!

Và họ định dùng cái "phép thuật" của họ để làm tiêu tủng cái Hoa Sen của con. Họ muốn dùng phép thuật của họ biến nó thành cái Hoa Sen lạnh băng như nước đá giống như trên xứ sở của họ! hihi.

Thấy vậy con liền la lên: Không!.. , Không...! không...! đừng có làm biến dạng nó đi, đừng có làm cho nó lạnh như băng hàn! nó là của con mà!

Con không phải là cư dân ở trên này đâu, con chỉ là người đến đây tham quan chỗ này của các Vị thôi... Xin đừng làm hư đồ của con đi!... Lúc đó họ mới không hủy nó đi!.

Khi đó thì họ cho con mượn một bộ áo quần ấm để mặc cho khách đến tham quan và lúc đó thì họ mới tiếp xúc được với mình... Họ thì không cần dùng đến những thứ áo quần này, mà nó chỉ để dùng trong những trường hợp đặc biệt. Áo quần đó hình như chỉ dùng cho những người nào muốn vào thăm xứ sở của họ mới dùng tới thôi. Đó là những cư dân sống trên Mặt Trời, nhưng lại là những người có một thân thể rất là lạnh... họ không chịu được sự nóng và luôn luôn lấy cái nóng trong người ra để giữ vào một quả tròn lớn mà chúng ta gọi cái đó là Mặt Trời!

Năng lượng và Sức Nóng (Nhiệt độ) là điều duy nhất đã làm cho người ở Hành Tinh Trái Đất nhìn thấy và cảm nhận được về Mặt Trời trong cái nhìn thấy bằng mắt thường của khoa học và mọi người.

Thật ra Mặt Trời, khi đi qua bằng màn tivi: là một cái Hào Quang rất to lớn, nhưng cái mà chúng ta thấy bằng mắt thường chỉ là cục nóng

nhỏ ở giữa của nó, còn cái Hào Quang bao bọc bên ngoài cái cục nóng Mặt Trời đó thì rất là to lớn lắm lận mà chúng ta không nhìn thấy được, nếu chúng ta không có màn tivi! híhí.

Những người trên Hành Tinh Mặt Trời thì sống trong ánh Hào Quang của Mặt Trời chứ không phải sống trong cái cục nóng mà mình gọi là Mặt Trời. Thân thể của họ toàn bằng hào quang màu vàng chói sáng trong suốt và nhẹ nhàng vô cùng. Cái cục nóng khổng lồ Mặt Trời giống như một cái kho mà họ dùng để chứa sức nóng mà họ đã rút ra từ cơ thể họ. Nên người họ lạnh như băng hàn ở vùng Bắc Cực vậy đó.

Họ có một cách để rút hơi nóng trong người mình ra rất là nhiệm màu họ dùng hay bàn tay chấp lại với nhau như mình niệm Phật và họ cũng niệm câu:

A DI ĐÀ PHẬT... và họ từ từ xoay bàn tay ngược lại với nhau, cái đầu mấy ngón tay của bàn tay trái hay tay phải quay ngược vào trong cổ tay của bàn tay kia và họ từ từ kéo hai bàn tay rời ra nhưng vẫn song song với nhau, thì từ giữa hai lòng bàn tay của họ sức nóng như chảy ra thành nước và tạo lại thành một cục tròn ở giữa hai bàn tay. Đó là cách họ ép sức nóng trong thân thể họ đi ra ngoài như vậy.

Giống như hình ảnh trong phim Tàu mà người ta luyện khí công dùng sức mạnh tạo nên lực trường để tạo thành một hình tròn ở giữa hai bàn tay họ vậy đó, hình ảnh người ta làm trên này cũng y như vậy để rút hơi nóng trong người ra và tạo thành một khối tròn năng lượng của nhiệt rồi quăng vào cái cục nóng đó vào một nơi chứa năng lượng để tạo nên Mặt Trời.

Con nhìn thấy và sờ thử thì nó như là nước mà có màu vàng, mọi thứ trên này đều nhuộm một ánh vàng sáng chói hào quang hết thấy. Tất cả Người tên hành tinh này đều không thích nóng và họ không chịu nổi một chút nóng nào trong người họ cả... và họ cứ ép cái nóng văng ra ngoài theo cách ấy để tạo năng lượng cho Mặt Trời hoài là vậy đó. Cái họ không thích thì chúng ta lại cần, nên thế mới biết mọi vật trong vũ trụ tuân theo một sự sắp xếp tuần hoàn rất là thần kỳ!

Mình luôn nghĩ Mặt Trời là nóng lắm có thể thiêu cháy tất cả nhưng thật sự thì không phải như thế...

Đứng trong cái Hào Quang của Mặt Trời thì rất lạnh và mát, chỉ có cái cục tròn khổng lồ mà người ta dùng để chứa sức nóng của người trên đó mới nóng thôi.

Nguyên thủy khởi đầu của mặt trời là từ cái ngôi sao mà ra... những cư dân trên đó rút hết sức nóng trong người mình ra đem bỏ vào trong cái ngôi sao, đến một lúc nào đó nó tràn đầy... Ngôi sao lớn lên dần với cái cách "nuôi" bằng sức nóng trong người của họ và đến một ngày nào đó thì "trưởng thành" thành Mặt Trời và họ cứ làm như vậy cho đến khi nó đầy sức nóng và nứt ra thì họ lại đi tìm ngôi sao khác và lại tiếp tục làm như thế như một chu kỳ trong vũ trụ!

Khi đứng ra xa khỏi cái Hào Quang của Mặt trời thì BHT lại bắt gặp một Ông Phật cai quản xứ sở Mặt Trời. Ông có tên gọi là:

Ông Mặt Trời - Bô Tát Mặt Trời - Bô Tát Hào Quang

là Người chỉ cho cư dân trên đó tập theo cách của Ông Phật...

Khi BHT lên trên đó thăm cư dân của Hành Tinh Mặt Trời thì BHT cũng bắt gặp những người có cái mặt buồn hiu... BHT hỏi tại sao họ buồn thì họ nói là họ muốn tặng cho ông Phật Mặt Trời những món quà của họ vì ông Phật Mặt Trời đã chỉ cho họ tu tập nhưng mà Ông Phật Mặt Trời không thích và không thèm nhìn đến những món quà đó của họ nên họ rất là buồn, vì họ thương và thích ông Phật Mặt Trời của họ lắm nhưng chẳng biết làm sao để cho ông Phật Mặt Trời hiểu được là họ thương và thích ông được!

Nhìn họ buồn thiu như vậy thì BHT thấy tội nghiệp lắm nên quyết định đi tìm gặp ông Phật cai quản xứ Mặt Trời mà hỏi lý do tại sao ông không cần và không thích quà tặng của cư dân Mặt Trời cho ông?

Thì Ông nói: "Ông không cần những thứ ấy, ông lấy các thứ ấy về để làm gì? Cái mà mấy người ấy muốn cho Ông hay là muốn biểu hiện tình thương với Ông chính là tập theo cách Ông chỉ là Ông thấy vui lắm và thích lắm, đó là những món quà tặng có đầy ý nghĩa mà lòng Ông hằng mong có nhiều người mang tặng cho Ông nhiều nhất!

Họ tin Ông và thương Ông, nhưng họ lại chỉ mới hiểu những điều Ông chỉ dạy cho họ bằng tư tưởng chứ chưa tu tập điều đó bằng trái tim, bằng cảm xúc của mình, nên họ chỉ mới biết tặng Ông những món quà bằng tư tưởng của mình chứ không phải tặng Ông bằng pháp tu của họ cho Ông, nên Ông không muốn nhận!"

Khi chúng ta tập thì chúng ta nên dùng Trái Tim để cảm nhận và dùng Tư Tưởng để tập trung Định Lực Tâm của mình. Lúc đó thì chúng ta mới có đủ sức mạnh để làm những gì mà ta mong muốn.

Bé Hạt Tiêu: híhí! Con cất lại mấy cái này của Ông Phước vô cái ngăn của con mới được! Híhí.

tibu2tibu: Ông Phước có đọc rồi: Con kể chuyện hay lắm và làm cho người ta trợn mắt lên vì ngạc nhiên! Họ không ngờ là có dân chúng lại ở chung quanh cái Mặt Trời! Ông Phước thích cái đoạn mà con tả họ xoay xoay hai bàn tay để lấy sức nóng từ thân thể ra và vo thành một viên rồi lại quăng vào Mặt Trời!. Và ông Phước cười to lên khoái trá! Khi họ rờ cái hoa sen thì bị phỏng, hehehehe. Và sau cùng là cái "tập bằng trái tim" đây là một lời nói rất là hay. Hay như là Bò Tát nói chuyện về cách tu tập vậy đó. Hết

xuvn: BHT ơi, vậy người ở Mặt Trời có chết không?

Bé Hạt Tiêu: Đây là một câu hỏi hay lắm!

"Người trên Mặt Trời" thì không có cái chết vì thân họ được làm bằng ánh sáng trong suốt có thể nhìn xuyên qua được như ánh nắng vậy đó.

Nắng! thì mình thấy có nắng và biết có nắng nhưng lại không có hình dạng cụ thể của nắng là gì, lúc thì có nắng lúc thì không có nắng...

Đó là: "Có mà không có, không có mà có"

Người của ánh nắng mặt trời là thế đó!

Ai cũng thấy nắng và cảm thấy được hơi ấm trong nắng, nhưng chẳng hề gói được nắng hay bắt được nắng trong tay bao giờ...

Nó thật sự là có, nhưng cái có đó là không có gì hết, không có gì hết là cái mà chúng ta đang có.. ! hìhì

Vì chúng ta đứng trong cõi giới của chúng ta mà quan niệm nên thấy có Chết. Chết cũng như là Mất đi nghĩa là mình thấy Có rồi không thấy nữa thì mới gọi là Mất đi, chứ đây không có thì mất cái gì bây giờ?! hìhì

Chúng ta thực sự chẳng có gì cả, vì mọi thứ xung quanh ta đã "Làm tương" như thế nên ta chưa nhận ra giữa cái Không và cái Có chỉ khác nhau về ý tưởng chứ không hề khác về sự vật.

xuvn: Nếu chết họ sẽ đi về đâu, có khi nào họ đầu thai ở Trái Đất không?

Bé Hạt Tiêu: Khi thân thể ánh sáng của họ quá nhiều năng lượng mặt trời thì sức nóng làm họ nổ tung ra và biến thành những hào quang ánh sáng nhỏ và cứ như thế, như một chu kỳ xoay vần như vậy, chứ không có sự chết trên hành tinh này!

Lúc nào Người trên hành tinh có thân thể ánh sáng cũng mát lạnh như thế, họ không quen với cái nhiệt độ của Trái Đất chúng ta cũng như không quen ở sự tăm tối nặng nề thiếu ánh sáng và nóng bức của Địa Ngục, nên những chỗ này thì không bao giờ biết tới trong tư tưởng của họ luôn.

xuvn: Và người Trái Đất có khi nào đầu thai ở mặt trời hay một hành tinh nào khác không. Cảm ơn BHT nhiều nghe. Bé kể chuyện hấp dẫn quá.

Bé Hạt Tiêu: Họ chưa hề biết gì về Trái Đất cả, kể từ sau cái lúc BHT lên đó rồi thì họ mới biết là có một nơi mà có sự sống khác với họ nữa đó là: Trái Đất của chúng ta! hìhì

Cũng như sau khi đọc bài Mặt Trời thì mọi người mới biết rằng xung quanh vàng hào quang của Mặt Trời lại có một cõi giới nữa!

Và khi họ cảm thấy chán không còn thích cuộc sống nơi hành tinh của mình nữa thì họ sẽ đến nói chuyện với "Ông Mặt Trời hay là Ông Phật Hào Quang" thì Ông sẽ đưa Người đó đi qua bên A Di Đà Phật có nghĩa là đi qua bên chỗ tầng thứ chín "Thượng Phẩm Thượng sanh" để tu tập và học cách đi vào những hành tinh khác?

BHT chưa thấy có Người từ Hành Tinh Mặt Trời đi đầu thai xuống Trái Đất. Nhưng người từ Trái Đất đi vào hành tinh mặt trời thì có một trường hợp là do BHT làm khi độ cho người ta: vì người này rất thích lạnh và không muốn chết, nên BHT đã đưa người đó về ở cõi Mặt Trời.

Khi đem họ lên đó thì người đó cũng không biết nơi đây là nơi gì.

BHT đã nói với họ rằng vì họ thích lạnh và không muốn chết thì đây là nơi không bao giờ chết và rất mát... mát lạnh tê tái luôn... hihi

Khi họ nghe được ở một nơi không bao giờ chết thì họ vui sướng lắm!

Mặt trời của BHT biết đó chỉ là mới có phân nửa một bên thôi, đó là bên đối diện với mặt Trái Đất của chúng ta, còn phân nửa bên kia thì hình như là có màu đỏ thì phải, bên phía ấy thì BHT chưa vào nên không biết phân nửa bên kia như thế nào! hihi.

Brightmoon00: Bé kể chuyện mặt trời hay lắm. BM thấy mấy ông khoa học đo được nhiệt độ lớp trong cùng của mặt trời là: $15 \times 10^6 K$ còn 2 lớp ngoài cùng (hào quang) có nhiệt độ cũng rất lớn đó nha.

Bé Hạt Tiêu: Nếu anh dùng khoa học ra để mà nói về Hào Quang qua cái thấy bằng màn tivi thì thật là một lầm lẫn vô cùng... không có một dụng cụ khoa học hay một chiếc máy nào của khoa học có thể thấy được Hào Quang và những Thiên Thần cả anh ạ!

Lớp ngoài cùng mà anh nói đến đó vẫn chưa phải là thứ Hào Quang mà BHT diễn tả về nó đâu! hihi

Khoa học thì cũng hay đó nhưng dưới mắt của ông Phật thì không phải như vậy đâu anh!

Anh đã nhìn vấn đề bằng trí óc, còn BHT nhìn sự việc bằng "Trái Tim".

Brightmoon00: Bé ơi, hí hí, BM00 là nữ chính hiệu đó nha. Hồng phải anh đâu. Xem ra giọng nói giống nam quá rồi hay sao.

Thôi, không đùa bé nữa. Chúc bé khỏe và vui nha. Hôm nào bé sang tiếp nửa mặt trời kia nha. Xong về kể tiếp cho BM00 và các bạn nghe với.

Ah, xem ra thì những người ở hành tinh mặt trời cũng là chư thiên đó nhì? Vì nghe bé kể thì họ cũng sống bằng tư tưởng. Chắc là cũng phải có phước lắm mới lên được đó.

Bé Hạt Tiêu: Hi'hi! Đúng đó BM00! họ có nhiều phước báu lắm! Vì người họ dát ánh vàng mà!

Có điều họ hông có cái răng nào hết! hihi'. Vì họ hông có ăn và cũng chẳng có lưỡi luôn! hehe

Họ có con trai và con gái nữa, con trai thì không có tóc và con gái thì tóc dài nhưng có vắn cao thành búi phía trên đầu, họ rất là đẹp!

Đẹp từ trong đẹp ra, Tư Tưởng họ càng thanh cao chừng nào thì vẻ đẹp càng thể hiện ra bề ngoài nhiều chừng này!

Tâm tư đẹp thì nét mặt sẽ đẹp, Cái đẹp của Tâm Hồn là giá trị thật của gương mặt đẹp trong mỗi con người cho dù chúng ta ở bất cứ nơi đâu!

GiacTanh: Theo như BHT đã biết từ cuốn sách Vũ Trụ, thì những gì tiên đoán của người Maya như ở đây: <http://minhhue.net/news/1554-Vai-y-nghi-ve-tien-doan-cua-nguoi-Maya.html> có trùng khớp với những gì BHT biết không?

Bé Hạt Tiêu: Không có gì trong cuốn kinh mà con đã học cả.

Đó chỉ là những nơi mà con đã đi chơi và ghé qua, rồi đem về kể lại cho mọi người cùng biết là ở ngoài Trái Đất cách chúng ta rất xa và rất xa, xa lắm lắm cũng có những hành tinh khác và họ cũng có sự sống và sinh hoạt của riêng xứ sở họ... Đó là những Người Ngoài Hành Tinh.

Và còn rất nhiều Hành Tinh khác nữa mà con chưa ghé đến...!

Tụi con đi chơi những nơi đó và chỉ cho họ cách tu tập và niệm A Di Đà Phật!

Không có gì giống như hay trùng hợp với những gì con biết cả!

Nếu đem cái thấy của con mà dò lại với những thông tin và dữ liệu của các nhà khoa học gia đưa ra thì chẳng trúng trật vào đâu cả! hihi

Vì mấy Khoa Học gia thì nhìn bằng kính viễn vọng mà con thì nhìn bằng kính của Màn tivi.

Cái này muốn biết đúng hay không thì phải đi mượn ai có cái kính nhìn bằng Màn tivi thì mới đúng! hihi

Cái này có hỏi thì hỏi ông Phước đó! hay là mấy cái ông nào mà tu tập cũng cỡ như ông Phước vậy đó! hehe.

Và nếu hỏi vài bạn "Nhí" cùng tập như con thì họ sẽ biết là con đang nói đến cái nơi nào và mấy Người Bạn Nhí đó sẽ đi mò cho ra coi BHT này đã làm cái trò gì trên đó rồi!? hihi.

Thế là cả bọn sẽ đổ bộ lên "Cung Trăng" hay "Mặt Trời" ngay thôi! hihi.

Củkhoaisùng: “Hoasentrenda hiện nay đang giữ bản quyền về một chuyện động trời!

Đó là Bé Hạt Tiêu là ông tổ đầu tiên của dân Mặt Trời về môn Tịnh Độ.” BHT có thể giải thích thêm một chút ở chỗ này không? Hy vọng Bé không quá mất sức vì câu hỏi này!!

Bé Hạt Tiêu: Cái này là trong kiếp hiện tại chứ không phải trong tiền kiếp đâu chú, trong một dịp BHT đi chơi đến cõi của cư dân trên Mặt Trời, vì họ không biết cách tập niệm A DI ĐÀ PHẬT nên BHT đã chỉ cho họ là phải Niệm Phật bằng trái tim thì mới được! hihhi

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=187.msg6002#msg6002>

Cho nên Ông Phước mới nói như vậy đó!

"Ông tổ" ý chỉ là người đầu tiên chỉ ra phương pháp cách niệm Phật thế nào cho đúng.

Ông tổ này còn nhỏ lắm, chưa có già đâu chú Khoaisung ơi! hihhi.

Trước giờ dân trên đó cũng không biết niệm sao cho đúng nữa! Họ quên mất là mình có "Trái Tim". Mọi người, mọi sinh vật đều thích những món quà, những việc làm từ "Trái Tim" nên chúng ta hãy cho thêm vào mọi thứ trong cuộc sống của chúng ta "hương vị ngọt ngào" đó thì chắc chắn bảo đảm sẽ thấy rất vui và rất nhẹ nhàng thích thú với mọi chuyện! Mọi thứ sẽ trở nên vô hồn chán ngắt và nhạt nhẽo khi mà nó không được làm từ Trái Tim mình ra.

Con rất vui khi chú hỏi câu này, con không mất sức với nó đâu! hihhi.

HoaSenTrenDa

Chương 54: Món quà từ trên trời

« on: May 03,2010,03: 45: 38 PM »

Bé Hạt Tiêu: Quà Sinh Nhật của Ông Phật cho con trong ngày sinh nhật!

Trong ngày sinh nhật của con thì con nhận được một thông điệp từ Thiên đàng gửi cho con nhắn rằng: "Ông Phật cần gặp con" từ những thiên thần mang đến cho con.

Cũng như thường lệ con lên trên đó gặp Ông Phật và hỏi Ông Phật là "Ông gọi con có chuyện gì?".

Con đứng trước mặt ông Phật bự im lặng trong giây lát, con nhìn ông Phật.

Lúc đó Ông Phật cầm lấy một bàn tay của con, bàn tay đặt trong lòng bàn tay của Ông Phật, rồi từ từ kéo rời xa thì trong khoảng giữa của tay Ông Phật và tay con bỗng xuất hiện một quả cầu tròn vo, con càng lùi ra xa bao nhiêu thì quả cầu càng lớn dần bấy nhiêu. Ông Phật cùng với con đang dùng năng lượng của hai người để tạo thành một quả cầu ánh sáng rất đẹp và to như một căn phòng vậy đó...

Khi quả cầu to đến hết mức của nó thì bỗng dừng quả cầu đó nổ tung ra, trong đó có một cái hoa sen thật đẹp xuất hiện, cái hoa sen nở ra từ từ từng cánh một cho đến khi nở hết mười cánh hoa thì có gương mặt giống như gương mặt của Ngài Quan Thế Âm Bồ Tát xuất hiện... mà con không biết đó là vị Phật nào nữa...

Rồi bỗng dừng hoa sen từ khép lại như lúc ban đầu, và thu nhỏ lại chỉ bằng cỡ móng tay út của con nhưng vẫn đầy năng lực vì con thấy nó sáng chói một cách lạ thường và nằm gọn lỏn trong lòng bàn tay của Ông Phật...

Ngay lúc đó Ông Phật búng ngón tay cho cái hoa sen nhỏ xíu đó bay về phía của con đứng... thì cái hoa sen lượn vài vòng như đang chào múa trước mặt ông Phật và con rồi sau đó bay thẳng vào cái mặt dây chuyền có hình ông Phật mà con đang đeo...

Khi cái hoa sen đỏ bay vào tượng Phật con đang đeo con cảm thấy con người con lúc đó có một sự thay đổi rất là lạ... giống như cơ thể muốn bệnh hay muốn ỏi... Cái cảm giác đó xảy ra trong khoảnh khắc chừng bảy phút trên thiên đường thì cỡ 7 tiếng đồng hồ dưới này... hihi

Ông Phật nói rằng đây là tổng thể những năng lượng thượng thừa của ông Phật và con trộn lại để giúp con có thêm khả năng để hoàn thành những sứ mạng của mình...

Liên lúc đó con vô Hoa sen với Ông Phật thì con hỏi Ông Phật là bây giờ mình đi đâu? Thì Ông Phật liền nói mình đi qua biển để lấy món quà thứ hai... Liên lúc đó con nhìn thấy mình cùng ông Phật băng qua một vùng biển thật đẹp như biển Hawaii Honolulu vậy đó...

Con lại hỏi sao mình lại ở đây? Thì ông Phật nói mình phải qua đây ở lấy một vài vật liệu để làm cái món đồ thứ hai...

Con thấy Ông Phật lấy mùi hương và năng lực từ một loài hoa gì đó mà con không biết tên... Tất cả những thứ đó khi vào tay Ông Phật thì biến thành một khối năng lực hình tròn như quả cầu nhỏ. Khi nhìn thấy quả cầu nhỏ xíu dễ thương như vậy thì con hỏi Ông Phật cái này để con làm gì? Ông Phật bảo đây là một năng lực để con có thể hiểu được mọi người một cách dễ dàng hơn khi con tiếp xúc với họ... Ông Phật biểu con nhét cái trái banh nhỏ xíu đó vào lỗ tai trái của con... Khi nhét cái đó vào thì sự nhận biết của con về điều gì cũng trở nên rất là nhạy bén và rất là chính xác...

Khi nhận được những món quà quá hay như vậy con rất là ngạc nhiên không biết vì sao con lại được Ông Phật cho con những món quà to lớn quá như vậy? Con liền hỏi tại sao Ông Phật cho con những món quà như vậy...?

Ông Phật liền bảo: Ủa! chứ không phải bữa nay là ngày Sinh Nhật của con sao? Lúc đó con mới trật ề ra... ô!!!!!! hihihi.

Ngay lúc đó ông Phật liền bảo: "Thôi xong rồi về đi con!!!!".

Mở mắt ra thì thấy mình nằm trong giường rồi! hihihi.

Nhận xong hai món quà to lớn này con mệt xỉu luôn! Hihihi

MẹoMẹo: Bé hạt tiêu cho MẹoMẹo hỏi tí.

Ông Phật cho bé cái Hoa sen 10 cánh.

Cái Hoa sen 10 cánh có khác cái Hoa sen 8 cánh không?

Ý nghĩa của Hoa sen 10 cánh là gì vậy?

Bé Hạt Tiêu: Hi!!! MẹoMẹo!! hihi

Hoa Sen đúng pháp là Hoa Sen 8 cánh.

Thường khi mới nhận pháp thì Hoa Sen bị dư cánh, khi nào mình bắt đầu thực hành pháp thì Hoa Sen sẽ tự rụng bớt cánh.

Đến khi nào Hoa Sen trở về đúng 8 cánh thì mình biết mình đã thực hành đúng pháp mà Ông Phật giao cho mình! hihi

Giờ thì BHT phải đi làm công việc được giao của mình để cho Hoa Sen 10 cánh rụng còn 8 cánh! hihi.

GiácTanh: Có phải đây là NHIỆM VỤ mới của BHT? "*Giờ thì BHT phải đi làm công việc được giao của mình để cho Hoa Sen 10 cánh rụng còn 8 cánh. hihi*"

Bé Hạt Tiêu: Hi! Chú Giác Tánh!

Làm thì BHT đã và đang làm lâu rồi, nhưng giờ mới chính thức được "cấp giấy phép hẳn hoi" (nhận Pháp chính thức) còn hồi giờ là "làm chui". hihi.

Không ai biểu cứ tự nhiên đi chơi rồi làm vậy đó...

Cái chuyện đi ngao du đó đây trong vũ trụ là do con táy máy tò mò ngứa ngáy tay chân mà chạy đi chơi, chứ con chẳng hề nghĩ là "Nhiệm Vụ" chi cả... Con làm là tự nhiên con thấy con cần phải làm vậy thôi, chẳng có gì bắt buộc hay là vì một lý do gì cả... Con làm là bởi con thích làm... hihi!

Câu chuyện "Bên kia lỗ đen" này đã có từ mấy tháng trước kia... có trước khi con nhận được "Thông điệp trong món quà ngày SN" của mình lận...

GiácTanh: Mà nè, BHT lại nhập định và dùng màn tivi của mình để đi chơi và gặp cư dân bên kia Lỗ đen và đã gặp cùng tiếp xúc với họ

qua hình ảnh: Vô Sắc Giới (dạng Energy: Năng Lượng) chẳng? Họ cũng chỉ là một dạng Năng Lượng tương đương?

Bé Hạt Tiêu: Đúng vậy! Gặp họ ở trong dạng Năng Lượng Tâm tương đương. Vì Họ ở mức độ Tứ Thiên của mình dưới này mà! Và họ sống 100% trong trạng thái tâm đó! Họ có màn tivi. Chỉ là họ chưa có đủ "kỹ thuật" để biết cách sử dụng được hết công năng của họ đang có mà thôi! Thân Linh Hồn của họ ở dưới dạng ánh sáng hào quang. Và con thì chỉ cho họ cách để họ xài cái tivi của họ cho hữu dụng hơn vậy đó! hihi

Với con điều đó cũng như chỉ cho họ "update more game, just for fun, not a big deal at all"! hihihi

GiacTanh: Vì là, trong trường hợp đứa bé gái "Nadia Bloom" in the swamp thì BHT lại không thể trực tiếp giao tiếp với cái anh chàng James King để trực tiếp thông báo ư?

Bé Hạt Tiêu: Con tuy đang sống trong cõi hữu hình, nghĩa là có thân xác... Nhưng vì con bị hạn chế bởi cái thân vật chất này rất nhiều...

Nó gần như là một cái nhà tù nhỏ giam hãm Linh Hồn của con, con không được tự do tự tại đi đây đi đó theo cái Tâm vốn có một năng lực rất lớn của mình...

Nên con thường hay nhập định dùng thân bằng ánh sáng và phân nửa cái Linh Hồn để đi chơi đó đây...

Khi con đi như vậy thì mọi người vẫn thấy con ở nhà hay vẫn thấy con ngon lành... nhưng thật ra Linh hồn con thì đã đi tận ở đâu đâu rồi...!!! hihi

Ngủ chỉ là một hình thức để thể xác nghỉ ngơi, chứ linh hồn thì vẫn đi làm việc của nó.

Trường hợp của cô Bé trong swamp thì con cũng ở trong trạng thái của Thân Linh Hồn mà đi làm việc, chứ không phải con dùng thân thể xác để đi vì lúc đó thân thể con đang ở Cali còn những người đó đang ở vùng Florida. Cô Bé đó và chú James King không có "màn tivi" (nghĩa là ở mức độ tâm linh tối thiểu là Tứ Thiên) không có nên họ không sao "nhận diện" ra con ở trong cõi vô hình được, cho nên con không thể nào liên lạc hay "thông báo" một cách trực tiếp với họ được.

Có nghĩa là giữa con và họ không có một thứ gì để liên lạc một cách trực tiếp vì con là: "không có gì cả, không có gì cả là con" đứng dưới cái nhìn của thể giới vật chất hữu hình của mọi người nói chung và nói riêng trong mắt hai người đó thì con là "Tàng Hình".

Chú Giác Tánh có thấy người chết nào về nói chuyện với mình bằng tiếng nói của họ giữa ban ngày chưa? tự nhiên không có thân xác mà phát ra tiếng nói khơi khơi không?

Chắc chắn là không bao giờ có chuyện đó xảy ra phải hông? Vì làm gì có thân có miệng đâu mà nói chứ phải hông? hihi

Trong trường hợp này thì con cũng giống như ở dưới dạng người chết vậy đó.... ! hihi. BHT đang ở trong cõi vô hình, hình dạng ở trong trạng thái là Linh hồn và thân ánh sáng. BHT thì nhìn thấy những người đó qua hào quang của họ. Còn những người đó là thân bằng thể xác vật chất. Một bên là cõi hữu hình và một bên là cõi vô hình... Cho nên những người đó không nhìn thấy được BHT vì họ và BHT không cùng trong một cõi giới, mà chỉ cảm nhận mơ hồ qua tư tưởng hay cảm giác gì đó của họ mà thôi là vậy đó!

BHT đã phải dùng thân ánh sáng để "thông báo" đó chính là năng lực ánh sáng của thân mình dẫn đường. Đó là những gì BHT có thể làm được khi đang đứng trong cõi vô hình mà nhìn về hữu hình.. !

BHT nói hơi dài vì muốn mọi người không bị nhập nhằng giữa cõi này và cõi kia, vì con thấy mình hay cứ suy luận trên cái hữu hình để nhìn về cõi vô hình...

GiacTanh: Nói về khoa học, Lỗ đen với "lực hút mạnh ghê hồn" ấy đã hút BHT qua bên kia dải Ngân Hà khác thì lúc trở lại:

"Sau đó con quay trở lại cái lỗ đen để trở về Trái Đất"

thì ở ngưỡng cửa Lỗ đen với "lực hút mạnh ghê hồn" ấy - hút ngược lại để về bên dải Ngân Hà có Trái Đất mà chúng ta đang ở, phải chăng?

Nếu phải, thì các nhà phi hành gia trên những phi thuyền đi gần đến Lỗ đen không phải SỢ nữa vì có lực hút qua bên kia thì lúc trở lại có lực hút lại về bên đây - hay là chỉ có ở dạng Năng Lượng như BHT mới qua lại

thong dong chứ còn (phi thuyền, con người bằng xương bằng thịt) khi bị "lực hút mạnh ghê hồn" ấy thì bị dẹp lép nghiền nát hết cả thời?

Bé Hạt Tiêu: Phải đi dưới dạng Năng Lực của Tâm và đi bằng thân Linh Hồn thì mới chui qua lọt những nơi này...

BHT chưa bao giờ dùng bất cứ một cái gì của khoa học thực nghiệm chế ra để đi thám hiểm vũ trụ này cả, mà chỉ hoàn toàn dùng Linh Hồn và Năng lực của Tâm.

Đây là hoàn toàn về tâm linh, chúng ta đang học về cách điều khiển năng lực của Tâm trong con người đó là Linh Hồn và Tâm lực.

Nên mọi lý luận của khoa học thực nghiệm vào đây là chúng ta đã sai hoàn toàn về cơ bản khi đến với chương trình học này của Ông Phước rồi! hihi

Tuy là khoa học cũng chạm đến phần nào về điều này nhưng đó chỉ là cái biết rất cạn, không có đi sâu vào được vì chưa có máy nào của khoa học chụp được cảnh giới của ông Phật và nhận diện ra Hào Quang Linh Hồn cả.

Chỉ có năng lực của Tâm mới có thể chạm đến phần sâu thẳm nhất của Linh Hồn Vũ Trụ!

Thật ra thì có rất nhiều lỗ đen như thế trong vũ trụ, và giữa những dải Ngân Hà này với dải Ngân Hà khác được thông với nhau bằng những lỗ đen có cửa vào lẫn cửa ra...

Khi đi vào bằng cái lỗ đen đó nhưng khi đi trở ra thì BHT lại đi vào một cái lỗ đen khác và lại phát hiện ra một dải Ngân hà khác bên kia lỗ đen nữa, nhưng một quá BHT chui ngược lại và phát hiện ngay bên cạnh cái cửa lỗ đen mà BHT vừa chui vào lúc này có cái lỗ đen kế bên để mình chui trở ra rất dễ dàng.

GiacTanh: Chẳng lẽ, đó giờ chỉ mới có BHT mới là sứ giả của ông Phật được tùy phái đi "Truyền Đạo" kiểu này ư?

Bé Hạt Tiêu: Đã rất lâu trong vũ trụ này, đã có rất nhiều vị Phật và Bồ Tát ra đời để chỉ dạy cho mọi chúng sanh tu tập nhiều lắm... bởi vậy mới có câu là:

"Phật tánh ở khắp mọi nơi mà sao ta không nhận ra..." mà BHT đã được ông Phước chỉ cho đọc khi Nhập Lưu là vậy đó...

...Ở cùng khắp và có đủ mọi kiểu, đủ mọi hình thức, mọi hình dạng để chỉ dạy cho chúng ta nhận chân ra Tánh Phật trong đời sống của chúng sinh, đã có từ lâu lâu lắm rồi... có điều mọi người có nhận ra hay không mà thôi...

BHT tự mình đi làm vậy đó chứ chẳng ông Phật nào tùy phái cả... Chỉ khi nào đụng phải chuyện gì đó mà không biết mình phải làm sao thì mới hỏi Ông Phật hay ông Phước cách nào để làm chuyện đó...

Cho con hỏi chú một câu nhen! hihi

Tên của chú "Giác Tánh" là có ý nghĩa gì vậy?

GiácTanh: Helloooo... hihi Chào BHT,

"Giác Tánh" có ý nghĩa là "Nhận Chân ra được Tánh Phật" trong đời sống của chúng sinh nói chung - bao gồm luôn cả chú Giác Tánh đó mà!

Tibu: Giác tánh thì ai rồi cũng có hoặc là cũng phải! Nhưng có điều là có "Thực Hành" hay là chưa mà thôi. Ý của Bé Hạt Tiêu là vậy đó.

GiácTanh: Chào huynh Tibu,

Đó là chuyện đương nhiên... và đang "Thực Hành" nhưng Giác Tánh không nghĩ câu hỏi mà BHT hỏi có cái Ý đó

Bé Hạt Tiêu: Trong triết học (philosophy) thì có mang âm hưởng của thiền (meditation), nhưng triết gia thì chưa phải là Thiền sư!!

GiácTanh: Triết gia mà Giác Tánh rồi thì Thiền Sư chỉ là cái mác phân loại, phải không nè - BHT!!

Mà nè, BHT hỏi chú Giác Tánh với Ý gì à?

Bé Hạt Tiêu: Vì mỗi câu hỏi là một góc nhỏ của suy nghĩ, nhìn qua mức độ nhận thức của Tâm. Mà trong câu hỏi của chú con không "cảm nhận" được sự va chạm kỳ diệu của Tâm Thức với Phật Tánh... cái mà chú gọi là: "Giác Tánh" như tên của chú!

GiácTanh: BHT quán lại xem lúc đang viết đến đó và hỏi Giác Tánh như trên là với Ý gì, từ Tâm Thức của BHT?

Bé Hạt Tiêu: Thưa chú! Trước hết là con muốn nói Sorry với chú, vì những gì chú muốn con làm thì con không cảm thấy thích làm điều đó nữa...

Con không thích "quán lại" cái gì đó nữa...

Những câu hỏi của chú con không có "cảm nhận" được nó nữa. Đó là sự cảm nhận giữa một người cùng tập với nhau... để có cái gì đó nhận diện ra nhau... Cảm giác con không tìm được cái đó từ chú. Khi một người nhận chân ra Pháp Tánh (hay Giác Tánh) thì tự nhiên sẽ có một sự va chạm kỳ diệu của Tâm Thức. Nghĩa là trong con và chú giống như có những sợi dây vô hình nào đó làm mình thức tỉnh, đáp lại lời mời gọi của sự cảm nhận, tự nhiên có một sự rung cảm nào đó: Tâm Hồn nói với tâm hồn, và tự nhiên sẽ nghe được những điều không nói ra, sẽ nhìn được những cái mà mắt không nhìn thấy...!!

Nhưng đối với những câu của chú con không cảm nhận được như vậy, nên con không có "hứng" để trả lời chú! Đọc mấy câu hỏi của chú con "mất hứng" hết rồi! "cụt hứng" hết rồi... !!

Nên đành chịu không trao đổi gì được nữa! báibai chú! Hihi

GiacTanh: Tuy nhiên, mong rằng BHT có sự "cảm nhận" nào đó với vị Thầy quá cố của chú mà xét xem người ở đâu và như chưa có về với Phật A Di Đà thì xin BHT "độ tử" người giùm. Cảm ơn!

Bé Hạt Tiêu: Hi! Chú Giác Tánh!

Con sẽ độ tử cho Thầy của chú! Hiện tại Thầy chú vẫn còn ở cõi Trung giới, BHT sẽ làm những gì mình phải làm! Vì đây là công việc của tụi con mà!

Lubutaba: BHT nói như vậy là xong rồi đó. Bạn mừng cho thầy đi được rồi.

GiacTanh: Chào Bé Hạt Tiêu,

Có phải như Lubutaba nói vậy không, để cho Giác Tánh mừng cho Thầy!

Bé Hạt Tiêu: Hi! Chú Giác Tánh!

Mấy hôm nay BHT bệnh không làm nổi cho Thầy chú, nhưng một anh trong nhóm bọn con đã đưa Thầy chú lên tầng 9 rồi cùng cửu huyền thất tổ nữa... Đã định cư trên trần mấy ngày rồi chú! Xin chúc mừng chú!

Chương 55: Xá Lợi

Steelich: Các người mới mất mà có Xá Lợi đó, thì họ đã tự động về cõi Cực Lạc không vậy, vì họ đâu có quán chấm đồ đâu?

Bé Hạt Tiêu: Hi! Steelich

Xá Lợi để lại sau khi thiêu đó là bằng chứng của Người có tu tập cho dù họ có quán chấm đồ hay không quán chấm đồ... vì có rất nhiều cách tu tập...

Những người như vậy thì tâm rất hiền và thanh tịnh, nên sau khi mất họ rất dễ dàng nhận ra sự tiếp dẫn của sự tụng niệm để đi về A Di Đà Phật... Và cũng có thể tự mình đi được...

Xá Lợi thật rất hiếm, ít khi nào còn cho chúng ta thấy... vì thứ đó dưới mắt của những Thiên Thần đẹp như những viên pha lê rất là chói sáng lấp lánh, họ rất thích nên thường hay lấy "cắp" đi trước khi mà chúng ta được nhìn thấy nó!!

Steelich: Ô, vậy khi nào khởi niệm thì không thấy tánh, khi nào hoàn toàn bất vọng tưởng thì tánh hiện ra rõ ràng (con hiểu như vậy có đúng không), vậy chú Sơn có thấy tánh rõ ràng lúc đi đứng nằm ngồi không nhập định không? Trường hợp đại triệt đại ngộ là có thấy tánh bất cứ lúc nào không?

Bé Hạt Tiêu: Anh SL ơi!

Anh tập tới đó đi rồi tự nhiên anh sẽ hiểu. Giờ có nói anh cũng miễn cưỡng để hiểu thì cũng chẳng phải là cái "biết" của anh được.

Chỉ khi nào "màn ti vi" của anh chiếu cho anh coi thì tự nhiên anh sẽ hiểu ngay thôi, bởi vì mọi cái trong đó tràn đầy những cảm xúc và thật là sống động còn những từ ngữ mà BHT nói lại với anh thì nó cũ mèm và chán ngắt hà!

GiacTanh: Chào BHT,

Nhờ BHT quán xét lại xem có phải là "Xá Lợi" không?

<http://www.hoasentrenda.com/forum/index.php?topic=3484.msg14928#msg14928>

Tibu: Không phải rồi.

Thông thường Xá Lợi là sự kết đọng lại của một công trình tâm linh nào đó.

Do vậy, sau một công trình tâm linh dài dằng, người này có triệu chứng đau lưng dọc theo xương sống. Và khi thiêu xác thì để lại Xá Lợi. Nhưng cũng có khi vì dân tình không có đủ phước báu nên không thể nào giữ lại được (bị biến mất, và Xá Lợi được đem về lại Thai Tạng).

Khi dùng thiên nhãn nhìn vào những gì còn lại, người nhìn, thường hay nhìn ra được công trình này. Và khi không có công trình tâm linh kèm theo, nên không phải là Xá Lợi.

Do vậy mà có Xá Lợi của Chư Thiên, và một đôi khi là các Ông/Bà Tiên. Làm sao mà biết? Chỉ cần dùng thiên nhãn và nhìn vào công trình tâm linh thì sẽ phân biệt được tức khắc. Việc dùng lửa để đốt thì trong nghề đồ gốm có những vật sau khi nung xong được gọi là "biến dạng" hay còn được gọi là gi đó và tibu lại quên rồi.

Có nghĩa là do nhiệt độ ra sao đó mà trong lượt nung, những vật dụng đó: Cũng chừng đó men, cũng chừng đó màu,... nhưng kết quả lại khác hẳn những vật khác tuy rằng cũng trong một lần nung! Sự khác biệt này có thể xảy ra qua màu sắc và đôi khi hình dạng cũng bị thay đổi luôn.

Và đương nhiên, với hiện tượng lạ đời này thì không thể là nhiều được. Có khi vài năm nung nướng mới có vài ba cái "biến dạng". Những vật đặc biệt này được để riêng và được bán với giá đặc biệt dành cho người sành điệu.

Có thể nói lại là đây là những hình ảnh của một "biến dạng" khi được nung ở nhiệt độ cao.

BHT không thấy công trình gì về tâm linh nên đã nói là không phải Xá Lợi.

Chương 56: Sống đời chân thật

GiacTanh: Cám ơn lão huynh!

Tuy rằng không phải Xá Lợi, vì rằng có tài liệu như ở đây về "Xá Lợi của sư bà chùa Đức Viên (Đàm Lự)":

<http://diendan.daitangkinhvietnam.org/viewtopic.php?f=39&t=829>

nên các cô, các chú của Giác Tánh nhân đó mà đều khởi tâm Tụng Kinh, Niệm Phật hết. Chẳng những thế, khi các Tăng-Ni ở chùa mà gia đình làm Thất, an vị ở chùa đó đã rất kính cẩn tiếp rước một số "biến dạng" (chữ của huynh Tibu) trên cơ...

Như vậy, với tôn chỉ: ĂN NGAY NÓI THẬT thì Giác Tánh có nên nói RÕ cho các cô, các chú HIỂU chăng?

Tnt: Chào Huynh Giác Tánh!

Huynh không cần phải nói lên sự thật bằng cách ấy, điều này không thể thực hiện từ bên ngoài vào vì niềm tin phải được xuất phát từ nội tâm.

Niềm tin mãnh liệt vào Phật giúp họ tinh tấn tu hành cái đó chẳng có gì hại hay sai trái. Những cái mà họ đã tin là "Xá Lợi" kia thì cũng giống như chúng ta tỏ lòng tôn kính trước một pho tượng Phật bằng gỗ hay đá vậy thôi.

Vì chưa đủ sức tin vào sức của mình để thấy Phật nên người ta vẫn cần một cái gì đó làm bằng để nhắc nhở cho niềm tin đó trong mình. Khi họ đủ sức nhìn ra sự thật thì tự họ sẽ hiểu và không cần mình phải làm gì cả.

Hãy để họ sống với niềm tin tưởng mãnh liệt đó và chính nó là sức mạnh của tâm linh để dẫn dắt họ đến chốn bình an của tâm hồn.

"Còn sự thật thì lúc nào cũng là sự thật cho dù có nhiều người tin hay không tin thì sự thật vẫn không vì đó mà thay đổi hết thật."

Chuyện này là do Huynh muốn hiểu nên đành phải nói ra sự thật thế thôi, còn nếu họ không có ý truy cứu sự thật này thì thiết nghĩ Huynh không cần phải thanh minh.

"Nói thật không phải ở chỗ nói tất cả những gì mình nghĩ mà là nghĩ đến tất cả những gì mình nói"

Sẵn đây xin kể một câu chuyện mà tnt đã đọc ở đâu đó rất lâu rồi:

Có một ông già sắp chết, nhưng lại mong mỏi được gặp người con trai ở xa chưa về gặp mình lần cuối nên không thể ra đi một cách bình an và cô y tá đã cố gắng hứa sẽ gọi người con về cho ông ta, thì ngay lúc đó bên cạnh giường xuất hiện một chàng trai trẻ bước đến và cầm lấy bàn tay người già nua yếu ớt đang lạnh dần và anh ta cứ giữ đôi tay ấy trong tay mình và áp ủ cho nó ấm áp để ngồi nghe những lời trăng trối cuối cùng của người cha già... Và sau cùng thì người già đó đã ra đi trong nụ cười mãn nguyện... Chàng trai sau đó đi gặp cô y tá và báo cho cô biết là người già đó đã ra đi... thì cô liền bảo rằng vậy thì mời ông theo tôi để làm thủ tục cho cha anh... Chàng trai trẻ liền lắc đầu và bảo người ấy không phải là cha tôi, tôi chỉ là người nằm gần đây!

GiacTanh: Bão đã tan chưa? Vẫn còn...

- Con trai bà đã về chưa? Chưa về...

Bé Hạt Tiêu sẽ NÓI gì với bà Mẹ đang thều thào chờ con và hỏi những câu hỏi trên?

Bé Hạt Tiêu: Nếu suy nghĩ theo câu chuyện thì BHT thấy rất khó mà nghĩ ra câu nào cho hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu là chuyện thực trong đời thì BHT sẽ ngồi xuống nói chuyện với Bà Mẹ ấy.

Và nhìn thẳng vào tâm tư tình cảm của Bà để khuyên, cho Bà có thể vượt qua cơn bạo bệnh. Chẳng hạn:

"Bà ơi! Con trai của Bà gần về rồi, Bà hãy ráng cố gắng chờ nhen bà!"

Và dẫn cho suy nghĩ của Người Mẹ đáng thương ấy một niềm hy vọng để chờ con trở về trong một dáng vẻ như thế nào?

"Bà ơi! con trai bà thích được nhìn thấy bà như thế nào khi trở về hờ bà? "

"Con Bà thương bà nhiều lắm phải hông? Chắc vậy thì rất nhớ Bà...", có rất nhiều điều để nói khi mình hiểu và thông cảm được cho người khác... Hẳn nhiên là Bà Mẹ nào cũng mong được khỏe mạnh để lo

cho con cả, thì chính tình yêu đó trong bà sẽ làm sức mạnh cho bà vượt qua con bệnh khi nghĩ đến đứa con đang nhớ Bà mà tìm về nhà với Bà!

GiácTanh: Sẵn đây, nếu như Bé Hạt Tiêu có đọc bài này thì Bé Hạt Tiêu có nhận định gì về "WHITE-LIE"?

Bé Hạt Tiêu: Chào chú Giác Tánh!

Mấy hôm nay con bị bệnh không trả lời được cho chú! Bữa nay đã đỡ nhiều và ngày mai lại được nghỉ Lễ nên rất vui để trả lời cho chú. Câu hỏi này của chú rất là khó trả lời, nhưng con cố gắng sẽ trả lời chú với tất cả những gì con hiểu.

Sự Thật thì con thấy được nhiều lắm. Thấy đến nỗi phát sợ nó luôn và không biết mình phải làm gì trước những "Sự Thật" đó ngoài việc là chỉ biết Cầu Nguyện cho tất cả!

Cái khó của "Sự thật" là phải giữ gìn nó như thế nào, để không làm ảnh hưởng đến cuộc sống và suy nghĩ của mọi người. Vì mình cần phải có trách nhiệm trước "Sự Thật"

Theo con nghĩ một người sống với Sự Thật là:

- **Sự Thật:** Là Sống thành thật với suy nghĩ của mình đối với mọi người

- **Nói thật:** Là mỗi lời nói đều phải có trách nhiệm trước mọi người. Nếu "sự thật" cần phải im lặng để một điều gì đó được nghe ra thì sự im lặng là cần thiết cho "Sự Thật".

Điều gì con không thể nói ra thì con chọn cách im lặng, vì Sự Thật không bắt con phải nói tất cả về nó.

- **Làm thật:** Là mọi hành động phải có trách nhiệm trước toàn thể nhân loại.

"Sự Thật" được thể hiện trong mọi trường hợp phải được dùng như là cứu cánh (mục đích cuối cùng) chứ không phải là một phương tiện (cách thức) để chứng tỏ cho mình là thành thật.

Nghĩa là phải dùng "Sự Thật" đó để giúp cho người khác đạt đến mục đích của họ, chứ không phải nhằm để biểu dương sự thành thật của bản thân mình.

Cái này đối với con rất khó, nên có lần con đã chọn cách "im lặng" với chú! hihi

Con suy nghĩ như vậy và con đang cố gắng để làm những gì mình nghĩ.

Bt: Chú phải đọc đi đọc lại, nghiên (cứu) tới nghiên lui vẫn thấy nó thâm sâu quá!! "quỷ khóc thần sầu" quá vì đây là suy nghĩ của đứa con gái 12 tuổi như con:

Bé Hạt Tiêu: Chào chú bt! Con chỉ nói những gì con nghĩ và con đã làm, con cũng không biết cái đó đã làm cho "quỷ khóc, thần sầu". Quỷ phải khóc với con, Thần phải sầu với con. Mà có người cũng không xi - nhê gì hết chú bt ơi!

GiácTanh: Sự Thật: Là Sống thành thật với suy nghĩ của mình đối với mọi người.

Suy nghĩ của mình về người ấy là tiêu cực (negatively) hay tích cực (positively) hoặc đủ cả thất tình lục dục thì mình cứ Sống thành thật với suy nghĩ của mình như thế đối với mọi người?

Bé Hạt Tiêu: Phải, cứ sống thật với những cảm nhận của mình về họ.

Người tốt ta nên gần, nhưng không quá chiều mà phụ họa. Kẻ tâm địa hư hèn ta nên tránh, nhưng không nên quá hắt hủi, ruồng rẫy mà ra oán thù.

Nếu đem cái thói cao ngạo khinh rẻ đối với Người tốt thì mình có mặt mà không trông. Đem cái "chảnh" ta đây mà đối với kẻ tiểu nhân thì tự mình hại thân. Nên chỉ biết mình, biết ta, để mà giao tiếp cho đúng.

GiácTanh: Vì có khi con người thường hay đeo cái mặt nạ Đối Nhân Xử Thế để đối xử với nhau nên mới có câu: Bề ngoài mà không Bề Lòng nên chú Giác Tánh thấu hiểu cái mà BHT nghĩ về nội dung một người sống với Sự Thật là vậy! Khó chứ không dễ...

Bé Hạt Tiêu: Chú nhìn được gương mặt thật của họ, và không làm tưởng chiếc mặt nạ của họ là gương mặt của họ vậy là chú hay quá rồi.

Cái này khó nếu không có màn tivi, nếu có thì chỉ cần vài giây thôi họ sẽ lộ nguyên hình!

Cái khó ở đây của con là thấy quá nhiều sự thật xảy đến cho mọi người mà không biết phải làm sao, khi mà con người bị vô minh che

chấn làm cho mù lòa không biết cái gì đang đến với mình, giống như những người mù băng qua đường hay đi trước bờ vực thẳm mà vẫn vô tư đùa giỡn....

Thấy rằng chỉ trong giây lát họ sẽ chết mà họ không biết cứ mãi mê kiếm tiền, suy nghĩ làm sao cho có lời hơn...

Thấy những chuyện ở đời như vậy mà không làm gì được cho họ đó là cái khó của người thấy "sự thật" là vậy.

Cái khó của con là làm sao cho người mù thấy ánh sáng, người câm hiểu tiếng nói và người điếc nghe ra lời.

Để làm được những điều trên con cần phải có tình cảm từ Trái Tim vì Trái tim cảm nhận được những gì mà đôi mắt không thể thấy. Khi người ta có thể nhìn rõ bằng trái tim mình thì không cần nói vẫn có thể nghe và không cần nghe cũng có thể hiểu... Đó là khi Vô Minh đã hết...

GiacTanh: Tự chung cũng vì không muốn bị REJECTION (loại bỏ) hoặc vì PERSONAL INTEREST (tư lợi) bị ảnh hưởng nên khó mà Sống thành thật với suy nghĩ của mình đối với mọi người.

Bé Hạt Tiêu: Chân thành được mọi người yêu chuộng, nhưng dễ bị phỉnh gạt và lợi dụng, nhưng có lúc người ta tình nguyện để lợi dụng!

Chính vì mọi người ai cũng thích thành thật nên đó là bí quyết lớn nhất để chúng ta cần phải sống thành thật. Vì ai cũng thích được yêu chứ đâu ai muốn bị ghét!

- Để tập **sống thật** theo cách của con thì có những điều như vậy:

"Sự Thật" của một chuyện gì chẳng qua cũng là do Nghiệp (Karma) của mọi người mà ra. Khi nhìn ra như vậy thì mình thấy rằng:

"Sự Thật" giúp chúng ta nhìn thấu suốt vấn đề chứ không nhằm để chúng ta chứng minh. Sống chân thật với chính mình và mọi người. Những gì người khác cần đến con thì con trao ra cho mọi người, với tất cả thành tâm thành ý. Còn họ đón nhận thế nào đó là chuyện của họ.

Tinh thần và tâm trí sẽ rất mệt mỏi, nếu tâm hồn không thành thật

Chúng ta cần một tâm hồn thành thật khỏe mạnh để giúp chúng ta tu tập cho tốt. Sự thành thật của bản thân cần dùng cho mục đích cuối cùng để tu tập. Đó là tại sao chúng ta cần sống Thành Thật.

GiacTanh: Cái trách nhiệm mà BHT nói đó - trước mọi người - là như thế nào?

Bé Hạt Tiêu: Là nói được là làm được, chứ không chỉ nói suông. Không nói những gì mà mình chưa làm hoặc không làm được mà nói.

Sự thật không bắt mình phải nói ra tất cả những gì mình thấy hay mình nghĩ, nhưng mình phải suy nghĩ thật cẩn thận những gì mình nói và mình làm, vì lời nói và việc làm của mình có sức ảnh hưởng đến mọi người theo một chiều hướng như thế nào, đó là trách nhiệm của mình đối với sự thật.

GiacTanh: Khi phải Nói hay cần Nói thì BHT sẽ Nói như thế nào?

Bé Hạt Tiêu: Khi làm hay nói, mọi việc đều nghĩ cho người ta trước khi nghĩ cho mình.

Vì "Sự Thật" chẳng qua chỉ là "Nghịệp", đã là Nghịệp thì không cần sự phán xét của ai, không cần ta phải chứng minh hay làm nhân chứng nữa. Nên chuyện mình là tìm cách giải quyết chứ không phải đi xác định lại cái đã rồi, mà mình gọi là "Sự thật".

Đem tình thương ra để đối xử trong mọi trường hợp, phải được coi như là một cứu cánh cho người chứ không bao giờ như một phương tiện chứng tỏ cho sự hiểu biết của mình.

Nghĩa là dùng cái hiểu biết (thấy) sự thật của mình giúp họ, nhìn giùm họ để tìm ra lối thoát nếu mình có thể làm. Đó là cách dùng sự thật của họ cho chính họ.

Còn không thể làm được thì chỉ còn cách là im lặng cầu nguyện cho họ mà thôi!

GiacTanh: Điều gì con không thể nói ra thì con chọn cách im lặng, vì Sự Thật không bắt con phải nói tất cả về nó. hay là còn có Ý gì khác?

Bé Hạt Tiêu: Riêng trong trường hợp của chú thì trong việc nhìn "Xá Lợi" Con thấy đó không phải "Xá Lợi".

Nhưng cảm thấy nếu con nói cái đó không phải là "Xá Lợi" thì chắc chú sẽ thất vọng lắm và mọi người trong nhà chú cũng vậy, vì đó là niềm tin là sự hạnh diện đối với gia đình và dòng họ... Đứng trước những thứ đó, con không biết mình phải nói sao đây để không làm chú buồn, nên con im lặng... ngoài ra chẳng có ý gì khác nữa. Có thêm một điều mà con không muốn nói, nhưng chú hỏi thì con đành thừa thiệt là "nếu chú tập mà hỏi con thì con thích hơn". Vì khi không tập mà hỏi, có những cái màn tivi của con nó không thèm trả lời vì có nhiều chi tiết không đáng quan tâm mà trên câu hỏi lại có!

GiácTanh: Những gì Bé Hạt Tiêu nói đó, không sai - khi Vô Minh đã hết, nhưng đa phần chúng ta thì chưa nên vẫn còn chưa cảm hết từ Trái Tim. Do đó, chú Giác Tánh thừa nhận rằng Trái Tim mình ít khi nào giận ai nhưng Tâm Từ thì khai triển còn chậm lụt. Bé Hạt Tiêu có thể nào trình bày một phương pháp nào thích hợp giúp chú Giác Tánh chẳng? Cảm ơn!

Bé Hạt Tiêu: Con chào chú Giác Tánh!

Chú không hay giận đó là một Tâm Hiền. Chú hay phân tích tỷ mỉ đó là sự quan sát rất tốt để Tập theo cách của Ông Phước là cách làm cho mình sẽ từ từ quán sát lại từ cách suy nghĩ cho đến cách lắng nghe đối với người khác.

Đó là nhìn bằng trí tuệ sáng suốt. Lắng nghe với tâm hồn bình thản trong sáng và thoải mái mà vừa có Trái tim thương xót sâu xa.

Tập lâu ngày tự nhiên mình được thành "Hiền Từ". Khi đó chú sẽ có được tâm Hiền Từ = Tâm từ.

Một cách bình thường là giúp người trong khả năng sẵn có của mình.

HHDL: bé Hạt Tiêu ơi... cảm ơn bài trả lời của con... chú học đi học lại từng lời thâm thía quá... chú đang tập nói Thật bằng cách này chú kể con nghe xem thử có được không nghe... hiện giờ chú đang tập nói thật bằng cách chọn ra một người và nói thật 100% với người này... người mà chú quyết tâm luôn luôn nói thật là Thầy...

Bé Hạt Tiêu: Chú khéo chọn người để nói Thật ghê! hihi

Cách chú chọn một người như Ông Phước để nói sự thật thì quá hay và quá đúng luôn.

HHDL: Sau này tiến bộ rồi chú sẽ gia tăng số lượng người chú sẽ nói Thật lên... làm vậy được không con?

Bé Hạt Tiêu: Nhưng khi đã thực hành với ông Phước xong thì chú vẫn không thể nào dùng cách đó cho người khác được, vì người khác đâu giống ông Phước đâu để mà "tin" như ông Phước được! hihi

Nếu tin một người không đáng tin thì chú đã đặt niềm tin không đúng chỗ và đã Nói Thật không đúng người thì chú đã tự giết mình không thương tiếc rồi! hihi.

Khi muốn Nói Thật một vấn đề gì cho người khác, mình cũng phải thành thật tự hỏi:

- Mình Nói Thật ra với mục đích gì?
- Nói như vậy để làm cái gì?
- Họ cần những thông tin Thật này cho cái gì? và vì cái gì mà họ muốn biết?
- Ảnh hưởng của Lời Nói Thật này như thế nào đối với mọi người nói chung và người đó nói riêng?

HoaSenTrenDa

Chương 57: Happy Mother's Day!

« on: May 10,2010,03: 58: 55 AM »

Bé Hạt Tiêu: Hihihhi! Happy Mother's Day!

Con cũng như chị Lestrage đều nói tiếng Anh và tiếng Việt trộn chung... hihi

Có chữ thì con dùng tiếng Việt, chữ nào con không biết tiếng Việt thì con lại dùng tiếng Anh...

Con biết mình là món "Xà lách lộn xộn" hihi!

Mẹ con thì nói con là "thịt ba rọi" nửa nạc nửa mỡ mà mỡ nhiều hơn thịt! hihi

Mẹ luôn là người hiểu con nhiều nhất... thương con nhất...

Mẹ là "Cây Viết Bự" của con...

Mẹ là thông dịch viên của con

Mẹ luôn hiểu những gì con chưa đủ chữ để nói...

Mẹ như chiếc gậy thần kỳ trong cuộc sống của con

Mẹ luôn bên con khi nào con cần đến Mẹ

Mẹ gọi con là "chó con" là "trái bí ngốc nghếch" là "con mèo ướn"...

Mẹ rất thích nghe con kể chuyện "trên trời dưới đất"

Mẹ đều muốn nghe chuyện con kể để Mẹ dễ ngủ hơn

Mẹ hỏi rất nhiều, những chi tiết mà con thường hay quên không nói đến...

Mẹ lại nói đó là những chi tiết rất hay và cần biết...

Mẹ hay gom lời con kể thành truyện cho con và mọi người cùng đọc lại...

Mẹ luôn có những câu hỏi làm con thích thú...

Mẹ thì luôn cất và lượm lại mọi thứ mà con đã vô tình đánh rơi hay quên...

Mẹ đem lộn xộn bừa bãi của con xếp thành ngăn...

Mẹ luôn cười với những cái mà mọi người cho là "khùng điên" của con

Mẹ nói vì Mẹ cũng "khùng" như con! hihihhi

Mẹ quên chuyện của mình nhưng lại nhớ chuyện của con... hihi

Mẹ và Ba là những người bạn "già" thân thiết nhất của con!

Khi Mẹ vui con cũng thấy rất vui!

Khi Mẹ buồn con rất muốn biết sao Mẹ buồn..?

Con đi vào tâm Mẹ rất dễ dàng ...

Mẹ thường không bao giờ nhớ những gì Mẹ đã làm trong giấc ngủ của mình...

Hôm nay là Ngày của Mẹ, con muốn nói Cảm ơn Ba Mẹ đã mang con vào đời... cho con được gặp Ông Phước...

Mẹ ơi con muốn nói: Lúc nào con cũng cần có Ba Mẹ bên con.... hihihi!

Và trong giấc ngủ của Mẹ thì luôn luôn có con canh chừng... hihihi!

Con bay xa trong những dải ngân hà xa xôi, nhưng con vẫn thích rúc đầu trong nách Mẹ khi con ngủ bên cạnh Mẹ... và được Mẹ nắm tay con trong tay Mẹ khi con bị ác mộng dọa con...

Con là gì, con không quan tâm, con chỉ biết con là con của Mẹ!

Mọi ngày trong cuộc sống của con đều là Ngày Happy Mother's Day Mom!!!

Con Happy là con của Ba Mẹ!! hihi

HoaSenTrenDa

Chương 58: Tham quan hành tinh Kờ Lô Ti Tú

« on: May 13,2010,12: 13: 15 PM »

Bé Hạt Tiêu: BHT lại có lúc đi ra khỏi hành tinh Trái Đất của mình và đi vào một hành tinh khác nhưng không cùng nằm trong dải Ngân Hà của Trái Đất chúng ta.

Khi BHT đang lân la đi thám hiểm trên không gian của họ thì bỗng dưng BHT bị những Ngôi Sao tuần tra hành tinh (Star Patrol People đó là tên mà những người đó nói với BHT) bắt gặp.

- Star Patrol: Họ hỏi con là: có cần họ giúp đỡ gì không?

- BHT: Con nói không cần gì hết. Cám ơn các bạn đã hỏi thăm!

- Star Patrol: Họ lại nhắc lại lần nữa: bạn có chắc là bạn không cần chúng tôi giúp đỡ gì cả sao? Bạn cần cái gì bạn có biết không?

- BHT: Không cám ơn tôi không cần gì cả, đó là điều mà tôi biết chắc chắn mà! BHT hỏi họ là đang làm cái gì đó?

- Star Patrol: Thì họ bảo là họ đang làm nhiệm vụ bảo vệ cho Dải Ngân Hà và giúp đỡ những người sinh sống trong hành tinh.

- BHT hỏi họ rằng: Họ có thật sự muốn bảo vệ cả Vũ Trụ này không?

- Star Patrol: Tại sao chúng tôi lại phải đi nghe lời một đứa con nít như bạn chứ. Bạn chỉ là một bé gái nhỏ bé thôi, bạn không biết vậy sao? Và họ nhìn BHT cười một cách ngạo nghễ....

- BHT: liền bảo, mấy người (vì họ có tới 3 người) có chắc là mấy người cười nhạo BHT vậy hông? Mấy người có muốn gặp Thầy Giáo của BHT là ai không?

- Star Potrol: Chắc Thầy Giáo của BHT là người còn nhỏ hơn BHT nữa phải hông? hahaha (bọn hấn cười có dễ ghét hông?)

- BHT: Lúc này BHT tức bọn hấn lắm vì dám cả gan cười nhạo báng "Ông Thầy Bự Bự" của BHT.

- BHT liền tóm cổ cả ba tên ấy vất mạnh lên chỗ Ông Phật đang ngồi...

- Ông Phật: Khi đó Ông Phật chậm rãi từng tiếng một vang rền khắp không gian...

"Mấy ông làm gì ở đây? "

- Star Patrol:

Mấy đứa đó cứ âm a âm ớ... không một đứa nào nói được câu gì cả. Cái vẻ giấu cột kên kiệu lúc này giờ biến đâu chỉ còn lại những gương mặt lấm la lấm lét của mấy thằng ngọng, ú ớ không biết nói cái gì...

Lúc đó BHT đứng đó lấy tay bụm miệng mà cười tui nó, vì không dám cười lớn...

BHT thấy Ông Phật đưa bàn tay ra hớt cả ba đứa vào trong lòng bàn tay Ông Phật như ba hạt đậu đen trong bàn tay Ông Phật và đưa chúng lên gần đến mặt của Ông Phật và nhìn chúng, rồi một lần nữa lại nhẹ nhàng hỏi chúng rằng:

- Mấy ông đã làm gì với học trò của tui?

Lúc đó BHT liền lên tiếng, vì mấy đứa đó chẳng thể mở miệng được vì quá sợ hãi. BHT nói với Ông Phật rằng: Bọn nó dám cả gan cười nhạo Ông Phật và con! Ông Phật nhìn mấy đứa đó và hỏi lại chúng rằng: - Có đúng vậy không mấy ông?

Nhưng chẳng có đứa nào nói được lời nào cả, cứ nhìn ông Phật như trời trồng. Ông Phật liền bảo bây giờ thì mấy ông hãy nghe lời của BHT và theo BHT đó đi làm nhiệm vụ của mấy ông đi...

Star Patrol: Khi đó có một đứa trong nhóm đó hỏi lại Ông Phật rằng:

- Tui Tui phải nghe lời ông nhỏ xiu đó sao?

Ông Phật liền nói:

- Đúng Vậy!

StarPatrol: Thế là cả bọn đồng thanh đáp: Dạ!

Thế Là bắt đầu một cuộc hành trình vào Hành Tinh có tên là: Kờ lô ti ô tút. (BHT không biết mình phát âm có đúng với cái tên mà họ gọi vậy không?). Sau khi rời khỏi Ông Phật thì cả đám giờ nhập bọn với nhau, cả đám đó dẫn BHT đến một nơi có tên gọi là: Kờ lô ti ô tút. Đây

là hành tinh mà những Star Patrol có nhiệm vụ bảo vệ và giúp đỡ những cư dân ở đây. Star Patrol dắt con đến hành tinh này rồi họ bỏ đi...

Con liền thộp cổ tui nó lại và bảo rằng:

Chưa xong chuyện đâu mấy ông, mấy ông phải đứng lại đây mà nghe tui chỉ cách cho mấy ông biết làm sao để bảo vệ cả vũ trụ này nè...

Nếu mấy ông còn lộn xộn thì tui xách cổ mấy ông lên gặp ông Phật lại đó...

- Star Patrol: Cả đám liền nói; ồ ồ ồ!!! không như vậy chứ...

- Star Patrol: OK! OK! tui tui nghe lời ông, ông nhỏ xiu..."

Rồi cả đám cùng đi tham quan ở Kờ lô ti ô tút...

(Câu chuyện còn tiếp tục... xin mời các bạn đón xem kỳ tới... hihi

Giờ BHT tạm ngưng vì lý do buồn ngủ quá rồi... hẹn tái ngộ)

Rắn con: Ủa, ăn no và ngủ khỏe nghen. Vì em là hạt tiêu mà.

Mà bé ơi, khi em giao tiếp (communicate) với những cá thể ngoài Trái Đất, đương nhiên em dùng thần giao cách cảm rồi. Nhưng nó decode lại trong đầu em là tiếng việt, tiếng anh, hay là cái gì vậy em?

Bé Hạt Tiêu: Hi! RắnCon! hihi

Nó "decode" lại trong đầu BHT là cái "Hiểu"!

Nó bình thường như những câu chuyện hằng ngày Rắn Con vẫn thường hiểu mà không cần nói hay kể lại cho ai nghe vậy đó!

Có những việc xảy ra với RắnCon, thì RắnCon chỉ thấy và hiểu đơn giản như đang giỡn vậy...! hihi

Nó! không để lại bằng tiếng gì hết á! Chỉ có "hiểu nó" là vậy đó!

Cái BHT làm rồi thì BHT nhớ hết hà, không quên đâu...

Cái hiểu và cái biết của BHT có nhiều hơn những cái chữ mà BHT đang có, nên khi nói hay kể chuyện BHT hay nói lướt và cho qua vì không đủ từ để diễn tả được cái gì mà mình đã hiểu...

Trên đó không có tiếng nói đâu mà chỉ toàn bằng tư tưởng thôi, chỉ cần mình suy nghĩ cái gì là họ biết được liền, mọi người hiểu nhau bằng cách như vậy!

Hiếu! khi ở trong đầu của BHT chỉ là sự im lặng không có chữ nào cả, không có tiếng Anh hay tiếng Việt hay cái gì hết!

Nó ra thành tiếng này tiếng nọ là do BHT muốn kể lại cho Mẹ hay mọi người người khác nghe cái "hiếu" đó của BHT, thì nó mới được "biến" thành tiếng...

Tiếng Anh hay tiếng Việt là tùy theo tiếng nào mà BHT cảm thấy mình dùng dễ nhất. Rắn Con nghe giọng kể BHT rồi mà! hihi

Đừng nói với ai nhen mắc cỡ lắm đó!!! Hihi

Bé Hạt Tiêu: Hành tinh Kờ Lô Ti Tút này là khi đi thám hiểm lỗ đen xong quay về thì tình cờ BHT lại phát hiện ra bên kia lỗ đen chưa phải là lỗi về lại Trái Đất mà lại lọt qua tiếp một hành tinh nữa và hành tinh này có cái tên gọi là Kờ lô Ti Tút.

Hành tinh này cách hành tinh Trái Đất được tính theo vận tốc của tư tưởng, mà vận tốc của tư tưởng thì đi nhanh hơn vận tốc ánh sáng gấp nhiều lần ...

Nên hồng biết là nó bao xa nữa! hehe.

Thì khi đó BHT mệt rồi nên quay về chứ không đi xem trên đó thế nào...

Qua hôm sau lên lại thì BHT gặp mấy Star Patrol và câu chuyện giữa BHT và họ như vậy đó...

Ba Người Star Patrol tự giới thiệu với BHT về tên của họ:

- Pake, Adam và Troy... cả ba người họ đều là Boy (con trai).

Họ là những người có nhiệm vụ bảo vệ cho hành tinh Kờ Lô Ti Tút. Họ đưa BHT đi thăm những nơi mà họ có giao nhiệm vụ phải bảo vệ.

BHT cùng họ đi đến trung tâm chính của Kờ Lô Ti Tút. Ở đó thật là tuyệt đẹp, đẹp lắm vì nơi đây có muôn màu sắc đẹp một cách kỳ lạ, những màu sắc đó được trộn lẫn với nhau thật hài hòa, nhìn thấy thật là dễ chịu con mắt làm sao... Cầu vồng rất nhiều màu thật là đẹp hiện trên bầu trời như một chiếc cầu muôn màu bắc ngang giữa khung trời trong xanh, trông thật là đẹp mắt vô cùng... và có những màu mà BHT chưa hề nhìn thấy bao giờ nữa...

BHT không biết nói làm sao để diễn tả được những gì mà mắt mình đã nhận thấy vì BHT thấy thì nhiều hơn cái chữ BHT có được...!hihi

Chỉ biết nó đẹp lắm, đẹp như trong tranh vẽ đủ màu sắc sống động, có đường xá, nhà cửa... phố xá cũng giống y chang như trên Trái Đất vậy... cũng có cây cối, có hoa có cỏ... mà sao BHT thấy hoa nơi đây thơm ghê lắm... thơm nồng nàn như mùi của những cây nến thơm mà mình đốt trong nhà cho thơm...

Họ cũng có những ngôi chùa thật to và thật lớn... trong chùa cũng có những Ông Sư và họ cũng biết Ông Phật như chúng ta vậy... Nhưng hình như tâm linh của họ cao hơn ở mình... vì họ nhìn ra được cái ánh sáng hào quang của Linh Hồn bằng mắt của họ.

Khi BHT đi vào chùa thì họ đã nhìn theo BHT và nhận ra sự hiện diện của BHT nơi này. Họ có một cách thức thờ cúng Ông Phật rất đúng đắn... chỉ là họ không biết cách làm sao để làm theo như Ông Phật đã từng làm, nên BHT đã chỉ cho họ cách mà BHT đã học được từ Ông Phước và Ông Phật lại cho họ, để họ có một cách tu rõ ràng và đạt được thành quả hơn.. !

Lúc BHT chỉ cho mấy người trong chùa cách tu tập xong, thì họ bảo với BHT là có gia đình của mấy người này tội nghiệp lắm... Khi nghe họ nói vậy thì BHT liền hỏi là: Vì sao mà họ tội? Thì mấy Người Thầy Tu trong chùa bảo rằng: Gia đình đó đang có một người cha già bị bệnh gần sắp chết... Nghe như vậy thì BHT liền bảo họ dẫn BHT tìm đến ngôi nhà đang có người cha già bị bệnh đó.

Khi đi vào nhà đó cùng Người Thầy tu thì BHT thấy có người con gái đang ngồi bên cạnh giường để đút cho cha cô gái từng muỗng cháo... Cô gái nhận ra BHT bằng đôi mắt màu đỏ của mình... và BHT hỏi cô gái là có muốn tu tập hay không? dĩ nhiên là cô gái không nghe gì được cả, chỉ có vị Thầy Tu thì hiểu được BHT nói gì và Ông ta đã dịch lại lời của BHT cho cô gái đó...

Sau khi vị Sư đó nói cho cô gái đó hiểu được cách thức tu tập của BHT mà Ông ta mới vừa biết xong thì cô gái đó đồng ý học theo cách Tu luôn...

Người ở đây cũng có hình dạng y chang như người Trái Đất vậy đó...

Chỉ có một điểm rất khác mình là họ có đôi mắt rất đặc biệt, cặp mắt có lúc màu đỏ rồi có lúc màu xanh da trời. Khi mà cặp mắt họ màu đỏ thì họ sẽ nhìn ra được hào quang của linh hồn, còn khi màu xanh thì họ nhìn bình thường như mắt của người mình vậy.

Với người thường mà không có tu tập ở đây thì họ chỉ nhìn ra được cái hào quang của BHT thôi chứ chưa nhìn ra được cái linh hồn. Họ chỉ thấy BHT như một quả châu sáng vậy thôi, chứ không thấy được thể linh hồn của BHT là như thế nào...

Còn khi nào người có tu tập thì họ sẽ nhìn được cả phần hào quang lẫn phần linh hồn luôn!

Lúc BHT bay trên bầu trời của họ thì BHT nghe có người nói "nhìn kìa!.." thì BHT thấy họ nhìn mình bằng cặp mắt màu đỏ... và người bên cạnh khi nghe vậy thì liền chớp đôi mắt đang là màu xanh da trời bỗng chuyển sang màu đỏ để nhìn BHT...

Tất cả mọi người trên hành tinh đó đều có khả năng này một cách rất tự nhiên.

Họ có đời sống và sinh hoạt gần như giống y chang chúng ta vậy đó, có nghĩa là cuộc sống của họ cũng phải lao động rất khổ cực và vất vả như người ở Trái Đất...

Nơi này đặc biệt không dùng khí đốt như xăng dầu để chạy xe hơi.

Những nguyên liệu được dùng cho những động cơ đều lấy năng lượng từ sức gió và từ ánh sáng mặt trời, hay những nguyên liệu gì giống như loại than đá của chúng ta rồi được đốt cháy lên để làm chuyển động động cơ xe và máy móc trong các nhà máy.

Gọi là xe nhưng kỳ thực BHT thấy nó có hình dạng như những chiếc tàu mà chạy trên đường vậy, vì phía trên thì có buồm và ở dưới thì lại có bánh xe.

BHT gọi nó là "xe tàu" hihi! Cái thân xe thì được làm hoàn toàn bằng gỗ cây, mà xe cũng không có kính gì hết...

Cái tay lái trong xe tàu thì lại có hình dạng như là của xe đạp hay xe Honda của mình vậy đó. Hệ thống sử dụng điều khiển trong xe được

dùng bằng một con chip gắn vào và có những nút để điều khiển, chỉ dẫn theo kiểu hình ảnh nổi của 3D hiện lên trong xe và mình có thể nhìn thấy cảnh vật thật bên ngoài qua hình nổi của 3D mà lái.

Xe tàu của họ không có trang bị cầu kỳ như của mình, không có kính xung quanh để nhìn ra mà là như đang ngồi trong một chiếc hộp kín bưng nhưng vẫn có thể thấy mà chạy được là nhờ có hệ thống điều khiển của 3D bên trong.

Giống mình có GPS chỉ đường bằng màn hình ảo của không gian ba chiều 3D để mình nhìn thấy bên ngoài như thật vậy đó.

Và họ dùng một loại chất đốt gì đó như than để đốt động cơ... như bên mình mà chạy xe bằng than vậy đó! hihi.

Không thấy họ có nhiều nhiên liệu để làm ra những thứ sản phẩm mà người Trái Đất dùng làm thân cho xe hơi hay cho máy bay hoặc cho những vật dụng khác.

Họ cũng có máy bay nhưng máy bay của họ được làm bằng gỗ và phải đập như mình đập xe đập vậy đó! hihi. Máy bay của họ giống như dạng máy bay về mấy thế kỷ trước vào lúc mới khai thiên lập địa con người nghĩ ra chuyện làm chiếc máy bay vậy đó. Và trên máy bay thì có những bàn đập cho tất cả mọi hành khách và phi hành đoàn cùng đập luôn... Một lần đi máy bay giống như đi tập thể dục luôn! hihi.

Máy bay của họ đi thì không nhanh như máy bay của Trái Đất, vì họ dùng sức đốt bằng một loại than đặc biệt gì đó, để làm động cơ chạy.

Bộ điều khiển thì tân tiến nhưng cái để đẩy bộ điều khiển chạy được thì chưa mấy tiến bộ cho lắm! hihi.

Họ chưa có cách để bảo vệ môi trường không khí của mình một cách hữu hiệu hơn.

Chính vì vậy mà hành tinh của họ cũng bị ô nhiễm một cách trầm trọng không thua gì ở Trái Đất, con người ở đó luôn luôn ở trong trạng thái bị thiếu oxy vì trong không khí có quá nhiều cacbonit (CO₂) lúc nào cũng thấy khói mịt mù của những khí đốt tỏa ra từ các nhà máy hay từ xe... làm mọi người luôn bị khó thở.

Lửa là sự sống trên hành tinh này vì mọi thứ chuyển động được đều nhờ đến lửa, nhờ đến khí đốt để làm chuyển động mọi hoạt động của cuộc sống nơi đây...

Lửa là sức sống chính nhưng cũng chính lửa lại hủy diệt môi trường sống của họ!

Cũng như xăng dầu là mạch sống của chúng ta, ... nhưng rồi cũng chính xăng dầu là thủ phạm làm ô nhiễm môi trường sống của chúng ta...

Hành tinh này đặc biệt không có một giọt nước nào cả... kỳ lạ chưa!!!?

Trên hành tinh này không có biển hay sông hồ ao rạch gì cả, mà cũng chẳng có núi non gì hết...

Tất cả là đồng bằng bằng phẳng chạy tít tận chân mây...

Nơi đây không hề biết đến mùi của mưa là gì... Những gì ở dạng chất lỏng như nước đều không thấy có nơi đây.

Họ không có uống nước... mỗi khi họ khát thì họ chỉ gọi "đuúppp" thì tự nhiên trên trời rớt xuống một thứ sệt sệt trong trong có vẻ như nước của mình vậy và họ nuốt vào...

Tuy là không có nước nhưng sao vẫn có cây cối sinh sống tốt... Trên đó cũng có súc vật và trái cây ăn trái cũng có luôn... hihi.

Nhưng những con vật có phần hơi ngược với mình... con mèo thì lại biết sủa như con chó, còn con chó thì lại meo meo như con mèo của mình... con gà của họ thì to như con gà tây của mình... con heo thì lại không kêu oi oi ịt ịt như ở mình... hihi, con bò thì giống giống con ngựa... nó là vậy đó...

Trái cây ở đây cũng khác lắm... mặc dù họ có tên giống trái cây của mình như hương vị cũng khác... thơm thì ăn giống chuối... vì BHT ít có ăn trái cây nên không nhớ hết các mùi vị và tên gọi của từng loại trái cây! hihi. Họ làm việc rất vất vả vì phải làm bằng tay tất cả... về lao động công nghệ cao thì họ không bằng mình vì bị hạn chế nhiều bởi những trang thiết bị và vật liệu thì không có để chế biến dùng trong công nghiệp còn thô sơ không được tự động hóa mà phải dùng bằng sức người là chủ yếu. Nên mọi thứ chỉ được làm bằng thủ công nghệ là chính.

Tất cả thời gian của họ dường như bị cuốn hút vào chuyện kiến tạo làm sao cho đời sống khá hơn, đã làm cho họ không còn đủ sức nghĩ đến việc tu tập.

Họ cũng có người tập, và có người không như chúng ta ở đây vậy! hihi.

Nơi đây đặc biệt không ăn thịt súc vật... Họ ăn chay ăn rau quả hoa trái...

Ý da! Họ cũng có khu dành cho những người hút thuốc nữa đó...

Trời ơi! sao mà nó giống Trái Đất chúng ta dữ vậy nè...

Rồi cũng có chất gì đó làm cho người ta say say giống như bia của mình nữa chứ ... Đó là một chất gì đó tựa như một loại cồn (alcohol) loại nhẹ mà họ đã chiết từ một loại cỏ cây gì đó để làm thức uống cho thấy mình lâng lâng... hihi!

Họ cũng có ăn trộm nhà băng nữa đó nhen... hihi cũng có cảnh sát bắt ăn trộm và bảo giờ tay lên và công tay lại dắt đi như ở Trái Đất vậy...

Và cũng khổ y chang như mình vậy đó...

Họ không có dùng tiền giấy như mình để trao đổi mua bán mà họ dùng ngân lượng bằng: kim cương, vàng, bạc, và những thứ bạch kim đắt giá khác nữa... Họ dùng những thứ đó làm ngân lượng trao đổi mua bán trong cuộc sống...

Nơi đây không hề có giấy, không có vở sách gì hết... Mọi chương trình được cài đặt sẵn trong hệ thống một con chip nhỏ, như một bộ nhớ vô cùng tinh vi và tối tân... hơn hẳn hệ thống của mình nhiều lắm... Họ cũng có ti vi như mình nhưng tivi chỉ là một con chip nhỏ gắn với bộ điều khiển như dùng trong xe tàu vậy và hình ảnh nổi giống như 3D của mình vậy.

Họ cũng có điện thoại liên lạc, có computer, nhưng chỉ là những con chip nhỏ cỡ như móng tay út của BHT thôi, chỉ cần một con chip đó thôi là họ có đủ mọi thứ vì trong con chip đó có đủ mọi thứ thông tin liên lạc, âm nhạc, tivi... đồng hồ...

Mọi thứ đồ dùng bằng điện trong sinh hoạt hằng ngày chỉ dùng bằng một con chip,... Nó có một chức năng rất là đa dạng hội đủ toàn bộ những thứ gia dụng cần thiết về điện... Con chip đó được gắn vào trong một cái miếng nhỏ nhỏ cỡ như cái phone tay của mình, trên cái miếng

đó có những cái nút cho mình bấm như bấm trên phone vậy... thì trên đó có đầy đủ cho mình mọi thứ... khi cần món gì thứ bấm nó tự động hiện ra như hình ảnh như trong 3D vậy đó.

Hình ảnh trên 3D hiện ra như vậy nè:

<http://uneasysilence.com/media/2007/10/holograph.jpg>

Họ vẫn minh tiến bộ hiện đại hơn mình về khoản này rất nhiều.

Mọi cái đều hiện trong không gian 3 chiều của 3D, là chỉ thấy trên hình ảnh vậy đó nhưng rờ không đụng cái gì hết, nên họ giảm thiểu đi rất nhiều những linh kiện về máy móc vật dụng như màn hình tivi, máy nghe nhạc, máy vi tính, đồng hồ... Tất cả đều hiện ảo trong không gian mà không cần có màn hình và những linh kiện phụ.

Họ cũng có bảng chữ cái và có 26 mẫu tự... Nhưng mẫu tự thì không giống mình...

Ký hiệu của họ viết hơi giống chữ Nhật và chữ Tàu, BHT thấy vậy đó không biết thế nào nữa...Tiếc là BHT không biết phải viết trên vi tính cái mẫu chữ đó thế nào nên không viết ra cho mọi người thấy được... Và họ cũng có phiên âm tên của BHT ra nữa nghe ngộ lắm... hihi

Nơi đây cũng có chiến tranh và vũ khí súng đạn đủ loại đủ kiểu... cũng tranh giành đất đai của cải tài nguyên như người ở Trái Đất chúng ta vậy đó.

Nơi đây người ta cũng chết rất nhiều vì chiến tranh...

Đó thì thật là một điều đáng buồn!!!

Theo BHT thì đó là một hành tinh có cuộc sống gần như với chúng ta và có đời sống còn khó hơn chúng ta nữa, bên đó thì rất là nóng, nóng lắm lắm nóng hơn ở Trái Đất rất nhiều... mà sao BHT không thấy có cái quạt nào để thổi cho cái nóng bay đi cả...

So với Trái Đất mình thì hành tinh đó nằm gần mặt trời hơn, nên rất là nóng...

Và họ cũng có bốn mùa như Trái Đất chúng ta vậy, chỉ là mùa mưa của chúng ta thì họ không bao giờ có...

Ngoài việc họ biết ứng dụng năng lượng vào cách sử dụng tia laze cho màn hình 3D trong đời sống của mình ra, thì cuộc sống của họ gần gũi với thiên nhiên hơn thế giới của chúng ta.

Câu chuyện người ngoài hành tinh cũng có đời sống giống Trái Đất chúng ta là vậy đó RắnCon!!

Nhìn họ rồi cũng thấy làm người Trái Đất cũng còn may mắn lắm vì mình có nước để uống... Và có Ông Phước chỉ cho tu nữa...! hihi.

Và khi đi trở về thì BHT lại đi lộn lỗ đen! hihi. Chạy vô một lỗ khác rồi lại đi ra chỗ khác! hehehe Thật ra trong vũ trụ có rất nhiều những lỗ đen lắm.. to nhỏ đủ cỡ hết đó... Hồi giờ BHT chui qua chui lại là 4 cái lỗ đen rồi đó... hihi. Có cái thì nó hút BHT vô đó còn có cái thì tự BHT nhảy chum vô đó coi chơi cho biết cái gì trong đó... hehe

Vuacolau: Chào BHT. BHT có thể nói rõ về việc này hơn không:

“Họ có một cách thờ cúng Ông Phật rất đúng đắn...”

Họ thờ cúng như thế nào mà BHT cho là đúng đắn? Cảm ơn BHT trước, chúc BHT hay ăn chóng lớn hớ!

Bé Hạt Tiêu: Hi Vuacolau! Hihi, BHT thấy khi họ cúi lạy Ông Phật người ta đã phát tâm như vậy:

"Cảm ơn Ông Phật đã chỉ cho chúng con biết cách tu và xin Phật hãy chỉ thêm cho chúng con, **làm** cho chúng con hiểu được những lời Phật dạy, để chúng con có thể **làm** theo Người đi theo Người mà không lầm lạc..." Và hình thức thờ thì cũng y chang như mình... và họ cũng đọc kinh nữa. Họ phát tâm và cầu nguyện trước Ông Phật đó là một tâm thức đúng đắn cho một người tu hành. Họ cảm ơn Ông Phật đã sáng lập ra chuyện tu hành và cầu mong sao mình có thể **làm** được như Ông Phật đã chỉ dạy. Theo BHT đó là một cách thờ cúng rất đúng đắn.

YB: BTH nếm nếm những thức ăn ở đó bằng cái gì vậy?

Bé Hạt Tiêu: Hi!YB! dễ lắm mà! BHT lấy được mấy cái thứ đưa vào màn tivi của mình rồi tự màn tivi cho biết mùi vị và ngon dở thế nào liền hà, hehe.

YB: Có phải ta có:

- Thể xác
- Thể hào quang
- Thể linh hồn
- Như vậy còn có bao nhiêu thể nữa?

Bé Hạt Tiêu: Chỉ có 3 thể đó thôi.

YB: Ông Phật mà họ thờ giống vị nào ở chỗ chúng ta?

Bé Hạt Tiêu: Giống tất cả các vị Phật của mình.

GiacTanh: ở trong dải Ngân Hà có trái Đất chúng ta đang cư ngụ đây thì có những Star Patrol People giống như Pake, Adam và Troy không hở BHT? BHT có khi nào đã gặp qua những Star Patrol People của dải Ngân Hà chúng ta đang ở đây chưa?

Bé Hạt Tiêu: Dĩ nhiên là chúng ta có - Chính là bọn nhí tụi con đây! hihi

Và BHT không quên thành lập nguyên một nhóm Star Patrol People cho hành tinh của chúng rồi! hehe. Nhóm Star Patrol đó là những Phân Thân của tụi con mà ra!.

GiacTanh: Khi BHT hỏi về họ đang làm cái gì đó thì họ bảo là: "đang làm nhiệm vụ bảo vệ cho Dải Ngân Hà và giúp đỡ những người sinh sống trong hành tinh" - thì là họ bảo vệ ra sao (?) giống như tạo nên những quỹ đạo, cho mỗi hành tinh để khỏi va vào nhau và bầu khí quyển để bảo vệ các tia cực tím hoặc các tia từ quang phổ phóng sang từ Mặt Trời v.v.....?

Bé Hạt Tiêu: Không làm gì với những điều trên... chỉ hoàn toàn thuần túy về Tâm linh mà thôi.

Đó là những biến động trong vũ trụ... cũng như trong cơ thể thể chúng ta có Sinh - Lão - bệnh - Tử

Thiên nhiên thì có bốn mùa: Xuân - Hạ - Thu - Đông... và Núi lửa hay động đất...

Đó là sự Vô Thường của Vũ Trụ này mà! Không ai ngăn cản được Vô Thường!

GiacTanh: Ở dải Ngân Hà có hành tinh Kờ Lô Ti Tút với giống dân gần rất giống con người ở Địa Cầu (Earth) chúng ta thì vị trí của hành tinh ấy trong Thái Dương Hệ đó có giống như "Trái Đất" nằm ở vị trí thứ 3 tính từ Mặt Trời đi ra không?

Bé Hạt Tiêu: Không nằm như vị trí thứ 3 của Trái Đất mà nằm gần mặt trời... Ở hành tinh này có tới 3 cái mặt trời lặn và cách hành tinh này xoay chuyển xung quanh 3 mặt trời hoàn toàn khác hẳn lộ trình của Trái Đất...

GiacTanh: Quả nhiên, trong Vũ Trụ Quan của Phật giáo có nói về TAM THIÊN ĐẠI THIÊN THỂ GIỚI, có nói đến 4 CHÂU:

Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hóa Châu, Bắc Cu Lô Châu, Và Nam Thiện Bộ Châu, Châu này còn có tên là Nam Diêm Phù Đề (quả địa cầu của chúng ta ngày nay).

Có thể chăng: hành tinh Kờ Lô Ti Tút thuộc dải Ngân Hà nào đó là 1 trong 4 CHÂU kia?

Bé Hạt Tiêu: Nó thì không nằm trong 3 châu trên: Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hóa Châu, Bắc Cu Lô Châu...

GiacTanh: Nó không phải nằm trong 3 châu trên: Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hóa Châu, Bắc Cu Lô Châu - Chẳng lẽ lại ở cùng trong Nam Thiện Bộ Châu có Trái Đất của chúng ta hay sao?

Tibu: Bé Hạt Tiêu với một đề tài tới hơn 14000 lần vào coi.

Và ở đâu, nó vẫn cứ khuyến tu! Mà riêng Lão Giác Tánh cứ vặn vẹo hỏi này nọ mà sao lại không hỏi chuyện tu của chính mình và chỉ chuyên chú làm chuyện của chính mình đi thì hay hơn.

Vì khi đọc vào đề tài này thì ai cũng biết là đứa bé dưới 14 tuổi này có được chừng này kiến thức đều là do kết quả của cái tập mà ra. Chỉ bằng như vậy:

Thay vì đi hỏi thì Lão nên làm (có nghĩa là "Thực hành" cho bằng được) những tiêu chuẩn sau đây:

1. Con bé này nó láo quá!
2. Mình nên làm theo cách này coi ra sao!

3. Rồi chính mình đi theo cách của nó và chính mình kiểm tra lại... coi thật hư ra sao.

4. Chớ ở đó mà cứ ăn mì ăn liền hoài theo kiểu cứ đếm bò cho người hoài, hay là cứ làm cái muỗng múc canh hoài... theo kiểu như Lão hiện giờ là đang đắm chìm trong canh mà cứ chưa biết mùi vị của canh nó ra làm sao!

(Gọi là đắm chìm trong canh tức là cảnh của Lão là đang ở ngay chính giữa một diễn đàn toàn là làm và nói chuyện thực hành).

(Gọi là chưa biết mùi vị canh nó ra làm sao là: Vì chính Lão chưa thực hành cho tới nơi, tới chốn. Nên mới xảy ra tình trạng cứ vọng ngoại hoài mà thôi, theo kiểu hỏi hết cái này đến cái kia. Và lại quen không tự hỏi là "Tại Sao con Nhí này nó... gì cũng biết"?)

5. Thì chuyện của Bé Hạt Tiêu là cũng cứ là của nó.

6. Còn chuyện mình hỏi nó thì cũng cứ ở ngoài tầm tay, ở ngoài tầm hiểu biết của mình, ở ngoài sức tưởng tượng của mình hoài thôi thì có ích lợi gì không?

Lão nên làm chừng đó đi cái đã!

HoaSenTrenDa

Chương 59: Công dụng của vật được xù xì

Tudieude: Hi, BHT

Tudieude có 5 câu hỏi liên quan đến "xù xì" vô hộ phù và cồng lưỡng kim, nhờ bé trả lời giúp nhé

- Hộ phù có tác dụng như thế nào đối với người tu? và người không tu?

Bé Hạt Tiêu: Bổ sung thêm vào cái phần mà hào quang bị thiếu cho người tu tập dễ hơn. Nó cũng có tác dụng với người không tu nhưng không mạnh bằng người có tu.

Tudieude: Hộ phù được mài giữa bằng máy có sự khác nhau nào so với mài giữa bằng tay?

Bé Hạt Tiêu: Dĩ nhiên là làm bằng máy thì nó đẹp hơn làm bằng tay rồi... hihi.

Nhưng khác là khác như vậy nè: Khi người làm cái vật đó tác ý thế nào, suy nghĩ như thế nào về cái vật mình đang làm.

- Nếu anh thợ làm ra không có suy nghĩ gì về cái chuyện mình làm thì cho dù nó rất là đẹp rất là tinh xảo đi nữa thì nó cũng không có giá trị gì về mặt tâm lực cả... Đó là một hình tượng trống rỗng...

- Nếu người thợ dùng hết tâm lực của mình vào trong bức tượng hay cái vật mình đang làm... suy nghĩ về nó thì cho dù đó là một hình khắc thô thiển vẫn có một tâm lực vô cùng mạnh mẽ... cho dù nhìn thì không có đẹp gì nhưng nó rất đẹp bởi tâm lực người đã tạo nên nó...

Tudieude: Tác dụng của sự phóng quang vào hộ phù và cồng lưỡng kim?

Bé Hạt Tiêu: Là đem tâm lực và lời chú nguyện của mình vào hộ phù và cồng lưỡng kim

Tudieude: Tác dụng của việc dán Tam Tôn vào hộ phù hoặc cồng lưỡng kim?

Bé Hạt Tiêu: Để người đeo phát huy được hết công dụng của nó.

Tudieude: Với những ai thì khi nhìn vào hộ phù (đã được các Nhí "xù xì") sẽ thấy được Tam Tôn trong đó?

Bé Hạt Tiêu: Là cỡ người đã tập đến Tứ Thiên, có màn tivi, thì sẽ nhìn thấy.

Tudieude: Các cỡ giới khác có thấy được Tam Tôn trong hộ phù không?

Bé Hạt Tiêu: Thấy

BHT chậm trả lời cho tudieude vì mấy ngày nay BHT không được khỏe, BHT "mệt gần chết!" hihi BHT mới học được câu này của Ông Phước đó!hihi

Nên BHT chỉ biết có vậy thôi... Ông Phước có gì bổ sung thêm cho con với nhen!hehe... Ông Phước cũng mệt gần chết luôn rồi! hihi, Gần chết thui nhưng chưa chết đâu... hihi!

Thiendat: Chào BHT... nhớ lần trước có đọc bài này, giờ mời tìm thấy lại...

Mấy câu trên không có gì nhưng tới câu số 5 thì TĐ hơi giật mình... Số là xóm TĐ có bà dì Sáu, dì trị bệnh ma nhập này nọ... ui, nói chung là tùm lum tùm la, tè le hột me... Có khi xưng Thần này Thánh nọ... lúc là mẹ này mẹ kia... đặc điểm chung là ai cũng dữ như chằn và giống hát cải lương... TĐ có lần được chiêm ngưỡng... hehehe... vừa sợ mà vừa mắc cười... Ai da, quên đi vào vấn đề chính...

TĐ mới mua cái hộ phù mã não, nhờ Nhí phóng quang, dán Tam tôn vào rồi... TĐ sợ xuống nhà dì Sáu chơi thì bà hoặc là yêu ma quỷ quái thần thánh gì nhập bả, thấy rồi hỏi TĐ lúc đó không biết trả lời sao? ...

Không biết trả lời còn đỡ, nhiều khi nó thấy chiếu chiếu nó khoái nó đi theo nó coi rồi nó phá TĐ chắc banh xác luôn quá... BHT ơi, mấy người đó có thấy không đây? Vì TĐ hay xuống chơi, vừa chơi vừa coi ma nhập ... hơi lo đây...

Bé Hạt Tiêu: hihi! chào anh TĐ!

- Thường tượng Phật hay những đồ trang sức thường là trống rỗng... không có tâm lực gì cả... Khi dán "tam tôn" là bọn nhí của BHT đã dùng tâm lực niệm Phật của mình để đưa hình ảnh những vị Phật vào trong hình tượng. Đó là cách làm cho cái tượng hay cái vật mình đeo có thêm năng lực giúp mình tu tập và nghĩ đến chánh niệm.

- Còn cách nữa là đem cái hình tư tưởng đó lên Trời luôn cho biến thành như thật, sau đó mang cái linh ảnh đó xuống đặt cho khít khao vào bức tượng và để yên đó trong vòng một ngày để cho nó hòa nhập vào trọn vẹn giữa linh ảnh và tượng làm thành một.

Khi làm như vậy gọi là: "AN VỊ PHẬT" vào trong các đồ vật đó.

Anh đeo Ông Phật bên mình anh rồi thì anh còn sợ gì nữa.

Một khi đã An Vị Phật vào trong đó rồi thì không có ma, quỷ nào có thể dựa vào cái tượng được nữa.

Cái mà được tụi em "ém xì bùa" rồi thì coi như là bùa "hộ mạng" của anh rồi đó! Anh đừng lo sợ gì hết... Yên tâm công việc của ông đi nha!

Nếu cái tượng hay đồ vật anh đeo mà chưa được An Vị Phật vào thì có thể bị ma quỷ gá vào đó là vì do tư tưởng suy nghĩ bậy bạ của mình mà họ đi theo.

Một chuyện này TĐ phải nên nhớ:

- Khi TĐ **không tập** theo ông Phước chỉ là "**an trú chánh niệm đảnh trước mặt**" mà TĐ suy nghĩ lung tung, tưởng tượng tùm lum tùm la, "tè le hột me" (mới học được của anh đó! hihi) nghĩ tưởng mình là Thần này Thánh nọ hay là cứ tưởng tượng về một hình ảnh nào đó mà không có thật, ... ba cái tưởng tượng đó chính là TĐ đang "Cung thỉnh triệu mời" mấy ngài tầm bậy tầm bạ vô nhà (tâm mình) chơi đó! Cái đó là ma nhập phê luôn đó nhen!

- Còn TĐ tập theo ông Phước chỉ là TĐ đang đi trên con đường tập để trở thành Phật mà, chứ đâu phải đi học cách làm sao để cho mấy ông Thần, ông Thánh mượn xác đâu!

Mà sao đã là Thánh thân, Quang tướng để Vương gì mà lại mượn xác phàm người trần mắt thịt mình chứ vậy hóa ra mấy ông đó dở hơn mình sao... Vì ổng không có mà phải đi "nhờ" đi "mượn"... Vậy thì ổng có gì hay để cho mình học đâu, cái mình có mà mấy ổng hông có mà, vậy sao mình không dùng cái mình có làm của mình mà lại để mấy ổng mượn làm chuyện của mấy ổng chi vậy? ổng làm được thì mình cũng phải làm được chứ! Ông Phước nói vậy mà! hihi.

Đi theo mấy ông chắc bị ông "mượn" riết không có áo mặc về quá! "bề dưới" mượn đồ "bề trên" mượn xác... Vui thì trả lại mà không vui mượn luôn kiểu đó chết mình rồi! hihi.

(Sẵn đây BHT nói chuyện ngoài câu hỏi của TĐ chút nhen, vì đọc bài anh viết bên kia thấy vui vui nên muốn TB thêm vài hàng với TĐ)

Còn chuyện độ vong thôi đâu có gì là ghê gớm dữ vậy, ba cái chuyện đó đối với Thần Thánh rồi thì dễ ợt hà cần chi phải làm rùm beng phiên hà mấy người "bề dưới" (lại chữ của anh đó) dữ vậy! hihi.

BHT chưa hề thấy Chư Phật đi xuống kiểu đó bao giờ mà chỉ thấy mình đi lên trên đó để gặp các Ngài mà thôi. Mà nếu có xuống thì với cái gì long trọng ghê gớm lắm chứ đâu vì ba cái chuyện còn con như vậy...

Mà trên Trái Đất này một ngày có biết bao sinh linh bị chết vì nhiều lý do khác nữa, có tính hết nổi không? Nếu vậy thì làm sao các Ngài làm cho xuể đây, khi mà chuyện đó xảy ra từng giây phút trên khắp quả địa cầu này... đó là mới chỉ quả địa cầu thôi đó nhen. Mà trong Tam Thiên Đại Thiên Thế Giới thì Trái Đất chỉ là hạt bụi nhỏ thôi. Có khác nào cứu người ngoài đường mà đòi Tổng Thống đến xem và ban lệnh cứu chữa thì mới làm được! hihi.

Đúng là người lớn nên làm cái gì cũng to lớn quá! còn BHT nhỏ xíu nên làm cái gì cũng thấy có chút xíu thôi hà! hihi.

Thật khó hiểu người lớn quá... BHT không hiểu nổi... Bài anh viết BHT đọc mắc cười lắm! Chúc anh ngày một tinh tấn hơn nhen!

HoaSenTrenDa

Chương 60: Sóng thần ở Nhật Bản

« on: March 21,2011,11: 46: 45 AM »

Bé Hạt Tiêu: Ba ngày trước khi động đất và thảm họa sóng thần xảy ra ở Nhật, thì con đã nghe mấy con rồng nó nói với con là sẽ có động đất và sóng thần xảy ra trong khu vực vùng biển của Châu Á, chứ không nói rõ là ở nước nào.

Khi nghe chúng nó nói như vậy con cũng tưởng chỉ là những con động đất thường thôi nên con không mấy quan tâm...

Sau đó, tự nhiên con thấy có rất nhiều rồng ùn ùn đi kéo đi, cỡ khoảng vài trăm con rồng vậy đó, thấy tụi nó kéo nhau đi rầm rầm rộ rộ mà còn nói là cái hiện tượng này sẽ xảy ra rất sớm. Nhìn tình hình như vậy thì con cảm thấy là có gì không ổn rồi, có một sự việc gì đó rất kinh khủng sẽ xảy ra...

Thế là con theo chân tụi nó đi xem coi chuyện gì xảy ra với cái lũ rồng này. Thì con cứ đi tò tò theo bọn chúng chứ cũng không biết rõ là đi đâu nữa, sau đó là bọn nó và con đến cái vùng biển rộng lớn cũng chẳng biết nó thuộc địa phận nào và ở đâu giữa Thái Bình Dương hay Đại Tây Dương gì hết...

Lúc đó là ban đêm trời có trăng, con nghĩ khi đó khoảng 2g đêm giờ của Châu Á.

Khi đến vùng biển đó rồi thì phân nửa số rồng lao xuống vùng nước biển, chúng lao sâu xuống tận đáy đại dương rồi khuấy mạnh nước với cả trăm con rồng cùng nhau làm như thế và khuấy tròn cuồn cuộn rất là nhanh làm con cảm thấy rất chóng mặt với cảnh tượng như vậy, rồi con thấy nó thổi nước thành cuộn cao từ dưới đáy biển phọt lên thành những cuộn sóng cao ngất... Khi chúng làm như vậy thì nước trong Đại Dương tạo thành một vùng nước vừa sóng vừa xoáy rất là khủng khiếp và hãi hùng.

Phân nửa đám rồng trên trời thì vùn vụt trên bầu trời như là người ta chuẩn bị dàn trận duyệt binh vậy đó, trông thật là ghê hồn, chúng dàn

nhau đẩy mặt đất vô rồi lại lôi ra làm rung chuyển cả một vùng đất đai rộng lớn, cái đó gọi là động đất mà chúng ta thấy.

Và chìm sâu dưới lòng biển cũng bị những chấn động kinh khủng đó.

Ở sâu dưới lòng đại dương trong vùng đó có một con Rồng Xám rất là to, to lắm lận, khi mà bị như vậy thì nó cũng đã biết trước nhưng nó nhất định trấn thủ cho đến chết mới thôi chứ nhất định không rời bỏ cái vùng đất mà nó đã có hơn mấy chục ngàn năm gìn giữ. Con thì không biết chuyện của con Rồng Xám này đâu đó là ông Phước nói cho con nghe... là Nó bị sự chấn động cắt nó làm đôi thân thể. Sau khi nó chết thì ông Phước đã đưa nó về A Di Đà Phật làm thành Rồng Vàng là Vua của loài Rồng!

Trên cạn dưới nước đều đồng loạt nổi loạn như thế nên mới tạo ra một trận Thiên tai kinh hoàng đến như vậy...

Khi thấy cảnh tượng như vậy thì con chạy bay đi cầu cứu các bạn thiên thần trên trời đến giúp con một tay cứu người dân trong con kinh hoàng đó...

Cảnh tượng đó xảy ra rất là nhanh, làm người ta rất là kinh hãi không kịp làm gì hết, khi cảnh tượng sống thần ập tới là người ta chỉ còn biết nói rằng:

"Mình chết rồi, mình chết rồi, ... mình chết rồi..."

Tâm họ chỉ còn vang vọng những lời như thế rồi linh hồn chết khiếp đi dính chặt trong thể xác... không sao bức thoát ra được... họ bị nước cuốn trôi nhấn chìm sâu dưới những cơn sóng giạt mạnh dữ dội, con phải lao theo họ xuống nước dùng linh hồn của con lay mạnh cho họ tỉnh lại, con kêu họ bằng một giọng trầm.

"hãy tỉnh lại, hãy tỉnh lại..."

Sau đó linh hồn họ tỉnh lại và hỏi con "có phải họ đã chết" thì lúc đó con nói: "đúng anh đã chết", rồi thì họ liền nói "tôi biết mà" rồi con nói "thôi giờ đi theo con đi" thế là họ đi theo con... Đó là những người đã chết.

Còn đối với còn sống thì con dùng cái hoa sen của con, cái đó giống như là năng lực của con con đưa vào trong người cho họ, rồi con tìm

cách chỉ cho người đi cứu hộ mau chóng tìm ra họ để giúp đỡ những người còn sống sót.

Cách con chỉ cho người ta tìm ra người sống sót cũng giống như cách con đã tìm ra cô bé trong đầm lầy ở Florida trước đây vậy đó....

Khi con làm như vậy thì con vẫn chưa biết là nước Nhật bị như vậy. Đến sáng khi tỉnh dậy thì nghe Mẹ con nói nước Nhật bị Thiên Tai sóng thần và động đất lúc đó con mới biết là cả tối mình giúp nước Nhật...

Tới giờ này hằng ngày con cũng vẫn còn đi qua đó giúp người ta tìm kiếm và độ cho người ta vì họ vẫn còn trong tình trạng bất ổn. Một chút tường trình cho mọi người cùng nghe!

TB! Tôi qua là ngày Trăng Tròn hằng tháng chúng con đều có phóng quang trên Trời xuống Trái Đất nhưng riêng hôm qua thì tất cả Chư Thiên đồng loạt làm điều đó cho riêng nước Nhật mà thôi! Hihi

Quyettu: Mấy con rồng này sao ở không, rảnh quá vậy! Nhân duyên gì mà lũ lượt kéo ra biển phá, gây động đất, sóng thần, chẳng lẽ không ai trị bọn nó? Cả trăm con gây chuyện thì chắc cũng có con lãnh đạo, không biết nhân duyên gì mà đi phá người ta?

Nghiệp của những người Nhật gây ra với mấy con rồng này hồi quá khứ giờ phải chịu? không ai cản được?

Bé Hạt Tiêu:

<http://www.hoasentrenda.com/smf/index.php?topic=2115.0>

Thông Điệp Của Những Người Anh, Nguyễn Phong dịch:

<http://www.thienlybuutoa.org/Giaoly/ThongDiep-Kogi.htm>

Video: <http://video.google.com/videoplay?docid=-521537373096312859#>

Hãy coi qua những cái link này để biết vì sao chúng ta bị Thiên Tai.

Những gì con thấy trong "thiên tai" không như cái thấy của các nhà khoa học, mà con thấy theo thế giới vô hình của Phật Giáo.

Đó chính là "Nghiệp" mà tất cả mọi chúng sanh đều mang trong mình. Khi mà nghiệp sát quá nhiều, sân hận và hận thù truyền kiếp thì sẽ có những Thiên tai ập đến...

Đó là do chúng ta sát sinh quá nhiều, sát hại môi trường sống, làm ô nhiễm giết hại đến những sinh vật trên Trái Đất... Thì tự nhiên Mẹ Thiên Nhiên sẽ có những tác động để làm cân bằng lại đời sống, thì sẽ có những hiện tượng "thiên tai" xảy ra nhằm để cân bằng sinh thái trong môi trường sống trên quả địa cầu này...

Rồng cũng chỉ là một sinh vật bên giới vô hình được dùng như một "đội quân hùng hậu" được chỉ đạo bởi Mẹ Thiên Nhiên có nhiệm vụ làm cân bằng sự sống trong thế gian. Nếu không có Rồng thì thế gian này sẽ không thiết lập được trật tự của nó và cũng chẳng có luật công bình của Nhân Quả!

Mấy con rồng đó không có rãnh đầu, chúng có rất nhiều chuyện để làm lắm đó! Và khi chúng phạm giới thì chúng cũng nhận lãnh hình phạt từ Ông Phật nữa, mà chuyện đó thì chỉ có Ông Phật mới biết phạt chúng thế nào thôi! Hihi

Lengoctao27: BHT à, mấy trăm con rồng đó chắc là màu đen phải không con? Sao con không bẻ cổ chúng nó hết đi cho rồi! Cáo chình con!

Bé Hạt Tiêu: hehehehehehe! Chúng nó có 400 con rồng với nhiều màu khác nhau!

Con chỉ cần lờ quờ là chúng bẻ cổ con ngay chứ không phải con bẻ chúng đâu! Hihi

Phần con chỉ có 4 con rồng thôi, tin động đất là con nghe được từ những con rồng làm bạn với con mà ra. Khi biết được cái đám rồng 400 con đó đi làm chuyện chọc đất phá nước, thì con bèn rủ 4 con rồng bạn của con lên đi theo coi tụi rồng nó làm cái gì.

Những Thiên Thần thì đã đi tới đó trước rồi. Còn bốn con rồng thì giấu con trong người tụi nó rồi lặng lẽ theo với đoàn rồng 400 con kia. Khi trà trộn vào với lũ rồng kia thì 4 con rồng của con bị những con trong đoàn rồng hỏi:

"Ừa, sao bây giờ lại là 404 vậy kia? " Bốn con Rồng của con nghe vậy liền nín khe và cứ như không nghe gì cả, rồi nhìn thẳng trước mặt mà bay theo đoàn rồng, trong đoàn rồng bỗng có một con khác lên tiếng là "chắc có lẽ họ được phân công đi theo nhóm nào đó mà mình không

biết...". Mấy con kia nghe vậy thì liền nói "vậy thì chào mừng các thành viên mới gia nhập" Thế là thoát nạn! Khi đó con cảm thấy xấu hổ vì đã ngầm gian dối với mấy con Rồng! hihi.

Lúc xong cuộc chúng lại kiểm tra binh số lại lần nữa, nhưng lần này thì 4 con rồng của con khi đến nơi thì đã để con lại rồi trở về Trời làm phận sự của nó rồi, nên bọn rồng lại một phen điểm quân bị thiếu hụt, chúng liền hỏi:

"Ê! còn 4 vị nữa ở đâu? " chúng đành phải cử hai con rồng đi tìm xem 4 con nữa ở đâu? Nhưng chúng tìm không ra, chúng nghĩ rằng chắc 4 con rồng kia đã bị lạc đoàn hay là đã hy sinh trong khi thi hành chiến sự, sau đó chúng đồng loạt hô to "hồy.... rồi gì đó nữa" con không nhớ rõ lắm! Sau khi đồng loạt hô to với nhau những lời như vậy rồi thì chúng nói thôi chúng ta trở lại công việc của mình đi!

Khi đám rồng bỏ đi rồi con núp một nơi, và kêu mấy con rồng của con qua chở con về lại, khi bọn chúng trở qua thì gặp lúc con Rồng Leader của nhóm 400 con quay trở lại kiểm tra tình hình nơi đó lần cuối bất gặp. Con Rồng liền hỏi mấy vị làm gì đây? Công việc đã xong lâu rồi tại sao đến giờ vẫn còn lảng vảng ở đây? " Sao không đi theo nhóm mà lại ở đây?

"Ồ! chúng tôi không nằm trong cái nhóm rồng được đưa đến đây làm công việc..." Con Rồng Leader liền bảo "vậy sao lúc nãy mấy vị bảo rằng: Các vị cũng thuộc đoàn rồng của chúng tôi..." một con rồng trong nhóm bọn con liền nói: "Chúng tôi không có nói, mà một vị trong nhóm rồng của Ông đã nói thế ạ!" Ô o o! OK! Vậy thì hãy cẩn thận. Chúc mọi người một ngày tốt lành nhen! Thế là cả bọn cuốn gói vọt lẹ! hihi

Ttvi: Sao ghê vậy BHT, bộ tụi rồng này nó coi loài người hồng có ra gì hết ha BHT?

Bé Hạt Tiêu: Tại con chưa biết cách mà ông Phước bày, nhưng con lại ham vui muốn đi chơi, nhưng không muốn bị ăn đòn và bị mấy con Rồng đó thấy méc với ông Phật, thì con sẽ gặp rắc rối... Con "dù" đi chơi mà chú! hihi.

Nhưng lần này có Ông Phước chỉ mánh rồi con sẽ "tàng hình" để đi chơi! hihihi.

Tibu: Cứ như là xi nê. Nhưng lần sau con đừng làm vậy mà dùng cách nhập Chánh Định trên cái ấn mà ông Phước đã chỉ cho con, đồng thời niệm cái âm thanh đó cộng với sự tác ý là con không muốn cho những anh chàng này thấy con. Là con cứ đường đường chính chính mà đi theo.

Mặt khác, con có thể dùng màn tivi mà theo mấy anh chàng này. 400 là con số có trong thuật ngữ:

Bốn Phương, Trăm Hướng!... Mà ra đó.

Bé Hạt Tiêu: Dạ! Vậy là con có nghề rồi, đợi lần sau con sẽ "tàng hình" theo kiểu Ông Phước chỉ cho con!

Ông Phước ơi con còn thắc mắc là nếu mình "tàng hình" đi như vậy bên cạnh mấy con Rồng tụi nó có cảm nhận ra được có cái gì đang đi theo mình không?

Tibu: Con mà gặp con rồng đen ở dưới Địa Ngục thì nó mới có thể biết con được mà thôi. Còn rồng thường thì không hay biết gì hết con à

Gacon: Hay quá ta.

Oan gia là nhận ra nhau liền thôi, phải không ạ.

Nó không hỏi "ID" mà chỉ ôm chầm lấy rồi tay bắt mặt mừng thì cũng.. giật mình lắm, BHT ha?

Tibu: Rồng thường thì cũng thông minh này nọ, theo kiểu thông thiên, Kinh Dịch... Nhưng rồng đen ở Địa Ngục là Bồ Tát nên rồng này tuy là mặt quỷ rất là dữ tợn, nhưng thông thạo rất là nhiều ngôn ngữ, đồng thời biết rất rõ nhiều cách độ sinh cũng như là độ tử. Rồng này hay theo Bé Hạt Tiêu (BHT). Theo vì thấy hàng của mình (BHT) thuộc loại quý và hiếm.

Ut: Vậy có phải con Rồng mà hồi xưa chở BHT đi gặp mẹ BHT không Thầy?

Tibu: Đúng 100%

HHDL: BHT ơi.

Thầy dạy hai cách:

1. Cách tàng hình để đi chơi... cái này dành cho mấy người đã xuất hồn được phải không con? Và phải là tu sĩ Tứ Thiên chính hiệu phải hộ thân trước rồi mới đi chơi.

Bé Hạt Tiêu: Chú hỏi Ông Phước đi, con chỉ biết làm chứ con hông biết nói sao nữa!

Tibu: Do tàng hình nên cũng chẳng có ai hộ thân cả

2. Cách nhìn màn hình: quan sát thông qua cái màn hình. cách này không cần xuất hồn và không cần hộ thân mà lại an toàn.

Chú hiểu vậy đúng không con; con giải thích cho chú với. Với cách thứ hai thì dân Tịnh Độ có chơi được không con, con chỉ cho chú với.

Mượn Ngài A Di Đà Phật cái tivi là coi mệt nghỉ mà thôi.

Tibu: Mượn Ngài A Di Đà Phật cái tivi là coi mệt nghỉ mà thôi.

Bồ Đề: BHT ơi, em kể mấy con rồng này nghe theo lệnh của "Mẹ Thiên Nhiên". Vậy MTN là ai vậy bé? Có phải là 1 đấng nào đó không?

Bé Hạt Tiêu: "Mẹ Thiên Nhiên" đó chính là quy luật trong vũ trụ được do Kamma (Nghiệp Quả) điều khiển và vận hành.

Kamma có một năng lực chi phối vạn vật trong vũ trụ mà không cần hiện hữu! hihi

TLT: BHT kể chuyện hay tuyệt và dễ thương quá!

Mà Ông Ngoại của BHT khỏe chưa vậy? (Mẹ TNT và Bé chắc... đừ lăm rồi)

Mong Ông mau khỏe và an vui!

Bé Hạt Tiêu: Con Cám ơn sự hồi hướng và cầu chúc của mọi Người!

Ông Ngoại con cũng khỏe lại chút chút rồi!

Bé Hạt Tiêu: Trong trận động đất kinh hoàng này mọi người đều thấy bầy rồng đến quấy phá thôi, chứ thật ra còn có một con Rồng thật là tội nghiệp là đã chống giữ mảnh đất đó cho được an lành mấy chục ngàn năm, đã kiên gan chịu đựng cơn chấn địa cho đến chết chứ nhất định không chịu rời bỏ nơi đó mà đi... thì thiệt là quá...

Con không thấy được con Rồng này mà chỉ nghe Ông Phước nói lại... Vậy mọi người hãy ráng chờ nghe Ông Phước kể về con Rồng như những cảm tử quân của nước Nhật này nhen...

Tibu: Chuyện không có gì là âm ỉ: Hề mà chỗ nào có chuyện là có người tìm việc làm ở chỗ đó.

Trên Trái Đất có hai dải đất cứ di chuyển ngược chiều và cọ xát vào nhau. Thì sẽ có lúc tự động bị gài (mắc kẹt) vào nhau. Khi mắc kẹt vào nhau thì áp lực càng ngày càng tăng. Tức là chỗ này lại có chuyện, nên sớm muộn gì cũng có sinh vật tới đó tìm việc làm!

Rồng Trắng (Bạch Long) xuất hiện do nghiệp lực. Công việc là giữ không cho chỗ này xảy ra bất cứ cái gì. Rồng căng tay, căng chân ra bám trụ và cương quyết không nhả.

Sự cương quyết này rất là kiên cường, và bền vững! Với kết quả là mặt đất yên lành trong thời gian rất là lâu. Lâu đến độ, dân cư thấy đây là "đất lành, thì đương nhiên là... chim đậu". Nên dần dần bà con kéo nhau tới ở càng ngày càng đông.

Vì tính cách sẽ có chuyện nguy hiểm bất thần xảy ra không báo trước! Nên chỗ này tự động chiêu cảm những người có một tính chất chung là "có rất nhiều nghiệp sát".

Có thể nói là 80% là do có làm nghiệp sát (như là: Chim đang bay về gần tới tổ ấm thì bỗng nhiên bị bắn chết) !

Có nghĩa là:

Người ta đang bay ngon lành cả hàng chục cây số để thực hiện cuộc thiên di, thì bị "con người" phục kích và **người ta** bị bắn chết vô tội vạ, lúc gần tới được nơi xây tổ ấm... Sự thất vọng rất là náo nức, uất khí ngùn ngụt, ngập trời! Thì sẽ tới phiên những người này chịu quả ác báo này khi nghiệp chín muồi!

Thế là Bạch Long từ nạn vì... yêu nghề!

Chương 61: Ông Thầy và Bóng Ma sát thủ Samurai

« on: April 08,2011,12: 26: 56 PM »

Bé Hạt Tiêu: Trong một dịp rất tình cờ, BHT đi tìm ông bà nội và ông bà ngoại cho ba của BHT để độ, thì BHT đi xuống Địa Ngục hỏi ai là ông bà nội ngoại của ba BHT thì có rất nhiều người tự nhận mình là nội ngoại của Ba BHT.

Bỗng dưng có một người nói rằng: "tôi là ông ngoại của ba ông, hãy đem tôi ra khỏi cái Địa Ngục này đi "

Ngay khi đó BHT quay người lại nhìn thẳng vào trong gương mặt của người đó thì bỗng dưng trong màn tivi của BHT hiện lên hình ảnh quá khứ của người đó và toàn bộ cuộc đời của "Shadow Killer Samurai" (Bóng Ma sát thủ Samurai) và cha mẹ bị giết của Shadow Killer chính là ông Thầy đã dạy Samurai cho cô bé.

Khi nhìn thấy nguyên cả một cái tiền kiếp như thế BHT vô cùng tức giận, không kiềm nén được, chút xíu nữa là bóp cổ chết người thầy vô nhân đạo đó, may là lúc đó có mấy con quỷ nhỏ canh chừng đi theo đã ngăn cản BHT lại và nói "hãy bình tĩnh, đừng có làm thế..." còn ông thầy đó thì hoảng sợ van xin: "Đừng giết tôi... đừng giết tôi".

BHT tiến tới trước mặt người đó nhìn thẳng vào mặt người ấy, với cái ánh sáng phát ra từ mắt của BHT như hai nguồn điện chiếu sáng cực mạnh xoáy thẳng vào đầu ông ấy từng lời từng chữ:

"Ông là một người rất tàn ác, ông may mắn là tôi đã không giết ông, hay là ông không may mắn được tui giết lúc này, nhưng tôi sẽ đem ông ra ánh sáng Công Lý thì ông sẽ bị nổ tung ngay tức khắc vì mức độ thanh tịnh và chói sáng sẽ đốt cháy ông thành lửa vạn kiếp bất siêu sanh". Khi nghe những lời như thế thì ông ta rất là kinh hãi ú ớ không còn đứng vững được nữa. Ông ta van lạy rối rít "xin đừng, xin đừng..."

BHT tiếp tục hỏi ông ta rằng:

"Ông có biết, bao nhiêu cuộc đời bị ông hãm hại và có bao nhiêu con người lương thiện bị ông giết hại hay không? "

Ông ta chỉ gương đôi mắt thần thờ nhìn BHT mà hình như không nhớ hết được những gì mình đã làm...

"Vậy ông có nhớ mình đã đào tạo bao nhiêu ác quỷ làm những trò tàn độc với thế gian hay không? Ông có biết những người đó giờ đây họ phải sống như thế nào chẳng?" hắn ta chỉ ngó ngán lắc đầu như kẻ mất hồn.

Ông có còn nhớ một ác quỷ giết người không góm tay được ông đặt cho cái tên gọi là "Shadow Killer" không? Khi nhắc đến cái tên đó thì ông ta nhận là mình có nhớ. "Vậy thì trí nhớ ông vẫn còn tốt đó"... BHT nói:

"Bây giờ thì ông đã hiểu được, chỗ nào ông có thể ở và nơi đâu ông không thể đặt chân đến rồi chứ!"

Khi dứt bỏ đi BHT nói rằng: "những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, ông có thể đi.. ". Ông ta cuống cuống dạt đám người ra mà lần đi cho thiệt lẹ...

Khi Thiên Sứ Công Lý vào cuộc, hồ sơ thần chết được lật lại để điều tra!

Điều gì đã xảy đến với "Cái Bóng Samurai" sau khi đi vào cõi chết?

Vì đã nuôi trong lòng sự thù hận và giết quá nhiều người một cách điên cuồng và vô tội vạ như thế cho nên từ một gương mặt đẹp như hoa bỗng chốc biến thành một gương mặt của ác quỷ xấu xí đến độ không ai dám nhìn vào mặt cái mặt mang dã tâm và thú tánh của loài cạp, beo, sói, sư tử được nhân lên gấp mười lần để hình thành một gương mặt của ác quỷ. Shadow Killer biến thành một tên ác quỷ đứng hàng thứ năm dưới Địa Ngục.

Cho dù đã giết chết không biết bao nhiêu sinh mạng như Shadow Killer vẫn không biết rõ chính xác ai là kẻ đã sát hại cha mẹ mình. Và cũng không còn biết rõ cha mẹ mình là ai? và cái chết quá đột ngột của cha mẹ đã làm cho Shadow Killer không khỏi day dứt và thắc mắc khi chết rồi Cha Mẹ đi về đâu? Họ ở đâu trong cõi phù dung này của đất trời?

Và trước khi Shadow Killer đi vào cõi chết vẫn không quên mang theo suy nghĩ về cha mẹ của mình đã đi về đâu? Chính cái ý nghĩ cuối cùng này đã dẫn dắt Shadow Killer gặp lại cha mẹ mình sau mười ngàn năm xa cách. Trước khi đi vào con đường sát thủ Shadow Killer là một

con người rất lương thiện. Cô được một vị Sư Phụ truyền cho phương pháp tu tập, và cũng được Sư Phụ rất thương mến.

Nhưng sau biến cố đau thương của gia đình cô bỗng nhiên trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Dưới sự dạy dỗ và chỉ bảo của vị Thầy Samurai cô dường như quên hẳn những gì cô đã được học từ Vị Chân sư truyền đạo tu tập cho mình.

Cô quyết định điên cuồng, từ chối sự dạy dỗ và yêu thương của vị Thầy dạy đạo. Cô thẳng thừng nói với Thầy rằng:

"Thầy! Con không muốn tu tập nữa, con không muốn làm Thầy buồn nữa. Con không còn thấy tin những gì tốt đẹp ở cuộc đời này nữa, ... Trên đời này chẳng có gì là công lý và tình thương cả... Cuộc đời là một sự chém giết không nhân nhượng, ai mạnh thì thắng ai yếu tất phải chết..."

Vị Thầy khi nghe đệ tử nói như thế thì lòng đau xót vô cùng... nhưng gương mặt vẫn điềm nhiên không lộ vẻ gì của sự đau khổ hay thất vọng...

Ông chỉ biết miễn cưỡng chấp nhận cho người đệ tử cứng đầu bất trị đi vào con đường Quỷ ám đang đón hắt mà không biết làm gì hơn, ngoài việc bước ra khỏi đời sống tâm linh của người học trò, chỉ đành dỗi mắt trông theo bóng hắt đang đi dần về cánh cửa Địa Ngục đen tối.

Sau khi từ bỏ Thầy dạy đạo, thì Shadow Killer tìm đến thầy Samurai của mình và nói với ông thầy rằng:

"Xin trao cho Thầy linh hồn của con"

Thế là từ đây Shadow Killer đã bán đứng linh hồn mình cho quỷ dữ, mà cô không hề biết rằng cái thứ lý tưởng hận thù mà cô tôn thờ đang đưa đường dẫn lối cô đi vào cửa Địa Ngục. Và từ đó trở đi cô biến thành một quái vật của thần chết đội lốt người.

Mười ngàn năm sau, khi hồ sơ mật được bóc trần dưới con mắt của Thiên Sứ Công lý thì Shadow Killer mới biết người đã giết chết cha mẹ của mình chính là vị thầy đã truyền dạy tất cả bí kíp võ công Samurai tuyệt chiêu cho cô... Cô cũng không thể nào ngờ được người mình hằng tôn sùng kính cẩn lại là kẻ giết cha mẹ mình và cũng lại là người bảo

bọc nuôi nấng và dạy dỗ cho mình... Sự thật được phơi bày sau mười ngàn năm bởi Công Lý của Vũ Trụ.

Người cha của Shadow Killer vì bị giết trong hoàn cảnh quá tức tưởi không kịp trở tay như thế cho nên trong chập tư tưởng cuối cùng của mình đã phát nguyện phải trở thành một người "lính đặc biệt" để có thể ứng phó trong mọi hoàn cảnh nguy hiểm nhất của đời sống... và sau đó thì Ông đã đầu thai thành một người Lính trong Lực lượng Đặc Biệt...

Lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó thoát... đến giờ này thì vị thầy Samurai vẫn còn đang ở dưới Địa Ngục vì tâm thức vẫn chưa thức tỉnh và ăn năn hối cải trước những việc làm tàn ác đó của mình.

Sau khi giải quyết xong chuyện với Ông Thầy ác quỷ Samurai dưới Địa Ngục, thì BHT mang những ông bà Nội Ngoại của Ba lên trời, thì BHT gặp một vị Bồ Tát, ông ta cứ nhìn BHT hoài, thấy lạ nên BHT hỏi vị Bồ Tát đó rằng:

"Có chuyện gì không sao ông cứ nhìn tôi hoài vậy? Ông ta mỉm cười và nói rằng "Ông sẽ sớm biết thôi mà". Rồi vài ba tuần sau đó, Ông ta gặp BHT trên trời và cười to trong sáng khoái và nói với BHT rằng:

"Hahahaha! Đứa học trò quỷ sứ của tôi năm xưa giờ thì nó đã có một đứa con gái là Sứ Giả của Thiên Thần".

BHT hết sức ngạc nhiên trước câu nói của Ông ta, BHT liền hỏi Ông ta rằng: "Xin Lỗi! Ông nói cái gì thế? " Trong cái nhìn ông ta như biến BHT thành một tên ngáo ộp trong câu hỏi như vậy.

Ông nhìn thẳng vào BHT và nói rằng:

"Hello! Ông có nhìn thấy tui không? Ông có nghe giọng tui đang nói không? Ông có thấy cái môi tui nó đang mấp máy không? Ông có điếc không? Bộ mẹ của ông không dạy ông nghe như thế nào sao? Bộ ông ngẩn ngơ như vậy là từ ba ông sao? Hử? hử?

Ông ta thiệt làm BHT tức muốn điên, chưa thấy ông Bồ Tát nào lại đem mình làm trò hề như thế bao giờ...

BHT liền nói với ông ta rằng:

"Tui là dân từ dưới Địa Ngục lên đây, tui không có ngán bóp cổ ông đâu đó nhen".

Oh hô! ông ta nói: "Ông đang nghe tui nói đó hơ?"

BHT liền nói: "Không! tui chỉ muốn hiểu Ông đang nói đến cái thế giới nào nơi đây thôi".

Ông ta liền nói chậm rãi từng từ một với BHT: "Hãy nghe tui nói một cách từ từ nè! Bé Con, Hãy nhìn vào đôi môi của tui đây, Tôi.. là... (BHT: ờ hơ) Thầy Giáo.... (BHT: ờ hơ) dạy... (BHT: ờ hơ) cho Mẹ con... (BHT: ờ hơ) Tu tập... (BHT: ờ hơ) trước khi (BHT: ờ hơ) Mẹ con... (BHT: ờ hơ) gặp được (BHT: ờ hơ) Ông Phước đó (BHT: ờ hơ).

BHT liền nói với ông ta rằng: Tui không phải là một đứa trẻ 5 tuổi của năm trăm năm về trước nữa.

Ông ta nói: "Tui biết chứ" Vậy sao ông nói như tui là một kẻ đần độn lắm vậy? BHT nói.

Bởi vì: "Ông làm tui cũng bị ngu ngu vậy đó" nên tui làm như vậy với Ông cho nó huề! hahaha!

BHT nhìn ông rồi nói: Ông có biết rằng trên này, ông là người ma quỷ nhất không? Ông ta cười hề hề và nói rằng:

"Hehe! Mẹ của con thích cái lối quỷ quái ấy đó!"

Sau một hồi làm quen đây ấn tượng đó thì BHT và Ông ta trở nên thân thiện hơn và hai người chúng tôi nói chuyện rất nhiều về nhiều đề tài khác nhau.

Ông ta và BHT uống nước từ hạt sen ép ra... nó cũng làm mình say như người ta uống rượu ở dưới trần gian này vậy đó... Trong lúc ngà ngà say ông ta nói rằng: Ông ta sẽ trở lại Trần Gian vào một ngày không xa... Ông nói:

".... Đứa học trò nông cuồng bướng bỉnh ấy từ bỏ tôi mà đi chứ tôi có khi nào từ bỏ hắn ta đâu, tôi vẫn dõi theo nhất cử nhất động của hắn mà hắn không biết đó thôi ..."

Và Ông lại nói thêm..."Giờ Ông cũng rất muốn gặp lại người học trò quý sứ Samurai đó..." Ông nói: "Ông sẽ trở xuống cõi trần gian vào một ngày không xa để gặp lại người học trò khùng điên khó trị này...!"

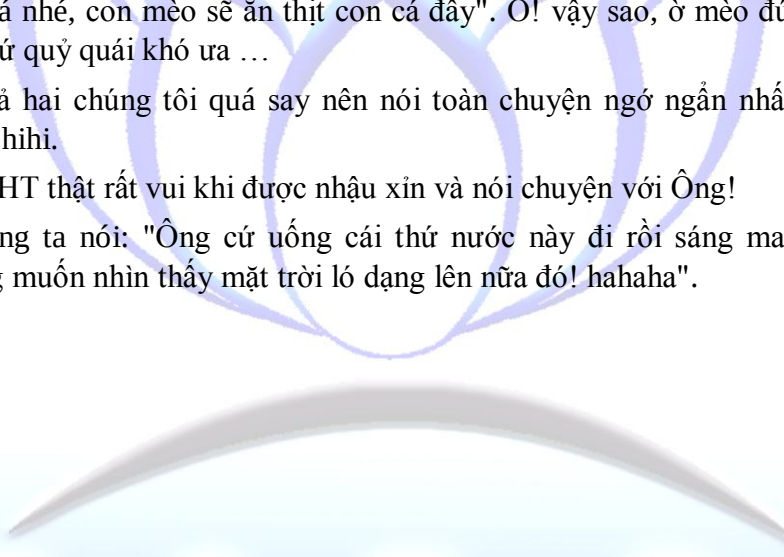
Và BHT cũng cảm thấy say say với cái nước hột sen ấy... BHT liền nói với ông ta rằng BHT rất thích có một con chó để nuôi, hay ông có thể làm con chó của BHT đi? tại vì Mẹ không chịu cho BHT con chó.

Ông ta cười khi khi và nói "ý kiến hay à nhen, có thể tui làm con chó của ông cũng vui đó chứ, chúng ta có thể hiểu nhau mà "thế là cả hai cùng cười nghiêng ngả... Chị Sam có nuôi con chó cho hai nhí, BHT thích lắm mà Mẹ hông chịu gì hết! Nhưng Ông nè "đừng có làm con cá nhé, con mèo sẽ ăn thịt con cá đấy". Ồ! vậy sao, ờ mèo đúng là cái thứ quái khó ưa ...

Cả hai chúng tôi quá say nên nói toàn chuyện ngớ ngẩn nhất trần gian! hihi.

BHT thật rất vui khi được nhận xin và nói chuyện với Ông!

Ông ta nói: "Ông cứ uống cái thứ nước này đi rồi sáng mai ông chẳng muốn nhìn thấy mặt trời lộ dạng lên nữa đó! hahaha".

HoaSenTrenDa

Chương 62: Đứa bé mồ côi

« on: April 14,2011,11: 42: 02 PM »

Bé Hạt Tiêu: Đứa bé mồ côi!

Vào một thuở rất xa xưa có một đứa bé trai được sinh ra đời, nhưng cha mẹ lại không thích đứa bé, nên đã đem nó cho nhà chùa nuôi. Được đưa vào chùa lúc còn đỏ hỏn, cậu bé được các sư trong chùa chăm sóc, cậu bé được giao cho một nhà sư nuôi nấng và dạy dỗ. Tuổi thơ lớn lên êm đềm dưới mái chùa hiền hòa, Cậu bé chỉ biết thơ thẩn chơi với cây cối hoa lá và những hồ đầy hoa sen ngát ngào hương thơm, những tượng Phật to nhỏ và các tượng đá xung quanh vườn chùa... cùng với những đứa bé như cậu!

Rồi có những đêm trong ao sen của vườn chùa ngập tràn ánh nến trôi bèo bồng trên những cánh hoa sen thật vào đêm Sinh Nhật của Ông Phật Bụt.

Người ta làm những cây nến nhỏ như những ngón tay út bé xíu, đem cắm vào những cái hoa sen thật tươi trong hồ để làm Sinh Nhật cho Ông Phật Bụt!

Những ngày ấy thật là vui mà cậu bé không bao giờ quên được, ngồi nhìn những cánh hoa sen bên trong có thấp ngọn nến bé xíu lững lờ trôi trong hồ dưới trời đêm với muôn ngàn ánh sao, cậu bé như để suy nghĩ của mình bay bổng đến tận các vì sao xa xôi...

Khi đến giờ ngủ thì các nhà sư lại bày cho chú bé ngủ ngòai theo kiểu ngòai Thiền và dặn rằng khi con ngủ con suy nghĩ nhé, đứa bé chỉ nghe, rồi gật cái đầu nhỏ và làm theo lời dặn, nhưng họ chẳng bảo là phải suy nghĩ cái gì nữa... Cái đầu trống rỗng của đứa bé đâu biết mình phải suy nghĩ đến cái gì bây giờ... nhưng hăn chợt nghĩ đến các vì sao trên bầu trời mà hăn có dịp nhìn thấy hằng đêm khi ngược mặt nhìn về phía xa xôi đen thẫm thẫm đó... Ai đã thấp nền trên đó vậy kia, sao mà chúng cứ sáng lung linh hoài như thế vào mỗi đêm?

Thế là chú ngủ ngòai và suy nghĩ về những vì sao trên bầu trời, vì chú thấy ánh sáng từ nơi đó thật xa mà không hiểu nó là cái gì... và cứ

thế chú nghĩ đến các vì sao và thấy như mình đang bay dần về các vì sao đó... càng lúc càng gần chúng hơn vì chú thấy nó sáng lên và sáng lên, sáng lên... Ánh sáng ấy lan tỏa càng lúc càng lớn.. càng lớn và chú thấy một màu sáng thật sáng và mát dịu chứ không còn là một ánh sáng le lói của một vì sao nhỏ nhoi nữa... Lúc này trong cái ánh sáng huyền diệu đó, cậu bé bỗng dưng thấy được Đức Phật và tự nhiên thốt ra tiếng kêu: "BU uuu... Đà àà..."

Đó là tiếng gọi đầu đời của cậu bé, vì cậu là đứa mồ côi mà, làm gì có Ba hay Mẹ để gọi và trong ngôn ngữ của cậu từ lúc sinh ra cho đến khi nhắm mắt sẽ không bao giờ có được những chữ thân thương này để gọi!

Một tiếng kêu thật bình thường trong ngôn ngữ, thế mà có những kẻ suốt đời họ vẫn không sao nói được hai chữ: "Mẹ ơi hay Ba ơi"!!!

Vậy mới biết chúng ta hạnh phúc lắm thay khi được gọi hai tiếng: "Mẹ ơi! Ba ơi! trong đời của mình!

Khi các sư trong chùa nghe đứa bé kêu lên như thế thì họ nói với nhau rằng:

"Đã đến lúc cho thằng bé bắt đầu cho việc tu tập được rồi đó" và một vài người đồng tình với cái ý kiến đó...

"Thằng nhỏ cần phải có một chương trình tu tập hẳn hoi cho nó". Và nó được giao cho một vị Thầy. Lúc ấy cậu bé chỉ mới hơn hai hay ba tuổi gì đó thôi!

Ông Thầy rất là thương đứa bé như con mình vậy, đứa bé cũng thương ông Thầy lắm như chúng ta thương Người Cha của mình vậy... Nhóc con này hẳn nhiên chẳng thể nào biết được tình thương của Cha là sao rồi!

Tội thay! Nhưng cũng may là hẳn không may may biết về điều đó của hẳn!

Hẳn vẫn còn là một đứa bé, và rất bé, ưa nhè và lì lợm, ham chơi không nghe lời thầy và hay nhõng nhẽo với Thầy... nhưng lúc nào ông cũng hiền hòa cười dễ dãi với cậu bé... Ông Thầy chăm sóc và nuôi nấng cậu bé như bà mẹ nuôi nấng em bé, chứ chẳng phải đang chỉ cho hẳn làm một "hòa thượng nhí" gì cả... Vì hẳn còn quá bé để hiểu...

Cậu bé dường như chẳng để ý gì đến lời Thầy nói... Ông Thầy liền bảo: "này nhóc con, có điếc không vậy mà sao không nghe lời Thầy hở? và tiến đến trước mặt thẳng học trò bé xiu dùng hai ngón tay búng tróc tróc vào nhau và nói: "hê! hê! có thấy ta không vậy?"

Đứa bé vẫn mãi mê với những trò chơi của mình chẳng thêm để ý gì đến ông Thầy cả... cho đến khi nghe Thầy nói: "này! bé con, thôi chúng ta đi ngủ đi con". Khi nghe nhắc đến ngủ, hấn gật cái đầu lia lịa, hấn vui mừng vì được ngủ... thế là hấn leo lên cái gối được làm bằng lông cừu để dưới sàn nhà và ngồi xếp bằng lại...

Ông Thầy lại đi đốt những cây nến đặt xung quanh chỗ ngồi cho đứa bé được sưởi ấm và cho hấn dễ tập trung hơn...

Đó là hấn đang ngủ đấy... không như chúng ta, đứa bé được chỉ dạy cho ngủ ngồi từ khi hấn mới biết ngồi vững một mình và đến nay thì mỗi khi nói đến ngủ là hấn chỉ biết ngồi trong tư thế như vậy để ngủ thôi! Với hấn ngủ là ngồi như thế đó, hấn không biết thế nào là nằm ngủ cả! Thế giới và mọi thứ trong suy nghĩ của hấn thật là ngộ nghĩnh!

Mỗi khi đi ngủ thì ông Thầy đều nhắc rằng:

"Hãy nhìn vào những ngọn nến và nhớ phải suy nghĩ đó nhen bé con" thế là cứ mỗi lần ngủ là hấn ta lại nhìn vào ánh sáng lung linh của ngọn nến, rồi để cho ánh sáng màu vàng ấy tuôn tràn khắp trong cái thấy của giấc ngủ và hấn lại được gặp Ông Bu Đà thật bự trong màu vàng rờn rợn ả đó!

Rồi sau này hấn quen miệng gọi Thầy mình là Bu Đà luôn!

Ngày tháng trôi đi nhanh chóng... khi cậu bé con ngày nào đến tuổi vị thành niên vào khoảng lúc tuổi 24-25 tuổi gì đó thì Người Thầy của cậu qua đời...

Và rồi cũng đến lúc hấn ta theo Thầy về trời... theo quy luật tự nhiên của đời sống!

Kết thúc một kiếp làm mò côi đẹp đẽ và nhẹ nhàng!!!

Còn tiếp Kiếp mờ cõi 2.

Bé Hạt Tiêu: Chuyện trên cung trời:

Vào một thuở rất xa xưa. Trên cung trời có hai Thầy trò nọ, đang búi ngủ chia tay nhau... người học trò nhỏ phải đến lúc rời Thầy ra đi xuống trần gian làm công chuyện của mình... Hấn bịn rịn nói với Thầy:

- "Thầy ơi! con không muốn đi xa Thầy đâu, con muốn được ở cạnh Thầy, muốn được như Thầy... con muốn được ở cạnh Thầy hoài thôi, không muốn phải ra đi, Thầy một nơi con một ngả..."

Thầy hấn vuốt đầu hấn và khuyên...

- "Con phải đi làm chuyện của con chứ... nhưng cho dù ở đâu thì con cũng đừng bao giờ quên những điều mà ta đã hằng dạy dỗ cho con! Ghi nhớ! Hãy để sự thật luôn sống với con như con đã là.... ..!"

Hấn buồn buồn và nói:

- "Con sẽ nhớ và sẽ không làm Thầy thất vọng về con..."

Rồi hấn ta chui tọt vào trong cái hoa sen và đi xuống trần gian.

Hấn dời con mắt xuống Trần gian và nghe ngóng... đôi tai hấn bỗng dưng nghe được lời cầu xin của một đôi vợ chồng trẻ hiếm muộn đang cầu con.

Người vợ nói:

- "Buồn quá đi! thật không thể tưởng tượng nổi, đã bao nhiêu năm rồi mà chúng ta chẳng có được mụn con nào cả...."

Lời nói thành khẩn làm hấn rất vui như tìm được cho mình chỗ tá thân dưới chốn trần gian này. Thế là hấn đi vào trong bụng người Mẹ của mình.

Chuyện dưới trần gian:

Vào một thuở rất xa xưa có đôi vợ chồng rất mực yêu thương nhau nhưng lại không có con với nhau... Họ rất buồn vì chuyện hiếm muộn con cái như thế, người vợ thường than thở với chồng:

- "Thật là buồn khi chúng ta chẳng có mụn con nào cả... Cầu xin sao cho chúng ta có được một đứa con cho nhà mình được vui vẻ..."

Lời cầu xin thành khẩn như thấu đến trời cao... Thế là không lâu sau đó người vợ sinh ra được một bé gái rất dễ thương...

Gia đình họ sống rất vui vẻ đầm ấm yêu thương nhau... Đứa bé rất hạnh phúc trong tình yêu thương của cha mẹ...

Cô bé không muốn đi ngủ bao giờ... khi đêm về, Mẹ cô bảo đi ngủ là cô cứ nói:

- "Mẹ ơi con chưa buồn ngủ, con chưa mệt, con còn muốn chơi..."

Mẹ cô bé bảo rằng:

- "Thôi được, nhưng nếu Mẹ mà thấy con ngáp là con phải đi ngủ ngay đó nghe chưa!"

Cô bé sung sướng vì được Mẹ để cho chơi thêm... nhưng chẳng mấy chốc thì cô đã ngáp dài ngáp ngắn và bị Mẹ cô trông thấy... cô cười lớn lên với cái ngáp không thể giấu được trước mặt của Mẹ mình...!

Cô bé cũng như bao đứa trẻ khác, có hàng trăm, hàng ngàn câu hỏi trong đầu... mẹ cô cũng phát mệt với những câu hỏi của đứa con gái... đã có lắm lúc mẹ cô phải nói rằng:

- "Con hỏi nhiều quá, mẹ không có thì giờ để trả lời cho con, khi khác rảnh mẹ sẽ trả lời nha con cưng! được hông?!!!"

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bốn năm trôi đi trong hạnh phúc.

Vào một đêm mưa gió, cô bé đang trong phòng ngủ của mình, khi cha mẹ vẫn còn đang thì thào nói chuyện với nhau ở phòng bên:

- "Mẹ cô bé bảo với ba cô rằng: Trời! mới đây mà con gái chúng ta được 4 tuổi rồi, thời gian trôi nhanh quá...". Cô bé lắng nghe lời mẹ nói...

Rồi bỗng dưng cô nghe một tiếng động lạ rất khê như là cái gì đó đang bị rạn nứt bể ra nhưng tiếng ấy rất nhỏ kỳ lạ trong căn nhà mình... và liền sau đó không lâu cô lại nghe tiếng kêu thất thanh của Mẹ mình.... Từ phòng của mình cô băng nhanh về phía phòng của cha mẹ... Không thể tưởng tượng nổi cha mẹ cô nằm sóng soài dưới đất chảy đầy máu... Quỳ xuống bên cạnh người Mẹ, cúi gần gương mặt của Mẹ mình.... cô bé ràn rụa nước mắt nhìn mặt Mẹ mình.... và luôn miệng hỏi:

- "Ba... mama chuyện gì vậy? "

Gương mặt người mẹ gắng gượng trong cơn đau dùng hết sức lực lần cuối nhìn con và ra hiệu cho đứa con khề im lặng "suyt".

Người Mẹ khề nói:

- "Không sao, không sao!" (hình ảnh cứ như đang trong phim) bà mẹ khề nói và đưa bàn tay yếu ớt rờ vào gương mặt đầm đìa nước mắt của đứa con ngây thơ nhỏ dại thều thào:

- "Cha Mẹ không sao đâu... Con hãy chạy đi.... hãy chạy đi con!..."

Tuy là nghe mẹ nói thế nhưng tai cô bé vẫn còn nghe ngóng được những tiếng động rất nhỏ và rất nhẹ xảy ra trong ngôi nhà của mình... cô nghe như có sự di chuyển và như có ai đó và cái bóng của hấn vụt qua đang phóng người qua khung cửa sổ...

Đứa bé nghe nhưng chẳng hiểu gì... trước khi chạy đi kêu người cầu cứu cô bé nói với cha mẹ mình rằng:

- "Con hứa con sẽ tìm cho được người đến cứu cha mẹ". Cô bé nói con sẽ chạy đi kiếm người cứu Ba ma ma... hãy chờ con Ba ma ma nghe!

- "Thế là cô bé băng mình trong màn đêm của mưa gió, những giọt nước mưa rơi trên gương mặt cô bé hòa quyện lẫn với những giọt nước mắt tuôn ra không kém gì mưa bên ngoài, lòng cô bé cũng đang bắn loạn gió mưa toi bời... cô vừa chạy vừa gào to:

- "Cứu người đi! Cứu người đi! hãy cứu Ba ba ma ma con với... có ai không?! cứu Ba ba ma ma con đi!.. ". Mọi người nghe tiếng cầu cứu của cô đã túa đến để giúp Ba Mẹ cô, nhưng... họ chẳng có một thứ thuốc men hay dụng cụ cấp thiết nào có thể dùng cho những trường hợp quá nguy khản như thế... Vết thương quá nặng, Ba Mẹ cô đã vĩnh viễn ra đi không thể nào ở lại với cô được nữa.

Và mọi người nói với cô bé:

- "Thật là xin lỗi nghe bé con, chúng tôi không giúp gì được cho cha mẹ em cả..." Nhìn cha mẹ chết mà lòng cô oán giận khôn nguôi... đứng trước cha và mẹ cô bé đã thề độc rằng:

- "Con nhất định phải tìm cho ra kẻ đã giết cha mẹ và trả thù cho hai người"

Và mọi người đã giúp cô chôn cất cha mẹ. Sau khi cha mẹ qua đời cô lang thang đầu đường xó chợ, gặp người nào cô bé cũng xin:

- "Cho con cái gì ăn đi.... cho con được ngủ ở nhà với!...", nhưng chẳng ai nghe lời cầu xin đó của cô bé, họ không dám nhận nuôi cô bé vì họ sợ những điều xui rủi sẽ đến với gia đình họ như đã xảy ra cho cha mẹ cô.

Căn nhà của cha mẹ cô vẫn còn đó, nhưng cô lại không muốn trở về mái nhà thân yêu đó nữa vì cô rất sợ và cô rất buồn khi những hình ảnh của Ba Mẹ chợt quay về trong trí óc non nớt của cô... giờ đây nơi đó như một sự ám ảnh kinh hoàng nhất của cô...

Một tuần lang thang vất vưởng không nơi nương tựa và rồi cuối cùng thì cô vào ở trong trại mồ côi, dành cho những đứa trẻ không cha không mẹ...

Đã quen với những năm tháng được sống trong tình yêu thương của cha mẹ và được thương yêu cưng chiều đủ thứ... giờ thì mọi thứ không còn như thế nữa...

Những bữa ăn đối với cô thật là ghê, cô cảm giác chúng như được làm từ bùn, chất bùn như lắng từ bụi được nước mưa làm chảy nhão ra rồi thêm vào đó một chút vị mặn của muối để thành thức ăn cho những đứa trẻ như cô...

Từ thức ăn cho đến giấc ngủ... luôn làm cô ray rứt nhớ đến những ngày còn được sống với cha mẹ...

Khi màn đêm buông xuống là lúc ký ức của cô nhớ về cha mẹ day dứt khôn nguôi... Cô lặng lẽ khóc suốt trong bóng đêm dài cho đến khi ngủ thiếp đi.

Một năm trôi đi trong trại mồ côi, đối với cô bé là một nơi thật chán và buồn kinh khủng.

Cô nói với một người bạn nhỏ trong trại mồ côi rằng cô phải đi khỏi nơi đây thôi, cô không thể nào ở đây được...

- "Tao không thể để cuộc đời tàn lụi nơi cái xó xỉnh này được... tao phải đi tìm lối thoát cho mình và tao cần có người giúp tao... tao không muốn sống nơi đây thêm một giây phút nào nữa."

Cô bạn nhỏ của cô bảo rằng:

- "Chẳng có nơi nào cho chúng ta ở cả, đây là nơi tốt nhất cho chúng ta rồi đó"

Cô bé nói:

- "Không! tao phải đi thôi, tao phải đi để tìm người trả thù cho cha mẹ tao đã chết, tao không thể dính chặt ở đây như thế này được, tao không thể ngồi yên như tui mày được... tao cần phải làm cái gì đó cho cha mẹ tao khi Người đã bị giết hại như thế... tao cần được học hỏi cái gì đó để tao có thể trả thù cho cha mẹ mình chứ..."

Khi nghe như thế thì cô bạn của cô rất sợ hãi... liền nói:

- "Điều đó không thể nào! Đừng chớ, thôi đi... những kẻ giết người như thế rất nhiều bên ngoài, họ sẽ giết luôn cả mình đó... Cha mẹ tao cũng bị họ giết vậy... có thể là cha mẹ tao cũng bị giết bởi người đó nhưng mình không làm gì được với họ đâu... đừng có đi mà trả thù nữa, hãy ở yên ở đây đi..."

Và cô đã nghiêm mặt dứt khoát nói với cô bạn nhỏ của mình rằng:

- "Rồi tao sẽ truy lùng cho ra bọn chúng, nhất định!"

Cô bạn nhỏ can ngăn, giữ cô lại và nói:

- "Đừng đi và đừng làm như thế..."

Cô nhìn thẳng vào mặt đứa bạn và nói một lời như cảnh cáo trước sự ngăn cản đó:

- "Đừng ngăn cản tao, đừng dẹp cái tức giận đang sôi lên trong lòng tao, tao sẽ không bỏ qua chuyện này đâu..."

Nhìn thấy người bạn hạ quyết tâm quyết liệt và nhất định không từ bỏ ý đồ trả thù đó, cô đành buông xuôi và nói trong yếu ớt:

- "Được được thì thôi vậy, mày muốn làm gì thì làm..."

Cô bạn thật sự rất sợ khi nhìn thấy bạn mình như thế, cô có cảm giác rằng nếu còn ngăn cản chắc nó sẽ đâm vào mặt mình như đâm kẻ thù của nó vậy... nên cô để cho bạn ra đi...

Cuộc sống của đứa bé mồ côi và hành trình của sự trả thù

HHDL: BHT ơi... chú hỏi bồ đề: bồ đề cho biết 3 câu chuyện con kể là tiền kiếp của mẹ TNT. Con cho chú hỏi với... 3 câu chuyện con kể về mẹ TNT của con vậy thì trình tự câu chuyện samurai có trước, mới đến chú bé bị ba mẹ bỏ rơi ở chùa, và tiếp là câu chuyện cô bé ở trại mồ côi mang mối thù bị giết cha mẹ:

Con cho chú hỏi với:

Chuyện samurai thì ba mẹ của samurai là Ông Phước... Vậy thì trong câu chuyện ba mẹ của chú bé không thích chú bé nên mang chú bé lên chùa bỏ... nếu vậy ba chú bé ở đây có phải là ông Phước không? Còn ông thầy của chú bé trong câu chuyện là thầy của mẹ TNT phải không con? Kiếp làm samurai thì ba mẹ cũng bị giết; kiếp đầu thai trở lại theo lời Thầy; thì ba mẹ cũng bị giết... trong kiếp này ba mẹ của cô bé mồ côi có phải là ông Phước không con? Ý chú là trong cả 3 câu chuyện trên ba cô bé đều là Ông Phước cả phải không?

Nếu khỏe thì con trả lời giùm chú nhé... chú thích câu chuyện con kể vô cùng vì là người thật việc thật và là câu chuyện của một quá khứ nó như đem tâm thức chú về một thời gian nào đó luôn vậy.

Bé Hạt Tiêu: - Chú bé mồ côi 1 sống trong chùa cha mẹ không phải ông Phước.

- Bé gái mồ côi 2 cha mẹ là Ông Phước...

- Ông Thầy không phải là con.

Tnt: "Nếu có thể gom lại xương của một người trong vòng luân hồi, và nếu xương ấy còn nguyên vẹn, thì nó sẽ như một thạch trụ, một chồng, một đồng, một đồng khổng lồ như quả núi..."

Đã lâu rồi, con đã đau khổ, vì cái chết của một người cha, người mẹ, người con, người anh, người chị. Và trên con đường dài, mỗi khi đau khổ là con khóc, khóc mãi như vậy trong cuộc hành trình xa xôi, nước mắt đã rơi, còn nhiều hơn nước trong bốn biển.

Đã lâu rồi, máu con đã đổ giọt khi bị chặt đầu, trong những kiếp sống dưới hình thức trâu bò, cừu, dê v v v...

Đã lâu lắm rồi, con đã bị cầm tù vì tội trộm cắp cướp giật hay đâm loạn và đã bị hành quyết. Trong cuộc hành trình xa xôi, máu con đã đổ ra còn nhiều hơn nước trong bốn biển...

Và như vậy, đã lâu rồi con phải chịu biết bao là đau khổ, biết bao là bứt rứt dầy vò, biết bao là vận xấu và choán đầy biết bao là nghĩa địa. Đã lâu lắm rồi, con bắt mãi với bao nhiêu hình thức sinh tồn. **Đã lâu lắm rồi, đã quá lâu, quá đủ để bây giờ con ngoảnh mặt quay lưng, tìm một con đường khác để lánh xa tất cả**

(Trích từ Đức Phật và Phật Pháp).

Trong mỗi câu chuyện BHT kể mà chúng ta rút ra được những bài học gì đó thì nó sẽ hay hơn là chúng ta quan tâm vào những điều không phải là trọng tâm của nó, thì điều đó sẽ giúp chúng ta rất nhiều.

Học từ kinh nghiệm của người khác thì sẽ đỡ vãi hơn là phải lấy mình ra làm kinh nghiệm! hihi

Bài thơ đũa bé mồ côi

Đũa bé bơ vơ giữa chợ người
 Chợ người rộn rịp chẳng quen ai,
 Người ta qua lại người hờ hững
 Đũa bé mồ côi đứng lẻ loi
 Nét mặt gầy xanh ngấn lệ còn,
 Bụi đường lem luốc má da non,
 Mắt đen mở lớn nhìn ngơ ngác
 Chẳng hiểu vì đâu chịu khổ buồn!
 Áo đen rách lớn phía tà sau,
 Quần vá nhiều mảnh vải khác màu,
 Bụng lép, chân run đi chẳng nổi,
 Nhà đâu, cha mẹ ở nơi đâu?
 Cha nó xa rồi hồi bạn ơi!
 Từ ngày chinh chiến bật tấm hơi,

Mẹ đã chết thảm hôm oanh tạc,
Nên để bây giờ nó lẻ loi.
Lang thang xó chợ đến đầu đường,
Đứng chực người ăn liệng miếng xương,
Nước giải thềm thường gương cổ nuốt,

Còn đâu no ấm mẹ chiều nuôi!

Nào ai tội nghiệp kẻ mồ côi?

Cho chút cơm thừa với cá ôi!

Ai nghĩ đêm trường mưa gió lạnh,

Chiều buồn che lấp hộ cho ai?

Nào ai thương xót trẻ mồ côi?

Ấu yếm nào ai thí nữa lời?

Đói rét người đời ai tưởng đến!

Dưới mồ lòng mẹ kiếp nào nguôi!

(bài thơ của Tác giả Nguyễn Văn Cẩn)

Bài thơ này tnt đọc đã lâu rồi, nhưng mỗi lần đọc lại vẫn có một rung cảm thật lạ đối với nó.

Giờ nghe chuyện cô bé mồ côi của BHT mới chợt thấy sao mà... !

HoaSenTrenDa

Chương 63: Đời sống của một Samurai

« on: April 19,2011,05: 49: 07 AM »

Bé Hạt Tiêu: Chỉ mới khoảng 5-6 tuổi thôi nhưng cô bé nhất định phải rời bỏ nơi ngôi nhà mồ côi đó để đi trả thù cho cha mẹ mình...

Cô trốn khỏi ngôi nhà mồ côi... và cầm đầu chạy miết về phía xa cách nơi trại mồ côi mà cô nghĩ rằng đã đủ xa để họ không tìm thấy cô nữa.

Cô tìm những thứ trái cây mà người ta trồng ở dọc đường cô đi qua, cô bẻ nó và ăn... rồi cô tìm một sợi dây và tập câu cá... cô nhớ lại những gì mà mẹ cô đã nấu cho cô ăn để nấu... Nhưng đa phần là cô ăn sống... và cô cứ đi đi mãi. Cô rong ruổi như thế phải mất hơn cả tháng trời mới xuống được đến nơi phố thị và nơi đây cô bắt đầu đi tìm người để học cách trả thù... cô tìm đến những chỗ dạy đánh võ, dạy samurai... Cô nhìn họ say mê mà lòng thầm mong mình có thể làm được như họ để trả thù cho cha mẹ. Cô quyết định đến những vị thầy đó học cho được mới thôi, nhưng tất cả đều từ chối cô vì cô còn nhỏ quá....

- "Không được đâu bé con, con còn rất nhỏ những cái này rất nguy hiểm cho con".

Cô lủi thủi bỏ đi, nhưng không hề từ bỏ ý định học võ để trả thù.

Rồi cô thơ thẩn đi lang thang xuống phố chợ, cô gặp một người đàn ông tóc bạc trắng như cước... cô đi đến và hỏi ông ta:

- "Thưa ông, ông có biết ở đây ai dạy Samurai không? " Ông nhìn cô từ đầu đến chân và rồi lên tiếng trả lời:

- "Tất nhiên là biết ". Cô bé ngây thơ hỏi: "Người đó ở đâu vậy? ".

Ông ta nhìn cô và bảo:

- "Chính ta là thầy giáo dạy Samurai đây"

Cô bé mừng rỡ hỏi:

- "Vậy Thầy có thể dạy cho con được không? "

Ông trả lời:

- "Được chứ" nhưng ta có điều kiện, cô bé hỏi:

- "Thầy có điều kiện gì? "

Ông Thầy bảo rằng:

- "Khi học với ta thì phải tuyệt đối tuân theo lời ta nói, không được hỏi:

- "Tại sao, Vì sao? Không được nói Không, Nhưng... hay Vì... không được nói Nếu như.... , tất cả như một mệnh lệnh phải được tuân theo, người không được làm sai bất cứ một điều nhỏ nào, không được làm hỏng bất cứ cái gì ta đã giao cho".

Khi nghe qua những lời như thế cô bé gật đầu chấp nhận mà không hề một chút suy nghĩ hay đắn đo gì trước những điều luật mà Thầy giao ước đó, và ông nói tiếp điều quan trọng cuối cùng là:

- "Không được bỏ trốn, nếu mà bỏ đi thì ta sẽ giết chết ngay tức khắc"...

Cô bé liền nói:

- "Con sẽ không bỏ trốn, con xin hứa".

Đó là những điều kiện mà ông ta bắt cô phải tuân theo thì ông ta mới dạy... Cô dường như không thắc mắc gì hơn nữa mà chỉ muốn được ông chỉ dạy thôi, nên gật đầu chấp nhận tất cả những điều kiện đó để được ông nhận làm học trò...

Hằng ngày thầy giáo bắt cô bé phải đi gánh nước từ một cái hồ rất xa nơi cô ở. Đôi thùng nước được làm từ những miếng gỗ ghép chặt lại dường như to lớn hơn thân người nhỏ bé của cô. Cô dùng đòn gánh để gánh hai thùng nước hai đầu và cô đặt chiếc đòn gánh nằm song song với đôi vai nhỏ xíu của mình, rồi hai cánh tay vòng qua chiếc đòn gánh để giữ thêm một xô nước được xách bằng tay phía trước ngực nữa... Người cô như muốn oằn xuống vì sức mạnh của ba thùng nước, các bắp thịt trên cơ thể hình như căng ra hết mức để chống chọi với cái nặng đang đè trên người cô bé.

Thầy giáo không cho cô uống nước từ trong hồ cho dù cô rất là khát nước và rất mệt... Cô xin thầy cho cô một ly nước, nhưng ông ta lạnh lùng nói: "Không"

Mồ hôi cô vã ra như tắm, cô vừa mệt vừa khát, nhưng ông thầy vẫn không cho cô uống nước mà cô vừa mới mang từ hồ về. Ông ta căn dặn không được uống nước đó nghe chưa... cô bé nghe lời ông "vâng thưa Thầy"

Ông ta luôn dùng nước đó hâm nóng lên trước khi uống và cho cô uống như vậy. Khi được thầy trao cho ly nước, cô rất ngạc nhiên vì nó rất nóng, cô liền hỏi thầy:

- "Tại sao nước lại nóng vậy hử Thầy? "

Ông Thầy gất gồng bảo:

- "Ta đã bảo trước với người là không được hỏi tại sao kia mà, sao người không nhớ gì hết vậy".

Trong lòng cô rất là thắc mắc không hiểu tại sao thầy của mình lại không cho mình uống nước trong hồ mà cứ phải đem làm cho nó nóng lên rồi mới được uống... cô chỉ biết giữ lấy những cái thắc mắc đó chứ không thể nào mà hỏi được cả, vì mỗi lần sắp mở miệng thì cô luôn bị thầy mình chặn lại với cái luật lệ mà ông đã giao ước là không được hỏi lại bất cứ điều gì... chỉ có làm theo mệnh lệnh của ông ta mà thôi...

- Bài tập thứ hai:

Khi nhìn thấy ông Thầy cầm những cây kim, cô liền tò mò hỏi:

- "Thầy dùng những cây kim đó châm lên người con phải không? "

Ông ta trả lời: "Đúng vậy"

Cô bé rất ngạc nhiên liền hỏi:

- "Tại sao Thầy lại phải châm lên người con...?"

Ông thầy liền nói:

- "Ta đã bảo rằng đừng bao giờ hỏi ta tiếng "Tại sao" rồi kia mà, ta không muốn người đặt câu hỏi tại sao với ta nữa..."

Cô bé im lặng rồi trả lời:

- "Dạ! thưa Thầy con không hỏi nữa".

Ông thầy dùng những cây kim đó châm vào cánh tay của đứa bé, ông ta dường như biết một cái điểm nào đó trên cánh tay của nó mà nó thì không sao hiểu được điều đó để làm gì và cho cái gì? Khi mũi kim châm vào đứa bé la lên:

- "Đau lắm Thầy..."

Ông vẫn điềm nhiên và bảo:

- "Đừng có gồng lên và cưỡng lại... hãy thả lỏng các bắp thịt ra ..."

Đưa bé lại im lặng cố gắng chịu đựng sự đau đớn mà không nói gì cả... rồi ông ta tiếp tục châm hết chỗ này đến chỗ khác... Lúc đầu thì còn cảm giác đau đớn nhưng lần hồi cảm giác đau đớn không còn nữa... nó trở nên trơ lì trước những mũi kim châm vào trên da thịt của nó... rồi ông ta châm như thế trong một thời gian... hầu hết những vết châm bằng kim không bao giờ chảy máu. Ông ta dùng kim châm hầu như gần hết khắp các nơi trên thân thể của cô bé, chỉ trừ nơi gần trái tim là ông ta không đụng đến mà thôi... chắc có lẽ nếu châm vào nơi đó là cô sẽ chết nên chỗ ấy phải chữa ra... Cô âm thầm nghĩ thế!

- Thử thách với dao:

Rồi có một lần ông thầy dùng con dao nhỏ đâm vào cánh tay cô bé và đã làm chảy rất nhiều máu... ông thầy liền dùng băng vải bó lại, cô cảm giác nơi vết thương đó nó tê đi và không có cảm giác đau đớn gì cả.

Nó ngạc nhiên trước cảm giác của mình, nên buộc miệng hỏi thầy...

- "Tại sao bị chảy máu mà con không cảm giác gì hết vậy hả Thầy?"

Ông ta lại nhắc lại rằng:

- "Ta đã bảo đừng bao giờ hỏi ta tại sao cái gì hết kia mà"

Sau khi bị vết dao cắt như thế, qua ngày hôm sau cả cơ thể cô như bị cứng đơ, rất là khó khăn để cử động các khớp xương tới lui... Ông thầy bảo cô hãy lấy cái xô bằng gỗ đi ra hồ xách nước đem vào căn phòng nhỏ mà tắm rửa đi.. Nhưng nhớ là không được đi vào căn phòng của ông.

Trong căn phòng nhỏ không hề có bất cứ vật dụng gì cả, chỉ có một thùng nước lạnh như băng mà cô vừa đem về từ hồ nước lạnh trên núi về...

Nước trong hồ lạnh như băng tan... trong những lần đầu tiên tắm, nó làm cô bé tê lạnh cóng rét run cả người... cô đã bị cảm lạnh và chảy nước mũi.... những năm tháng bé thơ cô đã từng phải chịu đựng như thế và rồi theo năm tháng nó quen dần.

Tháng năm trôi đi cô lớn dần lên với những mũi kim châm trên thân thể và những lần tắm nước như thế cô không còn bị nhiễm lạnh hay đau bệnh gì nữa... người cô chai lún với cảm xúc đau đớn, nóng lạnh với thân thể mình... cơ thể cô quen lún với những sự trợ lý như thế!.

Lúc nào cô bé cũng chỉ được nghe những mệnh lệnh lạnh lùng từ thầy giáo của mình, cô sống trong sự thiếu thốn về tình cảm ấm áp của tình yêu thương giữa con người và con người!

Ông thầy bảo, giờ thì cần phải đi ngủ để lấy sức...

Trong căn phòng trống không và trơ trọi cô bé ngã mình xuống nền đất lạnh, không một chiếc chiếu nhỏ hay gối hoặc mền gì cả... Cô bé vội vàng dỡ mình đi mau vào giấc ngủ, để còn có sức cho ngày mai lại bắt đầu vào một sự tập luyện khác...

- Tập luyện cho sự chạy nhanh:

Mờ sáng hôm sau, khi trời còn tối đen như mực... ông thầy đánh thức cô bé dậy... cô cảm thấy như mình chỉ vừa mới chớp mắt thôi... cô nói như than vãn: "Cho con ngủ thêm tí nữa đi Thầy, từ hôm qua giờ người con vẫn còn đau nhức quá..."

Ông thầy lạnh lùng dứt khoát nói:

- "Không! không được ngủ thêm tí nào nữa cả"

Ông thầy xách lấy thùng nước lạnh như băng tạt mạnh vào người cô bé đang còn ngái ngủ... rồi bảo hãy đi lượm cái thùng nước và đây cái thùng này nữa đi ra hồ mà lấy nước đi... Cô bé lóp ngóm ngồi dậy người ướt sũng cả nước, hỏi thầy...

- "Tại sao con phải đi lấy nước?"

Ông ta gằn mạnh từng lời:

- "Đã bảo đừng hỏi Tại sao kia mà"

Tất cả mọi người nơi này đều đã quen với cách huấn luyện đê tử như thế, nên họ không lấy gì làm lạ trước cảnh cô bé bị thầy lấy nước lạnh tạt cho thức dậy!

Lần này mọi người bị thầy bắt đi lấy nơi ở một nơi xa hơn, chỗ đó là một con suối nằm gần với bờ biển và cách nơi họ ở khoảng chừng hơn 6

cây số... mà tất cả đều phải xách nước bằng hai tay và còn dùng miệng để ngậm chặt thêm một thùng nước nữa mà chạy...

Thật khó khăn khi phải xách nước như thế... Cô bé đã xin thầy cho cô dùng chiếc đòn gánh để gánh bằng đôi vai cho dễ dàng hơn... Nhưng thầy đã từ chối... và nói rằng ông muốn tập cho họ như thế, chứ ông không muốn họ làm dễ dàng... Ông muốn tập cho họ chạy thật nhanh mà vẫn phải khuân vác những thứ nặng nhọc trên người, nhưng không được chậm trễ....

Ông thầy đang cố huấn luyện cho mọi người về cách làm sao chạy cho thật nhanh. Cô bé cũng là người mà thầy đòi hỏi phải thật nhanh và thật nhanh hơn tất cả mọi người trong nhóm.

Một điều rất đặc biệt ở ông Thầy là không bao giờ cho cô bé uống nước mà chưa được hâm nóng, chỉ duy mình cô là bị cấm tuyệt đối. Mỗi khi khát nước cô phải hỏi thầy và thầy cho cô uống nước mà ông đã làm gi đó rồi.

Cô rất thắc mắc và hỏi thầy tại sao không cho những người khác cũng uống như con vậy? Ông thầy nói:

- "Vì ngươi là một người khác với tất cả bọn họ"

Cô bé nghe thì chỉ biết là nghe vậy nhưng chẳng biết mình có gì khác với những người bạn nơi đây.

- Luyện tập cho sức mạnh của bắp thịt:

Khi được một chút nghỉ mệt thì ông thầy lại nói:

- "Đã đến giờ luyện tập lại rồi"

Ông thầy đưa cho cô bé một miếng gỗ dày và bảo cô:

- "Hãy đánh mạnh và làm cho nó gãy bằng cái bàn chân của mày đi"

Cô bé liền nói làm sao con có thể đánh gãy cái miếng gỗ này bằng chân của mình được?

Ông Thầy nói:

- "Đừng thắc mắc nhiều... ta bảo đánh thì cứ đánh đi... hãy dùng hết sức ra mà đánh đi"

Cô bé cố gắng dùng hết sức để đánh gãy nó, đôi chân cô thì bật máu tươi tủa đầy thật là đau đớn nhưng miếng gỗ vẫn không suy suyễn tí nào...

Ông thầy nhắc lại:

"đánh lại coi" rồi lại tiếp "đánh mạnh lên nữa coi..." ...

Cô bé dùng hết sức đánh vào... và cứ như thế... càng đánh thì cô càng tê dại, không cảm thấy đau đớn là gì nữa...

Sau khi không thể dùng chân nữa thì cô dùng đến cánh tay mình... cô bé đánh điên cuồng hai tay cũng bầm dập nhưng lạ là cô không hề thấy đau gì cả...

Ông thầy ra lệnh cho cô rằng:

- "Phải đập gãy tám ván mới được đi ngủ"

Cô bé đánh vào tám gỗ suốt cả đêm mà nó cũng không gãy, mãi cho đến gần sáng thì nó mới gãy được. Khi ấy ông thầy lại bảo cô bé không được ngủ vì thời gian để ngủ trong đêm đã hết, bây giờ là đến giờ cô phải đi ra suối lấy nước về, cô bé rất là mệt và buồn ngủ, cô chỉ thấy buồn khi hông được cho ngủ vì suốt đêm đã thức để làm cho xong những gì thầy giao...

Ông thầy chỉ cho cô bé uống một ít nước rồi bảo cô lấy thùng đi xách nước chứ không được dùng đòn gánh mà gánh nước, thiệt là quá khó khăn và nặng nề cho cô bé phải xách nước như thế đi bộ trong hơn 6 cây số đường dài. Nước xách về được chứa vào trong một cái hồ nhỏ dùng cho mọi người sử dụng.

Khi đem nước về thì đến giờ ăn, ông thầy cho cô bé một ít thức ăn để ăn... cô nói:

- "Sao ít quá vậy Thầy... con có thể có thêm một ít nữa không? "

Ông Thầy bảo:

"Không, chỉ có như vậy thôi và ngày mai cũng chỉ chừng ấy mà thôi".

Ông thầy nhắc lại lời cảnh báo rằng:

- "Tao đã bảo mày không được nói tại sao và hỏi bất kỳ một điều gì, nhớ chưa? "

Sau bữa ăn đó xong thì ông thầy bảo cô bé:

- "Bây giờ thì đi ngủ đi"

Sau khi thức dậy thì cô, cùng các bạn của cô lại làm những công việc như thế hằng ngày của mình.

Không nhịn được lâu, cô bé lại hỏi Thầy:

- "Thầy! con có câu muốn hỏi..."

Ông Thầy nói:

- "Câu hỏi đó quan trọng lắm sao? Tụi bây sẽ trở thành Samurai sau này, nhưng bây giờ chưa phải là lúc đặt câu hỏi với ta... đến một lúc nào đó ta sẽ trả lời những thắc mắc đó của các người"

Mỗi lần bị từ chối những câu hỏi, thì lòng cô bé lại nhớ đến lời của Mẹ cô bảo là không có thời gian để trả lời... và giờ đây thì cô cũng nghĩ thế với thầy giáo mình!

Qua hôm sau bọn học trò cảm thấy tức giận với ông thầy dạy Samurai.

Tất cả học trò dường như bắt đầu cảm thấy thất vọng về ông thầy dạy Samurai, vì những hà khắc và những luyện tập quá khắc khổ, đồng thời ông chẳng cho học trò đưa nào cây gươm hay một vũ khí gì cả... chúng bị luyện tập thật là khổ sở như là đang bị hành xác của những người đi đày khổ sai...

Một đứa trong bọn chúng nói:

- "Tao cảm thấy chán nơi đây quá rồi, tao không muốn trở thành Samurai gì nữa cả, tao muốn rời khỏi đây cho khỏe cho rồi".

Cô bé liền lên tiếng:

- "Sao mày nói giống như tao lúc tao mới 4 tuổi ở trong trại mồ côi vậy... giờ thì tao chẳng biết mình phải bỏ nơi đây đi đâu nữa, chẳng lẽ giờ tao lại quay về với cha mẹ đã chết hay sao? tao đâu còn nơi nào để đi nữa đâu? "

Cô chợt nghĩ Cô sẽ chết khi trốn khỏi nơi này, ông thầy đã nói thế khi cô bước chân vào đây.

Bọn nó chán nản và tỏ ý bỏ ông Thầy mà đi... đám bạn nói với cô bé như thế... và rủ cô cùng đi với chúng... nhưng cô không đi với chúng.

Thế là tất cả bỏ đi hết chỉ còn lại một mình cô bé ở lại với ông thầy.

Cô bé chẳng biết gì về lai lịch thật sự của ông thầy Samurai của mình, nếu cô biết ra chân tướng thật sự thì chắc sẽ không vào học samurai với ông thầy ngay từ buổi đầu tiên, chắc cô sẽ giết chết ông ta ngay tức khắc.

Cô hoàn toàn ngây thơ tin tưởng tuyệt đối vào thầy... kể cả khi có người nói cho cô biết thầy chính là người đã giết hại cha mẹ của cô mà cô vẫn ngây thơ một mực không tin đó là sự thật. Nhưng chính ông thầy lại biết mình đang dạy cho một người thế nào.

Cô nào biết rằng chính sự lựa chọn của ông thầy mà cha mẹ cô phải ra đi trong nghiệt ngã và gia đình cô phải tan nát một cách đau đớn như thế!

Thật là tàn độc trong tàn độc! Quả là một kẻ quá độc.

Sáng ra ông thầy hỏi:

- "Tất cả học trò đâu rồi?"

Cô bé đáp:

- "Họ đã đi hết vào tối qua thưa thầy"

Ông lại hỏi:

- "Tại sao họ bỏ đi? "

Cô bé trả lời:

- "Vì họ nói: Thầy là một ông thầy xấu, thưa thầy".

Ông thầy nói:

- "Ta cũng không trách bọn chúng, vì bọn chúng chẳng hiểu được, muốn trở thành một Samurai thì phải luyện tập khó khăn như thế nào đâu... thôi hãy mặc kệ bọn chúng đi... Ta nghĩ giờ chỉ còn lại mình người với ta mà thôi. Giờ ta sẽ dạy tiếp cho người..."

- **Samurai rèn luyện như thép thế đó ...**

Ông dùng mười miếng gỗ cứng cao bằng người thật để xung quanh cô bé và nói hãy tưởng tượng đây là mười người đang vây đánh người,

hãy dùng sức đánh gãy chúng đi. Cô bé chột nghĩ trong đầu, lần trước chỉ có một miếng gỗ thôi mà cô đã đánh suốt cả đêm cũng chưa gãy nổi, mà bây giờ tới mười miếng như vậy thì làm sao mà đánh cho gãy hết đây... Cô buộc miệng nói với thầy:

- "Làm sao con có thể làm gãy hết chừng này miếng gỗ hờ thầy...?"

Ông thầy lạnh bảo:

- "Hãy dùng một tay và một chân cho năm miếng và năm miếng còn lại thì dùng một tay và một chân kia. Làm đi, không có nói gì hết".

Nhìn những tấm gỗ vô hồn đứng đó cô bỗng thấy rất mệt mỏi, nên đã xin thầy:

- "Thầy! con mệt quá, có thể cho con đi ngủ một tí không? "

Ông Thầy quát lớn:

- "Không có mệt mỏi gì cả, hãy làm đi..."

Cô bé trong lòng rất là giận thầy, nhưng cô vẫn phải làm theo ý của thầy...

Cô dùng một tay và một chân đâm và đá vào những tấm gỗ... cô cứ đâm và cứ đá như thế như một người máy, tay và chân cô bật cả máu, nhưng cô vẫn nghiêng răng đâm đá... Lúc đầu còn thấy đau và nhức nhưng rồi lâu dần chúng chẳng còn cảm giác gì cả, tay và chân cứ đâm và đá như ngoài sự điều khiển của lý trí... nó như là tay chân của ai đó chứ chẳng còn phải là tay chân của cô nữa... Cô cứ đâm đá liên tục như thế ròng rã từ đêm hôm trước cho đến nửa ngày của sáng hôm sau thì mới làm gãy được tất cả mười miếng gỗ đó.

Cô bé phần thì đói phần thì mệt, người cô dường như muốn lủi đi vì đói... Ông thầy cho cô ăn và cô xin được thêm một phần ăn nữa... vì mọi người đã bỏ đi hết nên thức ăn còn lại cho hai thầy trò rất nhiều... Ông thầy nói vậy và cho cô được ăn thêm một phần nữa...

Rồi ông bảo:

- "Hãy đi lấy nước và ngâm mình tắm đi, hôm nay như thế là đủ rồi".

Cô bé sau khi dùng nước lạnh để chùi rửa đi những vết máu trên cơ thể xong thì nằm vật ngay xuống sàn nhà thiếp đi vì mệt... Ông thầy đi

vào phòng mình, nhưng dường như không để ý gì đến cô bé đang nằm ở phòng bên cạnh đó. Ông ta nói một mình...

- "Tất cả như ta đã tính, con bé nghe theo những gì ta bảo, tất cả học trò đã bỏ đi đúng như ý ta muốn, con bé đã rơi vào chiếc bẫy của ta rồi, giờ đây ta có thể sử dụng nó như một thứ vũ khí lợi hại nhất của mình".

Cô bé đang trong nửa tỉnh nửa mê... chỉ nghe loáng thoáng chữ được chữ mất, cái gì là... "tất cả bọn nó đã bỏ đi đúng như ý ta muốn, ..." rồi cái gì là... "vũ khí lợi hại nhất".

Cô như tỉnh người ra khi nghe được những lời như thế từ miệng ông thầy... cô nghĩ trong đầu:

- "Tại sao Thầy lại phải làm cho tất cả học trò bỏ đi... mà Thầy không giết..." còn cô thì thầy lại bắt phải thể độc nếu mà bỏ đi thì thầy sẽ giết cô ngay tức khắc... một câu hỏi:

- "Tại sao như thế? " cứ đè nặng trong lòng cô suốt cả đêm...

Qua ngày hôm sau ông thầy mang về một cái rổ lớn chứa đầy những khúc tre dài cỡ độ một cánh tay của cô bé mà ông ta nói rằng:

- "Đây! Giờ chúng ta luyện tập với vũ khí. Khi nhìn những khúc tre cô bé cầm bằm trong miệng rằng:

- "Đừng có hỏi, đừng có hỏi, đừng có hỏi...."

Ông thầy hỏi cô:

- "Cái gì thế" Cô trả lời ngay rằng:

"Không có gì thưa thầy". Đây là lần đầu tiên cô nói láo với thầy về suy nghĩ của mình.

Cô bé chẳng hiểu tại sao chỉ có mấy ống tre mà thầy bảo là vũ khí... Chẳng lẽ cái gì mà thầy nói là "vũ khí" tối qua mình nghe là mấy cái thứ này sao?

Ông thầy bảo cô hãy dùng cây tre mà đánh gãy những miếng gỗ hình nộm đi, cô càng khó hiểu hơn, cây tre thì yếu hơn hình nộm gỗ mà làm sao có thể làm gãy được...

Ông thầy bảo cô hãy cầm chắc cây tre và chống thật mạnh xuống đất làm đà để giữ thế rồi dùng chân bay lên không đạp mạnh về phía

miếng gỗ, còn tay thì vẫn giữ chặt lấy thanh tre để làm đà mà đập hai chân vào miếng gỗ (đây là thế đá bay trên không của Lý Tiểu Long đây! hihi) quả thật là hay chỉ cần một cái đá song phi với gậy tre thì miếng gỗ kêu lên một tiếng "rắc", gãy đôi ngay tức khắc...

Ông thầy liền khen cô bé:

- "Hay lắm đó học trò" người đã biết dùng vũ khí.

Cô bé liền cãi lại:

- "Đây mà là vũ khí ư, là tre đó thầy, chỉ là gậy tre thôi mà".

Ông thầy liền cầm cái ống tre trong tay nhìn nó và nói với cô bé:

- "Nó cũng như là một thứ vũ khí, không có nó thì với tay không thì người phải mất đến bao lâu và làm đến như thế nào mới đánh bể miếng gỗ này đây? ... Vậy nó không phải là vũ khí thì là cái gì cho người dùng hở?"

Ông thầy nói tiếp...

- "Điều quan trọng không phải là dùng vũ khí gì mà cái quan trọng là làm sao để giết kẻ thù... suy nghĩ ra cách giết chứ không phải suy nghĩ phải giết bằng vũ khí gì? Mặc cho đối thủ của mình có được trang bị bằng cái gì đi nữa thì cũng không quan trọng, chỉ tìm ra cách làm sao để giết và giết trong mọi hoàn cảnh với mọi thứ mà mình có thể dùng đều có thể là vũ khí.. có hiểu chưa? " Cô bé ngồi trầm ngâm trước những lời dạy bảo của thầy.

Cô bé được tập luyện bằng nhiều thế đánh rất là hiểm hóc ròng rã trong suốt một năm trời như thế. Và cứ như thế cô được luyện một cách thuần thục hằng ngày, nó trở thành như một phản xạ có điều kiện trong đời sống hằng ngày của cô luôn...

Rồi có một ngày cô nói với thầy rằng:

- "Thầy! con có câu hỏi muốn hỏi thầy"

Hơn một năm trôi đi ông thầy chưa bao giờ trả lời bất kỳ một câu hỏi nào của cô bé cả... giờ đây ông nói:

- "Được ta sẽ trả lời, nhưng chỉ một và duy nhất một câu thôi đó".

Cô nghĩ đây là cơ hội duy nhất của mình, nên phải suy nghĩ cho thật kỹ và phải là một câu thật khó, nhưng cô chẳng nghĩ ra được câu gì cả...

Cô bỗng đứng buộc miệng hỏi:

- "Con đã sẵn sàng chưa? "

Thật đúng là một câu hỏi thật ngớ ngẩn... bao nhiêu sự thắc mắc trong lòng thế mà đến lúc này đầu cô như mù đi chẳng biết phải hỏi câu gì hay ho hơn thế nữa... Quả thật là quá tồi!

Ông thầy gật đầu nói:

- "Người đã sẵn sàng"

Rồi ông thầy đưa ra cho cô bé một cây kiếm, cô nhìn thanh kiếm và nói:

- "Cái này yếu lắm" và cô phóng thử nó vào bức tường gần đó, thanh kiếm gãy làm đôi ngay tức khắc... Cô nói:

- "Đồ giả! Đây là đồ giả..."

Ông thầy bảo:

- "Giỏi lắm! nó đúng là đồ giả. Ta không có thứ vũ khí nào cho người cả, người phải tự tìm lấy vũ khí cho mình"

Cô bé rất là bức tức, cô giận dữ gằn từng lời nói:

- "Con học với Thầy hơn cả năm rồi mà Thầy chẳng cho con một thứ vũ khí gì cả, như vậy là sao? "

Ông thầy liền nói: "Đừng có mà lên giọng với ta sớm như thế"

Và cô tiếp tục học ở đó thêm một năm nữa thì thầy giáo bệnh.

Khi nhìn thấy ông ta như thế thì cô rất buồn, cô nói con không có gì cả để giúp thầy: thuốc men, tiền bạc, cơm gạo, con chẳng có gì hết...

Ông nói như một người đầy nhân ái hiền hòa:

"Thế giới này con người rất tàn ác, họ đã giết chết cha mẹ con và giết hại không biết bao nhiêu súc vật để phục vụ cho nhu cầu sống của họ... Con người luôn tàn ác với chính đồng loại của mình và với những loài thấp bé hơn mình... Hãy thay ta mà làm cân bằng lại thế giới này đi".

Thật là một ác ma đến chết vẫn còn dối gạt không buông tha, vẫn còn nuôi dã tâm biến kẻ khác thành một thứ công cụ nhằm phục vụ cho lợi ích và tham vọng làm một "Đại ma đầu giáo chủ" thống lĩnh toàn bộ quyền lực các môn phái võ học của Nhật lúc bấy giờ.

Nhưng cô học trò thật ngây thơ chẳng hề biết dã tâm của thầy mình như thế. Ông Thầy chỉ muốn dùng cô như một thứ vũ khí để giết người nhằm củng cố quyền lực của mình và sau đó là làm bá chủ hoàn toàn. Một khi ông đã lên nắm được quyền lực thì lúc đó ông sẽ giết chết cô, vì một khi cô không còn giá trị lợi dụng nữa thì cô sẽ trở thành một mối họa nguy hiểm nhất đối với ông!

Cô nói ngây thơ nói:

- "Con rất biết ơn Thầy, vì thầy đã chỉ dạy cho con rất nhiều thứ một cách khổ cực... con không có gì đền đáp lại cả"

Tuy rằng ông Thầy không có tốt với cô nhưng cô bé bao giờ cũng một lòng biết ơn ông đã dạy dỗ cô. Đó cũng là một tính cách của người Á Đông là "Tôn Sư Trọng Đạo" ngày xưa.

Sau khi ông Thầy qua đời cô bé quay về ngôi nhà của mình tìm lấy cây kiếm của cha cô ngày xưa, lúc sinh thời cha của cô bé là một võ sĩ Đạo Karate rất giỏi, đồng thời ông lại có một đứa con quá đầy đủ thể chất cho việc nối nghiệp ông sau này...

Chuyện sẽ như thế nào nếu cô bé được đào luyện dưới tay của cha mình? ...

Chính những điều đó đã làm cho ông phải chết...?

Thật đáng tiếc cho cô bé đã không thừa hưởng được những gì từ người cha của mình...!

Cô tìm những chiếc váy của mẹ cô ngày xưa để mặc, cô chọn cho mình một chiếc váy đẹp nhất của mẹ và mặc vào, rồi cô dùng cái dây đai to bản, buộc ngang eo và cô luôn dắt theo bên mình cây kiếm của cha cô.

Xúng xính trong chiếc váy dài của mẹ làm cho sự di chuyển của cô không được thoải mái và nhẹ nhàng cho lắm... nhưng cô vẫn mặc nó.

Cô tìm đến ngôi mộ của cha và mẹ để thăm hai người, trước khi mà cô quyết định rời bỏ căn nhà chứa đầy yêu thương và những kỷ niệm quá đau buồn của cha mẹ để bắt đầu một đời sống phiêu bạt giang hồ của Samurai!

Lúc này cô bé đã trở thành một thiếu nữ ở độ tuổi trăng tròn.

Cô có một mái tóc gọn sóng dày và dài gần chấm gót chân... từ lúc nhỏ đến giờ cô chưa một lần cắt tóc của mình... cô dùng một sợi dây vải thường buộc chặt mái tóc về phía sau một cách đơn giản và thả dài đuôi tóc.

Ông Thầy không cho cô cắt tóc, ông nói mái tóc dài cũng có thể làm một vũ khí rất lợi hại. Cô được huấn luyện xách nước bằng cách ngậm chặt cái dây thùng xách nước vào miệng để xách là một cách tập cho những cơ ở cổ có một sức mạnh không thua gì cơ bắp tay cả, khi đó mái tóc dài sẽ được sử dụng như một chiếc dây, dưới sự điều khiển của chiếc cổ mạnh mẽ, bằng những động tác lắc đầu tới lui mái tóc sẽ có tác dụng như một sợi dây thòng lọng được quăng ra và quấn chặt vào cổ đối phương rồi siết chặt cho đến chết mới thôi... Không ai biết được người chết vì lý do gì cả... vì trên thân xác không để lại một vật thể gì... Đúng là mái tóc chết người!

Cô không quan tâm nhiều đến việc chăm sóc đến dung mạo của mình, mặc dù giờ đây cô đã là một thiếu nữ. Và hình như cô không hề biết mình có một gương mặt đẹp như thiên thần mà hành động thì như một ác quỷ.

Cô bắt đầu cuộc sống tự lập một mình hành tẩu giang hồ sau khi Thầy cô qua đời. Cô trở thành bậc nhất Samurai vào thời ấy, lúc đó cô chỉ mới khoảng 16 hay 17 tuổi.

Cô như một "đại ma đầu" khét tiếng với cái biệt danh "Shadow Killer", giết người không chớp mắt, cô giết người nhanh như chớp, người ta chỉ cần thoáng thấy chiếc bóng cô vụt lướt qua là đã thấy cái chết đến với mình... mà chưa kịp hiểu tại sao... chỉ cần vài giây thôi là cô đã giết chết đối thủ. Để giết một người thì chậm nhất là khoảng 52 giây còn nhanh nhất là 49 giây là tiêu đời với cô ngay. Cô làm cho mọi người dân phải sống trong nỗi sợ hãi kinh hoàng, vì không biết lúc nào mình sẽ bị giết và chết vì lý do gì?

Cô chạy rất nhanh và có một sức khỏe kỳ lạ.

* Cô cũng là người đầu tiên sáng lập ra môn phái Ninja.

Cô tập hợp những trẻ em mồ côi cha mẹ như cô vậy và dạy lại võ cho chúng, môn võ đó có tên gọi là Ninja.

Đây là những biến tấu của Samurai khi được qua tay một người con gái, nó được cải biến để cho phù hợp với sức khỏe và tầm vóc của nữ như cô hơn trong những thế đánh của Samurai là chậm và thế tấn trong đường chém không được nhanh nhạy cho lắm, khi đi qua cách đánh của cô nó được tái tạo lại bằng một sự uyển chuyển nhẹ nhàng khi dùng thế tấn công, thế đánh giống samurai nhưng nó mạnh và nhanh lẹ hơn samurai, đồng thời trang bị nhẹ nhàng gọn gàng hơn, vũ khí cũng không dài và to như của Samurai, thường là gọn nhỏ những loại dao găm ngắn nhỏ và những ngôi sao dùng để phóng... Vũ khí là những vật càng nhỏ càng tốt nhưng rất là sắc bén... đánh nhanh và rút nhanh đó là đặc điểm của Ninja... Những loại vũ khí này là do cô sáng chế ra.

Vì cô luôn sống trong sự săn đuổi và lòng sực bất bớ nên Ninja có đặc điểm là lúc ẩn lúc hiện và được trang phục đen bịt mặt để dễ lẫn trốn và khó phát hiện trong bóng tối... một số học sinh đi theo môn phái này của cô hầu như đi vào sự biệt tâm tích hành tung bất định. Đa phần họ là những em bé mồ côi từ cô vô thân không gia đình không người thân thích như cô cả... nên vấn đề biến mất của họ không ai bận tâm tìm kiếm...!

Cuộc sống của cô rất là cô đơn... Cô giết người nhưng lại không bao giờ giết một con thú nào... cô chơi với chúng tâm sự với chúng và chia sẻ thức ăn cùng chúng như những người bạn thân thiết nhất của mình...

Cô nghĩ rằng thú vật không có tay để làm hại cô, chỉ có con người mới giết cô và ngăn cản cô trả thù mà thôi!

Sau một thời gian giết không biết bao nhiêu người chỉ vì cái lý do trả thù cho cha mẹ, cô vẫn không thể nào biết đích xác ai đã giết cha mẹ mình. Những người đã chết thật là vô tội chỉ vì họ như những vật cản trên đường đi trả thù của cô mà bị cô giết không thương tiếc... Cô nào hay biết kẻ thù đích thực của cô thì đã chết từ lâu, chỉ còn lại mục tiêu thù hận của hấn để lại trong tâm cô, dẫn dắt cô đi vào con đường tội lỗi, và sau này biến cô thành tội đồ thiên cổ!

Cuối cùng cô bèn nghĩ ra một kế sách hăm dọa và thách thức Nhà Vua lúc bấy giờ... Đó là đánh đường liễu "thắng ăn cả, ngã thì không còn đường về..."

Cô gửi cho Nhà Vua một tối hậu thư thách thức Vua là phải tìm cho ra kẻ đã giết hại cha mẹ của cô, nếu không thì Công Chúa khó giữ toàn mạng sống.

Khi nhận được bức thư đầy vẻ khiêu khích ngông cuồng như vậy thì nhà Vua cười lớn... Ông ta cứ nghĩ rằng đây chắc là một kẻ điên cuồng mới nói thế... nên không thèm bận tâm cho lắm, và đã ra lệnh tầm nã bắt cho được kẻ đã gửi bức thư nặc danh phạm thượng như thế... Khi nhận được những bản truy nã khắp mọi nơi cô chẳng chút nao lòng mà còn tiếp tục gửi thư thách thức hơn, cô cho nhà Vua biết rằng cô đang ở ngay trong thành của ông và ông hãy ráng tìm cho ra cô trước khi mà cô ra tay với cô Công Chúa của ông!

Khi nhận được những dòng tin như vậy Nhà Vua chỉ nghĩ là cô hăm dọa chơi thôi chứ làm sao mà có thể vào trong thành của ông khi hàng trăm quân lính đang bảo vệ một cách cẩn cẩn như thế... và Công Chúa cũng không hề tỏ vẻ lo lắng gì cho sự an nguy của mình trong tòa lâu đài kiên cố và tráng lệ đầy kẻ hầu người hạ như vậy...

Cô không thấy thỉnh nguyện của mình được chấp nhận thì đã ra tay giết chết Công Chúa... mà nhà Vua không mảy may hay biết, đến khi sáng ra vào phòng con thì mới hồi ôi, cơ sự đã quá muộn màng...! Ông như điên tiết lên vì đau xót trước cái chết của đứa con chỉ vì sự khinh địch, coi thường của Ông mà đứa con gái yêu thương phải chết tức tưởi như thế... và ra lệnh khẩn cùng với một số tiền thật khổng lồ cho kẻ nào bắt được "Shadow Killer" dù sống hay chết.....

Có những giây phút khi nhìn người ta chết dưới tay mình lòng cô cũng tự hỏi mình làm đúng hay sai? tại sao mình lại hủy diệt họ? Nhưng tiếng nói ấy hình như quá yếu ớt và mơ hồ trong cô, những cuộc chém giết hằng ngày làm cô như lúc nào cũng bị cuốn vào vòng xoáy của nó không thể nào dứt ra được, hình ảnh người Thầy Samurai và những lời của ông như có một ma lực quá mạnh trong cô...

Cô nghĩ chắc ông sẽ không thất vọng vì những gì được ông tôi luyện nay đã được hoàn chỉnh một cách hoàn hảo nhất.

Quả là một sự đầu độc và dạy bảo sai lầm thật đáng tiếc như thế!

Nhưng từ trong sâu thẳm bản chất con người cô vốn không phải thế... nên bằng cách này hay cách khác thì cũng có một ngõ cho lòng thương yêu tuôn trào và nó đã không hề giết bất cứ con thú nào trong đời sống của mình và đã cru mang không ít trẻ em mồ côi như cô trên bước đường hành tẩu giang hồ của mình. Rút kinh nghiệm từ người Thầy lạnh lùng khắc nghiệt của mình, cô đã không đối xử với học trò mình khát khe như thế... Những trò châm kim trên người không được cô truyền lại cho bất cứ người nào vì cô nghĩ nó quá đau đớn cho thân xác... nhưng có lẽ đó là một thứ tôi luyện tốt cho thân thể, mà cô không được biết cho rõ lắm.

Lời bàn mấy chục ngàn năm sau:

Sự thù hận quả rất là tai hại và bắt ta phải trả một giá rất đắt!

Giờ đây chúng ta mới biết lòng yêu thương trong thù hận không thể nào làm cho tinh thần mình thư thái trước cuộc đời và trước cái chết. Cần phải bỏ hết những oán giận, hết ý nghĩ chua chát đối với bất cứ ai. Cách để quên đi kẻ thù là ta để hết sức lực, trí não phụng sự một chính nghĩa (tu tập) cao cả hơn bản thân mình. Lúc đó, những hành động của người khác để hại ta sẽ chẳng làm gì được ta vì ta đã bỏ ngoài tâm mình những điều không trực tiếp liên quan đến chuyện chính đáng (là sự tu tập) mà ta đang phụng sự!

Tibu: Cái điểm chính trong loạt chuyện này của Bé Hạt Tiêu nói lên cái tình trạng nguy hại giữa cái thiện và ác:

Mình làm ác là bị hại cú liên tiếp: Kiếp này hết thời và kiếp kế cô đơn và xui xẻo. Mình làm thiện thì cũng bị hại cú: Kiếp này nhen nhúm thời cơ và kiếp sau sáng sủa!

Mình làm xen kẽ: Kiếp Buuu... Đaaa thì quá thiện và kiếp liền sau đó là đang làm con của quan thì bỗng chốc thành ăn mày, không cha, không mẹ, đầu đường xó chợ, sát nhân và nhanh như chớp xuống Địa Ngục.

Suy cho cùng, bọn mình cũng cùng tình trạng ba chìm bảy nổi này!
Nên mới lang thang cho tới hôm nay.

Ngắn gọn mình chưa ra khỏi cái vòng luân hồi đâu.

Nhân viên tra khảo sẽ xuất hiện và tiếp tục làm nhiệm vụ là lôi kéo mình vào lại vòng ác nghiệp, qua những hoàn cảnh chứa đầy sân hận. Y như là từ Buuuu Đaaaa ---> xuống trần gian ---> cha mẹ chết tức tức ---> sát nhân...

Chuyện có thể xảy ra cho mọi người!

Kết luận:

Tùy hoàn cảnh mà đối phó: Hở ra là tu hành chụp giật liền. Không nên cho ác nghiệp chiếm thượng phong.

Đôi đế lắm thì nên như con cáo: Khi nó bị nhốt cho tới chết thì khi nó chết, nó cứ quay đầu về núi. Cáo thì kiên cường như vậy còn tu sĩ thì cũng tự hứa với mình là: Tối thiểu thiện pháp là ông thầy trước cái đã! Và khi chết thì cũng quay đầu về núi Thiện Pháp.

TLT: Chú ui!

Con đọc những phần này (những chuyện tiền kiếp) thiệt tình con cũng không hiểu ngay từ những ngày đầu đọc các bài trong tập tin.

1/Khi mình tạo một cái nghiệp thì mình trả xong rồi thì... thui, chứ tại sao mình phải trả hoài vậy Chú?

VD: Cô Vân lúc nào (kiếp nào) cũng mất sớm nếu gặp... Chú

2/Tại sao kiếp trước mình làm thiện, mà kiếp sau mình lại.... làm ác – mình có thói quen thiện mà sao nó không... xi nhê sao Chú?

VD như là Kiếp trước là Ông Thầy chùa Đậu thì kiếp sau lại là Ông Quan keo kiệt, ăn chơi..

3/Tại sao sao kiếp trước mình làm thiện, mà kiếp sau mình lại.... bị khổ - như Cô bé này

Cô bé kiếp trước đã tu "cao cấp" rồi, cô có thể chọn lựa nơi đầu thai cho mình mà sao cô vẫn bị "dính chấu" là vẫn bị khổ (không Cha,

không Mẹ..). Cô không nhìn thấy được nghiệp quả của Cha Mẹ mà cô vào đầu thai sao Chú?

4/ Cô bé kiếp trước đã tu "cao cấp" rồi, sao mà cô bé vẫn làm ác vậy Chú. Kiếp làm thiện không phải là "kiếp vô minh cuối cùng" sao, mà cô bé cứ làm ác (vô minh) mà Cô không biết?

5/Hay là tại vì ở kiếp nào đó mình không có "Người Chỉ Đường" nhắc nhở, nên mình vẫn... thua vì 500 năm 1 lần mới... xuất hiện người đó, nên mình vẫn... quên dù mình đã tu các kiếp trước rồi?

Tibu: Chỗ này có bàn về những câu trên:

<http://www.budsas.org/uni/u-dp&pp/dp&pp20.htm>

(Xem cuốn **Đức Phật và Phật Pháp**

– **Chương 20:** Sự báo ứng của nghiệp

– Tác giả **Naranda** – **Phạm Kim Khánh** dịch)

TLT: Con không hiểu câu này của Chú, Chú ui! → *“Tối thiểu thiện pháp là ông thầy trước cái đã. Và khi chết thì cũng quay đầu về núi Thiện Pháp.”*

Chú chỉ tui con cụ thể là làm gì với Ông Thầy và lúc chết ạ?

Tibu: Với ông thầy: thì chỉ còn cách là dợt theo cách của ông đó.

Tức là nhập Chánh Định trên một đề mục chọn sẵn.

Lúc chết thì tránh bị bê đũa (bị ác nghiệp chi phối) !

Tức là khi sống là dợt ghê gớm lắm và khi chết thì có cái đề mà tự nhủ với cái tâm là:

Tui đã làm được thiện nghiệp này (là đề mục đã hiện ra)... , thay vì ác nghiệp kia. Và dĩ nhiên ngon lành hơn thì:

Và tui thấy rằng, từ khi tui tu hành cho tới nay, tui chưa có hại ai hết, vì tui bận làm cho đề mục nó hiện ra...

Với cái tư tưởng đó thì sẽ đi lên theo kiểu:

Lết cái linh hồn này đến cái phòng cấp cứu để rồi Nhị nó đưa mình vào chuyên khoa chữa trị cái bệnh Vô Minh. Thay vì bắt Nhị phải rượt theo chặn bắt, chụp cổ và bỏ vào hoa sen quăng lên Tây Phương Tịnh Độ! Thì quê độ lắm đó nghe.

Chương 64: Những trạng thái tâm

« on: October 23,2011,10: 16: 40 AM »

Bé Hạt Tiêu: Love...

Is it a story?

To think of it is our life a story?

To come to the end of a chapter and

Having to be torn by what happened of the love we once knew.

In all of our lives we hope or pray for love. Sometimes we are lucky to have love with us.

Love...

Is that when someone and someone meet for the 1st time and fall for it?

No

It is a life long way of showing you care and will always be there

A life long love words that will stay with you forever

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Yêu

Đó phải chăng là một câu chuyện?

Đi đến chương cuối cùng để rồi mà

phải tan nát cõi lòng vì một tình yêu ta từng quen thuộc.

Trong tất cả các kiếp sống ta cầu nguyện được yêu. Đôi khi ta may mắn khi có được tình yêu bên mình.

Tình yêu...

Có phải đó là cảm giác khi một người và một người khác gặp nhau rồi phải lòng nhau?

Không!

Đó là dành cả một cuộc đời để chứng minh là mình quan tâm và sẽ luôn có mặt khi người kia cần mình

Một chữ yêu dài cả một đời và sẽ luôn ở bên bạn.

Bé Hạt Tiêu: Hate

What is hate?

Is it something we fear?

Do we hide all our fear away to keep people from knowing?

If this is the case for you...

Hate is the action of the story it brings the story of our life together

We all have hate

Me and you

It is not that hard to believe.

The world has something or someone it hate even somewhere out there

Something or someone hates you

But there is always someone who is there for you and will stick by your side forever

that is life

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Ghét

Ghét là thế nào?

Phải chăng nó là thứ làm cho ta khiếp sợ?

Có phải ta đang cố chôn dấu nỗi sợ của mình và không cho ai hay biết?

Nếu câu chuyện của bạn tương tự như vậy...

"Ghét" chỉ là một phần của câu chuyện. Nó hoàn chỉnh câu chuyện cuộc đời ta.

Trong chúng ta luôn tồn tại một sự căm thù.

Tôi và bạn

Thật sự không khó tin đến vậy đâu

Chính vũ trụ này, nó cũng căm ghét một ai đó hoặc một thứ gì đó ngoài kia kia.

Một người hay một thứ gì đó ghét bạn

Nhưng luôn luôn có một người sẽ luôn hết lòng vì bạn và mãi mãi ở bên bạn.

Cuộc đời là vậy đó.

Bé Hạt Tiêu: If you ask me

Bht would you go to heaven or hell

I would say hell

To save to people of the underworld who didn't do anything wrong then and only then will I go to heaven

Rắc Con: (dịch sang tiếng Việt)

Nếu ai hỏi con "BHT em sẽ lên thiên đàng hay xuống Địa Ngục".

Con sẽ nói "Địa Ngục"

Để cứu những người không làm gì sai trái mà mắc họa. Khi và chỉ khi nào xong rồi, thì con mới lên thiên đàng.

Chua thêm: (Chú Tibu giải thích là với những nười tiếc trước khi chết, cho nên họ đi vào Địa Ngục với tâm thức đó)

Bé Hạt Tiêu: Worry

What is Worry?

What is the doubts that worry us?

Do we fear them or do we hate them?

Worry is a sign of fearfulness in the world, or even

Out of this world

We fear the of an end to something we treasure

For example life, money, family, or something very beloved

Do we really need worry?

Would life be better off without?

Question you ask me but why do you them

When you worry yourself

Everyone has a worry a thought of leaving and not be able to find

Or see it again

That is what karma want from you a worry that drag that is the problem in the story of your life worry is the scar that you never want to see in life the scar that could happen at any time

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Lo Lắng

Lo lắng là cái chi chi?

Cái gì là sự ngờ vực khiến cho ta phải phiền muộn?

Lo nghĩ là dấu hiệu của sự sợ hãi trong thế giới này. Hay thậm chí, Vượt ra cả thế giới này

Chúng ta sợ mất đi thứ mà ta trân trọng

Như là mạng sống, tiền của, gia đình, hay thứ ta yêu quý

"Chúng ta có cần phải lo như vậy không? "

"Phải chăng cuộc đời sẽ tốt đẹp hơn rất nhiều nếu ta không lo nghĩ?"

Bạn hỏi tôi như thế, nhưng tại sao bạn lại làm vậy?

Khi chính bạn lại quá đổi lo phiền

Ai cũng có một nỗi lo. Một ý nghĩ về sự chia ly và không thể gặp lại hay tìm lại nhau.

Đó là cái mà Ác Nghiệp muốn bạn bị lôi vào. Một nỗi phiền muộn kéo dài. Đó chính là vấn đề trong câu chuyện của cuộc đời.

Lo lắng là một vết sẹo mà bạn không muốn thấy trong đời. Một vết sẹo có thể xuất hiện bất cứ khi nào.

Bé Hạt Tiêu: Loneliness

What is loneliness?

Can it only be felt by the people that are alone?

Does it create a hole in your heart?

Loneliness is a mixture of sadness and anger, it make a feeling that sinks you deep into sadness.

This is a feeling that is a loss of love. That no one is there.

A feeling of hate and hard to see postive in something.

Loneliness is a kind of stress.

Loneliness can be felt by anyone, a married couple, a family, and friends.

People can be very lonely sometimes.

The person around them don't see their lonliness.

Sometimes they don't see it themselves.

It is like a curse over all.

Loneliness can also cause karma block.

Loneliness a sad way to live.

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Cô đơn

Cô đơn là gì?

Phải chăng chỉ có những người đang một mình thì mới thấy cô đơn?

Phải chăng chính nó đào sâu một khoảng trống trong tim ta?

Cô đơn là sự pha trộn của nỗi buồn và giận dữ

Nó tạo ra một cảm giác làm cho ta chìm sâu trong u sầu.

Đó chính là cảm giác mất đi tình thương. Không một ai bên ta cả!

Cảm giác rằng ta căm ghét tất cả và khó có thể tìm thấy sự lạc quan.

Cô đơn là một loại stress.

Ai cũng có thể thấy cô đơn: một cặp vợ chồng, một gia đình, và cả bạn bè ta.

Có đôi khi người ta thấy cô đơn

Những người xung quanh thì lại không thấy được sự cô độc của họ.

Nhiều lúc chính bản thân họ cũng không cảm nhận được sự cô đơn đó.

Nó như một sự nguyên rủa!

Cô đơn cũng làm ta bị Nghiệp che.

Cô đơn - một cách sống thật buồn.

Bé Hạt Tiêu: Happiness

Happiness is a form of joy

It Is what we dream of what we want in life.

Happiness is the opposite of anger.

(It is not the opposite of sadness please read sadness first before this)

Happiness has many forms of itself like anger.

Examples are hope, peace, love

Happiness has no end.

Happiness is a sign of good karma.

Happiness is the hero in the story of life.

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Hạnh Phúc

Hạnh Phúc là một niềm vui

Đó là thứ ta luôn mơ ước, thứ ta luôn mong được có trong đời

Hạnh Phúc là ngược lại với căm giận

(Nó không phải là điều trái ngược của Nỗi buồn, hãy đọc phần Nỗi buồn trước)

Hạnh Phúc có nhiều dạng khác nhau, cũng như là Giận Dữ

Ví dụ như: hy vọng, bình yên, và tình thương

Hạnh Phúc không có kết thúc

Hạnh Phúc là dấu hiệu của Thiện Nghiệp

Hạnh Phúc là anh hùng trong câu chuyện của đời người.

Bé Hạt Tiêu: Sadness

What is sadness?

Well when I ask you that question do you think it is simple?

Do you think sadness is only a form of depression?

Sadness is not a form of depression it is not its own feeling.

It is a form of anger. Sadness breaks the rule of anger but is still a form of anger itself.

Sadness is a feeling towards something or someone

Sadness is what has happened or what will be an anger towards something deep down

A hard feeling that takes you in a black, deep hole of no hope.

The feeling fills through you by build the anger inside you that you hid.

That is what creates sadness.

Sadness is a very deep and emotional feeling and is very complicated

Then what people think it to be

Rất Con: (dịch sang tiếng Việt)

Nỗi buồn

Buồn là gì?

Khi tôi hỏi bạn như vậy, bạn có cho là nó đơn giản không?

Bạn có nghĩ là buồn chính là một dạng suy sụp tinh thần?

U buồn không phải là một kiểu suy sụp tinh thần. Nó không phải là một cảm giác như vậy.

Buồn phiền là một loại sân hận. Nó nằm ngoài những luật lệ của sân hận nhưng lại chính là một kiểu giận hờn.

Buồn bã là một cảm giác về ai đó hay vật gì đó

Buồn chính là cái xảy ra trước hay sau khi ta thấy giận, sâu thẳm trong ta.

Một cảm giác khó chịu, kéo ta chìm xuống một lỗ đen sâu thẳm và vô vọng

Một cảm giác xâm chiếm chính ta, bồi đắp những giận hờn mà ta đang cố che giấu

Chính nó tạo ra u buồn!

Buồn phiền là một cảm giác vừa xúc cảm vừa sâu thẳm, nó rất phức tạp chứ không như nhiều người nghĩ về nó.

Bé Hạt Tiêu: Anger

What is anger?

Is it a form of pain?

Does anger hurt?

When you think of anger the words can go on and on

... There are many forms of anger but they all are

Very very hard to control

Anger is a form of hate combine with another feeling

Anger is another way of hurting other and yourself as well

Sometimes we are angry and we can't even see it

It maybe hard to believe but it is true people get blind by their anger

And don't see it

That is something I call karma block

A lot of people has karma block and people can get it very easily from stress

Anger the villain of the story

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Giận/Sân hận

Giận là gì?

Phải chăng nó là một sự đau khổ?

Giận có làm ta tổn thương?

Khi nói đến Giận thì mình có thể nói liên tu bất tận

Sân hận xuất hiện dưới nhiều hình thức

Nhưng chúng đều rất khó khống chế

Sân hận là một kiểu Ghét kết hợp với nhiều cảm giác khác

Sân hận là một cách làm tổn thương người khác - và chính mình

Đôi khi chúng ta nổi giận mà chúng ta không hề hay biết

Nghe thì thật khó tin, nhưng đó là sự thật: cơn giận dữ làm cho ta mù quán

Và không nhận ra nó

Đó là cái mà tôi gọi là Nghiệp che

Rất nhiều người bị Nghiệp che, họ rất dễ bị như vậy khi họ stress
Sân hận chính là kẻ xấu trong câu chuyện cuộc đời

Bé Hạt Tiêu: Jealousy

Jealousy is another form of anger.

It is a mixture from greed and anger.

It is a feeling that everything should belong to you and no one
Should have it but you.

... For example

People say something but no one pays attention

They see someone saying the same thing, but people
Believe that person no you.

That is a case of jealousy. Jealousy is one of the biggest feeling
That you can't stop yourself from doing.

Jealousy can start wars and armies.

It can turn worlds against each other.

Everyone has had jealousy in a life before.

People need to thing this through.

What am I jealous for?

Is it for everyone benefit?

Or will people get hurt?

Think this before you feel bad about something someone has

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Đổ ky

Đổ ky là một hình thức khác của Giận

Nó là một sự pha trộn của Lòng Tham và Sân Hận

Nó là một cảm giác rằng tất cả mọi thứ thuộc về bạn chứ không phải là ai khác có thể có, ngoài bạn ra

Ví dụ như:

Chúng ta có thể nói gì đó mà không ai chú ý đến

Rồi một người khác cũng nói về cái đó

Vậy mà người ta chỉ tin kẻ kia thôi mà không hề đếm xỉa đến ta

Đó chính là Lòng đổ ky. Sự ghen tị là một cảm giác to tát nhất

Mà ta không thể ép bản thân ngừng lại được

Ghen ghét gây nên chiến tranh

Làm cho thế giới quay lưng lại với nhau

Ai cũng từng có một ít đổ ky trong mình

Chúng ta phải suy nghĩ cho kĩ

Tôi đang ghen ghét vì cái gì?

Nó có ích lợi gì cho mọi người không?

Hay là sẽ làm tổn thương người khác?

Hãy nghĩ về điều này khi bạn thấy bức bối vì thứ người ta có còn mình thì lại không

Bé Hạt Tiêu: Confusion

What is confusion?

Confusion is a sort of karma not a feeling

Forgetting everything and having not in your head

Not knowing how what your doing and why.

... Why it is done and why to you have to do it.

Confusion is another kind of karma that effects everyone

At some point

Rắn Con: (dịch sang tiếng Việt)

Rối

Rối loạn là gì?

Rối là một dạng Nghiệp, không phải là một cảm giác

Quên hết mọi thứ và không có suy nghĩ nào trong đầu ta

Không thể biết mình đang làm gì, bằng cách nào, và vì sao

Tại sao nó như vậy và tại sao ta phải làm vậy?

Rối là một kiểu Nghiệp và nó ảnh hưởng tất cả chúng ta

Ở một lúc nào đó

Rắn Con: BHT report!

Now in LA California there is a big black hole.

But that hole is not a hole at all it is a big hole of demons!

Their hole is getting bigger every second. And they will take souls and bring the to hell on Halloween or should I say Hallows Eve.

They go into your mind and if the mind is weak then they take over the body and the soul goes out and it is sucked the soul to hell

Bé Hạt Tiêu thông báo là ngày 31/12 tại LA California có một lỗ đen rất to. Cái lỗ này không đơn giản vì nó là một lỗ đen mà toàn ma quỷ từ dưới Địa Ngục chui lên. Càng ngày nó càng to ra. Vào ngày Halloween mà Bé gọi là Hallows Eve (Đêm Thánh) thì chúng sẽ bắt linh hồn mình đem xuống dưới.

Bé nói là chúng sẽ chui vào người mình và nếu đầu óc mình yếu thì chúng sẽ giành lấy cơ thể mình. Linh hồn mình bị văng ra và sẽ đi xuống luôn. Và chuyện này sẽ xảy ra hàng năm đó ghen.

Sorry bà con RC bạn nên đem tin này vô hơi trễ

Daisy: Ở Việt Nam mình có bị cái này không BHT?

Bé Hạt Tiêu: Nó có thể xảy ra khắp nơi trên Trái Đất này

Daisy: Vậy khi nó giành lấy cơ thể mình và linh hồn bị văng đi thì lúc đó theo Daisy hiểu là thân xác vẫn sống nhưng nó là thuộc về ma quỷ vậy mình đã là con người khác đúng không?

Bé Hạt Tiêu: Đúng như vậy đó cô Daisy!

Khi đó linh hồn sẽ bị hút về phía Địa Ngục và thân xác đã thuộc về ma và quỷ. Lúc đó linh hồn đã không còn thuộc về thể xác nữa, mình coi như là đã chết. Thể xác chỉ còn là một hình nộm, hành động không còn của một con người có tâm tánh người nữa.

Như chúng ta thường hay nghe có những con người hành động thật là kỳ quái khác lạ mà mình hay gọi là "bị quỷ ám".

Và khi đó mình sẽ hành xử hay bị những tai nạn rất là tồi tệ để dẫn thể xác đi vào cõi chết...

Đây là một quy luật mà BHT thấy rất bất bình vì mình không làm gì xấu mà bị "kẻ xấu lừa gạt" hay "chiếm đoạt" đi linh hồn của

mình và đưa xuống Địa Ngục, chỉ vì linh hồn mình yếu ớt, tâm mình không phân biệt nhận dạng được cái gì tốt và cái gì xấu để theo.

Trong thế giới tâm linh cũng giống như cái thế giới hữu hình mà chúng ta đang sống đây vậy đó.

Cũng có cũng những linh hồn thánh thiện và những linh hồn bất hảo thuộc diện ma quỷ chuyên môn hại người làm những chuyện xấu...

Những hiện tượng mà chúng ta thấy như:

- Đụng xe chết người, gây ra những tai nạn thảm khốc... đều có sự tham gia của những con quỷ vào đó cả...

Người bình thường sẽ thấy đó là một tai nạn, nhưng với người có tu tập sẽ nhìn ra được xung quanh tai nạn đó là do mấy con quỷ cố tình nghịch phá con người...

- Trong những lãnh vực mà con người luôn tìm cách hãm hại lẫn nhau để tìm phần thắng và thủ lợi về mình mà bất chấp thủ đoạn thì đều có tư tưởng của "quỷ ám" hiện diện nơi đó cả!

- Ngay cả trong mỗi con người chúng ta cũng luôn luôn hiện hữu cả ma quỷ lẫn Phật thánh...

Chỉ là chúng ta phải biết làm sao để linh hồn theo Phật mà không cho không cho ma quỷ... hay bị nó cưỡng đoạt một cách vô ý thức... vì sự sống quá thờ ơ và vô tâm của chúng ta!

PHẦN VI: TÌNH YÊU, HẠNH PHÚC VÀ NHÂN QUẢ

Bt: Chào quý vị,

Có thắc mắc xin hỏi chú HL và quý vị nếu ai biết:

Do nguyên nhân gì có những cặp nam nữ khởi đầu yêu nhau tha thiết và đi đến hôn nhân hạnh phúc?

HL: Chào Huynh bt.

Theo sách vở thì do... hợp rơ từ lâu rồi (Vô Lượng Kiếp). Do đệ thấy thì: Từ kiếp này sang kiếp khác, những đối tượng có cơ hội yêu nhau tha thiết và đi đến hôn nhân hạnh phúc đều là những người với đầy đủ đức tính tốt. Nổi bật nhất là đức tính tâm (biết mình sai và cố gắng hết mình sửa chữa những thói quen sai lầm đó). Về vấn đề này, họ lại... không sống ở những... biên địa (hiểu theo ý của Đức Phật, biên địa là những nơi có quá nhiều trở ngại). Mà do trau dồi cái đức tính... tâm mà lần hồi họ được vào... nội địa (tức là ở những môi trường với đầy đủ thiện duyên). Do y báo và chánh báo này mà họ lại gặp được nhau: yêu nhau “Tha Thiết” và đi đến hôn nhân hạnh phúc.

Bt: Do nguyên nhân gì có những nam nữ khởi đầu yêu nhau rồi không tiến đến hôn nhân được do:

a. Sự cản trở gia đình

HL: Trong điều kiện này, trừ trường hợp biệt nghiệp, họ còn sống trong... biên địa. Vì đang ở vùng biên địa nên họ hay gặp trở ngại từ nhiều phía. Một trong những biệt nghiệp là... con của họ (ở kiếp nào đó) lần này (trong kiếp này) lại có điều kiện làm... cha mẹ họ. Và dĩ nhiên, khi họ trình bày chuyện hôn nhân của họ cho cha mẹ họ (nhưng thực tế cha mẹ lần này, lại là... con của họ ở một kiếp nào đó) thì việc này lại đánh thức lại một cái ác nghiệp cũ là... hồi xa xưa, chính họ đã ra tay ngăn cản và nhất quyết không cho cái cặp này lấy nhau. Và như vậy, biệt nghiệp này cứ xà quần với nhau... và đây là một tình trạng của cái gọi là: “Thế gian điên đảo mộng tưởng” là ở chỗ này đây.

Một trường hợp nữa là: đứa con lại lấy đúng... kẻ thù của cha mẹ, nên họ làm mọi cách để cản ngăn. Trên đây là những điều mà đệ nghiên cứu về tình yêu và hôn nhân khi còn ở Việt Nam. Tất nhiên nghiệp quả nó đa dạng và phức tạp y như là cái chi tay hay DNA vậy: chỉ có thể trùng hợp đúng y chang với nhau với tỷ lệ là 1 phần tám tỷ.

Bt: b. Sự đổ vỡ của chính họ.

HL: Thông thường là do cái nghiệp sát nó gây ra: Họ phải trả cái nghiệp sát hay hại người trong gia đình! Vì cái nghiệp này đang hoành hành nên thân thể họ hay phát ra những ác xạ làm cho mọi người tự nhiên xa lánh. Rõ ràng nhất là: Tự nhiên họ lại sinh ra một cái mặc cảm gì đó và họ bị ám ảnh bởi nó. Do kẻ hở này mà ác xạ có dịp phát ra rất là mạnh. Và làm cho mọi người xa lánh.

Bt: Có bao nhiêu cách để làm tiêu đi Ác Xạ này? Và cách thức như thế nào?

HL: Chuyên Tàu: Quan Công trong Tam Quốc Chỉ tập trung tư tưởng để đánh cò trong khi vị bác sĩ mổ sống cánh tay của Tướng quân để lấy mũi tên ra.

Chuyên ta: Nguyễn Công Trứ ngồi đan sọt bên đường không nghe được tiếng ồn của toán quân trình sát mở đường cho Vua đi: Một anh lính đã lấy mũi giáo và đâm vào đùi của Ngài, Ngài không hay biết Đau là một ác xạ, vì đau làm cho thân thể và trí óc... khó chịu! Như vậy muốn thoát khỏi ác xạ thì phương tiện là khả năng tập trung tư tưởng phải được huân tập. Trong điều kiện này: Chỉ cần... Cận Định thì ác xạ đã tiêu ma và không có cơ hội phát ra nữa.

Cận định: Tập trung tư tưởng trên một đề mục còn đang di động: Như nước cờ thế mà Quan Công đang cố gắng giải. Như chuyện quốc gia mà Nguyễn Công Trứ đang để hết tâm vào đó!

Về tình trạng của một tu sĩ thì chỉ cần để ý và chú tâm vào hơi thở theo cách sau đây: Nhắm mắt 100%, rồi để ý vào hơi thở ra vào tự nhiên. Cứ mỗi lần hít vào thì hành giả để ý đến và làm cho các cơ bắp thư giãn theo trình tự như sau:

1. Khởi từ các ngón chân:

Hít vào, hướng tâm vào các ngón chân, khi thở ra thì lúc này mới ra lệnh cho các bắp thịt ở vùng này thư giãn ra và đồng thời hành giả có cảm giác nặng nề và ấm.

2. Lên đến cổ chân: Làm lại như trên và nhớ... di chuyển cục hơi ấm từ các ngón chân lên ngay cổ chân. Có vị làm được cả hai bên, có vị lại làm từng bên một.

Chân bị cụt (do tai nạn) thì đến đây lại có người có cảm giác đau ở phần... bị cụt. Để đối trị chỉ dùng châm cứu, hay nhất là tìm ra ông thầy ở Tứ Thiên Hữu Sắc. Ông này sẽ châm vào những biệt huyết, những biệt huyết này (A Thị Huyết) sẽ làm ổn định cái hào quang ở vùng này và sẽ làm cho cơn đau biến mất.

3. Kế tiếp là lên đầu gối, rồi háng rồi hậu môn:

Nhớ chỉ là vùng hậu môn thôi! Chớ không nên thư giãn luôn cái Protaste (tiền liệt tuyến). Vì lỡ làm thì, trong lúc ngủ ngay đêm hôm đó, thì có vị (dân nam nhi) sẽ bị xuất tinh mà không có bị giấc mơ chi phối.

4. Rồi cứ như vậy mà thư giãn lần hồi theo hướng đi lên này mà làm cho hết cả thân thể. Làm như vậy thì ác xạ giảm rất là nhiều. Nhưng chưa tuyệt căn. Phải vào Sơ Thiên thì mới có thể diệt được ác xạ của tình yêu được.

Bt: Trong một chuỗi dài Nhân Quả, một cá nhân nào cũng có quá nhiều Ác Nghiệp (nghiệp sát) cũng như Thiện Nghiệp. Một người sống như thế nào thì tái sinh mới tốt (không bị nghiệp sát hay ác xạ hoành hành).

HL: Tàm (biết mình cũng chỉ là dân cả chốn theo kiểu: lỗi tại tôi, lỗi tại tôi mọi phần. (Hello! Hew Hay) là yếu tố đầu tiên. Nghiệp sát nó “đập” mình dài dài khó thoát nó lắm. Đệ chỉ có kinh nghiệm bản thân và cũng như theo lời của Ngài Thiên Tâm ở Đại Ninh là: Một mạng mà mình cố gắng hết mình để cứu họ thì... đổi được 10 mạng mà mình vô tình giết. Như vậy trong vòng 10 năm giang hồ ăn cơm nhà vát ngà voi cho thiên hạ (chữa bệnh thí) và đến khi đệ gặp Anh Sơn (1991) thì Anh kinh ngạc tuyên bố:

-- Thật là không ngờ! Một người không còn nghiệp sát chi phối!

Bt: Do nguyên nhân gì có những cặp nam nữ tiến đến hôn nhân mà không trải qua thời gian yêu thương.

HL: Có hai trường hợp:

1. Họ đã nhận dạng được nhau và tình yêu chín muồi liền ngay giây phút đầu tiên. Họ thương nhau như... anh em, như mẹ con, như bạn bè tùy theo những tiền kiếp mà họ đã gặp nhau và chung sống với nhau rất là đẹp đẽ (như cảnh mẹ con, anh em, bạn bè thân thích).

2. Họ nhận lầm nhau! Và sau khi sống với nhau một thời gian thì họ chán nhau. Thông thường hoàn cảnh này xảy ra vì họ thương nhau vì cái gì đó (ngoại hình, tiền bạc, chức tước, học thức...) ! chứ không phải là như ở trường hợp ở trên (1) là chỉ yêu nhau vì... tình yêu mà thôi.

Bt: Do nguyên nhân gì có những cặp vợ chồng đang sống lại ly dị?

HL: Cũng có cặp trong khi y báo và chánh báo thay đổi (vượt biên qua Mỹ, rồi cuộc sống thay đổi: Ông biến thành thẳng, thẳng biến thành Ông) vì chưa chuẩn bị nên khi gặp lại những người tình cũ (của họ trong tiền kiếp) trong khi phải giao thiệp, chung đụng trong sinh hoạt hàng ngày và họ còn đang choáng ngợp trong cảnh tự do quá mới này nên họ liền bỏ cũ, lấy mới. Những biến chuyển to lớn này là vì họ còn ở... biên địa! Hai người chưa phát huy được đức tính Tàm (Thấy cái sai của mình).

Bt: Do nguyên nhân gì có những cặp nam nữ lập gia đình quá sớm, trong khi có những cặp lại quá muộn?

HL: Cái này mới à nghe nên đệ chưa nghiên cứu.

Bt: Vấn đề Nhân Quả thật quá rắc rối và phức tạp, Trong quá trình nghiên cứu, Chú có đúc kết lại những cách sống như thế nào để có được Hạnh Phúc đời này và ở tương lai không? Nếu có, xin chú cho bt và bà con được mở rộng tầm mắt.

HL: Không phải đệ mà là chính Đức Bổn Sư trong những câu Pháp Cú sau đây (Phẩm song yếu):

15. Nay sâu, đời sau sâu,

Kẻ ác, hai đời sâu;

Nó sầu, nó ưu não,
Thấy nghiệp uế mình làm.

16. Nay vui, đời sau vui,
Làm phước, hai đời vui,
Nó vui, nó an vui,

Thấy nghiệp tịnh mình làm.

17. Nay than, đời sau than,
Kẻ ác, hai đời than,

Nó than: 'Ta làm ác'
Đọa cõi dữ, than hơn.

18. Nay sướng, đời sau sướng,
Làm phước, hai đời sướng.

Nó sướng: 'Ta làm thiện',
Sanh cõi lành, sướng hơn.

Bt: Hôn nhân? Ôi chẳng giản dị tí nào cả!

HL: Chào Huynh bt.

Hôn nhân là một cơ hội để cho Nghiệp quả nó có dịp hoành hành. Trong cuộc sống cực kỳ phức tạp. Mình cũng nên suy nghĩ đến những hậu quả của những hủ tục, như tục gả... ép, gả bán, hiện tượng vợ chánh và vợ bé... Và những nạn nhân này sau khi nghiêng rãng sống với nhau một đời thì họ sẽ căm thù nhau đến chừng nào? Do vậy mà khi đi ăn đám cưới (điều mà đệ rất là ít khi đi) thì trong thâm tâm của đệ có khi lại vụt ra những suy nghĩ như sau:

-- Bạn đã chọn con đường xa xôi, màn Vô Minh đã mở, bánh xe luân hồi đã quay! Có gì đâu là hạnh phúc? Điều này làm cho đệ mất hứng và thường hay từ chối và không đi.

Trong đám lu bu cũng có đám cưới, và thông thường thì đệ bị hỏi nhiều nhất, như chuyện cô bé hàng xóm ở ngay tại đây, đệ lại nói rằng:

-- Con sẽ thuộc bài này và sẽ tồn tới già, dấu hiệu bắt đầu tồn tới già là tự nhiên con lại thèm ăn ngọt! Điều mà hiện nay (1992) con không

thể nào tưởng tượng ra nổi. Mới đây (2004), trong lúc vui chuyện tu hành thì cô bé lại nói lại cái câu trên. Và công nhận là cô đã tổn tới già và dĩ nhiên đã... thềm ăn ngọt.

Tuy vậy, cũng mới đây (2005), trong câu chuyện tu hành, anh em bên Việt Nam lại cho đệ biết rằng một cô bé thuộc loại hiếm muộn, trong nhóm lu bu đã mang bầu. Chuyện phép lạ Theo kiểu guinness Phật Giáo này lại xảy ra.

Bt: Cô này thuộc bài gì và tổn tới già? Bt chưa hiểu. Xin chú HL giải thích rõ hơn.

HL: Cô bé này (1992) có một chàng ở Việt Nam, và trong khi vui câu chuyện về... tu hành, thì cô bé hỏi rằng lấy anh chàng này được không? Thì đệ quán ra được nhiều cái gọi là treo căng ngồng: Anh chàng thuộc về loại người cú (ban ngày thì ngủ và ban đêm thì tỉnh). Anh chàng này tốt bụng, hiền lành nhưng lại... khó ăn, khó uống. Do vậy mà khi lấy nhau về thì những đặc tính này sẽ gây trở ngại không nhỏ trong đời sống vợ chồng. Do vậy mà đệ mới xác quyết là cô bé sẽ tổn tới già.

Bt: Đã là chuyện guinness Phật Giáo mà chú không kể ra thì có lẽ bà con ăn không ngon ngủ không yên đâu.

HL: Cô bé này là một... thằng bé mà đệ đã cứu sống hồi còn ở Ai Cập vào cái thời xa xưa. Cách đây vài tháng cô bé lại viết thư qua nhờ đệ nghiên cứu coi tại sao lấy chồng đã lâu mà chưa có con. Cô tu đến Tứ Thiên Hữu Sắc, rồi trong khi quán này nọ thì mới vỡ lẽ ra là... còn một người tình nữa thì... hết chuyện lừa dối. Cô lấy anh chàng này (người Công Giáo). Với ý đồ... tiền thai giáo, nên cô rất là mong có được một đứa thuộc thứ dữ, nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra. Nhận thư với subject là “Cấp Cứu đệ tử” và trong thư cô đề cập đến chuyện hiếm muộn của mình.

Đệ lại mò mẫm tìm ra cách thức để trụ tâm cho có con. Nên cô làm (Tứ Thiên mà) theo và mới đây, anh em bên nhóm lu bu thông báo là đã có bầu.

Ghi Chú:

- Chân thành cảm ơn Tудieude và Gacon đã thực hiện công việc chọn lọc và hoàn thành quyển sách này.

- Sách gồm tất cả những bài viết được chọn từ trang nhà hoasentrenda.com và diễn đàn hoasentrenda.com/forum

- Hoasentrenda giữ bản quyền về nội dung của quyển sách. Trừ việc sửa đổi nội dung và sử dụng cho mục đích thương mại. Quý bạn có trọn quyền sao chép, in ấn, và truyền tải rộng rãi quyển sách này đến quý thân hữu.

- Kiểm chính tả 15/08/2015

